

Trọng Sinh Chi Đáo Giáo Cơ Du Hí

Contents

Trọng Sinh Chi Đáo Giáo Cơ Du Hí	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	64
15. Chương 15	72
16. Chương 16	76
17. Chương 17	81
18. Chương 18	86
19. Chương 19	92
20. Chương 20	98
21. Chương 21	103
22. Chương 22	108
23. Chương 23	114
24. Chương 24	119
25. Chương 25	123
26. Chương 26	128
27. Chương 27	133
28. Chương 28	139
29. Chương 29	145
30. Chương 30	151
31. Chương 31	157
32. Chương 32	162
33. Chương 33	168
34. Chương 34	173
35. Chương 35	180
36. Chương 36	186
37. Chương 37	192
38. Chương 38	198
39. Chương 39	205
40. Chương 40	212
41. Chương 41	217

42. Chương 42	222
43. Chương 43	229
44. Chương 44	235
45. Chương 45	241
46. Chương 46	247
47. Chương 47	252
48. Chương 48	258
49. Chương 49	263
50. Chương 50	269
51. Chương 51	275
52. Chương 52	283
53. Chương 53	292
54. Chương 54	298
55. Chương 55	304
56. Chương 56	309
57. Chương 57	315
58. Chương 58	320
59. Chương 59	327
60. Chương 60	332
61. Chương 61	337
62. Chương 62	343
63. Chương 63	349
64. Chương 64	354
65. Chương 65	361
66. Chương 66	367
67. Chương 67	373
68. Chương 68	377
69. Chương 69	383
70. Chương 70	387
71. Chương 71	392
72. Chương 72	399
73. Chương 73	402
74. Chương 74	408
75. Chương 75	414
76. Chương 76	419
77. Chương 77	425
78. Chương 78	430
79. Chương 79	436
80. Chương 80	442

Trọng Sinh Chi Đáo Giảo Cơ Du hí

Giới thiệu

Thể loại: Dị thể, xuyên qua, huyền huyền, 1 vs1 Nhân vật chính: Tác Phi x Samuel | Phối hợp diễn: chín công, chín thụ (

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-dao-giao-co-du-hi>

1. Chương 1

Trên mảnh đất hoang vu trống vắng, nam tử mặc hắc bào ôm trong ngực một thiếu niên nhỏ gầy chậm rãi đi qua. Mỗi một bước, lửa tím rực cháy, xích viêm hoa nở rộ.

Cho đến khi màu tím rực rỡ của lửa cùng màu đỏ quỷ dị của hoa hoà với nhau hỗn độn đến cực hạn, nam tử mới dừng bước, hắc bào như ẩn như hiện. Nam tử mang khuôn mặt mơ hồ, chỉ độc lộ ra đôi môi mỏng khê cong lên, mang theo vô tận ôn nhu.

Hắn nhẹ nhàng đặt thiếu niên xuống đất. Da thịt trắng nõn trên nền đỏ của hoa trông như một bàn cứt tể với điểm tâm ngọt đặt trên máu tươi, nhìn yêu dã đến mức là ma quỷ cũng muốn động tâm.

Lúc này, dung nhan thiếu niên vừa vặn hiển lộ. Khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc vô song. Cặp mắt thuỷ nhuận si mê nhìn lên hắc y nam tử, đôi môi đỏ mọng hé mở, bộ dáng muốn nói ra lại thôi như một cọng lông vũ quét vào lòng người, làm lòng người run rẩy.

Biểu tình của nam tử vẫn như trước ẩn dưới hắc bào. Hắn hơi cúi người, thanh âm trầm thấp câu nhân khê nỉ non bên tai thiếu niên. Thiếu niên hai gò má phỉm hồng, khuôn mặt ngượng ngùng càng thêm diễm lệ...

Thiếu niên gật đầu thật nhẹ, ẩn ẩn chờ mong hết thấy những điều sắp đến.

Sau đó...

“Piu” một tiếng, một khung đối thoại hiện ra.

“WTF!” Nhân vật chính Tác Phi đồng học này giờ đang chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình game lên giận dữ, thiếu chút nữa quăng máy chuột máy tính.

Thời khắc mấu chốt mà còn xuất hiện khung đối thoại làm gì! Còn muốn náo nhiệt thêm nữa hả!

Bất quá vừa nghĩ xong, lúc cậu nhìn rõ khung đối thoại, hai mắt lập tức sáng lên.

“Xin mời lựa chọn. A: Xâm nhập từ đằng trước. B: Xâm nhập từ đằng sau. C: Xâm nhập phía trên.”

Thì ra là kêu cậu chọn cách XXOO nha ~~ Tác Phi nhanh chóng nắm chặt chuột máy tính, mắt lia qua lia lại giữa ba mục khác nhau, rồi xoay 360 độ toàn màn hình để đánh giá thiếu niên bạch bạch nộn nộn trong game.

Nhất thời còn có chút do dự.

Nếu chọn A, lại có cảm giác gì đó tiếc tiếc. Phải biết, Tác Phi chơi ba ngày ba đêm rốt cuộc mới có thể đem đoá hoa Thiên Tộc cao lãnh này công lược thành công. Nếu chỉ đơn giản là làm từ mặt trước làm sao có thể nhượng cậu thoải mái!

Vậy thì làm từ đằng sau đi... Tác Phi ngắm phần lưng trắng nõn giống như phỉm quang của thiếu niên, cùng với nụ hoa mềm mại còn chưa nở rộ kia, nhất thời đầu có chút nóng lên.

Cuối cùng cậu lại nhìn “Xâm nhập phía trên”. Vừa nghĩ tới vòng eo mềm mại của thiếu niên ở mặt trên chủ động nhún nhún. Ờm... Rất kích thích!

Hình ảnh trong game dừng lại khoảng 5 phút đồng hồ, Tác Phi cân nhắc mãi, rốt cuộc rê chuột tới lựa chọn cuối cùng...

Ôm ấp ý nghĩ đáng khinh trong lòng, cậu nhấp chuột phải xuống. Ngay sau đó khung đối thoại biến mất, nam tử cùng thiếu niên tư thế cơ thể điên đảo...

Sau đó...

“Ba!” một tiếng.

Màn hình đen...

Năm giây sau.

“ĐMĐMĐM!!!!!!” Khủng long Tác Phi trong một mảnh tối đen bạo khởi rồi!

Tại thời điểm máu chốt như vậy, tại sao lại đặc biệt đặc biệt đặc biệt đặc biệt cúp điện!!

Tác Phi thề, nếu cậu vì như vậy mà héo, cậu nhất định phải mua một thùng thuốc nổ đem công ty điện lực nổ thành một bãi bằng phẳng luôn. Không nên như vậy a! Không nên chơi người như vậy a! Ngay cả... ngay cả lật bàn cũng không thể biểu đạt được tâm tình bi phần của cậu đâu!

Tác Phi chột chột bạn máy tính đáng thất vọng của mình, rồi hoàn toàn hết hy vọng.

Xem ra, đêm nay là không có cách nào chơi tiếp rồi.

Suốt ba ngày ba đêm, cậu ngủ không tới năm giờ đều vì trò chơi này. Nhưng hiện tại, ngay tại cái thời khắc máu chốt nhất, hệ thống điện lực lại chơi cậu một vỏ đau.

Than thở lắc đầu một hồi, Tác Phi cuối cùng cũng chỉ có thể lết đến bên giường, vừa dọn chăn gối vừa suy nghĩ: ngày mai tái chiến.

Nằm lên giường rồi, cậu mới cảm giác được bản thân thật mệt mỏi, không lâu sau liền đã ngủ.

Cũng bởi vì thiếp đi nhanh như vậy mà cậu không phát hiện rằng lúc này mới tám giờ, toàn bộ tiểu khu đều là đèn đóm sáng rực, duy chỉ căn phòng nhỏ của cậu là một mảnh tối đen.

Mà chiếc đĩa CD với chữ “Jalands” bị cậu ném ở trong góc bóng loé ra quang mang vô cùng chói mắt.

Tác Phi ngủ thật rất ngon. Cậu có một giấc mộng. Cậu mơ thấy chính mình được như ý nguyện công lược thành công tiểu thụ Thiên Tộc, trở thành nhân vật chính tổng công san bằng Jalands, đem các tiểu thụ muôn màu muôn vẻ của chín đại chủng tộc khác nhau đều chiếm về.

Mà còn... Mà còn được game thưởng cho một phiên ngoại đặc biệt nữa chứ.

Tại trên vương toạ của Ma Vực vương, cậu – tổng công tà mị, phúc hắc, đầy khí phách – đồng thời chơi đùa cùng tiểu thụ của chín đại chủng tộc...

10P thịnh yến trong truyền thuyết.

Thảo nê mã... Nằm mơ đến nước miếng đều chảy rồi a.

2. Chương 2

Tác Phi cuộn trong chăn lù a lù, lù đến khi không thể lù được nữa, lưng dán lên vách tường lạnh lẽo, rồi cuộc mới ngừng lại.

Cảm nhận được rõ ràng chính mình chỉ mặc một cái quần lót, cậu khiếp sợ mở mắt ra, nhìn thẳng vào vị mỹ nữ siêu cấp xinh đẹp đang ngồi ở đầu giường.

Sau đó... Đầu có chút theo không kịp!

Ai nói cho cậu biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!

Đừng có mà trốn tránh trách nhiệm nói một câu – là phương thức cậu rời giường không đúng nha. Đây không lẽ được cậu đâu!

Cậu là gay chính cống, là tổng công quý như vàng 24K không thể nghịch chuyển, cho dù đưa cậu đại mỹ nữ đẹp đến kinh thiên động địa thì cậu đây cũng không một chút hứng thú đâu nhé. Vì cái gì không phải là tiểu thụ xinh đẹp a... Được rồi, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, mỹ nữ à, người từ chỗ nào đến thì từ chỗ đó đi luôn được không, ta mới vừa tỉnh ngủ, thực không chịu nổi kinh hách như vậy đâu.

Trong bụng phun tào thành biển, đáng tiếc Tác Phi lại là tổng công thuần gay mang theo thuộc tính trạch, trạch đến nỗi mắc bệnh sợ xã giao cấp tính. Vì thế, cậu cũng chỉ có thể ôm chăn cùng đại mỹ nữ mất to mắt nhỏ trừng nhau, chân chính mở miệng cũng là nửa câu đều không phun ra được.

Cũng may, đại mỹ nữ là người có thể giao tiếp.

“Fell, ngày hôm qua là mẫu thân không đúng.”

Thanh âm của đại mỹ nữ cũng giống như bản thân nàng, thực tao nhã... Cơ mà nàng nói vậy là có ý tứ gì?

Mẫu thân? Tác Phi chăm chú nhìn mỹ nhân nhìn như mới mười tám tuổi trước mắt. Da thịt tuyệt trắng, đôi mắt thật to, chiếc cằm khéo léo đáng yêu. Từ góc độ nào cũng nhìn không ra dáng một người mẹ.

Đáng tiếc, đại mỹ nhân thực sự nhận định bản thân mình là mẹ cậu, không ngừng cố gắng nói: “Không cần tức giận với mẫu thân được không?”

Tác Phi... Hoá đá cmnr...

Dùng đại não vốn bị kinh hách dọa nhũn thành một bãi hồ tương để phân tích, mỹ nữ này nhất định là đang cùng cậu nói chuyện. Từ nội dung mà suy đoán, nàng ta tự nhận là mẹ cậu?

Làm ơn đi!

Tuy rằng cậu là một cô nhi, tuy rằng cậu từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy mặt mẹ mình, nhưng từ góc độ khoa học mà nói, cậu cũng đã hai mươi bảy tuổi, mẹ cậu cho dù sinh cậu lúc hai mươi tuổi thì giờ cũng đã bốn mươi bảy, năm mươi tuổi rồi!

Một bác gái năm mươi tuổi không những không già mà vẫn nhìn non mịn như thiếu nữ mười tám, còn xinh đẹp như vậy nữa, thì khoa học chỗ nào?!

Từ từ, cho dù hết thấy đều nghĩ không được thông, cứ cho là mẹ cậu là Thiên Sơn Đồng Mỗ đi, có ai nói cho cậu biết vì cái gì mẹ cậu lại có một mái tóc màu bạc dài chói mắt cùng với đồng tử màu bạc không. Cùng với đôi lỗ tai dài nhọn đến không che được kia là xảy ra chuyện gì?

Được rồi, cậu đã hiểu. Tuyệt đối là phương thức nằm mơ của cậu không đúng rồi. Nếu như vậy ngủ thêm một giấc mới là chuyện quan trọng nhất.

Đáng tiếc, ông trời lại không cho cậu cơ hội này.

Đại mỹ nữ lại nói thêm một câu khiến cậu hoàn toàn thanh tỉnh.

“Rời giường thu thập sớm một chút đi. Manzi điện hạ sắp trở về Valinor rồi.”

Từ khoá mấu chốt: Manzi, Valinor...

PiuPiu... Đại não của Tác Phi vận chuyển với tốc độ cực cao, lấy vận tốc tựa như ánh sáng siêu việt để tìm ra tư liệu tương ứng.

Không phải là ký ức cậu tốt thế nào, nhưng cho dù là một tên gốc thì sau ba ngày ba đêm đều nghiên cứu một thứ gì đó, thì cũng sẽ cực kì miễn cảm với mấy từ khoá này.

Vanilor – Thánh địa Tinh Linh tộc, được xưng là Thành Tinh Quang.

Manzi – Tên đầy đủ: Manzi Yagudin. Thiếu tộc trưởng Tinh Linh tộc, cao quý tao nhã xinh đẹp phi phàm.

Trọng điểm là...!

Valinor tồn tại trong thế giới “Jalands”.

Manzi là một nhân vật mà tổng công đại nhân Tác Phi công lược về – một bé bè ngoài lãnh đạm mặt than nhưng nội tâm phong tao phóng đảng thụ!

Thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy, cậu chẳng qua chỉ ngủ một giấc...

Đại mỹ nữ đã muốn nhẹ nhàng rời đi. Tác Phi kéo chăn bò xuống giường, dịch đến chiếc gương to gần đấy.

Tuy nói là đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn đến bóng người vừa xa lạ lại có chút quen thuộc trong gương, cậu vẫn là khiếp sợ không thôi.

Mái tóc ngắn ngắn sắc xoã tung hơi rối, làn da trắng hơn tuyết, mặt mày có chút đường nét của Tác Phi, nhưng như là bị đại thần Photoshop chỉnh sửa qua, mỗi một chi tiết đều được tu sửa quá mức tinh xảo.

Tác Phi giật giật lỗ tai. Lỗ tai người trong gương kia cũng khẽ run run.

Cậu đương là nhân loại hơn hai mươi năm, chỉ vì chơi game ba ngày rồi ngủ một giấc, cứ nhiên liền biến thành tinh linh trong truyền thuyết.

Đại mỹ nữ tựa hồ gọi cậu là Fell. Tác Phi vắt hết óc, lục tung toàn bộ nhân vật đã từng lên sân khấu trong Jalands, nhưng là vẫn không nhớ ra thiếu niên Tinh Linh tộc tên Fell.

Chẳng lẽ cậu xuyên qua thành một nhân vật qua đường không thu hút?

Ngẫm lại thế giới “Jalands” khổng lồ như thế, những nhân vật trọng yếu nổi danh có tên có họ có thân thể có bối cảnh đã muốn đếm không hết, phỏng chừng những nhân vật qua đường làm nền lại càng nhiều như lá rụng mùa thu.

Tác Phi có chút tiếc hận. Xuyên cũng đã xuyên rồi, cậu tại sao lại không đủ may mắn được xuyên thành vị tổng công đại nhân trong truyền thuyết kia chứ!

Được rồi, Tinh Linh tộc kì thật cũng khá tốt, tốt xấu gì cũng có thể xem trước được bảo bối Manzi xinh đẹp vô song.

Đối với Manzi, cậu chính là có ấn tượng khá sâu. Không nói đến thời điểm công lược tổn công thế nào, chỉ cần nhắc đến mỹ mạo của Manzi là đủ cho tâm cậu động dậy rồi.

Tinh Linh tộc trời sinh hoa mỹ, khí chất phi phàm, mà Manzi lại là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Từ mái tóc dài được bao phủ với màu bạc lóng lánh có thể so sánh với thánh quang, đến lỗ tai nhũn nhụi cùng với da thịt mềm mại đến không điều thì có thể so sánh được.

Cùng với... Tại thời điểm động tình, gương mặt lạnh băng kia mang theo lửa nóng phủ đầy tình cảm mãnh liệt, hơn nữa còn thích tư thế cưỡi ngựa, vòng eo tuyết trắng nhỏ nhỏ xoay a xoay...

Mẹ nó... Muốn phun máu mũi!

Tác Phi nhanh chóng đình chỉ tiểu kịch trường đang không ngừng quay cuồng trong đầu. Đối với việc sắp được nhìn thấy Manzi phiên bản thật, cậu thực sự có chút rục rịch.

Ôm ấp ý nghĩ đáng khinh trong lòng, Tác Phi kiềm chế xúc động muốn chảy nước miếng, nhanh nhẹn đem một đồng quần áo rườm rà của Tinh Linh tộc mặc chỉnh tề.

Đẩy cửa ra, thánh quang đã rọi sáng khắp nơi. Valinor đắm chìm trong ánh sáng vô hạn; kiến trúc đều được bao bọc bởi một quang sáng thần nhiên, sáng ngời lại không chói mắt.

Valinor sở dĩ được xưng là Thành Tinh Quang cũng không phải là vì buổi tối bầu trời sẽ phủ đầy sao tuyệt đẹp, mà là vì thánh quang bao phủ lúc ban ngày này đây. Thánh quang tràn ngập khắp nơi, giống như đom đóm nhiều màu phiêu đảng toàn bộ không gian. Những chùm sáng lung linh nhìn như có thể đụng vào, nhưng thực chất lại sờ không tới.

Lúc nhìn cảnh tượng này trong màn hình máy tính, Tác Phi đã khiếp sợ với chế tác đạt hiệu quả thị giác cực kì hiệu quả của “Jalands”. Lúc này đây chân chính đứng tại nơi đây, lạc vào cảnh giới kì lạ tuyệt diệu này, cậu mới chính thức cảm thấy thế nào là rung động tâm hồn thực sự.

Gia cảnh thiếu niên Tinh Linh tộc Fell thoát nhìn thật không tồi. Xuyên qua hành lang gấp khúc, liền có thị nữ dẫn đường cho Tác Phi. Cậu đi qua đình viện rất dài mới đến chính sảnh. Veeshan Evans đã chờ sẵn ở đó.

Tác Phi đơn giản hành lễ, vượt qua chương ngại tâm lý thấp giọng nói: “Mẫu thân.”

Veeshan gật đầu, mỉm cười tiếp đón Tác Phi. Nàng giúp hắn chỉnh lý quần áo một chút rồi ôn nhu nói: “Phụ thân con sáng sớm đã đi Thánh điện, thế mới biết tin Manzi điện hạ đi ra ngoài trải nghiệm đã trở về. Theo thường lệ sẽ có một buổi yến hội vì điện hạ đón gió tẩy trần. Chờ phụ thân con trở về, chúng ta cùng đi.”

Tác Phi gật đầu tỏ vẻ hiểu được, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo. Buổi tối là tuyệt nhất. Buổi tối dẫu yêu. Buổi tối cậu sẽ nhìn thấy được Manzi bảo bối, thật là không tồi.

Veeshan cùng Tác Phi ăn sáng. Ẩm thực của Tinh Linh tộc thực nhẹ, nhưng hương vị cũng không tồi, hơn nữa còn có thức uống thú vị. Bất quá, thức uống của nơi này cùng với tộc Người Lùn hoàn toàn bất đồng. Tộc Người Lùn đặc biệt thích rượu. Trong khi đó, các Tinh Linh tao nhã hơn rất nhiều. Những loại đồ uống xinh đẹp nhiều màu tỏa ra ánh sáng, giống như chủng tộc của họ vậy, hoa mỹ tinh xảo.

Tác Phi ăn thực mỹ mãn. Veeshan ăn không nhiều lắm, nhưng luôn chiếu cố Tác Phi. Nhìn bộ dáng thoải mái của hắn, nàng nhin không được mỉm cười, lại ôn nhu nói: “Ngày hôm qua là mẫu thân quá cứng rắn...”

Đây là lần thứ hai nàng nhắc tới vấn đề này. Tác Phi ngẩng đầu nhìn nàng. Tuy rằng hai người tiếp xúc không lâu, nhưng Veeshan không chỉ có vẻ xinh đẹp bên ngoài, tính cách lại còn siêu cấp ôn nhu sẵn sốc. Kiểu sẵn sốc này khiến cho một đứa trẻ mồ côi như Tác Phi cảm thấy phi thường ấm áp.

Cũng là bởi vì điều này mà Tác Phi nhìn Veeshan thực có chút áy náy. Con trai của nàng – Fell – giờ đã không biết đi đâu... Mà cậu lại càng không có cách nào đem chuyện này giải thích rõ ràng. Nhưng nhờ sự chiếu cố của Veeshan mà sự khủng hoảng do hoàn cảnh xa lạ của cậu mới giảm bớt đi không ít.

Thật sự mà nói, cậu muốn thân cận với Veeshan hơn, tuy rằng cậu mới nhận thức nàng chưa được một ngày.

Cho nên, đối với việc Veeshan vẫn luôn chú ý đến vấn đề “Ngày hôm qua”, Tác Phi hy vọng có thể làm cho nàng an tâm, vì thế liền ngập ngừng nói: “Mẫu thân, được rồi, không sao đâu.”

Veeshan rõ ràng sửng sốt, rồi tiếp tục cười, đồng tử màu bạc càng thêm mềm mại: “Mẫu thân không phải là muốn vĩnh viễn theo bên con, chỉ là ta hy vọng con sau khi thành niên một tháng đừng rời khỏi Valinor. Một tháng mà thôi.”

Nghe nói như vậy, Tác Phi đại loại hiểu được cái gọi là tranh chấp giữa mẫu tử hai người. Tinh Linh tộc có một thông tục rằng thiếu niên tại thời điểm thành niên đều sẽ ra ngoài trải nghiệm. Thời gian trải nghiệm này nhanh thì một năm rưỡi, còn dài hơn thì tận mấy chục năm. Veeshan đại khái rất đau lòng cho con mình, vậy nên mới muốn cậu ở bên mình lâu một chút? Tác Phi cũng không nghĩ nhiều.

Ban ngày trôi qua so với trong tưởng tượng còn nhanh hơn. Đợi cho thánh quang tụ tập, sao giăng trên bầu trời là lúc chồng của Veeshan, phụ thân của Fell trở về.

Không hề ngoài ý muốn, phụ thân của Fell là một Tinh Linh thành niên anh tuấn đẹp trai. Hắn đứng bên người Veeshan quả thực là một đôi trai tài gái sắc, xứng đến không thể xứng hơn.

Veeshan gọi hắn là Grambli. Lúc Tác Phi nghe đến tên này, trong đầu mơ hồ hiện lên chút kí ức, nhưng lúc muốn nhớ lại thì lại là một mảnh mơ hồ.

Grambli... Tên này cậu đã từng nghe qua, nhưng khẳng định là không phải là nhân vật trọng yếu trong quá trình công lược chủ tuyến, nếu không cậu nhất định sẽ nhớ ra.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra được nguyên nhân, Tác Phi không tiếp tục nghiên cứu sâu hơn. Nhưng là bởi vì giây phút phân tâm ngắn ngủi này, cậu lại không chú ý tới ánh mắt Grambli nhìn cậu. Một ánh mắt giấu không được lo lắng cùng với nồng đậm bi ai vô pháp hoá giải.

3. Chương 3

Tiệc đón gió của Manzi được cử hành tại Thánh Điện. Tinh Linh tộc nhân số không đông, mà ở Valinor người được xưng là quý tộc càng có thể ít đến đếm trên đầu ngón tay, cho nên tham gia dạ tiệc cũng không nhiều người. Hơn nữa Tinh Linh tộc yêu thích an tĩnh. Bọn họ đều thực tao nhã, ở trong Thánh Điện rộng lớn càng lễ phép lịch sự, đem sự xinh đẹp cùng phong độ của bản thân thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Bầu không khí này phải gọi là party thượng lưu của cao phú soái* với mấy quý bà xinh đẹp. Đối với bạn trẻ Tác Phi, người bề ngoài thoát nhìn giống như phú nhị đại** nhưng nội tâm lại sợ giao tiếp, mà nói thì thật sự là đáng thấp thỏm lo âu.

*mấy anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có lại trí thức

**thế hệ thứ hai giàu có (cha giàu nên con được hưởng)

Nếu không phải vì kì vọng đáng khinh về tiểu bảo bối nóng bỏng Manzi đang quấy phá mãnh liệt trong tâm trí, cậu có chết cũng không tới chỗ thế này!

Cũng may, Fell chưa thành niên, mà Veeshan lại là một nhân vật có khả năng xã giao cực kì lợi hại. Bởi vậy cậu cơ hồ không cần mở miệng, chỉ cần mỉm cười gật đầu là có thể ứng phó rồi.

Cùng vài vị Tinh Linh quen biết nói cười một lát, nhân vật chính của yến hội đã lững thững đến.

Vị trí Tác Phi đang đứng phi thường tốt, bên trái là dãy đồ uống rực rỡ muôn màu, bên phải là Veeshan xinh đẹp, mà phía trước chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy được các Tinh Linh dự tiệc.

Bên trong Thánh Điện ánh đèn dầu huy hoàng, mà ngoài cửa lại là ánh trăng nhàn nhạt thản nhiên.

Tinh Linh bước chân vào đại sảnh. Bởi vì là đi ngược sáng vào trong điện cho nên ở phía sau kéo một chiếc bóng thật dài, dung mạo vì bỗng nhiên sáng ngời mà có vẻ càng thêm chói mắt. Mái tóc màu bạc đặc biệt của Tinh Linh tộc nhìn phẳng phất như băng, lông lánh sáng bóng, mềm mại vượt quá sức tưởng tượng.

Tác Phi nhìn thẳng vào bóng người ấy. Rõ ràng là Tinh Linh tộc vương tử Manzi Yagudin chân thực.

Là tiểu thụ của cậu kìa!

Nhìn đôi mắt lạnh lùng, đôi môi đậm sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị nhưng khi cười lộ lên liền khuynh quốc khuynh thành, Tác Phi cực kì vừa lòng, còn thiếu điều chảy nước miếng.

Có lẽ là ánh mắt của cậu quá mức nóng bỏng, Manzi lúc đi đến bên cạnh cậu hơi dừng một chút, quăng cho cậu một cái liếc mắt. Đồng tử màu bạc hoàn toàn không có cảm xúc, nhưng khí tràng lạnh lùng lại làm cho Tác Phi giật mình một cái, lập tức hoàn hồn.

Tác Phi nháy mắt mấy cái, lúc này mới phát hiện Manzi đã ở bên cạnh cậu, cảm giác áp bách cường đại làm cậu thực không thích ứng.

Vẫn là Veeshan làm một cái lễ nghi tiêu chuẩn, giúp cậu giải vây: “Hoan nghênh điện hạ trở về.”

Manzi đem ánh mắt khoá trên người Tác Phi thu hồi, hướng về Veeshan vuốt cằm gật đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Thẳng đến khi Manzi đi xa rồi, Tác Phi mới ý thức được một vấn đề phi thường quan trọng... Tiểu thụ của cậu, Manzi bảo bối của cậu, có cao như vậy sao! Cao đến mức cậu phải ngẩng đầu ngưỡng mộ?

Trong trí nhớ của cậu, tiểu điện hạ Manzi rõ ràng thực tình tế gầy yếu, eo nhỏ chỉ cần một vòng tay cũng có thể ôm chặt a!

...Như thế nào cùng trong trí nhớ có hơi lệch lạc?

Trong lúc cậu đang thất thần, Manzi đã bị các Tinh Linh khác vây quanh. Tác Phi ngẩng đầu nhìn qua. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là phải công nhận là khuôn mặt xinh đẹp này của Manzi cùng với trong trí nhớ cậu giống nhau như đúc, nhưng mà khí chất thật sự khác biệt rất nhiều.

Tinh Linh tộc tuy rằng không thể to cao như Cự Ma tộc, nhưng dù sao cũng là một chủng tộc cao hơn nhân loại. Nhưng khi Manzi đứng giữa những Tinh Linh thành niên kia, Tác Phi vẫn có thể nhìn thấy thân hình thon dài của hắn.

Chẳng lẽ phiên bản thực cùng phiên bản trên máy tính cậu khác nhau? Là do lúc nhìn trên màn hình sẽ có chút sai lệch?

Tác Phi chìm vào suy tư. Veeshan ở bên cạnh cậu nhẹ giọng nói: “Con từ nhỏ liền sùng bái Manzi điện hạ, vẫn luôn hy vọng khi trưởng thành có thể trở thành một chiến sĩ Tinh Linh xuất sắc giống hắn.”

Tác Phi hoàn hồn, biết là Veeshan đang nói về đồng học Fell. Cậu trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng phun tào.

Cậu một chút cũng không sùng bái Manzi đi. Cậu chỉ là muốn lột sạch quần áo tiểu thụ nhà cậu để kiểm chứng xem cái eo nhỏ kia có động nhân giống như trên màn hình máy tính không thôi...

Đáng tiếc chính là... Cậu hiện tại không phải là tổng công tiêu sái, mà chỉ là một nhân vật qua đường khổ bức. Đừng nói đi công lược mỹ nhân trước mắt như thế nào, mà trong thế giới hiện thực, với cái chứng sợ giao tiếp này, kể cả việc chào hỏi đơn giản cũng trở nên thực khó khăn.

Thở ra một hơi thật dài, Tác Phi rốt cuộc đem ánh mắt nóng bỏng từ trên người Manzi thu trở về.

Yến hội cũng bởi vì sự xuất hiện của Manzi mà đạt đến trạng thái náo nhiệt nhất.

Tinh Linh tộc vô cùng yêu thích ánh trăng xinh đẹp, vì vậy mà cuộc sống về đêm cũng có chút phong phú, mà vũ hội càng là hoạt động tiêu khiển hằng ngày.

Trong loại dạ tiệc thế này, nhân vật chính mở màn khiêu vũ tự nhiên có thể đoạt được ánh mắt mọi người.

Thụ cảm là nhạc khí thần ban cho Tinh Linh tộc. Bọn họ có thể dùng chiếc đàn tao nhã ôn hoà này diễn tấu lên âm nhạc êm tai mê hoặc lòng người.

Bạn nhảy của Manzi là một thiếu nữ Tinh Linh xinh đẹp. Chiếc váy dài màu lam đem những đường cong quyến rũ của cơ thể nàng bày ra một cách vô cùng nhuần nhuyễn; mái tóc dài theo từng bước nhảy đong đưa; một đôi mắt đẹp hàm chứa đầy ngưỡng mộ đối với Manzi; hai gò má phỉm hồng càng hiển lộ tâm trạng khẩn trương cùng hưng phấn của nàng.

Thiếu nữ trong sáng xinh đẹp khiêu vũ với Manzi thập phần nổi bật, cơ hồ là đem ánh mắt mọi người đều hấp dẫn. Từng bước nhảy của hắn đều tao nhã hoa mỹ, mang theo khí chất Tinh Linh tộc cao quý bất phàm, làm cho người khác xem nhẹ vẻ ngoài mà trầm mê với khí chất của hắn.

Điệu nhảy kết thúc. Cảnh đẹp này, ngay cả các Tinh Linh tính cách rụt rè cũng nhìn không được nhẹ nhàng vỗ tay, tán thưởng không thôi.

Mà Tác Phi đồng học là fan cuồng, càng là không thể dời mắt đi được.

Tiểu thụ nhà cậu thật đẹp, thân anh đây là tiểu công, thực tự hào!

Điệu nhảy mở màn chấm dứt, những Tinh Linh khác sôi nổi bước vào sàn khiêu vũ, hưởng thụ cùng với những người mê âm nhạc khác.

Veeshan cùng Grambli cũng cùng nhau khiêu vũ, để lại một mình Tác Phi đứng một bên.

Fell có lẽ sẽ khiêu vũ, nhưng Tác Phi... Người thể cường ép một trạch nam đi ra ngoài, nhưng tuyệt không thể cường ép một trạch nam đi khiêu vũ đâu nha... sẽ chết người đó.

Chuyện này tuyệt đối còn khó hơn chuyện khiến trạch nam nhà người ta đi xã giao gấp mấy lần nha.

Cũng may Tác Phi là nam; cậu không đi mời người khác khiêu vũ, tự nhiên cũng sẽ không có mỹ nữ chủ động đi mời cậu, cũng thật thanh nhàn.

Cậu yên lặng ngồi xuống một bên muốn tiếp tục rình coi tiểu thụ của cậu, nhưng trong nháy mắt liền không thấy thân ảnh Manzi đâu nữa. Xem ra sau khi khiêu vũ xong hắn liền ly khai yến hội.

Tác Phi có chút thất vọng, nhưng trong lòng cũng có thể hiểu được. Nhân vật Manzi này được thiết lập là người tính tình không thích náo nhiệt, trường hợp này tham gia cũng chỉ là cấp mặt mũi cho mọi người, hiện tại rời đi sớm tuyệt đối là hợp tình hợp lý.

Không có nhân vật chính, Tác Phi một người cũng không cảm thấy có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng cậu nhìn Veeshan cùng với Grambli khiêu vũ hết ca khúc này đến ca khúc khác ngọt ngào hết sức, liền có cảm giác nếu hiện tại mình đi qua đánh gãy bọn họ chính là tội ác tày trời dùng chày gỗ đánh uyên ương.

Cậu yên lặng nhìn, rồi đem tầm mắt chuyển đến những thức uống rực rỡ màu sắc trước mặt.

Được rồi, làm cho cậu nghiệm chứng xem kỹ thuật pha chế đồ uống của Tinh Linh có thật sự xuất sắc như lời đồn không đi!

Chỉ cứ uống với uống, vậy mà hết một tiếng đồng hồ.

Veeshan cùng Grambli vẫn như cũ không có ý tứ muốn rời khỏi, còn Tác Phi đã uống hết mấy chục loại đồ uống khác nhau.

Vì thế, cậu muốn đi vệ sinh tới chết rồi.

Vội vàng ra khỏi đại điện, nhìn đến bầu trời đầy sao, Tác Phi mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng... Ai tới nói cho cậu biết WC ở đâu đi?

Chẳng lẽ quay lại hỏi Veeshan?

Cho dù Veeshan là mẫu thân của thân thể này, nhưng nghĩ đến bộ dáng mười tám tuổi xinh đẹp của Veeshan, cậu thật sự không nỡ hỏi ra miệng.

Hay là hỏi người khác?

Người cho là chứng sợ giao tiếp chỉ là lộng kính treo cho đẹp thôi sao?

Tác Phi khóc không ra nước mắt. Sớm biết thế thì uống nhiều như vậy làm gì a, thật sự là đánh giá cao sức chịu đựng của thân thể Tinh Linh!

Nhưng cậu hiện tại tốt xấu gì cũng là một Tinh Linh đường đường chính chính, nói gì thì nói chứ cũng không thể ngẹn chết thế này, kiểu chết này thực sự rất dọa người đó. Veeshan đối với cậu tốt như vậy, không thể gây ra tội lỗi với nàng.

Một đường miên man suy nghĩ, Tác Phi cước bộ cũng không dừng lại. Nếu không có cách nào hỏi người khác, vẫn là tự lực cánh sinh đi kiểm WC thôi.

Valinor là điển hình của một mảnh đất hoang vắng. Thánh điện Tinh Linh tộc tọa lạc tại trung tâm, quy mô to lớn đến hận không thể khiến người đi đến gãy chân.

Tác Phi gian nan đi về phía trước, thật sự không nhận ra kiến trúc nào nhìn giống với WC.

Nhưng lại thực sự nhịn không nổi a! Đơn giản là không làm, nếu đã làm phải làm đến cùng, liền đi tìm một góc bí mật yên lặng giải quyết vấn đề thôi.

Càng đi càng xa, Tác Phi cũng không rõ bản thân đã đi bao lâu rồi.

Thẳng đến khi phía trước truyền đến một tiếng thở dốc tiêu hồn... mới khiến cho cậu hoàn toàn dừng bước.

Cái này... Không phải là cậu lơ kích hoạt nhiệm vụ ẩn gì rồi nha?

Lặng lẽ bí mật lộ đầu ra, cậu liền có thể nhìn thấy không sót gì cảnh tượng được che giấu phía sau cột đá.

Sau đó... cảm cậu rút cạch một cái xuống đất.

Dưới ánh trăng chói mắt, nơi này cư nhiên lại có hai Tinh Linh đang đánh dã chiến!

Tác Phi nở cười thực đáng khinh. Quả nhiên là tại đại lục “Jalands”, phong trào gay cao H thật mãnh liệt nha

~Nhìn thần tình quyến rũ mê người của tiểu Tinh Linh bị đặt ở dưới thân, nghe một tiếng thở dốc... thật sự là nhượng người thương tiếc.

Nhưng nhìn thêm một chút, Tác Phi thực sự là cười không nổi nữa. Sao mà nhân vật chính còn lại của GV này nhìn quen mắt thế...

Khuôn mặt tinh xảo đến nhân thần cộng phần kia, cùng đôi con ngươi màu bạc vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng cho dù chủ nhân của chúng đang nằm trên người khác yên lặng cây cày ...

Không phải tiểu bảo bối Manzi của cậu thì là ai?

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện tốt bị đánh vỡ, then quá hoá giận là biểu hiện chỉ có ở Bạch Liên Hoa, mà theo trí nhớ của Tác Phi mà nói, tiểu bảo bối Manzi của cậu 360 độ đều không liên quan một chút gì với Bạch Liên Hoa cả. Hắn không chỉ có khuôn mặt lạnh lùng, mà trái tim kia cũng tuyệt đối là âm mẩy chực độ.

Giết người diệt khẩu thì sao chứ, làm xong cũng không để lại gánh nặng tâm lý.

Suy xét đến giá trị vũ lực và thân phận người qua đường hiện giờ của mình, Tác Phi nhất thời cảm giác được áp lực so với lúc này còn muốn khủng bố hơn.

Cảnh sắc đẹp đến đâu cũng phải còn mạng mới nhìn được. Tác Phi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, lặng lẽ lặng lẽ lui về phía sau, ý đồ không muốn gây ra bất cứ tiếng động nào mà rời đi.

Chỉ là, lý tưởng thật cao đẹp, hiện thực lại không được như vậy.

Tinh Linh tộc nổi tiếng toàn bộ Jalandr về cảm quan sắc bén. Nếu muốn Manzi không phát hiện ra cậu, trừ phi hắn đã chết!

Vì thế, Tác Phi vừa mới lui được một bước, liền không thể động đậy.

Động tác quá nhanh, cậu căn bản không phát hiện Manzi là như thế nào tiếp cận cậu.

Tựa hồ là chỉ trong nháy mắt, người đã xuất hiện ngay trước mắt.

Bởi vì tình huống đặc biệt, Manzi mặc trên người chỉ một kiện trường bào mỏng manh, trước ngực da thịt lộ ra bên ngoài, so với ánh sao còn đoạt lấy ánh mắt người khác hơn.

Mà Tác Phi rốt cuộc cũng như nguyện nhìn thấy vòng eo của tiểu bảo bối Manzi, tuy rằng không phải là tinh tế mềm mại như trong trí nhớ, nhưng da thịt phân minh, thoát nhìn có một phen phong vị khác.

Cậu chính mình xem đến mê mẩn, hoàn toàn không phòng bị. Bỗng nhiên, cảm cậu bị kháp trụ, đầu bị ép ngẩng lên, tầm mắt chạm đến Tinh Linh lạnh lùng đang nhìn cậu từ trên cao xuống.

Tác Phi cùng hắn đối diện, lập tức hoàn hồn. Trong lòng cậu lộp bộp một tiếng, biết là có chuyện xấu rồi.

Không chỉ lỗ trông thấy Manzi đã hợp mà lúc này còn đối với thân thể của hắn chảy nước miếng, với tính tình của Manzi, cậu không chết cũng tàn phế.

Vì vấn đề sống còn, Tác Phi thật muốn cười cười lấy lòng rồi sau đó phát thệ cam đoan cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng sẽ không nói ra... Đáng tiếc, tại loại thời khắc mấu chốt này, bản chất sợ giao tiếp chết tiệt như mọi khi lại hoàn toàn độc chiếm cậu.

Đừng nói đến một đồng lời chân chó* gì đó, cậu căn bản là cả miệng đều mở chưa ra a. Mọi cậu mân gãi gao, một bộ dáng anh dũng hy sinh thà chết chứ không chịu khuất phục, chết cũng phải khẳng khái...

*nịnh nọt

Bộ dáng này lọt vào mắt Manzi chính là trắng trợn khiêu khích nha!

Tác Phi yên lặng rơi lệ trong lòng. Cậu rõ ràng là một Vương Nhị Cầu* nhất gan sợ chết, nhưng mà cái chứng sợ giao tiếp chết tiệt này khiến cậu nói không được, khiến cậu bị bức thành Lưu Hồ Lan** hiên ngang lẫm liệt. Đây rốt cuộc là hiểu lầm tuyệt vời cỡ nào!

*, **chú thích cuối trang

Chết chắc rồi, chết chắc rồi. Một đồng dòng chữ “Chết chắc rồi” liên tục bay vèo vèo như sao xẹt trong đầu Tác Phi.

Nhưng vận mệnh chính là thích đùa giỡn người như thế, nghịch chuyển thường xảy ra lúc người đã tuyệt vọng chết tâm.

Manzi đột nhiên buông tay. Đồng tử màu bạc nguyên bản lạnh như băng cứ nhiên lại mang theo một chút ẩm áp, khuôn mặt vạm vỡ năm bất biến tựa hồ cũng không lạnh như vậy. Hắn nhìn Tác Phi, thấp giọng hỏi: “Đang tìm ta?”

Tác Phi trợn to mắt, có chút không thể phản ứng. Đây là... có ý tứ gì?

Nói càng nhiều càng dễ sai, không nói thì tốt hơn. Tác Phi càng mân miệng chặt hơn, tư thế càng lúc càng giống Lưu Hồ Lan.

Không tưởng tượng được tiểu bảo bối Manzi cứ nhiên lại chấp nhận phản ứng này của cậu. Về mặt của hắn mềm đi không ít: “Không cần chạy loạn xung quanh. Ngày mai ta chờ em tại Tinh điện.”

Tác Phi ngẩn người. Tuy rằng không rõ tình huống, nhưng bản năng sinh tồn nói cho cậu biết cậu nên gật đầu.

Manzi ngẩng đầu, nhu nhu mái tóc ngắn của cậu, lại hỏi: “Ta đưa em trở về?”

Tác Phi nhanh chóng lắc đầu, cố gắng nửa ngày rốt cuộc mới nói ra: “Không, không cần.”

Manzi cũng không miễn cưỡng hắn: “Vậy em về trước đi.”

Tác Phi gật đầu, sau đó xoay người rời đi, toàn bộ quá trình đều như đang nằm mơ, đầu óc loạn thành một đoàn.

Tác Phi mơ mơ hồ hồ. Nếu như vậy, xem ra Manzi cùng cậu tựa hồ rất quen thuộc? Hơn nữa còn quen thuộc tới mức bị cậu nhìn thấy chuyện riêng tư mà cũng không tức giận?

Thoạt nhìn, vị Fell này cũng không hẳn là nhân vật qua đường như cậu tưởng tượng?

“Ọc ọc...”

Tác Phi biến sắc, cúi người che bụng. Ơm, cậu, cậu chính là đang đi tìm WC!

Vừa rồi tình thế khẩn cấp liền quên mất việc này, lúc này dừng lại đây... Nhịn không nổi nữa!!

Tác Phi khóc không ra nước mắt, không còn tâm tình đi tự hỏi mối liên hệ giữa Manzi với Fell đến tột cùng là như thế nào. Cậu hiện tại chỉ muốn nhanh chóng tìm được WC thôi.

Nhìn khắp nơi vẫn là không có chỗ nào nhìn giống WC, Tác Phi vẻ mặt đau khổ. Chẳng lẽ là muốn cậu thực sự giữa đêm trăng thanh gió mát giải quyết ngay tại chỗ?

Có cần phải đáng khinh như vậy hay không? Rõ ràng cậu là một nhân sĩ xuyên qua, còn xuyên thành một Tinh Linh cao quý, vậy mà vừa xuyên qua ngày đầu tiên mà đã đi đại tiểu tiện tầm bậy tầm bạ rồi?

...Rất dọa người nha. Đại thần xuyên qua mà biết nhất định sẽ giết cậu đó.

Tác Phi thật sự không có cách nào khác, đành phải quay đầu trở về. Tuy rằng Veeshan có bộ dáng một cô gái mười tám tuổi xinh đẹp, nhưng dù gì cũng là mẫu thân hàng thật giá thật của thân thể này. Cho dù đi hỏi nàng WC ở đâu thì có hơi dọa người một chút, nhưng mà cũng không tới mức nhân thần cộng phần.

Mới vừa chạy vài bước, Tác Phi cứ nhiên trực tiếp đụng phải Veeshan.

Veeshan nhìn thấy cậu, vẻ mặt có chút lo lắng: “Fell, không cần phải chạy loạn xung quanh.”

Tác Phi gật đầu lia lịa tỏ vẻ hiểu được, áp ứng nói: “Mẫu thân, vừa rồi con lỡ uống nhiều quá...”

Veeshan ngẩn người, lập tức hiểu được ý tứ của cậu, nhất thời có chút bất đắc dĩ cười cười: “Đi theo ta.”

Rốt cục nhìn thấy nhà vệ sinh của Tinh Linh tộc, Tác Phi quả thực vui đến muốn khóc. Ngay trước lúc cậu chạy vào, Veeshan nói với cậu: “Ta chờ con ở Thánh điện. Lần này ngàn vạn lần không được chạy loạn.”

Tác Phi gật đầu như già tới, một đường chạy như điên về phía WC.

Sau khi giải quyết xong vấn đề sinh lý, Tác Phi thậm chí có cảm giác đã được hồi sinh trở lại làm người. Veeshan đã rời đi trước, cậu cũng hướng về phía Thánh điện trở về.

Còn đi chưa bao xa, cậu liền nghênh diện người quen.

Xuyên qua không bao lâu, số người Tác Phi nhận thức quả thực là đếm được trên đầu ngón tay, mà vị trước mắt này, kỳ thật cũng không thể xem như là người quen, chẳng qua là gặp được bộ dáng trần như nhộng, xuân tâm đại động của y mà thôi.

Đúng vậy, kẻ đang đứng chắn trước mặt cậu chính là thiếu niên Tinh Linh tộc với diện mạo khá tốt – nhân vật chính nằm phía dưới của phim GV dã ngoại đại chiến mà cậu mới xem qua.

Giờ phút này y quần áo chỉnh tề, mặt mày hoàn toàn không còn chút mị sắc. Y nhìn về phía Tác Phi với ánh mắt không kìm được chán ghét.

Tác Phi không mở miệng, chỉ nhìn y.

Thiếu niên Tinh Linh hất cằm, thanh âm thanh thúy nhưng lời nói thực không dễ nghe: “Người đắc ý cái gì? Nếu Manzi điện hạ thực sự đặt người ở trong lòng, vì sao ngay khi vừa trở về lại đi tìm ta? Đừng quá xem trọng bản thân. Nếu người không phải mang họ Evans, người cho là điện hạ sẽ cho người thêm một cái liếc mắt sao? Cũng không nhìn cho rõ bộ dáng mình thế nào.”

Đắc ý cái lông người ấy, nói cái gì mà chưa lẽ. Tên này nghĩ mình là đàn bà hay sao mà còn muốn ăn giấm tranh sủng? Lão tử đây là tổng công đường đường chính chính, từ trước đến giờ chỉ có người khác tranh ta, không có vụ ta tranh người khác nghe chưa. Tiểu Tinh Linh, người nếu đáng yêu một chút, lão tử còn có thể thu người vào hậu cung, nhưng mà đức hạnh này, lão tử chịu không nổi nha.

Đương nhiên là một đồng lời này cũng chỉ là ở trong bụng Tác Phi quay cuồng. Ở bên ngoài, cậu một tia dao động cũng không có, căn bản không phản ứng, thậm chí nâng bước rời đi, cũng không thèm nhìn y cái nào.

Bị cậu hoàn toàn không để vào mắt, thiếu niên Tinh Linh liền tức giận, âm điệu nâng cao, hướng về phía bóng lưng Tác Phi mà nói: “Người sẽ không có kết cục tốt, Stefan Evans!”

Tác Phi trong lòng khinh bỉ. Cái loại nguyên rửa đẳng cấp thấp này nếu đem ra so sánh với người Trung Hoa thì kỹ thuật chửi nhau của thiếu niên Tinh Linh quả thật là tụt đến mức ngay cả một tên xã giao phở như cậu đều không dựng lên được ý chí chiến đấu...

Từ từ! Tác Phi lập tức dừng bước. Cậu xoay người lại, từng chữ nhả ra hỏi: “Người gọi ta là gì?”

Đôi đồng tử màu bạc bởi vì không có bất cứ biểu tình gì mà có vẻ dị thường lạnh lùng. Thành linh bị ánh mắt này khoá lại, thân thể Romy thể mà lại run rẩy một chút. Hàn ý dâng lên trong nháy mắt khiến y giật mình.

Nhưng tiếp theo, y tỉnh táo lại. Stefan Evans có bao nhiêu nhất gan yếu đuối, so với ai khác y đều hiểu rõ hơn, vừa rồi nhất định là ảo giác.

Tóc và đồng tử ngân sắc là đặc thù chỉ có trực hệ Tinh Linh của Valinor mới có được. Chúng đại biểu cho huyết thống thuần túy nhất của tộc Tinh Linh, là vinh quang đặc biệt của truyền thừa trăm ngàn năm hậu duệ của tộc.

Nhưng Stefan Evans trừ bỏ kế thừa ngân sắc cao quý này thì nửa điểm năng lực của Tinh Linh thuần chủng đều không có. Thậm chí, thể chất của cậu còn không bằng một Tinh Linh phổ thông.

Nghĩ đến đây, Romy đem sự khác thường trong lòng đẩy ra nơi khác. Y ngửa đầu, ngạo mạn nói: “Như thế nào? Chẳng lẽ người còn muốn ta gọi người là Evans các hạ? Người mà xứng sao? Stefan vô năng, Stefan khiếp nhược, sự sỉ nhục của gia tộc Evans!”

Tác Phi lẳng lẳng đứng ở nơi đó, động cũng chưa động.

Romy nhìn bộ dáng của hắn, vui sướng cực kì. Đây mới là Stefan Evans chân chính, là một tên nhất gan, không phản bác, không phản kháng mà chỉ nhẫn nhục chịu đựng!

Đã kích như thường lệ hoàn tất, Romy tâm tình sáng khoái rời đi. Trời sinh huyết thống thuần khiết như thể này, bản chất lại vô năng như vậy. Tên này có thể có được tiền đồ gì ở tương lai?

Thật sự là một phế vật nhượng người chán ghét.

— Hết chương 4 —

Chú thích:

Vương Nhị Cầu: nhân vật chính trong bộ phim (Gián điệp Vương Nhị Cầu).

Thông tin toàn tiếng Tàu nên tớ cũng không biết rõ lắm, mọi người thông cảm. Nhưng đại loại là một kẻ nhất gan, nhu nhược.

Lưu Hồ Lan: (– Liu Hulan): là một nữ gián điệp trẻ trong nội chiến Trung Quốc, nổi tiếng vì lòng trung thành đối với Đảng Cộng Sản.

Trước khi giết Lưu Hồ Lan, Đảng đối địch cho cô một cơ hội cuối cùng để từ bỏ lòng trung thành với Đảng Cộng sản. Cô từ chối, và ngay lập tức bị chặt đầu. Chết năm 14 tuổi.

5. Chương 5

Valinor bốn mùa đều là mùa xuân, ban đêm cũng là gió nhẹ ấm áp, sẽ không lạnh tới mức đông cứng người. Cho nên, dù Tác Phi có đứng lặng như tượng đá cả đêm thì ngoại trừ mỗi eo đau chân ra cũng không có gì đáng ngại.

Bất quá nhờ có Veeshan ở đây, cậu sẽ không cần phải chịu khổ như vậy.

Mãi đến khi yến hội kết thúc, Veeshan cùng Grambli đưa cậu về nhà, cậu vẫn chưa hoàn hồn được.

Đúng là bị đả kích quá mức.

Thì ra Fell chỉ là nickname, còn tên đầy đủ của cậu là Stefan Evans.

Ngay từ lúc nghe đến mấy cái tên như Grambli, Evans, cậu còn cảm thấy hơi quen thuộc nhưng không nhớ ra được gì. Nhưng mà cộng thêm một chữ mấu chốt Stefan này, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Stefan Evans là nhân vật nổi danh tới mức nào chứ. Ở trong “Jalands”, người này tuyệt đối là một sự tồn tại đặc biệt.

Y là một nhân vật ẩn giống như tổng công, đi theo lộ tuyến của thụ. Không những vậy, nếu có đủ khả năng kích hoạt nhân vật ẩn này, người chơi còn có thể tự mình lựa chọn kết cục HE hoặc BE.

Tác Phi cho tới bây giờ đều xem mình là công, cho nên khi cậu công lược “Jalands” cũng chỉ chú ý làm thế nào để kích hoạt nhân vật ẩn tổng công để đi theo lộ tuyến công, còn đối với lộ tuyến thụ cậu chỉ xem lướt qua vài lần.

Sở dĩ sẽ đối với Stefan Evans quen thuộc như vậy, hoàn toàn là bởi vì cái tên gọi lừa đảo này.

Mặc dù là tên được phiên dịch, nhưng mà trùng hợp tới mức độ này cũng khiến cậu không có cách nào nhìn thẳng.*

**Stefan tên phiên âm sang tiếng Trung Quốc là Tác Phi.*

Chính là bởi vì lý do này, Tác Phi mới cố ý tìm hiểu thiết lập của nhân vật Stefan Evans.

Sau khi tìm hiểu xong, Tác Phi với khả năng phun tào măn cấp cũng có chút không biết phải phun tào thế nào rồi.

Đây làm thế nào lại là một tên M, siêu cấp siêu cấp M! Đây làm thế nào lại là một thiết lập yếu đuối tổng thụ!

Stefan Evans xuất thân rất tốt. Gia tộc Evans là một trong ba đại gia tộc với huyết thống Tinh Linh thuần huyết nhất, mà phụ thân của y, Grambli, là gia chủ đương nhiệm. Y là con trai độc nhất, vừa ra đời đã được danh hào gia chủ bao quanh.

Với bối cảnh như vậy, y sinh ra đã có tiền đồ vô hạn.

Mà tuổi thơ của Stefan Evans quả thực là quá sung sướng: được cha mẹ sủng ái, gia đình hoà thuận. Tuy rằng không thể thiếu chút phiền não nho nhỏ, nhưng chúng chỉ là những sắc màu tô điểm cho cuộc sống sinh hoạt ấm áp của y mà thôi.

Hết thủy biến chuyển phát sinh sau khi y trưởng thành.

Tinh Linh sáu mươi tuổi sẽ thành niên, mà nghi thức thành niên lại vô cùng quan trọng. Stefan Evans thân mang huyết thống Tinh Linh thuần khiết nên nghi thức thành niên đương nhiên còn được xem trọng gấp bội lần.

Nghi lễ được cử hành tại Tinh Điện. Đây là một vinh dự chỉ có Tinh Linh thuần huyết mới có được.

Nhưng cũng chính vào ngày y thành niên này, thành Tinh Quang lại lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

Valinor ngoại trừ ánh sao nổi tiếng khắp Jalands, còn có hai đại thánh thụ được thần ban cho. Đây là thánh thụ mang đến ánh sáng cho Valinor, là vinh quang thần ban tặng, là linh hồn của Tinh Linh tộc.

Nhưng mà, vinh quang này lại bị tàn nhẫn huỷ diệt.

Grambli Evans là gia chủ đương nhiệm của gia tộc Evans, người kế thừa năng lực siêu phàm của Tinh Linh thuần chủng, là chiến sĩ ưu tú nhất của toàn bộ Valinor.

Mà tại nghi thức trưởng thành của con trai duy nhất của mình, tên hắn cũng vang vọng khắp Jalands.

Hắn một thân một mình chém đứt thánh thụ, đem vinh quang thần ban đẩy xuống địa ngục.

Thành Tinh Quang, một nửa diện tích của Valinor vĩnh viễn rơi vào hắc ám, bị thần vứt bỏ.

Grambli Evans – phản đồ của Tinh Linh tộc.

Trước khi bị trừng phạt, hắn lại biết mất vô tung vô ảnh, khiến sự phẫn nộ của Tinh Linh tộc toàn bộ đổ lên đầu của gia tộc của hắn.

Gia tộc Evans ngàn năm vang danh, trong một đêm bị huyết tẩy.

Mà Stefan Evans đã trải qua biến cố như vậy, nhân sinh hoàn toàn đảo điên, tính cách vốn đã bị dưỡng quen tại thời khác này càng hiện lộ ra bản tính yếu đuối.

Gia tộc Evans chết sạch sẽ, chỉ có mỗi y là sống sót.

Tác Phi cũng không biết Stefan Evans làm thế nào mà sống được, vì giới thiệu thiết lập nhân vật cũng chỉ kể ra vài sự kiện lớn, những chi tiết nhỏ nhặt đều bị lược bớt. Mà Tác Phi cũng không có chơi lộ tuyến của

nhân vật này, bởi vậy hiểu biết của cậu đối với y cũng chỉ là mặt ngoài nông cạn.

Sau khi Valinor xảy ra chuyện, nội dung lộ tuyến của Stefan Evans mới chính thức bắt đầu.

Không có gia đình để dựa vào, Stefan Evans trốn khỏi Valinor, vất vả đi tới lãnh địa của các chủng tộc khác. Nội dung vở kịch vừa thú vị lại tràn ngập cầu huyết.

Nói tóm lại, Stefan Evans trên đường đi tất nhiên sẽ có một tên nhân vật công với tính chiếm hữu siêu cường xuất hiện, tiến thành công kích y về mặt tinh thần lẫn thể xác. Mà y cũng nhờ vào bàn tay vàng mà đại thần game ban cho, muốn chết muốn điên cũng không được, từ lúc đầu là phản kháng nhỏ nhất, đến nhần nhục chịu đựng, cho đến cuối cùng là hoàn toàn hưởng thụ.

Đến cuối truyện, không hề ngoài ý muốn, tiểu công của chín đại chủng tộc mỗi người đều đối với y muốn ngừng mà không được, mặc kệ là trầm mê với thân thể của y hay là có tính toán khác, tóm lại là không ly khai y.

Kết thúc của lộ tuyến này Tác Phi cũng không rõ ràng, nhưng chỉ xem sơ qua giới thiệu, cậu đã không còn gì để nói.

Đặt ra lộ tuyến cầu huyết đến kiểu này, thật sự sẽ có người chơi đắm đầu vào sao?

So sánh với Stefan Evans, nhân vật tổng công mà cậu chơi quả thật rất thanh thủy nha. Tuy cậu cũng công lược chín vị tiểu thụ thuộc chín đại chủng tộc, nhưng các tiểu thụ đều hoá thành người rồi mới cùng cậu XXOO. Điều không giống như Stefan Evans, cơ hội XXOO với người đã ít lại càng ít...

Qua lại với chín đại chủng tộc, y lúc nào cũng bị người OR thú OR nhân thú OR thú nhân OR phi nhân phi thú OR các loại sinh vật cổ quái lăng ngược. OMG, khẩu vị rất nặng! Tác Phi tỏ vẻ, chính mình là một người chơi cực kỳ trong sáng thanh thuần!

Cơ mà, người thanh thuần như cậu đây, cứ nhiên xuyên qua thành cái tên khẩu vị nặng này!

Vậy phải làm sao bây giờ?

Không có khả năng đổi tên đổi họ, hiện tại cậu chính là Stefan Evans. Nội dung vở kịch còn chưa triển khai, bây giờ còn là thời điểm an nhàn, nhưng một khi bắt đầu rồi thì phải làm thế nào?

Cậu đường đường là một tiểu công rắn rỏi mạnh mẽ, làm sao có thể lưu lạc đến mức trở thành một M nhược thụ như vậy?

Hơn nữa còn có một đồng tên công khẩu vị nặng a. Nhân tộc, Thiên tộc còn đỡ, chứ gặp phải Ma tộc, Yêu Tinh tộc này nọ thì thật sự là sống không bằng chết. Hơn nữa còn có Người Lùn, Thú Nhân cùng Cự Ma...

OH NO! Thảm mỹ của ta...

Giờ khắc này, Tác Phi nghiêm túc tự hỏi liệu một đao tự sát có thể khiến mình xuyên trở về hay không đây.

Đáng tiếc chính là, cậu thật sự không hạ thủ được. Tình huống hiện tại cho dù có bị ai, nhưng tốt xấu gì cũng là còn sống, hơn nữa cậu còn chưa biết vận mệnh tương lai của mình sẽ như thế nào.

Nếu đi truy cứu, mọi khởi nguồn đều là do lão cha anh tuấn đẹp trai – Grambli Evans.

Nhà người khác là nhi tử đi lừa đảo, nhà cậu lại là lão cha lừa đảo hãm hại nhi tử.

Đang sống an lành, không có việc gì lại đi chặt thánh thụ? Chặt thánh thụ xong lại một đường chạy thoát, bỏ lại vợ con bơ vơ. Cái tên phụ thân này... cũng thật khốn nạn đi!

Tác Phi chỉ mới gặp mặt Grambli vài lần, tuy không quen cũng chẳng thân, nhưng khi Grambli ở cùng Veeshan, cậu lại rõ ràng có cảm giác họ là một cặp vợ chồng ân ái nồng thắm, mà Grambli thoát nhìn cũng không ghét Stefan.

Vậy đến tột cùng là chuyện gì đã khiến Grambli làm ra chuyện trái luân thường đạo lý này?

Phản bội chủng tộc, vứt bỏ tín ngưỡng, vứt bỏ vợ con dẫn đến toàn tộc bị huỷ diệt – đây tuyệt đối không phải là việc một người bình thường có thể làm được.

Tác Phi cân nhắc cả đêm, rồi rốt cuộc quyết định: cho tới khi vụ việc thánh thụ bắt đầu, cậu vừa mới tới nên việc cần làm nhất là phải thích ứng nơi đây. Cậu chưa có biện pháp quay về, vậy nên không những phải cố gắng sống sót, mà còn phải sống cho thật tốt.

Cậu không muốn đi lên vết xe đổ của Stefan Evans. Nếu hiện tại còn kịp, vậy bắt tay vào thay đổi ngay đi, bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước. Cậu còn muốn dùng thân thể của bạn tổng thụ bị lừa đảo này đi trên con đường tổng công rộng thênh thang!

Từ từ... Tác Phi đang mặc y phục trước gương bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Nháy mắt, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo cậu.

Nhanh nhẹn tròng quần áo vào, Tác Phi cơ hồ là một đường chạy như điên đi tìm Veeshan.

Veeshan nhíu mày nhìn cậu: “Con làm sao vậy?”

Tác Phi há miệng thở dốc, gắt gao nhìn chăm chăm Veeshan hỏi: “Mẫu thân, con bao nhiêu tuổi?”

Vấn đề này quá mức ngu ngốc. Veeshan nghi hoặc nhìn cậu, thắc mắc: “Con rốt cuộc bị gì vậy? Gấp đến như thế.”

“Nói cho con biết!”

Veeshan giật mình, mới lên tiếng: “Năm mươi chín tuổi.”

Còn một năm!

Tác Phi thở ra một hơi. Hoàn hảo hoàn hảo. Thời gian một năm có thể làm rất nhiều việc, đủ để cậu chuẩn bị, dốc hết sức ngăn cản bi kịch của gia tộc Evans.

Cậu bên này vừa mới nhẹ nhàng thở ra, câu nói tiếp theo của Veeshan liền như quăng một quả ngư lôi vào hồ nước sâu.

“Qua hôm nay con liền lên sáu mươi tuổi rồi, cũng không thể giữ tính tình trẻ con như vậy nữa.”

Tác Phi bị tạc đến muốn hôn mê: “Cái gì?”

Veeshan nhìn hẩn, ôn nhu nói: “Hôm nay là lễ thành niên của con. Nếu đã tới đây thì mặc lễ phục tại chỗ mẫu thân đi.”

Lễ! Thành! Niên!

Thiên toán vạn toán cậu cũng không nghĩ đến chuyện sự kiện đó chính là hôm nay.

Hôm trước xuyên qua, tối đó biết mình là Stefan Evans, hôm nay vở kịch khẩu vị nặng của tổng thụ lập tức mở màn.

Đại thần nội dung à, Người chạy chậm một chút được không!!

Hiện tại không phải là thời điểm để gào thét. Bạn trẻ Tác Phi tuy toàn thân có vô số khuyết điểm, nhưng duy nhất có một ưu điểm đáng khích lệ đó là tuyệt không dễ dàng bỏ cuộc. Từ chuyện cậu ba ngày ba đêm không di chuyển để tận sức công lực “Jalands” là có thể thấy được điểm ấy.

Nhanh chóng tỉnh táo lại, Tác Phi nhìn chăm chăm Veeshan hỏi: “Mẫu thân, phụ thân đâu? Như thế nào không thấy phụ thân?” Trước tiên phải xác định vị trí của Grambli. Nếu thật sự không cứu được thì liền

dùng dây thừng đem Grambli trói lại. Chỉ cần hắn không lên cơn thần kinh đi chặt thánh thụ thì mọi chuyện sẽ không xảy ra vấn đề!

Veeshan cảm thấy kinh ngạc trước sự khác thường của Tác Phi, bất quá nàng cho rằng cậu đang khấn trương bởi vì hôm nay là lễ thành niên cho nên trấn an: “Phụ thân con đã đi đến Tinh điện trước để giúp con chuẩn bị làm nghi thức rồi.”

Tinh điện? Ờm, ai cho cậu mượn bản đồ Valinor coi!

“Mẫu thân, con muốn thấy phụ thân, hiện tại liền muốn thấy hắn.”

“Đừng làm rộn. Ngày hôm nay trọng yếu như vậy, cũng không thể mặc con muốn làm gì thì làm.” Veeshan hiển nhiên không biết tâm sự của Tác Phi, nói tiếp, “Nếu đã tới đây rồi, con mặc lễ phục luôn đi. Ta kêu bọn họ mang lễ phục lại đây.”

Tác Phi gấp đến độ chấy mông. Cậu thật sự muốn nói cho Veeshan rằng lão công của nàng, cha của cậu, Grambli vĩ đại, sắp vứt bỏ vợ con rồi biết không! Lễ trưởng thành là cái lông gì a. Đều sắp diệt tộc đến nơi rồi, còn ai quản cậu có trưởng thành hay không. Nhưng mà cậu không có cách nào nói cho Veeshan, vì cho dù có nói, phỏng chừng Veeshan cũng sẽ nghĩ là não cậu bị rút gân rồi!

Không được, cậu lập tức phải tìm được Grambli.

“Tinh điện, con muốn đi Tinh điện.” Veeshan nhất định phải cho cậu biết Tinh điện ở đâu.

Phen này gây sức ép như vậy, Veeshan rõ ràng có chút phát hỏa: “Fell, phụ thân con từ ngày hôm qua đã bắt đầu canh giữ ở Tinh điện, chuẩn bị lễ thành niên cho con, con không cần đi quấy rầy hắn.”

Giọng nói của Veeshan vẫn ôn nhu như trước, nhưng đã lạnh đi mấy phần. Tác Phi khóc không ra nước mắt. Cha của cậu từ ngày hôm qua đã không thấy bóng dáng sao? Cậu mới không tin là tên đó đang chuẩn bị lễ trưởng thành cho cậu đâu, căn bản là đang âm mưu chặt thánh thụ đó!

Mềm không được thì cứng, Tác Phi cũng không nhiều lời, trực tiếp nhấc chân muốn chạy ra ngoài.

Nhưng chân còn chưa nhấc lên, áo đã bị kéo lại.

Cậu vẻ mặt đau khổ quay đầu. Veeshan trừng cậu: “Chỗ nào cũng không được đi. Con thành thật đợi ở đây cho ta.”

Sau đó, Tác Phi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đợi. Mẫu thân của cậu là một đại Ma Đạo Sư a... Nàng tuy tiện ném một bùa phép, cậu muốn đi chuyển cũng không được. (gào thét-ing).

6. Chương 6

Tác Phi bị đông cứng thành khúc gỗ, không thể nói chuyện, không thể cử động, chỉ có thể bàng hoàng ngồi trên ghế, tùy ý để một đồng nữ Tinh Linh xinh đẹp gây sức ép. Lễ phục đúng là lễ phục, tầng tầng lớp lớp vải vóc, quả thật không thể nào mặc xong chỉ với một người.

Cho dù thân thể bị người ta nhìn thấy, lại còn bị ăn đậu hủ chút đỉnh, cậu cũng không có khả năng động đậy a huhu.

Nội tâm của Tác Phi đã muốn khóc thành sông. Loại cảm giác này không khác gì ngồi chờ chết đâu nhaaa, chính là mở mắt trừng trừng nhìn bản thân từng bước từng bước đi vào hố lửa đó.

Mà người chung quanh còn tiếp tục nói mát: “Trừ bỏ một trăm năm trước lúc Manzi điện hạ thành niên tại Tinh điện, cho đến nay vẫn không có ai có được vinh quang này cả.”

“Đây chính là thiếu chủ của chúng ta, cũng là người nối nghiệp gia tộc Evans trong tương lai, đương nhiên có thể cử hành lễ trưởng thành tại Tinh điện.”

“Còn chưa kể đến việc Manzi điện hạ sẽ khoác áo lên cho thiếu chủ nữa.”

“Đây chính là hành động mang ý nghĩa phi phạm đó nha. Phụ thân đội mũ quan, bằng hữu khoác áo. Như vậy đại biểu cho việc Tinh Linh vương thực coi trọng gia tộc Evans của chúng ta.”

Cái gì cũng không đả động được Tác Phi. Sinh tử trước mặt, ngay cả Manzi bảo bối đều không thể khiến cậu động tâm

Cậu bây giờ là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận mình sao không nghiêm túc chơi chủ tuyến Stefan Evans một chút, như vậy là có thể tháo gỡ được nhiều tình tiết rồi.

Lúc này cậu chỉ mơ hồ nhớ được là Grambli vào ngày cậu thành niên sẽ chém đứt thánh thụ, nhưng rốt cục là trước khi cử hành nghi thức hay sau đó?

“Đương nhiên là coi trọng. Không chỉ là Manzi điện hạ, nghe nói hôm nay dòng chính của tam đại gia tộc đều sẽ đến Tinh điện xem lễ đấy...”

Những lời này mãnh liệt tiến vào tai Tác Phi, nháy mắt khiến cậu nghĩ thông suốt.

Nguyên lai là như vậy.

Không phải là trước, cũng không phải là sau. Grambli nhất định là trong lúc nghi thức thành niên đang được cử hành mà chém đứt thánh thụ!

Grambli nhất định đã mưu tính từ lâu. Stefan Evans là thiếu chủ của Evans tộc, nghi thức thành niên của cậu đương nhiên sẽ rất long trọng, tựa như lúc này nữ Tinh Linh cũng vừa nói, vương tử Tinh Linh tộc sẽ khoác áo cho cậu, mà dòng chính tam đại gia tộc cũng sẽ đều đi dự buổi lễ.

Vậy có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tinh anh của toàn bộ Tinh Linh tộc đều tề tụ một nơi, đã không còn ai có thể tạo thành uy hiếp cho Grambli!

Lấy thân phận và địa vị của hắn, muốn tới gần thánh thụ quả thực dễ dàng.

Tác Phi nhìn phía ngoài cửa sổ. Thánh quang bao phủ, toàn bộ Valinor như đang chìm đắm trong quang huy của thánh thụ.

Tác Phi biết, căn bản không cần đến Tinh điện, vì Grambli tất nhiên sẽ không ở đó. Hắn nhất định là có mai phục xung quanh thánh thụ, chờ đợi thời cơ hành động.

Trong lòng có suy tính, Tác Phi rốt cuộc tỉnh táo lại.

Lúc này đây những mỹ nữ này giờ đem cậu thành con rối mà đùa nghịch đã dừng tay, lễ phục phức tạp rườm rà cuối cùng cũng mặc xong.

Veeshan giải phép thuật cho cậu. Cậu nhìn người trong gương, có chút hoảng hốt.

Dung mạo của Stefan Evans trong Tinh Linh tộc cũng không tính là thập phần xuất chúng, đặc biệt là khi so sánh với dung mạo kinh thiên động địa của Manzi, y đây chẳng qua chỉ là đèn so với trăng, kém quá xa.

Nhưng nếu chỉ có dung nhan bình thường như vậy, tại sao trong game y lại trêu hoa ghẹo nguyệt đến mức đó? Chẳng lẽ là do hào quang nhân vật chính chiếu sáng sao?

Tác Phi thở dài, không thể nào hiểu được mục đích của nhà sản xuất game. Có lẽ là họ thiết kế rất nhiều tiểu công tiểu thụ xinh đẹp, cho nên đến nhân vật Stefan Evans nhỏ nhỏ không quan trọng này liền muốn bớt xén nguyên vật liệu, thành ra kết quả là người này không được đẹp lắm chẳng.

Veeshan giải phép cho cậu rồi, cậu rốt cuộc có thể cử động.

Nhưng lúc này đây cậu hết sức ngoan ngoãn, mắt nhìn không chớp, miệng ngậm chặt, nhìn qua còn giống

một khúc gỗ hơn lúc bị yểm phép.

Veeshan thấy cậu như vậy liền nhẹ nhàng thở ra, yên tâm tiếp tục đi chuẩn bị đồ vật cần thiết.

Thời gian năm, sáu phút trôi qua trong an tĩnh. Tác Phi thấy Veeshan cuối cùng cũng thả lỏng cảnh giác, mới mở miệng nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, ta có chút khẩn trương.”

Veeshan nhìn về phía cậu, bất đắc dĩ cười cười, ngồi ở bên cạnh cậu trấn an: “Không có việc gì, thả lỏng chút đi nào. Phụ thân của con sẽ tự mình đội mũ quan cho con, mà Manzi điện hạ sẽ vì con mà khoác áo, mang theo chúc phúc mà thần ban cho con. Con chắc chắn sẽ trưởng thành thành một chiến sĩ Valinor ưu tú!”

Tác Phi cúi thấp đầu, thực nhu thuận.

Veeshan nhu nhu mái tóc ngắn mềm mại của cậu, sùng nịch cười cười.

“Mẫu thân...”

“Ân? Còn có chuyện gì?”

Tác Phi chần chờ một chút, rốt cuộc nói ra: “Con... con muốn đi vệ sinh.”

Veeshan sửng sốt, lập tức hiểu rõ: “Đứa nhỏ này, mau đi đi. Trong chốc lát liền phải khởi hành đi Tỉnh điện rồi.”

Tác Phi có chút ngại ngần gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Lễ phục quá mức rườm rà, một tầng lại một tầng đem cậu bọc thật chặt chẽ, vô cùng hạn chế hành động. Bất quá như vậy cũng tốt, chậm một chút mới không để lộ ra nội tâm nóng như lửa đốt của cậu.

Vững bước đi tới WC, Tác Phi một bên mắng mình xui xẻo suốt ngày phải dính lấy nhà vệ sinh, một bên bắt đầu điên cuồng xả quần áo linh tinh trên người. Muốn cởi bộ lễ phục này một cách bình thường từ tốn thì thánh thụ kia đã sớm bị chặt thành vài khúc rồi.

Chính là nếu không lột bộ đồ này ra, cử động của cậu thực chẳng khác gì một tiểu thư khuê các, không biết đến khi nào mới đuổi kịp được người ta.

Sau một trận cuồng xả, Tác Phi từ một thân lễ phục hoa lệ hoàn toàn biến thành bộ dáng tiểu khát cái. Tác Phi thử xoay xoay người, cảm giác cũng không tệ lắm.

Thời gian không đợi người. Từ cửa chính ra ngoài khẳng định không được, cho nên cậu nhanh nhẹn bắt đầu trèo tường.

Rốt cuộc ra khỏi khuôn viên của Evans, Tác Phi không chớp mắt một đường chạy như điên.

Cậu không biết Tinh điện ở đâu, nhưng có thể tìm thấy chỗ của thánh thụ.

Thánh thụ là nguồn sáng của Valinor, chỗ nào sáng nhất liền đi tới, hướng về phía quang minh mà đi thì nhất định không sai được.

Tinh Linh tộc tốc độ rất cao, lúc chạy cũng nhanh hơn so với những chủng tộc khác rất nhiều. Nhưng thân thể Stefan Evans cũng không xuất sắc, chạy được một quãng liền thở hồng hộc.

Bất quá từ đằng xa đã có thể nhìn tới thánh thụ. Tác Phi mạnh mẽ kéo hai chân vô lực của mình, ngực đau đến lợi hại cũng không thêm để ý.

Lại nói tiếp, thánh thụ quả thật là một tồn tại vô cùng đặc biệt. Ban ngày nó tỏa ra quang mang thấp sáng cho cả Valinor, nhưng khi đến gần rồi mới chân chính phát hiện được rằng quang mang của nó cũng không chói mắt, thậm chí là nhu hòa. Đến càng gần, quang mang ngược lại sẽ biến mất, hiện ra hình dáng của cây, thân gỗ màu nâu, cành lá xanh tươi mơn mớn.

Tác Phi trong lòng thật vui vẻ. Sắp tới rồi. Thánh thụ hoàn hảo không tổn hao gì, cậu tới kịp lúc!

Tuy rằng cậu là một con gà bệnh, tại phương diện vũ lực khẳng định không ngăn được Grambli, nhưng Tác Phi có biện pháp khác. Grambli sở dĩ quyết định chọn tập kích thánh thụ tại lúc này đơn giản là vì lợi dụng chuyện tất cả tinh anh của Tinh Linh tộc đều ở Tinh điện, dùng phương pháp không kinh động bất kì ai mà hành động.

Mục đích của Tác Phi chính là quấy nhiễu việc này, làm cho bọn hắn không có cách nào đánh lên thánh thụ, hoặc ít nhất có thể câu giờ một chút.

Dùng hết sức lực bình sinh, Tác Phi chạy nước rút.

Đột ngột, một tiếng vang thật lớn đánh thẳng phía chân trời!

Hình ảnh như dừng lại. Tác Phi cả người cũng sững sờ.

Sau tiếng động lớn đó, một tiếng kêu cao vút thẳm thiết cắt lên, một mảnh hỗn loạn.

Tác Phi dừng bước, sắc mặt trắng bệch xoay người.

Quang mang bao phủ đại địa như bị một thanh cự kiếm đâm thẳng xuống, chẻ thành hai nửa. Tiếng nổ ầm ầm vang trời đất. Một nửa bầu trời bắt đầu sụp đổ, rơi vào bóng tối.

Thánh thụ... ngã rồi.

Một nửa Valinor bị thần vứt bỏ, đẩy xuống địa ngục hắc ám.

Grambli vẫn thành công.

Tác Phi chạy tới, nhưng lại sai phương hướng. Thánh thụ có hai cây, một cây phía đông, một cây phía tây, tương đối xa nhau.

Mà hiện tại, chỉ còn lại thánh thụ phía tây.

Tác Phi sửng sốt một lát, liền quay đầu hướng về thánh thụ phía đông chạy như bay. Tinh Linh xung quanh đã trở nên bối rối, sự hoảng sợ cùng không thể tin được hiện rõ trên mặt của mỗi người. Thánh thụ ngã xuống, đối với bộ tộc Tinh Linh mà nói, không khác gì trời đất sụp đổ.

Tác Phi chỉ có thể ở trong khu vực quang minh. Ở phía đông, lãnh địa của hắc ám, cậu vô pháp bước vào dù một bước.

Đứng ở ranh giới quang minh và hắc ám, cậu rốt cuộc có thể thấy được phụ thân của cơ thể này.

Grambli một tay nắm trường kiếm đen, mái tóc màu bạc vậy máu bay phát phơ, càng thêm vẻ diễm lệ. Sau lưng hắn là điên cuồng giết chóc.

Bảy người toàn thân vận hắc bào, vũ khí huyền lệ, đang kiêu ngạo chém giết thủ thành của thánh thụ.

Thực lực chênh lệch quá xa, các Tinh Linh hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ, mà bọn họ chém giết dễ dàng, hoàn toàn mất đi nhân tính.

Máu tươi văng khắp nơi, thi thể nằm ngang dọc. Tác Phi nhìn đến sắc mặt trắng bệch, dà dầy không ngừng quay cuồng. Rốt cuộc cậu không nhìn được nữa, gặp người nôn khan.

Lúc này, một tiếng cười quái dị vang lên, tiếp theo là âm thanh trêu tức: “Người nhìn ai vậy?”

Vừa dứt lời, một người mặc hắc bào liền hướng về Tác Phi đi tới, nhưng hắn còn chưa rời khỏi khu vực hắc ám, Grambli bỗng nhiên vung trường kiếm lên ngăn cản hắn.

Người mặc hắc bào hơi sững sốt, tựa hồ có chút kiêng kỵ Grambli. Hắn hừ lạnh một tiếng, dừng bước, nhưng đôi con ngươi đỏ rực vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm Tác Phi như là dã thú đói khát cuối cùng cũng tìm được con mồi sau một thời gian dài.

Grambli đứng bên trong hắc ám, nhìn xuống Tác Phi, đôi mắt bạc lạnh băng như coi thường.

Mùi máu tươi gay mũi làm Tác Phi đầu vầng mắt hoa, nhưng cậu vẫn cứng rắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Grambli, gần từng chữ: “Vì cái gì?”

Vì cái gì muốn phản bội Tinh Linh, vì cái gì muốn huỷ diệt gia tộc của mình, vì cái gì muốn vứt bỏ Veeshan?

Đáp lại cậu là một kiếm phong sắc bén, cùng với sự đau đớn khi huyết nhục bị xé rách.

Grambli thu hồi trường kiếm, nhìn vết máu từ bả vai đến hông Tác Phi, khoé miệng hơi gợi lên, ngữ khí mang theo trào phúng nhẹ giọng thở dài: “Nhi tử vô năng của ta...”

Tác Phi nửa quỳ trên mặt đất, trước ngực đau đớn đến mức khiến cậu gần như mất đi ý thức, nhưng ý trí lại không ngừng nói cho cậu biết rằng cậu không thể hôn mê, nhất quyết không thể.

Grambli đã đắc thủ, kế tiếp chính là các Tinh Linh điên cuồng trả thù bộ tộc Evans.

Cậu phải chạy, nhanh chóng chạy, cũng không thể để lại mạng nhỏ ở đây được.

Từ từ... Veeshan... Còn có Veeshan!

7. Chương 7

Veeshan...

Tác Phi giật mình, sau đó liền quay đầu về hướng gia viên Evans điên cuồng chạy.

Cậu không thể bỏ đi một cách vô nhân tính như thế được. Chồng đã bỏ trốn, con trai cũng bỏ trốn, Veeshan phải làm sao đây?

Tác Phi một bên cố gắng cầm máu trước ngực, một bên âm thầm đếm mười tám đời dòng họ tổ tông của Grambli ra mắt. Làm gì có thằng cha nào khổ nạn như vậy, trước khi đi còn chém con mình một đao, là ngại cậu chết chưa đủ nhanh sao?

Tác Phi đau đến đổ mồ hôi lạnh, ở trong lòng yên lặng đem Grambli dán lên lệnh truy nã. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Chờ ta vực dậy rồi, ‘Phụ thân’ người ngàn vạn lần đừng rơi vào tay của ta!

Dị biến phát sinh quá đột ngột, các Tinh Linh hết sức hoảng sợ, hiển nhiên còn không kịp phản ứng. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, chân Tác Phi như được gắn động cơ, chạy nhanh đến phi nhân loại.

Lúc cậu thở hổn hển đi vào gia viên Evans, tất cả đã là một mảnh hỗn độn. Nhưng điều làm họ hoảng loạn chính là khi thánh thụ sập, họ không biết gia chủ của mình ở đâu.

Tác Phi chạy một đường đến chính sảnh. Vừa đẩy cửa vào, cậu đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp với ánh mắt tràn đầy sự khiếp sợ của Veeshan. Tác Phi bây giờ nhìn cực kì chật vật, một thân lễ phục hoa lệ đã rách nát, nửa thân trên từ vai trái đến thắt lưng là một vết chém dài còn đầm máu, miệng vết thương nhìn thấy ghê người, mái tóc ngắn màu bạc loạn thành một đoàn, khuôn mặt trắng bệch một chút huyết sắc đều không có.

Veeshan nhanh chóng tiến đến, cẩn thận đỡ lấy cậu, nước mắt đã kiềm chế không được mà tuôn ra: “Con đây là làm sao vậy? Là ai làm? Có đau không con?” Vừa dứt lời, một luồng thánh quang từ tay nàng phát ra, nhanh chóng bao bọc lấy miệng vết thương trên người Tác Phi.

Đây là phép thuật khép lại cao cấp nhất, nhưng cũng chỉ có thể ngăn chặn vết thương chuyển biến xấu đi. Nếu muốn giống như trong game lập tức lành lại, kia quả thực là ảo tưởng.

Bất quá hiệu quả giảm đau của phép thuật này không tồi. Tác Phi cuối cùng cũng khôi phục lại một chút, sốt ruột nói: “Mẫu thân, chúng ta đi mau, rời khỏi nơi này.”

“Xảy ra chuyện gì? Con bị thương nặng như vậy, không thể lại...”

“Không được, chúng ta phải đi nhanh lên.” Bởi vì ngực pháp phòng, miệng vết thương của cậu lại bị mở ra. Tác Phi cố nén đau tiếp tục nói, “Mẫu thân, việc thánh thụ bị chặt đổ... là phụ thân... là phụ thân làm.”

Những lời này tựa như một quả bom nguyên tử, làm cho Veeshan tái nhợt mặt mày.

Thánh thụ là linh hồn của Tinh Linh tộc, mà Grambli là trụ cột tinh thần của nàng.

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng.”

Tác Phi nắm chặt tay Veeshan, nhìn thẳng vào mắt nàng, chân thành nói: “Mẫu thân, là con tận mắt nhìn thấy. Chúng ta mau rời đi. Đợi đến khi Tinh Linh vương biết được hành động của phụ thân, chúng ta sẽ không...”

Tiếng cửa phòng bị phá tung khiến lời Tác Phi im bật.

...không đi được nữa.

Đứng ngoài cửa là những chiến sĩ dũng mãnh nhất của Tinh Linh tộc – đội cận vệ của vương tử Tinh Linh.

Mà người đang cầm kiếm đứng ngược sáng kia đúng là Manzi Yagudin.

Hắn nhìn Tác Phi, thanh âm trầm thấp lạnh băng giống như bản tính của hắn: “Em muốn đi đâu? Stefan Evans.”

Ngay tại thời khắc mấu chốt này mà nhìn thấy tiểu bảo bối Manzi, tâm tình của Tác Phi chỉ có thể diễn tả bằng mấy chữ – ĐM, chết chắc rồi!

Manzi là tiểu thụ đại biểu cho Tinh Linh tộc. Để công lược tiểu thụ kiều ngạo nhỏ xinh này, cậu đã phải đem tất cả những thứ hắn yêu thích thuộc lâu lâu, trong số đó bao gồm tình yêu nồng nàn của hắn đối với Tinh Linh tộc, coi vinh quang của chủng tộc mình cao quý hơn hết thảy. Mà vậy cũng có nghĩa là hắn chán ghét sự phản bội, căm thù phản đồ đến tận xương tận tủy!

Tác Phi nếu nhớ không lầm mà nói, lúc trước cậu công lược Manzi, tình tiết trọng yếu nhất chính là giúp hắn bắt được một phản đồ Tinh Linh tộc ở trạm kiểm soát. Vì để dỗ mỹ nhân vui vẻ, cậu lúc đó dùng thủ đoạn phi thường cực đoan, đem người nọ tra tấn đến mức tàn tật.

Bà nó à, chơi game mà cũng có thể bị báo ứng sao?

Manzi đem trường kiếm chỉ vào giữa trán Tác Phi, trầm giọng hỏi: “Grambli Evans ở đâu?”

Nếu lão tử biết được hắn ở đâu đã sớm chém chết hắn rồi, nhưng mà lời này nói ra sẽ không ai tin a! Tại thời điểm này, nếu Tác Phi nói rằng bản thân không biết thì chẳng phải là đang hiên ngang lăm liệt bao che cho cha của mình sao? Cơ mà cậu thật sự không biết a, ai đến nói cho cậu phải trả lời thế nào đi? Chúng ngại giao tiếp à, người đi cút bà nó xuống địa ngục cho ta!

Lúc này, Veeshan bỗng nhiên đứng dậy che chở trước mặt Tác Phi, chậm rãi nói: “Nó cái gì cũng không biết.”

Tác Phi ngẩn người, mãnh liệt nhìn về phía Veeshan. Sự sợ hãi trên mặt nàng lúc trước đã không còn bóng dáng, mà thay vào đó chỉ còn sự lạnh lùng cùng bình tĩnh.

Nhưng Tác Phi biết đây là mặt nạ mà nàng kiên cường dựng lên, vì cậu cảm nhận được lòng bàn tay đang nắm chặt lấy mình đổ đầy mồ hôi lạnh.

Manzi đem tầm mắt dịch qua Veeshan. Veeshan không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn, thanh âm trầm ổn, vẫn duy trì sự tao nhã xưa nay: “Cho ta một chút thời gian, các người muốn biết gì ta đều sẽ nói cho

các người biết.”

Bộ dáng nàng như đã định liệu trước rồi, làm cho ngay cả Tác Phi cũng thật sự cho là nàng biết được điều gì đó.

Manzi nhìn nàng, có chút chần chờ.

Veeshan cười cười tiếp tục nói: “Ta sẽ không rời khỏi căn phòng này, nhưng ta hy vọng các người có thể chờ ở bên ngoài một chút.”

“Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

Veeshan cười thật ôn nhu, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định: “Vậy thì thật xin lỗi, các người cái gì cũng đừng hòng biết được, cho dù người giết Fell trước mặt ta.”

Manzi khẽ nhíu mắt, nhưng vẫn đem trường kiếm thu hồi. “Được, ta đáp ứng người.” Nói xong hắn xoay người rời đi, nhưng lúc đi đến cửa, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, quảng cho Tác Phi một cái liếc mắt thật sâu.

Đợi cho cửa phòng đóng lại, người đều ra ngoài rồi, Veeshan mới như bị thoát lực tựa vào vách tường.

Thời gian hết sức cấp bách. Nàng nỗ lực đứng lên, lấy một chiếc túi hồng nhạt ra khỏi túi áo, sau đó đem tất đồ vật trong phòng đều nhét vào.

Tác Phi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Trong game “Jalands” có rất nhiều đạo cụ thần kì, túi không gian cũng không phải là hiếm hoi gì, nhưng nếu có dung lượng khổng lồ như của Veeshan, rộng đến mức có thể đem tất cả đồ vật lớn nhỏ trong phòng bỏ vào, thì quả thực phi thường khó tìm.

Thu dọn xong, Veeshan đưa túi không gian cho Tác Phi, nói: “Cất kĩ bên người.”

Tác Phi không rõ ý định của nàng nên vẫn nhận lấy. Tánh mạng của mình trước mắt còn không giữ được, còn muốn mang theo đồ vật ngoài thân làm gì?

Đồ đạc này nọ đều được thu vào trong túi không gian, làm toàn bộ căn phòng trong nháy mắt trở nên trống trải. Veeshan nhìn trước nhìn sau trong chốc lát, sau đó cắn rách đầu ngón tay, dùng máu vẽ một phù trận trên mặt đất.

Tác Phi muốn hỏi, nhưng Veeshan lập tức ngăn hắn.

Phù trận dần thành hình. Tác Phi cực kì kinh ngạc – đây là một truyền tống trận!

Một truyền tống trận có thể đưa bọn họ lập tức rời khỏi đây!

Phải biết, trên toàn bộ đại lục Jalands, truyền tống trận quả thật rất hiếm thấy. Không nói đến vài cái truyền tống trận cố định, loại phép thuật truyền tống có thể tùy thời tiến hành mọi lúc mọi nơi giống cái này quả thực là đã quý lại còn hiếm.

Ma đạo sư cấp cao có thể nắm giữ loại phép thuật truyền tống này, nhưng tuyệt đối không thể thi triển chỉ với sức lực một người người. Tựa như Grambli, sau khi chặt đổ thánh thụ cũng là rời đi bằng ma pháp truyền tống, nhưng là do lực lượng tám người tập hợp lại mới thi triển thành công.

Manzi dám đồng ý lời yêu cầu của Veeshan, cho mẹ con bọn họ thời gian riêng với nhau như vậy có lẽ là do hắn không nghĩ đến chuyện một mình Veeshan có đủ khả năng thi triển truyền tống trận đi.

Tác Phi thật sự là vừa mừng vừa sợ. Cậu chỉ biết Veeshan tu luyện ma pháp, mà Tinh Linh tộc đối với ma pháp có tính tương tác cực cao. Nàng còn là một Tinh Linh thuần huyết, vậy nên khi tu luyện ma pháp càng là làm chơi ăn thật. Nhưng thực không ngờ nàng cư nhiên lại là thiên tài! Cư nhiên lại trâu bò như vậy! Đủ để làm chấn động toàn bộ Jalands!

Trong nháy mắt, Tác Phi có xúc động muốn quỳ xuống tôn nàng thành Nữ Thần rồi.

Có truyền tống trận, cậu cùng Veeshan có thể yên lặng không một tiếng động rời đi. Jalands rộng lớn như thế, chỉ cần bọn họ điệu thấp một chút, người của Manzi tìm họ đến gãy chân cũng sẽ không thành công.

Phù chú hoàn thành. Trên mặt đất toả ra ánh sáng màu xanh nhạt, biểu thị là trận đã được kích hoạt.

Không đợi Veeshan mở miệng, Tác Phi đã vèo vèo chạy tới, còn cực kì ngưỡng mộ nói: “Mẫu thân, người thật là lợi hại.”

Làn da trắng mịn của Veeshan có chút xạm đi, đại khái là do ma lực tiêu hao quá độ. Nàng nhu nhu mái tóc ngắn của Tác Phi, sủng nịch nói: “Hài tử ngốc.”

Tác Phi cười hắc hắc, cõi lòng ngập tràn sung sướng vì sắp tìm được lối thoát.

Veeshan bảo Tác Phi đứng ở trung tâm truyền tống trận, lại nhẹ giọng dặn: “Túi không gian ngàn vạn lần nhớ cất kĩ.”

Tác Phi gật đầu, đem túi không gian nhét sâu trong ngực, sau đó gấp gáp nói: “Mẫu thân, người mau mau vào đây. Thời gian không còn nhiều.” Sau khi truyền tống trận được kích hoạt, đều có thời gian hạn chế. Vào lúc ánh sáng rực rỡ nhất cũng là thời điểm truyền tống.

Veeshan bước lên một bước, rồi ngừng lại.

Ánh sáng xanh nhạt đậm dần. Tác Phi có chút sốt ruột, cuống quýt muốn bắt lấy tay Veeshan lại bị nàng đẩy ra.

Màu xanh đậm chuyển thành xanh thăm thẳm, ánh sáng chói lóa đến mức khiến cậu không mở mắt ra được. Nhưng Veeshan vẫn đứng bất động.

Trong phút chốc, một suy nghĩ hiện lên trong đầu cậu, khiến cậu kinh hãi tột độ. Cậu khiếp sợ nhìn về phía Veeshan.

Veeshan nhìn cậu mỉm cười, thanh âm mềm mại êm tai: “Fell, con hãy sống sót thật tốt.”

Tác Phi mở to mắt, vui sướng vừa nãy trong chớp mắt đã tan thành mây khói. Cậu lớn tiếng hô to: “Veeshan! Veeshan! Người mau lại đây!”

Nhưng... đã không còn kịp rồi. Truyền tống trận khởi động, một cảm giác mê muội mãnh liệt đánh úp lại. Tác Phi cố gắng mở mắt, hình ảnh cuối cùng đọng lại trong tâm trí cậu là Veeshan đứng xa xa nơi đó, mái tóc dài xinh đẹp tuyệt trần dịu ngoan buông xuống sau lưng, dung nhan diễm lệ mặc dù hơi tái nhợt nhưng lại có vẻ bình tĩnh cùng thoả mãn.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng, nói một câu. Tác Phi nghe không được âm thanh, nhưng cậu biết rõ điều nàng nói là gì.

“Fell, mẫu thân yêu con.”

8. Chương 8

Từ lúc Tác Phi biết mình là Stefan Evans, cậu cũng đã hết sức nghi hoặc điều này. Xảy ra chuyện lớn như thế, toàn bộ gia tộc Evans đều bị giết sạch, một con gà bệnh như Stefan Evans làm thế nào có thể sống sót?

Nguyên lai là như vậy... mẫu thân của y dùng chính tính mạng mình để cứu y.

Tác Phi nằm trên mặt đất, mệt mỏi không chịu được, so với lúc vừa mới xuyên qua Jalandr còn chật vật hơn.

Bây giờ nghĩ lại, cậu thật quá sơ suất.

Phép thuật truyền tống cần một nguồn sức mạnh khổng lồ, điều này cậu cũng biết, vậy mà cậu vẫn khờ dại cho là một mình Veeshan có thể khởi động trận pháp này. Từ lúc Veeshan dùng máu của bản thân vẽ nên phù trận, đáng lẽ cậu nên nghĩ đến chuyện đây là lấy máu làm vật dẫn, lấy sinh mệnh làm vật tế, kích hoạt

cầm thuật.

Huống chi, Veeshan nhất quyết đem túi không gian giao cho cậu. Nếu như hai người có thể đồng thời rời đi, tại sao nàng lại không tự mình giữ lấy?

Càng nghĩ, Tác Phi càng thêm ảo não, lòng đều đau thắt lại.

Nếu cậu cẩn thận một tí, nếu cậu chịu dùng đầu óc suy nghĩ một tí.

Nếu...

Một cổ cảm giác vô lực mãnh liệt đánh úp lại. Tác Phi bỗng nhiên nhận ra được một điều: Cho dù cậu phát hiện được thì sao? Cậu có năng lực mang Veeshan rời đi ư? Có lẽ kết quả chính là cả hai người đều bị vây nhốt ở đó mà thôi.

Dẫu rằng Veeshan có thể tự mình bỏ trốn, nhưng nàng lại vì cậu mà buông tha cơ hội này.

Tác Phi là một đứa trẻ mồ côi. Lúc cậu ba tuổi, cha mẹ đều gặp tai nạn giao thông bất hạnh qua đời, để cậu lại cho bà nội nuôi lớn. Tuy rằng gia đình khá giả, nhưng lúc bấy giờ lưu lại chỉ còn một bà già cùng một đứa trẻ, hai người sống cũng không thoải mái. Nhấp nhô vất vả đến khi Tác Phi lên đại học, đến lúc cậu đã đủ khả năng hiếu kính bà, bà lại nhắm mắt buông tay.

Từ đó, Tác Phi cô độc trên cõi đời này.

Cho nên khi xuyên qua đây, lần đầu tiên nhìn thấy Veeshan, cậu có cảm giác không chân thật. Trong ấn tượng của cậu, một người mẹ không nên trẻ trung xinh đẹp như vậy. Nhưng ở chung vài ngày ngắn ngủi, cậu nhận ra rằng: mẹ chính là mẹ, mặc dù dung mạo như thế nào đi chăng nữa thì lòng yêu con là ấm áp như nhau.

Cậu không biết Stefan Evans nguyên bản đã đi nơi nào, nhưng nếu cậu đã trở thành Stefan Evans, Veeshan đối tốt với cậu như vậy, cậu liền có nghĩa vụ bảo hộ nàng.

Tác Phi cười cười tự giễu. Cậu biết trước chuyện gì sắp xảy ra nên tự tin thề son thề sắt rằng mình sẽ ngăn cản tất cả mọi thứ sắp phát sinh, thay đổi vận mệnh người khác. Nhưng hiện thực thì sao? Cậu cái gì cũng không làm được. Vô dụng, bất lực đến khiến người bật cười.

Cảm xúc tiêu cực như hồng thủy trào dâng, Tác Phi càng cảm thấy cả người vô lực, không nhúc nhích nằm yên ở nơi đó, ngay cả tâm tình quan sát chung quanh cũng không có.

“Đúng vậy, có ý nghĩa gì chứ?”

“Vẫn luôn một thân một mình. Người bên cạnh người đều bỏ rơi người.”

“Bất luận người ở nơi nào, bất luận người là ai, cuối cùng người đều cô độc.”

“Sống có ích gì?”

“Chỉ có một mình vậy sống làm gì?”

“Không bằng... giao cho ta...”

Tác Phi ngửa đầu, đồng tử màu bạc dần dần trở nên vô thần, lăm lăm lăm lăm: “Đúng vậy, không bằng giao...”

“GRÀO!” Một tiếng gầm giận dữ vang lên như một đạo sấm rền, nổ tung bên tai cậu. Đôi mắt trống rỗng trong nháy mắt khôi phục lại thanh minh.

Tác Phi nhảy dựng lên, đề phòng nhìn bốn phía. Mẹ nó, thiếu chút nữa thì ngủ rồi. Vô dụng thể này thì sẽ làm Veeshan thất vọng!

Bên chân cậu là một con thú non nhìn như lai giữa hổ và báo, đang hướng về phía cậu nhe răng tròng mắt. Vừa rồi chính là tiếng gầm rú của nó giúp cậu tỉnh táo lại.

Bởi vì cậu lấy lại ý thức, thứ đang ẩn giấu trong bóng tối cũng bị bại lộ hành tung.

Một đám khói đen lơ lửng giữa không trung, không thấy rõ hình dạng nhưng phát ra hơi thở tràn đầy sự tuyệt vọng. Tác Phi híp mắt, trong đầu nhanh chóng lục lọi. Nếu cậu nhớ không lầm, thứ này phải là Yểm Ma, một thứ không có hình thể nhưng có thể ăn bất kì cái gì. Nó sẽ thừa dịp con mồi yếu ớt mà tấn công. Cho dù không thể trực tiếp xâm nhập tinh thần người ta nhưng nó có thể dẫn dắt những cảm xúc tiêu cực, để những cảm xúc này bành trướng lấn át tâm trí, điều khiển không chế cơ thể để dâng lên cho nó ăn.

Yểm Ma không phải là một ma thú mạnh, nhưng lại cực kì ghê tởm. Chỉ cần sơ sẩy một chút, dù đối thủ năng lực có cao bao nhiêu cũng sẽ chết trong vô thức.

Hơn nữa nó không có hình thể, tấn công theo cách thông thường hoàn toàn không có hiệu quả. Tuy rằng trừ việc dẫn dắt cảm xúc tiêu cực nó không còn lực công kích nào khác, nhưng mà Tác Phi trong tình trạng này cũng không có khả năng tiêu diệt nó triệt để.

Nếu không có biện pháp làm nó tiêu tán, nó sẽ luôn lởn vởn chung quanh. Trừ phi người luôn giữ vững cảm xúc tích cực, tinh thần sáng láng tiến về phía trước, bằng không chỉ cần hơi lơ là một tí cũng sẽ cho nó cơ hội lần thứ hai đột kích. Nói chung, nó có thể chèn ép người đến kiệt sức, vì vậy nên mới kêu là một loài sinh vật cực kì ghê tởm.

Tác Phi trong lòng bồn chồn. Đối đầu với cái thứ này thật khiến người ta sốt ruột.

“Grào grào...” Tiếng rống giận dữ khiến Tác Phi hoàn hồn. Cậu đem tầm mắt nhìn sang thú con.

Con thú chỉ bé bằng một con mèo con, nhưng lại tròn lẳn. Bốn chân nhỏ nom rất rắn chắc, bộ lông mượt mà sáng bóng, cả người cong lên, gầm rú với Yểm Ma.

Tác Phi tuy rằng hiểu biết rất rộng về sinh vật trên Jalands, nhưng con thú trước mắt này cậu hoàn toàn chưa gặp qua. Jalands rộng lớn như thế, cậu cũng không phải là nhà sinh vật học, làm sao có thể biết hết toàn bộ được.

Bất quả bạn nhỏ này tựa hồ đối với Yểm Ma hết sức có hứng thú, còn duỗi móng vuốt lên muốn quơ nó.

Mà Yểm Ma hình như... sợ nó?

Được rồi, nếu muốn nhìn xem một đám khói là do sợ hãi mà run run hay là do bị gió thổi mà run run thì hơi khó à nha.

Bất quá Yểm Ma đã bắt đầu ốc mình còn mang không nổi, điểm này Tác Phi có thể nhận ra.

Hay quá, nếu bạn nhỏ này có thể xử lý cái thứ kinh tởm này thì đúng là chuyện tốt. Vì vậy, Tác Phi chuẩn bị trợ giúp một tay.

Yểm Ma sợ cái gì? Rất đơn giản: sợ tiếng cười, sợ sự tích cực phát ra từ nội tâm, sợ tinh thần lạc quan tiến về phía trước, sợ lòng ham sống...

Mà những thứ này từ trước tới giờ Tác Phi đều không thiếu. Cha mẹ cậu mất sớm, cậu cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau. Cậu là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chẳng lẽ chỉ vì cuộc sống nhấp nhô mà trốn trong ngực bà nội khóc sao?

Sự hy sinh của Veeshan làm cho cậu cực kì cảm động, nhưng đồng thời cậu cũng thấy thất bại vì sự bất lực của bản thân – nhưng đó không phải là cái cớ để cậu cảm thấy chán nản.

Veeshan sống chết còn chưa biết. Nàng vẫn còn chờ cậu tới cứu. Chán nản thì làm được cái rắm gì!

Tác Phi vòng ra phía sau Yểm Ma. Chứng sợ giao tiếp của cậu chỉ phát huy tác dụng trước con người thôi nhé, còn với cái thứ quái đản này thì không hề gây trở ngại. Vì vậy, cậu chống nạnh, chuẩn bị tung sát chiêu.

Đầu tiên là cười sáng sặc: “Ôi nha, Yểm Ma bé yêu ~”. Bé Yểm Ma run run run.

Lại cười khanh khách: “Đừng có run nha, hắc hắc cực cưng ~” Bé hắc hắc hỗn độn rồi.

Tiếp theo là cười hô hố: “Chúng ta đi chơi đi, vự vự bé bỏng ~” Bé vự vự khóc oa oa oa.

**hắc hắc: chỉ màu đen. vự vự: đám khói/ sương. Tác Phi đang dùng đặc điểm của Yểm Ma để đặt tên cho nó.*

Đến kích trí mệnh cuối cùng, Tác Phi phá ra cười ha ha ha như một thằng thần kinh, còn Yểm Ma tội nghiệp héo bà nó rồi. Mà lúc này, thú con vẫn đang chờ thời cơ một bên lập tức vồ lên, nuốt cả đám khói đen vào trong bụng.

Yểm Ma teo rồi. Tác Phi cười muốn rút gân, nhìn vẻ mặt thoả mãn của bạn thú non, nhất thời sinh ra tình đồng chí hoạn nạn có nhau.

Con thú này nhìn rất manh nha, bộ lông sáng bóng lại mềm mại. Tác Phi dù là đàn ông chuẩn men cũng thấy ngứa tay, thật muốn sờ mấy cái.

Ai ngờ đâu con thú thực ngạo kiêu, Tác Phi vừa tới gần, nó liền lặn một phát tránh đi rồi hướng cậu nhẹ nhàng trốn mất. Còn lâu nó mới coi cái tên thần kinh này là bạn bè cách mạng nhá.

Tác Phi cười hì hì, biểu hiện sự thân thiện của mình. Ai ngờ đâu cậu càng cười, thú con lại càng đề phòng.

Cuối cùng nó đơn giản hất mặt lên, một bộ dáng cao cao tại thượng, trực tiếp không thèm nhìn Tác Phi.

Nhìn cái bộ dáng cao ngạo của bạn nhỏ này, Tác Phi quả thực câm nín. Lão tử là người rộng lượng, không thèm chấp nhặt với động vật, hứ.

Vết thương trên người cậu đã không đau nữa. Vết chém từ bả vai đến eo thật dài, máu đọng lại nhìn vô cùng hung hiểm, nhưng kỳ thật cũng chỉ là vết thương ngoài da, hơn nữa nhờ thuật khép lại của Veeshan mà đã không còn chảy máu, chậm rãi kết da khôi phục.

“Ọc ọc...” Tác phi ôm bụng. Bị hành hạ nửa ngày, cậu phát hiện mình đã đói không chịu được.

Đánh giá xung quanh, Tác Phi phát hiện mình đang ở một nơi không xác định được. Nơi đây thoạt nhìn như là ở trong rừng, cây cối san sát, lùm cây um tùm, nhưng lại có một khu đất trống rất lớn, chính là nơi cậu đang đứng.

Chỗ này có vẻ thực bình thường. Địa phương như vậy ở Jalands, nếu không đến hàng vạn thì cũng là mấy ngàn...

Trong tức khắc không có cách nào phân biệt phương hướng, bụng kêu òng ọc cũng không thể mặc kệ. Tác Phi nhìn thấy túi không gian màu hồng nhạt trước ngực, giật mình, cuối cùng mới thở dài mở ra.

Không gian trong túi còn rộng lớn hơn trong tưởng tượng của cậu, nhưng vô cùng bừa bộn, đại khái là vì lúc ném đồ vào Veeshan muốn tiết kiệm thời gian nên quăng bừa, không kịp sắp xếp.

Tác Phi di chuyển mấy thứ to lớn lĩnh kỉnh sang một bên, liền nhìn thấy đồ vật được sắp xếp gọn gàng chỉnh tề phía sau, chắc hẳn là Veeshan đã chuẩn bị tốt trước đó.

Tác Phi nhìn lướt qua. Có mấy cái rương lớn chồng chất đặt cùng một chỗ, bên cạnh còn là một cái giá lớn đặt đầy sách, với một chút đồ vật này nọ rải rác ở trên.

Cậu không xem xét kĩ lắm vì đã đói đến hoa mắt rồi. Tình mắt nhìn thấy đồ ăn ở trong góc, cậu lập tức lao tới. Là bữa sáng chưa kịp ăn, tất cả đều là bánh ngọt tinh xảo, bị Veeshan vợ tắt vào không gian cùng với cái bàn. Đáng tiếc mấy li nước đều trống không, một giọt cũng chẳng còn.

Tác Phi ăn lang thôn hồ yết. Cũng may đều là đồ ngọt, tuy rằng không chóng no như thịt cá, nhưng có thể chống đói, dễ tiêu hoá, ngừa hạ đường huyết.

Cậu bên này ăn ngon lành, còn bạn nhỏ vẫn đang ưỡn ngực ngẩng đầu cao cao tại thượng kia lại có chút chịu không nổi nữa rồi.

Tác Phi đã lừng bụng, lại muốn trêu ghẹo nó một chút. Cậu vừa chậm rãi gặm một khối bánh, vừa xấu xa đánh mắt qua thú nhỏ.

Ai bảo người không thèm nhìn lão tử, nhóc con người có bản lĩnh thì cố gắng nhịn nha, ngàn vạn lần đừng có vì một miếng bánh mà cúi đầu đó!

9. Chương 9

Tác Phi nhai nhóp nhép, cổ tình phát ra tiếng vang, còn thú nhỏ chưa trải đời ngồi một bên thèm thuồng đến chảy nước miếng. Bất quá, mặc dù bị đồ ăn hấp dẫn đến vậy, thú nhỏ vẫn như trước ngẩng đầu ưỡn ngực, anh dũng kiên quyết không vì năm đấu gạo mà khom lưng, nhưng chính cặp mắt to tròn óng ánh ngập nước đã đem nội tâm rối rắm xoắn xuýt của nó biểu lộ mất rồi.

Tác Phi trong lòng sáng khoái, trên mặt nở nụ cười, lấy ra một mẩu bánh bơ ngọt đặt trong lòng bàn tay, nói với thú nhỏ: “Cho anh sờ một chút, cái này liền cho nhóc.”

Bạn nhỏ: “Gào gào gào gào gào.” Thà chết cũng không vì một khối bánh ngọt mà bán mình!

Tác Phi lại lấy ra thêm một khối nữa đặt trong tay: “Hai khối luôn nha.”

Bạn nhỏ: “Gào ~ ngao... ngao...” Chỉ có hai khối thôi mà đã muốn thu mua người ta. Ta... ta... Ta còn lâu mới động tâm!

Tác Phi cười hắc hắc y hệt một tú bà lầu xanh. Lần này, cậu lại tặng thêm một miếng bánh. Lòng bàn tay toàn bộ đều là bánh ngọt, nhiều đến gấp đôi cái đầu của thú con.

Bạn nhỏ mắt to ngập nước nhìn tròng tròng, tuy rằng ngoài miệng còn rống rống nhưng thân thể đã rục rịch nghiêng về phía trước rồi.

Tác Phi thăm dò vươn tay, vừa muốn chạm vào, thú con lại bật người nhe răng với cậu.

Tác Phi nhanh chóng thu tay lại, lấy lòng nói: “Nhóc ăn trước đi, ăn xong anh mới sờ.”

Bạn nhỏ hoàn toàn động tâm, ngao một tiếng rồi đem đầu chôn trong đồng bánh ngọt, thở hổn hển ăn như heo.

Sau khi bánh ngọt được giải quyết hết, Tác Phi rốt cuộc cũng được đền bù như mong muốn.

Trong một góc xó xỉnh nào đó của rừng cây Noor tiếng tăm lừng lẫy, Tác Phi thoả mãn vuốt vuốt da lông bóng loáng mềm mại của thú nhỏ, nội tâm nghĩ như sau: Chờ tiểu gia hoá này lớn lên, lớp da lông này nhất định bán được rất nhiều tiền nha.

Trong rừng cây Noor nổi tiếng khắp đại lục Jaland, thú nhỏ ăn uống no đủ lười biếng duỗi thắt lưng, nội tâm nghĩ như sau: Chờ bản thân thú lớn lên, nhất định trước hết sẽ lấy tên Tinh Linh đáng khinh này nhét kẻ rằng.

— Đây chính là tương thân tương sát trong truyền thuyết đi.

Đến đây, một Tinh Linh cùng một thần thú không tiếng động đạt thành hiệp nghị. Tinh Linh phi thường vừa lòng với tiền tài tương lai này, còn thần thú cũng miễn cưỡng tiếp thu đồng lương thực dự trữ ấy.

Đương nhiên, ở bề ngoài, Tác Phi cho là mình dùng một đồng bánh ngọt, điểm tâm, bánh bích quy thu mua được một sứ vật mạnh mẽ, mà thần thú lại tin rằng tên Tinh Linh ngu ngốc kia bị trầm mê với khí chất uy vũ, hùng tráng, khí phách trác lậu của nó, cam nguyện trở thành nô bộc cho nó.

— Hoang tưởng là bệnh, cần phải trị.

Ăn uống no đủ, Tác Phi nghĩ ngơi cũng đủ rồi, tinh thần bắt đầu tốt hơn rất nhiều.

Cậu đứng lên, cân nhắc xem như thế nào có thể rời khỏi chỗ này. Cậu không biết tình huống hiện tại của Veeshan là như thế nào. Tuy nói rằng thi triển cấm thuật hết sức tiêu hao sinh mệnh, nhưng cũng không có nghĩa là nàng nhất định phải chết. Bất quá, nàng chắc chắn sẽ giảm thọ.

Với lại, thân phận của Veeshan đặc thù như vậy, các Tinh Linh ở Valinor sẽ không dễ dàng để nàng chết.

Hiện tại nghĩ lại, Veeshan phi thường thông minh. Trong thời khắc nguy cơ như thế, cho dù bị đả kích nặng nề, nàng vẫn có thể như cũ phán đoán chuẩn xác tiếp theo nên làm thế nào.

Lời nàng nói với Manzi cũng có ý nghĩa sâu xa. Nàng bảo Manzi cho nàng thời gian, thứ nhất là để cứu Tác Phi ra, thứ hai là để khiến mọi người nghĩ nàng biết rõ ràng chân tướng. Đây là công tác chuẩn bị cho chính bản thân nàng.

Cũng chính là vì điều này nên Tác Phi mới tin tưởng rằng nàng sẽ không chết. Bởi vì nàng biết ‘chân tướng’, bọn Tinh Linh nhất định sẽ nghĩ cách để nàng sống sót.

Tác Phi hít sâu một hơi. Cậu phải nắm chặt thời gian, nghĩ biện pháp để cứu Veeshan ra!

Bất quá, trước mắt, ngay cả xác định vị trí của mình cậu còn không biết nha. Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Cây cối mọc thẳng tắp trời cao, không tới mức che hết ánh nắng, nhưng ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy lá cây chằng chịt, không thấy rõ bầu trời.

Tại Jaland, nhìn trời là một môn học. Dựa vào đặc điểm của những phương vị khác nhau trên bầu trời, người ta có thể xác định được vị trí lãnh địa của các chủng tộc.

Giống như Valinor của Tinh Linh tộc, ban ngày là ánh sáng từ thánh thụ bao phủ đại địa, buổi tối là ánh sao đầy trời.

Mà lãnh địa Thánh Vực của Thiên tộc không có ban đêm, đối lập là Ma Vực, không có ban ngày.

Nhân tộc và tộc Người Lùn giống nhau, phân rõ ngày đêm. Ban ngày bầu trời xanh nhạt, ban đêm xanh thẫm.

Lãnh địa của Cự Ma tộc cùng Thú Nhân tộc thì tùy hoàn cảnh, ngày đêm không phân biệt được. Không trung lúc nào cũng là màu vàng sáng, giống như bị bão cát bao trùm.

Còn lãnh địa của Yêu Tinh tộc lại tương đối đặc thù, là một vùng đất ảo nằm giữa lãnh địa Thiên tộc và Nhân tộc, có vòng bảo hộ đặc biệt. Bởi vì Yêu Tinh tộc giỏi bay lượn cho nên bọn họ không có lãnh địa cố định.

Về phần Long tộc, Tác Phi tỏ vẻ, chủng tộc này quá mức thần bí, ngay cả lúc cậu chơi nhân vật tổng công chinh phục toàn bộ Jalands cũng không có cơ hội đặt chân tới.

Nhưng trước mắt, Tác Phi không có biện pháp nhìn rõ bầu trời, vậy nên cũng rất khó định vị. Thôi vậy, cho dù không thể ra khỏi khu rừng này, nhưng nếu gặp được sinh vật có thể nói chuyện thì cậu cũng có thể phán đoán vị trí rồi.

Ước chừng đi khoảng hai tiếng đồng hồ, chân Tác Phi đã mềm nhũn, nhưng cảnh tượng trước mắt lại không có biến hoá.

Thú nhỏ lại bắt đầu ngao ngao, bản thân Tác Phi cũng mệt mỏi, vậy nên dừng lại nghỉ ngơi hồi phục một chút. Cậu cầm hai khối bánh ngọt, gặm gặm.

Bánh ngọt còn ăn chưa xong, thú nhỏ bỗng đột ngột cong người – đây chính là hành động khi nó cảm giác được có nguy hiểm. Sau đó ầm một tiếng – là âm thanh của vật lớn ngã xuống.

Tác Phi sửng sốt, vội vàng đứng lên quay người lại. Vừa nhìn thấy cảnh tượng phía sau, cậu đã ngốc đờ ra...

Mồm, mồm bự quá xá! Một một chiếc răng nanh đều lớn bằng cơ thể Tác Phi. Đứng trước cái mồm khổng lồ, Tác Phi hình thể nhỏ nhắn ngay cả nhét kẽ răng cho nó cũng không xứng!

Tác Phi ngu người, chỉ đến khi thú nhỏ ngoạm cậu một cái, cậu mới lấy lại tinh thần.

Đệt đệt đệt, lúc này không chạy thì còn chờ lúc nào nữa! Tác Phi hận mình không mọc thêm mười cái chân, một hơi chạy xa vạn dặm mới tốt.

Cuống cuống chạy về phía trước, chạy đến khi thở không nổi nữa, Tác Phi mới chống đầu gối há miệng thở dốc, lúc này mới dám quay đầu lại nhìn.

Cậu chạy lâu như vậy mà vẫn có thể thấy rõ ràng cái đầu to kia, thật sự là lớn tới phản khoa học nha.

Bất quá chạy xa như vậy, cậu mới phát hiện là cái đầu kia không hề động đậy. Lại nghĩ tới tiếng nổ lớn lúc trước, nhất thời một ý nghĩ hiện lên trong đầu cậu.

Chẳng lẽ quái thú này chết rồi?

Nghĩ như vậy, trái tim đang đập như búa nện trong lồng ngực của cậu nhất thời chậm lại không ít, cậu cũng có tâm tình để quan sát.

Bỏ qua cái đầu to kia, da lông toàn thân quái vật màu xanh lam, mượt mà toả sáng, mà trên màu xanh lại

có chín nhúm lông đỏ rực, nhìn như những ngọn lửa nhỏ trên nền băng thiêu đốt lẫn nhau, vô cùng chói mắt.

Vừa nhận ra điều này, Tác Phi ánh mắt liền lấp lánh. Đây đâu chỉ là mãnh thú hạng xoàng, mà chính là mãnh thú có tiếng tăm lừng lẫy – Hàn Băng Viêm Thú!

Một mãnh thú cấp bảy. Một mãnh thú cấp bảy đã chết!

Này có ý nghĩa gì? Ý nghĩa là, ý nghĩa là cậu sắp phát tài rồi! Ha ha ha!

Tác Phi thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài. Đại thần xuyên không còn không vứt bỏ cậu nha, vẫn còn thương tình cho cậu phúc lợi từ trên trời rơi xuống nha. Khi không một đồng tài phú dùng một cái rớt xuống trước mặt cậu, cậu thật trở tay không kịp. Ha ha ha!

Tác Phi cười đến thấy răng không thấy mắt, cũng không để ý, bật người quay trở lại.

Ngày xưa có câu chim chết vì mồi người chết vì tiền, lời này dùng để diễn tả Tác Phi thực không thể sai được.

Đi đến trước mặt mãnh thú rồi, cậu bỗng nhiên ý thức được một vấn đề phi thường nghiêm trọng.

Mãnh thú cấp bảy – đại boss mà ngay cả Pháp sư, Cung thủ, Chiến sĩ cùng nhau hợp thành tổ đội tấn công cũng không chết – tại sao lại lăn đùng ra chết bất đắc kì tử trước mặt cậu?

Cậu lại muốn chạy nước rút lần nữa rồi. Giết chết mãnh thú hung hãn này nhất định sẽ là một boss còn hung tàn hơn nữa, thật sự không phải là thứ một nhân vật qua đường bé tí như cậu có thể đối phó đâu.

Tuy rằng trước mắt là mãnh thú cấp bảy chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nhưng cậu cũng phải giữ mạng mới cầu được...

Vừa định chạy, cậu lại phát hiện được ngay đối diện có một thân ảnh mơ hồ.

Tập trung nhìn kĩ, kia là một con người? Một con người giết chết mãnh thú cấp bảy? Ha ha, đừng đùa nữa, một con kiến có thể cắn chết voi sao?

Trong tích tắc, ‘người’ kia cũng đã phát hiện ra cậu, từng bước một đi tới.

Khoảng cách còn ba thước, Tác Phi thấy rõ ràng. Không có tai nhọn nghĩa là không phải Tinh Linh, không có cánh nên không là Thiên tộc hay Yêu Tinh, người cao chưa tới năm thước nên không là Cự Ma, hình thể thon dài không phải Người Lùn... Nhưng, đôi mắt là màu tím...

ĐM! Là Ma tộc!!

Tác Phi muốn khóc aaa. Gặp gỡ Ma tộc cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là gặp gỡ Ma tộc vừa đơn phương độc mã xử lý mãnh thú cấp bảy đây nè.

Trong ấn tượng của cậu, Ma Tộc chính là tử địch của Thiên tộc và Tinh Linh. Một khi Ma tộc gặp phải Tinh Linh, cũng không phải là chuyện người chết ta sống, mà là làm thế nào cho người sống không được chết cũng chẳng xong, tuyệt đối sẽ đánh cho mẹ người nhìn cũng không ra.

Hiện tại chạy còn kịp không dạ?

Tại Jalands, Yêu Tinh tộc yêu diễm quyến rũ, Tinh Linh tộc tao nhã hoa lệ, Thiên tộc cao quý lãnh diễm. Đây là ba chủng tộc nổi tiếng vì vẻ ngoài lộng lẫy của mình. Nhân loại cùng Người Lùn thuộc tư chất thường thường, mà Thú nhân cùng Cự Ma thì có thể phá tan giới hạn về thẩm mỹ.

Nhưng Ma tộc là cực đoan nhất. Xinh đẹp có thể đẹp tới mù mắt, xấu xí có thể xấu tới ma chê quỷ hờn. Thời nguyên thủy, vốn bộ dạng của Ma tộc thuần huyết phi thường kinh động lòng người, thậm chí có thể so sánh với Tinh Linh tộc cùng Thiên tộc. Nhưng Ma tộc cũng không coi trọng huyết thống mà chỉ tôn sùng sức mạnh, vì để đạt đến đỉnh cao sức mạnh bọn họ thậm chí có thể cùng Thú nhân giao hợp sáng tạo nên bộ tộc Cự Ma, từ đó có thể thấy được ham muốn lực lượng của họ điên cuồng tới mức độ nào...

Tác Phi nhìn Ma tộc đang cách cậu càng ngày càng gần. Thấy Ma tộc có khuôn mặt có thể đem ra so sánh với tiểu bảo bối Manzi của cậu, cậu nhất thời chịu không nổi muốn quỳ lạy.

Mái tóc dài đen như mực, đồng tử màu tím huyền ảo, còn có dung nhan nghịch thiên này, mẹ nó đúng là một Ma tộc nguyên thủy.

Tại Jalands có một câu vô cùng chí lí: đừng đo chiều cao với Người Lùn, đừng giằng tam quan với Ma tộc.

Mà loại Ma tộc nguyên thủy này là nhân tài kiệt xuất trong Ma tộc, tam quan nhất định là càng thêm võ vụn theo gió bay xa.

Lần này Tác Phi thật không biết là có sống được hay không nữa. Cậu thực tình bắt đầu nghiên cứu làm sao để có thể chết lưu loát một chút...

Ngay trong lúc Tác Phi bị dọa đến hồn phi phách tán, Ma tộc kia đã đến gần ngay trước mắt.

Hắn nhìn Tinh Linh trước mặt, khoé miệng khê cong lên, đôi mắt tím nhiễm đầy tà khí. Hắn nắm lấy cằm Tác Phi, cuối người hôn xuống.

10. Chương 10

Tác Phi là gay, ngay từ lúc ngây thơ mới trưởng thành, bạn bè cậu bắt đầu có cảm tình với mấy cô bé xinh xắn, còn cậu lại đối với bạn cậu rục rịch rung động thì cậu đã hiểu rõ sự thực này.

Nhưng dù vậy, bệnh sợ xã giao khiến cậu chỉ dám một mình chơi game boylove ảo tưởng tự sướng, chứ thực tế cậu là tên ăn hại nhất cây, một hành động cũng không dám làm.

Đừng nhìn Tác Phi trong game khẩu vị nặng như vậy, còn mưu toan ăn thịnh yến 10P, thế nhưng trong hiện thực cậu thật thuần khiết, ngay cả nụ hôn đầu đời còn được bảo toàn nha.

Cho nên...

Tác Phi: () Đờ mờ nụ hôn đầu tiên của lão tử nay còn đâu!!!

Nụ hôn đầu bé bỏng cứ như vậy không minh bạch mà chết trận sa trường, làm Tác Phi bùng nổ rồi. Chả quan tâm nhà ngươi là Ma tộc hay là Cửu tộc, lão tử liều mạng!!

Cậu dùng toàn lực đẩy hấn một cái, nhưng không ngờ vị mới đơn thương độc mã giết chết mãnh thú cấp bảy cứ như vậy rầm một tiếng té ngã trên mặt đất.

Tác Phi sợ run nửa ngày mới nhích tới, ngồi xổm xuống vây xem.

Chuyện càng li kì hơn xảy ra. Ma tộc trước mắt... đột nhiên thu nhỏ lại. Nguyên bản là một Ma tộc thành niên, chỉ trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng thiếu niên.

Người nhỏ lại, mái tóc dài rút ngắn, tà khí toàn thân cũng tan biến đi, khiến cậu cảm thấy khuôn mặt thiếu niên đang nhắm mắt đẹp tựa trăng rằm, hàng lông mi vừa dày vừa cong vút, giống như hai cánh bướm nhẹ nhàng rung động.

Tác Phi là một tên háo sắc không thể nghi ngờ, hơn nữa còn bị bệnh đại thụ. Nhan sắc bậc này thiệt là làm cậu chảy nước miếng ào ạt nha.

Mãnh thú cấp bảy cái gì, Ma tộc tà khí quỷ mị không tam quan không tiết tháo cái gì, đứng trước dung nhan đẹp đẽ trước mặt đều không là cái lông gì hết!

Tác Phi nuốt nước miếng cái ực, vươn tay chọt chọt vào khuôn mặt trắng nõn. Ủầy ôi, thật mềm thật co dãn nha.

Chọt vài cái, thiếu niên vẫn không nhúc nhích. Lá gan của Tác Phi lập tức bành trướng, liền vươn tay ra sờ soạng xâm sở một phen. Xúc cảm này! Quả thực là muốn hút tay cậu vào mà.

Nhìn thiếu niên vẫn bất động như trước, Tác Phi quả thực sờ đến nghiến, hai tay dán trên mặt hấn xoa xoa nắn nắn. Mắt thấy khuôn mặt bạch nõn nõn đã bị cậu sờ đến ửng đỏ, một loại khoái cảm vận vận đột nhiên sinh ra.

Tác Phi cười hắc hắc đến đáng khinh, lại bỗng nhiên bắt gặp một đôi mắt tím.

...Tĩnh! Tên này cư nhiên lại tĩnh dậy trong thời khắc xấu hổ như vậy!

Đôi tay của Tác Phi vẫn đang giữ nguyên động tác xoa nắn. Đối diện với đôi mắt sắc sảo của người này, cậu mới hậu tri hậu giác nhớ ra rằng: đây là một Ma tộc, mà còn là một Ma tộc nguyên thủy giết người không đền mạng! Nhất thời, cậu liền héo.

Động cũng không dám động a... Trên thực tế, Tác Phi hiện tại rất muốn quỳ rạp xuống đất cầu đại gia tha mạng, nhưng thật đáng tiếc, trong thời khắc mấu chốt này, chứng sợ giao tiếp lại nhảy ra quấy nhiễu rồi.

Vì thế, Tác Phi thần nhiên diễm đạm rút tay về, đôi môi mỏng càng mân chặt. Diện mạo cao lãnh sẵn có của Tinh Linh lại càng tăng thêm vẻ đạo mạo của cậu. Tóc bạc, mắt bạc có bao nhiêu lạnh diễm chứ, rõ ràng mới ăn đậu hũ người ta xong lại trưng ra bộ dạng giống như nhà người có mặt mũi lắm mới được đại gia đây sờ đây nhé.

Tác Phi: Hiểu lầm rồi!

Nhưng không ngờ được là tình thế lần thứ hai nghịch chuyển rồi.

Thiếu niên Ma tộc lại nhắm mắt...

Trong nháy mắt, Tác Phi cảm thấy hình như mình mới bị ngộ nhận. Ma tộc này khẳng định sẽ không lợi hại như cậu tưởng tượng, dù giết được Hàn Băng Viêm Thú nhưng bản thân cũng bị trọng thương, coi chừng cũng sắp ngủ luôn rồi đấy chứ. Vừa rồi mở mắt tám phần là hồi quang phản chiếu rồi.

Hô... Thật sự là vận cứt chó.

Tránh được một kiếp, Tác Phi cho rằng nơi đây không nên ở lại lâu, tốt nhất là nên chạy trước.

Ai biết được bạn nhỏ thú con còn không muốn chạy mà lại nhe răng nhếch mép với mãnh thú cấp bảy trên mặt đất.

Cái này ngược lại lại nhắc nhở Tác Phi: nếu cứ như vậy mà bỏ đi thì thật rất đáng tiếc a. Hàn Băng Viêm Thú này quả thực có thể gặp nhưng không thể cầu, nói cả người nó đều là châu báu đều không ngoa.

Một thân da lông màu lam dùng để làm quần áo không những hoa lệ xinh đẹp mà lại có khả năng mùa đông giữ ấm, mùa hè hạ nhiệt. Đặc biệt, lực phòng ngự cực cao, mặc dù không tới mức nước lửa bất xâm như lông chuột Cừu Lê, nhưng trọng lượng lại nhẹ hơn rất nhiều.

Chuột Cừu Lê sống ngàn vạn năm mới có một bộ da lớn bằng cỡ bàn tay, nhưng mãnh thú trước mắt này lại khổng lồ như một toà túi nhỏ. Nếu toàn bộ thu thập xong, làm thành quần áo bán đi, phỏng chừng sẽ đếm tiền đến rút gân tay.

Thịt của Hàn Băng Viêm Thú là một loại nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng, mềm mà không ngấy, mùi vị đậm đà, nhất là có khả năng tăng trạng thái. Theo lý giải của Tác Phi, thịt loại thú này có thành phần tựa như thuốc phiện, ăn vào có thể kích thích đầu óc, lên tinh thần.

Nhiều thịt như vậy, nếu có thể giao dịch cùng Thú tộc thiện chiến lại ham thích ăn thịt, coi chừng có thể đổi được một toà thành.

Mà xương cốt của nó vừa cứng rắn lại vừa dẻo dai, là vật liệu ưu tú dùng trong rèn đúc, đồng thời còn có thể dùng làm dược liệu.

Cho nên mới nói, trước mặt Tác Phi chính là một núi châu báu, mà châu báu đã tới tay còn không hết về thì quả thật hơi bị ngu rồi.

Nhưng mà Tác Phi còn có chút cố kỵ Ma tộc kia. Vạn nhất hắn còn chưa ngủm thì thế nào?

Bất quá... Nếu hắn lỡ chết thật rồi thì cậu sẽ hối hận đó nha.

Do dự mãi, cuối cùng cậu quyết định: có khó mới có miếng ăn, muốn thành đại sự sao lại có thể không mạo hiểm! Lão tử liều mạng!

Lúc xắn tay áo chuẩn bị hạ thủ, Tác Phi lại gặp vấn đề. Cái con quái vật này thực sự bự như núi, cậu lại là một bạn trời gà không chặt, biết xuống tay từ chỗ nào đây?

Đừng nói là kêu cậu lấy dao nhỏ chậm rãi xốt từng miếng nha... Vậy thì cắt đến ngày tháng năm nào?

Lúc này bạn thú nhỏ không cam lòng, rống rống mấy tiếng. Tác Phi quay đầu nhìn nó, vừa thấy liền hãn .

Cái con này nước miếng đều chảy thành sông rồi kia... Đại ca, ngươi là muốn ăn đúng không! Nhìn ngươi tí tẹo tèo tèo thế kia, ngọn núi này ngươi gặm cả đời đều ăn không xong đi.

Tựa hồ là nhịn không được, thú con rốt cuộc phóng tới, hạ miệng liều mạng bắt đầu ngoạm.

Tác Phi lắc đầu. Thật sự là rất ngu, rất khờ dại. Bộ da lông này lực phòng ngự cực cao, người dùng răng cắn đi, cắn tới rụng răng luôn nha.

Răng thú nhỏ không gãy, nhưng hiển nhiên cũng không cắn đứt được miếng thịt nào. Nó cứ day nghiền mãi, ai không biết còn tưởng nó đang mài răng.

Muốn ăn thì không ăn được, đang thèm lại không cách nào làm cho hết thèm, thú nhỏ phát hoả, ngao ngao ngao kêu vang âm trời.

Năng lực phòng ngự của bộ lông này theo ấn tượng của Tác Phi cũng không phải là cao nhất, nhưng cũng chỉ có vũ khí cao cấp mới có khả năng gây tổn hại.

Nhưng trước mắt chạy đi đâu để kiếm vũ khí xịn? A... Tác Phi chợt nhớ tới túi không gian, liền nhanh chóng mở ra lục lọi một phen. Thật đáng tiếc, đừng nói tới vũ khí xịn, ngay cả một món vũ khí hạng xoàng đều không có.

Veeshan là một đại Ma Đạo Sư, dùng vũ khí không phải là sở trường của nàng, không cất giữ vũ khí cũng là chuyện đương nhiên.

Cần nhắc nữa ngày, Tác Phi liếc mắt đến ‘người đẹp ngủ trong rừng’ Ma tộc, trong nháy mắt ý nghĩ cũng chuyển lên người hân.

Ma tộc là một chủng tộc phi thường độc đáo. Thể chất của bọn họ bị ảnh hưởng trực tiếp bởi hoàn cảnh sinh tồn, vì vậy họ không hề có lực tương tác với ma pháp. Cho nên, phần lớn Ma tộc đều là chiến sĩ thiên về sức mạnh – vị trước mắt này tất nhiên cũng là như thế.

Có thể giết chết một mãnh thú cấp bảy, như vậy hẳn khẳng định có một vũ khí cực kì lợi hại, có thể là thánh khí không chừng.

Tác Phi xoa xoa tay chuẩn bị tới kiểm tra.

Quần áo trên người thiếu niên đã bị tàn phá đến thảm hại, nhưng nhìn sơ qua có thể mơ hồ nhận ra nó chỉ là một kiện trường bào màu xám rất phổ thông.

Tác Phi nhíu nhíu mày. Một bộ quần áo này không có chút gì hoa mỹ, chất liệu chế tác cư nhiên là loại vải bông đơn giản nhất. Cho dù là Ma tộc đi chăng nữa thì bộ đồ này cũng hết sức đơn sơ nha. Người bình thường cũng sẽ không ăn mặc mộc mạc vậy đâu.

Mang theo nghi hoặc, Tác Phi cẩn thận dịch đến bên phải thiếu niên. Thông thường vũ khí đều sẽ giấu ở thắt lưng, chẳng qua... đây lại không có gì hết.

Chẳng lẽ là ở sau lưng? Tác Phi nhẹ nhàng rón rén lật người thiếu niên lại. Phía sau lưng cũng chẳng có gì.

Không lẽ Ma tộc này không cần vũ khí mà dùng tay không để PK cùng mãnh thú?

Tác Phi suy tư, tầm mắt vô ý dừng ở trên lưng thiếu niên. Nơi đó quần áo đã rách nát, lộ ra da thịt trắng nõn, khiến lớp vải rách rưới nhàu nhĩ lại gợi lên một loại mỹ cảm khác.

Tác Phi ho khan một tiếng, tầm mắt dời xuống. Bộ cánh của Ma tộc thật đặc biệt, bình thường sẽ thu nhỏ lại, nhưng khi mở ra có thể to lớn đến mức che khuất cả mặt trời. Lúc chúng nho nhỏ cũng nhìn thực đáng yêu lại khiêu gợi.

Cậu có chút ngạc nhiên, không biết đôi cánh của vị Ma tộc nguyên thủy xinh đẹp này sẽ có hình dạng như thế nào. Cậu nhẹ nhàng đẩy lớp áo ra, nhưng hình ảnh lọt vào mắt cậu lại khiến cho tim cậu trật nhịp.

Trên da thịt tuyết trắng, lại có hai miệng vết thương sâu hoắm nhìn thấy ghê người.

Đôi cánh... bị chém đứt!

Tác Phi ngẩn người. Đột nhiên, một linh cảm mãnh liệt ủa vào trí óc cậu.

Rừng cây, mãnh thú cấp bảy, Ma tộc mất cánh!

Vì xác minh suy nghĩ trong lòng mình, Tác Phi cầm lấy bàn tay trái của thiếu niên. Quả nhiên, lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay thon dài kia là một cây chuỷ thủ không chút thu hút.

— Tu La nhận.

Thiếu niên hôn mê, bàn tay không có chút lực, Tác Phi không tốn sức đã có thể đoạt lấy nó. Đó là một thanh chuỷ thủ hình dạng vô cùng bình thường, điệu thấp tới mức sẽ không khiến người ta chú ý.

Nhưng nếu là... Tác Phi đem lưỡi dao nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay thiếu niên. Máu tươi như mưa phún, rơi lên chuỷ thủ không có gì đặc biệt này. Sau đó, điều kì lạ xảy ra.

Sau khi được tắm máu, làm gì còn thanh chuỷ thủ nào. Tại trước mắt Tác Phi chính là thánh khí đã vượt qua khắc khổ vạn năm, trải qua vô số trận chiến – Tu La nhận.

Truyền thuyết kể rằng Tu La nhận lấy máu làm khế ước, đồng thời cũng dùng máu làm thức ăn, hơn nữa chỉ nhận máu của chủ nhân mình. Uy lực của nó là vô địch trên toàn bộ đại lục Jaland. Ngoài nó ra còn ba thánh khí khác, nhưng Tu La nhận là thánh khí duy nhất có khả năng công kích, như vậy cũng có thể thấy nó quý hiếm đến trình độ nào.

Một giọt máu chỉ có thể duy trì vài giây, Tu La nhận lại hồi phục bộ dáng chuỷ thủ như cũ.

Cậu đã biết thân phận của thiếu niên này – Samuel Lionel.

Nếu hẳn là Samuel Lionel, như vậy nơi này có khả năng cao là rừng Noor. Nghĩ đến trình độ lừa đảo của rừng Noor, Tác Phi tạm thời cố gắng không nghĩ thêm nữa.

Nhìn sắc trời, cậu vội vàng cầm Tu La nhận hướng Hàn Băng Viêm Thú đi tới.

Tu La nhận nếu không kích hoạt thì bề ngoài vẫn là một thanh chuỷ thủ không thu hút, nhưng đừng xem thường nó. Sự sắc bén của nó chính là độc nhất vô nhị, chém Hàn Băng Viêm Thú cũng nhẹ nhàng như thái rau thôi.

Tác Phi cầm chuỷ thủ sâu vào chân mãnh thú, không tốn chút sức nào đã đào được một cái lỗ thật lớn. Mặc dù lưỡi dao sắc bén, nhưng muốn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã giải quyết xong một toà núi nhỏ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bất quá, kế tiếp đã có người vì cậu phân ưu giải nạn...

11. Chương 11

Chuẩn xác mà nói, là có bé sủng vật nào đó giúp cậu phân ưu giải nạn.

Tác Phi vừa thành công khoét một lỗ lớn trên đùi mãnh thú thì thú nhỏ đã từ xa phi một cái vèo lên người nó, há mồm bắt đầu gặm lấy gặm để. Tác Phi có chút không để bụng, một đồng thịt lớn như vậy, để sủng vật dễ thương ăn một chút cũng không sao, cậu là một chủ nhân rất hào phóng nha.

Nhưng suy nghĩ này vừa hiện lên, nguyên một cái chân thú to dùng đã biến mất không thấy tăm hơi!

Tác Phi mắt tròn tròn nhìn vào cái chân khô quắt chỉ còn lại da bọc xương, lại ngẩng đầu nhìn lên bé con mắt lấp lánh mặt chờ mong nhìn mình, nhất thời tự an ủi bản thân... Nhất định là ảo giác.

Trong lúc đang ngơ ngác, Tác Phi lại đi xẻ một cái chân khác. Đồng dạng, vừa mới tạo ra vết cắt, thú con liền về mặt hưng phấn nhào tới, tiếp tục ăn. Cũng chỉ còn lại da lông cùng xương cốt.

Đến lúc này Tác Phi không còn cách nào an ủi mình. Thật là do cái cục lông nhỏ bằng hai bàn tay này gặm hết rồi!! Tình cảnh này như là thấy một con kiến một mình quắt hết hai cái chân voi, mà mấu chốt là con kiến còn không bị ra chút xú nào hết!

Tác Phi xách cổ thú con lên, nâng lên hạ xuống. Trọng lượng cũng chỉ có ba bốn cân, vậy hai cái chân thú siêu bự đâu? Tan theo không khí rồi hả?

Không hiểu thú ngữ thực là bị ai, không câu thông được nha. Tiểu gia hoả này đã ăn mất rồi, đừng nói nhỏ ra cũng không biết lấy đâu ra mà nhỏ. Tác Phi bắt đắc dĩ, trước hết không nghiên cứu chuyện này, tiếp tục cắt thịt.

Đáng tiếc cậu đánh giá quá thấp sức vật nhỏ của mình. Chỉ cần cậu đem tảng da lông bảo hộ kia mở ra, thịt của mãnh thú sẽ trong thời gian siêu ngắn bị nhai nuốt sạch sẽ, ngay cả cặn cũng không còn...

Nhờ vậy cậu mới có thể lột lông, thu xương thú với tốc độ ánh sáng, bởi vì... cả một cự thú khổng lồ như vậy, cũng chỉ còn một cái chân trước! Đây là nhờ Tác Phi nhanh tay lẹ mắt ném vào túi không gian mới bảo tồn được đó!!

Nhìn chằm chằm cái vẻ mặt thoả mãn đến muốn đập của thú con, Tác Phi gào thét: “Nhóc nhóc nhóc!! Dạ dày của nhóc là vực không đáy hả? Nhóc ăn hết cả một toà thành của anh mày đó biết không! Cái tên phá của này!”

Thú con suy nghĩ: Chờ bản thân thú trưởng thành, ngay cả da lông xương cốt cũng sẽ không để phần người, đồ người hầu ngu xuẩn!

Tuy rằng gào thét, nhưng Tác Phi kỳ thật cũng không tức giận như vậy. Mãnh thú thật sự quá lớn, nếu muốn thu hết da lông cùng xương cốt quả thực không có khả năng. Vốn cậu nghĩ có thể mang bao nhiêu thì mang bấy nhiêu, lúc này đây đồng thịt chiếm diện tích nhất đều đã được tên nhóc tham ăn này xử lý, còn lại còn cuộn da lông cùng bộ xương ngược lại có thể bỏ vào túi không gian thật dễ dàng.

Hơn nữa bởi vì biện pháp ăn của thú nhỏ vô cùng thần kì, đem thịt ăn sạch sẽ, chỉ còn lại da lông xương cốt chính tề nên giúp giảm bớt đi rất nhiều phiền toái.

A, còn có thứ trọng yếu nhất. Tác Phi nhớ kĩ, tại Jalands, vật phẩm có cấp độ, mà mãnh thú theo phẩm chất cũng có một viên thú đan cùng loại với đẳng cấp của vật phẩm. Phẩm chất mãnh thú càng cao, cấp bậc của thú đan cũng càng cao.

Thú đan phổ thông tác dụng không lớn, chỉ có thể chế tạo được vật này nọ, mà thú đan từ cấp năm trở lên là phi thường trân quý, là vật liệu thượng đẳng được sử dụng rất nhiều trong chế tác quần áo hay được khảm lên vũ khí vì nó có thể tăng đặc tính của vật phẩm.

Từ thú đan cấp bảy trở nên còn có một đặc điểm là có thể phát động kỹ năng đặc biệt, cho dù không khảm vào vũ khí.

Đối với người trời gà không chặt như Tác Phi thì đây chính là vật phẩm bảo mệnh quan trọng đó nha.

Sờ soạn nửa ngày, Tác Phi tìm được một thú đan lớn chừng một bàn tay, có hình trứng, đỏ xanh hai màu lưu chuyển hoà lẫn, lúc thì mát mẻ, khi thì nóng hổi.

Độ lớn của thú đan quyết định số lần sử dụng của nó. Một thú đan lớn như vậy phỏng chừng có thể sử dụng hơn vạn lần, quả là một thú đan to hiếm thấy. Nếu được khảm lên pháp trượng, số lần sử dụng coi chừng còn có thể tăng lên gấp bội.

Tuy rằng không biết rõ kỹ năng của thú đan này là gì nhưng Tác Phi đã phi thường vui vẻ, rạo rực phấn khởi thu thú đan vào túi không gian. Đây chính là vật phẩm có thể góp phần giúp cậu cứu Veeshan từ Valinor!

Nhớ tới Veeshan, trái tim Tác Phi run lên. Việc cấp bách là phải rời đi nơi này ngay lập tức.

Tầm mắt dừng lại trên người thiếu niên Ma tộc đang hôn mê, vẻ mặt Tác Phi hết sức phức tạp.

Thật là Samuel Lionel sao?

Tác Phi thở dài, ngồi chồm hổm trên mặt đất đánh giá thiếu niên, trong lòng là ngũ vị tạp trần.

Vì cái lông gì, rốt cuộc là vì cái lông gì thế giới này có Samuel tồn tại mà cậu lại không được xuyên thành Samuel aaaaaa!!!

Lúc cậu chơi game, nhân vật cậu chơi rõ ràng là Samuel Lionel, theo lý thuyết cậu nên xuyên thành hắn chứ. Cậu cùng Stefan Evans thật sự không có một chút quan hệ nào nha. Được rồi, trừ bỏ tên họ giống nhau... Nhưng tên tiếng Anh cùng tiếng Trung khác nhau a, phiên âm thực làm tổn thương người ta huhuhu~.

Nếu như nói Stefan Evans là M, thì Samuel Lionel thực tình là S đẳng cấp.

Quá trình trưởng thành của hai người vì vậy mà khác nhau một trời một vực.

Trước khi nội dung câu chuyện bắt đầu, Stefan Evans là ngậm muỗng vàng, được sinh ra là đại thiếu gia, thân phận cao quý, cha mẹ sủng ái, tương lai một mảnh rực rỡ.

Mà Samuel Lionel lại là cực khổ nhất trong cực khổ, vừa sinh ra cha mẹ không thấy bóng dáng thì thôi, còn bị ném xuống Ma Vực, bị ăn tươi nuốt sống. Hắn lăn lộn vật vờ tìm được đường sống trong chỗ chết, tìm được cơ hội may mắn trốn ra khỏi Ma vực tiến vào lãnh địa của Nhân tộc. Bởi vì bề ngoài như một bé con ba tuổi, lại có bộ dáng phi thường đáng yêu, hắn được một gia đình bình thường thu dưỡng.

Nhưng chuỗi ngày khổ sở của hắn cũng không chấm dứt, ngược lại ngày một thậm tệ hơn. Tuy rằng gia đình Nhân tộc này thuộc tầng lớp dân lao động thấp kém nhất, miễn cưỡng mới có thể ăn no mặc ấm, nhưng lại đối xử với hắn phi thường tốt như đối với con ruột của mình.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Samuel cũng không phải là một Nhân tộc. Hắn sống lâu hơn nhân loại gấp trăm, thậm chí gấp ngàn lần, khiến người khác chú ý đến tốc độ trưởng thành thông thả đến vượt mức tưởng tượng của hắn. Nhân tộc nuôi hắn năm năm, thế nhưng hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ đứa trẻ ba tuổi lúc đầu. Nhân tộc thật sợ hãi.

Tin tức này lan truyền trong thôn nhỏ. Sự khác thường của Samuel làm thôn dân thực hoảng sợ. Đối với bọn họ, Ma tộc hung ác tàn bạo, là loại sinh vật so với ma quỷ còn khủng bố hơn. Mà đứa trẻ trước mắt lại là Ma tộc, khiến cho bọn họ thấp thỏm lo âu.

Thời gian trôi qua, Nhân tộc thu dưỡng hắn ngày càng sợ hãi, rốt cuộc họ không thể chịu đựng được, theo lời đề nghị của thôn dân muốn vứt bỏ Samuel.

Họ đem Samuel ra ngoài cách trăm dặm, nhưng hắn đi ba ngày ba đêm lại có thể trở về thôn cũ. Nhưng nghênh đón hắn bây giờ là sự vứt bỏ không ngừng nghỉ. Vô luận họ để lại hắn ở địa phương xa xôi thế nào, hắn đều có thể tìm trở về. Nhân tộc muốn bị bức điên rồi.

Họ muốn giết chết Samuel.

Sự cố bắt đầu từ thời điểm này. Nhân loại bình thường muốn giết chết một Ma tộc, quả thực là một trò đùa. Hành vi lỗ mãng của bọn họ khiến họ trả giá đại giới.

Ngay lúc lưỡi dao sắc bén đâm thủng thân thể nhỏ bé của Samuel, hệ thống tự bảo vệ của Ma tộc kích phát, lực lượng dữ dội kinh người của một Ma tộc nguyên thủy được bộc phát tới cực hạn. Cho dù Samuel không có ý thức, sức mạnh này cũng đủ huỷ diệt cả thôn trang.

Mặc dù vậy, Samuel trong tiềm thức vẫn muốn bảo hộ thôn dân, nhưng thôn dân cũng sẽ không vì thế mà cảm kích hắn. Bởi vì tai nạn này, thôn dân càng đem sự sợ hãi chôn dưới đáy lòng. Bọn họ tiếp cận Samuel, lấy lòng Samuel, rồi lại dùng càng nhiều thủ đoạn tàn nhẫn hơn bắt đầu điên cuồng trả thù.

Đây là những trọng điểm được tóm tắt lại, lúc Tác Phi lựa chọn nhân vật được chiếu thành đoạn phim ngắn giới thiệu cho cậu. Cậu nhớ rất rõ ràng, nhưng bản thân không trải qua, nhiều nhất cũng chỉ cảm thán người này số phận thực bi ai, thế giới đen tối, xui đến tận mạng.

Thở dài một hơi, Tác Phi cũng đã suy nghĩ về vấn đề này. Dựng nên một quá khứ ác ý như vậy, kỳ thật cũng chỉ để chuẩn bị cho diễn biến tiếp theo thôi.

Tựa như Stefan Evans, trưởng thành như đoá hoa trong nhà kính, sau khi nhân sinh đại biến, thế giới quan sụp đổ, y không gượng dậy nổi nên khuất phục với vận mệnh, mặc người đùa bỡn.

Samuel Lionel lại hoàn toàn tương phản. Hắn từ khi sinh ra đã là một hồi bi kịch, trước khi thành niên đã lưu lạc khắp nơi trên đại lục Jalands, tiếp xúc với các loại chủng tộc, nhưng bởi vì thân phận Ma tộc mà luôn bị đối đãi một cách đầy ác ý; lợi dụng, phản bội tựa như cơm bữa. Nhờ vậy Samuel khi trưởng thành quả thực chính là sứ giả của sự báo thù.

Đối với tất cả chủng tộc đều mất đi niềm tin, đối với toàn bộ thế giới đều tràn ngập sự chán ghét.

Khát vọng trả thù cũng trở nên thuận lý thành chương.

Sau khi Samuel trưởng thành, cốt truyện trong game cũng chính thức mở màn. Huyết thống Ma tộc nguyên thủy cho hắn năng lực phi phạm; trái tim tràn ngập ác ý khiến hắn trở nên lãnh khốc vô tình. Hắn bắt đầu từ số không, đập đổ đại lục Jalands, chinh phục tất cả chủng tộc, thu phục chín tiểu thụ vô song... Sau đó...

Sau đó, Tác Phi cũng không biết.

Bởi vì... Bởi vì bị cúp điện nha! ĐM bị cúp điện nha, làm sao cậu có thể chơi tiếp được chứ!

10P thịnh yến còn chưa bắt đầu cậu đã xuyên cmnr nha!!

Giờ khắc này, bạn nhỏ Tác Phi, người đã biến thành nhân vật bi kịch nhất của Jalands, đang nhìn nhân vật Samuel khí phách mạnh mẽ nhất của Jalands sắp trưởng thành, yên lặng rơi lệ.

Đây... đây vốn là của cậu!

Chín tiểu thụ cũng là của cậu! Cái tên tổng thụ siêu M Stefan Evans chết tiệt, chết quách đi! Cậu muốn biến thành Samuel Lionel thì không được à?

Tác Phi đồng học hiện tại đang đắm chìm trong thế giới của mình, căn bản không phát hiện thiếu niên nằm trên mặt đất đã mở mắt ra.

Samuel nhìn Tinh Linh trước mắt, rõ ràng có thể nhìn được sự chán ghét cùng oán hận trong cặp mắt xinh đẹp màu bạc kia. Nhìn nhiều cũng thành thói quen, Samuel không hề gì nhếch miệng, đứng thẳng dậy, kéo Tinh Linh lại, thừa dịp cậu còn chưa hoàn hồn liền cắn xuống cần cổ trắng nõn một cái.

Tác Phi ngậy người, đại não trong phút chốc trống rỗng. Cậu miễn cảm cảm giác được trên cổ bị liếm một chút, tiếp theo là một trận đau đớn. Cậu hít một hơi khí lạnh, nháy mắt hiểu được đây là chuyện gì.

Samuel đang hút máu của cậu!

Nơi này là rừng cây Noor, Samuel ở đây chiếm được thánh khí Tu La nhận, mà việc hắn giết được Hàn Băng Viêm Thú căn bản cũng là nhờ thanh chuỷ thủ này.

Để kích hoạt Tu La nhận cần máu của chủ nhân làm khế ước, mà giết chết mãnh thú cấp bảy lại càng cần lượng máu tươi lớn hơn. Tu La nhận uy lực vô địch, nhưng có rất ít người dám cùng nó định ra khế ước, nguyên nhân chính là mạo hiểm quá lớn.

Không đợi người khổng chế Tu La nhận, coi chừng đã bị nó hút khô máu rồi.

Nhưng Samuel là ai? Nhà sáng tạo game cuồng SM sau khi ngược hấn đã rồi mới có chút lương tâm, không biết vì nguyên nhân gì mà cấp cho hấn thể chất thông qua hút máu người khác chuyển hoá thành máu chính mình. Đây quả thực là bàn tay vàng thiết kế riêng cho hấn sử dụng Tu La nhận.

Lượng máu trong cơ thể tụt đi quá nhanh, Tác Phi bắt đầu đầu vầng mắt hoa.

Cậu sẽ chết, thật sự sẽ chết.

Samuel lúc còn nhỏ còn có tấm lòng lương thiện, nhưng Samuel sau khi thành niên... Ngay cả Ma tộc nguyên thủy gặp hấn còn muốn bật khóc chạy trốn nha...

12. Chương 12

Tác Phi rốt cuộc không chết, mà cũng không phải đột nhiên có thần lực giáng xuống giúp cậu một giây miếu sát Samuel.

Chẳng qua là Samuel nhả cậu ra mà thôi.

Tác Phi thực nghi hoặc. Tuy rằng hiện tại Samuel còn chưa thành niên nhưng cũng chẳng bao lâu nữa, lương tri của hấn hấn phải sớm bị chó ăn mất rồi, làm sao có thể lưu lại mạng nhỏ cho cậu chứ.

Bất quá, nếu có thể sống sót, Tác Phi đã phi thường muốn ngẩng mặt lên cười, làm gì còn dám hỏi tại sao.

Samuel vẫn như cũ không nhúc nhích theo dõi cậu. Cậu giật mình một cái, lập tức điều động toàn bộ cơ mặt, tận lực trưng ra biểu tình bản thân thực đại nghĩa. Bất kể lúc trước có hiềm khích gì cũng không quan trọng nữa, uống máu thì có tính gì, là huynh đệ thì giúp đỡ nhau dù mất cả mạng cũng không tiếc.

Chỉ tiếc, bộ dạng này của cậu trong mắt Samuel chính là một khuôn mặt cứng ngắc, ngoài cười nhưng trong không cười, sắc mùi trào phúng. Vì thế, đôi mắt tím càng trầm thêm tám độ.

Tác Phi: Đm, ai tới dạy lão tử làm thế nào để diễn vai thánh mẫu đi!

Không giả làm Bồ Tát được thì đừng cố gắng, Tác Phi biết rõ làm vậy nữa sẽ hoá thành bi kịch luôn. So với việc diễn xuất cậu hoàn toàn không am hiểu, cậu thà dùng hành động thực tế để biểu hiện lòng thành của mình.

Tuy rằng cậu không biết vì sao Samuel không hút khô cậu, nhưng Tác Phi lại hiểu rõ rằng Samuel còn cần máu. Lần đầu tiên kích hoạt Tu La nhận, độ tiêu hao cực kì cao. Nhìn trước mắt, Tác Phi lại là nguồn máu duy nhất của hắn, Samuel chỉ có nước tới chỗ cậu.

Lúc ấy, Tác Phi trong game sau khi chém chết Hàn Băng Viêm Thú liền lập tức uống máu mãnh thú để khôi phục nguyên khí. Nhưng hiện tại, mãnh thú đã bị cậu cùng thằng nhóc tham ăn kia thu thập sạch sẽ, Samuel muốn kiểm soát gì cũng không còn nữa rồi.

Bất quá thật may mắn, cậu còn giữ một cái chân trong túi không gian của mình. Phải nhanh chóng lấy ra biểu hiện lòng thành mới là chuyện mấu chốt.

Đương nhiên, Tác Phi cũng sẽ không ngốc đến mức để Samuel nhận ra cái chân thú này từ đâu ra. May mắn lúc này để tiện cho việc cất giữ, cậu đã cắt da thịt ra thành từng mảnh. Bây giờ lấy một miếng ra, đừng nói là Samuel, ngay cả chính bản thân Hàn Băng Viêm Thú cũng không nhận ra đây là chân nó.

Máu của Hàn Băng Viêm thú có màu trắng thuần, thoát nhìn trông như sữa tươi, vì vậy nên lúc Tác Phi cắt thịt nó hoàn toàn không có cảm giác tanh tưởi của máu.

Cậu nịnh nọt mò mò cái chân thú từ trong túi không gian ra rồi rót đầy một chén máu đưa cho Samuel: “Máu mãnh thú.”

Samuel khúu giác cực kì sắc bén, lập tức có thể đoán được chén ‘sữa’ này đích thật là máu thú, hơn nữa lại là máu của Hàn Băng Viêm Thú cấp bảy. Nhìn xung quanh đều trống trải, cùng với tên Tinh Linh trước mắt, hắn đã thực rõ ràng mãnh thú đã chết đó biến mất nơi nào.

Hắn nhìn Tác Phi một cái thật sâu, bất động thanh sắc tiếp lấy chén máu, uống một hơi cạn sạch.

Tác Phi trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi nhìn hắn, cậu còn cho là vụ ăn gian kiếm lời của mình bị lộ đuôi rồi, thật may là Samuel tựa hồ không có phát hiện cái gì.

Tác Phi lại nhanh chóng nịnh nọt dâng lên một bát máu thú lớn.

Hai người người không nói ta không nói, ước chừng uống xong ba chén lớn, bạn sủng vật siêu mạnh ngồi ở kế bên không thể nhịn được nữa.

“Ngao ngao...” Nó vừa kêu vừa liều mạng cọ cọ Tác Phi.

Tác Phi vỗ đầu nó: “Đừng nghịch, cái này nhóc không thể uống!”

Tiểu mạnh sủng: Bản thân thú còn không tiếc, ai cho ngươi lên tiếng hả tên người hầu ngu xuẩn này!

Thấy Tác Phi thờ ơ, bạn nhỏ cọ ác liệt hơn, cuối cùng còn hung hăng cắn cậu một ngụm.

Tác Phi bị đau, có chút giận dữ. Cậu quay đầu nhìn thú con, dùng ánh mắt lên án nó: Nhóc ăn hết cả một toà thành, giờ còn tham ăn nữa!

Tiểu manh sủng: Người mới tham ăn, người mỗi ngày đều tham ăn mỗi đêm đều tham ăn... Hừ, đồ người hầu ngu xuẩn, bản thân thú mặc kệ người! Sớm chết sớm trọng sinh, bản thân thú sẽ nhỏ một giọt lệ để tưởng niệm khoảng thời gian chủ tớ của chúng ta!

Rống rống xong, bạn nhỏ liền muốn chạy thoát thân. Tác Phi nhanh tay lẹ mắt bắt nó lại, không để nó chạy. Thú nhỏ nóng nảy, quay đầu liền muốn cắn Tác Phi.

Samuel mắt lạnh nhìn hai kẻ này, nửa ngày mới lạnh băng nói: “Sắc trời không còn sớm.”

Đây là lần đầu tiên Samuel nói chuyện. Tác Phi giật mình, trong nội tâm tán thưởng âm thanh hản thực sự từ tính. Nhân vật tổng công cậu lựa chọn quả thật khí thế mười phần.

Từ từ... Sắc, trời, không, còn, sớm?!

Nháy mắt, không mặt bạch nộn của Tác Phi liền rút hết huyết sắc.

Trời ơi, làm sao cậu lại có thể quên mất việc này!

Nơi đây là rừng cây Noor, là rừng vạn độc trong truyền thuyết.

Tại Jaland, rừng cây Noor nổi tiếng đã lâu. Nó chiếm diện tích cực đại, tài nguyên phong phú, bao bọc bên ngoài là bốn lãnh địa của Nhân tộc, Thú tộc, tộc Người Lùn, Cự Ma tộc. Rừng cây Noor là bảo địa mơ ước của bao nhà thám hiểm, nhưng đồng thời cũng là ác mộng của họ.

Ban ngày, rừng cây thật an tĩnh, nhìn thế nào cũng giống một rừng rậm bình thường. Đương nhiên, đây cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Trên thực tế, trong rừng cây ẩn nấp vô số mãnh thú, chỉ cần hơi vô ý là có thể bị nuốt vào bụng.

Nhưng đây cũng không phải điều trí mạng nhất. Mãnh thú tuy rằng đáng sợ nhưng đồng thời cả người đều là bảo vật, là mục tiêu công lược của những nhóm thám hiểm.

Mà điều rừng cây này lừa người nhất cũng chính là buổi chiều, lúc bầu trời trở tối. Những thực vật nguyên bản bình thường đến cực điểm vào lúc ấy sẽ bắt đầu phát tán khí độc, phủ khắp toàn bộ rừng cây.

Theo lý thuyết, thứ khí độc này cũng không phải là cực kì đáng sợ, vì những được sư ở Jaland có thể tạo

ra đủ loại thuốc giải độc.

Chỉ cần thu thập một chút khí độc trong rừng cây, cho dù là khí độc nghịch thiên đến cỡ nào đều không làm khó được những dược sư thần thông quảng đại.

Nếu chuyện chỉ có như vậy thì quá đơn giản rồi, nhưng vấn đề ở đây là ở rừng cây Noor, mỗi loại thực vật đều tản ra khí độc khác nhau!

Nếu như vậy, ở đây rốt cuộc có bao nhiêu loại khí độc chứ? Có thể người chế ra được thuốc giải cho một hai ba, thậm chí là trăm loại ngàn loại, nhưng là người còn quên mất một chuyện... những khí độc này sẽ hoà vào nhau tạo thành hỗn hợp mới, từ đó lại tạo ra độc chất bất đồng.

Cho nên nếu hỏi rừng cây Noor rốt cuộc có bao nhiêu loại độc, cũng như hỏi ở trên trời có bao nhiêu ngôi sao vậy...

Ngay cả dược sư đại tài nhất lúc đối mặt với rừng cây này cũng chỉ có thể bó tay không biện pháp.

Cho nên, rừng cây Noor được gọi là rừng vạn độc.

Lúc này đã chạng vạng, đợi đến khi tối hẳn, mạng nhỏ thực khó giữ.

Tuy rằng rừng cây Noor ban đêm là kinh khủng như thế, nhưng cũng còn một chỗ có thể sinh tồn. Phải biết nơi đây có một số lượng mãnh thú rất lớn; chúng nó nếu có thể chiếm lấy khu rừng này vào ban ngày thì tự nhiên cũng có thể trốn khỏi ban đêm hung hiểm.

Đến ban đêm, chúng nó sẽ lén vào một động thiên nhiên cực rộng rãi dưới mặt đất. Không biết làm thế nào hình thành, nhưng cái động này quả thật là rộng đến cực hạn. Vào ban ngày, có thông đạo xung quanh có thể dẫn tới động, nhưng vào ban đêm, từ trong động sẽ dâng lên chất lỏng đặc biệt, hình thành một màn nước.

Mà màn nước này có thể ngăn cách khí độc ban đêm, giúp bảo tồn không khí sạch sẽ trong động, hình thành một khu vực thế ngoại đào nguyên dùng để tránh nạn.

Tác Phi không nhớ rõ lúc đó cậu thao túng Samuel tìm được huyết động này như thế nào. Trên thực tế, chơi game với hiện thực khác nhau rất lớn. Khi đó còn có bản đồ chỉ dẫn, chứ bây giờ làm sao mà tìm?

Bất quá Tác Phi cũng không lo lắng. Thăng nhóc tham ăn bên cạnh cậu chính là sinh trưởng từ trong rừng cây Noor, có thể sống đến bây giờ tất nhiên là biết đường đến huyết động.

Việc này không nên chậm trễ. Tác Phi thả thú con xuống để nó dẫn đường, quay đầu lại nói với Samuel: “Đi theo ta.”

Samuel nhìn cậu, đôi mắt tím nặng nề không nhìn ra cảm xúc.

Tác Phi sửng sốt, giật mình nhận ra rằng lúc này Samuel còn không biết rừng cây Noor có bao nhiêu hung hiểm. Hơn nữa, Samuel đã bị ác ý của thế giới này tôi luyện, làm sao còn có thể dễ dàng tin tưởng người khác...

Nhưng Tác Phi trời sinh lại không có miệng lưỡi dẻo quẹo, làm sao có thể đả động hấn đây. Dầu vậy cũng không thể để hấn lại nơi này nha...

Vì thế cậu ngập ngừng nói: “Nơi này... buổi tối rất nguy hiểm. Đi theo ta.. ta biết chỗ nào an toàn.”

Samuel vẫn nhìn cậu không nhúc nhích.

Tác Phi còn muốn nói nữa, nhưng tiểu sủng vật đã tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, không còn thời gian tán nhảm, giờ mà không đi sẽ không còn đường sống!

Sau đó, vật nhỏ bắt đầu chạy như điên.

Tác Phi vừa thấy liền nóng nảy. Nếu không đuổi kịp nó, mạng nhỏ của bọn họ liền để lại đây.

Quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không đổi sắc của Samuel, Tác Phi lá gan phình trương. Nói rõ ràng không nghe, liền dùng vũ lực. Cậu vừa nghĩ đã vươn tay lôi kéo Samuel chạy.

Tay cậu còn chưa tới gần, đã không chút lưu tình bị đánh văng.

Tác Phi xoa nắn bàn tay đau của mình, hậm hực...

Nghĩ lại, mình ở đây quan tâm hấn như thế, Samuel là nhân vật chính thế nào cũng sẽ không chết. Thay vì lo cho hấn, cậu càng nên lo cho mạng nhỏ của mình!

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Tác Phi liền chạy theo thú nhỏ.

Nhưng vừa quay đầu, cậu đều gốc lảo đảo.

Đm! Chỉ trong giây lát, thăng nhóc kia đã hoá thành ánh sáng cuối chân trời a.

Có cần phải chạy nhanh vậy không hả? Có cần phải thiếu trọng nghĩa vậy không hả, cái tên sủng vật chết tiệt kia?! Cưng nhiên liền cứ như vậy bỏ rơi chủ nhân ở nơi này!

Sao không công bằng dữ vậy chứ. Trong tiểu thuyết, những người xuyên qua đều có một tiểu sử vật trung thành tuyệt đối, tận tâm một lòng vì chủ mà? Vì cái gì đến lượt cậu xuyên lại gặp phải một tên bạch nhãn lang*? Một cậu lãng phí nhiều bánh ngọt cùng cả núi thịt cho nó!

**bạch nhãn lang: chỉ kẻ vong ân bội nghĩa*

Tác Phi giận đến thở phì phì. Phát tiết xong, cậu mới bi ai nhận ra một điều: nơi này rộng như vậy, thú nhỏ lại chạy mất, cậu thế nào mới đi được đến hang động?

Nếu không vào được động, đợi đến lúc khí độc ngập tràn thì không phải là chết chắc rồi?

Này không khoa học nha. Theo nội dung cốt truyện, Stefan Evans không có khả năng chịu chết ở chỗ này, y còn phải sống sót lưu lạc để bị các chủng tộc khác khi dễ ngược đãi đó... Hừ hừ, cậu là Tác Phi, cũng không phải Stefan Evans.

Từ từ... Tác Phi đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Trong game “Jalands”, tuyến công lực có rất nhiều, nhưng chỉ có độc nhất hai nhân vật đặc biệt không thể lựa chọn vì họ là nhân vật ẩn, đó là tổng công – Samuel Lionel – cùng tổng thụ – Stefan Evans. Quan trọng nhất là, hai nhân vật này không thể cùng nhau tồn tại.

Thế giới có tổng công sẽ không có tổng thụ. Thế giới có tổng thụ sẽ không có tổng công.

Tựa như lúc Tác Phi chơi “Jalands”, cậu thao tác Samuel Lionel, từ đầu đến đuôi đều không gặp qua Stefan Evans, bởi vì Stefan Evans căn bản không tồn tại.

Nhưng hiện tại, trong thế giới Jalands, hai người bọn họ lại gặp nhau ngay tại lúc nội dung kịch bản vừa bắt đầu, lúc cả hai gặp phải đại biến...

Này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là một trong hai người sẽ chết ở chỗ này, mà người còn sống sẽ tiếp tục một mình mở ra cốt truyện của mình

13. Chương 13

Tác Phi nhìn Samuel, trong lòng yên lặng rơi lệ.

Một người là gà bệnh ôm theo một cái túi không gian lưu trữ da lông xương thú, một người là Ma tộc cường hãn cầm trong tay Tu La nhận vừa chém chết một mãnh thú cấp bảy.

Ai sống ai chết còn cần suy nghĩ sao?

Không không, có lẽ cũng không tuyệt vọng như vậy – Tác Phi tự an ủi mình. Cậu chính là người được xuyên qua, đã biết trước vận mệnh hai người, nhưng Samuel không biết, cho nên sẽ không nghĩ đến chuyện hai người phải người chết ta sống.

Lợi dụng ưu thế này, không chừng cậu có thể dùng trí tuệ để lừa thiếu niên Ma tộc kia!

Người không vì bản thân thì trời chu đất diệt. Tác Phi nhất thời cảm thán: Thiếu niên, có trách thì trách vận mệnh của người — Tác Phi đồng học nào bỏ hơi bị nhiều rồi.

Một trận gió lạnh thổi tới, lá cây sà sạt rung động. Đây là điềm báo đêm sắp tới.

Samuel nhìn về phía Tác Phi, trầm giọng hỏi: “Người không đi sao?”

Tác Phi sửng sốt, giật mình hoàn hồn. Ơm, cậu tự mình ảo tưởng cho cổ vô, vấn đề mấu chốt trước mắt là làm thế nào tìm được hang động a. Tìm không thấy động, căn bản không cần Samuel cố sức, cậu cũng đã hít khí độc chết tươi rồi.

Chính là làm sao mà tìm được đây. Thằng nhóc không trượng nghĩa kia chạy mất tiêu rồi, bây giờ một mãnh thú kiếm cũng không thấy. Để cho cậu một mình sờ soạng tìm đường, vận khí tốt đến cỡ nào mới tìm được?

Nhất thời có chút nhụt chí.

Lúc vừa định lên tiếng, Samuel đã đi đến cạnh cậu, vươn tay ra.

Tác Phi có chút không rõ nhìn hắn.

Samuel lại bỗng nhiên nở nụ cười, ngũ quan vốn đã xinh đẹp giờ với nụ cười nở rộ nhìn tựa hồ như báu vật được mở ra, sáng rực đến rực rỡ.

Bạn nhỏ Tác Phi bản tính nhan khổng trong nháy mắt bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng.

Samuel nhẹ giọng nói: “Ta mang người đi.”

Tác Phi làm sao quản được hần nói cái gì, chỉ biết gật gật đầu.

Sau đó chân cậu nhẹ bổng, rời khỏi mặt đất. Lấy lại tinh thần, Tác Phi liền .

Cậu... Cậu cứ nhiên lại bị Samuel ôm... mà còn là ôm công chúa!

Tư thế này đối với một tên già đầu như Tác Phi thì thực quá dọa người a. Tác Phi giấy dựa muốn xuống đất, Samuel lại siết chặt tay, thấp giọng nói: “Đừng động.”

Người nói ta không động ta liền không động hả? Chân của ta không có mọc trên người người! Tác Phi oán thầm, thiết tình rất muốn nhảy xuống. Đáng tiếc cậu còn chưa làm gì đã bị động tác của hần làm cho sợ tới mức không dám động.

Samuel ôm lấy cậu, lấy tốc độ cực nhanh di chuyển... Sợ dĩ không gọi là ‘chạy’, vì Tác Phi thật tâm không biết có thể dừng từ ‘chạy’ để diễn tả hay không. Tốc độ nhanh thế này, không bay lên nhưng xem ra so với bay còn phần khích hơn.

Ôm công chúa thì sao chứ. Tác Phi rốt cuộc không oán hận nữa. Đang phi với tốc độ cao mà rơi xuống thì không cần lo tổn hại hình tượng nữa mà trực tiếp bị huỷ dung luôn.

Vì thế, cậu còn đặc biệt thuận theo mà hai tay ôm lấy cổ Samuel. Nhìn nữ tính hay không thì trước mặt sinh tử đều là mây bay.

Không lâu sau, Tác Phi nhìn xa xa thấy được một hang động rộng rãi.

Hiện tại sắc trời vừa tối, vì ngăn trở khí độc, màn nước đã bắt đầu hình thành.

Dù nói là màn nước, nhưng trên thực tế thành phần của nó tuyệt đối không phải là nước, mà là một chất lỏng lam nhạt, tính lưu động rất cao, thoát nhìn trông như nước.

Chất lỏng này không có bất cứ khả năng gây thương tổn gì, cũng không thể uống, tác dụng duy nhất là tính cách ly siêu mạnh. Nghĩ đến chuyện nó có thể đem khí độc ngăn chặn ở bên ngoài liền có thể tưởng tượng được nó đậm đặc thế nào.

Hai người thuận lợi xâm nhập hang động. Ngoài trời đã tối hẳn.

Tác Phi hít sâu một hơi. Thật sự là quá nguy hiểm. Nếu chậm một bước, không biết ném thử khí độc của rừng vạn độc là mùi vị gì.

Lại nói tiếp, cậu còn phải làm phiền Samuel. Nếu không phải nhờ hần, Tác Phi cho dù biết hang động ở

đâu, với cặp giò ngắn của cậu chạy thế nào cũng không tới.

Như vậy xem ra Samuel lúc chưa thành niên còn không đạt đến trình độ siêu độc ác?

Đầu tiên là không hút cạn máu cậu, tiếp theo lại trước lúc trời tối cứu Tác Phi một mạng.

Đã không giết người còn cứu mạng cậu, này mà đặt trên người tổng công trong game, quả thực là phá lệ!

So sánh với bạn nhỏ Tác Phi lúc này còn tâm hoài bất quý* muốn nhân cơ hội muốn mưu sát người ta, thật sự là... thật sự là rất xấu hổ!

**tâm hoài bất quý: trong lòng có ý đồ xấu*

Tác Phi hổ thẹn. Cậu tuy rằng không phải là thánh mẫu, nhưng cũng không phải là tên tiểu nhân nhỏ nhen tí bĩ.

Samuel trông nghĩa như thế, cậu cũng không thể lấy ơn báo oán...

Khoan đã!

Samuel làm thế nào mà biết đến hang động này?

Tuy rằng lúc chơi game, phần lớn kịch tình cậu đều lướt qua, nhưng phó bản ở rừng Noor cậu còn nhớ rõ ràng rành mạch.

Theo lý thuyết, Samuel đi vào rừng cây Noor, đạt được Tu La nhận, giết chết mãnh thú cấp bảy, sau đó ngã xuống đất nghỉ ngơi, tại lúc màn đêm buông xuống, độc khí tràn ngập khắp nơi, trúng vài loại kịch độc, trước cửa tử vong mới hết sức cơ duyên xảo hợp phát hiện hang động rồi sau đó trốn vào...

Theo nội dung này thì Samuel không có khả năng biết được hang động ở đâu nha.

Cậu gặp Samuel là tại lúc hắn giết chết mãnh thú cấp bảy, tức là lúc hắn vừa tiến vào rừng cây Noor, ngay cả việc nó là rừng vạn độc hắn cũng không biết. Nhưng mà... hắn lại có thể dễ dàng tìm được hang động.

Nhìn tư thái ngựa quen đường cũ của Samuel, rõ ràng đây không phải là ngày đầu tiên Samuel ở rừng cây Noor.

Nếu như vậy, Samuel đã đợi ở rừng cây này một thời gian rất lâu.

Cậu chủ quan cho rằng Samuel giết chết mãnh thú cấp bảy đại biểu cho việc hấn vừa tới rừng cây Noor, nhưng trên thực tế mãnh thú cấp bảy mặc dù không nhiều tới mức tổ chức thành đoàn đội đi tấn bộ, nhưng tìm được một hai con cũng không phải là việc khó.

Coi chừng đây là lần thứ hai Samuel giết chết Hàn Băng Viêm Thú?

Nếu như vậy, chuyện Samuel biết về hang động này cũng có thể lý giải được.

Cậu rốt cuộc cũng nghĩ thông tại sao Samuel lại lưu lại mạng nhỏ cho cậu, đó là vì cậu thật rất hữu dụng a.

Vậy mà cậu lại cho rằng vị tổng công này lương tâm đang hoang, thật sự là ngu dại đi. Đàng hoàng cái lông, nói dối một ngàn lần thì có!

Samuel trúng độc, tuy rằng chạy trốn tới động thì cũng đã suy yếu muốn chết, may mắn trong động có vài loại thảo dược có thể ức chế độc tính. Hơn nữa hấn uống sạch máu của mãnh thú cấp bảy, đối độc tính có sức chống cự, vì vậy không có lập tức ngủ. Nhưng muốn hoàn toàn giải độc lại cần phải lấy được thú đan của một mãnh thú cấp chín ở sâu trong hang động.

Đúng vậy, rừng cây vạn độc cho dù làm tất cả dược sư trên khắp Jalandr bó tay không biện pháp thì phạm là trời sinh đều có vật tương khắc. Mà đối với rừng cây này, tương khắc của nó chính là một mãnh thú cấp chín trong hang động – Thập Sắc Cự Văn Thú.

Nói ra cũng thật kỳ quái. Mãnh thú này sống trong động lâu năm, cũng chưa từng rời khỏi động, nhưng thú đan của nó lại có thể giải bách độc. Cũng nhờ thu hoạch được thú đan thực dụng này, Samuel mới lượm được bàn tay vàng “Vạn độc bất xâm” được chuẩn bị sẵn cho hành trình giết người phóng hỏa của hấn.

Nhưng Thập Sắc Cự Văn Thú là mãnh thú cấp chín, tự nhiên có chỗ khí phách của nó, nếu dễ dàng bị thu thập như vậy thì sao mà được.

Sau khi ăn thảo dược để áp chế độc tính xong, Samuel mới đi đấu với mãnh thú cấp chín. Đừng nói đến việc giết chết nó, quả thực là mém bị nuốt luôn.

Bất quá một thân Samuel đã trải qua quá trình trưởng thành hết sức nhấp nhô, bị mài giũa thành một tâm hồn đen như mực cùng với tính tình cứng cỏi không kém. Hấn mỗi ngày đều cùng bạn mãnh thú uống trà, đánh nhau hết chín mươi chín ngày liền phát hiện được một nhược điểm chí mạng của mãnh thú.

Thời điểm ở trong trạng thái sơ cấp, nếu có thể chặt đứt lông mao trên đỉnh đầu thì linh lực của nó sẽ giảm xuống một phần ba, khả năng giết được nó tăng lên rất nhiều.

Nhưng khó khăn cũng theo nhau mà đến. Trong toàn bộ rừng cây Noor, tất cả mãnh thú đều biết Thập Sắc Cự Văn Thú vô cùng lợi hại, cho dù trong không gian hữu hạn của hang động cũng không có sinh vật

nào dám tới gần phạm vi một cây số gần nó. Không cần phải nói, chúng tất nhiên không dám đi xâm phạm quyền uy của nó...

Samuel mặc dù biết nhược điểm này nhưng thực thi được thì rất khó. Vì vậy khi Tác Phi xuất hiện, quả thực là vật trời ban.

Thập Sắc Cự Văn Thú ở hình dạng sơ cấp thì cực kì vô hại, nhìn như một cái bánh bao nhỏ bằng bàn tay, lông xù đáng yêu đến cực điểm. Dẫu vậy, mãnh thú trong hang động đều biết nên không ai dám trêu chọc nó. Bất quá Tác Phi là người ngoài vừa tới, có thể lợi dụng một chút.

Nghĩ đến chân tướng này. Tác Phi nhất thời muốn khóc.

Cậu đây là chuẩn bị trở thành tể phẩm a! Samuel đích xác không muốn giết cậu, chỉ là không muốn cậu chết dưới mũi dao thôi. Phương pháp lợi dụng phế vật, thỉnh hãy hướng Samuel học tập...

Tác Phi tự bỏ não quá mức, đã bỏ não đến cảnh bản thân chết không toàn thây như thế nào.

Samuel nhìn xuống Tinh Linh trong ngực mình lặng im xuất thần, tóc bạc mắt bạc, dưới ánh sáng yếu ớt của hang động lại toả ra sự thần nhiên.

Tinh Linh tộc không hổ là chủng tộc đẹp nhất Jalands. Thật là đáng tiếc.

Samuel nhếch môi, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tác Phi lập tức hoàn hồn, lúc này mới phát hiện hai người bọn họ còn duy trì vị trí ôm công chúa. Cậu làm bộ muốn xuống, Samuel cũng phối hợp thả cậu ra.

Sau khi chân chạm đất, Tác Phi ngẩng đầu nhìn Samuel.

Samuel đáp lại cậu với một nụ cười mỉm. Tác Phi tâm can run rẩy, rất đẹp rất mê người, nhưng, nhưng sao lại phẳng phất sát khí a!

Tác Phi nhanh chóng lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không sao.

Cậu hiện tại đang tận lực cân nhắc làm thế nào có thể bảo toàn mạng nhỏ của mình. Dùng trí tuệ mưu sát Samuel thì thôi đi, cậu căn bản nghĩ còn không dám nghĩ. Chuyện quan trọng là làm thế nào để không bị tên tổng công này bán mà còn giúp hắn đếm tiền.

Samuel đeo trên mặt một bộ dáng ôn nhu sẵn sàng. Hắn nắm tay Tác Phi, nhẹ giọng nói: “Nơi này rất nguy hiểm, ta mang người đi đến chỗ an toàn.”

Lời này vào tai Tác Phi lập tức phiên dịch thành: “Nơi này rất nguy hiểm, ta mang người đi cho mảnh thú ăn.”

Tác Phi mặt trắng bệch nhưng gì cũng không dám nói, cũng không phải là chứng sợ giao tiếp trời dậy mà là thực sự cậu không dám nói gì. Cậu sợ rằng lỡ để lộ ra cậu biết ý đồ của hắn, Samuel sẽ ngay tức khắc giết người diệt khẩu, cho nên cũng chỉ có thể kiên trì đi theo.

Tay Samuel vừa thon dài lại ấm áp, nhưng Tác Phi một chút cũng không thấy ấm, mỗi bước đi cậu đều cảm nhận được tay phải của mình đang đổ mồ hôi lạnh.

Cứ như vậy đi không biết bao lâu, Samuel bỗng nhiên không chút để ý mở miệng: “Tiểu sủng vật của người hắn là cũng ở đây.”

Tác Phi nao nao, tiếp theo liền hiểu rõ rồi. Thiếu niên à, người nghĩ cách người vào đề rất đặc biệt hay sao.

Quả nhiên, ngay sau đó Samuel quay lại nhìn cậu, nhẹ nhàng mỉm cười, ôn nhu nói: “Nếu tìm không được, ta liền bắt một con khác cho người.”

ĐM ĐM ĐM, đến rồi nè. Nhìn người có vẻ nào giống như sẽ đi bắt sủng vật cho lão tử không hả, người rõ ràng là muốn lấy lão tử đem cho sủng vật ăn nha!

14. Chương 14

Thiếu niên à, người không đi giành giải Oscar quả thật là quá uổng phí nhân tài đó!

Samuel diễn xuất còn xuất sắc hơn cả ảnh đế, vẻ mặt tràn ngập sự ôn nhu, sủng nịch cùng tình yêu, dắt Tác Phi đi vào sâu trong hang động.

Tác Phi ngẩng đầu nhìn nhìn, lại cúi đầu nghĩ nghĩ. Nếu cậu không biết trước kịch tình, nhất định sẽ nghĩ rằng thiếu niên Ma tộc này đối với mình nhất kiến chung tình.

Nhưng ái tình lãng mạn chỉ phát sinh trong tiểu thuyết ngôn tình, còn ở chỗ cậu chính là game boylove cao H mà thôi!

Nhất kiến chung tình? Đó là gì?

Ái tình? Có thể ăn sao?

Tác Phi: QAQ.

Cứ như vậy, một thiếu niên Ma tộc cùng một thiếu niên Tinh Linh tộc, tay trong tay đầy ắp đi đến sào huyệt của mãnh thú cấp chín – Thập Sắc Cự Văn Thú.

Thập Sắc Cự Văn Thú, vẻ ngoài như tên gọi. Da lông của nó mang mười loại màu sắc khác nhau không ngừng luân phiên lưu chuyển, giống như đèn neon lấp lánh loá mắt.

Thập Sắc Thú nếu không bị quấy nhiễu sẽ dị thường đáng yêu, chỉ lớn bằng bàn tay người trưởng thành, lông xù sáng rọi hoa lệ, dễ thương đến mức khiến các thiếu nữ tâm can loạn thành đàn.

Tác Phi không phải là thiếu nữ, nhưng cậu là một bạn da lông khổng!

Da lông rực rỡ lưu chuyển thể này đã động cậu thật sâu. Đẹp quá nha! Cho dù biết con thú này sau khi biến thân sẽ trở nên phi thường hung tàn, nhưng, đẹp quá nhaa!

Sự yêu thích này rơi vào mắt Samuel. Hắn bất động thanh sắc rời tầm mắt, nhẹ nhàng nói: “Thích thì liền thu dưỡng đi.”

Tác Phi ngẩng đầu nhìn hắn. Nghe ngữ khí này, nhìn vẻ mặt này, nếu cậu là một thiếu nữ ngu ngơ, tám phần sẽ thần tình đỏ bừng, xấu hổ chạy tới đòi thu dưỡng.

Chính là, cậu không phải là thiếu nữ, cậu nội tâm là một đại thúc hai mươi bảy tuổi!

Tác Phi nghiêm mặt, gian nan mở miệng: “Ta không thích lông xù.”

“A?” Samuel hé mắt nhìn Tác Phi, như ám chỉ gì nhìn vào túi không gian hồng nhạt trước ngực cậu.

Tác Phi nhảy dựng.

“Da lông Hàn Băng Viêm Thú chỉ có hai màu sắc biến hoá, còn con này chính là mười loại đấy, thật sự không thích?”

ĐM ĐM ĐM, hắn biết, hắn biết, hắn biết mình độc chiếm nuốt hết thi thể Hàn Băng Viêm Thú.

Tác Phi cắn răng kiên trì nói: “Nhiều màu sắc quá, không thích.” Không thích cái muội người, chính là cậu thích muốn chết luôn đó!

“Thật sự không thích?” Samuel nhìn về phía Tác Phi, cặp mắt tím âm u, ôn nhu sủng nịch này giờ đều đi

gặp quỷ mất rồi! Sát khí rõ ràng đến không thể ẩn giấu kia kìa!

Biết hẳn nghĩ mềm mỏng dụ dỗ không được liền chuẩn bị ra tay mạnh bạo, Tác Phi thoả hiệp: “Thích, thích, rất thích.”

Tại thế lực đại ác trước mặt, một tên gà què như cậu bắt đắc dĩ đến cỡ nào!

Tác Phi nghĩ thông suốt. Không đi áp chế mãnh thú, Samuel khẳng định sẽ uống sạch máu của cậu để bổ sung thể lực; còn nếu tiến lên áp chế nó, chỉ cần thủ pháp Samuel nhanh một chút, hai người bọn họ phối hợp ăn ý thì vẫn còn có đường sống.

Nghĩ như vậy, Tác Phi bắt đầu lục lợi trong túi không gian. Cậu muốn trang bị cho bản thân một chút.

Nếu Samuel đã biết việc cậu thu thập thi thể Hàn Băng Viêm Thú, với lại còn muốn dùng cậu làm con mồi, Tác Phi nhất thời không còn chút sợ hãi đứng lên, lá gan phỉ lớn lấy ra phân nửa da lông Hàn Băng Viêm Thú.

Sau đó còn ra vẻ đại gia nói với Samuel: “Cho mượn chuỷ thủ.”

Samuel nhướng mày. Tình Linh trước mắt từ nhát gan khiếp nhược trở nên hiên ngang lắm liệt, chuyển biến này có hơi nhanh quá nha.

Tu La nhận là thánh khí nghe theo huyết khế, không sợ trộm cướp, hơn nữa ngoại trừ hẳn ra không ai có thể kích hoạt Tu La nhận, cho nên hẳn hào phóng đưa chuỷ thủ cho Tác Phi.

Tác Phi nhận chuỷ thủ, quen thuộc bắt đầu cắt. Thanh chuỷ thủ này thật sự là càng dùng càng thuận tay, sắc bén lại không hao tổn sức lực, thật sự là chuyên dùng để lột da.

Hàn Băng Viêm Thú da khá dày, vả lại sạch sẽ chỉnh tề. Tác Phi hết tước rồi lột, không bao lâu liền cắt ra một mảnh lớn. Cậu đem da thú bày trên mặt đất, lại tới tới lui lui cắt cắt xén xén, rốt cuộc làm ra được một tấm da hình dạng con người.

Vắt vả nửa ngày cuối cùng cũng xong. Cậu đem Tu La nhận trả lại cho Samuel, tiếp theo đem da thú để lên người, phí một phen sức lực bao bản thân mình lại cẩn thận, chỉ lộ ra đôi mắt.

Bộ dáng này nhìn buồn cười muốn chết.

Nhưng Samuel một chút đều không cười nổi.

Da của Hàn Băng Viêm Thú lực phòng ngự cao, Tình Linh này rõ ràng là đang tự bảo vệ mình. Vì sao lại

muốn bảo vệ mình? Tất nhiên là biết phía trước có nguy hiểm.

Bề ngoài đáng yêu vô hại của Thập Sắc Thú là phương thức nó hấp dẫn con mồi. Người không biết thực dễ dàng mắc mưu, nhưng thực hiển nhiên, Tinh Linh trước mắt biết đây là bẫy rập.

Nhưng nếu đã biết đó là bẫy thì tại sao lại chịu đâm đầu vào? Samuel mắt lạnh nhìn cậu.

Tác Phi đem mình bao thành như vậy hành động cũng bất tiện. Hơn nữa sâu trong nội tâm cậu vẫn rất sợ, cho nên di chuyển cũng không nhanh. Đi đến nửa đường, cậu bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Samuel.

Samuel vẽ mặt tối sầm. Quả nhiên là có mưu đồ.

Tác Phi do dự một chút mở miệng nói: “Người muốn mặc một bộ không?”

Samuel: ...

Tác Phi nói xong mới nhận ra mình ngốc đến bao nhiêu. Cậu đây là làm khiên chắn, bọc như vậy thì không sao, chứ Samuel là người tấn công, bọc kín mít thế này sao mà hoạt động được, vạn nhất chậm một bước thì tỉ lệ đi đời nhà ma càng lớn đi!

Bất quá cũng phải bảo vệ vài bộ phận trọng yếu. Tác Phi lấy một tấm da thú không lớn lắm ném cho Samuel nói: “Che ngực.”

Samuel nhìn khối da thú, vẽ mặt bất định. Một lát sau hắn mới cầm lên, cột vào trên ngực.

Tác Phi thở sâu, tiếp tục hướng mãnh thú đi đến.

Đi thêm một chút, Samuel lại bỗng nhiên mở miệng: “Nói cho ta biết tên của người.”

Tác Phi dừng một chút mới nói: “Tác Phi (Stefan) Evans.”

“Samuel Lionel.”

Đến lúc này Tác Phi mới phát hiện hai người nhận thức nửa ngày mới trao đổi danh tính. Cậu đã sớm biết người trước mắt là ai, nhưng Samuel lại không. Tác Phi bi ai ý thức được có lẽ Samuel cũng không muốn biết đi, dù sao cậu cũng sắp chết, ai sẽ có tâm tình nhớ tên một thi thể chứ.

Tác Phi tiếp tục khỏ bức hướng về phía mãnh thú. Nhìn bạn nhỏ nhuyển mạnh trước mặt, Tác Phi trong

lòng là ngũ vị tạp trần.

Giống như tráng sĩ tự đoạn cổ tay, Tác Phi phát động đặc tính của Tinh Linh tộc, đột ngột phóng xuất.

Cú này vừa tinh, chuẩn, lại ngoan độc, khiến ngay cả Samuel cũng kinh ngạc. Quả nhiên Tinh Linh này có hiểu biết về Thập Sắc Cự Văn thú.

Tô Mậu nháy mắt kích hoạt Tu La nhận, điện quang hoả lực phóng ra, đánh ập về phía mãnh thú.

Ngay từ đầu Tác Phi chỉ dùng tay để nắm lấy đám lông trên trán của mãnh thú, nhưng trên thực tế đây là một thao tác rất khó. Mãnh thú chỉ khi ở hình dạng sơ cấp mới để lộ đám lông đó ra, mà nếu có người tiếp cận sẽ lập tức biến thân, che giấu chúng.

Mà điều Tác Phi phải làm là hung hăng giữ lấy đám lông này, để cho nó cho dù có biến thân cũng không có cách nào đem chúng ẩn đi.

Đó chính là lý do mà Samuel không thể thực hiện điều này một mình.

Chỉ cần lông không lui vào, lực phòng ngự của mãnh thú chỉ còn một phần ba. Chỉ cần thừa dịp nó chưa kịp phát động công kích mà chém nó thành hai nửa thì trong nháy mắt đã giải quyết vấn đề. Bất quá, nếu như vậy Tác Phi sẽ chết.

Trong giây phút mãnh thú tử vong, lông của nó sẽ phát nổ. Nguyên bản nếu không có Tác Phi ức chế, lông của nó giấu trong cơ thể, khi chết lông nổ sẽ khiến toàn bộ thân thể nó nổ tung. Từ da lông đến máu thịt hay thú đan đều bị oanh tạc đến không còn một mảnh.

Nhưng mà, có Tác Phi áp chế, cho dù lông như cũ vẫn sẽ nổ, nhưng sẽ không khiến toàn thân trở thành kíp nổ, giúp Samuel có khả năng đạt được thú đan. Nhưng đổi lại, mạng sống của Tác Phi bù đắp vào, cùng đám lông kia đồng quy vu tận...

Tại thời điểm nhìn thấy Tu La nhận rời vỏ, Tác Phi trong lòng yên lặng cầu nguyện, chỉ mong một thân da lông Hàn Băng Viêm Thú có thể trụ vững mạng nhỏ của cậu qua cú nổ này. Trọng thương cũng không sao, miễn giữ mạng là được!

Nghĩ như vậy, cậu lại khiếp sợ phát hiện. Tu La nhận không bỏ về phía mãnh thú, mà lại thẳng tắp hướng về phía cậu!

Này này, đây là tình huống gì đây? Thiếu niên à, người muốn giết người diệt khẩu cũng đừng chọn lúc này a! Đều nói qua sông đoạn cầu, người còn chưa qua sông, làm gì mà hăng hái đoạn cầu đến thế?!

Tác Phi còn chưa kịp khiếp sợ, Tu La nhận đã không chút lưu tình vọt tới trước, tiếp theo cậu đã bị kiếm

khí mạnh mẽ đánh văng ra ngoài.

Không chết?

Trong tay còn nắm đồ vật mềm mềm, Tác Phi vừa thấy, nhất thời kinh ngạc.

Samuel thể nhưng lại cắt đám lông đó trước.

Tác Phi trong một giây đồng hồ sợ run người, sau đó nhanh nhẹn đem đám lông nhét vô túi không gian rồi hướng phía ngược lại chạy như điên. ĐM, là tai nạn chết người đó!

Nguyên bản, Tác Phi giữ đám lông, Samuel chém chết mãnh thú. Đây là chuyện xảy ra trong nháy mắt, lập tức có thể giải quyết vấn đề dù có khả năng Tác Phi sẽ bị nguy hiểm tính mạng.

Nhưng giờ đây Samuel lại trước tiên đem lông chặt bỏ, Tác Phi đúng là không lo sợ sóng xung kích nữa, nhưng cũng đã bỏ lỡ thời cơ giết chết mãnh thú tốt nhất.

Tuy rằng lông bị chặt, lực phòng ngự của nó chỉ còn một phần ba, nhưng lực công kích là không thay đổi! Thậm chí, nó sẽ tiến vào trạng thái cuồng bạo, đừng nói bọn họ, coi chừng có thể làm cả hang động sụp đổ.

Tác Phi không biết nên khóc hay nên cười. Thực hiển nhiên, Samuel muốn bảo hộ tính mạng của cậu, nhưng cứ như vậy lại lòi hết tính mạng của tất cả mãnh thú nơi đây chôn cùng... Đáng giá sao?

Suy nghĩ chợt loé qua, trong lúc cậu chạy như điên, mãnh thú đã muốn khởi động công kích. Sóng xung kích oanh liệt làm cả hang động đều chấn động.

Tác Phi nhìn lại. Samuel dùng Tu La nhận bảo vệ chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khoe miệng có máu tươi tràn ra. Nhưng cặp mắt tím kia lại dị thường bình tĩnh tàn nhẫn, rõ ràng bị thụ thương nặng như vậy, lại không có chút ý định lùi bước.

Mãnh thú luống cuống gào thét. Samuel một tay giơ Tu La nhận lên đâm vào lồng ngực của chính mình. Máu tươi phun thành tràng, Tu La nhận tham lam hút, phát ra tiếng vang lách tách.

Cùng lúc đó, thân đao nguyên bản màu đen nháy mắt phát ra hồng quang bốn phía, máu của chủ nhân thành công kích hoạt cuồng tính của Tu La nhận.

Samuel đột nhiên đem Tu La nhận rút ra, máu tươi phun trào khiến quần áo ướt đầm nhưng hắn hồn nhiên không quan tâm. Tóc đen tung bay, đôi mắt tím ám trầm, trong một mảnh quang mang chói mắt, hắn đem Tu La nhận bổ xuống mãnh thú. Hắn một tay dùng sức, mạnh mẽ chém mãnh thú thành hai mảnh.

Thập Sắc Cự Văn Thú âm âm ngã xuống, Tác Phi đang nhìn xem đã muốn trợn mắt há mồm.

Samuel một tay chống Tu La nhận. Với tư thế này, sau khi quang mang dập tắt, từ góc độ của Tác Phi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Thon dài tinh tế, nhưng lại lộ ra vẻ quật cường cùng không cam lòng. Vận mệnh tàn nhẫn đón đợi hắn, nhưng hắn lại chưa bao giờ thoả hiệp.

Samuel bị trọng thương. Hắn trong rừng vạn độc bị trúng độc, chịu phải một kích trí mệnh của mãnh thú cấp bảy, rồi sau đó lại dùng máu toàn thân để kích hoạt Tu La nhận.

Tác Phi biết, chỉ cần không quản hắn, Samuel ngay cả sức lực đi nhặt thú đan đều không có, chỉ có thể chờ chết.

Nếu quy tắc của thế giới này là Stefan Evans cùng Samuel Lionel không thể cùng nhau tồn tại, như vậy chỉ cần mất lạnh nhìn, Samuel sẽ chết ở chỗ này.

ĐM, ở đó mà mất lạnh!

Đây rõ ràng là một mạng người, còn là một thiếu niên tội nghiệp giấy dựa khỏi vận mệnh bi thống mà trưởng thành. Tuy rằng tên không đáng tin kia muốn hại chết lão tử, nhưng trong thời điểm cuối cùng cũng đã tha mạng cho lão tử đấy thôi. Lão tử không phải là thánh mẫu, nhưng không thể mở mắt trừng trừng nhìn mạng người trước mắt biến mất được!

Nội dung kịch tình cái chó má gì! Quy tắc thế giới cái lông gì!

Nghe lời người, lão tử chẳng phải sẽ thực sự trở thành cái tên Stefan Evans nhu nhược kia.

Lão tử là Tác Phi, cái tên tổng thụ kia đi chết moẹ đi.

Tác Phi một đường chạy như điên quay lại, đầu tiên là muốn tiến tới chỗ mãnh thú đã chết, đảo mắt lại nghĩ tới một chuyện.

Cậu nhanh chóng chạy về phía Samuel, từ trong tay hắn đem Tu La nhận đoạt đi.

Không có chống đỡ, Samuel ngã ra sau ngã xuống đất. Đôi mắt tím nhìn Tác Phi, ánh sáng bên trong dần dần bị dập tắt.

Nhìn ánh mắt của hắn, tám phần là hiểu lầm gì rồi.

Tác Phi không cố tình chạy lại thiếu niên vọng tưởng muốn cùng hắn giải thích, chỉ vội vàng chạy về thi thể mãnh thú, cầm Tu La nhận trong tay, nhanh chóng cắt mở da lông của nó.

Thập Sắc Cự Văn Thú không sạch sẽ như Hàn Băng Viêm Thú. Máu của nó mà màu đỏ, cùng máu người không có gì khác nhau, tản ra mùi sắt nồng đậm.

Cứ như vậy đối với một tử trạch như Tác Phi mà nói, thực sự có hơi khó khăn.

Bất quá mạng người trước mắt quan trọng hơn, Tác Phi chỉ có thể nhìn xuống khát vọng muốn nôn mửa của mình, nhanh nhẹn vạch ngực mãnh thú ra.

Rốt cục đụng đến thú đan, cậu lại kinh ngạc phát hiện, thú đan vỡ tan rồi. Chắc hẳn lúc Samuel xuống tay vừa vặn chém trúng thú đan, bây giờ một phần ba thú đan đang từ từ tan biến vào thi thể mãnh thú.

Tác Phi nóng nảy, trực tiếp động tay đem phần thú đan còn lại lôi ra, vội vàng chạy đến bên người Samuel.

Nhìn cậu quay lại, ánh mắt Samuel loé loé. Vừa muốn nói chuyện, Tác Phi đã đem thú đan dính máu nóng hàm hấp mãnh liệt nhét vào miệng hắn.

Hoàn toàn xuất hồ ý liệu*, Samuel bị nghẹn, mở to hai mắt.

**xuất hồ ý liệu: một cách bất ngờ*

Tác Phi cuối đầu nhìn. Đôi mắt tím xinh đẹp của thiếu niên Ma tộc trước mắt tràn ngập kinh ngạc cùng không thể tin, khuôn mặt cũng không còn là lạnh lùng hay ôn hoà giả dối, mà giống một thiếu niên bình thường, đem cảm xúc thể hiện ra ngoài.

Samuel trong một giây thất thố khiến tâm can của Tác Phi nảy lên. Quả nhiên, cậu là một tên nhan không không lẫn vào đâu được...

Thú đan trong miệng chậm rãi hoà tan, cùng với mùi máu tươi tanh tưởi và mùi đất ẩm ướt. Samuel ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là Tinh Linh tóc ngắn hỗn độn, trên mặt, trên cổ, trên người, trên tay đều là màu máu đỏ tươi, chặt vật bất kham.

Hắn chán ghét máu tươi, chán ghét thể chất như quỷ hút máu của mình. Nhưng giờ khắc này, Tinh Linh dính đầy máu tươi lại diễm lệ đến khiến hắn đui mù.

Tác Phi, phải không?

15. Chương 15

Nhìn Samuel tiêu hoá xong thú đan, Tác Phi nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại nhảy dựng lên, cầm Tu La nhận chạy về chỗ thi thể mãnh thú.

Da lông xinh đẹp như vậy, cậu phải nhanh chóng đến thu dọn, nếu không sẽ không còn cơ hội đâu!

Sau mấy lần thực tập, cậu đã luyện thành kĩ xảo cầm dao, kĩ năng lột da trở nên thuần thục hơn nhiều, coi chừng sắp tới mần cấp luôn rồi. Nhìn riết thành quen, máu me cũng trở nên không quá đáng sợ. Huống chi, da lông này thực đặc biệt, không hề dính tro bụi, tuy rằng cậu không biết đặc tính cụ thể của nó, nhưng nhìn bộ dáng hoa hoa lệ lệ này thì xem ra so với Hàn Băng Viêm Thú còn đẳng cấp hơn nhiều.

Thập Sắc Cự Văn Thú sau khi kích hoạt trạng thái hình thể cũng không phải rất lớn, nhưng cũng gấp đôi Tác Phi. Bất quá, sau khi đã xử lý qua Hàn Băng Viêm Thú to như quả núi thì Tác Phi tỏ vẻ đây chẳng là gì.

Toàn bộ quá trình lột da được thực hiện vô cùng lưu loát, trong nháy mắt cậu đã thu thập thoả đáng, bỏ vào túi không gian.

Vỗ vỗ cái túi nhỏ trước ngực, Tác Phi cười đến không thấy mắt. Cả túi đầy đồ xịn, cảm giác thực an toàn nha.

Đang đắc ý, âm thanh chấn động bỗng nhiên vang vọng khắp hang động.

Thanh âm càng lúc càng lớn, giống như có ngàn vạn tuần mã đang lao tới, quả thật đình tai nhức óc.

Tác Phi đi về chỗ phát ra âm thanh, nháy mắt tròn tròn mắt.

Thiệt, thiệt nhiều mãnh thú! Thiệt nhiều mãnh thú đang hướng phía cậu lao tới!

Này nhìn giống như một trận đấu bò tốt, vô số con bò phát cuồng hướng về phía tấm vải đỏ xông lên, mà Tác Phi chính là tấm vải đỏ kia.

Cậu muốn trốn cũng không có chỗ trốn, mắt đã thấy mãnh thú sắp giẫm đạp cậu thành vải rách rồi.

Bỗng điện quang hoả thạch ầm ầm rung chuyển, Samuel lắc mình che trước mặt cậu, Tu La nhận kích hoạt, thân kiếm đen loé sáng, đem mặt đất chém thành một rãnh lớn.

Đám mãnh thú vội vã dừng lại, đề phòng nhìn Samuel.

Tác Phi bị trận thế hù dọa đến sững sốt, không rõ hỏi khê: “Đây rốt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Samuel một tay cầm kiếm, tầm mắt lạnh lùng khoá trên đám mãnh thú, trầm giọng nói: “Thập Sắc Cự Văn Thú đã chết.”

Đúng là đã chết, da lông gì đó đang ở trong túi của cậu đây này. Nhưng cái đó có quan hệ gì chứ? Chẳng lẽ bầy thú này tới đi đám tang?

Samuel giải thích: “Thập Sắc Cự Văn Thú bảo vệ hang động này. Giờ nó đã chết, màn nước bảo hộ không đủ sức chống đỡ, đến lúc đó khí độc xâm lấn, rừng cây Noor sẽ không còn chỗ lánh nạn.”

“Màn nước kia là do nó tạo ra?”

“Chính xác hơn mà nói là vật bài tiết của nó.”

Tác Phi... mặt tái mét rồi.

Được rồi, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là bọn hắc đánh vỡ cân bằng sinh thái giữa rừng cây Noor và hang động này, cả đám ‘cư dân’ ở đây rất có khả năng bị độc chết. Từ từ, Tác Phi bỗng nhiên ý thức được một vấn đề hết sức tàn khốc.

Cậu vừa rồi hơi xúc động quá, tại sao lại đem hết thú đàn cho Samuel ăn mà không chừa lại chút gì cho mình? Cái này không phải là cậu cùng với bọn mãnh thú đồng thời sẽ bị độc chết sao?

Oa oa oa ~ Đại thần trọng sinh à, tới cứu cậu một lần nữa đi...

Hiển nhiên Samuel cũng ý thức được vấn đề này. Hắn không chút do dự cắt một vết trên cổ tay mình, đưa tới trước mặt Tác Phi: “Uống. Trong khoảng thời gian ngắn có thể chống cự độc tính.”

Tác Phi chớp chớp mắt, tâm lý không có chút gánh nặng cúi xuống muốn uống, nhưng miệng vừa chạm vào tay Samuel, còn chưa kịp hút, vết chém thật lớn liền biến mất, cánh tay trở nên trơn bóng như lúc đầu.

Tác Phi há hốc mồm. Đây là sức mạnh phục hồi nghịch thiên gì nữa a.

Samuel nhú nhú mày, lại chém thêm một phát. Tác Phi tiếp tục đưa miệng vào. Vẫn như cũ, chưa đợi cậu hút, miệng vết thương đã tự động khép lại, ngay cả một vết sẹo đều không có. Quả thực thần kỳ!

Bọn họ đang ở sâu trong hang, màn nước cũng không chờ người, đã bắt đầu tan rã, độc khí tràn vào, một số mãnh thú cấp thấp đã bắt đầu ngã xuống.

Tuy rằng còn chưa bay tới chỗ của Tác Phi nhưng khí độc lan tán với tốc độ cực kì nhanh. Nơi này lại là một không gian bịt kín, khí độc tràn ngập hay không chỉ là vấn đề thời gian. Cái khó lớn cái khôn, uống máu Samuel không được, Tác Phi liền nhớ tới thịt mãnh thú trong túi.

Lúc cậu lấy thú đan ra, một phần ba thú đan đã dung nhập vào thịt thú, không chừng trong thịt thú cũng có năng lực kháng độc!

Cấp bách, Tác Phi lấy ra một miếng thịt, dù biết là thịt tươi cũng ráng bịt mũi một hơi nuốt hết.

Hừm, thực ra cũng không tệ lắm, có chút vị thịt cá. Thịt thú tiến vào bụng, lập tức có một cỗ cảm giác thanh lương nảy lên. Nhất thời, không khí trong lành hơn rất nhiều, tựa hồ là có hiệu quả.

Tác Phi kể chuyện này cho Samuel, Samuel gật đầu, đồng ý với phỏng đoán của cậu.

Thập Sắc Cự Văn Thú trời sinh có sức kháng cự đối với độc khí của rừng vạn độc, mà thú đan lại là kháng thể cực mạnh. Khi thú đan dung nhập vào thịt thú, hiệu quả kháng độc dù không tới mức miễn dịch như thú đan, nhưng cũng có thể kéo dài tới mấy chục năm.

Giải quyết được vấn đề trúng độc, Tác Phi nhìn về đám mãnh thú nóng nảy đã bị độc khí làm cho mơ hồ. Cậu hỏi Samuel: “Bọn chúng phải làm sao bây giờ?”

Samuel nắm chặt Tu La nhận, giơ lên, thấp giọng nói: “Giết.” Lời này nghe như “Cải trắng a, ta chặt ta băm, thịt heo a, ta chiên ta xào.” vậy.

Giết cái đầu người á! Đại ca, làm sao có thể giải quyết đơn giản thế chứ. Mãnh thú toàn bộ rừng cây Noor đều ở nơi này, người muốn đại sát khắp nơi, mở xưởng thái thịt sao?

Bất quá, đại ca Samuel có vẻ nghiêm túc nha...

Tác Phi không còn lời gì để nói. Mắt cậu đảo qua đám mãnh thú, sắc bén bắt gặp một khuôn mặt tròn vo, da lông bóng loáng, hình thể béo múp cùng với bốn chân cường tráng hữu lực. Kia không phải là tên nhóc ấu thú vứt bỏ chủ nhân thì còn là ai?

Thú con tựa hồ cũng trúng độc, biểu tình vô cùng ủ rũ. Lúc này nó cũng nhìn thấy Tác Phi, đầu tiên là giật mình, không nghĩ rằng cậu còn sống. Bất quá nó liền phát hiện có gì khác thường giữa Tác Phi cùng Samuel. Thú con tuy rằng còn nhỏ nhưng cũng đã sống bao nhiêu năm, mưa gió gì còn chưa trải qua, nhất thời liền ngộ ra.

Nó tỉnh té suy nghĩ lại, nhớ tới động tác mạnh mẽ của Tác Phi khi lột da Hàn Băng Viêm Thú, trái tim nảy lên. Nó nhảy tới phía trước đám mãnh thú, kêu ngao ngao mấy tiếng.

Khi thấy Tác Phi đem tầm mắt rơi xuống người nó, nó giương cặp mắt to ngập nước lên, da lông cả người tức thời trở nên vàng óng rực rỡ, sáng bóng tới mức mặt trời còn cảm thấy chói mắt. Tiếp theo nó duỗi bốn chân ra, lăn mấy cái trên mặt đất, một thân da lông càng thêm mềm mại mê người.

Ánh mắt Tác Phi run lên... Rất, rất dễ thương nha, thực muốn dùng sức nhu nhu!

Thú con thực hiểu lòng người, bật người nhào vào ngực Tác Phi, để Tác Phi được như mong muốn. Cuối cùng nó ửng ửng trong ngực Tác Phi, còn đặc biệt già mồm cãi láo ho khan một tiếng.

Tác Phi: Không nên hỏi ta con thú này làm sao mà ho khan được, nhưng quả thật nó vừa ho khan nè. Trình độ nhu nhược này có thể so sánh với Lâm muội muội* rồi đó.

**Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng. Tâm hồn vô cùng nhạy cảm như một sợi tơ đàn mảnh mai. Bất kể một giọt mưa thu hay tơ liễu bay đều âm vang một điệu bi thương đứt ruột, lại cảm cảnh ăn nhờ ở đậu nên tính tình càng thêm sầu bi, cô độc, chuyện gì cũng nghĩ sâu sắc hơn người, thân thể lẫn tâm hồn đều yếu đuối như giọt sương mai*

Lòng Tác Phi nhuyễn thành một mảnh, tự nhiên hiểu được vật nhỏ này tự dưng dốc lòng biểu diễn là vì chuyện gì. Tuy nói tên nhóc này vứt bỏ chủ nhân vô cùng tàn nhẫn, nhưng thật ra tình cảm chủ tớ của bọn họ cũng không thâm hậu, trong thời khắc mấu chốt nó bỏ chạy thoát thân cũng là chuyện dễ hiểu.

Hơn nữa thịt thú nhiều như vậy, phân cho nó một chút cũng không có vấn đề gì. Vì thế, Tác Phi xé một mẩu thịt thú, dứt cho thú con ăn.

Thú con ăn xong, cả người thần thái sáng láng, độc khí trong cơ thể được bài trừ. Nó cọ cọ Tác Phi rồi mới vừa lòng nhảy xuống.

Hành động này của nó, nhóm mãnh thú đối diện nhìn xong đều lộ ra vẻ phân minh.

Sau đó... một màn diễn ra khiến Tác Phi vĩnh viễn cũng không quên được.

Trước mặt cậu, đối diện lưỡi dao Tu La nhận sắc bén, vô số mãnh thú già trẻ lớn bé, thuộc đủ chủng loại, da lông đủ mọi màu sắc, thân hình mềm mại có, cường tráng có, nửa cứng nửa mềm có... Tất cả mãnh thú, lấy thú con làm tiêu chuẩn, trong chớp mắt đều ngao lên một tiếng, lông xù run rẩy, tiếp theo bò ra mặt đất bắt đầu lăn lộn...

Lăn qua... Lộn lại... Lắc lông đá chân...

Các bạn mãnh thú: Thần dạy chúng ta rằng tình thế so với bản mặt đáng giá hơn, bán manh cầu sinh tồn.

16. Chương 16

Lăn qua... Lộn lại...

Ta nói nè mãnh thú đại ca bên trái kia, người một bộ uy vũ hùng tráng, khí phách trác lậ, còn muốn lăn cái mọe gì, hình tượng đều bị huỷ cũng không nói đi, nhưng lăn tới bụi đất mù mịt rồi kìa! Còn có tiểu đệ mãnh thú bên phải kia, người ngay cả một cọng lông cũng không có, bày đặt lắc lắc cái gì? Bộ da lắc tới muốn rớt ra luôn rồi!

Cuối cùng... Tiểu bảo bối Yểm Ma, người tới xem náo nhiệt làm chi a? Người không da, không lông, không hình thể, bán manh kiểu gì?

Cảnh tượng này... Tác Phi đỡ trán. Nếu kĩ năng phun tào của cậu có lực công kích thì hiện tại có thể so sánh với bom nguyên tử! Thật sự là rất nhiều tào để phun, phun ba ngày ba đêm đều phun không xong...

Cứ như vậy, Tác Phi hoàn toàn bị đánh bại. Còn tiếp tục nữa, mắt cậu mù mất, đời này đều phải ngập chìm trong tào.

Nghĩ đến tương lai còn bao nhiêu việc để làm, Tác Phi đành thoả hiệp. Cậu nhìn về phía Samuel, chần chờ một chút mới mở miệng hỏi: “Ta có thể đem thịt thú cho bọn chúng không?”. Thịt thú này cũng thuộc sở hữu của Samuel, phải hỏi ý kiến hắn.

Samuel: “... Tùy người.”

Dưới tình huống như vậy mà Samuel vẫn có thể duy trì tư thái lãnh tĩnh huyền khóc mà không phá ra cười, Tác Phi tỏ vẻ, cái tên mặt lạnh này đúng là nhân tài.

Dưới sự đồng ý của Samuel, Tác Phi tiến tới, vung tay: “Được rồi được rồi, đừng lăn nữa, xếp thành hàng không được chen lấn, nếu ngoan sẽ có phần!”

Cậu hoàn toàn không nghi ngờ chỉ số thông minh của đám thú này. Nếu có thể làm ra loại sự tình đó, tuyệt đối có thể hiểu được điều cậu nói.

Quả nhiên, đám mãnh thú ngoan ngoãn đứng dậy. Còn về phần xếp hàng á? Ở đây là thế giới nhược nhục cường thực*, bọn thú cấp bậc thấp căn bản không dám lăn lên phía trước. Mà mãnh thú cấp cao số lượng cũng không nhiều lắm, chẳng qua là hàng rất dài, rất đặc sắc, giúp Tác Phi mở rộng kiến thức.

**Nhược nhục cường thực: yếu làm môi ăn cho kẻ mạnh*

Thú con thấy Tác Phi muốn cứu vớt đám mãnh thú cũng xung phong nhận việc chỉ huy trật tự. Đứng nhìn nó bé xiu nhưng uy tín cũng không nhỏ, ngay cả mấy mãnh thú xếp hàng đằng trước cũng nghe lời nó vài ba phần. Điểm ấy làm cho Tác Phi có chút ngoài ý muốn.

Thịt Thập Sắc Cự Văn Thú cũng không nhiều, nếu phân ra thì quả thật không đủ cho chúng ăn. Tác Phi suy nghĩ một chút, nghĩ tới một chiêu khác. Cậu đem thịt thú cùng xương cốt ném vào một cái nồi to, sau đó bỏ thêm thật nhiều nước, bắt đầu nấu canh.

Chỉ cần chạm vào thú đàn liền có sức chống cự độc khí, nhưng thú đàn pha càng loãng thời gian hiệu lực cũng càng ngắn. Nếu nấu thành canh uống, tuy rằng không thể phán đoán chuẩn xác thời gian, nhưng ít ra cũng có thể chống cự năm, sáu năm.

Thời gian năm, sáu năm, đối với Tinh Linh mà nói cũng không là bao, nhưng là đủ để cho hang động này dưỡng dục ra một con Thập Sắc Cự Văn Thú khác để tiếp tục duy trì cân bằng sinh thái với rừng cây vạn độc.

Tác Phi không nghĩ đến chuyện này. Cậu đem thịt thú phân ra cũng không phải là do cậu yêu thích da lông hay là tấm lòng thánh mẫu, mà là chuyện cậu nhất định phải làm.

Nhóm mãnh thú chặn đường cậu cùng Samuel tuy rằng sợ hãi uy lực Tu La nhận nên không dám tùy tiện tiến lên, nhưng nếu cậu thật sự bỏ mặc bọn chúng, cậu cùng Samuel nhất định sẽ phải trả giá đại giới khi rời khỏi nơi này.

Nếu song phương đều muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề thì cũng không phải là chuyện tốt.

Huống chi, vốn là cậu với Samuel vì lý do riêng mà đánh vỡ cân bằng này. Đối với một người đến từ hiện đại như Tác Phi mà nói, cậu biết rõ khi cân bằng sinh thái bị huỷ thì sẽ sản sinh ra nhiều tai nạn như thế nào. Tuy rằng không có cách nào tránh khỏi, nhưng nếu có thể đem tổn hại giảm thiểu tới thấp nhất, Tác Phi nguyện ý cố gắng.

Giảng co chừng hai ngày đêm, những mãnh thú may mắn còn sống đều được uống chút canh thịt. Tác Phi giúp chúng giải quyết vấn đề sinh tồn, chúng cũng dẫn đường Tác Phi rời khỏi nơi đây.

Rừng cây Noor có bốn lối ra, phân biệt thông đến bốn lãnh địa khác nhau của Nhân tộc, Thú tộc, Cự Ma tộc và tộc Người Lùn.

Tác Phi một lòng muốn trở về Valinor, nhưng cậu lại không nhớ lãnh địa chủng tộc nào ở gần Valinor. Cuối cùng cậu suy nghĩ lại, vẫn là quyết định đi lãnh địa Nhân tộc.

Trong số chín chủng tộc, Nhân tộc tuy rằng tuổi thọ ngắn nhất nhưng nhân số lại đông nhất. Lại bởi vì

Nhân tộc đa dạng, đối với bộ tộc nào cũng giao thiệp được, nên nghiêm nhiên trở thành nguồn thông tin tình báo lớn nhất Jalands.

Tác Phi cùng Samuel rời khỏi rừng cây Noor, một đám mãnh thú khổng lồ đều vội vàng đưa tiễn bọn họ tới tận bìa rừng.

Hành động vĩ đại này dọa cho mấy nhà thám hiểm sợ tới mức tè ra quần, về sau xuất hiện đồn đãi Jalands sinh ra một vị thuần thú sư thần cấp, nghe nói là một thiếu niên Tinh Linh dung mạo khuynh thành độc nhất vô nhị.

Tác Phi: Ha ha...

Rời đi rừng cây Noor, Tác Phi nhìn bên chân thú con nhỏ chỉ bằng hai bàn tay nhưng đang ngẩng đầu ưỡn ngực một bộ lão tử thực uy vũ thực khí phách, liền có chút dở khóc dở cười.

Thằng nhóc này không đơn giản, từ thái độ đám mãnh thú đối với nó Tác Phi liền nhìn ra. Vốn tưởng nó sẽ ở lại rừng cây Noor, ai ngờ được khi cậu cùng Samuel rời đi, nó cũng chạy theo, bộ dáng vô cùng đương nhiên.

Tác Phi lấy chân đá đá nó: “Nhóc theo anh làm chi?”

Bé con: “Grào! Grào! Grào, grào. Grào, grào, grào? ~”

Cậu quay đầu nhìn về phía Samuel hỏi: “Người hiểu thú ngữ không?”

Jalands có ngôn ngữ thông dụng được sử dụng giữa các chủng tộc, hơn nữa họ đã cùng sinh tồn với nhau hơn trăm triệu năm, ngôn ngữ thông dụng được phổ cập hết sức rộng rãi. Bất quá mỗi chủng tộc đều có ngôn ngữ riêng của chính mình, mà mỗi người cũng có năng lực đặc biệt. Giống như ngôn ngữ của Tinh Linh tộc có thể cùng thực vật có linh khí câu thông, mà ngôn ngữ Thú tộc có thể hiểu được thú ngữ.

Samuel nhú mày. Lời của thú con phiên dịch ra chính là: “Cái tên người hầu ngu xuẩn này! Dám đối với ta vô lễ như thế! Hừ, bản thân thú rộng lượng không thèm chấp nhặt người, tạm tha cho người. Trong rừng cây Noor kia chỉ có mấy mãnh thú đẳng cấp cao, bọn người đều xử lý hết cả rồi, ta ở lại đó cho chết đói sao?”

Samuel dừng một chút rồi nói: “Không biết.”

Tác Phi thở dài, thật không có biện pháp rồi.

Bất quá thật lâu sau, Tác Phi mới nhớ lại. Samuel làm sao mà không biết thú ngữ chứ. Hắn không chỉ hiểu thú ngữ, mà ngôn ngữ của chín đại chủng tộc đều đã học tới mãn cấp đi! Đây là kỹ năng trời sinh, bằng

không sao hẳn có thể công lược chín tiểu thụ?! Căn bản là sợ phiền toái không muốn phiền dịch cho cậu thì có. Bất quá lúc đó cậu đã mua được sách ngôn ngữ, đã có thể lưu loát dùng thứ ngữ nói chuyện với thú con, nếu lại đi so đo điều này cũng đã muộn.

Lãnh địa Nhân tộc tên là Atia. Bởi vì đặc tính của Nhân tộc – người dân đông đảo, lại có tính cách khác nhau – cho nên Atia có ba đại thành chủ. Thủ lĩnh của Nhân tộc cũng là ba vị thành chủ này.

Nhân tộc tuổi thọ ngắn nhất, trung bình khoảng một trăm tuổi, nhưng năng lực sinh sản của họ cực mạnh. Chính vì vậy Nhân tộc là chủng tộc đông dân nhất tại Jalands.

Không chỉ chiếm ưu thế về số lượng, Nhân tộc còn có tín niệm cường đại. Tuy rằng thân thể họ nhu nhược, nhưng tinh thần lực lại rất mạnh. Bất đồng với Thiên tộc sinh ra đã có tinh thần lực cường hãn, khi Nhân tộc chưa khai phá, tinh thần lực cũng ở mức bình thường, nhưng sau khi khai phá, tinh thần lực của Nhân tộc thậm chí còn có thể vượt qua Thiên tộc. Nhưng người như vậy, trong nghìn năm có thể xuất hiện một vị đã là kỳ tích.

Bất quá, Nhân tộc rất đoàn kết, lại có năng lực thích ứng vô cùng tốt. Qua vạn năm, thông qua việc giao lưu cùng các chủng tộc khác, bọn họ đã thu thập được một số biện pháp để nâng cao thể chất, năng lực, kéo dài tuổi thọ.

Thành chủ của ba thành lớn đều là nhân tài kiệt xuất. Bọn họ đã sống hơn trăm năm, hơn nữa chỉ cần tiếp tục tu luyện còn có thể sống lâu hơn nữa, nhưng bù lại chính là họ sẽ mất đi năng lực sinh sản. Có được có mất, rất công bằng.

Tiếp giáp với rừng cây Noor chính là một trong ba thành lớn nhất, gọi là thành Moya, Tác Phi lúc từ phía xa nhìn thấy cửa thành mới nhận ra.

Trong lòng cậu thật vui vẻ. Vận khí không tồi nha. Thành chủ thành Moya là Arian Moya, một trong những nhân vật cậu công lược qua, hơn nữa là tiểu thụ đầu tiên cậu bắt về được. Ý là một tiểu thụ nhu nhược manh ngốc nghếch, lúc công lược cực kì đơn giản, quả thực chính là vừa thấy mặt liền thuận phục khí tràng của nhân vật tổng công đây khí phách.

Từ từ... Đồng học Tác Phi đang nào bỏ bồng dưng ý thức được, lúc này cũng không phải là cậu đang chơi game, hơn nữa tổng công là người khác mất rồi.

Tác Phi nhìn về phía Samuel, nhất thời bị phẫn. Tiểu thụ nhu nhược manh ngốc nghếch bây giờ sắp rơi vào tay người khác rồi?!

Lão tử không cam tâm!

Tầm mắt của cậu ngập tràn lo lắng, Samuel nhận ra liền nhìn về phía cậu.

Mới vừa chống lại cặp mắt tím kia, Tác Phi liền cuống quýt rời tầm mắt... Không cam lòng cũng không có cách nào a, chẳng lẽ là muốn cậu nói với Samuel: “Thiếu niên à, chúng ta coi như đã đồng sinh cộng tử, tiểu thụ trong thành này là của ta, người không cần tiến công đâu nha BALABALA...”.

Phỏng chừng Samuel sẽ coi cậu là thằng ngốc mất.

Lãnh địa Nhân tộc là chào đón ngoại nhân nhất, không kì thị bất luận chủng tộc gì, chỉ cần đến phòng đăng kí nộp chút tiền bạc là có thể vào thành.

Bất quá Tác Phi vẫn suy nghĩ cẩn thận. Bi kịch của Valinor chắc hẳn đã lan truyền khắp toàn bộ Jalands, Tinh Linh tộc khẳng định cũng giăng ra thiên la địa võng, nhất định sẽ không bỏ qua cho con cá lọt lưới là cậu.

Bộ dáng xinh đẹp của cậu không phải thuộc loại đại chúng, mặc dù Nhân tộc lượng người đông đúc nhưng cậu cũng không dám cam đoan sẽ không bị người khác chú ý.

Bởi vậy, vừa rời khỏi rừng cây Noor, cậu liền vận dụng chút phép thuật, đem mái tóc cùng đồng tử màu bạc bắt mắt của mình thay đổi. Cậu hết sức cảm ơn công sức của Veeshan vì bên trong túi không gian có một kệ đầy sách. Ban đầu Tác Phi không có thời gian nhìn qua, lúc này xem kĩ mới phát hiện tất cả đều là sách ma pháp, ghi chép lại các loại phép thuật từ căn bản đến cao cấp.

Stefan Evans thân là thiếu chủ gia tộc Evans, lại là Tinh Linh thuần huyết, tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì mà lực tương tác ma pháp cùng độ nhanh nhẹn lại không cao, nhưng so với tộc nhân bình thường cũng cao hơn nhiều, học một số phép thuật đơn giản là không khó.

Bất quá phép thuật cơ bản cũng dễ dàng bị nhìn thấu, cho nên lần này cậu tạm thời thay đổi dung mạo cũng chỉ để qua mắt thị vệ thủ thành cùng Nhân tộc bình thường mà thôi.

Nhưng mà, cậu vẫn là đánh giá thấp sự oanh động của chuyện thánh thụ bị chặt đứt rồi.

Vừa mới vào thành Moya, cậu đã bị tiêu đề của thời báo dọa đến hoảng hồn. Tất cả đầu đề đều là sự tình liên quan đến Valinor, mà gia tộc Evans càng là nổi như cồn.

Tác Phi nhanh chóng quét mắt vài lần, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Gia tộc Evans một thời cường thịnh, vì thánh thụ sập mà hoàn toàn suy bại.”

“Dưới cơn thịnh nộ của Tinh Linh vương, toàn tộc không một người sống sót.”

Veeshan... Đã chết rồi sao?

17. Chương 17

Tác Phi sững sờ.

Rốt cuộc là Tinh Linh tộc không lưu cho nàng đường sống nào, hay là vì Veeshan sử dụng cấm thuật đến nỗi mất mạng? Tác Phi không biết.

Từ từ... Tác Phi cẩn thận nhìn tờ báo, sau đó nhìn chung quanh đánh giá một phen. Tại thành Moya, không một chút tin tức nào truy lùng Stefan Evans mà toàn bộ từ đầu đến đuôi là phán định gia tộc Evans không một ai sống sót.

Đây là vì sao?

Cậu đào tẩu, Tinh Linh tộc làm sao có thể buông tha cho cậu? Lãnh địa Nhân tộc là nơi có lượng thông tin lưu thông nhất, thật không có đạo lý nếu họ không tuần tra ở nơi này.

Mà lại trực tiếp tuyên bố không có người sống như vậy, quả thực... quả thực như là đang cố tình bảo vệ cậu?

Tuy rằng ý nghĩ này thực khờ dại, nhưng lại khiến cho Tác Phi bắt đầu nảy sinh cảm giác là Tinh Linh tộc sẽ không giết Veeshan. Trong toàn bộ sự kiện, Grambli chẳng biết đi đâu, Tác Phi cũng chạy thoát, duy độc chỉ còn mỗi Veeshan. Vô luận là từ bất kì góc độ nào nhìn tới, Tinh Linh tộc đều sẽ bảo toàn Veeshan, mặc dù không thể lợi dụng Veeshan áp chế Grambli, nhưng có thể dùng nàng để áp chế cậu.

Nhưng mà nếu nàng thật sự còn sống, tại sao lại phải che giấu?

Có lẽ... Tác Phi bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ Veeshan thực sự đã chết, chết vì vận dụng sức lực quá độ khi sử dụng cấm thuật. Trong túi không gian có một giá sách lớn, mà truyền tống thuật lại được liệt vào phép thuật nghịch thiên, Veeshan tất nhiên sẽ đem sách về truyền tống trận để trong không gian.

Nếu như vậy thì chỉ cần cậu xem sách liền sẽ đoán được Veeshan sau khi phát động cấm thuật có thể giữ mạng hay không.

Nhưng giá sách rất lớn, số lượng sách không ít, trong khoảng thời gian ngắn làm sao có thể nhanh chóng tìm ra một quyển sách? Cậu nghĩ nghĩ rồi nhìn về phía Samuel, trịnh trọng hỏi: “Có thể giúp ta không?”

Samuel nhìn về phía cậu, gật gật đầu.

“Đi theo ta.”

Tác Phi chọn một cái lỗ điểm gần đây đi vào. Tuỳ tay quăng một bao kim tệ, cậu mượn một phòng, lôi kéo Samuel vào trong.

Không đợi Samuel hỏi, Tác Phi đã lấy ra túi không gian, dọn cả giá sách ra.

Nhìn đến cả một giá sách lớn, ánh mắt Samuel loé loé.

Tác Phi chỉ vào nó nói: “Giúp ta một chút, ta muốn tìm một quyển sách.” Cậu lựa lời cẩn thận rồi mới nói tiếp: “Một quyển ghi chép về cấm thuật truyền tông trần.”

Nói xong Tác Phi liền xắn tay áo muốn khởi công, Samuel lại đứng yên không nhúc nhích.

Tác Phi khó hiểu nhìn hắn.

Samuel vươn tay đến chỗ cao nhất giá sách, rút ra một quyển, ngón tay thon dài tinh tế vuốt gáy sách, thấp giọng nói: “Thứ ngươi muốn tìm...”

Tác Phi ngẩn người, nhìn xem. Quyển sách rất mỏng, chỉ dày cỡ một lóng tay, nhưng lại được bảo tồn phi thường cẩn thận, bìa mặt chỉ có một đồ án là hình ngôi sao năm cánh màu xanh.

Đồ án này Tác Phi nhìn thật quen mắt, chính là truyền tông trần lúc trước Veeshan vẽ. Quả thật là quyển sách này! Nhưng là làm sao Samuel có thể lập tức tìm được?

Samuel tay nắm sách ma pháp nhưng không có ý định đưa cho Tác Phi. Hắn nhìn về phía Tác Phi, đôi mắt tím chứa đựng cảm xúc không rõ, nửa ngày mới hỏi: “Ngươi đối với ai cũng như thế này sao?”

Tác Phi giật mình rồi mới phản ứng kịp ý tứ của Samuel, là nói cậu quá không cẩn thận sao?

“Không.” Cậu sẽ không ngốc tới mức đem mấy thứ này đặt trước mặt một người xa lạ.

“Vậy tại sao là ta?”

Tác Phi há miệng thở dốc, lại nói không nên lời. Mặc dù chứng sợ giao tiếp không ra phá rồi, cậu cũng không nói được gì. Cậu không coi Samuel là người xa lạ, cũng không có cách nào đem hắn cùng người xa lạ đánh đồng...

Thấy cậu không nói lời nào, Samuel cũng không tiếp tục truy vấn. Hắn đem tầm mắt đặt trên quyển sách

ma pháp, tựa hồ là vô ý nói: “Ta đang lợi dụng ngươi.”

Tác Phi: “...” Nội tâm: Đại hiệp, ngươi lợi dụng ta chỗ nào, ngươi căn bản là muốn giết ta!

“Mà ngươi biết điều đó.”

Tác Phi: “...” Nội tâm: Ta đương nhiên biết, không biết đã chết ngắc trong tay ngài rồi nha!

“Nhưng ngươi lại cứu ta.”

Tác Phi: “...” Nội tâm: Ai chả có lúc bị thánh mẫu nhập hồn chứ...

“Cho nên,” Samuel quay đầu, tầm mắt gắt gao khoá trên người Tác Phi, từng chữ từng chữ hỏi, “Vì cái gì?”

Tác Phi: “...” Nội tâm:...

Thấy Tác Phi không nói lời nào, Samuel đến gần cậu, nhẹ nhàng xoa mặt cậu, khoé miệng gợi lên một nụ cười.

Samuel kế thừa dung nhan nghịch thiên của Ma tộc nguyên thủy, lúc không cười có vẻ lạnh lùng, thậm chí bởi vì cặp mắt tím kia không có cảm xúc mà tạo nên cảm giác băng lãnh khó gần. Nhưng khi hắn cười lên, trong nháy mắt lại bộc lộ khí chất đặc biệt của Ma tộc, loại tà khí bá đạo không để cho người khác cự tuyệt.

“Nói cho ta biết.”

Nhìn Samuel ở khoảng cách gần như vậy, Tác Phi trong nháy mắt thất thần.

Cậu biết người trước mặt mình đã trải qua những gì. Bắt đầu từ lúc sinh ra, lúc ấu thơ, thiếu niên cho đến khi thành niên. Tuy rằng tất thấy đều chỉ là một đoạn phim ngắn lướt qua trước mắt cậu.

Nhưng khi cậu chân chính nhìn thấy người này, những hình ảnh đó trút bỏ đi vẻ ngoài giả dối mà trở nên chân thật.

Tuổi thơ của Samuel bị tàn nhẫn chấm dứt. Bởi vì Nhân tộc tùy tiện công kích hắn mà khiến hắn trong vô thức huỷ diệt toàn bộ thôn trang của họ, khiến thôn dân hoảng sợ vạn phần, đối với hắn mang đầy thù hận cùng chán ghét nhưng vẫn phải đeo lên khuôn mặt dối trá, kiên nhẫn giả bộ dễ hân vui.

Giống như trẻ con nhân loại, Samuel lúc đó không hiểu những chuyện này. Bởi vì những giây phút ôn nhu

ngắn ngủi đó mà sự phản bội lúc sau càng trở nên khắc sâu trong tâm khảm.

Nếu không thể dùng biện pháp thông thường giết chết Samuel, các thôn nhân liền nghĩ tới Thánh giáo Nhân tộc. Bọn họ thành tâm dâng lên tất cả tài sản của họ chỉ để giết được ma vật này.

Sau đó, các thôn dân hiền lành trấn an Samuel, trong buổi tiệc sinh nhật của hắn dùng lưỡi dao sắc bén mang theo linh lực Thiên tộc đâm vào ngực Samuel.

Máu tươi nhuộm đỏ buổi tiệc, sự phản bội tràn ngập ác ý khiến cho ác ma thức tỉnh.

Đợi đến lúc Samuel thần chí thanh tỉnh, chung quanh hắn đã là một biển máu, mà trên hai tay của hắn máu tươi ấm nóng dính nị đang chảy xuống.

Hắn đem ánh mắt hướng đến Nhân tộc duy nhất còn sống, đôi mắt tím xinh đẹp như bảo thạch mang đầy bất lực cùng khủng hoảng. Hắn đi tới chỗ Nhân tộc...

Vậy mà nghênh đón hắn là tiếng gầm thê lương hàm chứa vô số phẫn nộ cùng chán ghét: “Ác ma! Ác ma! Người là cái đồ ma quỷ!”

Samuel dừng bước, kinh ngạc sững sờ.

Gương mặt Nhân tộc bởi vì giận dữ mà càng có vẻ dữ tợn. Gã lớn tiếng gào thét, đem tất cả tội lỗi đổ trên người Samuel. Sắc mặt tràn đầy ác ý cùng điên cuồng kia đứng giữa biển máu càng thêm chói mắt.

Lý trí của gã đã sớm mất. Nhân tộc bạo khởi, điên cuồng hét lên, lại một lần nữa đem lưỡi dao sắc bén đâm về hướng Samuel.

Nhưng còn chưa tới gần, gã đột ngột dừng lại, gương mặt dữ tợn như nứt ra, rồi ngã xuống đất.

Samuel nhỏ tuổi nhìn trái tim còn đang nảy lên trong bàn tay mình, đôi mắt tím tinh lượng hoàn toàn chìm vào hắc ám.

Hồi ức đó bất quá chỉ trong nháy mắt, nhưng hình ảnh một đứa trẻ Ma tộc cô độc giữa một mảnh đỏ của máu lại khiến cho tâm can Tác Phi run rẩy.

Lại nhìn thiếu niên ở trước mắt, trong lòng Tác Phi càng là ngũ vị tạp trần. Bất quá cậu thật không phải là một người giỏi biểu đạt ý nghĩ của mình, cậu không có biện pháp dùng lời nói an ủi Samuel, thậm chí ngay cả cảm xúc cũng không thể hiện ra. Bởi vì từ đầu đến cuối cậu đều không cảm thấy mình nên đồng tình hoặc là thương hại thiếu niên này. Loại cảm xúc ấy đối với một Ma tộc mà nói, tuyệt đối là một loại vũ nhục.

Cuối cùng, Tác Phi mặt không đổi sắc bình thản dùng ngữ điệu như không có chuyện gì nói ra một câu hứa hẹn: “Ta sẽ không bỏ rơi người.” Nếu người còn cần ta, ta sẽ không bỏ rơi người như bọn họ.

Nói xong lời này, Tác Phi chính mình cũng ... Được rồi, cậu bắt đầu an ủi chính mình. Cậu cùng Samuel cũng coi như quen biết một hồi, tuy rằng lúc bắt đầu cũng không quá tốt đẹp, nhưng quá trình coi như cũng ổn, hai người cũng đồng sinh cộng tử một phen, cũng có thể xem như xưng huynh gọi đệ đi. Tuy rằng cậu chưa bao giờ có huynh đệ kiểu này, bắt quá đã là quá khứ rồi. Cậu ít nhất là đối với Samuel chân thành, sẽ không dối trá lợi dụng sau đó tàn nhẫn vứt bỏ hẳn...

Cậu ngẩng đầu nhìn Samuel, Samuel cũng bất động thanh sắc nhìn cậu. Chống lại cặp mắt tím kia, trong lòng Tác Phi lộp bộp một tiếng.

Đm, lão tử nhận, ở trên đều là lấy cớ, lão tử chính là háo – sắc! Lão tử chính là nhan khổng! Lão tử chính là chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu!

Samuel cười cười, trong ánh mắt nhìn không ra cảm xúc gì. Hắn buông Tác Phi ra, đem quyển sách ma pháp đưa cho cậu: “Thứ người muốn.”

Tác Phi nhanh chóng đem tầm mắt rời đi, giả bộ ho khan một tiếng để lấy lại tâm tình. Cậu nhận lấy sách ma pháp, bắt đầu lật xem.

Trong sách là tự phù cổ quái, hẳn là dùng Tinh Linh ngữ viết, bắt quá Tác Phi thân là Tinh Linh thuần huyết thống, bản thân có khả năng phiên dịch, đọc qua cũng không tốn chút sức lực.

Về phần làm thế nào sử dụng truyền tống trận, hiện tại Tác Phi cũng không có hứng thú. Đại Ma Pháp sư vĩ đại như Veeshan khởi động trận còn quá sức, cậu vẫn còn biết tự lượng sức mình.

Qua loa đọc xong, lòng Tác Phi bình tĩnh hơn rất nhiều.

Pháp thuật kia quả thật hung hiểm, cơ chế phát động có chút giống với Tu La nhận. Tu La nhận là dựa vào máu tươi của kẻ chủ để kích hoạt, pháp thuật kia cũng yêu cầu máu tươi của người thi pháp làm hiến tế.

Nhưng cũng không đến mức cạn kiệt máu tươi. Chỉ truyền tống một người, lấy năng lực của Veeshan, tuy rằng tiêu hao cực đại nhưng sẽ không dẫn đến tử vong.

Mất một lượng máu lớn là việc khẳng định, nhưng gia tộc Evans vạn năm truyền thừa cũng không phải là đồ bỏ đi. Veeshan thân là chủ mẫu, kho tàng nhiều năm cất chứa cũng là xa xỉ. Thảo được bổ huyết thượng đẳng lấy ra cũng không phải việc khó.

Cậu tin Veeshan, điểm ấy nàng chắc chắn đã sớm chuẩn bị.

Mặc dù nàng vì sự kiện đột xuất kia mà không kịp suy nghĩ chu toàn, nhưng chắc chắn Manzi sẽ vì câu nói “Các người muốn biết gì ta đều sẽ nói cho các người biết.” mà toàn lực cứu nàng.

Chỉ cần Veeshan không chết vì sử dụng cấm thuật, như vậy tỷ lệ nàng còn sống là rất lớn.

Nghĩ đến đây, Tác Phi an tâm rất nhiều.

Việc cấp bách cậu phải làm là cứu Veeshan thoát ra, vậy nên cậu phải đi gặp tiểu thụ thứ nhất của mình – Arian Moya.

18. Chương 18

Tác Phi sở dĩ lựa chọn đi vào lãnh địa Nhân tộc là vì trong số bốn chủng tộc tiếp giáp với rừng cây Noor, chỉ có mỗi Nhân tộc có giao tình với Tinh Linh tộc.

Đối với Thú tộc, họ tôn thờ sức mạnh cơ bắp nên tự nhiên không đem Tinh Linh tộc – chủng tộc trứ danh về lực ma pháp – để trong mắt. Đương nhiên, có không ít Thú nhân bị đánh bại bởi Tinh Linh, nhưng Thú nhân vẫn giữ nguyên suy nghĩ của mình, như trước xem thường chủng tộc sử dụng lực ma pháp.

Mà Cự Ma, bởi vì tính cách của chủng tộc nên ngược lại muốn cùng Tinh Linh tộc giao hảo. Chỉ tiếc, Tinh Linh tộc xem thường bọn họ...

Về phần tộc Người Lùn... Được rồi, tính cách tương tự nhất với Thú tộc chính là tộc Người Lùn đi, bất quá Người Lùn không phải tôn sùng lực lượng mà là tôn sùng chính mình. Đừng nhìn thân mình họ nhỏ, tính tình họ không nhỏ chút nào. Trên đời này không có gì có thể so sánh được với sự trâu bò của Người Lùn. Chủng tộc tự tin nhất toàn bộ Jalandr lại chính là Người lùn thấp bé nhất. Đương nhiên, đừng tìm bọn họ đo chiều cao, người tuyệt đối sẽ hối hận. Chủng tộc kiêu ngạo như vậy, không chỉ quan hệ không tốt với Tinh Linh tộc, chính xác mà nói thì bọn họ không có bất kì quan hệ với bất cứ chủng tộc nào khác...

Cùng ba chủng tộc này so sánh, Nhân tộc khéo giao tiếp lại lời đời liền có vẻ đáng yêu hơn nhiều. Mặc dù chủng tộc nào cũng có vài thói hư tật xấu, nhưng ít ra não của bọn họ còn thuộc loại bình thường.

Mà tiểu thụ đầu tiên của Tác Phi, Arian Moya, thân là thành chủ của thành lớn nhất của Nhân tộc nên hẳn là có biện pháp ra vào Valinor.

Cho nên, Tác Phi liền đem chủ ý đánh lên người y.

Bất quá, Arian tốt xấu gì cũng là thủ lĩnh đứng đầu Nhân tộc, đâu phải muốn tìm là thấy. Cũng may, Tác Phi là người đã công lược qua y, cậu tự nhiên có cách tiếp cận thành chủ đại nhân.

Arian Moya tuy rằng đã hơn trăm tuổi, nhưng trong game lại là một thiếu niên tóc vàng hoạt bát thích cười. Trong số chín tiểu thụ, dung mạo của y cũng không xuất chúng, nhưng tính tình lại phi thường khiến người khác yêu thích.

Tác Phi trong lúc công lược y đều cười tủm tỉm, cảm giác hết sức thoải mái.

Arian lớn lên vẫn mang bộ dáng thiếu niên, tâm tính cũng có chút trẻ con. Trong thiết lập nhân vật, y yêu thích nhất là súng vật, đặc biệt là các loại động vật đáng yêu dễ thương, hơn nữa đối với lông xù càng không có sức chống cự.

Nghĩ đến đây, Tác Phi liền đem tầm mắt phóng tới con thú nhỏ bên cạnh. Không thể không nói, thằng nhóc này quả thực là chộc trứng điểm yếu của Arian, không lợi dụng một chút thì thật uổng công nó lớn lên dễ thương như vậy.

Tác Phi hắc hắc cười, một phen lao đến thú con, ôm vào ngực xoa xoa bộ lông bóng láng mềm mượt của nó. Tiếp theo cậu lại có chút không nề... Bộ lông mịn như vậy, tặng người thì có chút tiếc!

Được rồi, vậy thì nghĩ cách khác. Tác Phi nhớ tới da lông hoa lệ của Thập Sắc Cự Văn Thú trong túi không gian. Bộ lông lông lầy như vậy nhất định có thể bắt được trái tim của bé gốc Arian.

Trước mắt cậu cần đi đến hội đấu giá ở trung tâm thành Moya. Đến lúc đó chỉ cần lấy ra lông của Thập Sắc Cự Văn Thú, không sợ Arian không cần câu!

Từ từ... Tác Phi bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Dựa theo nội dung trong game, tựa hồ phải là cái tên bên cạnh cậu làm chuyện này mới đúng.

Cậu nhớ rõ ràng, sau khi Samuel ly khai rừng cây Noor, vì xử lý bảo vật săn bắt được trong rừng mà đến hội đấu giá trong thành Moya. Cũng chính trong hội đấu giá này mà hắn gặp được Arian, sau đó do thường xuyên qua lại mà ốm ở thu phục được tiểu thụ thứ nhất này.

Nhưng trước mắt... con mồi vốn là của Samuel đều bị cậu thu vào túi không gian, tổng công trên người không có đồng nào thì làm gì có lý do để đi hội đấu giá?

Tác Phi trong lòng vô cùng bất an. Đoạt Hàn Băng Viêm Thú của người ta thì thôi đi, đến Thập Sắc Cự Văn Thú cậu cũng vô liêm sỉ thu hết. Tuy rằng Samuel không tỏ vẻ gì, nhưng cậu không thể mặt dày như vậy!

Hơn nữa cậu lập tức muốn đi công lược tiểu thụ là không đúng. Tiểu thụ này rõ ràng nên để tổng công Samuel bắt được nha. Tuy rằng mục đích của cậu không phải là ham mê nhan sắc mà là để tìm cách trở về Valinor, nhưng lỡ như, lỡ như Arian đối với cậu nhất kiến chung tình, ai ya, cậu làm sao mà cự tuyệt được...

Cứ như vậy, cậu không những đoạt tài bảo của tổng công mà còn đoạt luôn tiểu thụ của hắn.

— Làm sao có thể vô sỉ như vậy!

Hung hăng đấu tranh tư tưởng một phen, lương tâm của Tác Phi rốt cuộc chiếm thượng phong, vì vậy cậu đành thoái nhượng.

Tài bảo đã bỏ vào túi làm sao có thể nhỏ ra. Huống chi, da lông xương cốt thịt thần một đồng lớn như vậy, Samuel cũng không có khả năng giữ.

Cho nên cậu đành phải nhịn đau đem tiểu ngọc manh Arian nhường lại cho hắn. Aiii, bọn họ làm huynh đệ một hồi, cũng không thể cái gì tốt cậu đều độc chiếm được.

...

Được rồi, nói thẳng ra cậu là một tên nham khổng a! Cậu càng quan tâm đến mấy... tuyệt sắc tiểu thụ sau này. Hiện tại đem Arian giao cho Samuel để lấy lòng hắn, sau đó gặp những tiểu thụ xinh đẹp khác cậu liền có thể xuống tay không có kỵ!

...

Khụ khụ, nghĩ thông suốt xong, bạn nhỏ Tác Phi ti bỉ vô sỉ đã bắt đầu bày mưu tính kế làm thế nào để đem Samuel kéo đến hội đấu giá, sau đó nhân cơ hội tạo ra tình huống để Samuel công lược Arian.

Nghĩ nửa ngày, Tác Phi nhìn về phía Samuel, trịnh trọng nói: “Ta muốn đi hội đấu giá trong thành Moya.”

“A?”

Thấy Samuel đưa mắt về phía mình, Tác Phi gắt gao nhìn hắn, có chút khó xử nhưng kiên trì nói: “Người có thể đi với ta không?”

Đồng tử Tinh Linh rất cạn. Dưới ánh mặt trời, màu bạc kia càng nhạt đến mức trong suốt, tựa hồ sẽ không nhiễm bất cứ cảm xúc gì. Nhưng hiện tại, cậu lại dùng ánh mắt thấp thỏm nhìn về phía hắn.

Là sợ hãi bị cự tuyệt sao? Samuel trong lòng khẽ động, trầm giọng đáp: “Được.”

Thấy hắn đáp ứng, Tác Phi vui như mở cờ trong bụng, rất muốn mạnh mẽ vỗ tay, tán thưởng hắn rằng ra-đa của tổng công quả nhiên dùng tốt, không cần nói gì cũng biết chỗ nào có tiểu thụ qua lại. Yên tâm, huynh đệ ta đây nhất định sẽ giúp người thu phục cái tên ngọc manh kia!

Đương nhiên những điều này đều là Tác Phi trong bụng quay cuồng tự nói, chân chính ra khỏi miệng cũng chỉ có một câu cứng rắn: “Cám ơn.”

Thành Moya là thành số một của Nhân tộc, trình độ phồn hoa không cần phải bàn cãi. Tuy nói độ hoa lệ ảo mộng so sánh cùng Valinor thì kém rất nhiều, nhưng sự dồi dào phong phú cũng là tương xứng.

Chẳng qua các Tinh Linh có tính tự cao, đối với vàng bạc tài bảo thì khinh thường, nhiều nhất cũng chỉ có chút hứng thú với mã não ngọc thạch.

Nhưng Nhân tộc lại bất đồng, chỉ cần đáng giá họ sẽ thích.

Lại bởi vì Nhân tộc cùng các chủng tộc khác giao lưu rất nhiều cho nên cả toà thành Moya rất có phong cách, có thể mơ hồ nhìn thấy vết tích kiến trúc của các chủng tộc khác nhau.

Cho nên nói, tại thành Moya, không cần kinh ngạc khi thấy một toà nhà vỏ ốc bằng cỏ nằm kế một cung điện rực rỡ xanh vàng; điều này chỉ đại biểu cho phẩm vị độc đáo của Thú tộc tục tăng mà thôi.

Hội đấu giá được diễn ra ở quảng trường chính của thành Moya, là kiến trúc tiêu biểu của toà thành này. Đương nhiên, đây là chiếu theo phẩm vị của Nhân tộc mà thiết kế.

Quảng trường này trông phú quý đến cực điểm, được trang trí bằng vàng ròng, bạc trắng, cùng đủ loại đá quý hiếm, quả thực có thể chói mù mắt chó người khác.

Tác Phi ôm thú con, cùng Samuel đồng hành. Hai người bọn họ đều muốn chỉnh sửa diện mạo một chút, vì họ thật sự có chút chói mắt.

Tinh Linh cùng Ma tộc tại thành Moya cũng không gọi là hiếm thấy, nhưng Tinh Linh thuần huyết tóc bạc mắt bạc đi cùng Ma tộc nguyên thủy tóc đen mắt tím tại toàn bộ Jaldands cũng là phi thường khó tìm.

Vì để không gây thêm chuyện, nguy trang là chuyện tất yếu.

Để vào được hội đấu giá, họ phải giao nộp một ít kim tệ. Tác Phi tuy rằng không rành giá tiền ở Jaldands, nhưng cậu thực tài đại khí thô. Kim tệ thì tính cái gì, trong túi không gian có cả một rương đầy ắp kia kìa.

Cậu tùy tay ném cho thủ vệ mười kim tệ. Thủ vệ Nhân tộc hai mắt toả sáng, đặc biệt ân cần hỏi xem cậu có muốn yêu cầu ghê lô hay không.

Tác Phi gật đầu.

Thủ vệ Nhân tộc lập tức gọi một thiếu niên tới dẫn đường cho cậu, từ thông đạo đặc biệt tiến vào hội

trường đấu giá.

Mấy hành động liên tiếp của họ khiến Tác Phi bị ai ý thức được mình nhất định đã bị coi thành kẻ xem tiền như rác...

Bất quá kim tệ giao nộp rồi như bát nước hắt đi, cậu không có cách đòi lại, chỉ có thể khắc chế chính mình không được quá xúc động.

Tác Phi trước đây đã nhìn thấy hội trường đấu giá qua màn hình máy tính, bất quá cũng chỉ là một hình ảnh đơn giản. Giờ đây chính thức bước vào, cậu mới cảm khái nơi này thực quá to lớn, đến mức làm cậu có ảo giác như đang ở Đại hội Nhân dân.

Mảnh thú cấp chín tại đại lục Jalandr là phi thường hiếm thấy, Tác Phi mặc dù có lấy ra da lông của Thập Sắc Cự Văn Thú thì phỏng chừng 90% người ở đây cũng không nhận ra.

Nhưng da lông Hàn Băng Viêm Thú lại có khả năng gây chú ý. Suy xét như vậy, Tác Phi mới lựa chọn dùng da lông Thập Sắc Cự Văn Thú để tránh bị người khác để ý.

Thứ nhất, da lông Thập Sắc Cự Văn Thú điểm lệ gấp bội phần; thứ hai, đợi cho có người nhận ra đây chính là lông của mảnh thú cấp chín, cậu cùng Samuel cũng đã sớm rời đi. Như vậy ngược lại sẽ không dẫn đến phiền toái.

Bất quá, Tác Phi cũng không ngốc đến mức lấy ra toàn bộ. Cậu chẳng qua là cắt thành từng mảnh nhỏ, mỗi miếng chỉ lớn bằng một tấm khăn tay.

Sau khi uỷ thác cho hội đấu giá, Tác Phi cùng Samuel liền ngồi xuống ghế lô.

Trong trí nhớ của Tác Phi, trận đấu giá này cũng không xuất hiện đồ vật cao cấp gì mà cũng chỉ có một số tài liệu so với thường ngày xịn hơn một tí, cùng với một ít mảnh thú cấp thấp bị thuần phục.

Phải nói, trong cốt truyện nguyên bản, Samuel Lionel là nhân vật chính của trận đấu giá này. Lúc đầu Tác Phi thao tác Samuel Lionel cũng không biết sở thích của Arian là gì, nhưng hệ thống lại gợi ý cậu là ở nơi này có thể hấp dẫn Arian. Vì vậy, Tác Phi mới đem hết tất cả vật phẩm cậu kiếm được trong rừng Noor ra đấu giá, từ đó nhắc lên một lần sóng oanh liệt, khiến cho Arian phải yêu thích đến mức ra mặt.

Nhưng hiện tại cậu đã biết trước, tự nhiên không cần lãng phí như vậy.

Tác Phi chờ chán muốn chết, cũng may là không quá lâu sau da lông mảnh thú đã được đưa lên đấu giá. Người chủ trì còn cố ý tân trang một phen, đặt da lông trong một hộp chứa tinh xảo, để dưới đèn huỳnh quang vô cùng chói mắt.

Mười màu sắc rực rỡ chậm rãi lưu chuyển như có sinh mệnh, vừa mới xuất hiện đã khiến hội trường bốn phía kinh diễm.

Trận bán đấu giá bắt đầu. Như Tác Phi nghĩ, giá tiền tăng từng bậc, đợi đến khi nâng tới sáu trăm kim tệ, phần lớn mọi người đều đã lùi bước.

Dù sao đây cũng chỉ là một khối da thú, hơn nữa không biết là da thú gì, vạn nhất tác dụng của nó cũng chỉ là bề ngoài hoa lệ thì mất nhiều hơn được.

Sau khi cái giá tám trăm kim tệ được đưa ra, ở ghế lô cao nhất phía đông bỗng đứng xuất ra cái giá trên trời hai ngàn kim tệ.

Nhất thời, không có người tiếp tục tranh giá.

Tác Phi mỉm cười, trong lòng biết cá đã cắn câu.

Lúc uỷ thác cho người bán đấu giá, cậu cố ý đặt một miếng da nhỏ chỉ có thể dùng để làm một món trang sức, rồi lại nhấn với người nọ rằng trong tay của cậu còn có nhiều hàng hơn. Người bán đấu giá vì nịnh hót Arian tự nhiên sẽ đem tin tức này truyền lại cho y. Đến lúc đó, không cần Tác Phi sốt ruột, Arian sẽ chủ động yêu cầu cùng cậu gặp mặt.

Không ngoài dự đoán, người nọ nói với Tác Phi: “Xin ngài chờ một chút.” Sau đó gã một mình đi vào, xem ra muốn xin chỉ thị một phen.

Không lâu sau, người bán đấu giá đi ra, thỉnh Tác Phi cùng Samuel vào trong.

Hai người đi vào ghế lô, liền có thể nhìn ra được đây là ghế lô xa hoa nhất trong hội trường đấu giá. Trên sàn trải thảm dày mềm mại, đèn thuỷ tinh hoa lệ trên tường, cùng với ghế sofa trần quý mềm mại; tất cả thể hiện sự đẹp đẽ quý giá.

Ở giữa, một thiếu niên tóc vàng mắt xanh đang ngồi, ánh mắt cong cong mang theo ý cười, bên miệng còn có một cái má lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Đúng là thành chủ thành Moya, Arian Moya. Mà ngồi bên phải thiếu niên còn có một người.

Mái tóc bạc suôn dài, đôi tai nhọn, dung nhan lạnh lùng, đôi mắt bạc gắt gao khoá trên người Tác Phi.

Trong lòng Tác Phi lộp bộp một tiếng. ... Đây không phải là Manzi Yagudin thì còn là ai...?

19. Chương 19

Người trong hội trường đầu giá 90% đều không biết đó là da lông Thập Sắc Cự Văn Thú, nhưng Arian tất nhiên là thuộc 10% còn lại.

Y nhìn hai người bọn họ. Tuy rằng họ đều đang dùng thuật ngụy trang, nhưng phép thuật đơn giản này không gạt được ánh mắt của Arian.

Phía trước là một Tinh Linh mắt bạc tóc bạc, dĩ nhiên là Tinh Linh thuần huyết. Arian cười cười, khoe mắt khê liếc sang người bên cạnh cậu.

Phía sau là một dáng người thon dài, tuy rằng mang bộ dáng thiếu niên, nhưng đã bắt đầu có dáng vẻ của người trưởng thành.

Chỉ nhìn thoáng qua, cặp mắt màu phỉ thúy của Arian nháy mắt sáng ngời.

Tóc đen mắt tím, là một vị Ma tộc? Hơn nữa còn là một Ma tộc nguyên thủy?

Tuy rằng không thấy đôi cánh đặc biệt của Ma tộc, nhưng thiếu niên trước mắt ngay cả bộ dáng đều ngụy trang, như vậy rất có thể đã giấu đi đôi cánh.

Huống chi, kia là da lông Thập Sắc Cự Văn Thú, mãnh thú cấp chín, người bình thường làm sao có thể giết chết.

Suy luận như vậy, vị Ma tộc trước mắt tất nhiên là Ma tộc nguyên thủy. Chỉ mới là vị thành niên đã đủ sức giết chết mãnh thú cấp chín, nếu vậy sau khi trưởng thành năng lực của hắn còn khủng bố đến thế nào?

Arian vốn thích cười, giờ lại càng cười rục rờ.

Y lập tức đứng dậy nghênh đón, hơi hơi ngửa đầu nhìn Samuel, thanh âm thanh thúy êm tai: “Da lông xinh đẹp đó là của người sao?”

Tác Phi này giờ đang nhìn Manzi Yagudin liên tưởng. Đại não cậu xoay chuyển trong nháy mắt, nhanh chóng hiện ra vô số các kiểu chết bất bình thường, cuối cùng dừng lại tại hình ảnh sáu chữ màu đỏ to tướng: “Làm sao có thể sống sót”.

Cứ như vậy gặp mặt Manzi, Tác Phi thật sự là trở tay không kịp, ngay cả thời gian chuẩn bị đều không có. Cùng Manzi đối diện, cậu căn bản còn không biết nói gì, chỉ muốn nhanh chóng quay đầu chạy trốn.

Đương nhiên việc có chạy được hay không cũng không phải do cậu quyết định.

Cậu cho rằng Manzi sẽ chất vấn cậu, sẽ bắt cậu lại, thậm chí sẽ giết cậu, nhưng trên thực tế, hai người đối diện một hồi lâu, sau đó Manzi bỗng nhiên đem ánh mắt dời đi.

Cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không làm, vẻ mặt thâm thúy ban đầu biến thành đạm mạc, tựa hồ căn bản không biết người trước mắt.

Tác Phi ngẩn người, có chút không rõ tình huống... Manzi tính tình táo bạo như vậy, cư nhiên không một đao chém chết cậu?

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mang theo nghi hoặc, Tác Phi bị âm thanh thanh thúy bên người kéo về.

Cậu đem tầm mắt từ trên người Manzi rời đi, nhìn về phía người bên cạnh hẳn.

Arian đứng cạnh Samuel, mái tóc ngắn vàng rực chói mắt, bên trong ánh mắt xanh biếc đều là sự ngưỡng mộ. Thiếu niên dung mạo sạch sẽ thanh tú, lại bởi vì khoé miệng có má lúm đồng tiền nho nhỏ mà càng có vẻ đáng yêu.

Bản chất thụ khổng của Tác Phi lại rực rạch. Tiểu thụ này nhuần nhuyễn dễ thương, giống y như trong game, thật đẹp quá a...

Nhưng câu nói đầu tiên của Arian khiến Tác Phi phát ngốc.

“Tối nay ngủ ở chỗ của ta được không?”

Lời này là nói với Samuel, Tác Phi chỉ là khán giả mà thôi.

Nhưng nội tâm bạn khán giả lại dâng trào mãnh liệt. Quả nhiên, quả nhiên kịch bản là không thể nghịch chuyển sao? Hai người này vừa mới gặp mặt, nói chưa được mấy câu mà đã quang minh chính đại ước-pháo sao?

Cho dù đây là game cao H thật thà đầy đủ, nhưng mà có thể thu liễm một tí cho lão tử không?

Bất quá, tiểu thụ mềm mại à, người thật cởi mở nha, ca ca thumbs up cho người.

Tác Phi đứng bên cạnh bổ não điên cuồng, nhưng khoé mắt vừa đụng phải Manzi liền tỉnh táo trở lại. Thumbs up cái lông! Hai người bây giờ không được thông đồng một chỗ!

Cậu còn trông cậy vào Samuel PK* cùng Manzi để tìm lối thoát cho chính mình đây.

**PK: thuật ngữ game Player Killing, nghĩa là đối kháng giữa hai nhân vật trong game*

Tổng công đại nhân à, không thể bị bạn tiểu thụ mềm mại này vướng chân đâu nha.

Nghĩ vậy, Tác Phi vội vàng nắm chặt tay Samuel, quả quyết cự tuyệt: “Không được.”. Bé cưng à thực xin lỗi, sau đó ta nhất định sẽ tạo cơ hội cho các người trở thành pháo hữu!

Lời này của cậu quá đột ngột, hơn nữa còn là thẳng thừng cự tuyệt người khác, nếu là người nóng tính chắc hẳn đã nổi giận. Nhưng Arian chỉ hơi giật mình, sau đó nhìn Tác Phi, như trước cười tủm tỉm hỏi: “Tại sao?”

Câu hỏi này đến Tác Phi cũng không thể đáp. Cậu cũng không thể giải thích về thâm cừu đại hận giữa mình và Manzi cho Arian nghe a...

Nếu không thể trả lời, cậu liền không mở miệng. Cậu mân chặt môi, vẻ mặt kiên trì nắm chặt tay Samuel, một bộ dáng đánh chết cũng không buông ra.

Đương sự Samuel không rên một tiếng, chẳng qua yên lặng chuyển từ Tác Phi nắm tay hắn đổi thành hắn nắm tay Tác Phi.

Chỉ tiết nhỏ này bản thân Tác Phi không chú ý tới, nhưng Arian lại thấy được. Y chỉ hé mắt, không nói gì.

Manzi này giờ làm nền rớt cuộc mở miệng.

Hắn đi tới chỗ Tác Phi, đôi mắt màu bạc thu liễm rất nhiều, thấp giọng nói: “Fell, lưu lại.”

Tác Phi: Người kêu ta lưu lại ta liền lưu lại, người muốn chém đầu ta ta liền đem đầu đưa qua cho người à thân ái.

Trong bụng cậu phùng táo, nhưng lên tới cổ họng liền biến thành một chữ sắc bén: “Không.”

Manzi cũng không tức giận, vẫn bình tĩnh nhìn Tác Phi, dùng âm thanh không thấp không cao nói: “Em không muốn biết sự tình Valinor sao?”

Tác Phi dừng cảm bị trúng tên rồi.

Thần xạ Manzi lại bắn tới một mũi tên trí mạng: “Veeshan... em không quan tâm nàng sao?”

Hăm dọa! Cái này là muốn hăm dọa nè!

Đáng tiếc, cho dù đây có thực sự là lời hăm dọa thì cậu cũng không có biện pháp. Chuyện xảy ra sau khi cậu rời khỏi, Manzi nhất định biết. Việc biết về tình trạng hiện tại của Veeshan rất quan trọng đối với cậu.

Hơn nữa, cậu rất ngạc nhiên. Trong hồ lô của Manzi rốt cuộc bán thuốc gì?* Theo lý thuyết, Manzi Yagudin đối với người phản bội Tinh Linh tộc hẳn là căm thù đến tận xương tận tủy, nhưng tại sao cậu luôn có cảm giác Manzi thực khoan dung với cậu.

**Hồ lô bán thuốc gì: Không biết suy tính thật sự trong lòng là gì.*

Tuy rằng thật tình mà nói cậu là vô tội, nhưng phụ thân cậu làm nên chuyện này, nếu nói cậu vô tội, ai sẽ tin?

Cân nhắc mãi, Tác Phi chỉ có thể tạm thời thoả hiệp, lựa chọn lưu lại.

Đây là lần đầu tiên Tác Phi tới phủ thành chủ của Arian, nhưng cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Lại nói tiếp, cậu kỳ thật đối với thành Moya có ấn tượng sâu đậm bởi vì đây là mục tiêu công lược đầu tiên sau khi bắt đầu game. Bởi vậy, lúc ấy Tác Phi hưng trí cực cao.

Nhà thiết kế game vì để người chơi có đủ hứng thú nên đã thiết kế Arian thành một tiểu thụ mềm mại thơm ngon như điểm tâm, tuy rằng nắm chức vụ quan trọng nhưng thật dễ dụ, so với các tiểu thụ công lược khó khăn sau này thì thật sự rất đơn giản.

Hiệu suất cũng khá cao, vừa gặp mặt đã thân thiết, tối hôm đó liền ôm ở ở một chỗ, trong thời gian ba ngày ngắn ngủi cái gì muốn làm đều đã làm. Điều này làm cho người chơi mới Tác Phi hô to một tiếng GOOD.

Chẳng qua lúc này, phúc lợi gì đó đều thuộc về Samuel. Aiii... thật đáng tiếc.

Nghĩ như vậy, Tác Phi nhìn về phía Samuel nhiều hơn, lòng tràn đầy hâm mộ cùng ghen tị.

Vì Arian là chủ nhà nên bữa tối rất phong phú, chẳng qua Tác Phi thấy mặt Manzi liền không có khẩu vị gì.

Ngược lại thú con vẫn luôn nằm trong áo cậu ngủ được mùi liền ngao ngao nhảy ra, hai con mắt sáng ngời.

Nó vừa xuất hiện, ánh mắt Arian cũng lay động. Y vốn đang ăn rất từ tốn cũng bỏ hết lễ nghi chậm rãi tiến tới, vẻ mặt khát vọng hướng về thú con.

Arian nhìn Samuel, nhỏ giọng hỏi: “Cái này có thể bán cho ta không?” Nói xong lời này, y tựa hồ cảm thấy thật vô lễ, liền nhanh chóng bổ sung thêm: “Ta, ta chỉ là thực thích nó. Bất kể người muốn gì, ta đều có thể cho người.”

Một đôi mắt ngập nước đầy chờ mong nhìn Samuel.

Tình cảnh này nhìn rất quen mắt nha, chính là câu mà Arian nói với Samuel trong game. Khi đó cậu khổng chế nhân vật tổng công tà mị mỉm cười, đẩy chiếc cằm nhỏ trắng nõn của Arian lên, dùng thanh âm trầm thấp gợi cảm nói: “Ta muốn người, có thể chứ?”

Tác Phi biến thành gà đông lạnh rồi. Cho dù hiện tại cậu không phải là tổng công, không phải là Samuel, nhưng lại có thể xem GV trực tiếp thì cũng thực sống động nha!

Cậu lập tức đem tầm mắt khoá trên người Samuel, chờ đợi Samuel nói ra câu quan trọng kia. Như cậu mong muốn, Samuel nhìn về phía Arian, nhẹ nhàng mỉm cười, tuy rằng Tác Phi không phán đoán được nụ cười này có phải nụ cười tà mị trong truyền thuyết không, nhưng tuyệt đối là nụ cười của một tổng công, giỏi quá!

Đến đây đến đây, lời hứa hẹn ước-pháo kinh điển...

“Nó cũng không phải của ta, người hỏi sai người.”

Ờờ mờ...

Lời kịch không đúng lắm nha thiếu niên.

Tác Phi giật mình nhìn về phía Arian. Arian ngẩn người, đôi mắt to lóng lánh nước, khuôn mặt đỏ bừng như trong game, nhưng căn bản không phải là vẻ thẹn thùng dục cự còn nghênh, mà là kiểu mặt bị vả đả đi...

Chính là, điều Samuel nói là sự thật, không có cách nào phản bác.

Con thú nhỏ này quả thật không phải là của Samuel.

Tác Phi rất muốn nói gì đó để giảm bớt không khí xấu hổ, nhưng nói gì mới đúng? Chẳng lẽ cậu nên đổ dành Arian, thuận tiện tổng cổ thẳng nhóc thú con này đi? Kính nhờ, cho dù cậu xem Samuel như huynh đệ, nhưng con thú này cũng đã cùng cậu đồng sinh cộng tử qua sự kiện Yểm Ma. Đem bán huynh đệ kết nghĩa không phải là chuyện cậu sẽ làm... Được rồi, sự thật là da lông thú con đẹp như vậy, cậu luyện tiếu đem nó giao cho người khác.

Mà Manzi điện hạ, người vốn không nên xuất hiện ở đây, càng im lặng, một bộ cái gì cũng không nghe

thấy, tự nhiên ăn hết miếng thịt trong đĩa của mình.

Cuối cùng, Arian chỉ có thể ưỡ ưỡ khuất khuất trở về chỗ ngồi.

Một bữa ăn trầm mặc không nói chuyện.

Bạn nhỏ thú con – trung tâm của sự kiện – tỏ vẻ: Bản thân thú thật sự là mị lực vô địch, một đám người đều muốn đấu tranh làm người hầu của ta. Thần phục đi hỡi phàm nhân ngu xuẩn. () .

Tuy rằng bữa tối thực không thoải mái, nhưng Arian tính tình dễ chịu, trong chốc lát đã đem xấu hổ vứt ra sau đầu, rất nhiệt tình an bài chỗ ở cho Samuel và Tác Phi, thậm chí còn dọn dọn một phen.

Cuối cùng y nhìn thú nhỏ thêm vài lần, tiện đà nhìn Samuel thêm vài lần.

Thú nhỏ cùng Samuel không có phản ứng gì, nhưng Tác Phi đứng xem đã hổ thẹn đến không chịu được. Thật sự xin lỗi, bé con, bắt quá xin người yên tâm, người sớm muộn gì cũng lẫn vào được bát* của tổng công thôi!

**đại loại là thế nào cũng được tổng công hưởng dụng thôi.*

Từng người trở về phòng. Tác Phi nhét thú con đang ngủ say vào trong ổ chăn, an vị tại chiếc ghế bên giường yên lặng chờ đợi.

Chỉ một lát, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhiều năm sau:

Tác Phi: Các cục cưng, nhanh lên vào bát của gia nào.

Samuel: Ân?

Tác Phi: ... (chân chó cười): Gia, gia tới chỗ bát của gia đi.

Samuel (xoa đầu): Ngoan.

Tác Phi: (leo vào bát của Samuel): Hừ hừ, có dám tìm cái bát bự hơn không!

20. Chương 20

Tác Phi đang chờ Manzi Yagudin. Nếu hắn yêu cầu Tác Phi lưu lại, như vậy nhất định sẽ đến tìm cậu.

Nghe tiếng gõ cửa, Tác Phi đứng dậy mở.

Thành Moya vào ban đêm nhuộm một màu xanh thẫm như biển sâu, khí lạnh nồng đậm, cho dù là vào mùa hạ nóng bức cũng khiến người ta lạnh lẽo tận ruột gan.

Tác Phi vừa mới đẩy cửa, còn chưa kịp nói gì đã bị cấp tốc ôm lấy. Bởi vì chênh lệch chiều cao, mặt của cậu vùi vào lồng ngực đối phương, thậm chí có thể cảm nhận sự mát lạnh của quần áo, mà hai tay đang ôm cậu càng ngày càng dùng sức, như sợ chỉ cần buông ra là cậu sẽ lập tức bỏ chạy.

Mái tóc dài màu bạc giữa không trung xanh thẫm của đêm tối như đang phát quang, khiến người chú ý. Tác Phi không thấy rõ mặt của người này, nhưng mái tóc cùng với lỗ tai này thì nhất định là Manzi Yagudin.

Vì thế... đây là tình huống quái đản gì?!

Vừa đến đã nhiệt tình ôm cậu như vậy, tiểu bảo bối Manzi chả lẽ xuyên thấu qua thể xác tổng thụ Stefan Evans mà nhìn thấy khí tràng tổng công ở sâu trong nội tâm cậu cho nên khát khao yêu thương nhưng nhớ hả?

Bất quá tiểu bảo bối à, người có thể bắt chước chim nhỏ nép vào người một chút không, lão tử sắp bị người siết chết rồi!

Bị ngạt đến không động đậy được mà tránh cũng không thoát, Tác Phi không lời gì để nói, cũng may Manzi không đến mức giữa đêm khuya thanh vắng đem cậu ngạt chết, sau khi ổn định xong cảm xúc liền dán nơi lỗ tai cậu, thở dài nói: “Em không có việc gì, thật tốt quá.”

Các gì gọi là “Em không có việc gì, thật tốt quá”? Tác Phi tinh tế cân nhắc tám chữ này. Từng chữ đơn tách ra cậu đều hiểu được, nhưng sao ghép lại thành câu lại mơ hồ quá vậy nè?

Manzi rút cuộc buông cậu ra, mặt mày vẫn mang chút ngạo mạn vốn có của Tinh Linh tộc, nhưng trong đôi mắt màu bạc lại ẩn ẩn có chút lo lắng. Hắn dắt tay Tác Phi, ôn nhu nói: “Bên ngoài rất lạnh, vào trong đi.”

Tác Phi mơ mơ màng màng đi theo hắn vào phòng, đầu lại xoay vòng vòng. Tình huống này rõ ràng là có nội tình!

Bài trừ suy nghĩ tiểu bảo bối Manzi thần phục khí tràng tổng công của cậu này nọ, thì rõ ràng Manzi cùng Stefan Evans nguyên tác có – gian – tình.

Lấy tính tình yêu nước yêu chủng tộc cuồng nhiệt của Manzi mà cư nhiên lại có thể hạ giọng nói chuyện nhỏ nhẹ cùng con của phản đồ – người chặt đứt thánh thụ, huỷ hoại Tinh Linh tộc... Gian tình này có giá trị tuyệt đối không nhỏ!

Nghe theo tư tưởng lấy bất biến ứng vạn biến, Tác Phi mân miệng gắt gao, kiên quyết không nói dù chỉ một câu, sợ bị giết người diệt khẩu.

Vào phòng, hai người ngồi đối diện nhau, Manzi vẫn không buông tay Tác Phi ra. Hắn nhìn Tác Phi thấp giọng hỏi: “Vì cái gì phải rời đi? Ở bên cạnh ta không phải càng an toàn hơn sao?”

Tác Phi trầm mặc không lên tiếng.

Manzi ánh mắt loé loé, lại hỏi: “Vẫn còn giận ta?”

Thấy Tác Phi như trước không nói lời nào, Manzi thở dài, con người xinh đẹp hiện lên một tia bất đắc dĩ. “Fell, em phải biết lúc đó chẳng qua là gặp dịp thì chơi, ta chỉ để ý một mình em.”

Manzi nói thật thâm tình chân thành, còn Tác Phi... đã có chút chịu không nổi. Tình huống sao mà triển khai thần kì dữ vậy? Hai người này khẳng định là có một chân nè. Nghe lời hắn nói, thì ra là Manzi ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt còn muốn Stefan Evans thông cảm cho hắn?

Haha, Stefan Evans à, người không chỉ có thân thể tổng thụ, lại còn có tâm hồn tiện thụ khoan hồng độ lượng nữa.

Thấy Manzi như vậy, Tác Phi có chút động tâm. Cậu cúi đầu, thấp thỏm bất an nói: “Cha ta huỷ thánh thụ... Ta...”

Manzi đánh gãy cậu, “Ta tin tưởng em, việc này cùng em không quan hệ.”

Nội tâm Tác Phi: Sốc! Mặt ngoài cậu vẫn bảo trì uy khuất nhỏ giọng nói: “Mẫu, mẫu thân của ta... Nàng thể nào?”

Nhắc tới Veeshan, Manzi dừng một chút mới nói: “Theo ta trở về Valinor, ta mang em đi gặp nàng.”

Nghe nói như thế, trái tim đang treo lên của Tác Phi rớt cuộc hạ xuống. Veeshan còn sống, thật tốt quá!

Manzi thấy vẻ mặt cậu buồn lủng, liền không ngừng cố gắng nói: “Theo ta trở về, ta giúp em cử hành lễ trưởng thành.”

Tác Phi còn đang đắm chìm trong tin vui rằng Veeshan còn sống, không để ý đến lời nói của Manzi. Lễ trưởng thành cái gì, không phải chỉ là một hình thức sao? Giờ không cử hành thì cậu cũng đã thành niên rồi còn gì.

Nhưng câu tiếp theo của Manzi lại làm cho cậu giật mình, hồi phục lại tinh thần.

“Chờ em trưởng thành, tất cả liền giao cho ta, được không?”

...Đây là đang uyển chuyển ước – pháo sao?

Thấy Tác Phi sợ run, Manzi cười áy náy, cúi người hạ xuống một nụ hôn trên trán cậu, dùng giọng khàn khàn nói: “Fell, ta chờ lâu lắm rồi. Đừng lại rời khỏi ta.”

Thẳng đến khi trong phòng không còn ai, Tác Phi vẫn còn kinh ngạc xuất thần.

Chuẩn xác mà nói là cậu đang điên cuồng não bổ. Cứ như vậy không nhúc nhích, YY trong chốc lát, cậu vỗ đùi, phán định: Đúng là một bộ phim truyền hình cầu huyết chiếu lúc 8h hằng ngày!

Không biết rõ ràng chân tướng thế nào, nhưng nghe tới đây là Tác Phi có thể não bổ ra hết rồi.

Tra công Manzi Yagudin cùng tiện thụ Stefan Evans mất đi mây lại thường xuyên, liền thông đồng cùng một chỗ. (Tác Phi: thời gian thông đồng tuyệt đối không ngắn). Mặc dù đã thành đôi nhưng tra công bản tính phong lưu không thay đổi, thường xuyên lưu luyến hoa thơm cỏ dại. Tiện thụ biết chuyện này tự nhiên sẽ không để yên. Y nháo một hồi, tra công sẽ dỗ một hồi, tuần hoàn như vậy, hiển nhiên đã trở thành chuyện cơm bữa.

Mà tra công tuy rằng tra, nhưng ngoài ý muốn rất trân trọng thiếu niên này? Bởi vì tiện thụ chưa tới tuổi thành niên mà vẫn không xuống tay, tựa hồ hai người còn hứa hẹn, sau khi thành niên liền BLABLABLA...

Chắc chắn, một phen bổ não xong, Tác Phi rút ra kết luận: Quả nhiên, từ xưa tra công tiện thụ đã là couple.

Tác Phi thốn thức một phen, khi cảm thấy mỹ mãn rồi liền muốn vào ổ chăn đi ngủ. Lúc này cửa phòng lại mở, Manzi trở lại.

Tác Phi nhìn Manzi, liên tưởng này nọ, nhất thời hoài nghi có phải hay không Manzi đã hối hận, không muốn đợi tới lễ thành niên đã muốn cùng cậu abcxzy?

Chính là, tiểu bảo bối à, đại gia ta tuy rằng đối với người có hứng thú, nhưng cục hoa của gia đối với người nửa điểm hứng thú đều không có đâu!

Tác Phi đề phòng nhìn Manzi. Manzi không hề nhận ra, đi đến bên cậu, từ trong lòng lấy ra một hạt châu tròn xoe lớn bằng một bàn tay. Hạt châu tản ra quang mang màu trắng ngà, giống như dòng nước lượn lờ, ôn hoà mềm mại.

“Đây là lễ vật lần trước ta ra ngoài trải nghiệm* mang về cho em, vẫn không có cơ hội tặng.”

**thông tục của Tinh Linh tộc, sau khi thành niên sẽ rời bộ tộc để đi trải nghiệm một mình*

Tác Phi tiếp nhận hạt châu, qua một lát mới thấp giọng nói: “Cám ơn.”

“Cám ơn ta làm gì? Tốt lắm, nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon.” Nói xong lại hạ một nụ hôn lên trán Tác Phi.

Tác Phi không động, vẫn nhìn hẩn rời đi. Thẳng đến khi Manzi đi rồi, cậu mới nhảy dựng lên đem cửa khoá trái.

Trở lại trong phòng, cậu đem hạt châu lấy ra, dưới ánh đèn nhìn nó trong chốc lát. Trừ bỏ cảm giác rằng hạt châu vẻ ngoài thực xinh đẹp thì tựa hồ cũng không có chỗ đặc biệt nào khác. Bất quá Manzi là vương tử duy nhất ở Tinh Linh tộc, đồ hẩn tặng cho tiểu tình nhân cũng không thể là hàng dỏm được.

Với chính sách lợi ích là trên hết, Tác Phi yên lặng đem hạt châu bỏ vào túi không gian.

—

Phòng ngủ chính của thành chủ thành Moya.

Arian vừa mới tắm xong, mái tóc ngắn vàng kim đầm nước. Y chỉ mặc một kiện áo tắm rộng thùng thình, dáng người mảnh khảnh như ẩn như hiện.

Y bước ra ngoài, vừa định lau người lại lập tức dừng lại.

Trong phòng không bật đèn, nhưng thành Moya vào ban đêm không đến mức tối đen, bởi vậy trong màn đêm xanh thẫm vẫn có thể thấy rõ một bóng người.

Người nọ một thân hắc bào, chỉ phần cổ áo có nửa vòng da lông đen bóng. Chất liệu hắc bào thực đặc biệt, không hề sáng loáng, tựa hồ có thể đem tất cả ánh sáng thu vào.

Nếu là Tác Phi ở đây, cậu nhất định sẽ kinh hô ra tiếng vì quần áo người này cùng đám người Grambli giống nhau như đúc.

Arian thấy rõ người vừa tới, một tia thiếu kiên nhẫn hiện lên trong mắt. Y tức giận nói: “Ta đã nói rồi, ta sẽ không gia nhập bọn người. Ta không có khả năng...”

“Đừng vội nói quá sớm.” Người mặc hắc bào đánh gãy lời y.

Thanh âm người này rất kỳ quái, ngữ điệu thông thả nhưng khi nghe lại có cảm giác mơ hồ, tựa như truyền tới từ phía xa.

Arian lập tức đề phòng. Y mân miệng nhìn chằm chằm vào nam nhân.

Người mặc hắc bào vẫn đứng đó không nhúc nhích, toàn thân một mảnh tối đen, dung mạo không hề lộ diện.

“Hôm nay ta không đến đây để nói chuyện này với người.”

Arian theo dõi hẩn: “Làm sao?”

Nam nhân dừng một chút mới nói: “Hôm nay có một tên Ma tộc nguyên thủy tới thành Moya?”

Arian nhú nhú mày. Người mà kẻ này đang nói tới chính là Samuel. Không ngoài ý muốn, bọn họ biết là Samuel đã đến, nhưng thật bất ngờ là họ lại cảm thấy hứng thú với Samuel.

“Đúng vậy, ta đã an bài chỗ nghỉ cho hẩn.”

“Tại sao,” người mặc hắc bào bỗng nhiên cười cười, ái muội nói, “không để hẩn ngủ chỗ người?”

Arian giật mình. Mặc dù bản thân y là người thích cười nhưng đừng phải châm chọc trắng trợn thế này thì quả thực là cười không nổi. Những cái đó đều là chuyện cũ, hiện tại thân phận y thực cao quý, không ai sẽ nhắc lại mà đều để ở trong lòng. Nhưng duy độc tên ‘Cổ nhân’ này không hề sợ y, còn dám tùy ý cười nhạo.

Arian trầm mặc không lên tiếng. Y cùng người trước mắt sức mạnh chênh lệch quá lớn, căn bản không có đủ tư cách dùng thực lực phản bác.

Nam nhân tựa hồ chỉ vô tình đùa đùa một chút, cũng không muốn đem chuyện này kéo dài. Hắn đưa mắt nhìn Arian, hạ giọng nói: “Ta bắt quá nhìn người vất vả liền muốn nhắc nhở người một chút, chớ để vụt mất cơ hội tốt như vậy.”

Dừng lại trong chốc lát, hắn lại nói tiếp: “Thánh khí gần ngay trước mắt, nếu người không nắm chặt được thì thật là đáng tiếc.”

Ném lại những lời này, người mặc hắc bào liền biến mất. Từ đầu đến cuối, trừ bỏ bộ đồ màu đen độc đáo cùng thanh âm đã qua nguy trang, không chút đặc tính nào khác được hiển lộ ra.

Thánh khí... Trên toàn bộ Jalands cũng chỉ có ba thánh khí! Cư nhiên lại có thể đụng phải một thánh khí tại nơi này.

Ánh mắt xanh biếc của Arian lập tức ngời sáng.

21. Chương 21

Bên trong túi không gian rất lớn, Tác Phi đã sớm đem đồ vật bên trong sắp xếp gọn gàng, phân loại bày trí vô cùng thoả đáng.

Vốn là cậu tính đem thú đan của Hàn Băng Viêm Thú đặt vào trong rương, nhưng lúc ấy vì vội vàng liền thuận tay quăng vào trong đồng thịt thú.

Thịt thú này cậu vẫn luôn không có thời gian chỉnh lý. Lúc này nhớ tới, muốn lấy ra thú đan, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, cậu nhất thời có chút dở khóc dở cười

Thú đan bị thịt thú bao lấy như một cái bánh bao, mà hai màu đỏ xanh lưu chuyển bây giờ đã cố định lại, phân ra hai bên như Thái Cực, một nửa đỏ rực như lửa, một nửa xanh biếc như băng.

Phần thịt thú tiếp xúc với cực băng bị đóng một tầng băng, hàn khí bức người.

Phần bên cực lửa lại hoàn toàn tương phản, sớm đã bị nướng chín, nhìn mặm mà, ngon miệng.

Thịt Hàn Băng Viêm Thú vốn là mỹ vị trứ danh, lúc này được nấu lên, mùi thịt nướng nồng nàn bốn phía khiến cho Tác Phi dù đã ăn tối rồi cũng nhịn không được nuốt nước miếng.

Thịt nướng có một tầng da bên ngoài, Tác Phi trực tiếp xé ra một miếng. Cư nhiên cũng không phải rất nóng mà nhiệt độ hầm hập, vừa vụn ăn.

Cậu nuốt vào một hơi, nhất thời muốn bắt chước thú con ngao lên một tiếng. Ăn ngon quá, đến mức muốn nuốt cả đầu lưỡi!

Cậu nhện không được lại xé thêm một miếng. Vừa lấy ra khỏi túi không gian, thú con vốn đang ngủ mơ hồ hồ cũng giật mình nhảy dựng lên, đầu nhỏ bị chặn làm cho rối xù. Ánh mắt nhóc con còn có chút mờ mịt, nhưng cái mũi đã ngửi ngửi rất giống bé heo.

Tác Phi cười mắng một tiếng đồ ham ăn, nhân cơ hội hung hăng sờ soạng nó mấy cái, sau đó kéo nó vào lòng nhét một khối thịt nướng vào miệng nó.

Thú con nhất thời kêu ngao ngao ngao ngao như gọi quỷ, khiến Tác Phi sợ tới mức nhanh chóng che miệng nó. Giờ đã hơn nửa đêm, còn muốn hù chết người ta.

Nhóc con bị che miệng liền vùng vẫy, rống rống kêu to.

Tác Phi tuy rằng không hiểu thú ngữ, nhưng tình hình này cũng hiểu được bạn nhỏ này còn muốn ăn. Cậu nghĩ ngay bản thân mình cũng thích mùi vị kia hết sức, vậy thú con tham ăn này tất nhiên là còn yêu tận mạng nữa.

Cậu lại nhét một miếng cho nó, nhưng thằng nhóc kia ăn như Trư Bát Giới ăn thịt người, còn chưa bỏ vào miệng đã nuốt xuống bụng, rồi tiếp tục rống rống.

Tác Phi nhớ lại lúc thú con đem toàn bộ Hàn Băng Viêm Thú nuốt hết. Với cái bụng không đáy này, muốn cho nó ăn no thì tốn phí quá lớn, tốt nhất là không để ý tới nó.

Thú con sống gần ngàn năm vẫn luôn ăn thịt sống, chưa từng ăn qua thịt nướng ngon như vậy. Lúc này được nếm tư vị, nhất thời lộ rõ bản tính tham ăn, cảm thấy những thứ đã ăn qua trước đây không xứng đáng được gọi là thức ăn.

Lúc này, nếu là Samuel hay bất cứ ai hiểu thú ngữ ở đây, Tác Phi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, bởi vì lời thú con phiên dịch ra chính là: Cho gia ăn ~ Cho gia ăn ~ Ăn xong gia mang người đi bảo khổ của Salva...

Nhưng đáng tiếc chính là dù cho bé con nhất thời nói, Tác Phi nghe cũng không hiểu, mà nói xong lời này thú nhỏ nháy mắt tỉnh táo lại, một bên đổ mồ hôi lạnh, một bên chửi mình ngu xuẩn...

May mà Tác Phi không hiểu thú ngữ. Thú con nhẹ nhàng thở ra, nhớ tới thịt nướng nộn nộn ngon ngọt, nó nuốt nước miếng nhưng không dám ngao ngao nữa.

Thấy nó ngoan ngoãn, Tác Phi tâm mềm xuống, nghĩ rằng thịt nướng nhiều như vậy, đặt trong túi không gian qua một thời gian cũng sẽ không còn nóng hầm hập, ăn ngon như vậy nữa. Nghĩ vậy, cậu lại lấy một miếng lớn cho nó.

Cậu đặt trong lòng bàn tay, dẫn thú con tới ăn, một bên còn dẫn dò nó: “Nhóc con nhà người ăn từ từ thôi, ăn lẹ quá không nếm được mùi vị anh cũng mặc kệ nhóc.”

Thú con nghĩ lại vẫn thấy sợ, lại không nghĩ tới chuyện Tác Phi cho nó ăn thêm. Đầu nhỏ ngẩn ngơ, chậm chạp đi tới, vừa tinh tế gặm vừa thoả mãn: Thực là siêu cấp ngon luôn a. Ăn ngon đến không nhin được a. Nhin không được mà mém để lộ bí mật a. Người hầu chết tiệt a. Đừng cho gia ăn nữa a. Người đây là đang hãm hại bản thân thú a...

Tác Phi không hiểu thú ngữ, tâm cậu đều đặt trên thú đàn. Hiện tại xem ra thú đàn có hai kĩ năng hiếm thấy, hơn nữa còn là một hoả một băng.

Tuy rằng bây giờ tác dụng của nó xem ra là lò nướng cùng tủ lạnh, nhưng sau này chắc còn có chỗ trọng dụng...

Cậu vui rạo rức tiếp tục đem thú đàn bỏ vào đồng thịt thú, lúc này mới đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Arian nhiệt tình chiêu đãi bọn họ dùng bữa sáng.

Cho dù thức ăn cực kì phong phú, Tác Phi ăn mà tâm sự nặng nề.

Manzi muốn dẫn cậu quay về Valinor, cậu không cần thông qua Arian để trở về. Như vậy đúng là tỉnh lược được một số việc, nhưng cậu đối với Manzi là nhìn không thấu.

Chẳng lẽ là chuyện tình yêu? Manzi đối với Stefan xem trọng đến vậy ư? Xem trọng đến mức ngay cả tội nặng như phản nghịch cũng không vấn đề gì?

Tác Phi tỏ vẻ, bản thân cũng không phải là một cô nương mộng mơ, tin điều này hả? Đừng có nói giỡn.

Manzi nhất định là có mưu đồ, tuy rằng không xác định được là gì, nhưng tình huống hiện nay cậu phải tương kế tựu kế. Chỉ cần nhìn thấy Veeshan, cậu liền có biện pháp mang nàng rời đi. Như vậy so với việc giống như ruồi bọ không đầu, làm việc không định hướng thì tốt hơn nhiều.

Bất quá, cậu cần phải bảo đảm cho chính mình. Nhìn bạn tổng công bên cạnh, Tác Phi yên lặng nắm chặt tay. Nếu có thể, cậu muốn ở cùng một chỗ với Samuel. Có một nhân vật lợi hại như vậy kề bên, hệ số an toàn cao hơn rất nhiều.

Trong lúc cậu cân nhắc, một Tinh Linh bỗng nhiên đi đến, thoạt nhìn là tùy tùng của Manzi. Hắn đi đến bên Manzi, thấp giọng nói gì đó.

Họ dùng Tinh Linh ngữ, Tác Phi mơ hồ nghe được vài từ, tựa hồ có nhắc tới thánh thụ.

Manzi đột ngột buông hết dao nĩa, âm thanh thanh thủy của chén đĩa va vào nhau trong đại sảnh hết sức chói tai.

Hắn hé mắt, nhìn về phía Arian nói: “Đa tạ các hạ chiêu đãi ta nhiều ngày nay. Trước mắt có việc, không tiện quấy rầy.”

Arian sửng sốt. Y không hiểu Tinh Linh ngữ nhưng có ý thức được đã có chuyện gì đó xảy ra khiến Manzi sốt ruột rời đi. Y nghĩ đến tin tức tối hôm qua, đối với việc Manzi hiện tại ly khai là rất cao hứng. Bất quá trên mặt y cũng không biểu hiện, chỉ khách sáo nói: “Điện hạ đến thành Moya là vinh hạnh của bỉ nhân, nếu có chỗ nào tiếp đón không chu toàn xin điện hạ bỏ qua.”

Đối với sự cung kính của y, Manzi cũng chỉ gật đầu. Hắn đảo mắt về phía Tác Phi, con người màu bạc nhất thời mềm đi, nhẹ giọng nói: “Fell, bây giờ ta không thể mang em về Valinor. Em ở chỗ này chờ ta, nhiều nhất ba ngày ta sẽ mang em đi.”

Tác Phi nháy mắt mấy cái. Đây là tính huống gì? Bất quá cậu cũng không biết trả lời làm sao.

Manzi lần thứ hai nhìn về phía Arian nói: “Mong thành chủ chiêu cố xá đệ của ta nhiều hơn.”

Arian đồng ý, Manzi liền vội vàng rời đi.

Nhìn tư thế này chắc hẳn đã có chuyện lớn xảy ra ở Valinor.

Tác Phi hé mắt, trong lòng hiện lên một ý nghĩ hơi ác ý. Thánh thụ sao, không phải cái cây còn lại cũng bị chém quách rồi chứ? Lão thánh thụ này không biết đã quyến rũ ai nha, mọi người ai cũng muốn đẩy ngã nó...

Vì sự nhắc nhở của Manzi, Arian đối đãi với Samuel cùng Tác Phi càng thêm nhiệt tình.

Ăn sáng xong, y đề xuất đưa bọn họ đi tham quan bên ngoài thành Moya. Tác Phi vốn không có tâm tình, vừa định từ chối thì nhìn thấy đôi mắt của Arian hướng nhìn Samuel, nhất thời tỉnh ngộ!

Bạn nhỏ mềm mại này là muốn không ngừng cố gắng nhảy vào bát của tổng công đây. Tác Phi nghĩ mình nên giúp bọn họ một phen, vậy nên trịnh trọng gật đầu đồng ý.

Thành Moya là thánh lớn nhất trong số ba thành của Nhân tộc, sự dồi dào phong phú tự nhiên không cần bàn cãi. Khó thấy chính là Arian – thân là thành chủ đứng đầu – lại theo bọn họ ngồi lên một chiếc xe giản dị, ngay cả một thị vệ cũng không mang theo.

Ba người họ ra khỏi phủ thành chủ. Arian mặc trang phục du hành nhẹ nhàng, tóc vàng mắt xanh, cười rộ lên nhìn như một thiếu niên chưa trải qua thế sự. Y vẫn luôn vây quanh Samuel, nhiệt tình giới thiệu cho

hắn, thanh âm thanh thúy dễ nghe, sự yêu thích không chút nào che dấu.

Mà Samuel vẫn luôn ôn hoà, một bộ không quá hứng thú.

Ngược lại là Tác Phi ở bên cạnh nhìn vô cùng khản trương. Tổng công à, người chủ động một chút đi. Mỹ thiếu niên nhà người ta đều đã muốn dán lên người người, sao người lại không hiểu phong tình như vậy? Lùi ra sau để cho ta tới!

Ba người tâm tư khác nhau, không ai có tâm tình thưởng thức phong cảnh ven đường.

Arian dẫn đường, không bao lâu họ đã ra khỏi thành. Bên ngoài thành Moya không an toàn, bởi vì gần rừng cây Noor nên thường có mãnh thú xuất hiện. Hơn nữa, vì nhân tộc phát triển ngoại giao nên có rất nhiều người ngoại tộc du đang ở ngoài thành, phần lớn là muốn vào rừng cây Noor thám hiểm.

Tác Phi nhíu mày, sao có vẻ càng đi càng trật đường? Tuy nói ba người họ gồm một thủ lĩnh Nhân tộc, một Ma tộc nguyên thủy cộng thêm một Tinh Linh thuần huyết gà mờ, là đội hình cơ bản không ai dám chọc vào, nhưng nếu là đi ngắm cảnh thì đi tới nơi rừng núi hoang vắng này làm gì?

Nhìn nhìn Arian, lại nhìn nhìn Samuel, một cái ý tưởng hình thành trong đầu Tác Phi.

Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là...

Tiểu bảo bối Arian muốn tại nơi thừa thớt này câu dẫn bạn tổng công?

Thảo nê mã, tiểu bảo bối à, người đừng quên mất cái bóng đèn sáng chói là ta có được không!

Càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, Tác Phi nhin không được kéo kéo ống tay áo Samuel.

Samuel nhìn về phía cậu, hỏi: “Một?”

Tác Phi vừa định nói gì đó, lại bỗng nhiên bị Samuel phản thủ lôi kéo, cả người ngã vào ngực hắn.

Tác Phi không rõ tình huống, đầu đụng vào ngực Samuel, mơ hồ.

Cậu vừa mới ngẩng đầu, một âm thanh gào thét rầm trời vang ầm bên tai cậu, nhất thời chấn cậu ù tai.

Đột nhiên, một con cự thú cao chừng năm thước không biết từ đâu xuất hiện.

Tác Phi không biết mãnh thú này, nhưng nhìn bộ dáng của nó thì tuyệt đối là mãnh thú cấp năm trở lên.

Arian ở bên trái Tác Phi, sắc mặt trắng bệch, thoát nhìn là tình huống ngoài ý muốn. Bất quá, thân là lãnh tụ Nhân tộc, y có tố chất ứng biến cực kì cao. Y nhanh chóng lấy ra pháp trượng, một ma pháp hoả hệ lập tức đánh úp về phía mãnh thú.

Mãnh thú bị đau, đem lực chú ý chuyển hướng về phía Arian, móng vuốt thật lớn chụp về vị trí của y.

Tác Phi trong lòng lộ bộ một tiếng. Arian là ma đạo sư hệ hoả, lực công kích ma pháp rất cường hãn. Nhưng chỗ thiếu hụt của pháp sư cũng thật rõ ràng, đó chính là độ nhanh nhẹn cực thấp, khó có thể tránh thoát được cú vồ đó.

Nhưng Tác Phi ắc mình còn không mang nổi, căn bản hoàn toàn không có năng lực đi cứu y.

May mắn, tu vi mấy trăm năm của Arian cũng không phải là dễ chơi. Y đích xác không tránh thoát, nhưng là mạnh mẽ dùng một màn lửa chống đỡ.

Vài giây đồng hồ trôi qua, Arian đã chạy trốn, tránh thoát được công kích mạnh mẽ này.

Móng vuốt lớn nện xuống mặt đất làm bụi bay lên mù mịt. Trang phục vốn sạch sẽ chính tề của Arian cũng trở nên xám tro.

Trong giây phút né tránh, y quay đầu đối Samuel cùng Tác Phi hô to: “Các người chạy mau!”

— Hết chương 21 —

22. Chương 22

Ném lại lời này, Arian lần thứ hai sử dụng một ma pháp trời buộc, ý đồ vây khốn mãnh thú, cho bọn Tác Phi có cơ hội đào tẩu.

Vốn là Tác Phi trong lòng còn có chút nghi hoặc, nhưng trước mắt cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Arian dù sao cũng là Nhân tộc, cho dù tu vi cao tới đâu thì khi đánh với mãnh thú này cũng vô pháp chiến thắng. Y lại một mình đối đầu với nó, như là hoàn toàn không để ý tới tính mạng.

Tác Phi nhanh chóng lấy thú đan từ trong không gian ra, phóng một đoàn lửa về hướng mãnh thú, uy lực khổng lồ, đốt cho mãnh thú cháy đen một trận, thành công đem lực chú ý của nó dẫn về phía mình.

Tác Phi chống lại mãnh thú. Cậu tinh tế phát hiện ánh mắt của mãnh thú đỏ như máu, không có tiêu cự, hiển nhiên là trong trạng thái mất lý trí.

Làm sao có thể? Suy nghĩ này còn chưa được xem xét cẩn thận, mãnh thú đã nổi điên chạy về phía cậu.

Trừ bỏ nó khiến cho người ta có chút sợ hãi, Tác Phi cũng không cực kì lo lắng. Samuel ngay phía sau cậu, căn bản không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng cậu lại xem nhẹ Arian.

Thấy mãnh thú điên cuồng phóng về phía hai người, Arian sắc mặt nhất thời trắng bệch. Y ra sức xuất một màn chắn lửa, bay nhanh về phía Samuel cùng Tác Phi.

Tư thế này là muốn liều mạng, toàn lực bảo vệ bọn họ.

Điện quang hoá thạch chói lọi, Samuel đã kích hoạt Tu La nhận. Thân thể Ma tộc sở hữu sức mạnh tiềm ẩn vô cùng tốt, mà trời lại ban cho Samuel khả năng vượt trội.

Với tốc độ như thuận di*, hấn xuất hiện dưới thân mãnh thú, Tu La nhận do hút máu mà phát ra âm vang lách tách. Một đạo ánh sáng loé lên, mãnh thú vừa nãy còn giương nanh múa vuốt đã suy sụp ngã âm xuống đất.

**dịch chuyển tức thời*

Tuyệt đối miếu sát*.

**thuật ngữ game, một phát giết chết đối thủ*

Tác Phi cho dù đã chứng kiến qua thực lực của hấn cũng khiếp sợ không thôi, đừng nói chi Arian.

Y hoàn toàn sững sốt. Bởi vì chiến đấu này giờ mà toàn thân y chật vật bất kham, mái tóc vàng dính đầy bụi bẩn, nhưng đôi con ngươi xanh biếc lại sáng kinh người.

— Đây chính là lực lượng của thánh khí, mê người như vậy.

Cự thú âm âm ngã xuống đất, chấm dứt một trận chiến.

Tác Phi nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Samuel. Tu La nhận đã trở về bộ dáng chủ thụ. Đầu ngón tay hấn còn tích chút máu, màu đỏ thẫm trên ngón tay trắng nõn càng gây chú ý.

Tác Phi nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Samuel cũng nhìn ngón tay mình, mắt tím loé loé, đột nhiên đem tầm mắt hướng về phía Tác Phi, chính xác hơn là về môi của cậu.

Tầm mắt này quá mức chuyên chú, khiến cho Tác Phi xấu hổ một trận, nhưng đồng thời đầu óc cũng rất lơ mơ. Trên miệng của cậu dính gì vậy?

Đúng lúc cậu muốn vươn tay kiểm tra, Samuel cuối cùng cũng không nhìn cậu nữa, tùy tay đem Tu La nhận đưa cho cậu nói: “Đến phiên ngươi.”

Tác Phi ngẩn người. Đến... đến phiên cậu? Năm Tu La nhận trong hình dạng chuỷ thủ trong tay, nửa ngày sau cậu mới tỉnh ngộ.

Đm... Cậu thành thợ lột da cùng thợ nhát xương chuyên nghiệp rồi?

Bất qua, cậu nhìn mãnh thú thật lớn trên mặt đất, nhất thời cảm thấy chức nghiệp này tựa hồ cũng không tệ lắm!

Cả người vui rạo rực, cậu đi qua chỗ mãnh thú, Tu La nhận đang ‘ngủ’ được cậu uy vũ sử dụng, động tác lột da tước thịt lưu loát đến hoàn mỹ.

Cũng tiếc cho thân thể mạnh mẽ cùng độ nhanh nhẹn cao của Tinh Linh tộc lại được Tác Phi dùng ở khoản này.

Arian ở một bên nghỉ ngơi nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Nếu như nói Samuel miêu sát mãnh thú khiến y khiếp sợ với lực lượng cường hãn này thì những động tác liên tiếp của Tác Phi... khiến cho y có chút mao cốt tăng nhiên*.

**khiếp dẫn kinh hồn*

Mãnh thú ước chừng cao bốn năm thước. Tinh Linh mặc dù là chủng tộc cao gầy nhưng Tác Phi còn chưa thành niên, đúng là hết sức mảnh khảnh, đứng cạnh mãnh thú quả thực dùng từ ‘yếu đuối’ để miêu tả cũng là khách khí rồi.

Nhưng chính một thiếu niên gầy yếu như vậy lại thoải mái cắt mãnh thú thành hai mảnh, mặt không đổi sắc (căn bản là kích động hào hứng) huy đao mổ xẻ.

Da thịt chia lìa, huyết nhục mơ hồ. Arian nhìn vài lần đều nhận không được quay đầu đi... Cái này hơi bị kích thích quá mức.

Nếu Arian biết được con đầu tiên Tác Phi động dao là mãnh thú cấp bảy bực như toà núi, con thứ hai lột da là mãnh thú cấp chín trong truyền thuyết, chắc bây giờ không chỉ là kinh ngạc đâu...

Tác Phi trước lạ sau quen, qua bốn lần đã chai mặt. Cậu nhanh tay lẹ mắt đem da lông xương cốt cùng thịt thà phân ra rạch rời, còn đặc biệt chia ra làm ba phần.

Lau mồ hôi, cậu đưa cặp mắt sáng ngời về phía Samuel: “Phần kia là của ngươi, ta giúp ngươi giữ.”

Samuel nói: “Được.”

Sau đó cậu lại nhìn về phía Arian, chỉ chỉ một đồng thịt xương chất thành toà núi nhỏ: “Nè, phần này là của ngươi.”

“...” Arian câm nín. Nửa ngày sau mới ý thức được là Tác Phi đang nghiêm túc, y vội vàng xua tay nói: “Ta không cần. Ta cũng không xuất lực. Đây là bọn ngươi giết, bọn ngươi nên thu hết.”

Trên thực tế, cậu cùng với Samuel ra tay mới giải quyết được mãnh thú. Dẫu vậy, Tác Phi vẫn cố ý phân thành ba phần vì cậu muốn giúp Samuel xoát hảo cảm với Arian, với lại cũng muốn thể hiện sự cảm kích đối với y. Arian liều chết cứu bọn họ, cậu không ngốc nên có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Miệng cậu vụng về, lời nói thường không dễ nghe, vậy nên chỉ có thể dùng hành động thực tế để tỏ lòng biết ơn. Hiện tại Arian cự tuyệt không muốn nhận, ngược lại khiến cậu không biết làm thế nào.

Samuel xem liền hiểu rõ. Hắn nhìn về phía Arian nói: “Hắn muốn cảm ơn ngươi.”

Tác Phi nghiêm túc gật đầu.

Arian ngẩn người. Y hơi hạ mắt, thanh âm có chút mơ hồ: “Thành Moya là lãnh địa của ta nhưng lại xuất hiện mãnh thú thế này. Nếu không phải các ngươi năng lực phi phàm thì tính mạng của ta cũng để lại nơi này. Ta thân là thành chủ, lại tại lãnh địa của mình xảy ra sự kiện thế này, chính là do ta thất trách...”

Càng nói, thanh âm Arian càng thấp. Y đã trải qua một trận đánh nhau, quần áo nguyên bản sạch sẽ chính tề cũng đã rách nát, trang phục trắng muốt dính vào bùn đất càng phá lệ chật vật. Hiện tại y cúi đầu thật thấp, nói những lời tự trách, bộ dáng đáng thương hề hề.

Tác Phi rất muốn lên tiếng an ủi y, nhưng bản tính cậu không giỏi giao tiếp, sau khi biến thành tử trạch khả năng nói chuyện càng xuống dốc không phanh. Trong đầu cậu quay mòng mòng “Làm thế nào để dành mỹ thiếu niên đang tự trách”, nhưng bên miệng một lời cũng không phát ra được.

Cậu không nói, đầu lại xoay chuyển. Đây đúng là thời cơ để Samuel thể hiện thuộc tính tổng công ôn nhu sủng nịch vô đối nè.

Nhìn một cái, xem bộ dạng Arian nhu nhược thế kia, rõ ràng là đang yêu cầu một cánh tay kiên cố tới ôm ấp an ủi còn gì!

Nếu nắm chắc thời cơ này, nhất định là một mũi tên xuyên tim, thần Cupid bắn trúng nha.

Càng nghĩ trí tưởng tượng càng bay xa, Tác Phi bắt đầu kịch liệt hướng Samuel ám chỉ, mắt nháy nháy muốn rút gân.

Samuel rốt cuộc mở miệng: “Người không muốn thì thôi.”

Á dù... Trọng điểm là cái này sao cha nội?

Dưới loại tình huống này, người thân là tổng công không phải là nên đem tiểu thụ đang mất mát ôm vào ngực, dùng âm thanh ôn nhu trầm thấp gợi cảm có thể so sánh với đàn violin an ủi y, nói cho y biết rằng không phải y thất trách, đây hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, y đã làm hết sức mình, xuất toàn lực không để ý đến tính mạng là đã dùng cảm và thánh mẫu đến thế nào...

Đáng tiếc... Tổng công đại nhân người ta bị mê hoặc bởi đồng da lông cốt nhục rồi.

Tác Phi thở dài, ánh mắt nhìn về phía Samuel chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Samuel lại hướng về cậu mỉm cười: “Đây đều là của người.”

Tác Phi sững sốt một chút, sau khi hiểu ý hấn nét mặt non nớt đều ửng đỏ. Ơm, tổng công à, người chọn sai mục tiêu dùng kỹ năng rồi a a a a a!!!

Đại chiêu ôn nhu sủng nịch này không thể phóng loạn cho người khác đâu nha! Nhắm cho trúng một chút đi, tiểu thụ của người ở bên kia kia!

Đáng tiếc, mắt Samuel 80% là mù cmnr.

Arian vẫn cúi đầu, tóc vàng phủ trước trán, che đi ánh mắt của y, cũng giấu đi khoé miệng đang hơi gợn lên.

Xảy ra chuyện như vậy, họ cũng không đi ngắm cảnh nữa mà lần thứ hai quay về phủ thành chủ.

Arian Moya thân là người đứng đầu một thành, đương nhiên cũng không rảnh rỗi. Y phân phó người kiểm tra cẩn thận thân thể của Samuel cùng Tác Phi rồi vội vã rời đi.

Samuel cùng Tác Phi căn bản không bị thương. Sau khi y sư kiểm tra tổng quát, bởi vì Arian xem trọng hai người này nên bọn họ xuất một vài phép thuật bảo dưỡng rồi mới rời đi.

Người ngoài đều đi rồi, Tác Phi nhìn về phía Samuel, rất muốn cùng hắn nói chuyện.

Nói chuyện gì? Đương nhiên là dùng kinh nghiệm thành niên phong phú của cậu chỉ điểm cho thiếu niên ngây thơ này một chút rồi. Cậu phải giúp hắn chữa lành mắt mù để hắn có thể nhắm cho chuẩn tiểu thụ của hắn, sau đó phát động công kích, thu phục thành công tiểu thụ rồi tận hưởng hạnh phúc.

Chính là, vấn đề có chiều sâu như vậy nên bắt đầu nói từ đâu đây?

Tác Phi đang tự hỏi.

Cậu bên này xuất thần, Samuel lại bỗng nhiên đứng dậy hướng cửa phòng, khoá trái cửa, sau đó trở lại bên người Tác Phi.

“Người muốn thu dọn túi không gian một chút không?”

Tác Phi hơi giật mình. Thói quen của cậu là đem đồ vật ném vào thành đồng, sau đó mới chậm rãi chỉnh lý. Samuel thể nhưng lại chú ý đến điểm này. Bất quá, trước mắt cậu có chuyện trọng yếu hơn, sẽ không rảnh rồi đi thu dọn.

“Đợi lát nữa rồi làm.”

“Tốt lắm.” Samuel dừng một chút rồi nói. “Chúng ta kiểm tra một chuyện.”

Hả? Tác Phi không rõ nhìn về phía Samuel.

Samuel lấy Tu La nhận ra, cắt một đường trên cánh tay mình. Làn da non mịn lập tức chảy ra máu tươi, mà Tu Lu nhận ngay tức khắc bắt đầu tham lam hút, sau đó hoá ra hình thái chân chính của nó.

Tác Phi ngốc lảng. Đây là muốn làm cái gì?

Trước mắt không có mãnh thú, cũng không có kẻ địch, chỉ có hai người là cậu cùng Samuel. Samuel lại kích hoạt Tu La nhận... Chẳng lẽ Samuel muốn chém chết cậu?

Đm! Đây là biến chuyển quá đỗi dẫn gì?

Tác Phi nhanh chóng đem hết những chuyện mình làm tổng kết một phen, cuối cùng phán định rằng bản

thân không có làm gì có lỗi với Samuel nha? Rõ ràng, rõ ràng vừa rồi không khí còn rất tốt! Như thế nào chỉ trong một giây liền giờ vũ khí về phía cậu rồi?!

23. Chương 23

Samuel từng bước tiến tới phía Tác Phi, Tu La nhận hưng phấn phát ra tiếng lách tách, trong khi Tác Phi đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Tay cậu bỏ vào túi không gian, cân nhắc thể nào cũng phải phản kháng một chút, không thể chết không mình bạch như vậy được a.

Samuel rút cuộc tới gần cậu, nhưng Tu La nhận lại bị hấn mạnh mẽ áp chế, biến trở lại thành bộ dáng chuyể thủ...

Tác Phi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cậu nhin không được mở miệng: “ Như vậy là sa...”

Một câu còn chưa nói xong, miệng đã bị chặn.

Đừng nghĩ lệch lạc... Không phải là môi Samuel chặn, mà là cánh tay của hắn.

Mùi huyết tinh vừa tiến vào mũi, Tác Phi mới nếm được một chút vị sắt liền không cảm thấy gì nữa. Cậu nghi hoặc ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là cánh tay của Samuel, nhưng miệng vết thương không còn, cả cánh tay bóng loáng nhẵn nhụi như ban đầu.

Samuel ánh mắt loé loé, lần thứ hai cắt tay mình. Tác Phi còn chưa kịp ngăn cản thì máu đã ào ào tuôn ra. Vết thương này so với lúc này còn nghiêm trọng hơn.

Tác Phi chỉ nhìn thôi mà đã thấy đau vô cùng, nhưng Samuel mày cũng không nhăn lại, chỉ yên lặng đưa cánh tay tới bên miệng Tác Phi.

Chuyện cho tới bây giờ mà Tác Phi còn không hiểu thì phải là ngu ngốc. Cậu dán miệng lên. Giống như vừa nãy, vừa nếm đến vị máu, vết thương đã nhanh chóng khôi phục, quả thật thần kì.

Lúc này cậu mới thấy nhẹ nhõm. Cậu nhớ lại lần trước tại rừng cây Noor, Samuel cắt tay mình cho Tác Phi uống máu để chống cự độc tố, nhưng thử mấy lần đều bị khả năng hồi phục của Samuel chặn lại, uống không được.

Hiện tại ngấm lại, chẳng lẽ không phải bởi vì Samuel tốc độ khép miệng rất nhanh mà bởi vì cậu?

Ông trời lại ban cho cậu khả năng khép miệng vết thương? Đây, đây cũng quá nghịch thiên đi!

Cậu còn đang há hốc mồm, Samuel cũng đang tự hỏi.

Một lát sau hắn lại cầm lấy Tu La nhận. Mắt thấy hắn lại muốn cắt một đường, Tác Phi nhanh chóng ngăn cản. Cho dù có thể khép lại nhưng khi cắt cũng rất đau đi, không nên không quý trọng bản thân như vậy a.

Samuel nói: “Không có việc gì. Lần này người không cần há miệng, chỉ thử dán lên xem.”

Ừm... Ý tứ của hắn Tác Phi có thể hiểu được. Đây là muốn nghiệm chứng xem là nước bọt của cậu có tác dụng, hay chỉ đơn thuần là môi của cậu.

Không đợi Tác Phi yêu cầu cắt tay mình, Samuel đã đưa cánh tay dính máu của hắn qua. Tác Phi dừng một chút, trong lòng có chút tư vị không rõ nhưng vẫn mím chặt môi dán lên.

Không bao lâu, miệng vết thương khép lại... Thật sự quá thần kì.

Tác Phi chưa từ bỏ ý định, một phen đoạt lấy thanh chuỷ thủ, cắt một đường trên tay mình. Cậu đau đến nhếch miệng, sau đó cúi xuống đưa môi vào. Môi vừa đụng tới miệng vết thương, cậu có thể rõ ràng cảm nhận được một dòng khí ấm áp truyền tới, ngay sau đó liền không cảm thấy đau nữa, mà miệng vết thương cũng khép lại phi thường tự nhiên.

Khó trách Samuel sẽ khả nghi, nguyên lai là có cảm giác bất đồng.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng họ cũng kết luận là miệng của Tác Phi có năng lực thần kì của bandage* loại xịn. Chỉ cần dán lên, miệng vết thương liền phục hồi như cũ, vết sẹo biến mất vô tung.

**băng dính cá nhân*

Bất quá bọn họ không có biện pháp xác định rằng nó có hiệu lực trên bất kì loại vết thương nào không, giống như một số vết thương trí mệnh cùng với kiểu như gãy tay gãy chân. Dù sao muốn nghiệm chứng mấy cái này phiêu lưu quá lớn, ai dám tự dùng bản thân để thử nghiệm thì đúng là nào tàn...

Cuối cùng, Samuel nhìn về phía Tác Phi nói: “Không cần sử dụng quá nhiều. Không cần nói cho người khác biết.”

Tác Phi gật gật đầu, đồng ý. Khả năng này nghịch thiên như vậy, nếu bị người khác biết được không biết sẽ mang tới tai họa như thế nào.

Lại nói tiếp, Tác Phi trước giờ vẫn luôn nghi hoặc Stefan Evans bộ dáng không quá xuất sắc, tính cách

càng yếu đuối không đáng yêu, nhưng vì cái gì y đi đến đâu đều khiến người chú ý, Mary Sue đến kì cục.

Nếu là do năng lực này thì tất cả đều được giải thích...

Cho nên nói... Bạn tổng thụ sở dĩ trở thành tổng thụ là do có tuyệt chiêu lừa đảo như vậy sao?

Tác Phi nói không ra lời. Jalands mặc dù là game cao H chuyên bán thịt, nhưng sở dĩ được gọi là một kiệt tác như vậy, nếu không đề cập tới hình ảnh tinh xảo cùng vô số nhiệm vụ chính phụ đa dạng thì chính là sự thiết kế nhân vật vô cùng tỉ mỉ.

Hơn nữa mỗi nhân vật thao tác cũng đều có một kịch bản rõ ràng. Đương nhiên, thu phục tiểu thụ (hoặc tiểu công) là mục tiêu cuối cùng, nhưng không đơn giản chỉ là thu phục không mục đích.

Giống như nhân vật Samuel. Lúc game mới bắt đầu, những điều hắn trải qua trong quá khứ liền được tường thuật lại. Thời thơ ấu nhấp nhô của hắn khiến người chơi đồng tình, từ đó gieo xuống một mầm mống cho sự hắc hoá của hắn sau này. Như vậy, mọi người có thể hiểu được tại sao tính cách của hắn càng ngày càng âm u.

Rồi sau đó, khi Samuel bắt đầu công lược tiểu thụ các chủng tộc, người chơi có thể từ góc nhìn của hắn nhận ra nguyên nhân hắn hắc hoá, rằng hắn với mỗi một chủng tộc đều có dây dưa không rõ...

Đầu tiên, những tiểu thụ đều phản bội hoặc thuần tuý lợi dụng hắn, khiến mọi người thật thương cảm cho hắn. Nhưng sau đó, tính cách hắc ám của Samuel nặng dần, đến mức làm người chơi khi hồi tưởng lại chỉ thấy hắn vô lý, cố tình gây sự.

Thú tộc chẳng qua chỉ vui đùa, vô tình nói một câu lại làm cho Samuel ghi hận trong lòng rồi tàn nhẫn trả thù. Trên thực tế, người chơi nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện giai đoạn này Samuel đã hoàn toàn biến thái, bầu không khí áp bức nặng nề, trở thành quỷ súc tra công.

Cho nên khi nói tổng công thu phục chín tiểu thụ thì nghe như có tình cảm yêu đương nồng hậu, nhưng thực ra từ đầu đến đuôi chỉ có trả thù. Từ cách Samuel chọn mục tiêu công lược cũng có thể thấy được âm mưu trả thù của hắn.

Đó cũng là lý do tại sao Tác Phi lại sợ hãi Samuel đến như vậy. Cậu trong lòng biết được Samuel sau này sẽ trở nên điên cuồng như thế nào. So sánh với lúc ấy, thiếu niên Ma tộc trước mắt thật sự rất đáng yêu.

Nghĩ đến đây, Tác Phi nhú nhú mảy. Cậu nhớ rõ khi chơi game cậu luôn thao tác Samuel dưới hình dạng thành niên, tại sao Samuel trước mắt lại vẫn là thiếu niên?

Suy nghĩ vừa loé qua, cậu lại lo cho Stefan Evans.

Khi đem kĩ năng chữa lành nghịch thiên cùng quá khứ tan tác của Stefan Evans kết hợp lại, cậu có thể nhìn ra mục đích ác ý của game này.

Như vậy thật khéo giải thích vì sao Stefan Evans bộ dạng không xuất chúng, tính cách không đặc sắc, nhưng lại là vận nhân mê luôn bị người theo đuổi.

Tại Jalands, thuật pháp khép miệng vết thương vô cùng hiếm thấy, hiệu quả lại kém, trên cơ bản chỉ là tạm thời giảm đau, muốn nhanh chóng khỏi hẳn rất khó.

Mà kĩ năng của Stefan Evans đương nhiên sẽ khiến cho những tên dã tâm bưng bít đó động tâm. Có một bình máu vô hạn như vậy, nhất định sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Y bị tranh đấu, cướp đoạt cũng là chuyện đương nhiên...

Sau khi Tác Phi trầm tư một hồi, cậu biết hiện tại mình đã là Stefan Evans, lại còn thừa kế cái kĩ năng lừa đảo của thân thể này, thành công biến bản thân thành vú em siêu cấp, nhất thời rất muốn nói: ĐCM!

Hết một ngày, Arian đều không xuất hiện, Tác Phi ai oán nửa ngày cũng đã bình tĩnh lại. Hiện tại nóng nảy cũng không được ích gì, cái plug-in này đã dính trên người, không có cách nào tháo xuống được thì chỉ đành nhận.

Bất quá, may mà nó là kĩ năng chủ động*, chỉ cần cậu không tùy tiện thân cận người khác thì sẽ không bị phát hiện. Nếu như vậy cũng sẽ không kéo giá trị cừu hận, rồi mấy chuyện tranh đoạt này nọ sẽ không xảy ra.

**active skill: kĩ năng cần người chơi phát động*

Tự an ủi bản thân một phen, Tác Phi đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Từ từ... cậu bỗng nhiên lại nghĩ đến, trước mắt đã có người biết kĩ năng này rồi còn đâu, Samuel đại ca phát hiện còn sớm hơn cậu kìa!

Cậu vội nhìn về phía Samuel, Samuel cũng đang nhìn cậu. Không đợi cậu mở miệng, Samuel đã nói: “Không được tự tiện hôn người khác.”

Tác Phi:...

Samuel dặn dò càng nghiêm túc: “Chỉ cần ngươi không động tay động chân thì sẽ không bị người khác phát hiện.”

Đây là đang quan tâm cậu sao?

Tác Phi nhìn Samuel. Thiếu niên Ma tộc trước mắt dung mạo phi thường tinh xảo, nhưng cũng bởi vì ngoại hình chói mắt này mà dễ dàng khiến cho người khác xem nhẹ chút non nớt trên khuôn mặt của hắn.

Tác Phi bỗng nhiên cảm thấy, có phải mình đối với Samuel rất bất công? Cậu vô cùng sợ hãi Samuel khi thành niên, nhưng lại quên mất Samuel trước mắt vẫn chưa trưởng thành, vẫn còn là một thiếu niên với một tuổi thơ hết sức bi thảm, còn lâu mới trở thành tên quỷ súc tra công đáng sợ kia.

Mà hiện tại, họ ở chung với nhau nhiều ngày như vậy, Samuel tuy rằng không thích nói chuyện hay xen vào việc của người khác, nhưng sống chung rất tốt, thậm chí còn chú ý tới sở thích của Tác Phi...

Nghĩ đến đây, Tác Phi bỗng nhiên có cảm giác thụ sủng nhược kinh*. Có lẽ, Samuel coi cậu như bằng hữu?

**được sủng ái mà lo sợ; được người khác yêu thương vừa mừng lại vừa lo*

Có chút ngốc nghếch vụng về, nhưng lại thật quan tâm đến cậu...

Arian thay ra bộ trang phục bị mãnh thú xé rách, tắm rửa qua loa một trận, rốt cuộc mới cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái. Y nhìn bộ quần áo đặt trên giường, đôi mắt xanh biếc hiện lên một tia chán ghét.

Nhưng cuối cùng, y cũng cố gắng nhịn xuống, thuận thực đem bộ đồ kia mặc vào, sau đó đứng ở trước gương.

Trong gương, thiếu niên để chân trần, bộ dáng thanh tú, nhưng làn da không chỉ mịn người mà còn trắng nõn bóng loáng, mang chút phấn hồng nhàn nhạt, giống như một đoá hoa mịn màng.

Mà bộ y phục trên người y quả thực không thể xưng là y phục. Ống tay áo rộng dài phiêu dật lả lướt, nhưng chất liệu lại bằng một tầng sa mỏng, mỏng mỏng lung lung, giúp thân thể mảnh khảnh của thiếu niên càng lộ ra sự liêu nhân.

Trong góc phòng, một truyền tống trận kín đáo phát ra ánh sáng nhẹ nhàng. Không lâu sau, một thân ảnh khổng lồ bước ra.

Đúng vậy – thật là khổng lồ. Gã ước chừng cao ba thước, lại phi thường cường tráng. Gã mặc áo không tay gọn gàng, lộ ra cánh tay mạnh mẽ hữu lực. Mặc dù trong đêm tối cũng có thể nhìn ra làn da người này ngăm đen, lại phỉếm sắc xanh.

Gã đi đến sau lưng Arian, chỉ với một bàn tay đã có thể ôm trọn vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên. Bàn tay ngăm đen thô ráp xoa lên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, khiến sự đối lập thị giác càng rõ rệt.

Thanh âm của gã khàn khàn, âm điệu có chút kì quái: “Bảo bối của ta, người thật đẹp.”

Arian hơi cứng ngắc một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt thân thể y đã mềm nhũn. Y quay đầu, đôi mắt to đẫm nước nháy nháy, quỵn rũ vô hạn, âm thanh lại càng mềm mại như nước: “Barnor...”

— Hết chương 23 —

24. Chương 24

Thanh âm quỵn rũ này khiến gã thật hưởng thụ. Gã cúi đầu, lộ ra khuôn mặt của mình. Làn da ngăm đen khiến ngũ quan gã càng tục tũn, đặc biệt có hai chiếc răng nanh mọc lộ ra ngoài, làm tăng thêm vẻ hung ác tàn bạo. Nhưng lúc này, trong con người sáng như chuông đồng kia lại rõ ràng là dục vọng.

Barnor một tay nâng Arian lên, trực tiếp bế lấy y. Với độ cao vừa vặn của hai người, Barnor khát khao liếm lên lồng ngực phần hồng của thiếu niên, khiến lớp da mỏng trở nên ướt nhẹp, dính sát lên da thịt y, làm mặt phần hồng nổi lên càng đáng chú ý.

Arian không có chút kháng cự nào. Y biết rõ sở thích của người trước mặt, càng chống cự gã sẽ càng mạnh bạo, vì vậy y liền đưa chính mình đến bên miệng gã, tình tế rên rỉ.

Ánh mắt màu nâu của Barnor thấm đẫm tình dục. Gã càng liếm lộng, càng khát khao nhiều hơn. Rốt cuộc không chịu nổi, gã vội vàng chế trụ phần eo của thiếu niên, bài khai hai chân của y vòng qua lưng mình.

Arian cả kinh, không nghĩ tới Barnor hôm nay lại xúc động như vậy. Nếu bị gã cứng rắn đâm vào như thế này nhất định sẽ mất nửa cái mạng, vì vậy y cuống quýt vươn tay ngăn lại. Mới vừa chống cự, y đã đụng phải ánh mắt bất mãn của Cự Ma. Y lập tức mềm giọng, ôn nhu nói: “Đừng nóng vội, ta tới giúp người.”

Barnor lập tức hiểu ý tứ của y, thả lỏng vòng tay. Arian nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng ở trước mặt Barnor. Hai người chiều cao cách xa nhau, Arian đứng thẳng cũng chỉ tới ngang eo của Cự Ma.

Nhưng độ cao như vậy, trước cảnh tượng này càng thêm ái muội.

Arian ngẩng đầu hướng về phía Cự Ma mỉm cười ngọt ngào, rồi vươn tay cởi thắt lưng Barnor. Quần áo Cự Ma phi thường đơn giản, thắt lưng vừa giải khai, một đồ vật thật lớn liền nhảy ra.

Cho dù đã gặp qua nó nhiều lần, thứ trước mắt vẫn vô cùng có sức kích thích thị giác. Lông mi Arian hơi run rẩy; y vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy long trụ. Sự cứng rắn, nóng rực của nó đối lập hoàn toàn với bàn tay trắng nõn mát lạnh của y.

Barnor thoải mái gầm nhẹ một tiếng. Arian đã cúi đầu liếm lộng, chiếc lưỡi tinh tế vẽ vòng, hai tay mềm mại chơi đùa vỗ về cao thấp. Barnor chỉ thấy huyết mạch bành trướng, giống như muốn nổ tung.

Gã rút cuộc không thể khắc chế, vươn tay nắm gáy Arian, đem đồ vật của mình hướng miệng y hung hăng đỉnh lộng. Chỉ là nó quá lớn, chỉ có thể tiến vào phần đầu. Miệng y vừa ẩm ướt vừa chật hẹp, khiến Cự Ma vừa muốn va chạm mãnh liệt rồi tiết ra, lại vừa muốn nhấn nhin một chút, kéo dài sự hưởng thụ này.

Nhưng giây tiếp theo, đầu lưỡi mềm mềm tinh tế kia lại đùa nghịch điểm mẫn cảm trên đỉnh dương vật của gã, mà đôi tay nhỏ bé mềm mại lại phối hợp nhanh hơn, tốc độ lên xuống tăng dần khiến Barnor hưởng thụ khoái cảm cực hạn, không kiềm chế được mà hoàn toàn phun trào.

Tinh dịch trắng đục toàn bộ bắn trên khuôn mặt nõn nà của Arian.

Barnor từ cao trào tỉnh táo lại, nhìn thấy khuôn mặt đầy dịch trắng cùng khoe miệng phiếm hồng của Arian, nhất thời cảm thấy có chút đau lòng. Gã ôm Arian lên, bàn tay có chút ngốc vụng giúp y chà lau.

Arian lại quay đầu lại, trực tiếp đem lớp sa mỏng trên người xé mở, hai chân vòng lấy eo Barnor, nhẹ nhàng thông thả cọ xát, dùng thanh âm mỉa mai hoặc nói: “Tiến vào?”

Lý trí ít ỏi còn tồn tại trong đầu Barnor lập tức biến mất, cự vật dưới thân nguyên bản mềm nhũn trong nháy mắt đứng thẳng dậy. Gã thô lỗ dùng ngón tay sờ xuống hạ thân Arian, mới vừa chạm vào đã cảm giác được một chút chất lỏng ôn nhuận. Nguyên lai Arian đã sớm tự bôi trơn cho bản thân – ý nghĩ này nhất thời càng làm huyết mạch gã bành trướng.

Ngón tay Cự Ma thô to, cho nên gã chỉ có thể dùng ngón út chậm rãi khai phá, sau đó tiếp tục dùng đầu ngón tay đảo lộng. Tuy rằng động tác vẫn thô lỗ hấp tấp, nhưng quá trình này đối với một Cự Ma mà nói là đã hết sức săn sóc.

Arian không có thói quen được chăm chút như vậy. Ngón tay Cự Ma thô ráp, lúc lộng chỗ thịt non kia khiến y run rẩy toàn thân, cảm giác ngứa ngáy khó nhin. Điều này khiến lý trí y thật chán ghét, nhưng thân thể lại hưởng thụ. Địa phương vốn mềm nhũn dưới thân cũng dần dần ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn nhiễm đầy sắc đỏ ửng, đôi mắt xanh biếc long lanh mê ly.

Hai ngón tay thâm nhập vào cơ thể y, không ngừng ra vào, phát ra tiếng nước khiến người khác phải đỏ mặt. Hai tay Arian nắm lấy quần áo Cự Ma, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, hô lên: “Barnor, ta muốn. Cho ta, mau cho ta...”

Nghe đến câu này, Cự Ma hoàn toàn không cách nào nhin được nữa. Gã một tay nâng mông Arian lên, một tay nắm thắt lưng y, đem cự vật của mình chen vào tiểu huyết phần nộn đã bị khai phá.

Mặc dù động tình nhưng kích cỡ to lớn này cũng làm Arian mặt trắng bệch. Dầu vậy, Barnor lại hoàn toàn không để tâm. Toàn bộ thần kinh của gã đã bị tiểu huyết mềm mại ẩm ướt kia hấp dẫn, chỉ biết vội vàng thao lộng.

Arian đau đến cả người phát run, nhưng lại không thể chống cự. Y thấp giọng rên rỉ, không ngừng cầu xin tha thứ, nhưng không chảy xuống một giọt nước mắt.

Y trợn to mắt, cảm nhận từng đợt chấn động kịch liệt dưới thân, giống như cả người đều bị xé rách. Dù đau đến kinh khủng, nhưng y lại cảm nhận được một cổ khoái cảm chậm rãi dâng lên, đôi con ngươi xanh biếc lần thứ hai nhiễm tình sắc, chìm vào bể dục.

Khi Cự Ma mãnh liệt thúc sâu vào y, y vong tình ngâm nga: “Dùng sức... lại dùng sức một chút.”

Đôi mắt Barner đã sớm sung huyết đỏ rực. Gã ngửi thấy mùi máu tươi, biết rõ Arian bị thương, nên một phần lý trí kêu gọi gã chậm lại. Nhưng không được – Arian muốn gã, càng muốn gã dùng sức hơn nữa.

Lý trí Cự Ma hoàn toàn biến mất. Gã điên cuồng đỉnh lộng, bàn tay to rộng không cố định ở một chỗ mà liên tục di chuyển, vuốt ve lên da thịt trắng nõn của người trước mặt. Gã không biết nặng nhẹ, khiến cho làn da phủ đầy dấu ấn xanh tím. Màu sắc này như tấm vải đỏ trước mặt một chú bò tót, khiến gã càng thêm điên cuồng.

Thẳng đến khi gã phát tiết, Arian đã không biết hôn mê từ lúc nào. Barnor rút cuộc tỉnh táo lại. Gã nhìn thân thể Arian đầy ứ ngân xanh tím cùng với phía dưới hỗn loạn đầy bạch trọc cùng máu, đôi mắt hiện lên vẻ ảo não.

Bàn tay to hung hăng vỗ đầu bản thân, Barnor nhanh chóng ôm Arian vào phòng tắm. Gã chưa bao giờ hầu hạ qua bất luận kẻ nào, lại bởi vì vóc dáng quá mức chênh lệch nên không biết phải xử lý thân thể mảnh khảnh trước mắt như thế nào. Thật sự quá yếu, tựa hồ gã chỉ cần sử dụng một chút sức lực liền có thể bẻ gãy.

Nhưng mà... cũng không thể gọi người tiến vào. Barnor chỉ có thể ngốc vụng cẩn thận giúp y rửa sạch rồi bôi thuốc.

Vất vả một lúc, rốt cuộc mang Arian đặt lên giường, đầu Barnor đã ướt mồ hôi.

Gã nhìn Arian, vừa muốn rời đi thì vạt áo liền bị kéo trụ.

Arian mở mắt ra, tràn đầy mệt mỏi nhưng cứng rắn chống đỡ nói: “Barnor, đến đây.”

Barnor tiến đến gần y. Tiếng nói của Arian thật nhỏ, nhưng mỗi một chữ đều lọt vào tai Cự Ma.

Đôi mắt Cự Ma loé loé, vừa định hỏi thì Arian đã nói: “Người... không muốn cho ta sao?”

Thanh âm này thật mỏng manh, cặp con ngươi xanh biếc ảm ảm nước mắt. Barnor lập tức nói: “Cho người, người muốn gì ta đều cho người.”

Nghe vậy, Arian yên tâm cười cười, hai mắt nhắm nghiền. Trên người đau đớn không chịu được, nhưng đầu óc y lại hoàn toàn thanh tỉnh.

Điều y muốn, không một ai cho được.

Dẫu vậy, y sẽ chính mình giành lấy. Chỉ cần có được thần khí kia, chỉ cần có thể nắm giữ lực lượng nghịch thiên ấy, y liền không cần dựa vào bất cứ kẻ nào, cũng sẽ không có ai dám nhạo báng y. Y có thể chân chính có được quyền lực mà không ai dám phản kháng, có thể khiến mọi người thần phục, có thể cho chủng tộc ghê tởm này xuống địa ngục, có thể...

Moya... Ca ca nhất định sẽ báo thù cho người.

Tác Phi tâm tình rất tốt. Tuy rằng cậu biết cái kĩ năng lừa đảo kia có thể kéo cừu hận, nhưng may mắn phát hiện sớm, độ nguy hiểm cũng ít đi nhiều. Hơn nữa, cậu còn bỏ được thành kiến đối với Samuel, đạt được tình bạn của tổng công là rất thành tựu a.

Tác Phi từ nhỏ đã sống nương tựa cùng bà nội, cha mẹ mặc dù qua đời sớm nhưng để lại cho cậu thật nhiều tài sản, tuy rằng không đủ cho cháu chất tiêu xài no đủ, nhưng cũng đủ khiến người khác ham muốn. Đúng vậy, khi cha mẹ từ trần, liền có người thân xa gần bốn phương tám hướng lộ diện, mang theo đủ loại thăm dò khác nhau tiếp cận cậu.

Lúc đó Tác Phi còn rất nhỏ, phân không rõ thật hư, bà nội lại không có ở nhà, đối mặt với một đám “thân nhân” thân thiết cậu liền tin lời bọn họ nói, sau đó mắc mưu, bị lưu lạc đến một nơi rất xa.

Tuy rằng cuối cùng cũng được bà nội tìm về, nhưng nhà cậu tổn thất một số tài sản lớn. Từ đó, bà nội dặn dò cậu ngàn vạn lần rằng vô luận người khác nói gì cũng không được để ý tới, không được đáp ứng. Khi ấy Tác Phi hết sức sợ hãi nên đem những lời này khắc sâu trong đầu. Trước mặt bà nội, cậu là một chú chim non suốt ngày lú ra lú rú, nhưng khi có người ngoài, cậu liền mân miện gắt gao, vô luận thế nào cũng không nói một câu.

Đến khi cậu trưởng thành, có thể phân biệt phải trái thì nó đã dưỡng thành thói quen, đối với người thân thuộc với mình cậu có thể nói liên tục không ngừng, nhưng đối với người xa lạ thì ngay cả chào hỏi cơ bản đều làm không được.

Cũng bởi vì tính cách này mà cậu sống hơn hai mươi năm, được xưng là bằng hữu thân cận cũng chỉ có một người.

Sau khi bà ngoại qua đời, người bạn thân duy nhất cũng sang Mĩ sinh sống, Tác Phi liền trở thành một thân một mình, cũng từ đó bắt đầu sinh hoạt tử trạch...

Là một trạch nam, chứng sợ giao tiếp càng biến nặng. Trừ bỏ mỗi tuần người bạn ở Mĩ đều gọi video nói chuyện phiếm với cậu, còn lại cậu hoàn toàn không có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Mà hiện tại, tuy rằng mặc danh kì diệu xuyên tới thế giới này, nhưng ở đây không có máy tính, không có internet, cũng không có gian phòng nhỏ bao bọc cậu gắt gao. Cho dù cậu thường xuyên gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đây thật sự là cánh cửa mở ra cho cậu

Hơn nữa, có vẻ như cậu sắp có được người bạn thứ hai từ lúc chào đời tới giờ.

Nghĩ đến đây, cậu nhất thời có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Cậu nhìn về phía Samuel, trịnh trọng nói: “Người yên tâm, về sau vết thương lớn nhỏ gì cứ giao cho ta!” Phải trương nghĩa như vậy mới là đàn ông!

Samuel giật mình rồi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Được.”

Đm!! Tác Phi mặt lập tức đỏ bừng. Ta nói này, trưởng thành đẹp trai như vậy không cần tùy tiện cười nghe chưa ~ Đây là phạm quy, phạm quy đó ~!

Ngày hôm sau đến lúc ăn trưa, Arian suốt ngày bận rộn mới xuất hiện trước mặt họ.

Hôm nay, Arian mặc một trường bào màu xanh nhạt, bó sát người, ngay cả cổ áo cũng dựng đứng, kín đáo che đi cần cổ.

Bất quá cho dù ăn mặc kín cẩn như vậy, y nhìn vẫn rất thời trang, lại vì trang phục bó sát người mà khiến y cao hơn nhiều.

Với mái tóc vàng nhẹ nhàng rực rỡ, y nhiệt tình mời Samuel cùng Tác Phi đi dùng bữa, muốn đáp tạ ân cứu mạng hôm qua của bọn họ.

25. Chương 25

Tác Phi nhú mày. Ân cứu mạng thực ra cũng không đáng nói, ngược lại là hôm qua Arian đã dốc hết sức mình để phòng cho bọn họ không bị tổn thương.

Kỳ thật Tác Phi vẫn luôn có chút nghi ngờ. Tuy rằng thành Moya cùng rừng cây Noor kề nhau, nhưng chính vì vậy mà thành Moya luôn có kết giới phòng hộ dùng để ngăn cản mãnh thú xâm nhập, bảo hộ cư dân.

Bọn họ còn chưa đi ra khỏi phạm vi kết giới của thành, tại sao lại gặp phải một mãnh thú cấp năm? Đúng vậy, sau khi Tác Phi lấy thú đan ra liền đoán được cấp độ của mãnh thú. Hơn nữa, sau sự kiện hang động trong rừng cây Noor, mãnh thú trong đó phần lớn đều nhận thức Samuel cùng Tác Phi. Lúc này mới qua một hai ngày, chúng sẽ không kích động tới mức đi đột kích bọn họ đâu?

Hôm qua cậu đem chuyện này nói cho Samuel, Samuel giải thích một câu: “Là mãnh thú bị thuần dưỡng.”

Nếu là như vậy liền có thể hiểu được, bất quá... Người có thể thuần dưỡng được mãnh thú cấp năm chính là người vô cùng lợi hại, đối phó với kẻ đó so với việc giết chết một mãnh thú thì còn khó hơn rất nhiều.

Nói tới đây, Tác Phi mới nhớ ra một điều nữa. Đôi mắt của mãnh thú ấy đầy tơ máu, không có tiêu cự, rõ ràng là đã bị thứ gì đó kích thích rơi vào trạng thái hoàn toàn mất đi lý trí. Trên Jalands, nếu chủ nhân đơn phương giải trừ khế ước chủ tớ với mãnh thú, mãnh thú sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng này.

Có người lại sẵn sàng từ bỏ một mãnh thú cấp cao như vậy, chắc chắn, thật rộng rãi.

Như vậy xem ra đây hoàn toàn không phải là sự kiện ngoài ý muốn, mà là một cuộc tập kích có mưu đồ!

Nhưng mà, nó nhằm vào ai?

Bị dính vào chỉ có ba người bọn họ, tất nhiên mục tiêu là một trong số đó.

Tác Phi trái lo phải nghĩ. Từ khi đi vào thành Moya, cậu cùng Samuel căn bản không tiếp xúc với người khác, lại càng không đắc tội ai. Cho nên, chuyện này là hướng đến Arian?

Coi chừng là vậy thật. Arian thân là thủ lĩnh đứng đầu Nhân tộc, chủ thành chương quản thành Moya. Người y đắc tội chắc hẳn không ít, hoàn toàn có khả năng có người thời thời khắc khắc muốn dồn y vào chỗ chết!

Tư duy của Tác Phi vẫn đang suy nghĩ dưới góc độ lúc cậu chơi game, theo ấn tượng cậu có với nhân vật Arian trong “Jalands”. Cậu luôn nhận định y là một tiểu thụ nhu nhược manh đơn thuần, lại không nghĩ sâu một chút: một người thật sự đơn thuần làm sao có thể trèo đến vị trí này, đặc biệt là khi Nhân tộc đông người cạnh tranh đến sát đầu mỡ trán.

Cậu một mực lo lắng cho an nguy của Arian, rối rắm muốn dặn dò y một phen, nhưng còn chưa mở miệng Samuel đã ngăn cản cậu.

Hắn nắm chặt tay Tác Phi, hơi dùng sức bóp một chút, khiến Tác Phi đem lực chú ý chuyển về trên người mình, rồi mới nói với Arian: “Được”.

Đây là đáp ứng lời mời của Arian.

Mắt Arian sáng rực lên, thoạt nhìn phi thường cao hứng. Y còn nói thêm: “Ta đã sớm phân phó, lúc này đã chuẩn bị thoả đáng rồi. Mời đi theo ta.”

Vì thế, Tác Phi bị Samuel dắt tay một đường tới nhà ăn.

Trên đường, Tác Phi rút cuộc hiểu ra, cũng không tính toán dặn dò Arian nữa. Cậu đã quyết định đem tiểu thụ trước mắt tặng cho Samuel, tất nhiên không nên đi đoạt đất diễn của người ta. Muốn dặn dò cũng phải là tổng công chứ không phải cậu. Nghĩ vậy, cậu cũng vui lòng ngậm miệng.

Vào nhà ăn, Tác Phi mới cảm nhận được thành ý của Arian.

Trong phòng có một chiếc bàn dài chừng tám thước, trên mặt bày đầy mỹ vị đủ màu đủ sắc. Không nói đến mùi vị như thế nào, nhưng lượng kim tệ bỏ vào đây đã khiến người khác cứng lưỡi.

Mà ngay cả chiếc khăn trải bàn cũng được tinh xảo điểm xuyết trên châu ở bốn góc, quả thật là xa xỉ đến dọa người.

Tác Phi nuốt nước bọt cái ực, nhất thời muốn nói rằng: không cần ăn nha, chỉ cần bỏ túi thôi... Túi không gian của lão tử rộng lắm nè, còn nhiều chỗ dư lắm nè, đủ nhét đồng vàng óng ánh này đó!

Bất quá ý tưởng này cũng chỉ đảo vòng quanh đầu thôi. Tác Phi không phải quỷ đói, cũng không thể làm chuyện hạ giá như vậy.

Sau khi ngồi xuống, Arian nhiệt tình biểu đạt lòng biết ơn của mình.

Tác Phi yên lặng nghe, một hồi sau mới nhớ tới một chuyện. Cậu bỗng dưng đánh gãy Arian, nói có chút đột ngột: “Đợi một lát rồi ăn.”

Lời này nói ra rất lúng túng, khiến Arian ngẩn người, thân thể hơi cứng ngắc.

Lúc này Samuel ngồi bên cạnh Tác Phi cũng nhìn về phía cậu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tác Phi nhìn về phía Samuel, nhất thời cảm thấy vô cùng tự tin. Cậu sắp xếp câu chữ rồi mới nói: “Thịt mãnh thú cấp năm kia thoát nhìn rất tốt. Vốn là chúng ta hợp lực đánh chết, hay là nhân dịp khánh công yến* liền nếm thử hương vị của nó?”

**tiệc mừng chiến công, thắng lợi*

Câu này là cậu nói với Samuel, nhưng Arian ngồi ngay đó, tự nhiên có thể nghe rõ ràng. Y vội vàng nói: “Người đã nhận phần thịt đó, không cần vất vả lấy ra. Hôm nay, chúng ta nếm thử ẩm thực đặc sản của thành Moya đi.”

Tác Phi mân miệng không nói, Samuel nhìn cậu hỏi: “Người muốn ăn?”

Tác Phi dùng sức gật đầu. Thịt thú kia tuy không ngon bằng thịt Hàn Băng Viêm Thú, nhưng căn cứ theo cấp độ cùng phẩm chất mà nói thì tuyệt đối phải là mỹ vị.

Samuel quay đầu nhìn về phía Arian nói: “Vậy phiền toái.”

Arian ngăn người, rút cuộc đem ánh mắt dời về phía Tác Phi. Y cẩn thận đánh giá Tinh Linh trước mắt. Y biết cậu là ai – thiếu chủ gia tộc Evans, là một phế vật phi thường nổi tiếng trong Tinh Linh tộc, mặc dù là Tinh Linh thuần chủng nhưng cho đến khi sắp thành niên đều không xuất hiện kỹ năng thần ban tặng, cũng không có năng lực đặc biệt của Tinh Linh thuần chủng.

Nhưng dù vậy, cậu lại bởi vì xuất thân cao quý mà được sủng ái, lại nhờ phụ mẫu che chở mà từ nhỏ đến lớn đều sinh hoạt hạnh phúc an nhàn, dùng từ chúng tinh phủng nguyệt* để diễn tả cũng không đủ. Dầu vậy, tất cả thứ cậu sở hữu cũng tan biến sau khi thánh thụ bị chặt. Sau đó cậu rớt từ đám mây xuống, biến thành bụi bặm bắn thủ.

**Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ*

Vậy tại sao vẫn có người che chở cho cậu ta? Không những Manzi Yagudin, mà còn Ma tộc trước mắt... Người như thế, rốt cuộc có chỗ nào đáng trân trọng? Vô năng lại yếu đuối, nhát gan lại yếu ớt, trừ bỏ huyết thống thuần chủng, cậu ta còn lại gì? Nếu không có những người này trợ giúp, cậu ta có thể sống sót sao? Cậu ta có thể thành thoi đặt điều kiện sao? Cậu ta có thể...

Những kí ức khốn khổ muốn dâng lên liền bị Arian nhanh chóng đánh gãy. Y cố gắng đem sự khó chịu trong lòng áp chế, trong nháy mắt điều chỉnh tốt cảm xúc, đối với Tác Phi nói: “Được, ta liền phân phó phòng bếp đi chuẩn bị.”

“Không cần.” Tác Phi lần thứ hai đánh gãy y.

Arian trong mắt hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn, không biết cái tên Tinh Linh được nuông chiều từ bé này lại muốn làm gì.

Tác Phi nhìn về phía Samuel nói: “Để ta làm, sẽ nhanh thôi.”

“Người biết làm?”

Tác Phi gật đầu.

Arian ngăn cản nói: “Như vậy sao được. Người là khách nhân, làm sao có thể để khách nhân xuống bếp, huống chi ta còn muốn cảm tạ các người...”

Tác Phi nhanh chóng khoát tay nói: “Không phiền toái đâu, ta làm rất nhanh.” Trên thực tế, tối hôm qua lúc cậu chỉnh lý lại túi không gian đã cố ý đem thú đan của Hàn Băng Viêm Thú bỏ vào trong thịt mãnh thú cấp năm, lúc này thịt thú đã sớm được nướng tới non mềm, mùi hương thơm phức xông vào mũi, nếu không cậu cũng sẽ không đề xuất muốn lấy ra ăn.

Hơn nữa lúc mãnh thú đột nhiên xuất hiện, Arian liệu chết muốn bảo vệ bọn họ, tuy rằng năng lực không đủ nhưng thành ý quá rõ ràng, cho nên Tác Phi mới muốn đem thịt thú ra chia sẻ. Hơn nữa, từ sau khi ăn

thịt Hàn Băng Viêm Thú được thú đan nướng xong, Tác Phi vẫn cảm thấy cơ thể nóng hừng hực, thú con cũng như một quả cầu lửa bức bối. Vì thế, cậu cho là nguyên tố hệ hỏa trong thú đan đã ngấm vào thịt thú. Arian là pháp sư hệ hỏa, ăn thịt thú vào sẽ có hiệu quả tốt.

Nhưng bao nhiêu thứ như vậy làm sao có thể giải thích cho Arian... Thiệt là phức tạp, huhuhu ~ khó quá.

Cậu mặt mày cứng ngắc nửa ngày, cuối cùng mới nói rõ ràng: “Mang ta tới phòng bếp là được.” Lão tử chỉ cần một con dao với vài cái chén đĩa mà thôi. Nếu mà lấy Tu La nhận thái thịt, nó sẽ khóc đó...

Ngữ khí có chút cường ngạnh của cậu khiến Arian trong lòng phi thường bất mãn, sự chán ghét đối với cậu càng tăng cao. Bất quá, trước mắt y vẫn không thể tức giận, chỉ có thể tự mình dẫn bọn họ xuống bếp.

Tác Phi dùng dao hết sức vụng về, thịt cắt từng khối to nhỏ không đồng đều. Cậu nghĩ thịt này nhiều mỡ mà không ngán, ăn nhiều còn tốt cho cơ thể, nên càng hào phóng cắt ba đĩa đầy.

Sau đó, cậu còn muốn tự thân vận động bưng đồ ăn lên, nhưng lại bị Arian ngăn cản, bảo rằng có người hầu làm là được. Tác Phi nghĩ, tuy nói đây là hảo ý của cậu, nhưng cậu phải có tự giác mình là khách, vì thế không kiên trì nữa.

Ba người quay lại nhà ăn, Arian ném một ánh mắt cho thị nữ kế bên.

Thị nữ đứng thẳng tắp, lúc bưng thịt thú lên liền lấy trong túi ra một cái bình to bằng ngón cái, nhỏ ba giọt nước màu xanh lên trên thịt.

Sau một phen gây sức ép, cuối cùng họ cũng có thể bắt đầu ăn. Arian ngồi ở ghế chủ tọa, mắt lạnh nhìn xuống.

Tác Phi rất nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ thịt thú với Samuel, Samuel mở đầu ăn một miếng, gật đầu nói: “Ăn ngon.” Tác Phi nhất thời vui rạo rực, chính mình cũng ăn mấy miếng. Tiếp đó cậu lại nghĩ tới Arian, mời y ăn.

Arian lập tức khoát tay áo nói: “Ta chỉ ăn rau, không thể ăn thứ này.”

Lời này khiến Tác Phi ngẩn người. Arian ăn chay? Điều đó không có khả năng a. Cậu nhớ rõ ràng, lúc công lược Arian, da lông xinh đẹp cùng mỹ vị ngon lành đều có thể xoát độ hảo cảm của y. Mà mỹ vị cũng không giới hạn riêng thực vật, rõ ràng là rau thịt gì đều ăn được, tại sao lúc này y lại chỉ ăn rau?

Chẳng lẽ cậu nhớ lầm? Tác Phi cau mày suy nghĩ. Không có khả năng, cậu sẽ không nhớ lầm. Từ khi đi đến thế giới này, cậu đem tình tiết trong game ôn lại vô số lần, nếu không phải viết ra có khả năng gặp rắc rối, cậu đã muốn ghi chép lại hết.

Vậy có nghĩa là, nếu cậu không nhớ lầm thì Arian đang nói dối.

Tại sao lại nói dối?

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Arian, vừa lúc bắt gặp khoé miệng hơi gợn lên cùng ánh mắt xanh biếc loé lên sự chán ghét của y.

Có chỗ nào không đúng!

Ngay giây tiếp theo, Tác Phi đã biết. Cảm giác cứng ngắc bắt đầu nhanh chóng lan tràn từ tay chân cậu.

Cậu hoả tốc nhìn về phía Samuel. Đôi mắt tím của hắn đã nhuộm một mảnh ám trầm.

Có độc!

26. Chương 26

Có độc!

Hơn nữa độc tính không hề yếu. Tác Phi đã ăn thịt Thập Sắc Cự Văn Thú, tuy rằng sức kháng độc không bằng Samuel, nhưng tuyệt đối là bách độc bất xâm.

Phải biết độc của rừng cây Noor là vô cùng khó giải. Cậu có thể bình yên vô sự rời đi, liền có thể thấy được thịt loại thú này có hiệu quả tốt đến bao nhiêu.

Nhưng hiện tại, cậu thậm chí có thể cảm giác được độc tố nhanh chóng xâm chiếm các bộ phận trên thân thể, giống như thuốc mê, khiến cậu không thể động đậy.

Bất quá đó cũng chỉ là trong giây phút ngắn ngủi. Ngay sau đó, huyết thanh kháng độc trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng, độc tố bị thanh trừ, thân thể bắt đầu khôi phục, giành lại quyền điều khiển.

Nếu cơ thể Tác Phi có thể kháng độc thì bên kia Samuel chắc hẳn không sao.

Độc này dù trí mạng, nhưng hiện tại lại có lợi cho bọn họ. Nếu độc tính quá yếu, cậu cùng Samuel có khả năng sẽ không cảm giác được, đến lúc đó thể chất bách độc bất xâm sẽ bị phát hiện. Lúc này đây, độc chất nhắc nhở bọn họ, giúp họ có thể tương kế tựu kế.

Tác Phi vẫn không nhúc nhích, duy trì động tác hai tay nắm dao nữa đặt ở trên bàn.

Im lặng một khoảng thời gian, âm thanh thanh thúy của Arian vang lên: “Tại sao không ăn nữa? Nếu các người ngại thịt thú nhiều mỡ, không bằng ném thử thức ăn chay của thành Moya, hương vị rất ngon.”

Âm điệu của y vững vàng, không khác gì ngày thường.

Tác Phi không phát ra bất cứ âm thanh nào. Cậu vẫn duy trì động tác, chỉ dùng ánh mắt nhìn thẳng Arian. Đến lúc này mà cậu điều gì cũng không hiểu thì rõ là chẳng ngu!

Nhưng vì sao? Vì sao Arian lại hạ độc bọn họ?

Đối diện với tầm mắt sắc bén của Tác Phi, Arian dường như không hề bị đả động, chỉ chậm rãi đem dao nữa buông xuống, rồi cầm lấy khăn tay, thông thả chà lau từng ngón tay của mình.

Từng động tác liên tiếp, tao nhã mà cẩn thận, tuân theo lễ nghi, giống như một quý tộc an nhàn sung sướng.

Y đặt khăn tay xuống, sau đó đứng dậy, trường bào rũ xuống đất, cổ áo cùng vạt áo hoa lệ được đính bảo thạch cùng tơ ren khê động. Đây không phải là một bộ quần áo tiện cho cử động, nhưng cũng không phải rất bó buộc.

Y nhẹ nhàng tiêu sái đến bên Samuel, hơi hơi xoay người, dùng ngón tay trắng nõn chọt Samuel một chút, rồi cười có chút khờ dại: “Không động đậy được sao?”

Động tác Samuel đang duy trì thanh thản hơn Tác Phi rất nhiều, nhưng tầm mắt của hắn vẫn luôn dừng trên người Tác Phi, cho đến bây giờ vẫn không dời đi.

Arian tủm tỉm cười nhìn hắn, vươn tay xoa gò má của hắn, dùng móng tay tinh tế trạc lộng, âm thanh mềm mại nói: “Khuôn mặt này cũng không tồi, ngay cả mỹ mạo trứ danh của vương tử Tinh Linh tộc Manzi Yagudin còn kém hơn vài phần. Đây là Ma tộc nguyên thủy sao? Chắc chắn, thật sự là một chủng tộc phi phạm, vừa cường đại vừa xinh đẹp.”

Đối với sự cảm khái của y, Samuel vẫn bất vi sở động. Hắn không nhìn đến cánh tay Arian cơ hồ đang dán trên thân thể mình, dùng âm thanh bình thản hỏi: “Mãnh thú cấp năm kia là người an bài?”

Tuy là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí tràn ngập sự khẳng định.

Arian giật mình, nhưng lại không để ý nói: “Đúng vậy.”

Samuel tiếp tục nói: “Người bên ngoài là ma đạo sư hệ hoả, nhưng thực tế còn là thuần thú sư.”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Arian có chút cứng ngắc. Đây là con bài chưa lật của y, cũng là thực lực y che giấu kĩ nhất, trừ bỏ người thân cận căn bản không ai biết. Y nhú mắt, thanh âm rất cuộc không còn là chất giọng thanh thúy của thiếu niên, mà là âm tuyến thấp khàn: “Làm sao người biết?”

Thanh âm của Samuel vẫn bình tĩnh như cũ: “Mãnh thú cấp năm thuộc loại thú cao cấp, có trí tuệ. Chúng nó mặc dù hung ác, nhưng sẽ không đối với người có thực lực ngang bằng mình tiến hành công kích. Mãnh thú hôm đó rõ ràng đã rơi vào trạng thái điên cuồng mất đi lý trí, mà để làm ra trạng thái này, biện pháp đơn giản thực dụng nhất chính là mạnh mẽ giải trừ khế ước với nó. Cho nên nói, nó là thuần dưỡng thú của người.”

Arian hé miệng, rút đi sự ngây ngô của thiếu niên, cặp mắt hơi nheo lại toát ra sự tàn nhẫn: “Ta thân là thủ lĩnh đứng đầu Nhân tộc, có một thủ hạ là thuần dưỡng sư cũng chẳng có gì lạ, dựa vào gì phải là ta?”

“Bởi vì người chỉ tin tưởng bản thân mình.”

Đồng tử Arian co rút.

Samuel tiếp tục nói: “Người yêu thích da lông tinh xảo, nhưng chưa bao giờ mặc qua một kiện trang sức hay quần áo nào làm bằng da lông, đó là vì da lông người thu mua đều dùng để tu luyện thuần dưỡng thuật.”

“Người xây dựng thành Moya bên cạnh rừng cây Noor chính là để cung cấp mãnh thú phục vụ cho chính mình, lại có thể giúp người che giấu thân phận thuần thú sư.”

“Đây đúng là một hành động điên cuồng lại ích kỉ, không phải sao?”

Những lời nói ra đều trúng thẳng hồng tâm, khiến Arian không khỏi đứng thẳng người. Y rõ ràng là đang từ trên cao nhìn xuống thiếu niên Ma tộc, nhưng trong nháy mắt, y lại cảm thấy chính mình mới là người bị nhìn thấu triệt để.

Cố gắng đuổi cảm giác này ra khỏi tâm trí, Arian không muốn lãng phí thời gian hơn nữa. Y nhìn về phía hồng Samuel, nơi đó có giắt một thanh chuỷ thủ nhỏ ngắn. Y nhanh chóng động thủ, đem chuỷ thủ đoạt được, nắm trong tay.

Tác Phi này giờ quan sát một bên hoàn toàn sững sốt.

Từng lời Samuel nói một chữ không lọt đều truyền vào tai cậu, khiến cậu trong nhất thời cảm giác như bị một gáo nước lạnh xối lên đầu.

Cậu từng hoài nghi sự kiện mãnh thú, nhưng tuyệt đối không nghi sâu như vậy. Từ đầu tới đuôi đều là sắp

đặt của Arian? Tác Phi chờ người nhìn Nhân tộc trước mắt.

Sự non nớt trên khuôn mặt đã sớm không thấy bóng dáng. Ánh mắt y híp lại, con người nguyên bản trong suốt giờ đã sâu không thấy đáy, khoé miệng ép xuống, âm ngoan không chút nào che giấu.

Đây chỗ nào giống một tiểu thụ nhu nhược đơn thuần?

Tác Phi cố gắng đem tất cả hồi ức trong đầu về Arian ra, từ đầu tới đuôi đều không có điểm nào tương tự với người trước mắt. Trong game, Arian luôn dựa vào Samuel, là một người ôn nhu, sẵn sàng, thiện giải nhân ý*, tính tình vô cùng tốt...

**am hiểu lòng người, giỏi đoán ý người*

Khoan đã. Tác Phi bỗng nhiên ý thức được, đây không phải là game! Nếu Manzi Yagudin có thể bị biến tính, Arian sao lại không thể?

Hoặc là nên nói, hai người này không hề thay đổi, bất quá cậu nhìn người ở góc độ khác nhau, nên tính cách họ bộc lộ ra cũng bất đồng?

Mỗi người có rất nhiều mặt... Cậu cho tới nay lúc nào cũng suy nghĩ thật phiền diện.

Cẩn thận nghĩ lại, Arian tuy rằng vẫn luôn duy trì bộ dáng thiếu niên nhưng cũng đã xấp xỉ năm trăm tuổi, hơn nữa còn là thủ lĩnh đứng đầu ba thành của Nhân tộc. Trong hồi ức của cậu cũng không có nhiều thông tin về thân thế Arian, nhưng vị trí thành chủ của y cũng không phải là kế thừa, mà thành Moya chính là một tay y sáng lập!

Một nhân vật như vậy, làm sao có thể đơn thuần như vẽ bề ngoài?

Tinh tế suy nghĩ một hồi, Tác Phi nhất thời có cảm giác bị game lừa đảo hãm hại. Cậu luôn ý lại về kinh nghiệm công lược của mình, luôn xét theo ấn tượng bản thân với người khác. Tuy rằng những kí ức này trông như tiên tri biết trước chuyện tương lai, nhưng đồng thời cũng khiến cậu luôn bị ngộ nhận.

Nếu không phải tướng mạo chân thực của Arian bị bại lộ, cậu nhất định sẽ như một thằng đàn bị lừa đến xoay vòng. Công lược tiểu thụ cái rắm a! Đấu với lão yêu tinh này, tìm đường sống mới là đại sự!

Tu La nhận bị cướp đi, Samuel như cũ vẫn không nhúc nhích, bất quá lần này ngữ khí lại mang theo sự trào phúng: “Hao hết tâm tư diễn kịch cũng chỉ vì cái này sao?”

Arian gắt gao nắm chặt chuỷ thủ, không hiểu sao có chút khẩn trương... Trong chớp mắt, y mở to mắt, cảm giác khẩn trương thăng cấp thành sự sợ hãi, dưới sự nóng bức của mùa hạ, toàn thân lại không rét mà run.

Thiếu niên Ma tộc trước mắt đứng lên, thông thả xoay người, rồi cuộc đem tầm mắt dừng trên người y.

Cặp mắt tím kia xinh đẹp đến kinh người, nhưng bên trong lại là một mảnh ám trầm, như thể có thể cắn nuốt hết ánh sáng.

Lúc này, hắn nhìn chằm chằm Arian. Đó không phải là ánh mắt đối với con mồi, mà căn bản là đang nhìn một khối thi thể.

Arian sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, lực đạo trên tay tan biến, chuỷ thủ rời tay.

Tu La nhận cũng không rơi xuống đất mà như có sinh mệnh bay vào tay Samuel, tham lam hút lấy máu mà nó được ban cho.

Tiếng lách tách thoả mãn đua nhau vang lên. Lưỡi dao sắc bén này như một dã thú có sinh mệnh, sau khi uống đủ máu liền biếng nhác hiện ra bộ mặt kiêu ngạo mà nguy hiểm vốn có.

Samuel tay cầm kiếm, Tu La nhận toàn thân tối đen, bên trên lại hiện lên huyết quang đỏ đậm.

“Đây là thứ ngươi muốn, không phải sao?”

Arian hoảng sợ lùi về sau. Y không biết tại sao độc được mất đi hiệu lực, nhưng tình cảnh trước mắt khiến y cảm nhận được khí tức tử vong mạnh mẽ chưa từng có.

“Ngươi, ngươi không thể giết ta.”

“Không giết ngươi?” Samuel cười cười. “Chờ ngươi đến giết ta sao?”

“Không, không, ta sẽ không...” Nói ra lời này, chính Arian cũng cảm thấy hết sức vô lực. Ma tộc trước mắt sẽ không bỏ qua cho y.

Không, không, y không thể chết ở chỗ này!

Arian từng bước lùi về phía sau. Y dựa vào chiếc ghế gỗ nặng nề, khoé mắt liên lảo lại dựa phải Tác Phi đang ngồi im lặng một bên, nhất thời giống như quơ được một cọng rơm cứu mạng.

Y nhìn về phía Tác Phi, lớn tiếng nói: “Đừng giết ta, ta mang ngươi đi gặp Veeshan Evans!”

Bỗng dưng nghe được tên Veeshan, đồng tử Tác Phi hơi co lại. Cậu nhìn về phía Arian, người không phạm ta ta không phạm người, tuy rằng cảm giác khi mắt mở trừng trừng nhìn một “Nhân loại” chết đi trước

mặt mình cũng không tốt, nhưng cậu sẽ không ngăn cản hành động của Samuel.

Với tình trạng này, buông tha Arian đồng nghĩa với việc lấy tính mạng của mình ra đánh đổi.

“Ta không cần.”

Arian ngẩn người, không nghĩ tới Tác Phi sẽ cự tuyệt điều kiện như vậy. Không được, y không thể buông tha cơ hội này. Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, y thốt ra:

“Manzi Yagudin vẫn luôn lừa người, hắn sẽ không mang người đi gặp Veeshan Evans!”

27. Chương 27

Arian nhìn chằm chằm Tác Phi, nhanh chóng nói tiếp: “Chỉ cần các người thả ta ra, ta nhất định sẽ mang người đi gặp Veeshan Evans! Ta sẽ nói hết những thứ ta biết cho các người!”

Y tuy rằng thực bức thiết nhưng vẫn không chịu nói ra bất kì nội dung quan trọng gì, chỉ liên tục cường điệu hai điều trên.

Nhưng mà, chỉ hai điều này cũng đủ rồi. Đó là thứ trí mạng nhất đối với Tác Phi.

Tác Phi trong đầu nghĩ đủ điều. Cậu luôn không tin tưởng Manzi; không cần nói Manzi trước kia cùng Stefan Evans qua lại như thế nào, nhưng thông qua những gì cậu nhìn thấy sau khi đến thế giới này cùng với những lần gặp mặt ngắn ngủi cũng đủ để cậu đề cao cảnh giác.

Một người biến hoá khôn lường, nắm không rõ như vậy làm thế nào cậu tin nhiệm được?

Lúc Manzi đề xuất muốn dẫn cậu đi gặp Veeshan, cậu không phải chưa từng nghĩ rằng đó là một cái bẫy, nhưng đồng thời cậu lại thấy giá trị vũ lực của mình kém xa Manzi, nếu Manzi muốn bắt cậu thì không tất yếu vừa dễ dàng vừa lừa lọc như vậy, chỉ cần trực tiếp sử dụng bạo lực cậu liền không trốn được.

Nhưng tất cả những suy nghĩ đó sau khi Tác Phi biết được kĩ năng đặc biệt của thân thể này đã thay đổi.

Nếu Manzi biết thể chất của cậu và muốn lợi dụng cậu thì tất nhiên phải bày ra bộ dáng hữu hảo thân cận, lừa cậu cam tâm tình nguyện phục vụ hắn.

Nghĩ đến đây, Tác Phi thật sự hận không được muốn phun tào. Mang theo kĩ năng Mary Sue như vậy, lão tử muốn sống an lành cũng khó a!

Vậy Arian rốt cuộc biết những gì?

Từ từ... Tác Phi bỗng ý thức được một điều. Những thứ Arian biết khẳng định không nhiều như cậu nghĩ. Arian nhận thức Stefan Evans, như vậy những tin tức y muốn dùng để cứu mạng mình là những thứ Stefan Evans muốn biết, nhưng không nhất định là thứ Tác Phi muốn biết!

Từ thái độ của Manzi Yagudin mà nói, hẳn nhận định là tình cảm của Stefan Evans đối với hẳn rất sâu, sâu đến mức cho dù hẳn đi đào hoa khắp chốn vẫn có thể dễ dàng cậu cho qua chuyện. Với sự tự tin này có thể đoán được rằng Stefan Evans nguyên tác thực sự rất yêu Manzi.

Chuyện Arian muốn nói cho cậu có lẽ cũng chỉ như vậy: Manzi không thương người, Manzi chỉ muốn lợi dụng người. Nhưng cụ thể lợi dụng như thế nào cần bản không cần phải nói, vì đối với một người si tình như Stefan Evans, chỉ cần biết đó không phải là tình yêu thực sự cũng đã muốn bị đả kích nặng nề rồi, còn gì có tâm trạng quan nhiều như vậy.

Đáng tiếc, bây giờ cậu là Tác Phi.

Vì thế, cậu lần thứ hai mặt không đổi sắc nói với Arian: “Ta không cần.”

Không nghĩ rằng lần thứ hai vẫn bị cự tuyệt, Arian ngẩn người. Y nhìn về phía Tác Phi. Tinh Linh trước mắt tóc ngắn màu bạc, đồng tử màu bạc, tuy mặc quần áo hết sức đơn giản nhưng khí chất xuất sắc không thể che giấu được. Đây là khí chất từ mấy ngàn năm gia tộc lắng đọng lại, sau vài thập niên sống sung sướng, mặc dù bây giờ nghèo túng chật vật đến mức không có nhà để về, huyết thống cao quý vẫn tồn tại.

Tại sao có những người từ nhỏ liền không giống người thường? Không cần cố gắng liền có thể đứng ở chỗ cao, mắt lạnh cười nhạt, giày xéo những người phía dưới đang ra sức bò lên.

Người đã rơi xuống trần gian nhiễm bụi, tại sao vẫn giữ bộ dáng cao cao tại thượng?

Huyết thống? Chỉ vì huyết thống Tinh Linh thuần chủng?

Tại sao... không chết đi?

Arian đứng thẳng người, sự khiếp nhược cùng sợ hãi trên mặt đều biến mất không thấy. Y nhìn thẳng, đem những bí mật luôn che giấu dưới đáy lòng nói ra.

“Người không muốn biết phụ thân của người ở nơi nào sao?”

“Không muốn biết vì sao hẳn ruộng bỏ người cùng Veeshan?”

“...Cùng với, vì sao hắn muốn chặt đổ thánh thụ, huỷ diệt thứ đại biểu cho linh hồn Tinh Linh tộc các người?”

“Tất cả những thứ đó, người đều không muốn biết sao?”

Tác Phi có chút kinh ngạc. Cậu gắt gao nhìn Arian, trực tiếp vào đôi mắt của y.

Y lại biết những chuyện này?

Từ khi Tác Phi tới thế giới này, có hai điều cậu không buông bỏ được, thứ nhất là an nguy của Veeshan, thứ hai là hận ý đối với Grambli. Chính là tại tên này mà cậu mới trở nên chật vật như vậy.

Hơn nữa trong ý thức Tác Phi, đối xử tốt với Veeshan, một mặt là do cảm kích nàng chiếu cố cậu trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia, mặt khác là do trách nhiệm của thân thể này. Tuy rằng cậu không biết Stefan Evans ở nơi nào, nhưng giờ cậu đã chiếm cứ thân thể của nguyên tác, ít nhất cũng phải làm được chuyện đó.

Mặt khác, đáng lẽ cậu cũng phải có trách nhiệm với Grambli, nhưng vết thương thật lớn từ cổ kéo xuống tận hông bây giờ còn ần ần đau đây này! Cậu đối với cái thể loại khốn kiếp đó căn bản không có tình phụ tử, chỉ có thâm cừ đại hận không báo thù không phải quân tử!

Mà hiện tại, Arian đồng thời tung ra hai quả bom, khiến Tác Phi nhin không được dao động.

Arian nhìn Tác Phi, bình tĩnh nói: “Người cùng ta tới phòng ngủ, ta sẽ nói toàn bộ cho người biết.”

Tác Phi còn chưa mở miệng, Samuel đã nói: “Chúng ta cùng đi.”

Ánh mắt Arian loé loé: “Ta chỉ nói cho Stefan Evans.”

“Ta sẽ không cho cơ hội để hai người ở riêng một chỗ.” Samuel cười cười, bình thản nói. “Hay là người cũng không cần nói cho hắn biết. Việc này một mình người biết là đủ rồi.”

Arian hé mắt. Y đã được chứng kiến sự tàn nhẫn của Ma tộc, liền biết đây là giới hạn của hắn rồi, vì thế đáp ứng: “Được, chúng ta cùng đi.”

Arian đi đằng trước, Samuel theo sau y, Tác Phi cuối cùng. Từ đầu đến cuối, Samuel đều tách Arian với Tác Phi ra.

Từ nhà ăn đến phòng ngủ của Arian cách một đoạn không ngắn, trên đường có thị vệ Nhân tộc đi tuần tra, nhưng khi đối phó với sức mạnh của Ma tộc trước mắt thì sức chiến đấu của thị vệ quả thực sánh bằng con

kiến, Arian sẽ không ngốc tới mức xin giúp đỡ.

Bọn họ một đường đi tới phòng ngủ. Tới nơi, Arian nhìn về phía Tác Phi, mở miệng nói: “Manzi Yagudin luôn luôn lợi dụng người, hắn chưa bao giờ yêu người...”

“Chuyện đó không quan trọng, ta chỉ muốn biết về Veeshan và Grambli.” Tác Phi đánh gãy lời y nói.

Arian ý tứ hàm xúc cười cười, thấp giọng nói: “Veeshan Evans nàng...” Thanh âm càng ngày càng thấp, như là lầm bầm lầu bầu.

Tác Phi nghe không rõ lắm, nhin không được hướng tới trước, mơ hồ lại nghe y nói, “Grambli Evans, hắn chính là Nghịch Thiên...”

Nghịch thiên? Tác Phi nghe không được chữ phía sau, vừa định mở miệng hỏi liền cảm giác sau lưng chợt lạnh. Trong lòng cậu lộp bộp một tiếng, biết có chuyện xấu! Không có bất luận động tĩnh nào, trên cổ liền truyền đến một trận đau đớn ngán ngửi.

Ý thức Tác Phi bắt đầu mơ hồ. Lại là độc? Không? Không phải độc!

Cậu cảm giác được thân thể ngã vào một cái ôm ấp mềm mại lại lạnh như băng, sau đó hoàn toàn hôn mê.

Một hắc y nhân lặng yên không một tiếng động xuất hiện, mái tóc lam sắc buông dài sau lưng, làn da trắng nõn, dung nhan mỹ mạo, nhưng lạnh như băng không có chút nhân khí. Điểm đặc biệt nhất là không thể đoán giới tính của hắn.

Tất cả mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt, tốc độ của người tóc lam nhanh vượt quá tưởng tượng của mọi người. Hắn thoát nhìn cũng không cường tráng, nhưng một tay liền có thể khống chế được Tác Phi đang hôn mê.

Động tác liên tiếp, ngay cả Samuel đều không nhận thấy được có chút gì khác thường. Đợi cho hắn có phản ứng, Tác Phi đã rơi vào tay kẻ thù.

Arian đứng sau lưng người tóc xanh, cười nhìn Samuel, nhẹ giọng nói: “Muốn hắn sống sao? Người biết phải làm thế nào rồi đấy.”

Samuel mặt không đổi sắc nhìn y, khoảnh khắc sau đó Tu La nhận đã bị mạnh mẽ áp chế, chuyển thủ rời tay, loảng xoảng rơi trên mặt đất.

Arian không nhặt lấy. Y nhìn chuyển thủ trên mặt đất, ánh mắt hiện lên một tia âm ngoan: “Cái này còn xa mới đủ.”

Tác Phi bị một thùng nước lạnh vào đầu dội tỉnh. Cậu còn chưa mở mắt ra đã cảm giác được hai tay hai chân đều bị buộc gắt gao, hơn nữa miệng còn bị bịt kín, toàn thân trừ bỏ hai mắt, tất cả bộ phận khác đều không đụng đây được.

Cậu mơ hồ mở mắt ra, lọt vào chính là khuôn mặt mang nét cười nhạt của Arian. Đến thời điểm này, phải nhìn đến khuôn mặt này, trong lòng Tác Phi tràn đầy chán ghét.

Cậu vẫn là sơ suất!

Ánh mắt không chút che giấu sự chán ghét không khiến Arian bất mãn. Y cười tủm tỉm, phản thủ bằng một cái tát vào mặt Tác Phi. Lập tức, một dấu tay đỏ thẫm nổi lên, rõ ràng là ra tay không hề khách khí.

Tác Phi bị đau, răng nanh cắn phải đầu lưỡi, quả thực đau đến tận tim.

Arian lại hết sức sung sướng. Y lại hạ tay, nhìn gương mặt của Tác Phi hiện lên hai dấu tay đối xứng, nhất thời cảm thấy mỹ mãn nói: “Ngoan ngoan nhìn xem các người chuẩn bị chết như thế nào.”

Lúc này Tác Phi mới phát hiện bọn họ đã đến chỗ khác. Căn phòng này phi thường trống trải, không có bất cứ vật dụng gì, hơn nữa tối đen một mảnh, duy độc trên sàn nhà có vẽ phù trận rườm rà, những đường cong rắc rối phức tạp nổi bật giữa không trung tối tăm.

Mà thân ảnh người trong phù trận lại làm đồng tử Tác Phi co rút lại.

Là Samuel!

Tu La nhận đang ở trong trạng thái kích hoạt, lơ lửng trong không trung phía trên hắn, mà tứ chi Samuel bị phù chú khoá lại, máu tươi từ tay chân không ngừng trào ra ngoài, bị phù chú tham lam hút, biến thành một mảnh đỏ rực.

Tình cảnh quỷ dị tới khiếp sợ.

Tác Phi hết hồn nhìn, đây là đang mạnh mẽ giải trừ khế ước giữa Samuel với Tu La nhận. Vì để không làm tổn hại uy lực của Tu La nhận, Arian muốn rút hết máu của Samuel ra.

Bởi vì Tu La nhận là lấy máu nhận chủ, chỉ có khi chủ nhân mất hết máu, nó mới có thể trở lại nguyên bản.

Quần áo trên người Samuel đã bị xé rách, lộ ra làn da trắng như tuyết, một chút huyết sắc đều không có, mà cả người hắn cũng suy yếu cúi đầu, mái tóc đen rũ xuống trán, nhìn không thấy cặp mắt xinh đẹp kia, khiến Tác Phi có chút cảm giác không chân thật.

Trong lòng Tác Phi đau đến không thở nổi. Lý do khiến hắn rơi vào hoàn cảnh này không nói cũng biết... tất nhiên là do cậu bị tập kích. Arian dùng cậu áp chế Samuel.

Nhưng mà... tại sao Samuel lại vì cậu làm đến nước này? Bọn họ rõ ràng là bèo nước gặp nhau, thời gian ở chung cũng hết sức ngắn ngủi, rõ ràng có thể bỏ lại cậu một mình đào tẩu... Chỉ cần hắn muốn chạy, không ai có thể ngăn lại!

Đột nhiên, trong đầu Tác Phi hiện lên một hình ảnh. Một tiểu Ma tộc nhỏ tuổi, bị Nhân tộc trong thôn vứt bỏ đến trăm dặm bên ngoài, sau đó từng bước lần mò quay về thôn trang. Lần thứ hai nhìn thấy Nhân tộc, tiểu Ma tộc cả người quần áo rách nát, khuôn mặt mệt mỏi bất kham lại lộ ra nụ cười nhợt nhạt. Hình ảnh dừng ở đó. Sự tin cậy cùng chân thành kia lại bị sự sợ hãi ngu dốt của Nhân tộc đánh vỡ.

Tác Phi cảm thấy lồng ngực thắt chặt lại, ngọt ngào không thành lời. Samuel chưa bao giờ muốn tổn thương bất cứ ai, nhưng vận mệnh lại hết lần này tới lần khác đùa giỡn hắn, buộc tay hắn một lần lại một lần nhuộm máu.

Giống như hiện tại...

Tác Phi giật mình tỉnh táo lại.

Không! Không được! Không thể như vậy!

Tác Phi cả người đều bị buộc gắt gao. Cậu kịch liệt giãy dụa, miệng bị bịt kín chỉ có thể phát ra những thanh âm hàm hồ.

Arian không kiên nhẫn nhìn cậu, hung hăng đạp cậu một cước, chán ghét nói: “Đau lòng? Chắc chắn, đúng là tình thâm nghĩa trọng khiến người khác ghê tởm. Bất quá không cần phải gấp gáp, lập tức có thể cho các người chết chung với nhau.”

Tình thâm ý trọng cái đầu người, chết cái đầu người! À không, lão tử cũng muốn chết đó, nhưng nếu mà cùng người chết á hả? Đm, nghĩ mà đã thấy ghê tởm rồi!

Tác Phi hung tợn trừng y, nếu ánh mắt có thể giết người, Arian tuyệt đối đã thương tích đầy mình.

Cái tên Arian ngu xuẩn này, y tuyệt đối không biết mình chuẩn bị gặp phải cái gì!

Samuel tuyệt đối sẽ không chết ở đây. Nếu mà cứ tiếp tục thế này, toàn bộ thành Moya đừng hòng còn ai sống sót!

Lúc Tác Phi thao tác Samuel trong game, cậu biết Samuel có một kỹ năng nghịch thiên. Nếu nguồn máu vô hạn của hắn chỉ còn lại một phần nhất định, kỹ năng này sẽ bị kích phát. Đó là một kỹ năng công kích

cực kì hung tàn có phạm vi huỷ diệt vô cùng lớn, lại còn không phân biệt.

Cái gì gọi là không phân biệt? Nghĩa là dù là địch hay bạn thì tất cả sinh vật trong phạm vi công kích đều chạy không được.

Bây giờ, nếu Samuel chỉ còn lại một phần máu, hắn sẽ mất đi ý thức tự chủ, lực công kích bạo phát, giá trị giết chóc tăng vọt.

Ai cũng đừng mong sống sót được không?!

Kĩ năng này lúc Samuel còn nhỏ đã bùng phát một lần trong thôn Nhân tộc. Lúc đó, nó đã trực tiếp tiêu diệt toàn bộ thôn trang. Trước mắt, năng lực của Samuel đã vượt trội gấp bội lần, sức mạnh của kĩ năng coi chừng sánh được với bom nguyên tử đó chứ?

Lực lượng của Tinh Linh quá yếu, Tác Phi căn bản tránh không thoát. Nhưng thời điểm này, cậu bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có một đoàn lông xù... là thú con!

Nó khi nào thì tới? Thú con đang ra sức dùng răng nanh cắn xé dây thừng trói buộc Tác Phi, ý đồ muốn cứu Tác Phi ra. Tác Phi cảm động muốn khóc. Bé con, chờ anh đây sống sót ra ngoài, nhất định sẽ cho nhóc ăn đủ.

Răng thú con rất sắc, cắn đứt dây thừng không tốn nhiều sức.

Hai tay Tác Phi vừa được giải phóng, cậu liền lập tức xé giấy niêm phong trên miệng, nhưng một câu đều không nói ra được.

... Đã chậm rồi.

Đầu của Ma tộc nguyên thủy này giờ vẫn gục xuống giờ đã ngẩng lên, đôi mắt tím bị nhuộm máu tươi thành màu đỏ rực...

Ác ma đã thức tỉnh.

28. Chương 28

Thành Moya, thành lớn nhất trong số ba đại chủ thành của Nhân tộc, trong một đêm biến thành một mảnh phế tích. Toàn bộ đại lục Jalandr lâm vào khiếp sợ.

Bất đồng với việc thánh thụ Tinh Linh tộc bị chặt, lần này cả một toà thành trứ danh đều hoá thành tro tàn, mà còn không có chút dấu hiệu nào, cũng vô pháp tìm ra chân tướng.

Bởi vì tất cả những người có liên quan đều tiêu thất cùng với nó.

Đây như một hồi thiên tai, thần linh trừng phạt, khiến con người không thể phản kháng, chỉ có thể ngồi chờ diệt vong.

Tác Phi đã chết rồi sao?

Không, cậu còn sống, cũng là nhân chứng duy nhất còn sống.

Tại thời điểm cuối cùng, cậu thoát khỏi xiềng xích, nhưng cũng không có ngóc đến mức quay đầu bỏ chạy. Ngược lại, cậu dùng tốc độ nhanh nhất dời mình lấy ra một đồng da lông trong túi không gian, sau đó gấp gấp đem thân thể của mình một tầng lại một tầng gắt gao bao bọc.

Đương nhiên cậu không quên còn có thú nhỏ. Trên thực tế, độ miễn cảm của động vật rất cao. Nó có thể sắc bén cảm nhận nguy hiểm sắp tới lên ngoan ngoãn chui vào lòng Tác Phi. Hai người ôm nhau quấn thành bánh chưng, cố gắng cuộn mình nhỏ nhất có thể, tận lực tận dụng hết tất cả khả năng của da lông mãnh thú.

Dù vậy, đợi sau khi xung quanh an tĩnh, lông của Hàn Băng Viêm Thú với Thập Sắc Cự Văn Thú mà Tác Phi tân tân khổ khổ bắt được, cùng với mãnh thú cấp năm chết thảm kia, toàn bộ đều đã hỏng.

Lực phòng ngự của da lông nghịch thiên như thế, mà cậu còn quấn chừng mười lớp, cuối cùng bị oanh tạc đến chỉ còn một lớp trong cùng, toàn bộ lớp ngoài đều bị đốt rụi. Nhìn bộ dáng này liền biết được lực công kích khủng bố bao nhiêu.

Về phần Arian cùng người tóc lam không hề phòng bị kia, Tác Phi tỏ vẻ, đại khái đã chết tới tro cốt không còn đi. Tuy rằng chết kiểu này thì tiện nghi bọn họ quá, nhưng dù gì cũng đã chết rồi, cũng không thể lôi họ sống dậy rồi giết thêm lần nữa...

Hơn nữa, trước mắt cậu cũng không có tâm tình nghĩ về mấy chuyện đó. Chuyện lớn như vậy nhất định sẽ oanh động toàn bộ Jalands. Đến lúc đó, chủng tộc khác sẽ phái quân đội tới, nếu phát hiện trên phế tích vẫn còn người sống nhất định sẽ có chuyện lớn.

Cho nên, việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng chạy trốn.

Cậu từ trong một đồng đồ nát loạn thất bát tao* đi ra. May mắn trên người bọc dày như vậy, dù có chút đau đớn nhưng không trọng thương gì. Thú con có chút ủ rũ, có lẽ là bị dọa sợ, nhưng thân thể cũng không có vết thương lớn.

**lộn xộn, ngã nghiêng, bừa bãi*

Tác Phi nhìn quanh bốn phía, mắt sắc phát hiện một thiếu niên Ma tộc đang nằm trong mảnh hỗn độn.

Cậu nhanh chóng chạy tới. Y phục trên người Samuel đã rách nát không chịu được. Hắn nằm trên mảnh phế tích, an tĩnh như đã ngừng hô hấp. Trong lòng Tác Phi lộp bộp một tiếng, đưa tay lên mũi hắn, khi cảm nhận được hô hấp mỏng manh mới an lòng.

Chắc hắn là kiệt sức. Ngãm lại cũng đúng. Sức công kích có thể so sánh với đạn hạt nhân thế này, không kiệt sức mới là lạ.

Tình cảnh trước mắt không hiểu sao có chút quen thuộc, tựa hồ giống như lần đầu tiên cậu cùng Samuel gặp nhau trong rừng cây Noor. Bất quá, lúc đó cậu sợ Ma tộc trước mắt muốn chết; nhưng hiện tại, cho dù biết rõ Samuel vừa huỷ diệt toàn bộ thành Moya, cậu cũng không có chút cảm giác sợ hãi.

Hít sâu một hơi, Tác Phi cẩn thận kiểm tra thân thể Samuel. Tứ chi của hắn có một vết thương sâu chừng 10cm, hẳn là do Arian gây ra.

Tác Phi nhẹ nhàng tiến tới, cẩn thận hôn lên vết thương, như nguyện nhìn thấy vết thương bắt đầu khép miệng.

Samuel mất máu quá nhiều, sức lực lại tiêu hao lượng lớn, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng thanh tỉnh. Tác Phi chỉ có thể nhặt Tu La nhận lên giắt bên hông, sau đó ra sức nâng Samuel dậy.

Cậu sớm có tính toán. Phòng ngủ của Arian tất nhiên có truyền tống trận, nếu không người tóc xanh kia cũng không có khả năng xuất hiện đột ngột như vậy, mà bây giờ bọn họ chỉ có thể dùng truyền tống trận kia rời đi.

Vượt qua nhiều vật cản, cậu tìm được truyền tống trận đang tản ra quang mang mỏng manh.

Tác Phi nhanh chóng bước tới, bỗng nhiên lại ý thức được một vấn đề: Cái thứ này dùng như thế nào? Đứng vào là đi được? Không lựa chọn điểm đến có được không?

Trong lúc chơi game, nếu cậu muốn dùng truyền tống trận, rê chuột tới sẽ có gợi ý lựa chọn đi đâu, nhưng hiện giờ thì làm thế nào?

Không có chuột máy tính thì làm sao chọn được a?

Chẳng lẽ lại muốn cậu dùng tay chọn? Hay là dùng ý niệm? Trong đầu nghĩ gì thì đứng vào sẽ tới đó?

Không biết a~!

Cần nhắc nửa ngày, trước mắt cậu chỉ có một vị thiếu niên đang hôn mê cùng một con thú nhỏ không có biện pháp cầu thông. Dù sao không thể chờ chết, xem ra chỉ có thể hy vọng vào vận khí.

Sau đó, quả nhiên không cần lựa chọn gì hết! Ý niệm cái gì, không đợi cậu suy nghĩ, đã bị mê muội truyền tống bà nó rồi...

Tác Phi không biết rằng truyền tống trận này là cố định, dưới tình huống bình thường chỉ có thể tới được một địa điểm được thiết lập sẵn. Nhưng dưới sóng xung kích mãnh liệt của Samuel, truyền tống trận tỏ vẻ, nó cũng bị thương.

Một cái truyền tống trận không đáng tin như vậy, người có hiểu biết một chút sẽ không ngốc tới mức bước vào, vận khí kém sẽ bị nghiền nát xương đó.

Mà cho dù vận khí tốt thì cũng không thể xác định sẽ bị đưa tới địa phương nào, thậm chí có thể vĩnh viễn bị nhốt trong không gian ma pháp...

Sau khi Tác Phi và Samuel rời đi, cái truyền tống trận bạc nhược tội nghiệp ‘vèo’ một tiếng liền tiêu thất.

Một nam tử áo đen đột ngột xuất hiện tại phế tích thành Moya. Thân hình gã cao lớn, nhưng cả người đều bị y phục màu đen bao bọc, trừ bỏ cổ áo có da lông đen bóng, còn lại từ trên xuống dưới không có chút màu sắc.

Dù nơi đây bị tàn phá vô cùng hỗn loạn nhưng gã lại nhàn nhã, thong thả như đang đi dạo trong hoa viên xinh đẹp. Tuy nhìn không thấy mặt gã, nhưng khí thế toàn thân làm người khác không thể xem nhẹ.

Đến nơi truyền tống trận đã biến mất, gã tạm dừng một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đứng ở chỗ nguyên bản là phòng ngủ của Arian, gã nhìn quanh một chút, sau đó xác định hướng Bắc rồi hướng đến. Nơi đó nghiễm nhiên là chỗ phát sinh mọi chuyện, là căn nguyên của bi kịch.

Từ đầu đến cuối gã cũng không có động tác gì đặc biệt, cho đến khi hắn dừng bước.

Gã yên lặng niệm một câu chú ngữ cổ xưa mà xa lạ, âm thanh không dễ nghe lại không cao không thấp, ổn trọng lại bình thản, tựa hồ có thể trấn an nhân tâm.

Chú ngữ chấm dứt, một màn khiến người khác khiếp sợ xảy ra.

Những mảnh vụn của phòng ốc bắt đầu tan rã phân giải, chỉ chốc lát liền biến mất không thấy, mà tình

cảnh bên dưới cũng dần hiển lộ.

Là một khối thân thể bị tàn phá, một tay một chân đã đứt rụng, ngực có một miệng vết thương thật lớn, duy chỉ có mái tóc xanh phiêu dật vẫn như trước chói loá mắt, cùng với đôi mắt không chịu khép lại, trống rỗng vô thần.

Hắc y nhân cười cười, lăm bầm lâu bầu nói: “Lần này bị thương thực nặng.”

Không có người đáp lại gã. Thi thể kia rõ ràng đã dùng hô hấp, vậy mà gã lại dùng từ ‘bị thương’.

Ngay sau đó, tay gã từ trong hắc bào vươn ra, từng ngón tay dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng. Gã đặt tay lên thi thể, nhắm mắt lại, niệm một đoạn chú ngữ rất dài. Tiếp theo, sắc đen nồng đậm chậm rãi tụ tập trong lòng bàn tay gã, sau đó rơi xuống dung nhập vào thi thể.

Tiếp theo, điều thần kì xảy ra.

Cánh tay cùng cẳng chân đã đứt nhanh chóng được nối lại, trong màn sương mù đen, thân thể đã bị tác phá thần kì hồi phục như cũ.

Một lát sau, người tóc xanh ngồi dậy, nhìn thấy hắc y nhân liền lập tức quỳ gối hành lễ: “Chủ nhân.”

Hắc y nhân đặt tay lên đỉnh đầu người tóc xanh, thấp giọng nói: “Hans, nói cho ta biết tất cả mọi chuyện.”

“Vâng.”

Người tóc xanh được gọi là Hans dùng ngữ khí bình tĩnh không chút gợn sóng thuật lại sự tình đã phát sinh, từ khi hắn xuất hiện đến khi bị kịch xảy ra, nói thật tỉ mỉ rõ ràng, trật tự phân minh.

Sau khi nghe xong, hắc y nhân trầm tư một chút mới cười nói: “Thực tốt. Người làm rất xuất sắc.”

Hans như trước cúi thấp đầu, một câu dư thừa cũng không nói.

Hắc y nhân hài lòng nhìn hắn một cái, tiếp theo như nhớ ra cái gì, hỏi hắn: “Arian ở đâu? Tìm hắn ra.”

“Vâng, chủ nhân.”

Vừa dứt lời, Hans đã duy chuyển, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không nhìn rõ, chỉ trong chớp lát đã ‘tìm’ được Arian trong đồng phế tích.

Arian sức mạnh không bằng Hans, cho nên thân thể tổn thương tới trình độ kinh người, mái tóc vàng tán loạn, hơn nữa vết thương trí mệnh trước ngực rất đáng sợ. Không hề nghi ngờ, y đã chết.

“Chủ nhân, thực xin lỗi, Hans không bảo vệ tốt hần.”

Hắc y nhân cười cười nói: “Không có gì. Hần nếu gọi người tới chính là đã đồng ý gia nhập chúng ta. Bất kể là hình dạng gì cũng không sao. Mang về đi, làm con rồi Nhân tộc.”

“Vâng, chủ nhân.”

Hai người như vậy rời đi.

Lại qua một canh giờ, phế tích thành Moya nghênh đón nhóm khách nhân thứ hai.

Một đội quân Cự Ma chính tề bỗng xuất hiện tại mảnh đất trống trải hỗn độn, mang khí thế che lấp trời đất. Người cầm đầu Cự Ma cao lớn cường tráng, lộ ra đôi răng nanh, hai mắt như chuông đồng, vẻ mặt hung ác. Đúng là vua Cự Ma – Barnor.

Mà lúc này, gã nhìn phủ đệ Arian biến thành bộ dáng này, cặp mắt lớn màu nâu lại xuất hiện thần sắc khủng hoảng.

Gã cơ hồ là gầm nhẹ, hạ lệnh: “Lục soát! Chỉ cần có người còn sống, toàn bộ mang lại đây!”

Các Cự Ma lớn tiếng đáp ứng, sau đó tản ra bốn phía đi tìm.

Barnor chính mình cũng lục tìm, thân hình to lớn cẩn thận lật những mảnh vỡ nhỏ, sợ nếu dùng sức sẽ tổn thương đến người nằm bên dưới.

Arian... Arian... Trong lòng gã không ngừng gọi tên này, tựa hồ như vậy có thể khiến tâm trạng điên cuồng của gã bình tĩnh trở lại. Y không có việc gì, y nhất định... nhất định còn sống.

Trăng đêm lục tìm, tiến hành sau ba ngày ba đêm, ngọn lửa hy vọng trong lòng cũng bị dập tắt.

Cự Ma vương vẫn luôn không ngủ, giờ khắc này hai mắt đã đỏ quạch.

Gã đem tờ giấy cầm trong tay nghiền nát thành phấn, trán nổi gân xanh, nghiến răng nghiến lợi gầm lên: “... Ta nhất định sẽ khiến cho bọn chúng trả giá đại giới!”

Hắc y nhân nhìn qua người tóc xanh, hết sức nhàn nhã hỏi: “Đưa cho hần rồi?”

Hans thấp giọng nói: “Vâng. Barnor nhận định Arian đã chết, mà hung thủ là Samuel Lionel cùng Stefan Evans.”

“Rất tốt.”

Tác Phi bị truyền tống trợn đẩy ra ngoài, bất ngờ rơi tự do giữa không trung, tốc độ càng ngày càng nhanh. Cậu rớt xuống mặt đất, nhưng lại có cảm giác thật mềm mại, quả là kì tích.

Nhưng giây tiếp theo cậu liền ý thức được điều không bình thường, nhanh chóng đứng lên.

Đm, cậu rõ ràng là dìu Samuel trên lưng, sau giờ lại rơi xuống lên người hấn vậy nè!

Samuel giờ đã suy yếu thành như vậy, lỡ bị cậu đè cho tắt thở thì sao aaa.

Tác Phi bối rối muốn kiểm tra hấn một phen, nhưng ngay sau đó, ‘phịch’ một tiếng, con thú nhỏ mập như heo từ trên trời giáng xuống, chính xác nện một phát lên người Samuel...

29. Chương 29

ĐMMMMMMMMMMMMMM!!!!!!!!!!

Tổng công đại nhân uy phong lẫm liệt trải qua thiên tân vạn khổ đại nạn đều không chết, nếu giờ bị cậu cùng thằng nhóc béo phì kia đè chết, oan ức này làm sao chịu nổi!!

Thú con còn mơ mơ hồ hồ, đầu đầy lông xù ghé vào trên người Samuel, mắt to chớp chớp, tuy rằng không nói gì nhưng hiển nhiên cũng đang mờ mịt tại sao lại rơi xuống chỗ mềm mại như vậy.

Tác Phi khẩn cấp phóng tới, vội vàng đem cục bông ú nắn kéo xuống, sau đó bắt đầu kiểm tra thân thể Samuel.

Thú con bị quăng xuống đất lăn vài vòng, mũi dính đầy bụi. Nó vừa định tặc mao lại nhìn thấy Samuel nằm trên mặt đất, nhất thời giật mình, ý thức được mình vừa rơi cái bịch lên người ta.

Nó đã gặp qua kẻ này rồi. Vừa nghĩ đến sức chiến đấu hung tàn của Ma tộc, nó lập tức héo quắt, yếu ớt rống rống vài tiếng, phiên dịch ra chính là: Người hầu a, việc này người biết, ta biết, trời biết, đất biết là được ha, người ngàn vạn lần đừng tùy tiện mật báo cho hấn nha bla bla bla...

Tác Phi căn bản không hiểu thú con gào hét cái gì, chỉ chuyên chú kiểm tra thân thể Samuel. May mắn,

hắn dù bị lặn qua lộn lại nhưng trên người khi cởi đồng quần áo rách nát ra cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Nhưng mà mặc dù bị cậu cùng thú con đè dẹp lép như vậy, Samuel lại không có vẻ sắp tỉnh.

Thân là một bác sĩ ngoại khoa*, lại gặp người bệnh bị nội thương, Tác Phi chỉ có thể... sờ tới sờ lui ăn đậu hũ.

**ý ở đây không phải nghề nghiệp của Tác Phi là bác sĩ ngoại khoa, mà là kỹ năng chữa lành của cậu chỉ có tác dụng với vết thương ngoài da.*

Thú con:....

Sau khi Tác Phi xác nhận Samuel hô hấp đã thông thuận hơn nhiều, cậu nhẹ nhàng thở ra. Đáng tiếc trong túi không gian không có máu thú, bằng không cho hắn uống nhất định có thể phục hồi nhanh hơn.

Về phần máu của bản thân, Tác Phi tỏ vẻ, không phải là cậu vong ân bội nghĩa không để ý đến sinh tử của ân nhân cứu mạng mình, mà đang ở nơi hoang dã thế này, tùy tiện lấy máu bản thân ra không biết sẽ dẫn đến thứ kỳ quái gì. Cậu còn chưa muốn bị ăn thịt!

Việc cấp bách vẫn là xác định được mình đang ở đâu, nhìn xem có thể tìm được người nào hay không, rồi tìm một chỗ thoải mái dàn xếp, cẩn thận chiếu cố Samuel để hắn được nghỉ ngơi.

Tác Phi nhìn quanh bốn phía, cây cối bụi rậm xanh um tươi tốt...

Rừng cây, lại thấy rừng cây.

Cho đến bây giờ, Tác Phi thật sự cảm khái ngàn vạn lần. Truyền tống trận cùng rừng cây nhất định là có quan-hệ-bất-chính nha! Quả nhiên là gian díu với nhau kìa, bằng không tại sao mỗi lần cậu truyền tống đều toàn đắm đuối vào rừng cây?!

Lần này lại là rừng cây gì đây?

Tại sao mấy anh chị em rừng cây ai nhìn cũng giống nhau vậy nè!

Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Có một loại người mang thể chất suốt ngày gặp xui, mà Tác Phi thật bất hạnh chính là dính cái thể chất xui kinh khủng này.

Bởi vậy khi cậu đưa mắt phiến muộn hết nhìn đông tới nhìn tây, manh mối liền tự động đưa lên trước mắt, mà còn xuất hiện một cách long trời lở đất, bụi bặm oanh oanh liệt liệt tung bay.

Rầm rầm...!

Nghe âm thanh này là biết nhất định có chuyện không tốt rồi.

Quả nhiên, Tác Phi vừa ngẩng đầu liền thấy, ĐCM, một con lợn rừng to như xe tăng đang hướng về chỗ họ chạy như điên. Cái con này là lợn rừng đi, nhất định phải là lợn rừng. Thân thể khổng lồ vừa đen vừa béo, còn có bốn cái giò heo! Nhưng mà tại sao miệng nó phun lửa kìa bà con ơi? Cái thế giới lừa đảo này!!

Tiếp theo, Tác Phi lại tinh mắt phát hiện, phía trước thân thể cao lớn của lợn rừng nghiêm nhiên còn có hai vật thể nhỏ bé một đường chạy vội.

Tập trung nhìn mới thấy rõ, cư nhiên là hai đứa bé? A không, là hai Người Lùn!

Người Lùn tựa hồ cũng nhìn thấy Tác Phi, mở miệng hô to: “Cứu mạng...! Anh hùng...! Cứu mạng a a a...”

Tác Phi thật sự là . Anh hùng cái lông mấy người á! Anh hùng của mấy người còn đang cosplay thuy mỹ nhân* đây này!

**ý chỉ Samuel còn đang bất tỉnh*

Đáng tiếc chính là Người Lùn đều không biết, một đường hướng về phía Tác Phi chạy tới. Nói vậy cũng biết, bạn nhỏ lợn rừng cũng lon ton lon ton chạy theo.

Tác Phi muốn chửi đồm lắm rồi. Hai Người Lùn tụi bây còn chạy được, còn cậu bên này mang theo cả gia khẩu thì chạy bằng niềm tin à?!

Mắt thấy lợn rừng đã gần ngay trước mắt, thú con luôn trầm mặc đứng một bên lại mạnh mẽ nhảy ra, che ở trước mặt Tác Phi, xa xa đối với lợn rừng gầm lên giận dữ.

Phiến dịch: Bản thân thú đây này, con lợn đàn kia mi còn không mau mau quỳ xuống!

Nó vừa rống xong, con lợn kia thật sự bất động trong giây lát, đầu to xoay lại nhìn thú con...

Tác Phi không biết thú con mới rống rống cái gì, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cậu rất vui mừng. Ngấm lại, lúc ở rừng cây Noor, ngay cả những mãnh thú to lớn nhất cũng hết sức cung kính thẳng nhóc này, quả nhiên nó thật có lực uy hiếp a...

Đáng tiếc chính là, cậu bên này còn chưa cảm thán xong, bạn nhỏ lợn rừng bên kia sau khi ngẩn người đã đập đập lấy đà, rồi giơ chân chạy như điên tới chỗ họ.

Thú con: ĐM ĐM!! Cái thằng ngu này là mãnh thú cấp thấp, không hiểu thú ngữ nha!!

Tác Phi: ĐM ĐM!! Thằng nhóc này mà đáng tin thì heo mẹ đều có thể trèo cây a!!

Mất thấy lợn rừng rầm rập muốn tông tới, Tác Phi rút cuộc đứng dậy. Cậu trước hết đem da lông còn xài được phủ lên người Samuel, sau đó móc hai thú đan trong túi không gian ra.

Một cái là thú đan của Hàn Băng Viêm Thú, một cái là của mãnh thú cấp năm xui xẻo kia.

Tác Phi thử từng cái một. Thú đan của Hàn Băng Viêm Thú có hai kĩ năng, một cái là công kích hệ hoả, một cái là phòng thủ hệ băng. Mà của mãnh thú cấp năm là kĩ năng hệ lôi, uy lực không tồi, nhưng thú đan lại nhỏ, khẳng định không dùng được bao nhiêu lần.

Tác Phi trước hết dùng thú đan Hàn Băng Viêm Thú khởi động một lá chắn băng, đón hai Người Lùn trốn vào, sau đó dùng thú đan mãnh thú cấp năm bắt đầu phóng thiên lôi.

ẦM ẦM! Sấm đánh xuống, nhưng mà... đánh trật cmnr!

Lợn rừng đầu tiên là bị dọa, tiếp đó đã chạy tới lá chắn băng. Nhìn nó kề cận như vậy khiến một người chưa từng trải qua chiến đấu độc lập như Tác Phi rất khẩn trương, sấm lại lần nữa đánh trượt.

Mẹ nó... Chơi game đều là tự nhắm mục tiêu nha, ai tới dạy cậu làm thế nào nhắm chuẩn một chút đi!

May mắn, con Hàn Băng Viêm Thú đã ngủm củ tỏi kia là hàng xịn, ngay cả thú đan cũng là đẳng cấp cao. Lá chắn băng vô cùng rắn chắc, bạn nhỏ lợn rừng ủa kiểu gì cũng không phá được.

Cái này giúp kéo dài thời gian cho Tác Phi luyện tập. Khoảng cách gần như vậy mà còn ngắm không chuẩn thì cậu đi chết quách đi!

Cứ như vậy, chỉ đến khi thú đan của mãnh thú cấp năm bị tiêu tốn cho tới khi chỉ lớn bằng quả trứng gà, Tác Phi mới nắm chắc bí quyết, hít một hơi sâu, một đạo cự lôi từ trên trời giáng xuống, chính xác bổ vào ót của lợn rừng.

Thân thể khổng lồ của nó ầm ầm ngã xuống đất.

Chiến đấu chấm dứt, đạt được điểm kinh nghiệm... Kinh nghiệm cái đầu mi! Cậu cái gì cũng không đạt được nha. Hoả lực của đạo sấm kia rất mãnh liệt, bạn lợn rừng trực tiếp tan thành bụi rồi.

Bất quá, tốt xấu gì cũng đã vượt qua được nguy hiểm.

Lúc này Tác Phi mới có thời gian quan sát hai Người Lùn vừa chạy thoát thân này.

Hai người chỉ cao tới bên hông Tác Phi, đều là tóc ngắn, một người tóc màu vàng cây đay, một người lại là tóc màu xanh lục. Người Lùn tóc vàng ánh mắt tròn xoe, bộ dạng thực đáng yêu, hơn nữa một bộ rất có tinh thần. Người Lùn tóc xanh có vẻ trầm ổn hơn nhiều, miệng mân chặt, mặc dù vừa hốt hoảng đào thoát nhưng vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh.

Người Lùn tóc vàng mở miệng trước, âm thanh lại vang dội ngoài ý muốn. Hiển nhiên, người lúc này hô to cứu mạng chính là vị này.

“Tình Linh, cảm ơn người đã cứu ta, đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết. Ta tên Jonah, hẳn tên Evelyn. Ta là thợ rèn.”

“...thợ rèn mà không có bất cứ thành phẩm gì.” Người Lùn tóc xanh yên lặng bổ sung.

Tiểu Người Lùn Jonah đỏ mặt, nhưng lập tức lại ưỡn ngực nói: “Tuy rằng hiện tại ta không có kiệt tác gì, nhưng nếu ta đổ mồ hôi nước mắt cố gắng, nhất định sẽ trở thành thợ rèn vĩ đại nhất Jalands!”

Người Lùn tóc xanh lần thứ hai giội nước lã: “Điều kiện tiên quyết là không chết trong bụng mãnh thú.”

Tiểu Người Lùn Jonah tác mao: “Evelyn người...”

Người Lùn tên Evelyn tiếp tục giả chết.

Jonah trừng mắt nửa ngày, cuối cùng như quả bóng xì hơi.

Y xoay người nhìn về phía Tác Phi, có chút uể oải nói: “Được rồi, ta chỉ là một thợ rèn thực tập.”

Tác Phi này giờ đứng xem, quả thực là đối với chuyện Jonah rút cuộc là thợ rèn siêu cấp hay là thợ rèn thực tập cũng không có hứng thú, cậu chỉ là đang chờ mặt đánh giá cái chủng tộc bất bình thường này.

Vóc dáng thấp bé, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn, tuy rằng cậu biết hai vị này đều là người trưởng thành rồi, nhưng vẫn có cảm giác trẻ con giả làm người lớn thì làm sao bây giờ?

Thấy Tác Phi không lên tiếng, Jonah nghi hoặc hỏi: “Tình Linh?”

Tác Phi lúc này mới hoàn hồn, ý thức chính mình phải giới thiệu bản thân... Samuel trước mắt đang hôn

mê, không ai giúp cậu mở miệng được, cậu chỉ có thể tự cổ vũ bản thân: “Ta là Tác Phi (Stefan), là một Tinh Linh.”

—— lời giới thiệu thiệt là vô nghĩa.

Bất quá Jonah cũng không thêm để ý. Y hiển nhiên hết sức để bụng chuyện lúc này, nhìn chăm chăm Tác Phi, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Tinh Linh, ma pháp công kích hệ lôi của ngươi quả thực siêu phàm, nhưng độ chính xác lại không cao, nếu như có thể sử dụng pháp trượng để nâng cao độ chính xác thì năng lực của ngươi sẽ tăng lên gấp trăm lần!”

Tác Phi... muốn ngại ngùng nói cho Jonah rằng cậu căn bản không có công kích ma pháp cái quái gì hết, ma pháp hệ lôi kia là phóng thích từ một viên thú đan a. Bất quá... nhìn ánh mắt loé sáng sùng bái của Jonah, cậu vẫn đem những lời này nuốt trở vào.

“Nếu có thể tìm đủ cây Long Hoàng, xương của Phi Lang, Bích Viêm thạch... nhất định có thể tạo ra một pháp trượng nâng cao độ chính xác, đáng tiếc ta...” Jonah thở dài nói, “Tinh Linh, tuy rằng bây giờ ta không có đủ năng lực, nhưng nếu ngươi yêu cầu, ta có thể nhờ ông nội ta làm một pháp trượng thích hợp nhất theo yêu cầu của ngươi!”

Pháp trượng cái gì... đến pháp thuật ta còn không có đi. Tác Phi chỉ có thể khoát tay nói: “Không cần phiền toái.”

Jonah có chút thất vọng, còn muốn tranh cãi thêm vài câu nữa mới chợt phát hiện Samuel nằm trên mặt đất.

Thấy Jonah nhìn chăm chăm Samuel, Tác Phi nhất thời đề cao cảnh giác. Trải qua vụ Arian, cậu đã vấp ngã một lần, khôn hơn một chút. Bộ dạng đáng yêu không có nghĩa là tâm hồn đáng yêu.

Hơn nữa, ánh mắt Jonah nhìn chăm chăm Samuel đến rực lửa như vậy khiến Tác Phi cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng sau đó, sự bối rối của cậu đã bị hung hăng đập bẹp.

Jonah rống lên một tiếng như quỷ kêu. Y chỉ vào chỗ Samuel, run run rẩy rẩy nói: “Eve, Eve, Evelyn!! Kia, kia, kia là da lông Hàn Băng Viêm Thú đi!! Mau mau, ngươi mau nhéo ta một cái, nói cho ta biết, ta không nằm mơ a a a a...!!”

Tác Phi:

Tiểu Người Lùn, thứ ngươi đang chú ý là cái này sao? Ma tộc nguyên thủy xinh đẹp vô song trong mắt ngươi lại kém so với một mảnh da lông bị nướng khét lẹt hả? Ánh mắt của ngươi có vấn đề gì hả!

30. Chương 30

Tiểu Người Lùn Jonah vẫn tiếp tục gào to: “Trời ạ, một tấm da này tại sao lại tổn hại thành như vậy, lông đều bị nướng chỉ còn lại da! Này, này, này thật là phung... phung cái gì của trời ấy nhỉ?”

Evelyn hảo tâm bổ sung: “Phung phí của trời.”

Jonah vỗ tay vui vẻ: “Đúng đúng, chính là phung phí của trời!” Y cảm khái nửa ngày, rốt cuộc hậu tri hậu giác phát hiện bên dưới lớp da lông Hàn Băng Viêm Thú còn có một người.

Jonah giật mình nhảy lên, kêu to: “Mèn đét ơ còn có người nè!”

Evelyn bảo trì bộ mặt cá chết: “Chính xác là Ma tộc.”

“Ma tộc? A a a a a, Tinh Linh, nơi này có Ma tộc, người mau cùng chúng ta chạy trốn đi, bị Ma tộc bắt lấy sẽ chết... chết cái gì không thấy!”

“... Là chết không toàn thây.”

“Đúng đúng!”

Tác Phi , lần đầu tiên đụng phải nhị hoá* trên đời, cảm giác này thiệt đúng là khiến người ta dở khóc dở cười, trở tay không kịp a.

**người gốc gác*

Phục hồi lại tinh thần, cậu lập tức trấn an Jonah: “Hắn là bằng hữu của ta.”

“Bằng hữu? Bằng hữu của người là Ma tộc?”

Tác Phi gật gật đầu.

Jonah bật người, hai mắt toả sáng tràn ngập sùng bái: “Tinh Linh, người không chỉ có ma pháp siêu phàm nướng chín lợn rừng, còn có được liệu đẳng cấp cao nhất, hiện tại còn có một người bạn là Ma tộc! Người thật sự là quá lợi hại!”

Tác Phi: Cậu lớn như vậy cũng chưa bao giờ được người khác sùng bái đến trình độ này đi? Cậu chưa

từng được người ta khen tới mức như vậy đi? Cậu ngay cả bản thân cũng chưa từng nghĩ mình lợi hại như vậy đi?

Nhanh chóng ngăn chặn trái tim bé nhỏ đã có chút lâng lâng, Tác Phi nghiêm mặt nói: “Bằng hữu của ta thể lực tiêu hao quá độ, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, người có thể giúp ta an bài chỗ ở sao?”

Jonah lập tức vỗ vỗ ngực nói: “Ra khỏi rừng cây Manro chính là thôn của chúng ta, ta mang các người về nhà ta!”

Lúc nhìn thấy hai Người Lùn này, Tác Phi đã đoán ra đây hẳn là lãnh địa tộc Người Lùn. Trên Jalands, chủng tộc khó xử nhất, nếu Người Lùn đứng thứ hai thì không ai dám nhận đứng nhất. Khó xử này cũng không phải nói về giá trị vũ lực, mà là tính cách.

Dẫu vậy, tính cách của họ cũng không giống như Ma tộc tàn nhẫn bạo ngược, không thể nắm bắt. Trên thực tế, bọn họ nhiệt tình trong sáng, yêu thích rượu thơm, thức ăn ngon, hào phóng lại trọng tình nghĩa. Nghe như vậy, tựa hồ cùng hai chữ ‘khó xử’ không có bất cứ quan hệ nào, nhưng là bọn họ có một khuyết điểm trí mạng, đó là tính bài ngoại cực kì nặng. Bọn họ đối đãi người mình thích lẫn ghét đều không ra gì, thái độ ác liệt đến mức ngay cả người có tính tình tốt nhất cũng liên tục kêu khổ.

Người ở bên ngoài nhìn vào đều thấy Người Lùn vô cùng phân biệt chủng tộc. Bọn họ tự nhận mình là chủng tộc ưu tú nhất Jalands, lòng tự tin cùng chiều cao tỉ lệ nghịch với nhau. Họ đối với tộc nhân ám áp như gió xuân, đối với ngoại nhân lại rét lạnh như băng đông.

Nhưng Tác Phi, người đã đem chủng tộc Người Lùn này công lược từ đầu đến đuôi, tỏ vẻ: bọn họ kỳ thật cũng chẳng phải phân biệt chủng tộc gì, chỉ là thích ghét phân minh. Chỉ cần là người họ tán thành thì bất luận làm cái gì cũng được bao dung vô hạn. Ngược lại, nếu không được tán thành thì vô luận làm cách gì để lấy lòng bọn họ đều sẽ bị bài xích.

Quan điểm rõ ràng như thế không chỉ nhằm vào ngoại tộc mà đối với tộc nhân cũng đồng dạng. Chẳng qua, trong tộc của bọn họ có rất ít người nhìn không vừa mắt mà thôi.

Nhưng ít nhất điều này cho thấy rằng bọn họ không phải vừa sinh ra là đã chán ghét người ngoại tộc, kì thật chỉ cần xoát đủ độ hảo cảm thì tộc Người Lùn chính là bằng hữu trung thành nhất.

Đương nhiên... Tác Phi bị ai nghĩ, điều kiện tiên quyết là thế giới Jalands này giống như trong game, không cần xuất hiện sự kiện như Arian nữa.

Bị kịch chính là, căn cứ theo tính lừa đảo của thế giới này thì tất cả đều rất khó nói a, ngay cả những thay đổi nghiêng trời lệch đất cũng có khả năng xảy ra. Xem ra chỉ có thể bình đến nước chặn, nước tới đất dìm mà thôi.

Lúc ban đầu, bọn Jonah bị lợn rừng đuổi theo nên hướng phía thôn mình chạy như điên, bởi vậy bây giờ bọn họ cách thôn không xa lắm.

Đi một lát đã ra khỏi rừng, rồi lại đi bộ một đoạn dài, lúc Tác Phi mệt gần chết cuối cùng mới thấy được thôn làng trong miệng Jonah.

Nói là thôn thì thật sự có chút khiêm tốn.

Đừng nghĩ rằng tộc Người Lùn vóc dáng thấp bé thì thôn của họ sẽ nhỏ. Trên thực tế, diện tích lãnh địa tộc Người Lùn trên Jalandr cũng đứng nhất nhì. Nhân tộc đứng nhất thì không phải giải thích, Tinh Linh tộc đứng nhất từ dưới đếm lên cũng không cần giải thích. Nhưng dân cư tộc Người Lùn chỉ nhiều hơn Tinh Linh tộc một chút mà lại có diện tích lãnh địa đứng thứ hai liền có thể thấy được là trăm ngàn lần đừng khinh thường mấy bằng hữu tí hon này.

Tường vây bên ngoài thôn Người Lùn rất cao, nhưng may mắn cổng vào cũng không nhỏ lắm, bằng không Tác Phi phải bò vào thì xấu hổ lắm.

Vào trong thôn, Tác Phi lập tức bị cảnh sắc trước mắt hấp dẫn.

Những ngôi nhà nhỏ bé xếp san sát nhau, nhìn như vụn chocolate rắc lên trên một miếng bích quy, trông hỗn loạn nhưng không hiểu sao lại khiến cho Tác Phi có cảm giác ấm áp và yên bình.

Tộc Người Lùn tuy vóc người nhỏ nhưng giọng nói sang sảng, dân cư mặc dù không nhiều lắm nhưng vô cùng ồn ào, rộn ràng nhộn nhạo, so với lãnh địa của Nhân tộc còn náo nhiệt gấp vài lần.

Những Người Lùn nhìn thấy Jonah đều sôi nổi chào hỏi, Jonah cũng nhiệt tình giới thiệu, dùng âm thanh vô cùng kiêu ngạo nói: “Vị Tinh Linh cùng Ma tộc này đều là bằng hữu của ta.”

Không có bất kì sự kì thị chủng tộc gì. Cho dù những Người Lùn này phải ngẩng đầu nhìn bọn Tác Phi nhưng lại tiếp nhận họ phi thường nhanh chóng, bởi vì hai chữ ‘bằng hữu’ đối với Người Lùn rất có phân lượng.

Tác Phi một đường đi tới, cảm giác chênh lệch kích cỡ làm cậu cảm thấy rất mới lạ. Đáng tiếc Samuel vẫn còn hôn mê, nếu không thật muốn cùng hắn nhìn quanh, xem xem những căn nhà kia nhỏ xinh thế nào.

Mà thú con tới đây hết sức hưng phấn. Haha, bản thân thú lớn lên quá chừng nè, mấy căn phòng nhỏ nhỏ đó thực thích hợp với bản thân thú!

Lại đi một đoạn, bọn họ gặp một đại thúc Người Lùn râu ria xồm xoàm, sau khi nhìn thấy Jonah, ông hô to: “Nhóc con Jonah, ông nội con tìm con cả một ngày trời, con trở về chờ bị đánh đòn đi!”

Nghe nói thế, Jonah ử rừ, nhỏ giọng nói: “Simba thúc à, ông nội của con đang ở nhà hay ở cửa hàng a, con... con chỉ ra ngoài chơi một chút, trời còn chưa tối đã trở về còn gì?”

Chuyên gia đã kích Evelyn cũng nói theo: “Đích xác là trước khi trời tối ngày hôm sau trở về.”

Đại thúc tên Simba trợn tròn mắt: “Hai thằng nhóc này lại còn qua đêm ở ngoài, khó trách lão nhân Eugene kia lại lo lắng như vậy. Còn không nhanh đi về!”

Jonah cũng không dám nhiều lời, chỉ bước nhanh hơn, chạy như bị ma đuổi.

Tác Phi còn chưa kịp phun tào tên đại thúc này thật uy vũ khí phách* đã bị chữ Eugene chặn trụ.

**Sư tử Simba là nhân vật chính trong phim Vua Sư Tử.*

Người Lùn Eugene... Không phải là ông ta đi?

Có cần đi đâu cũng gặp người quen vậy không a. Đây là vận khí của cậu siêu tốt hay siêu tệ vậy a.

Nhịn không được, Tác Phi hỏi tiểu Người Lùn: “Jonah, người họ Hall sao?”

Jonah đang lo lắng đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, nghe được Tác Phi hỏi liền kì quái nói: “Tinh Linh, người sao lại biết? Ta họ Hall, Jonah Hall.”

Thật là Eugene Hall. Người Lùn Eugene Hall!

Tại Jalands, Eugene Hall không phải là nhân vật công lược (ai sẽ muốn công lược một ông lão chứ), nhưng ông là một NPC vô cùng trâu bò.

Eugene là người duy nhất ở Jalands được xưng thần. Nhưng tại sao lại là thần? Vì ông là thợ rèn thần cấp, là đại sư cấp độ cao nhất trên đời, tất cả vật dụng ông chế tạo đều đạt mãn cấp.

Trong game, tên của ông đồng nghĩa với danh khí hàng đầu. Ông là đại sư duy nhất có thể thủ công chế tạo ra trang bị đẳng cấp nhất, trừ bỏ ba đại thánh khí ra.

Trên lý thuyết, nếu Tác Phi có thể gặp gỡ một nhân vật thần bí, lại là một cây rụng tiền như vậy thì cậu phải cười trộm mới đúng. Nhưng mà... nhưng mà nếu đơn giản như vậy thì quá đánh giá thấp cái game “Jalands” ti tiện này rồi.

Eugene Hall đích xác có khả năng luyện chế siêu phẩm, nhưng tính tình thối tới mức có thể so với nhà vệ sinh trăm năm không rửa. Gọi ông là lão đầu thú vị chính là khích lệ ông ta a. Ông quả thực đem tính thích ghét phân minh của Người Lùn thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ tiếc là trong thế giới của ông, ngoại trừ chính mình ra thì những người khác ông đều ghét.

Ông hàng năm sống một mình, đáng lẽ nên là một lão nhân tính cách vui vẻ mới đúng, nhưng chẳng hiểu tại sao lại âm u như toà thành vong linh. Trình độ hận đời của ông ta có thể đem ra so sánh với tổng công Samuel sau khi thành niên.

Một nhân vật lừa đảo như vậy lại cố tình nắm giữ khả năng luyện chế đệ nhất Jalands, độc nhất vô nhị đến mức khiến người ta chạy theo như vịt.

Ông thống hận tất cả mọi người, mặc dù có dâng lên vô tận tài bảo hay vật liệu cao cấp nhất cũng sẽ bắt vi sở động. Muốn nhờ ông động thủ luyện khí, chỉ có một điều kiện – tự tay giết chết người mình coi trọng nhất.

Trước đây, trong game Tác Phi cũng vô tình đụng phải Eugene Hall. Điều kiện ông đề xuất đối với một người chơi có thể save game mà nói thì không phải việc gì khó. Lúc ấy Tác Phi vừa công lược thành công tiểu thụ Yêu Tinh tộc, bên người chỉ dẫn theo ý, bởi vậy cậu save game, rồi hung ác tàn nhẫn trước mặt Eugene giết chết tiểu thụ Yêu Tinh tộc.

Cậu cứ tưởng rằng làm xong điều kiện liền có thể đạt được trang bị cao cấp nhất.

Ai ngờ rằng lão đầu thú vị này lại âm trầm nói: Người người có thể tự tay giết chết làm sao có thể gọi là coi trọng nhất? Người người coi trọng nhất, người vĩnh viễn không thể hạ thủ được.

Vì thế.... Cậu liền bị miểu sát vì sốc.

Cho nên nói điều kiện này vừa khó giải vừa tràn ngập ác ý. Nói trắng ra là, chính là đang đùa giỡn người chơi đi!

Nhìn một đồng trang bị sáng lấp lánh sau lưng lão nhân Eugene kia, nhưng chỉ có thể ngắm mà không lấy đi được nha...

Tâm tình lúc đó của Tác Phi chính là muốn một quyền đâm lão già biến thái này một cái, nhưng lại không thể tấn công NPC.

Cậu một bên hồi tưởng, dưới chân cũng không đình chỉ, không biết thế nào đã tới một căn nhà nhỏ.

Jonah vừa thò đầu vào, một lão nhân đã vọt ra, tay cầm dép lê, miệng hô to: “Thằng nhóc này, ông cho mày đi chơi! Hôm nay phải cho mày một trận!”

Cơ hồ là trong nháy mắt, Jonah vội vã xông ra ngoài, ôm đầu cầu xin tha thứ: “Ông ngoại, ông ngoại, cháu biết sai rồi, ông không cần đánh cháu nha ~ Hu hu hu...”

Tác Phi liền như vậy đỡ mặt diu Samuel, dắt thú con, mắt mở chăm chăm nhìn cảnh hai ông cháu người

đuổi ta chạy, xoay vòng vòng trong sân nhỏ...

Trong khi cậu đang trợn mắt há hốc mồm, Evelyn hiển nhiên đã nhìn quen. Hắn vẽ mặt bình tĩnh nói với Tác Phi: “Đi theo ta, trước hết nên đem bằng hữu của người đàn xếp ổn thoả đã.”

Tác Phi theo Evelyn vào nhà. Cậu cố sức ghép hai cái giường lại, trải chăn nệm lên gọn gàng, sau khi cảm thấy nằm lên sẽ thoải mái mới đặt Samuel xuống.

Lúc này, hai ông cháu vận động xong cũng bước vào. Trên người Jonah một đồng vết dèp, nhưng rõ ràng cũng không đau đớn gì. Ngược lại, Eugene lại mệt đến thở hồng hộc.

Tác Phi đánh giá Eugene Hall. Người Lùn trước mắt không phải là lão nhân dơ dáy, âm trầm, u ám trong ấn tượng của cậu. Tuy rằng trên mặt ông râu mép mọc thành một bó to, nhưng lại sạch sẽ, ánh mắt cũng không trầm lặng như trong game mà lại giống với những Người Lùn khác, tràn ngập tinh thần phấn chấn.

Eugene lúc này cũng đánh giá Tác Phi. Âm thanh của ông thập phần khí phách, tươi tắn nói: “Tinh Linh, đa tạ người đã cứu đứa cháu đáng chê cười của ta. Cần gì cứ đến chỗ lão Eugene ta, ta sẽ tận lực.”

...Này, này có phải là cái lão nhân hận đời kia không vậy!

Tác Phi rất muốn hét to một tiếng: Thần rền à, thỉnh ngài rộng lượng rền cho ta một trang bị trâu bò được không a. Bất quá... Có chuyện tốt tự nhiên rơi xuống như vậy sao? Bạn nhỏ Tác Phi đã bị hãm hại, lừa lọc rất nhiều lần tổ vẽ: trước hết cứ tạm quan sát cái đã.

Buổi tối, Eugene nhiệt tình chiêu đãi Tác phi, tự mình xuống bếp chuẩn bị thức ăn ngon cùng rượu ngon ông tự ủ.

Trải qua một buổi chiều quan sát, Tác Phi thiết thực cảm nhận được tình cảm giữa hai ông cháu này. Ông ngoại thoát nhìn tính tình nghiêm túc, nhưng đối với Jonah là đau đến tâm khảm. Jonah tuy rằng tính nghịch, nhưng vô cùng ỷ lại ông ngoại.

Xem bọn họ ở chung, Tác Phi lại nhớ đến bà nội mình. Cậu lúc đó cũng như vậy, cùng bà nội sống chung nường tựa lẫn nhau... Nhưng mà cuối cùng lại... Chỉ cần nghĩ đến cảnh bà nội qua đời, Tác Phi liền vô pháp ức chế hốc mắt mình đỏ lên.

Cậu đành phải nhanh chóng dời suy nghĩ của mình, lần thứ hai đem tầm mắt phóng tới trên người hai ông cháu. Tác Phi bỗng nhiên nhớ lại, trong game, Eugene dù là thợ rèn thần cấp đại danh鼎鼎 nhưng lại sống cô độc một mình, hơn nữa cũng không ly khai lãnh địa Người Lùn...

Từ từ... một ý nghĩ tối tăm bỗng hiện lên trong đầu Tác Phi.

Có lẽ đây chính là Eugene Hall, nhưng bây giờ ông còn chưa phải là Eugene Hall. Nói cách khác... sau này Eugene biến thành bộ dáng kia là vì cháu trai Jonah của ông đã chết rồi sao?

Đứa cháu mình yêu thương coi trọng nhất không còn, trụ cột tinh thần sụp đổ, vậy nên lão nhân này mới trở nên cực đoan, thống hận mọi người?

Tác Phi nhớ tới lúc cậu gặp Jonah là lúc Người Lùn bị một mãnh thú đuổi theo. Mãnh thú kia tuy không phải lợi hại gì, nhưng muốn giết chết hai Người Lùn nhỏ bé tay không tác sát cũng là chuyện dễ dàng.

Giờ khắc này, Tác Phi quả thực không dám tưởng tượng nếu lúc ấy cậu không xuất hiện tại rừng cây kia, không xuất thủ cứu giúp, như vậy hai Người Lùn này sẽ vĩnh viễn mai táng ở đó?

Eugene sau khi mất đi đứa cháu mà mình hết mực yêu thương mới lâm vào điên cuồng, từ một ông lão nhiệt tình sáng sủa, đối xử thân thiết với mọi người mà sa đoạ thành một người âm trầm u ám?

Tác Phi hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, lại không phát hiện Samuel vẫn luôn hôn mê đã mở mắt.

— Hết chương 30 —

31. Chương 31

Mất máu quá nhiều cùng lực lượng tiêu hao phần lớn khiến Samuel vừa miễn cưỡng tỉnh lại có cảm giác mê muội mãnh liệt. Hắn cho là mình vẫn sẽ nằm trên bãi phế tích đó, chỉ còn lại một mình cô độc, cùng với mùi máu tanh mà hắn vĩnh viễn cũng không thể rửa sạch.

Nhưng mà thời điểm hắn mở mắt, lọt vào tầm mắt hắn lại là trần nhà bằng gỗ, bên trên có treo một chùm đèn thoát nhìn đã cũ kĩ nhưng toả ra màu sắc ấm áp. Hắn có chút hoảng hốt nhìn xung quanh, nhưng cảnh tượng hắn nhìn thấy lại hết sức xa lạ.

Trong phòng trang trí đơn giản, bên cạnh có một bàn gỗ nhỏ, mặt trên bày đầy thức ăn cùng rượu ngon toả mùi thơm nồng nàn. Đối diện hình như có ba Người Lùn, một người lớn tuổi, hai người trẻ tuổi. Bọn họ thân hình tuy nhỏ nhưng âm thanh lại sang sảng vang vọng, dẫu vậy không hề khiến người khác khó chịu.

Mà đối diện Người Lùn, ngồi dựa lưng về phía hắn chính là một bóng dáng mơ hồ. Samuel hé mắt, lúc này mới thấy rõ một chút. Một bóng lưng mảnh khảnh, cùng với mái tóc ngắn màu bạc đặc biệt và lỗ tai nhọn...

Đôi con ngươi màu tím đột nhiên co rút lại. Tay Samuel đặt dưới chân đã siết chặt, móng tay đâm vào da thịt. Cậu không chết? Không bị mình giết chết?

Tác Phi sau một hồi nào bỏ đã tập trung tinh thần lại. Cậu nhìn về phía Jonah, ánh mắt liền ngời sáng. Tiểu Người Lùn Jonah không chết, lại sống sót khỏe mạnh, chuyện này là điều tốt cho trang bị, vũ khí của toàn bộ Jalandr đó. Một thợ rèn dễ nói chuyện so với một thợ rèn chỉ muốn trả thù cả thế giới là rất khác nhau a.

Jonah không hề biết gì về sự nào bỏ của Tác Phi, nhưng hôm nay ông nội y lấy rượu việt quất y yêu thích nhất ra đãi khách làm y rất sung sướng, uống tới khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Thấy Tác Phi nhìn về phía mình, y liền giơ lên chén rượu, đặc biệt hào sảng nói: “Đến, Tinh Linh, ta mời người một ly!”

Tác Phi cũng cầm lấy cái chén trước mặt. Nói thật, cái này trong mắt Người Lùn là chén, chứ đối với cậu cũng chỉ là một bát trà nhỏ. Uống thì uống, nốc cả chén cũng không hề gì!

Vì thế, cậu lưu loát uống một hơi cạn sạch.

Sự hào sảng này khiến cho lão nhân Eugene đầy khí khái đứng lên, rót rượu tới bắt diệc nhạc hồ*.

**rót rượu tới vui quên trời đất.*

Evelyn, người duy nhất thanh tỉnh, nhìn nhìn Tác Phi, bỗng nhiên nói: “Hình như bằng hữu của người tỉnh lại.”

Tác Phi sững sốt, bật người đứng dậy. Cậu nhanh chóng đặt chén rượu xuống, xoay người sải bước tới giường Samuel.

Tỉnh lại chỗ nào chứ, hai mắt còn đang nhắm nghiền này.

Tác Phi có chút thất vọng, vươn tay đem mái tóc trên trán Samuel vén lên, lại đem chăn dịch dịch.

Jonah phê bình Evelyn: “Người xem đi, khiến cho Tinh Linh thật cao hứng...”

Evelyn nhú nhú mày. Hẳn rõ ràng nhìn thấy Ma tộc mở mắt ra, hơn nữa còn thấy đôi đồng tử màu tím độc đáo... Bất quá hẳn không tiếp tục tranh luận, chỉ cúi đầu nói: “Là ta nhìn lầm rồi.”

Tác Phi nói: “Không có việc gì, hẳn ngày mai chắc mới tỉnh được.” Đợi đến hừng đông, cậu sẽ tìm biện pháp đi kiếm một chút máu thú. Chỉ cần bổ sung đủ máu, năng lực khôi phục của Ma tộc sẽ hết sức nhanh.

Cùng Người Lùn ăn xong bữa tối trong tình trạng say mơ hồ, mãi một lát sau Tác Phi mới biết được rượu việt quất này ngoại trừ có mùi vị rất ngon miệng thì còn có tác dụng vô cùng chậm.

Cậu xem nhẹ nốc hết một chén, uống xong liền choáng váng tới không chịu được.

Nhà Eugene tổng cộng có ba giường ngủ, hai cái đã dành cho Samuel. Bọn họ ba người đã ngủ chung một giường, Tác Phi liền không có cách nào khác, chỉ có thể dịch Samuel vào trong một chút, chính mình chiếm một góc, miễn cưỡng ngủ.

Chỗ tốt của việc uống rượu cuối cùng cũng được bộc lộ. Cho dù ván giường cứng thế nào, cho dù chỗ ngủ nhỏ xíu không thể xoay người, không thể cử động, nhưng Tác Phi vẫn có thể mơ màng ngủ.

Cậu ngủ như lợn chết, không chút nào cảm giác được rằng sau nửa đêm, chính mình lăn một vòng, hoàn toàn chui vào ngực Samuel. Cho dù tay Samuel đặt dưới hông cậu cần đến khó chịu, cậu cũng chỉ không thoải mái cọ cọ chứ không hề có ý định tỉnh lại.

Thẳng đến khi trời sáng, Tác Phi mới tỉnh rượu. Đầu còn có chút đau, nhưng cậu lại ngủ phi thường thoải mái. Cậu lo lắng không biết hôm qua mình có lấn chỗ Samuel hay không, liền ngồi dậy nhìn một cái.

Cậu ngủ cũng xuất hồ ý liệu* quá ngoan đi nha. Tối hôm qua nằm ở đâu, sáng sớm tỉnh lại vẫn ở y chỗ đó, một chút cũng không di động! Quá đỉnh luôn, tự like cho bản thân!

**một cách bất ngờ*

Lòng vui rạo rực, cậu cúi người quan sát Samuel một phen. Thoạt nhìn khí sắc của hắn so với hôm qua đã khá hơn rất nhiều. Tác Phi yên tâm hơn, hôm nay nhất định phải cho Samuel uống máu thú!

Lúc ăn sáng, cậu hỏi thăm Eugene rằng mình muốn mua máu thú. Eugene ánh mắt loé loé, chỉ nói: “Lát nữa kêu Jonah mang người đi.”

Tác Phi gật đầu đáp ứng.

Tộc Người Lùn giỏi chế tạo; đúc, may, làm trang sức hay gia công không gì là không giỏi, là nơi sản xuất trang bị cao cấp nhất khắp Jalands. Từ đó có thể biết số lượng vật liệu họ cần là nhiều ngoài mức tưởng tượng. Nhưng tộc Người Lùn không thích giao thiệp với ngoại nhân, tính cách trời sinh cũng không thích hợp với kinh thương.

Thế nhưng lại có một chủng tộc rành rẽ về thương nghiệp chủ động muốn hợp tác với bọn họ.

Đó là một nhánh của Yêu Tinh, gọi là Địa Tinh.

Bọn họ tầm vóc như Người Lùn, có lỗ tai của Tinh Linh, màu da của Thú Nhân, sự xấu xí của Cự Ma – đúng là gom mỗi loại một ít. Bọn họ trời sinh là thương nhân, di chuyển khắp đại lục Jalands, thấp thì thu mua, cao thì bán ra, độn hàng ép giá đều là chuyện thường như cơm bữa.

Bọn họ đi lừa đảo khắp Jalands, nhưng lại duy độc đối với Người Lùn hết sức chân thành và thân mật.

Đương nhiên đó cũng là vì tính cách Người Lùn. Dám lừa Người Lùn một lần, đời này đều đừng mong cùng họ buôn bán nữa.

Người Lùn yêu cầu nhiều vật liệu nhất Jalands, mà cũng chế tạo ra những trang bị ưu tú nhất Jalands. Đặc tội với khách nhân như vậy rõ ràng là được nhiều hơn mất, Địa Tinh giỏi tính toán thiệt hơn tất nhiên sẽ không làm chuyện lỗ vốn.

Bởi vậy, Jalands mới lưu truyền một câu: Người Lùn là lương tâm duy nhất của Địa Tinh. Đây chính là nguyên nhân.

Mà trải qua nhiều năm giao lưu, bộ tộc Địa Tinh liền muốn rời đi lãnh địa Yêu Tinh, trực tiếp toàn dân dọn vào lãnh địa Người Lùn. Bọn họ ở khu vực bên cạnh lãnh địa Người Lùn thành lập một chợ giao dịch thật lớn, vừa có thể trợ giúp Người Lùn bán ra thành phẩm, vừa mở ra một địa phương mua sắm cho ngoại nhân.

Dù sao thì không phải ai cũng có thể tiến vào lãnh địa Người Lùn đâu...

Tác Phi rất muốn đến chợ giao dịch của Địa Tinh dạo một vòng, nhưng trước mắt chưa phải là lúc.

Máu thú đối với các đại sư Người Lùn mà nói là vật liệu tương đối không cần thiết, bởi vì phần lớn quá trình chế tác đều không dùng đến máu thú.

Nhưng máu thú đối với toàn bộ bộ tộc Người Lùn mà nói cũng là thứ không thể thiếu, bởi vì nó là thứ nhưỡng rượu tốt nhất, mà tình yêu rượu nồng nhiệt của Người Lùn thì rõ ràng không cần bàn cãi.

Bởi vậy, muốn tìm máu thú tại nơi đây cũng không khó.

Eugene là một lão ghiền rượu, Jonah kế thừa rất đúng chỗ, cũng là một tiểu ghiền rượu. Bởi vậy, y đối với đồ vật dùng để nhưỡng rượu khá quen thuộc.

Y mang theo Tác Phi, chui tới chui lui, một lát liền tới phường rượu.

Người Lùn nhưỡng rượu là một đại thú. Tóc ông dài đến bả vai, ria mép một bó to, khí phách đến mức không đành lòng nhìn thẳng. Đương nhiên trên người ông mùi rượu toả ra nồng đậm, nếu không phải là quỷ rượu thì chỉ có thể là người nhưỡng rượu...

Jonah nói lý do họ tới đây, đại thúc lập tức vỗ ngực cam đoan: “Không thành vấn đề, đi theo ta, các người tùy tiện chọn.”

Tác Phi theo vào phòng. Quá trình nhưỡng rượu yêu cầu rất nhiều vật liệu, không chỉ cần máu thú, mà máu thú cũng chỉ có thể xem là chất cải tạo hương vị hay là chất trung hoà, liều lượng sử dụng cũng không

lớn. Bởi vậy, trong phòng rượu không có trữ nhiều máu thú.

Tác Phi có chút thất vọng, nhưng có một chút còn đỡ hơn không. Trước mắt tuy không phải là máu của mãnh thú cao cấp, nhưng giúp Samuel bổ sung một chút liền có thể khôi phục ít nhiều.

Nếu thật sự không được, chờ Samuel tỉnh lại, cậu liền cùng hắn đi chợ giao dịch của Địa Tinh. Chỉ cần vùng tiền, nơi đó không có gì là mua không được!

Tác Phi một bên ôm bình, một bên từ trong túi không gian lấy ra kim tệ. Thấy cậu như vậy, đại thúc lập tức thối râu trềng mắt: “Mấy thứ này không đáng tiền, người thấy hữu dụng liền lấy. Người là bằng hữu Jonah, đời nào lại lấy tiền người.”

Jonah cũng ngăn cản cậu. Tác Phi tuy rằng trong lòng rất ngại ngùng, nhưng lại không dám từ chối, thu lại kim tệ. Suy nghĩ một chút, cậu nhớ rằng trong túi không gian còn có thịt nướng thơm ngào ngạt cũng là đồ ăn bổ dưỡng, liền cắt ra một khối lớn đưa cho đại thúc, nói: “Vậy thì xin bác nhận lấy cái này.”

Mùi thịt nướng thơm phức xông vào mũi, đúng là đồ nhắm rượu tốt. Đại thúc vui rạo rức nhận lấy, trước khi họ rời đi còn cứng rắn nhét cho Tác Phi cùng Jonah một bình rượu trái cây.

Hai người vừa rời khỏi phòng rượu đã thấy Evelyn thở hổn hển chạy tới.

Tác Phi cau mày, vừa định hỏi làm sao, Evelyn liền thở dốc nói: “Mau lên, mau trở về, bằng hữu của người tỉnh lại rồi.”

Tác Phi sửng sốt, vội vàng nện bước nhanh hơn. Tỉnh?

Sốt ruột như vậy, đường đi trong chốc lát đã đến nơi.

Thẳng tới khi nhìn thấy gian nhà nhỏ của Eugene, Tác Phi mới biết được tại sao Evelyn luôn bình tĩnh lại gấp thành như vậy.

Samuel đích xác tỉnh lại, còn đứng cạnh cửa, Tu La nhận kích hoạt. Hắn tay cầm kiếm, đôi mắt tím thâm thuy, thanh âm trầm thấp nhưng đầy lực uy hiếp: “Tránh ra.”

Mà Eugene Hall che trước cửa cũng cả người khai hoả, cắn răng, không di chuyển dù chỉ một chút.

Nhìn thấy Tác Phi trở về, Eugene Hall không ngăn hắn nữa, để cho hắn ra ngoài.

Samuel không hề dừng lại, nhanh chóng bỏ đi. Tác Phi ngăn người, vội vã tiến lên kéo lấy ống tay áo của hắn, câu hỏi vọt tới miệng xong lại khó có thể mở lời.

Samuel quay đầu lại nhìn về phía Tác Phi, Tác Phi miễn cưỡng nửa ngày cuối cùng mới mở miệng: “Người muốn đi đâu?”

“Ta đi chỗ nào,” Samuel ngưng một chút, lại bỗng nhiên cười thật xa lạ, “Cùng người có quan hệ gì?”

Tác Phi giật mình. Cậu... cậu không biết Samuel đang nói gì.

“Chúng ta bắt quá chỉ là bèo nước gặp nhau, cùng đi một đoạn đường mà thôi. Hiện tại đã không có chuyện gì, hẳn là nên tách ra rồi.” Hắn nói hết sức nhẹ nhàng băng quơ.

Thấy Tác Phi không nói gì, Samuel xoay người muốn rời đi.

Chân hắn còn chưa kịp nhấc, Tác Phi đã chuyển từ nắm ống tay áo trực tiếp thành nắm chặt cổ tay hắn.

Thanh âm của Tinh Linh thấp chưa từng thấy: “Ta nói rồi. Ta sẽ không bỏ lại người.”

Thân thể Samuel đột nhiên khựng lại.

Tác Phi nhìn hắn, thanh âm mềm nhũn nói: “Khi đó, người có ý thức, đúng không?”

“Người nhìn xem, ta không chết, cũng sẽ không chết.” Tác Phi dừng một chút, sau đó dùng ngữ khí bình tĩnh nói ra một câu tựa như một lời hứa hẹn: “Ta cam đoan, sẽ không chết dưới tay người.”

— Hết chương 31 —

32. Chương 32

“...Ta sẽ không chết dưới tay người.”

Lời cam đoan vô cùng quái dị làm người khác cảm thấy mơ hồ, nhưng lại khiến Samuel sửng lại.

Hắn đưa lưng về phía Tác Phi, đứng không nhúc nhích, bóng dáng thẳng tắp lại cứng ngắc giống một khối gỗ, giữa trời đông giá rét lại lộ vẻ cô độc không chỗ nương tựa.

Giằng co một hồi lâu, thanh âm Samuel mới chậm rãi vang lên: “Ta tự tay giết chết bọn họ, xé nát thân thể, nắm bóp trái tim, tất cả mọi thứ đều biến thành phế tích, trừ bỏ tiếng gào hét kêu rên chính là mùi máu tanh tươi. Ta không hề có ý trí, vô pháp khống chế, điên cuồng giống như... quái vật.”

Hắn rút cuộc xoay người, cặp mắt tím gắt gao khoá chặt Tinh Linh: “Người không sợ sao?”

Thanh âm Samuel từ đầu đến cuối đều rất nhẹ, nhưng trong mắt hoàn toàn không có chút cảm xúc. Cặp mắt tím tinh thuần rét lạnh như băng, nhưng lại khiến Tác Phi có cảm giác nếu chạm vào sẽ vỡ nát.

“Sợ chứ. Ta là một người nhát gan.” Tác Phi tự giấu cười cười, nhưng lại dùng ngữ khí kiên định nói, “Nhưng ta đã sớm nói, sẽ không bỏ lại người.” Mặc dù sợ hãi nhưng vẫn kiên trì, đây mới là đồng ý.

Trả lời như vậy so với hai chữ “Không sợ” nhẹ tênh thì chân thành hơn nhiều lắm, cũng làm cho gương mặt Samuel trở nên ấm áp.

Hắn hơi cúi người, ghé sát tai Tác Phi nói: “Nhớ kĩ lời hứa hẹn của người, không được bị ta giết chết.”

Tác Phi vừa định trịnh trọng gật đầu, lại lập tức ngốc đơ.

Miệng của cậu... bị chặn. Lần này không phải là cánh tay, mà là miệng, miệng, miệng,... vô hạn tuần hoàn N+ lần.

Mặt Tác Phi bùm một cái đỏ ửng. Samuel hôn cậu, môi chạm môi... Đm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai tới nói cho cậu biết đang xảy ra chuyện gì đi!!!

Cậu mở to mắt, một cử động nhỏ cũng không dám. Đại não tạm thời đình chỉ, tất cả thần kinh đều tập trung lên đôi môi, nhưng lại không có cách nào miêu tả đây là cảm giác gì. Cậu chỉ cảm thấy gương mặt xinh đẹp của Samuel gần ngay trước mắt, nhưng vì cậu hơi híp mắt nên có cảm giác mờ lung hư ảo.

Ừm ừm... Chẳng lẽ cách biểu đạt tình hữu nghị đang lưu hành gần đây là hôn môi sao? Nhất định là như vậy đi, đúng vậy đi, không có khả năng sai đi!

Không có khả năng sai cái đầu người, lưu hành cái mịa nó! Đây là Jalands, là một lục địa trong game, toàn dân đều là gay, cao H, bán thịt chộc người phun máu mũi. Cậu công lược hết cả game, làm sao có thể không biết hôn môi là có ý gì. Đây là điềm báo sắp – ước – pháo a!

Chẳng lẽ là linh hồn tổng công của Samuel rút cuộc thức tỉnh, cho lắm rằng cậu là mục tiêu công lược, sau đó muốn triển khai tấn công thu cậu vào hậu cung của hắn?

Đều nói vợ bằng hữu liền không khách khí, nhưng bằng hữu thì không thể trở thành vợ dâu a. Tổng công đại nhân người mau tính, đem tiết tháo nhặt về đi. Hai thằng công gian đấu với nhau là không có kết quả đâu nha! (Trọng điểm là cái này sao?)

Trong lòng phun tào thành biển, cậu rút cuộc không nhịn được mở miệng, lời nói thắm thía tận tình khuyên bảo, quyết chí muốn nhắc nhở tổng công quay đầu là bờ: “Chúng ta...” Mấy chữ ‘không có khả năng đến

với nhau' còn chưa phát ra, Samuel đã nhú mồm nói: “Tại sao không khôi phục?”

Tác Phi ngậy ngấn cả người.

Tại, sao, không, khôi, phục?

Năm chữ này dùng dùng dùng tác phá oanh liệt trong đầu Tác Phi. Trong nháy mắt, mặt cậu đỏ ửng như cà chua. ĐKM, chân tướng là như vậy đó hả??

Samuel là đang muốn sử dụng kĩ năng chữa lành của Tác Phi sao? Là muốn hôn môi cậu để khôi phục lại thể lực xói mòn của mình?

— Tác Phi sau khi biết chân tướng nước mắt ròng ròng.

— Nào bỏ quá mức, thật quá mất cmn mặt.

Samuel ‘ngghi hoặc’ trong chốc lát rồi hỏi Tác Phi: “Người mới nói cái gì?”

Tác Phi: “A, vừa rồi a, ừm, ta là nói, ta... là bác sĩ ngoại khoa, trị không được nội thương. Đúng đúng, ta chính là muốn nói cái này.”

Samuel nhú mồm: “Tại sao ta nghe thấy người nói ‘Chúng ta...’”

“A...Aha ha, người nghe lầm, ha ha.”

Samuel không tiếp tục truy cứu, ngược lại truy vấn một câu: “Người nói người là bác sĩ ngoại khoa, trị không được nội thương. Người...” Hắn dừng một chút, bỗng nhiên mỉm cười, “Thử qua rồi sao?”

Tác Phi: Tại sao ta lại cảm giác nụ cười của Samuel thực ái muội a, là ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác. Nếu lại nghĩ tầm bậy tầm bạ, ta tìm cái lỗ chui xuống cho rồi.

“Chưa thử qua.” Cậu làm sao có thể nói là thử qua rồi. Nếu nói vậy không phải ý là cậu thừa dịp Samuel hôn mê rồi trộm hôn hân? Tuy rằng cậu thực đáng khinh, nhưng cũng phải có giới hạn nha.

“Chúng ta liền thử đi.”

“A?”

Cậu còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, đầu óc đã choáng váng.

Ma tộc và Tinh Linh đều là những chủng tộc cao gầy, nhưng thân thể Ma tộc cường tráng hơn Tinh Linh rất nhiều. Samuel một tay chế trụ thắt lưng Tác Phi, một tay nắm lấy cằm cậu. Chỉ như vậy liền khiến cho cậu vô pháp tránh thoát, cũng không có cách nào phản kháng.

Hắn híp mắt, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi nhạt màu của Tinh Linh. Vẫn mềm mại như vậy, thật giống một khối điểm tâm, ngọt ngào mê người. Tay trái hắn khê dùng sức, Tinh Linh bị buộc há miệng, càng nhiều mềm ngọt dâng lên trước mắt, Samuel không chút do dự tiến quân thần tốc.

Trong cuộc đời Tác Phi, trước hai mươi tuổi đều sợ hãi lo lắng cho tính hướng của mình, bảy năm cuối mới nghĩ thông suốt nhưng lại trở thành một trạch nam, điều duy nhất dám làm cũng chỉ là chơi game boylove, những ý nghĩ đáng khinh đều đặt vào màn hình máy tính, ảo tưởng mình là tổng công đại nhân đi chinh phục tiểu phụ bốn phương.

Trên thực tế, niềm tin vững chắc mình là công hoàn toàn là do bị các tác phẩm sách truyện tẩy não mà ra.

Phải biết, các bạn công trong tiểu thuyết cùng game đều hết sức uy vũ khí phách, kim thương không ngã, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cộng thêm ý chí mạnh mẽ không biết đau chỉ biết tiến tới phía trước. Cái này đem ra so sánh với các bạn thụ thì khác biệt thật rõ ràng.

Đối lập như vậy, Tác Phi tỏ vẻ, cho dù cậu là gay thì cũng muốn làm một bạn gay lợi hại, tức là làm công...

Nhưng sự thật là người có quan niệm ngu ngốc như vậy thì bản thân cũng là một thẳng ngu.

Vì vậy mới nói, một công chân chính vĩnh viễn không cần phải nói mình là công, một thụ chân chính lúc nào cũng ồn ào tự xưng mình là công.

Đợi đến lúc Tác Phi hiểu được điểm ấy đã có chút muộn.

Một tiểu 'công' không có bất cứ kinh nghiệm thực chiến gì mà chỉ biết bỏ não lần đầu tiên trải qua hôn môi chân chính đã bị dọa cho đầu óc choáng váng.

Đối diện với tiến công của Samuel, Tác Phi trở tay không kịp, chỉ có thể bị động tiếp nhận. Cậu cảm giác bản thân run rẩy bởi nụ hôn của hắn, mà ngay cả thần kĩ phun tào thiên hạ đệ nhất của cậu giờ này cũng đình công. Ngoài ra, cả hệ hô hấp cũng đình công theo...

Vì phòng ngừa chuyện Tác Phi trở thành Tinh Linh thuần huyết đầu tiên trong lịch sử bởi hôn môi mà tắc thở chết, Samuel đành phải thả cậu ra.

Bỗng dưng có thể hô hấp, đại não thiếu dưỡng khí của cậu trống rỗng. Tác Phi há miệng thở dốc, tim đập

âm âm muốn nhảy lên cổ họng.

Một lát sau, cậu mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Samuel trong mắt mang ý cười, cổ ý nói: “Hình như khôi phục một chút.”

Tác Phi... hoá đá.

ĐCM mấy thằng sản xuất game, ĐCM plug-in, ĐCM kĩ năng trị thương, tất cả tụi bây đều muốn hãm hại lão tử!!!

Samuel suy nghĩ một chút, lại nhìn Tác Phi nghiêm túc nói: “Có lẽ chúng ta thực hành thêm mấy lần, sau khi thuần thực hiệu quả sẽ nâng cao.”

Tác Phi: ... Có dám cho lão tử phun tào vào mặt người không... Giá trị phun tào tích lũy nhiều như vậy lão tử nổ tung mất!

Nếu lại tiếp tục cùng Samuel dây dưa chuyện này, Tác Phi sẽ bùng nổ. Chỉ số thông minh của cậu rất cuộc tăng trở lại, nhớ tới máu thú mình mới tìm, vội vàng xách lên, đưa cho Samuel: “Máu thú nè, uống bổ sung thể lực!”

Bạn Người Lùn Evelyn này giờ đang đứng xem bình tĩnh nói: “Nguyên lai trong ngôn ngữ của Tinh Linh, bằng (cơ) hữu là có ý này. Quả là một chủng tộc với lịch sử lâu dài, văn hoá phong phú.”

Máu thú Tác Phi lấy được không những là cấp thấp mà số lượng lại thiếu, đối với Samuel bị tổn thất phần lớn lực lượng mà nói quả thực là cửu ngư nhất mao*. Nếu muốn khôi phục hoàn toàn, hẳn cần một lượng lớn máu thú cao cấp.

**chín trâu mất một sợi lông:được dùng để nói về những tình huống chẳng có gì đáng kể. Nó tương tự với thành ngữ tiếng Anh “một giọt nước trong cái xô” (a drop in the bucket) hay câu “muối bỏ bể” của Việt Nam.*

Cách tiện lợi lại nhanh nhất chính là đi chợ giao dịch Địa Tinh, trực tiếp mua máu thú. Hơn nữa Tác Phi còn có tính toán khác. Trong tay của cậu có rất nhiều kim tệ, trước mắt có cơ hội như vậy, nếu lãng phí thì thật đáng tiếc.

Đến chợ giao dịch Địa Tinh, cậu có thể xem vận may của mình. Nếu đủ may mắn có thể mua một truyền tống phù thì thật quá tốt, có thể lập tức truyền tống tới bên ngoài Valinor. Như vậy, cậu có thể lạng lẹ lên vào, cứu Veeshan ra.

Biết được bọn họ muốn đi chợ giao dịch Địa Tinh, Jonah hưng phấn đề xuất muốn đi cùng. Tác Phi nghĩ

nghĩ, cuối cùng tỏ vẻ chỉ cần Eugene đồng ý, y có thể đi chung với hai người họ.

Mang theo Người Lùn đến chợ giao dịch Địa Tinh quả thực giống như ôm một đồng phiếu giảm giá, bảo đảm không bị lừa gạt, mua bán hàng thật giá thật.

Eugene không cự tuyệt Jonah, bất quá trước khi bọn họ tới chợ, ông lén lút tìm tới Tác Phi. Ông đem một tờ giấy đưa cho cậu, dặn dò: “Trên đây ghi một số vật liệu hiếm có. Nếu người có vận khí tốt gặp được liền toàn lực mua về.”

Tác Phi ngẩn người, mở tờ giấy ra, nhanh chóng quét mắt vài lần, nhất thời có chút kinh ngạc.

Hiếm có chỗ nào chứ, cái đồng này tuyệt đối là cực phẩm đó. Câu ‘chỉ có thể gặp, không thể cầu’ là dùng để chỉ mấy thứ này nè.

Eugene dừng một chút mới nói: “Thánh khí kia chưa được kích hoạt hoàn toàn. Hai phần ba lực lượng của nó bị khoá lại. Nếu người có thể thu thập hết những vật liệu này, ta có thể giúp nó hoàn toàn thức tỉnh.”

Những lời này khiến Tác Phi ngẩn người. Việc Eugene phát hiện bí mật của Tu La nhận cũng không có gì đáng ngạc nhiên – một đại sư thần cấp mà không phát hiện ra mới là lạ. Khiến cậu ngạc nhiên chính là việc uy lực Tu La nhận còn chưa hoàn toàn kích phát mà bị phong ấn hai phần ba. Đây có nghĩa là gì? Không có ai so với Tác Phi, một người chơi đã đi qua toàn bộ game, hiểu rõ hơn.

Chỉ với một phần ba lực lượng, Samuel cũng đã đem Jalandrs đảo lộn từ đầu đến đuôi. Nếu toàn bộ kích hoạt rồi thì còn nghịch thiên tới mức độ nào?

Đột nhiên có một ý niệm hình thành trong đầu Tác Phi. Nếu như... nếu như thật sự có thể đem Tu La nhận kích hoạt, như vậy sức mạnh của Samuel sẽ tăng lên gấp ba. Đến lúc đó, toàn bộ Jalandrs căn bản không còn ai có thể uy hiếp hắn.

Nói vậy, hắn sẽ không cần phải lâm vào hoàn cảnh chỉ còn một tầng máu. Thế chẳng phải sẽ không bao giờ kích phát hình thức cuồng bạo kia nữa sao?

Chỉ cần Samuel có lý trí, không chế được thân thể của mình, cậu tin tưởng Samuel nhất định sẽ không giết người vô tội.

Nghĩ đến đây, Tác Phi nắm chặt tờ giấy, đối Eugene trình trọng nói: “Cảm ơn ông.”

Eugene thở dài nói: “Sức mạnh luôn là con dao hai lưỡi. Người nên lo lắng, cẩn thận một chút.”

Trong căn phòng đen tối âm trầm, những dòng chữ bạc rườm rà đan chéo nhau như chú ngữ cổ xưa nhất, thần bí khó lường.

Ở giữa, một hắc y nhân đang ngồi gần nguồn sáng. Phía dưới lớp áo choàng lộ ra mái tóc màu hồng nhạt đặc biệt, khiến không người nào có thể xem nhẹ.

Gã nắm trong tay một hạt châu hình tròn trong suốt, bên trong ánh sáng xoay rục rờ. Gã nhìn chăm chú, một lát mới mỉm cười: “Nguyên lai là chín loại vật liệu này.”

Trong quả cầu hiện lên rõ ràng chính là nội dung trên tờ giấy của Tác Phi.

“Để ta tới giúp các người vậy.”

— Hết chương 32 —

33. Chương 33

Chợ giao dịch Địa Tinh tiếp giáp với lãnh địa Người Lùn ở phía Bắc. Nguyên bản nơi đây là một mảnh rừng rậm, nhưng từ khi một vị Địa Tinh trèo non lội suối vào tộc Người Lùn, tiến hành lần mậu dịch đầu tiên xong, nơi này liền phát sinh thay đổi ngất trời.

Địa Tinh tuy giàu có nhưng vô cùng điệu thấp. Bọn họ dùng đầu óc kinh thương xuất sắc cùng năng lực cường đại bảo vệ bản thân, vì vậy vẫn luôn an toàn sống sót giữa các chủng tộc khác nhau. Từ khi họ cùng Người Lùn bắt đầu buôn bán, mảnh rừng rậm này không ngừng được khai phá mở rộng, cuối cùng hình thành chợ giao dịch khổng lồ, nổi danh khắp Jalands.

Mà khu chợ này được gọi là thành Bennis, cũng chính là tên của vị Địa Tinh đầu tiên thành công giao dịch với Người Lùn. Vì kỉ niệm ý nghĩa lịch sử của lần đầu mậu dịch, họ lấy tên y đặt làm tên của thành thị này.

Tuy rằng lãnh địa Người Lùn cùng Bennis tiếp giáp, nhưng muốn băng qua lãnh địa Người Lùn thì phải đi một khoảng cực kì xa, mất tận bảy, tám ngày.

Bởi vậy nếu muốn đi Bennis thì yêu cầu đầu tiên là phải có toạ kỵ.

Tại Jalands, ngựa là toạ kỵ thông dụng nhất, nhưng những người có chút địa vị và năng lực phần lớn sẽ mua mãnh thú bị thuần dưỡng làm toạ kỵ. Thứ nhất, chúng có tốc độ siêu phàm; thứ hai, chúng còn có khả năng bảo hộ chủ nhân. Đương nhiên, một lý do là ngoại hình của chúng so với ngựa thì oai phong hơn rất nhiều.

Mà mãnh thú có thể bay càng là toạ kỵ cực phẩm được mọi người chạy theo như vịt.

Nếu đã biết bay còn có thể phun pháp thuật thì con thú này xứng đáng làm Ferrari luôn rồi.

Mãnh thú bị thuần dưỡng phần lớn đều có khế ước, duy trì quan hệ chủ tớ với chủ nhân. Đồng thời, chúng cũng bị đổi tên thành thuần dưỡng thú, răng nanh bị mài, không còn hung hãn nữa.

Lại bởi vì phần lớn mãnh thú có hình thể khổng lồ, sắp xếp chỗ ở cho chúng hết sức bất tiện, cho nên một số thuần dưỡng sư khôn khéo liền cố gắng nghiên cứu một loại khế ước áp chế. Dưới yêu cầu của chủ nhân, mãnh thú có thể thu nhỏ thân thể lại, biến thành bộ dạng thú non. Như vậy, chúng vừa có thể là thú cưng bán manh đáng yêu, vừa có thể là thuần dưỡng thú cực phẩm xuất sắc, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Bởi vậy, trước khi Samuel cùng Tác Phi chuẩn bị đi thành Bennis, cả nhà Eugene gồm ba Người Lùn đều sôi nổi đem ánh mắt mong chờ hướng về bạn thú con vừa ăn uống no đủ đang ngáp ngáp.

Thú con: Các người nhìn gia làm cái gì!

Tác Phi lập tức hiểu ý bọn họ. Cậu nhìn thú con chỉ nhỏ bằng hai bàn tay, nói: “Nó không phải là toạ kỵ.”

Jonas đầu tiên là kinh ngạc, sau là thất vọng: “Không phải a...”

Thú con: Người Lùn ngu xuẩn! Các người cứ nhiên cho rằng bản thân thú là cái loại mãnh thú cấp thấp đó! Bản thân thú chính là, hừ hừ, bản thân thú còn lâu mới nói cho các người biết!

Evelyn nhìn thú con hỏi: “Thế nó có ích lợi gì? Là thú bảo hộ?”

Tác Phi nhớ lại từ lúc mình nhận thức thú con tới nay, trái lo phải nghĩ, liệu mạng tím vài từ khen nó một chút. Cân nhắc nửa ngày, cậu mới bị ai phát hiện, thằng nhóc này trừ ăn với ngủ thì thực không có chỗ nào đáng khoe.

Bất quá cậu cũng không từ bỏ, kiên trì khen nó: “Nó vừa thông minh, bộ dạng lại đáng yêu, da lông bóng loáng...”

Evelyn trăm năm độc mồm độc miệng bổ sung: “Còn biết ăn, biết ngủ, biết kêu ngao ngao.”

Tác Phi... vô pháp phản bác.

Tác Phi sờ sờ đầu thú con, cười cười nói: “Nó đã cứu ta rất nhiều lần, vô luận thế nào cũng thực cảm kích nó.”

Evelyn không hé răng nữa.

Thú con: QAQ, người... người phạm quy. /(/ / / /)/

Nói về toạ kỵ, Tác Phi liền nhìn sang Samuel. Trong toàn bộ game, Samuel đều không thu dưỡng bất cứ thú cưng nào, lại càng không có toạ kỵ. Tuy rằng bên cạnh hắn có rất nhiều tiểu thụ bán manh, nhưng cũng không đánh đồng được. Dựa theo góc độ thương mại mà nói, nhà sản xuất game nên cho hắn một số sủng vật để người chơi mua mới đúng.

Nhưng tổng công từ đầu tới đuôi đều không có...

Cuối cùng là lão Eugene hào phóng đưa thuần dưỡng thú của mình ra, là một Tam Thủ Khuyển. Hình dáng như tên gọi, là một con chó ba đầu, bộ dạng rất hung ác, ngay cả dưới hình thể thú con cũng vô cùng dữ dằn, tuyệt đối không có chút giá trị bán manh. Bất quá lão đầu Eugene thương nó như đặt trên đầu quả tim, rất luyện tiếc để nó rời đi.

Jonah hiển nhiên là đã mơ ước được cưới nó từ lâu, ánh mắt nhìn Tam Thủ Khuyển sáng rực. Ngược lại, Evelyn nhíu nhíu mày, ngăn cản nói: “Ông nội, ông vẫn nên để Tam Tam ở nhà đi, nó là thú bảo hộ của ông mà.”

Ý tứ trong lời nói thật rõ ràng, Người Lùn này lo lắng cho an nguy của ông nội. Jonah dù chậm nửa nhịp cũng hậu tri hậu giác ý thức được.

Ngược lại, lão Eugene khoát tay nói: “Không sao, ông ở trong lãnh địa Người Lùn, không ra ngoài thì không có ai trêu chọc được ông.” Nói xong ông liền kích hoạt Tam Thủ Khuyển.

Ông nói cũng đúng, Evelyn cùng Jonah không tiếp tục kiên trì. Chỉ cần lão Eugene không ly khai lãnh địa Người Lùn thì vô cùng an toàn, không cần lo lắng nhiều.

Hai Người Lùn nhỏ nhẩn hững phần bò lên Tam Thủ Khuyển rồi vội muốn tiếp đón Tác Phi leo lên. Tác Phi vừa muốn trèo lên, cổ tay đã bị Samuel giữ chặt.

Tác Phi không rõ chuyện nhìn về phía hắn.

Samuel không nhìn cậu, chỉ đối với hai Người Lùn nói: “Các người đi trước, chúng ta hẹn nhau trước cửa thành Bennis.”

Tác Phi có chút mù mịt. Người Lùn đi rồi, Tam Thủ Khuyển cũng đi rồi, bọn họ không có toạ kỵ thì đi bằng niềm tin à?

Jonah hiển nhiên cũng nhận thấy vấn đề này, vừa định hỏi đã bị Evelyn đánh gãy: “Được, gặp nhau trước cửa thành.” Nói xong liền chỉ huy Tam Thủ Khuyển nghênh ngang mà đi.

Tác Phi . Sao không để ta cưới a... Đại ca, người muốn ta đi gãy chân luôn hả.

“Lại đây, chúng ta cũng xuất phát.” Samuel đối Tác Phi nói.

Tác Phi hết sức bất đắc dĩ. Toạ kỵ đi bà nó rồi, nghĩ đến chuyện phải đi bộ liền muốn khóc a. Haizzz, thật khổ bức... Hả? Hả?!!

Tác Phi kinh ngạc cảm giác thứ gì vòng qua lưng mình, sau đó dưới chân nhẹ hẫng, tiếp theo cả người đã được nhắc lên, được Samuel ôm ngang.

Tác Phi hoảng sợ. Tình huống này là sao?!

Samuel cúi đầu nhìn cậu, thấp giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

Tác Phi còn muốn nói, đáng tiếc không có cơ hội.

Samuel ôm lấy cậu, bắt đầu tăng tốc.

Hình ảnh này sao quen thuộc dữ vậy a a a a. Lúc trước, trong rừng cây Noor, để né tránh độc khí, cậu cũng từng bị ôm công chúa như vậy phải không?

Nhưng lúc đó, toàn bộ rừng cây chỉ có hai người bọn họ, cũng không bị ai thấy, bị ôm công chúa cũng không sao. Nhưng bây giờ bọn họ đang ở trong lãnh địa Người Lùn nha! Xấu hổ quá đi mất, mặt mũi bị ném sạch rồi!

Đến lúc này Tác Phi bỗng nhiên biết tại sao Samuel không có toạ kỵ. Hắn căn bản không cần đi. Tốc độ này toạ kỵ gì đó so được sao?

Còn nữa, trong game boylove kia, Samuel ôm công chúa các tiểu thụ chạy như bay quả thực là cách xoát hảo cảm tốt nhất. Giờ khắc này, Tác Phi cảm thấy chính mình đã hiểu được dụng ý của nhà sản xuất game...

Tổng công đại nhân à, trên người người không cần có nhiều kĩ năng ước – pháo như vậy đâu!!

Mặt khác, không cần lấy lão tử làm vật thí nghiệm! Con t(r)ym bé nhỏ của lão tử chịu không nổi!

Hai người đi như bay, mà thú con cũng theo sát phía sau. Giờ khắc này nó thiệt là nở mày nở mặt. Nhìn tốc độ của bản thân thú này ~!

Không ngoài ý muốn, ba người bọn họ tới thành Bennis sớm hơn hai Người Lùn.

Bọn họ hẹn nhau gặp ngoài cửa thành, vậy nên bọn Tác Phi cũng chờ ở chỗ này.

Nhân dịp tới sớm, Tác Phi dùng ma pháp để thay đổi màu mắt cùng màu tóc của mình và Samuel, biến thành Ma tộc phổ thông có tóc đen mắt đen, cùng Tinh Linh thông thường với tóc vàng mắt xanh.

Như vậy, giữa dòng người hỗn tạp trong thành Bennis, bọn họ sẽ không nổi bật.

Đương nhiên, Tác Phi tỏ vẻ, nếu kĩ thuật của cậu cao hơn một chút liền có thể biến Samuel xấu đi tí xíu, sẽ bớt gây chú ý hơn nữa. Chỉ tiếc, cậu là một ma pháp sư gà mờ, dỏm hết chỗ nói.

Vẫn là nên tìm cơ hội nghiêm túc học tập, luyện tập một chút. Samuel là Ma tộc, trời sinh ngoài ma pháp hắc ám ra thì bài xích tất cả ma pháp khác. Mà ma pháp hắc ám chủ yếu chỉ có huỷ diệt cùng tàn phá, không có bất cứ kĩ năng nào của ma pháp phổ thông.

Nghĩ như vậy, Tác Phi bỗng nhiên cảm thấy nếu chính mình cố gắng sẽ có rất nhiều chỗ hữu dụng! Trên toàn bộ Jalands, Tinh Linh là chủng tộc có linh ngộ cao nhất với ma pháp tự nhiên.

Không bao lâu, nhóm Người Lùn đã chạy tới.

Hai người bọn họ đối với việc Samuel đến sớm một bước cũng không tò mò đặt câu hỏi, Tác Phi cũng vui vẻ không cần phải giải thích. Nếu cậu ôm Samuel một đường chạy như bay tới đây, cậu còn có thể nói ra, nhưng ngược lại... là Samuel ôm cậu... Quên đi quên đi, không có chuyện gì hết! Tất cả biến vào dĩ vãng hết đi!

Kiến trúc thành Bennis có dạng cầu thang, hạ tầng là trung tâm mậu dịch tự do, chỉ cần người nộp một khoản thuế nhất định thì bất cứ ai cũng có thể bày hàng ra bán. Đồ vật buôn bán cũng không có hạn chế gì, chỉ cần người có bản lĩnh bán được thì dù bày ra củi khô cũng không ai quản người.

Trung tầng tụ tập đại bộ phận thương nhân. Người nơi này cũng không phải toàn Địa Tinh – cho dù phần lớn là Địa Tinh, nhưng vẫn có một số Nhân tộc đến đây lập nghiệp làm giàu. Cấp bậc trung tầng tương đối cao, yêu cầu cũng cao. Nó như một khu thương trường chuyên kinh doanh, có cửa hàng tinh xảo, và lại đồ vật bán ra được phân loại cực kì chỉnh tề. Nhưng người muốn đi vào phải chứng minh tài chính. Chứng minh bằng cách nào? Đơn giản nhất chính là ôm theo một túi kim tệ...

Thượng tầng thành Bennis chính là nơi sang quý, xa xỉ nhất toàn bộ Jalands. Ở nơi đó, nhìn thấy Thiên tộc thần dụ, Ma tộc nguyên thủy cùng với các chủng tộc đẳng cấp cao khác cũng là chuyện bình thường. Với lại, đồ vật giao dịch nơi đó cho dù nhiều tiền cũng không có khả năng cân nhắc, vì địa vị cùng quyền thế có ảnh hưởng nhất định. Bởi vậy, một số cực phẩm mặc dù mua vào túi được nhưng bảo vệ chúng được hay không mới là chuyện quan trọng.

Tác Phi rất tính toán, trong game đã lật tung hạ tầng thành Bennis để đào vàng rồi. Đúng vậy, bây giờ cậu muốn đi kiếm chác ở thượng tầng.

Còn về phần làm thế nào tiến vào thượng tầng? Ha hả, chỉ cần tổng công đại nhân lộ ra tướng mạo sẵn có, một Ma tộc nguyên thủy tất nhiên có đặc quyền vào rồi.

Đương nhiên, trước đó cậu cần mua một lượng lớn máu thú, không chỉ để cho Samuel uống bây giờ mà còn phải duy trì được một thời gian. Phải nhét đầy túi không gian, xem ai còn dám khiến hắn mất quá nhiều máu! Lão tử liền vung máu ra dim chết người!

Mang theo lý tưởng hào hùng, Tác Phi bước vào thành Bennis, lại bị âm thanh huyền ảo thu hút sự chú ý.

Đứng chắn ngay tại cổng thành có một đám Nhân tộc mặc chế phục giống nhau đang đứng thành vòng tròn. Bọn họ cười vang, đùa giỡn người bị vây vào giữa: “Tiểu mỹ nhân, ngươi đi một mình rất nguy hiểm, không bằng theo bọn ta.”

Tầm mắt Tác Phi dời qua. Lọt vào mắt cậu chính là mái tóc đặc biệt kia, sắc tím óng ánh chói mắt như đoá lan tử la* nở rộ.

34. Chương 34

Jalands lấy bối cảnh phương Tây, lại là nơi tập hợp của các chủng tộc, màu tóc màu mắt kiểu gì cũng có, nhưng màu tím nhợt nhạt này lại rất ít thấy.

Nó không phải là đặc tính của riêng chủng tộc nào, mà chỉ xuất hiện ở một số người.

Trong ấn tượng của Tác Phi, có một người như vậy.

Tên của y là Amia, là một Yêu Tinh. Tuy rằng y không phải là vương tộc trực hệ của Yêu Tinh tộc, nhưng địa vị lại không hề tầm thường.

Bộ tộc Yêu Tinh mỗi trăm năm sẽ sinh ra một vị tiên tri, nghe nói là luân hồi từ đời này sang đời khác, linh hồn bất diệt. Người này tuy rằng thân thể nhu nhược yếu ớt, chịu không nổi dù chỉ một kích, nhưng lại có năng lực dự báo tương lai.

Vì đặc tính này, người này được Yêu Tinh tộc bảo vệ hết sức cẩn thận, quả thực phải nói là được cung phụng mà lớn lên. Mà toàn bộ Jalands đều vô cùng tò mò về y.

Đương nhiên, đi cùng với lòng hiếu kì này là dã tâm bưng bưng muốn chiếm hữu người nọ.

Bất quá, nếu người đó bị ép buộc hay không tự nguyện, năng lực tiên tri sẽ mất đi, rất nhanh suy kiệt, rơi vào vòng luân hồi tiếp theo.

Mà người cưỡng ép tiên tri cũng sẽ nhận một lời nguyên rửa vô cùng tàn nhẫn, còn nguyên rửa nội dung là gì thì đối mỗi người đều bất đồng.

Amia này chính là tiên tri trăm năm có một của Yêu Tinh tộc.

Y có mái tóc xinh đẹp màu tím nhạt, dung mạo yêu dã đặc trưng của Yêu Tinh. Yêu Tinh tộc phần lớn là vô tính, bởi vậy mỹ mạo của họ cũng không giống người thường.

Nếu nói về đẹp của Thiên tộc là cao quý thánh khiết, Tinh Linh là hoa lệ tinh xảo, Ma tộc là dã tính bá đạo, thì của Yêu Tinh tộc chính là quyến rũ yêu dã.

Bọn họ nhất cử nhất động đều có ý tứ, nụ cười nhàn nhạt có thể câu lấy hồn người.

Mà tiên tri Yêu Tinh tộc càng là một yêu nghiệt. Mặt y không tinh xảo như Manzi, nhưng phần khí chất này tuyệt đối đủ để hormone của tất cả giống đực nhanh chóng quật khởi.

Lúc chơi game, khi Tác Phi gặp Amia, hormone tất nhiên cũng quyết đoán quật khởi. Yêu nghiệt thụ như vậy mà không thu vào hậu cung thì thật oan uổng cho danh hiệu tổng công của cậu a!

Đáng tiếc chính là... nhân vật Amia lại không thể công lược!

Người xinh đẹp đến thế, toàn thân toả ra lời dụ dỗ đến-xơi-em-di đến thế, cư nhiên không thể công lược – thực không khoa học.

Tác Phi không tin, thật sự muốn mạnh mẽ công lược, nhưng sự tình bi ai liền xảy ra. Amia bị cưỡng bách, tuy rằng vẫn yêu dã như trước, nhưng mất đi năng lực tiên tri, hơn nữa bắt đầu từng bước suy kiệt, cuối cùng cứ như vậy mà chết...

Mà sau khi y chết đi, Tác Phi mới hậu tri hậu giác biết sự cưỡng bách của cậu khiến cậu bị nguyên rửa.

Tên của nó thực đơn giản trực tiếp, là ‘lời nguyên rửa của Amia’.

Sau đó... chuyện khiến Tác Phi học máu đã xảy ra, vì cái nguyên rửa khốn nạn này là: cả đời không cương, vĩnh viễn liệt dương!!

Đ*t con mẹ! F*ck you! ABJ@u!\$(*&\$)!____)*!!!!

Tác Phi nhìn cái nguyên rửa trôi lơ lửng trên đầu nhân vật của mình, trái tim bé nhỏ nát bét thành trăm ngàn mảnh rồi.

Trên đời còn có chuyện gì bi ai hơn nữa không? Cậu đường đường là tổng công đại nhân, đang du ngoạn trong game boylove cao H chuyên bán thịt, lại liệt cmn dương! Vậy cậu còn chơi cái lông gì a? Gom về một đồng tiểu thụ vô song rồi ngồi nhìn?!

Càng đáng buồn chính là lúc cậu ép buộc Amia, cậu không hề save game, cho nên cậu chỉ có thể load lại file gần nhất, trong lòng cực kì khổ bức!

Vì thế, mặc cho vẻ ngoài Amia đẹp tới cỡ nào, cậu cũng không có nửa điểm hứng thú. Đây là cái thứ chuyên lừa đảo người khác, là cái hố độc nhất vô nhị, ai mà rơi vào hố thì chưa bị hãm hại đến chết sẽ không bỏ qua.

Nếu nói gút mắt giữa cậu và Amia chấm dứt như vậy thì thật sự đánh giá quá thấp sự khôn nạn của trò chơi này!

Lúc Tác Phi sắp quên được cái chuyện ‘Liệt dương’ đáng xấu hổ thì game lại không để yên cho cậu, nghịch ngợm gây chuyện.

Lúc Tác Phi công lược tiểu thụ Người Lùn, cậu căn cứ vào gợi ý trong game, đi đến thành Bennis để kiếm vài vật liệu cực phẩm để lấy lòng người ta. Quá trình tìm kiếm này giống như trò chơi mật mã, khó giải tới mức Tác Phi muốn quăng luôn chuột máy tính.

Với IQ siêu cao của mình (==”), Tác Phi không muốn lãng phí thời gian, liền lên diễn đàn game coi hướng dẫn walkthrough, may mắn được một đại thần chỉ điểm..

Nguyên lai là ở hạ tầng Bennis có vài người lấy giá cả cực thấp để buôn bán vật liệu cao cấp. Đây quả là đường tắt để làm giàu.

Tác Phi cố gắng nhớ lại, sau đó vội vàng chạy tới thành Bennis, lại không nghĩ tới chuyện sẽ gặp được Amia lần thứ hai.

Mà tình cảnh trong game lúc đó tương tự lúc này. Tiên tri Yêu Tinh tộc quyến rũ phong tao lại không thêm dịch dung, kích thích hormone của một đám nam nhân, vì vậy bị một nhóm Nhân tộc đáng khinh bao quanh trên chợ.

Tác Phi nhất thời nổi lòng tốt, nhớ lại chính mình đã khiến Amia chết yểu thế nào. Lần này lại nhìn thấy cảnh y bị vây hãm, cậu thật sự không đành lòng, liền như một thiên sứ giáng trần thu phục mấy tên Nhân tộc, cứu Amia ra.

Amia thái độ biết ơn, liền thanh nói lời cảm tạ, nhưng có việc nên vội vàng rời đi.

Tác Phi cũng không nghĩ nhiều, nhưng trong lòng lại cân nhắc một chút. Không chừng đây là một nhiệm vụ ẩn, thông qua chuyện này xoát độ hảo cảm một chút, coi chừng lại mở được tuyến công lược Amia...

Não bỏ một phen, cậu mới tới chỗ bán hàng mà walkthrough chỉ điểm, nghĩ rằng trước hết cứ mua mấy thứ này để kiểm lời trước cái đã.

Nhưng ai ngờ được lúc cậu chạy tới mấy quầy hàng kia, vô luận tìm thế nào cũng không thấy vật phẩm trong gợi ý. Một hai quầy không có thì thôi đi, nhưng cả bốn chỗ đều bảo như vậy!

Đây là xảy ra cái quái gì?

Tác Phi nổi giận, lần thứ hai lên diễn đàn liền nhìn thấy một bài post. Trên tiêu đề là vài chữ đỏ rực đập vào mắt: “Gặp Amia ở thành Bennis, ngàn vạn lần không được cứu!!!”

Tác Phi nghi hoặc nhấp vào, các người chơi khác cũng không hiểu ra sao, phía dưới comment rất nhiều, hỏi tại sao.

Thăng tới trang sau, Tác Phi mới nhìn thấy comment của lâu chủ*... Sau đó, cậu.... @\$U)@#%U)(JF)(À

**lâu chủ: chủ bài post.*

Amia là cái thằng lừa đảo chuyên đi hãm hại người khác. Y là tiên tri, nhưng không phải khả năng này hết sức tiên phong đạo cốt, đậm đặc hồng trần sao? Vậy mà cái thằng mất dạy kia lại lợi dụng năng lực tiên tri để tìm ra nơi có bảo vật, sau đó lên lút tới Bennis hạ tầng để đào bảo! Đây là gian lận, tuyệt đối là gian lận! Người là NPC nha, cùng người chơi đoạt bảo cái lông á!

Cái game này rốt cuộc còn có thể đáng khinh hơn nữa không? Đây là tình tiết khiến người chơi sụp hố tới cỡ nào chứ?

Giờ khắc này, Tác Phi đã ở đại lục Jalandr chân chính, nhìn thấy cảnh tượng đã từng diễn ra trong game, trong tâm cảm khái vạn lần.

Sau khi cảm khái... liền kéo Samuel nhanh chóng chạy.

Không nhanh không được a, thừa dịp cái thằng lừa đảo kia bị người khác quán lấy, cậu phải mau mau mang Samuel đi trước một bước, mua hết bảo bối, bằng không thằng kia mà thoát được thì bảo bối đã không cánh mà bay.

Trong lúc Tác Phi hồi tưởng, tầm mắt của cậu luôn nhìn chằm chằm Amia. Tầm mắt này quá mức chuyên chú, Samuel không phát hiện cũng khó. Theo tầm mắt của cậu, Samuel cũng nhìn thấy Amia, vẻ mặt tức thời tối sầm.

Mà lúc Tác Phi hồi thần liền nhìn thấy Samuel nhìn chăm chú vào Amia, nhất thời trong lòng có linh cảm mãnh liệt.

Linh hồn tổng công à, người cũng dừng thức tỉnh tại thời điểm này nha. Thực ra tỉnh cũng được, nhưng đừng có bị cái bề ngoài của cái tên kia lừa nha. Không phải ta ngăn người đón y vào hậu cung, nhưng y là một cái hồ đó, nhảy xuống là không bao giờ lên được đó.

Càng nghĩ càng gấp, Tác Phi vươn tay che lại tầm mắt Samuel, trịnh trọng nói: “Không được nhìn.”

Động tác đột ngột này khiến Samuel giật mình, nhưng tiếp theo hắn liền chậm rãi nở nụ cười, thấp giọng đáp: “Được.”

Tác Phi lại bị động tác ngốc nghếch của mình dọa sợ. Cái không khí sặc mùi phim thần tượng chiếu lúc 8 giờ là chuyện gì đây?

Cậu vội vàng rút tay về, ý đồ muốn cứu bồ, liền bổ sung: “Người, người không được tiếp cận hắn!”

Samuel cầm tay cậu, thanh âm thật thấp, mềm mại thì thầm: “Được.”

Tác Phi sụp đổ... Sao lại nhanh chóng thăng cấp thành kịch Quỳnh Dao* rồi a a a! Không khí ngập ngụa cổ tình gây sự X sủng nịch vô phương là thế nào... Ai tới giải thích cho cậu một chút, ý của cậu là...

**Quỳnh Dao là nữ nhà văn, biên kịch, nhà sản xuất người Đài Loan chuyên về tiểu thuyết lãng mạn dành cho độc giả nữ.*

ĐM, cái bệnh sợ giao tiếp này, người thật là tới đúng lúc quá, mau cút đi!

Tác Phi nói không ra lời, cuối cùng chỉ phải biến ngôn ngữ thành hành động, kéo Samuel chạy như điên.

Mục tiêu rõ ràng, hành động mau lẹ, cậu trong nháy mắt liền thành công tới được ba cửa tiệm, như mong muốn đạt được một quyển sách cũ, một bộ y phục bị tàn phá, cùng một cái túi không gian nhỏ xíu chỉ rộng một mét vuông.

Còn lại một cửa hàng cuối cùng, Tác Phi hít sâu một hơi, chí khí bừng bừng hướng về chỗ đó chạy như điên.

Chủ tiệm là một phụ nữ Địa Tinh, thân thể thấp bé đầy đặn. Bà mới dọn hàng ra, Tác Phi đã vô cùng lo lắng chạy tới.

Địa Tinh trời sinh có tài ăn nói, nhìn Tác Phi như vậy, nàng lập tức nghênh đón, đem đồ vật được bày bán của mình khen tới lên trời. Tuy rằng đây là đang ở hạ tầng Bennis nhưng bà có thể khiến cho người mua có cảm giác như nơi này tất cả đều là hàng hoá xa hoa, không mua liền sẽ tiếc chết.

Tác Phi không nhìn tới một hàng kim khí sáng lấp lánh mà tìm được trong góc phòng một cây kiếm cũ bị tổn hại rồi hỏi giá tiền. Người bán hàng hiển nhiên không nghĩ tới một thứ cũ kĩ như vậy còn có người muốn.

Tuy rằng bọn họ là gian thương, nhưng bà ta lại là gian thương có lương tâm. Nhìn thấy cậu nhóc này bạch bạch nộn nộn hết sức đáng yêu, liền có chút không đành lòng, không muốn lừa cậu. Vì thế bà lại lải nhải một phen, ý đồ thay đổi suy nghĩ của Tác Phi, đề cử mấy cây trường kiếm ánh vàng rực rỡ bên kia.

Tác Phi chấp nhất cầm cây kiếm hư không buông.

Người phụ nữ Địa Tinh cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đem đồ vật vốn định ném đi bán ra ngoài.

Giao dịch vừa thành công, Tác Phi liền nhìn thấy Amia vội vàng chạy tới.

Cậu nhanh chóng đem đồ vật thu vào túi không gian, sau đó bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Amia tuy rằng thờ hồng học nhưng mái tóc dài xinh đẹp vẫn đoạt tầm mắt người khác như cũ. Y thay đổi dung mạo, nhìn bình thường hơn nhiều, dấu vết bộ dáng của y vẫn chọc người mơ màng.

Y nhìn về phía Tác Phi, đôi mắt thủy nhuận đa tình: “Tinh Linh, thanh thiết kiếm vừa rồi có thể bán lại cho ta không? Ta trả người gấp bội.”

Tác Phi tâm tình sướng muốn chết. Tên chuyên hãm hại người khác kia, người cũng có hôm nay! Ha ha ha, thật muốn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng.

Trả giá gấp bội? Wow, nghe thật mê người! Muốn lừa ai đó, lão tử không quen biết người.

Tác Phi bất vi sở động, mắt lạnh nhìn Amia.

Giờ khắc này, Amia cũng ý thức được mình gặp một ca khó chơi. Y thu hồi thần tình thoải mái, nghiêm túc đứng thẳng người: “Tinh Linh, ta rất muốn nó. Người nói giá.”

Tác Phi căn bản không muốn mở miệng vì cậu thật sự không muốn đụng gì tới Amia. Có liên quan đến tên này nhất định không gặp chuyện tốt.

Nhưng lúc này, một câu nói của Amia lại thay đổi suy nghĩ của cậu.

“Ta dùng nước suối Nhưông Nguyệt cùng Thiên Hạc Ti đổi với người!”

Tác Phi ngẩn người. Thanh kiếm này là bảo bối vì bên trong nó cất giấu một loại vật liệu cấp mười, vừa hiếm thấy lại vừa quý giá. Nhưng hai thứ Amia đề xuất cũng là vật liệu cấp mười, lại cũng sang quý hi hữu tương đương. Trọng yếu hơn, chúng là vật liệu mà Eugene bảo cậu tìm kiếm!

Mà hiện tại, tâm cậu đã muốn lung lay!

Công cuộc thu thập vật liệu so với trong dự đoán đơn giản hơn rất nhiều. Sợ Amia đổi ý, Tác Phi lập tức lấy thanh kiếm ra.

Amia cũng xuất ra một bình ngọc cùng một túi nhỏ.

Tác Phi vừa định trao đổi, Samuel nãy giờ vẫn trầm mặc lại lên tiếng: “Chờ chút. Trước hết mua một cái giám định khí đã.”

Tác Phi ngẩn người, liền bình tĩnh. Ờm, cậu chút nữa lại ngu rồi. Xúc động giao dịch với Amia như vậy, vạ nhất Amia lại lừa cậu thì sao!

Giám định khí là một dụng cụ loại nhỏ do Người Lùn chế tạo, có thể chuẩn xác giám định cấp độ, phẩm chất cùng tên gọi của vật liệu. Thứ này giá cả không rẻ, nhưng đối với loại giao dịch này mà nói thì cần phải chuẩn bị.

Amia cũng đồng ý. Tuy rằng bản thân y có giám định khí nhưng không lấy ra, cũng là vì tỏ thành ý.

Dùng giám định khí của y, ai biết đã bị động tay động chân qua chưa?

Tác Phi dùng khoảng năm nghìn kim tệ mới mua được giám định khí, tuy tiếc muốn chết, nhưng đem ra so sánh với vật liệu cấp mười thì quả là là cửu ngư nhất mao*.

**chín trâu mất một sợi lông: được dùng để nói về những tình huống chẳng có gì đáng kể. Nó tương tự với thành ngữ tiếng Anh “một giọt nước trong cái xô” (a drop in the bucket) hay câu “muối bỏ bể” của Việt Nam.*

Giám định khí chỉ lớn bằng bàn tay, chỉ cần chạm vào vật liệu, sau mấy phút đồng hồ sẽ hiện ra kết quả.

Tác Phi khẩn trương đem giám định khí đựng vào bình ngọc cùng túi nhỏ, yên lặng chờ đợi trong chốc lát cho tới khi thấy kết quả.

Nước suối Nhược Nguyệt, vật liệu hệ thủy cấp mười.

Thiên Hạc Ti, vật liệu hệ mộc cấp mười.

Xác định không có gì sai sót, Tác Phi và Amia cuối cùng giao dịch thành công.

Đơn giản thoải mái lại thu thập được hai vật liệu khác nhau khiến Tác Phi vui mừng quá đỗi, ánh mắt cậu nhìn về chuyên-gia-lửa-đảo Amia cũng hiền lành hơn nhiều.

Chia tay với Amia, mục tiêu kế tiếp của Tác Phi chính là tìm máu thú cho Samuel.

Nhưng vừa rẽ hướng khác, cậu lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Mái tóc dài màu bạc bắt mắt, lỗ tai nhọn, cùng cặp mắt lửa đỏ.

Grambli Evans!

35. Chương 35

Grambli Evans!

Lão cha ngàn năm chuyên hãm hại nhi tử của cậu!

Grambli mặc một bộ trường bào đen, chỉ mỗi phần cổ áo cùng tay áo có hoa văn màu bạc, như hoà vào mái tóc suôn dài như thác nước của hắn. Đôi con ngươi không còn màu bạc nhợt nhạt mà là màu đỏ nồng đậm, đầy lệ khí.

Tác Phi trợn mắt nhìn hắn. Nếu ánh mắt có thể giết người, Grambli đã sớm vỡ nát.

Cái tên tra phụ thân này, đem nhi tử hãm hại tới chạy trốn chết, đem thê tử hãm hại đến sống chết không rõ, vậy mà còn có thể nhàn nhã du dương khắp nơi.

Phạm tội ác tày trời như thế mà hắn có thể sống nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tinh Linh tộc đều chết sạch rồi sao? Manzi Yagudin, mấy chiến sĩ Tinh Linh cực mạnh bọn người có ích gì!

Tác Phi tức giận muốn điên, chỉ cần nghĩ tới Veeshan, nghĩ tới ánh mắt nàng nhìn cậu vào giây phút cuối cùng, tâm liền ầm ầm đau. Gặp được tên đầu sỏ gây tội này, cậu càng hận đến nghiến răng nghiến lợi, lý trí đều không còn, chưa gì đã muốn xông lên hung hăng chém hắn một phát.

Samuel cầm tay cậu, nhiệt độ cơ thể ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến khiến Tác Phi chậm rãi tỉnh táo lại.

Grambli cũng nhìn thấy Tác Phi. Hắn nhìn thoáng qua phía cậu, sau đó nhẹ nhàng câu khoé miệng, con người lạnh băng lộ vẻ trào phúng.

Tác Phi nháy mắt muốn xù lông. Ờm, không đi xử cái tên tra phụ thân này, cậu trong lòng khó chịu quá a. Nhưng trước mắt thật sự không thể xúc động.

Grambli không đi một mình. Hắn ở phía trước, đồng hành đằng sau còn một người khác. Đó là một nam tử tóc đen, gương mặt lạ lẫm, nhưng gã lại gắt gao nhìn Tác Phi chăm chăm, đôi mắt nhỏ dài không hề có hảo ý.

Tác Phi nhìn về phía gã, bỗng nhiên nhận ra đây chính là hắc y nhân ngày đó tập kích Tinh Linh tộc, giúp đỡ Grambli giết hại Tinh Linh, mà còn nói một câu với cậu.* Khi thấy Tác Phi nhìn mình, người nọ cố ý mấp máy miệng, không tiếng động nói một câu. Loại môi ngữ này Tác Phi xem không hiểu, nhưng Samuel lại nguy hiểm nheo mắt.

**Ma tộc này nói “Người nhìn ai vậy?” với Tác Phi.*

Tác Phi hít một hơi thật sâu, rồi cuộc đêm lửa giận áp xuống. Sức chiến đấu của Samuel vẫn chưa khôi phục, bọn họ không thể xúc động đến mù quáng. Trước mắt, họ vẫn nên đi tìm máu thú đã.

Cậu bình tĩnh đem tầm mắt dịch đi, giống như là không hề biết những người này, cùng Samuel đồng thời xoay người rời khỏi.

Muốn mua một món hàng nhất định thì ở hạ tầng Bennis sẽ tốn tương đối nhiều thời gian, bởi vì các quầy hàng đều là cá nhân, vật phẩm giống nhau số lượng rất ít. Nếu phải đi từng quầy thu gom từng ít một thì thật sự vô cùng phiền toái.

Bởi vậy, trung tầng Bennis mới là địa phương lý tưởng, nhưng đồng thời giá tiền cũng sẽ cao hơn rất nhiều. Trên tay Tác Phi còn có chút tiền, lại không muốn lãng phí thời gian ở hạ tầng, vì thế liền lên trung tầng.

Jonah và Evelyn vẫn còn tràn ngập hứng thú với hạ tầng, vì vậy Tác Phi bảo bọn họ tiếp tục đi dạo một vòng ở hạ tầng rồi hẹn thời gian hội hợp ở cửa thành.

Cậu cùng Samuel đi thang máy lên trung tầng.

So sánh với hạ tầng ồn ào náo nhiệt thì trung tầng an tĩnh hơn nhiều. Tuy rằng dòng người vẫn đông đúc, nhưng những quầy hàng rải rác lại trở thành những dãy cửa hàng chính tề ngăn nắp, khiến tổng thể nhìn chín chu hơn rất nhiều.

Hơn nữa, nơi đây quy hoạch phi thường tốt. Toàn bộ trung tầng chia làm vài khu lớn, ví dụ khu nguyên liệu, khu phụ liệu, khu trang bị, vân vân.

Mà trong mỗi khu lớn lại càng được phân loại tỉ mỉ, hết sức toàn diện, giúp khách hàng có thể nhanh chóng chuẩn xác tìm được thứ mình muốn mua. Nhờ tiết kiệm được thời gian mà việc mua sắm càng trở nên tiện lợi. Tuy rằng giá cả so với hạ tầng đắt hơn rất nhiều, nhưng bù lại phần tiện lợi này cũng đáng.

Tác Phi bởi vì nhìn thấy Grambli mà tâm tình không tốt, nhưng sau khi nhìn thấy quang cảnh trung tầng liền nhẹ nhàng thở ra, thoải mái hơn.

Cậu đi theo hướng dẫn, tới khu nguyên vật liệu, rồi lại tìm cửa hàng bán máu thú.

Anil là y sư Thú tộc, là vô cùng hiếm có ở Jalands. Thú tộc phần lớn tính tình đều tục tằn, không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa tôn sùng lực lượng, hết sức cuồng nhiệt với chiến đấu. Bọn họ không thích những thứ phức tạp, giống như chức nghiệp y sư này, nên số y sư ở Thú tộc phải nói là ít đến đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Thú nhân sẽ bài xích y sư. Ngược lại, bọn họ phi thường quý trọng y sư. Đối với những Thú nhân tự nguyện làm y sư, bọn họ cho rằng những người này đang hy sinh cho chủng tộc. Tình cảm sâu đậm cùng với lòng dâng hiến cho bộ tộc mà bỏ qua lý tưởng của mình là hành vi vô cùng đáng được tôn kính.

Nhưng đáng tiếc chính là thiên tính của Thú tộc thật sự không thích hợp với chức nghiệp y sư. Cho dù Anil thật lòng thích nó nhưng nghiên cứu nhiều năm vẫn không có thành tựu, không thể chế xuất được tể ưu tú, cũng không bán ra được để kiếm tiền nuôi sống bản thân, duy trì chức nghiệp y sư tồn kém. Vì vậy, y chỉ có thể đi lối tắt khác.

Y dùng tài sản tích lũy nhiều năm mà bày được một cửa hàng ở trung tầng Bennis, buôn bán nguyên vật liệu để kiếm được chút tiền của để bản thân tiếp tục học tập chế được.

Mà gần đây, y vừa dùng giá cực thấp mua một lượng lớn máu thú ở hạ tầng Bennis. Số lượng rất lớn, nhưng giá thật sự rất rẻ. Vì vậy, Anil vẫn một hơi mua toàn bộ về tuy rằng biết rõ nguồn tiêu thụ máu thú không cao.

Mua xong, y lại hối hận. Thời gian bảo quản máu thú rất ngắn, túi không gian lại chứa không hết. Mà số lượng lớn như vậy muốn mau chóng bán hết thì quả là nằm mơ.

Cho dù bỏ hết đồng máu này cũng không tốn bao nhiêu, nhưng trên tâm lý thì y thật chịu không được, cảm thấy quá lãng phí, quá đáng tiếc.

Dưới tình huống như vậy, lúc Tác Phi cùng Samuel bước vào cửa hàng để mua máu thú, Anil quả thực là hai mắt toả sáng, cao hứng đón tiếp, ân cần chiêu đãi bọn họ.

Tác Phi vì nguyên nhân nào đó mà luôn có hảo cảm với Thú tộc. Bởi vậy, giờ phút này nhìn thấy y sư Thú nhân trẻ tuổi này, cậu cũng có ấn tượng không tồi.

Lúc Anil mang ra đồng máu thú nhiều như nước lũ, ấn tượng từ ‘không tồi’ thăng cấp thành ‘siêu tốt’ ngay lập tức.

Cậu lập tức nói: “Tất cả ta đều mua, người khai giá đi.”

Anil không nghĩ tới chuyện Tinh Linh trước mắt sẽ mua toàn bộ. Cả đồng máu này chỉ tốn khoảng một trăm kim tệ, bây giờ nếu lấy đủ vốn y cũng rất vui rồi. Vì vậy, y cũng không muốn chào giá trên trời, chỉ thêm một chút: “Một trăm hai mươi kim tệ là được.”

Tác Phi ngẩn người... Một trăm hai mươi kim tệ? Đây cũng tiện nghi quá đi! Nhất là tại Bennis trung tầng, cái nơi tiêu tiền như nước này...

Anil nhìn Tác Phi không lên tiếng, cho rằng Tác Phi muốn đổi ý nên vội vàng bổ sung: “Máu này độ tinh khiết rất cao, nhưng không hữu dụng lắm nên vẫn chưa bán ra được. Ta cảm thấy...”

“Ba trăm kim tệ.” Samuel đột ngột đánh gãy Anil.

Anil ngốc lảng nhìn về phía Ma tộc bên cạnh. Dáng người Thú nhân cường tráng nhưng cũng không cao, đối mặt với Ma tộc cao gầy, y phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Samuel nhìn y nói: “Đồng máu thú này ta trả người ba trăm kim tệ.” Hắn ngừng một chút rồi hướng Thú nhân nói, “Ta trả trước cho người năm vạn kim tệ, người dùng hết khả năng đi mua thêm máu thú, nhưng độ tinh khiết phải cao hơn thế này. Có bao nhiêu ta mua bấy nhiêu, giá cả người xem rồi định.”

Cảm giác hiện tại của Anil là... một cục gạch, trực tiếp rớt xuống gáy y!

Samuel lấy ra một gói to hình vuông đưa cho Tác Phi, Tác Phi không rõ, vừa mở ra đã giật mình khép lại.

Mù mịt mắt chó của cậu rồi. Trong này tất cả đều là kim tệ óng ánh!

Cậu tại sao chưa bao giờ biết rằng bên cạnh mình có một cái ngân hàng di động. Đm, đại ca, người điều thấp vừa phải thôi.

Cầm gói to, Tác Phi hiểu được ý tứ của Samuel, xem ra muốn kêu cậu dùng tiền này trả. Bất quá, Tác Phi sớm có tính toán. Năm vạn kim tệ có vẻ là một con số khổng lồ, nhưng cậu vẫn có thể miễn cưỡng trả được. Cậu đã chiếm cả một con Hàn Băng Viêm thú từ Samuel, lúc này phải trả lại cho hắn, giúp Samuel đặt mua máu thú là bốn phần của cậu.

Vì vậy, cậu trả lại cho Samuel: “Ta có tiền, để ta trả.”

“Ta biết.” Samuel nhìn Tác Phi nói: “Người giữ giúp ta.”

Tác Phi: Hay ghê. Tính sợ giao tiếp lại xuất hiện rồi. Tác Phi ấp úng mãi không nói nên lời.

Samuel nắm chặt tay cậu, tiến đến gần, dùng âm thanh thật nhỏ nói: “Không phải người đã nói sẽ không bỏ lại ta sao?”

Rất gần rất gần, đến mức Tác Phi có thể nhìn rõ lông mi của Samuel. Đại não ngừng trệ, chỉ tập trung vào nguyên nhân làm sao hấn có nhiều lông mi thế... Vì câu Samuel nói là câu hỏi, cậu liền gật đầu theo quán tính.

Thấy cậu gật gật, Samuel tạo chút khoảng cách, nói với cậu: “Tốt lắm, đi giúp ta trả tiền nào. Hiện tại ta là người không có đồng nào rồi.”

Tác Phi tiếp tục gật đầu.

Thẳng đến lúc cùng Anil vào trong phòng, cậu mới lấy lại tinh thần. Ai tới nói cho cậu biết, “sẽ không bỏ lại ta” cùng “đem tiền đều giao cho người” có quan hệ nhân quả sao?

Rốt cuộc là giáo viên dạy ngữ văn của ai trong hai bọn họ có vấn đề?

Lúc này, Thú nhân Anil cảm khái nói: “Người yêu của ngài đối với ngài thật tốt.” Tiếp đó y lại thở dài, phiền muộn nói, “Khi nào ta mới có thể tìm được một người có thể dựa vào đây.”

Tác Phi... hoá đá.

Nhìn Tác Phi cùng Anil vào trong, vẻ mặt nhu hoà của Samuel bỗng dưng lạnh ngắt.

Ngoài cửa không một bóng người, nhưng hấn lại nhìn chằm chằm nơi đó, tay trái lần xuống hông.

“Đừng đừng, ta không có ác ý.” Một âm thanh đột ngột vang lên, sau đó một bóng người chậm rãi đứng lên.

Mái tóc dài tím nhạt dịu ngoan buông lả lơi, Amia xoá bỏ nguy trang, lộ ra tướng mạo sẵn có. Đôi mắt phượng hẹp dài câu nhân, đôi môi mỏng chúm chím, khi mỉm cười khoe mắt đều lộ vẻ phong lưu quyền rũ.

Đúng là vị tiên tri chuyên hãm hại người khác trong miệng Tác Phi.

Samuel mặt không đổi sắc nhìn y. Amia vội vàng khoát tay, khoa trương nói: “Ta không thể trêu vào người, vẫn bám theo người để tìm cơ hội nói mấy câu với người thôi.”

Samuel: “Ta không quen người.” Ngụ ý chính là giữa bọn họ không có gì để nói, cự tuyệt y hoàn toàn.

Bất quá Amia cũng không tức giận, chỉ rên một tiếng rồi tiếp tục nói: “Ta bị người nhờ vả, đem vài câu truyền đạt cho người.”

“Ai ai ai, người đừng nhìn ta như vậy. Ta nói xong liền đi, ta đánh không lại người đâu.”

Amia hít một hơi thật sâu, rồi vẽ mặt nghiêm túc nhìn Samuel. Tiếp theo, y thong thả phun ra ngôn ngữ xa lạ lại xa xưa, âm thanh hoàn toàn không giống thanh tuyến nhẹ nhàng của bản thân mà trầm thấp khàn khàn như là tiếng vọng từ viễn cổ.

Đó cũng không phải là ngôn ngữ thông dụng tại Jalands, mặc dù Samuel tinh thông ngôn ngữ của tất cả chủng tộc cũng hơi cố sức mới nghe được.

Nhiệm vụ của Amia hoàn tất. Y nhẹ nhàng thở ra, lại khôi phục bộ dạng yêu nghiệt trước kia: “Tốt lắm. Lần sau có cơ hội tái kiến.”

Nói xong liền vụt mắt nhanh hơn cả thỏ...

Mà lúc này, Tác Phi đã giẫy dụa xong khỏi đống việc kinh doanh. Cậu cùng Anil ký kết hợp đồng, ấn định kim tệ trả trước. Cậu biết ý tứ Samuel. Thành Bennis là thị trường giao dịch lớn nhất Jalands, có Anil ở đây giúp họ thu xếp liền bớt được rất nhiều việc, cho dù dùng nhiều kim tệ cũng đáng.

Đối với chuyện này, Anil cũng phi thường vừa lòng. Bản thân y không quá am hiểu kinh thương, cùng những thiên tài Địa Tinh đem ra so sánh thì thực không bằng ai, cửa hàng cũng không phát đạt, chỉ miễn cưỡng duy trì sinh hoạt. Nhưng trước mắt, Samuel trả trước năm vạn kim tệ mà y chỉ cần đi thu mua vật liệu dễ tìm như máu thú thì quả thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Nếu mua máu thú với giá rẻ bèo thì khó có được chất lượng tốt, nhưng dùng giá bình thường thì rất dễ dàng. Bằng cách này, y vừa tiết kiệm được thời gian, lại có đủ kim tệ để luyện tập chế được, hết sức được lợi.

Bởi vậy, khi y nghe Tác Phi nói muốn đi lên Bennis thượng tầng, y ân cần bảo rằng chỉ có nhân viên bên trong mới biết được thông đạo.

Bennis thượng tầng mỗi ngày đều hạn chế số lượng khách hàng, vô luận thân phận của người siêu nhiên cỡ nào đều phải thành thành thật thật xếp hàng. Đường nhiên cũng không phải đứng chờ giống như xếp hàng vào rạp chiếu phim mà là có khu vực nghỉ ngơi được bố trí xa hoa tinh xảo khiến cho khách hàng dù đợi lâu nhưng sẽ không tức giận.

Nhưng Anil ở thành Bennis đã lâu, tất nhiên có biện pháp khác để tiến vào.

Y tạm thời đóng tiệm, dùng lối riêng đưa Samuel và Tác Phi lên thượng tầng.

Bennis thượng tầng giống như đỉnh kim tự tháp, diện tích nhỏ hơn hạ tầng cùng trung tầng nhiều, nhưng đẳng cấp của nó thì tăng lên không dưới mấy chục lần.

Trang sức nơi đây cũng không xa hoa lấp lánh, ngược lại vô cùng điệu thấp, nhưng nếu quan sát sẽ thấy những đường nét, chi tiết lại vô cùng tinh xảo cùng dụng tâm.

Tác Phi và Samuel khôi phục lại diện mạo sẵn có.

Anil sau khi đưa bọn họ lên thượng tầng liền ly khai. Tác Phi cùng Samuel vừa mới đi được vài bước, liền có một Địa Tinh đi tới, ngữ khí cung kính nói: “Xin hỏi, ngài là Evans các hạ sao?”

Tác Phi ngẩn người... Tại sao Địa Tinh này lại biết cậu là ai?

Địa Tinh vẫn chăm chú nhìn cậu.

Tác Phi đành phải gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Địa Tinh đem hai ngọc bài trong tay giao cho Tác Phi.

Tác Phi cúi đầu nhìn. Mặt trên ngọc bài rõ ràng ghi: “Grambli Evans.”

Cậu híp mắt, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Tinh Linh thuần huyết tóc bạc mắt bạc đã ít lại càng ít, lại còn mang theo một Ma tộc bên người, đúng lúc tiến vào Bennis thượng tầng, hơn nữa đã sớm có hẹn trước...

Thật là một sự trùng hợp tuyệt vời.

36. Chương 36

Nguyên lai Evans các hạ trong miệng Địa Tinh là chỉ Grambli Evans.

Tác Phi và Samuel dùng lối tắt của Anil mà lên Bennis thượng tầng trước, mà Địa Tinh tiếp đãi nhất định không biết mặt Grambli Evans, nhưng đặc thù của Tinh Linh thuần huyết rất dễ nhận dạng. Hơn nữa, lúc ấy bên người Grambli cũng có một Ma tộc, mà đi theo Tác Phi cũng là một Ma tộc.

Dưới tình huống như vậy, Địa Tinh liền phán định Tác Phi là Grambli.

Grambli tới nơi này hiển nhiên là đã hẹn trước, vậy nên Địa Tinh mới chuẩn bị sẵn ngọc bài này.

Ngọc bài là tấm vé để ngồi vào ghế lô chỉ định. May mắn Tác Phi biết quy củ, bằng không cầm ngọc bài cũng không biết làm thế nào.

Ngọc bài của Grambli màu xanh nhạt. Ngọc bài xanh lá đại biểu cho người bán, màu xanh đậm là người tham gia đấu giá công khai, còn xanh nhạt là người thực hiện giao dịch được đặt trước.

Đó cũng là phục vụ đặc biệt ở Bennis thượng tầng. Những Địa Tinh bỏ ra một lượng tài phú lớn để tạo ra một màn phòng ngự gần như bất khả chiến bại vây quanh thành Bennis. Hạ tầng yếu nhất, trung tầng thứ hai, mà thượng tầng là vững chắc nhất.

Vô luận lực công kích của người có mạnh bao nhiêu, ở đây cũng không có hiệu lực. Như vậy liền tạo ra một khu vực giao dịch an toàn và công bằng.

Tác Phi nhìn ngọc bài màu xanh nhạt trong tay, có chút tò mò không biết Grambli muốn giao dịch cái gì... Tiếp đến lại nghĩ tới “Vòng an toàn” của Bennis thượng tầng, nhất thời có cảm giác nếu không hảo hảo lợi dụng cơ hội trời ban này thì thật là đáng tiếc.

Mặt trước ngọc bài viết tên khách nhân, mặt sau là số ghế lô.

Sau khi giao ngọc bài cho Tác Phi, Địa Tinh liền ly khai.

Tác Phi quay đầu nhìn về phía Samuel nói: “Chúng ta đến ghế lô này một chút được không?”

Samuel thoát nhìn tựa hồ có chút không yên lòng, Tác Phi lập lại một lần, hắn mới nhìn xuống Tác Phi nói: “Được.”

Tác Phi nhú nhú mày. Từ chỗ Anil ra, Samuel giống như vẫn có chút xuất thần.

Cậu không khỏi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Samuel dừng một chút mới nói: “Không có gì.” nhưng ánh mắt lại loé lên.

Tác Phi nghiêng đầu đắm chiêu. Khí sắc Samuel vẫn tốt, chả lẽ là có tâm sự? Cậu không kiềm chế được lo lắng, nhưng Samuel lại không chịu nói, cậu cũng không giỏi truy vấn, vì thế cũng không nhắc lại.

Đi vòng vèo vài bước liền tới ghế lô của Grambli.

Tác Phi ấn ngọc bài lên cửa một lúc, cửa liền mở.

Tác Phi vừa muốn đi vào, Samuel lại kéo tay cậu lại, dùng thanh âm cực thấp nói với cậu: “Bên trong có người.”

Tác Phi sửng sốt, đem tay đang đẩy cửa thu về, nghĩ một chút liền phóng ma pháp, biến bản thân thành bộ dáng Grambli, còn Samuel thành tên Ma tộc tóc đen kia.

Bennis hấp thu công kích nhưng sẽ không bài xích ma pháp bình thường như vậy. Bởi vậy, ma pháp của Tác Phi sử dụng thành công.

Sau khi chuẩn bị thoả đáng, Tác Phi mới đẩy cửa đi vào.

Chính giữa gian phòng là một ghế sofa vòng tròn làm bằng da thú vô cùng khéo léo, mà trên ghế có một người đang ngồi.

Là một... Nhân tộc.

Tác Phi hé mắt, thấy rõ bộ dáng người nọ, sau đó đại não nhanh chóng tìm ra tư liệu tương ứng.

Nhân tộc này tên là Gowers Carter, là một trong ba vị thành chủ giống Arian.

Trong Jalands, Tác Phi chỉ gặp qua hai Nhân tộc, một là Arian, một là Gowers. Arian là mục tiêu công lược, còn Gowers chính là bạn pháo hôi mà trong tác phẩm nào cũng có...

Trong quá trình công lược Arian, Gowers chính là tiểu boss.

Nhân tộc có ba thành lớn, ba thủ lĩnh. Bọn họ kiêng kỵ lẫn nhau, đồng thời cũng ôm ý nghĩ muốn diệt trừ đối phương. Các chủng tộc khác đều đã thống nhất, trong khi đó Nhân tộc lại chia rẽ như vậy. Vì thế, ba thủ lĩnh này luôn có mong muốn hợp nhất lãnh thổ.

Trong số ba vị thành chủ, căn cơ của Arian là yếu nhất. Y một tay sáng lập thành Moya, cùng hai thành khác thành lập thế chân vạc giữa ba bên. Nhưng, trên thực tế, sức chiến đấu của thành Moya là bạc nhược nhất.

Mà Gowers vẫn luôn mơ ước chiếm được thành Moya. Gã xuất thân thế gia, đại tộc trăm năm của Nhân tộc, cho tới bây giờ đều xem thường Arian. Nhiều lần gã châm chọc Arian, phát động tấn công thành Moya, nhưng đều bị Arian chặn lại.

Lúc Tác Phi công lược Arian là lần thứ hai Gowers đến khiêu khích. Để xoát độ hảo cảm, Tác Phi dùng hết sức lực trợ giúp Arian, tiêu diệt Gowers, thuận tiện đem thành Carter gia nhập phạm vi thành Moya...

Bây giờ hồi tưởng lại lúc chơi game, Tác Phi liền cảm giác được bản thân bị Arian lợi dụng. Ờm, chỉ là một game boy love cao H mà thôi, có cần phải nhiều ẩn tình như vậy không!

Kỳ thật trong game, Arian luôn mang vẻ tiểu thụ nhu nhược đơn thuần khiến người khác đồng tình và thương cảm. Ngẫm lại thật là ghê tởm muốn chết.

Giờ khắc này thấy Gowers, cậu liền có suy nghĩ nếu lúc trước cậu đọc được tương lai, nhất định sẽ giúp Gowers xử lý Arian rồi.

Chỉ tiếc... những file saved game của cậu đều đã bị xoá sạch sẽ, mà giờ không phải là game!

Gowers nhìn thấy người tới lập tức đứng dậy. Áo gã mặc làm bằng nhung tơ tinh xảo, bảo thạch đính đẹp mắt, đôi giày cùng màu, toàn thân chỉ mỗi phần da giày là màu thuần đen, cả người cao lớn anh tuấn.

Nhưng vẻ mặt của gã vô cùng lo lắng, nhìn thấy ‘Grambli’ liền nói thẳng: “Thứ người muốn ta đã mang tới, điều người đã hứa người có nắm chắc không?”

Một câu nói bại lộ rất nhiều tin tức

Tác Phi híp mắt, âm thầm cảm thấy thật may mắn là chỉ số thông minh của Gowers và Arian không cùng đẳng cấp. Gowers kế thừa chúc vị từ cha mình, tôi luyện không nhiều, nếu không phải có nhiều thủ hạ mưu trí cùng căn cơ vững chắc của gia tộc Carter thì phỏng chừng đã sớm bị Arian giết chết.

Tác Phi không cần tận lực bắt chước Grambli. Trên thực tế, huyết thống là thứ liên kết trốn không thoát, cậu chỉ cần thay đổi dung mạo một chút, lại diện vẻ mặt lạnh lùng liền sẽ nhìn y như Grambli.

Cậu trầm giọng nói: “Nếu không nắm chắc, ta sẽ không xuất hiện ở nơi này.”

Nghe vậy, ánh mắt Gowers sáng ngời: “Ta hy vọng người có thể làm cho triệt để. Không chỉ giết Becker, mà toàn bộ gia tộc Nelson đều phải hoàn toàn biến mất.” Gã dừng một chút, trong mắt hiện lên một tia ngoan độc, “Tựa như thành Moya!”

Tác Phi trên mặt không chút biểu cảm, nhưng trong lòng đã đem gã ra mắng té tát. Cậu còn tưởng là chuyện gì, thì ra chỉ là đem thành chủ còn lại tiêu diệt... Ờm, lúc này cậu còn muốn giúp tên này xử lý Arian, ai biết đâu chúng đều là cá mè một lứa!

Ngữ khí ‘Grambli’ lạnh như băng nói: “Đã ước định tốt rồi, hy vọng các hạ không tùy tiện đổi ý. Vật này của người chỉ có giá trị nhiều đó.”

Gowers bỗng đề cao âm lượng: “Đây chính là thần khí truyền thừa trăm năm của gia tộc Carter, người lại nói giá trị chỉ có bấy nhiêu!”

‘Grambli’ bất vi sở động, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng: “Hoặc là người muốn huỷ giao dịch.”

Gowers ngẩn người. Tinh Linh trước mắt cường đại bao nhiêu gã đã sớm kiến thức qua. Đây đối với gã là cơ hội trời ban. Nhớ tới đệ đệ dạo gần đây bắt đầu rục rịch, gã biết mình đã không có đường lui. Nếu gã có thể thu phục thành Nelson, những cự thần chết tiệt sẽ lập tức không còn nghi ngờ năng lực của gã nữa!

Thành Moya đã bị huỷ diệt, lại thu phục thành Nelson, gã sẽ trở thành lãnh tụ đầu tiên trong ngàn năm qua thống nhất Nhân tộc!

Nhiệt huyết gã sôi trào. Cái thần khí rách nát này vẫn nằm trong tầng hầm của gia tộc Carter, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, hiện tại lại có thể dùng để đổi lấy sự thống nhất của Nhân tộc. Không còn có giao dịch nào lời hơn thế này!

Gowers cố nén hưng phấn trong lòng, nhìn về phía ‘Grambli’ nói: “Ta muốn ký kết ước với người!”

Tác Phi dừng một chút. Ờm, còn tưởng rằng thằng ngu này sẽ ngu từ đầu đến cuối, có thể lừa gạt thần khí Nhân tộc từ tay gã, ai ngờ đến phút chót gã lại có não!

Nếu ký kết kết ước, cậu nhất định phải thực hiện nội dung trong kết ước. Chẳng lẽ cậu thật sự phải đi huỷ diệt thành Nelson? Kính nhờ, huỷ được một cái thành Moya cậu đã thực nhưc đầu. Đừng nói giỡn, bọn họ là nhân vật chính diện chứ không phải phản diện đâu!

Lúc này, Samuel vẫn luôn trầm mặc lại mở miệng: “Được, ta cùng người ký kết.”

Tác Phi ngây ngẩn cả người, cuống quýt nhìn về phía Samuel. Samuel cho cậu một ánh mắt trấn an.

Lại nói, cũng không phải cậu lo lắng Samuel muốn huỷ diệt thành Nelson, mà là từ khi Samuel hạ huyết kết với Tu La nhận, thanh thánh khí này hết sức dữ dội bá đạo, không cho phép kẻ chủ cùng bất cứ kẻ nào hay vật nào dính kết ước nữa...

Khoan đã, Tác Phi bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ, chẳng lẽ đây là BUG*? Có thể ký vô hạn kết ước? Sẽ không lừa đảo như vậy đi...

**chỉ tiết bị lỗi thường thấy trong game hay truyện*

Gowers không quan tâm ai trong hai người bọn họ ký kết ước với mình, dù sao bọn họ là một nhóm, chỉ cần ký rồi bọn họ nhất định sẽ diệt thành Nelson, vì gã muốn ký tử ước!

Không hoàn thành điều kiện, sẽ bị nguyên rửa đến chết.

Gã đã sớm chuẩn bị tài liệu để ký khế ước, thấy Samuel đồng ý liền cắt đầu ngón tay của mình, đem máu nhỏ lên, sau đó đưa cho Samuel.

Tác Phi còn muốn ngăn trở, nhưng Samuel đã cắt tay, nhỏ máu.

Máu tươi giao hoà, nguyên rửa được kích hoạt, khế ước đạt thành.

Gowers nhẹ nhàng thở ra, giao thần khí cho Samuel.

Lúc này, cửa đột nhiên bị mạnh mẽ phá vỡ.

Ngoài cửa đứng một người, mái tóc bạc dài tung bay, trên gương mặt tinh xảo là sự giận dữ không chút che giấu.

Hắn nhìn chằm chằm Tác Phi, dùng âm thanh thâm trầm nói: “Con ngoan của ta, ngươi thật sự có tiền đồ.”

Nhìn thấy người mới tới, Tác Phi cũng không kinh ngạc. Cậu hoá giải thuật nguy trang trên người bản thân và Samuel, lộ ra tướng mạo sẵn có.

Gowers lập tức ngây ngốc. Gã khiếp sợ chỉ vào bọn họ, run run rẩy rẩy nói: “Đây, đây là chuyện gì?”

Grambli nhìn về phía Gowers, ánh mắt lạnh như băng, nhưng dưới lớp băng mỏng là lửa giận ngập trời: “Ngu xuẩn!”

Nói xong, hắn vươn tay phóng một ma pháp về phía Gowers. Nơi đây là thượng tầng Bennis, phòng ngự gần như tuyệt đối, ma pháp của Grambli bị hấp thụ hết 90%, nhưng dù vậy Gowers vẫn bị đánh hôn mê bất tỉnh. Có thể thấy được uy lực chân chính của nó cường đại như thế nào!

Mà lúc này Ma tộc phía sau Grambli bỗng nhiên phóng lên phía trước, đoàn kiếm sắc bén kề lên cổ Tác Phi. Khoé miệng gã câu lên, mặc dù đang cười nhưng tràn đầy ác ý: “Tiểu bảo bối, giao thần khí ra đây.”

Một trận điện quang hỏa thạch bùng lên, Tu La nhận đã được kích hoạt. Samuel nhắm thẳng tim Ma tộc tóc đen, âm thanh lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tác Phi bị kiềm chế, lời nói mơ hồ của Amia lúc trước bỗng trở nên hết sức rõ ràng.

“Giết bọn họ, nếu không người sẽ mất hết tất cả...”

— Hết chương 36 —

37. Chương 37

Chỉ cần đâm nhẹ một chút, Tu La nhận có thể xuyên thủng trái tim Ma tộc tóc đen trước mắt.

Không khí đột nhiên đông cứng.

Nhưng trong chốc lát, tiếng ‘loảng xoảng’ vang lên. Thanh đoản kiếm rơi xuống đất, Ma tộc tóc đen cười hì hì buông Tác Phi ra, hai tay khoa trương vươn lên, nhưng ngữ điệu không một chút sợ hãi: “Chỉ đùa một chút mà thôi, không cần phải nghiêm túc vậy. Nơi đây là Bennis thượng tầng, năng lực của ta cũng không thể làm Stefan bị thương, hà tất gì phải khẩn trương như vậy.”

Lời nói của gã ngụ ý là: ta không tổn thương Tác Phi được, người cho là người có thể tổn thương ta?

Giương cung bạt kiếm vừa nảy dưới một câu nói liền biến thành một chuyện cười.

Tác Phi sở dĩ dám giả mạo Grambli cũng là biết ở nơi đây cậu không có biện pháp đánh thắng Grambli. Ngược lại, cậu có thể phá hủy chuyện tốt của hắn, nhìn hắn nổi giận cũng đủ làm cậu sướng rơn.

Quả nhiên, hạnh phúc trên nỗi đau của kẻ thù thật là niềm vui không tả xiết!

Tác Phi tránh khỏi Ma tộc tóc đen, đến bên cạnh Samuel. Cậu nắm chặt tay cầm kiếm của Samuel, Tu La nhận liền thu liễm sát khí, trở về hình dáng chuỷ thủ.

Grambli cẩn thận đánh giá Samuel. Nhìn thấy đôi mắt tím kia, hắn trầm mặc một lát mới nói với Tác Phi: “Người càng ngày càng tìm được chỗ dựa vững chắc, đáng tin cậy. Sao hả, tiểu tử Manzi kia bị người đá rồi sao?”

Tác Phi: Đm, đây là cách nói chuyện giữa cha với con đó hả? Rốt cuộc là lỗi tại cậu có vấn đề hay là đầu óc Grambli bị co rút rồi? Cái đồ tra phụ thân vứt bỏ vợ, vứt bỏ con như hắn còn dám ở đây nói lý?

Tác Phi im lặng một hồi, cuối cùng cũng không hỏi về chuyện Grambli làm ngày đó. Cậu không muốn hỏi, mà cho dù có hỏi cũng không nhận được câu trả lời, sẽ như một thằng ngốc.

Cậu vốn không phải con thật của Grambli, hai người không quan hệ gì nhiều, cũng không bị Grambli hãm

hại tới chết. Dù sao thì rắc rối cũng sẽ qua đi, ngày lành sẽ tới. Chẳng lẽ giờ cậu còn phải khóc sụt sùi đòi Grambli nuôi mình? Đừng nói giỡn chứ.

Mà Veeshan, Grambli không cần nhưng cậu cần. Cậu nhất định sẽ cứu Veeshan ra, đối đãi kính trọng nàng như mẹ ruột!

Cho nên, hiện tại cậu hoàn toàn không có tâm tư cái cọ cùng Grambli. Ngược lại, cậu coi hắn như một người xa lạ; cân nhắc xem làm thế nào để có lợi cho mình mới là chính sự.

Grambli cùng Ma tộc kia tới đây hiển nhiên là vì thần khí Nhân tộc trong tay Gowers. Món đồ này đương nhiên Tác Phi có biết đến.

Lúc trước cậu trợ giúp Arian xử lý gia tộc của Gowers xong, vật này tự nhiên rơi vào tay cậu. Hệ thống cho cậu thu vào hành lý thì cậu liền thu thôi, còn ích lợi của nó là gì? Ngại quá, cho đến tận cuối game, sắp được ăn thịnh yến 10P, cậu vẫn không phát hiện ra được tác dụng của nó.

Không thể vứt bỏ, không thể tiêu hủy, chỉ có thể chiếm mất một ô vuông trong hành lý của cậu.

Mà hiện tại bọn Grambli hao hết tâm tư để đạt được thần khí này lại khiến Tác Phi lần thứ hai đối với nó nảy sinh ra hứng thú. Nếu thật là phế vật tại sao lại có người tranh cướp? Grambli cũng không phải loại nào tàn.

Bất quá, tình huống trước mắt không lạc quan cho lắm.

Mặc dù ở Bennis thượng tầng không ai tổn hại được ai, nhưng họ không có khả năng vĩnh viễn ở trong thành Bennis. Bọn họ đã đắc tội Grambli ở đây, việc này đối với cậu cùng Samuel không hay ho gì.

Lần trước lúc đại náo Valinor, phía sau Grambli có không ít người hỗ trợ, mà những người này còn ẩn giấu rất sâu, bày lên không ít bẫy rập.

Vậy nên, cậu cũng không muốn quyết tuyệt với hắn, có nghĩa là không mang thần khí đi.

Nhưng vệt đã tới tay còn dài cánh bay đi mất cũng không phù hợp với cách sống của cậu a. Dù gì cậu cũng phải đòi lại cái gì để trấn an trái tim bé nhỏ đã bị làm cho vỡ nát của cậu, thuận tiện hung hăng đối phó Grambli một phen chứ.

Nhưng... làm gì bây giờ?

Ánh mắt nhìn tới Tu La nhận, Tác Phi nhất thời phấn chấn. Cơ hội tốt như vậy, cậu nhất định phải trọng dụng. Grambli không thể bị thương do ma pháp, nhưng khiến hắn chảy máu một chút cũng không tồi.

Tác Phi nhìn về phía Grambli, muốn kéo khoé miệng tạo thành một nụ cười tà mị, nhưng do không quá thuần thực với hình tượng cool ngầu này nên chỉ có thể trở thành ngoài cười nhưng trong không cười: “Muốn trả thần khí? Có thể. Chúng ta giao dịch đi.”

Grambli hé mắt, hung quang đỏ rực trong mắt xuất hiện, ngũ khí trầm thấp làm người ta sợ hãi: “Nói.”

Dám đấu mắt với cậu hả? Nếu ánh mắt có thể gây tổn thương người thì Tác Phi đã sớm là đệ nhất thiên hạ. Bởi vậy, tuy Grambli biểu hiện khủng bố cỡ nào, cậu cũng rất bình tĩnh. Sợ hả? Sợ cái lông í!

Tác Phi trong đầu nhớ lại những vật liệu lão Eugene liệt kê rồi mới thông thả mở miệng: “Long cốt ngọc, xích huyết thạch, huyền nguyệt tinh thiết, đà la minh thảo, huyền bông tuyết, huyết ngọc châu, sấm gió sa...”

Theo từng cái tên được thốt ra từ miệng Tác Phi, thần sắc Grambli ngày càng khó coi, rốt cuộc không thể nhịn được nữa: “Người đừng được một tác lại muốn tiến một thước!”

Tác Phi không thêm nói lý. Cậu thầm khen trí nhớ siêu phàm của bản thân, cuối cùng lại chêm vào: “Với lại tặng kèm một cái truyền tống phù tới Valinor là được.”

Cậu nhìn Grambli, nếu mỉm cười tà mị không thành công thì phải học bằng sơn mặt than. Cái này dễ làm. Chỉ cần không nói lời nào là cậu giống như đúc.

Lúc này Ma tộc tóc ngắn đứng một bên nở nụ cười, vẻ mặt tà khí nói: “Đúng là công phu sư tử ngoạm, không chút khách khí.”

Tác Phi bất vi sở động. Công phu sư tử ngoạm*? Cậu không biết năm chữ này viết thế nào, không cần lấy ra kích thích cậu.

**có nghĩa là chặt giá, lấy giá cắt cổ*

Grambli gắt gao nhìn chằm chằm Tác Phi, gần từng chữ: “Nếu ta không đồng ý?”

Tác Phi tỏ vẻ không hề gì nói: “Không biết mạng của bọn ta đáng giá hơn hay là thần khí đáng giá hơn nhỉ?” Ngụ ý là muốn cùng thần khí đồng quy vu tận.

Đầu trục không sợ bị nắm tóc, làm vua cũng thua thằng liều, làm quan sợ nhất gặp kẻ vô lại.

Tác Phi đường đường là Tinh Linh thuần huyết, có huyết thống cao quý, tuy rằng giờ gia tộc đã xuống dốc nhưng từng có gia thế cao sang, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, lễ nghi chuẩn mực. Nhưng hiện tại... từ khi chứng bệnh sợ xã giao từ từ được khắc phục, khí tức vô lại đáng khinh đã muốn phá kén thành bướm, vỗ cánh tung bay...

Thái dương Grambli nổi đầy gân xanh.

Ma tộc tóc đen nhìn chăm chăm Tác Phi, âm dương quái khí nói: “Grambli, con của người ngày càng thú vị.”

Grambli trừng mắt nhìn Ma tộc tóc đen: “Ned, câm miệng.”

Ma tộc tên Ned thè lưỡi, không nói nữa, nhưng bắt chước Tác Phi chớp chớp mắt, bộ dáng không chút đứng đắn.

Grambli bình tĩnh một chút. Hắn nhìn về phía Tác Phi nói: “Những cái đó đều là vật liệu cấp mười, ta không có khả năng...”

Hắn còn chưa dứt lời, Tác Phi đã đánh gãy: “Gia tộc Evans là đại tộc Tinh Linh được truyền thừa mấy ngàn năm, đừng nói với ta rằng chỉ mấy đồ vật nhỏ nhoi ấy đều không có.”

“Mặt khác, đừng nói người không mang trên người. Tại Jalands người nào cũng có túi không gian, tất nhiên sẽ mang theo mấy thứ này.”

Cuối cùng, Tác Phi lại tổng kết một câu: “Nếu có thành ý, chúng ta liền giao dịch. Nếu không thì coi như xong.”

Grambli nhìn chăm chăm Tác Phi, trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Được.”

Cuộc giao dịch này một mình Tác Phi sung sướng thuận lợi đạt thành.

Grambli thu hồi thần khí, nhìn Samuel một cái thật sâu. Lúc chuẩn bị rời đi, hắn bỗng dừng dừng lại, xoay người nói với Tác Phi: “Con trai, ta khuyên người một câu. Xử trí theo cảm tính sẽ khiến người chết càng nhanh.”

Nói xong liền rời đi.

Những lời này khiến Tác Phi đầu óc mơ hồ, bất quá cậu cũng không đáp trả. Hôm nay đã khiến Grambli chịu một vỏ đau, trước khi đi cho hắn nói một câu ngoan độc để nhượng bản thân một bậc thang đi xuống cũng được, cậu sẽ rộng lượng tiếp nhận.

Rời khỏi Bennis thượng tầng, Tác Phi cầm túi không gian hồng nhạt của mình, trên mặt tuy không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã vui đến tim hồng tung bay. Quả là một ngày tốt đẹp, đầu tiên là chuyện gia hãm hại người Amia tự đưa lên cửa để cậu hãm hại, sau đó lại là làm thịt Grambli.

Quan trọng nhất là cậu đã thành công thu thập được tất cả vật liệu cần thiết để kích hoạt Tu La nhận. Chỉ cần giao chúng cho lão Eugene, thực lực của Samuel sẽ tăng lên gấp ba. Đến lúc đó, cậu muốn nhìn xem cả đại lục Jalands còn ai dám đến gây chuyện với tổng công đại nhân!

Đám phàm nhân các người, hãy thần phục đi!

Khụ khụ... điệu thấp điệu thấp. Bây giờ cậu là Tinh Linh, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí này không hợp với cậu nha...

Tự mình vui vẻ nửa ngày, Tác Phi mới chợt nhớ tới một chuyện. Cậu nhanh chóng nhìn về phía Samuel hỏi: “Lúc này người đính khế ước với Nhân tộc nọ là chuyện gì?”

Ánh mắt Tác Phi trong suốt, tràn ngập lo lắng nhìn hắn, khiến trong lòng Samuel ấm áp. Hắn nhẹ giọng nói: “Không sao. Khế ước kia không thành lập.”

“Tại sao? Ta rõ ràng thấy tận mắt.”

Samuel giải thích: “Máu của ta không định tính. Lúc uống máu sinh vật khác, ta có thể chuyển hoá chúng thành máu của bản thân, đồng thời máu trong cơ thể ta cũng có thể tùy ý chuyển hoá thành máu của thứ ta đã tiếp xúc qua.”

Tác Phi: ... Tổng công đại nhân, người là con cưng của game này phải không?! Bàn tay vàng còn có thể lớn hơn được nữa sao?! Được rồi... đây là game boylove chứ không phải RPG*, bắt đầu công lược từ max level cũng không trở ngại gì.

**RPG: Role playing game, game nhập vai. Người chơi hoá thân vào một nhân vật trong thế giới ảo, cần phải nâng cấp bản thân (level up) để hoàn thành nhiệm vụ trong game.*

Bất quá cậu lại nghĩ tới một chuyện: “Vậy khế ước người ký kết với Tu La nhận cũng không có hiệu quả?” Không thể nào đâu...

Ánh mắt Samuel loé loé, nói tiếp: “Máu đầu tim không thể chuyển hoá.”

Tác Phi hiểu rõ. Xem ra, lúc Samuel ký huyết khế với Tu La nhận là dùng máu đầu tim. Tiếp theo, Tác Phi lại sững sốt... Máu đầu tim là sao, chẳng lẽ là đâm thẳng một đao vào ngực mình, đâm tới khi nào máu chảy ra thì ký khế ước?

Mẹ ơi... Đâm vào tim thì đau tới mức nào.

Tác Phi nhin không được đem tấm mắt dời lên ngực Samuel... Cậu không nói gì, nhưng trong mắt lại viết thật rõ ràng: rất đau đi, rất đau đi, nhất định rất đau đi.

Samuel nhìn cậu, bỗng nhiên chỉ vào vị trí trái tim mình nói: “Nơi này vết thương đã khép lại, nhưng vẫn còn sẹo. Không bằng lát nữa trở về ngươi thử xem có thể giúp nó biến mất không.”

Tác Phi sững sốt một chút, trì độn không kịp phản ứng. Lời này có ý là... là... kêu cậu hôn lên ngực Samuel?

Đại não Tác Phi nhanh chóng bắt đầu não bỗ, tiếp đó hình ảnh Samuel nửa thân trần trụi chậm rãi hiện ra, sau đó cậu tiến tới lồng ngực trắng nõn kia, môi khẽ chạm... Đờ, đờ mờ... Tác Phi vội đem trí tưởng tượng bay cao bay xa chặn lại. Bình tĩnh, bình tĩnh. Bằng hữu không thể trở thành vợ. Khoảng cách giữa hai thằng công là vô pháp vượt qua!

Hướng chi, Samuel chỉ là đơn thuần muốn cậu chữa thương cho hắn. Không – cần – suy – diễn – nhiều!

Samuel nhìn chăm chăm Tác Phi. Từ lúc lên Bennis thượng tầng, hắn vẫn không yên lòng, trong tâm luôn có cái gì không ngừng nhảy lên. Hơn nữa, lúc Tu La nhận chìa vào tim Ma tộc tóc đen, hắn thậm chí có thể nghe rõ đáy lòng đang điên cuồng kêu gào, ‘giết chết hắn, giết chết hắn’. Loại cảm giác này vô pháp ức chế, đến ngay cả Tu La nhận đều hưng phấn run rẩy.

Khi đó, hắn cảm giác rằng phòng ngự của Bennis thượng tầng dường như không tồn tại. Chỉ cần hắn muốn liền có thể dễ dàng giết chết Ma tộc kia.

Hắn mạnh mẽ áp chế, tận đến lúc này nắm chặt tay Tác Phi, ác ma trong lòng mới hoàn toàn ngủ say.

Tác Phi đã tự thôi miên bản thân xong. Cậu đem lực chú ý của mình chuyển đến chuyện khác.

Cậu từ trong túi không gian lấy truyền tống phù Grambli đưa ra, nhìn chăm chú nửa ngày, cuối cùng xé nát.

Cậu không ngốc tới mức sử dụng truyền tống phù này. Cậu không tin được Grambli, ai biết cái thứ này sẽ truyền tống tới địa phương nào. Sở dĩ cậu yêu cầu nó đơn giản là muốn thăm dò một chút. Quả nhiên, Grambli vẫn có thể thoải mái đi tới đi lui Valinor như cũ. Điều này có ý nghĩa gì?

Tác Phi không tốn thời gian tiếp tục suy nghĩ mà muốn xuống Bennis hạ tầng tìm truyền tống phù. Hạ tầng rộng lớn như thế, muốn thành công tìm ra cũng không dễ.

Tác Phi mới từ thang máy bước ra, hai Người Lùn Jonah cùng Evelyn liền chạy tới.

“Tĩnh Linh Tĩnh Linh, người mau tới đây.”

Tác Phi vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Jonah thở hồng hộc, kéo tay Tác Phi, ghé sát vào lỗ tai cậu nói: “Ta cùng Evelyn phát hiện một quầy hàng chuyên bán truyền tống phù tùy biến*, không phải thứ người muốn sao? Nó hết sức tiện lợi, chỉ là giá tiền rất cao, ta cùng Evelyn không đủ khả năng mua giúp người.”

**truyền tống phù có thể truyền tống tới bất kì địa phương nào chứ không cố định.*

Mắt Tác Phi sáng lên. Truyền tống phù tùy biến là có thể gặp nhưng không thể cầu a! Cậu nhanh chóng đuổi theo Jonah, may mắn cửa hàng vẫn còn bán. Tác Phi dùng khoảng một vạn kim tệ để mua.

Tuy rằng thực tiếc tiền, nhưng thứ này thật sự trân quý, hơn nữa lại an toàn. Muốn đi chỗ nào chỉ cần bản thân viết lên là có thể truyền tống, không phải lo lắng sẽ bị quăng đến chỗ quái đản nào nữa.

Đương nhiên, nó cũng có một vài hạn chế nhất định là không có khả năng trực tiếp truyền tống tới Valinor. Dẫu vậy, nó có thể đến khu vực gần kề Valinor – chỉ vậy là đủ rồi.

Jonah cùng Evelyn đã đi dạo tới mỹ mãn, Tác Phi cũng thần thanh khí sảng, vì vậy bọn họ quyết định trở về thôn Người Lùn.

Giống như trước, Jonah cùng Evelyn leo lên Tam Thủ Khuyển đi trước, Samuel cùng Tác Phi theo sát phía sau.

Tuy rằng Jonah cùng Evelyn khởi hành trước, nhưng cuối cùng vẫn là Samuel và Tác Phi trở về sớm hơn.

Lần này đã biết đường, bọn họ trực tiếp về nhà lão Eugene.

Nhưng mà, cảnh tượng trước mắt làm người ta kinh ngạc.

Gian nhà của lão Eugene... là một mảnh phế tích.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

— Hết chương 37 —

38. Chương 38

Phòng ốc của Người Lùn phần lớn là làm từ gỗ, bởi vì bọn họ chuyên làm nghề chế tạo châu báu cho nên đối với mấy thứ ngọc thạch này không hề ham thích, ngược lại rất có hứng thú với gỗ.

Với vật liệu tự nhiên này, phòng ốc của họ ấm áp, thoải mái hơn so với phòng làm bằng gạch đá.

Hơn nữa, Người Lùn chọn loại gỗ dù không rắn chắc như đá, nhưng độ mềm dẻo lại cao hơn nhiều. Đừng xem thường nó chỉ là một gian phòng nhỏ, thực chất sức chịu đựng của nó rất cao.

Dẫu vậy... Nó có một khuyết điểm lớn.

Gỗ rất dễ cháy.

Cho dù là loại gỗ kháng hoả tốt nhất, lúc đối mặt với đại hoả hung mãnh nó cũng sẽ bị chinh phục. Lửa càng lớn, gỗ càng hoá thành tro.

Căn nhà gỗ của lão Eugene chính là nạn nhân của một trận hoả hoạn.

Tác Phi từ xa đứng nhìn, đầu ong ong. Tai nạn bất thành linh khiến cậu trở tay không kịp.

Mà lúc này, hai Người Lùn cũng chạy tới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Jonah lập tức trắng bệch. Y té từ người Tam Thủ Khuyến xuống đất, y phục cả người đều bị cọ rách, cánh tay chảy máu, nhưng lại không cảm thấy đau đớn chút nào. Y run run rẩy rẩy đi tới trước, ánh mắt tràn ngập sự không tin.

Tiếp đến, y chạy như điên về đồng phế tích, đứng trên đồng hỗn độn tìm kiếm, miệng hô to: “Ông nội... ông nội... ông ở chỗ nào?” Âm thanh khóc la hỗn loạn khiến cho mảnh đất trống vắng này càng buồn rầu u ám.

Căn nhà gỗ đã trở thành như vậy, người ở bên trong làm sao có thể sống sót?

Evelyn cũng vọt tới, so với Jonah đang khóc lớn thì hắn lại trầm mặc dọa người. Hắn không kêu một tiếng, nhưng động tác tìm kiếm lại như mất trí, đôi tay nhỏ bé nhanh chóng bị vụn gỗ làm bị thương, máu tí tách rơi trên đồng tro tàn, sau đó nhanh chóng bị hấp thu, tựa như từng bước kéo sự sống của hắn vào hắc ám.

Lão Eugene là trụ cột tinh thần của bọn họ. Nếu ông chết, chính là trời sụp đất nứt.

Tác Phi lập tức hoàn hồn. Không thể từ bỏ. Cho dù chỉ có một tia hy vọng, bọn họ cũng phải cố gắng tìm kiếm!

Đúng lúc này, một bóng người từ xa chạy tới, thở hổn hển hô: “Các người, các người cuối cùng cũng trở lại.”

Đội đến gần, dáng người hiện rõ. Người tới là một thiếu niên với mái tóc tím nhạt hỗn độn dính đầy vụn gỗ đen, trường bào trên người bẩn hề hề không nhìn ra hoa văn, vẻ mặt quẫn rũ đa tình giờ phút này cũng tràn ngập lo lắng.

Là Amia...

Tại sao y lại ở chỗ này?

Amia cuối cùng cũng chạy tới nơi. Y nhìn Jonah cùng Evelyn, nhanh chóng giữ chặt bọn họ, nói: “Đừng tìm, ông nội của ngươi không có ở đây!”

Một câu nói khiến tất cả ánh mắt tập trung trên người y.

Amia há miệng thở dốc, miễn cưỡng bình tĩnh lại: “Ta đem ông ấy đến y quán trung tâm rồi. Ông bị thương rất nặng, nhưng không nguy hiểm tính mạng. Các ngươi nhanh chóng theo ta.”

Đoàn người vội vàng tới y quán trung tâm.

Nhìn thấy lão Eugene bị thương hôn mê, Jonah bắt đầu gào khóc, Evelyn vẫn luôn ngơ ngác cũng nước mắt ròng ròng. Cảnh tượng này khiến hốc mắt Tác Phi đỏ ửng. Cậu kéo hai Người Lùn lại, nhẹ nhàng trấn an bọn họ.

Lúc này Samuel hỏi y sư Người Lùn đứng kế bên: “Tình huống của ông ta thế nào?”

Y sư nhú mày nói: “Ngực hít nhiều khói, vết bỏng trên người không nghiêm trọng lắm. Trí mạng nhất là vết thương ở bụng, trực tiếp đâm xuyên qua. May mắn vị Yêu Tinh này đem ông tới đúng lúc, nếu không đã sớm...” Sau đó hắn không tiếp tục.

Tạm dừng một chút, hắn còn nói: “Hiện tại bệnh tình đã được khống chế, nhưng như cũ vẫn trong tình trạng nguy hiểm. Tộc Người Lùn cũng không am hiểu trị liệu, y thuật của ta cũng thật sự là... đáng chê cười. Nếu có thể thỉnh đại mục sư Thiên tộc, khả năng chữa khỏi liền cao hơn.”

Cửa phòng bệnh lần thứ hai được đẩy vào, một thanh niên Người Lùn đi đến. Anh ta có một đầu tóc nâu ngắn, mặt mày có chút thanh tú, nhưng ánh mắt lại thập phần lợi hại, môi mỏng, không giận mà uy.

Anh vừa mới tiến đến, y sư liền lập tức hành lễ: “Bệ hạ.”

Người vừa tới đúng là vương của tộc Người Lùn – Tyler Lannister.

Tyler khoát tay. Tộc Người Lùn cũng không chú trọng lễ nghi. Anh nhìn về phía Jonah cùng Evelyn, thanh

âm trầm thấp, ngữ điệu kiên định: “Việc này ta nhất định sẽ cho các người một cái công đạo. Dám khi dễ tộc nhân của ta như thế, vô luận là ai, ta chắc chắn sẽ khiến hắn trả bằng máu!”

Rồi anh xoay người hướng y sư nói: “Nhất định phải khống chế được bệnh tình, ta sẽ phái người đi thỉnh đại mục sư Thiên tộc tới.”

Tộc Người Lùn ngoại giao không tốt, quan hệ đối với các chủng tộc khác cũng không thân thiết. Đi Thiên tộc thỉnh y sư, cái giá phải trả tuyệt đối hết sức xa xỉ.

Tác Phi nhìn về phía Tyler. Vị vương Người Lùn này tính tình có bao nhiêu khó chịu, bao nhiêu cứng rắn thì cậu cũng đã lĩnh hội qua. Lúc ấy, cậu chỉ cảm thấy anh ta quá khó ở, nhưng hiện tại, cậu lại thấy, có một vị vương như vậy tốt biết bao nhiêu, có trách nhiệm, có khả năng đảm đương. Được làm con dân của anh đúng là một điều may mắn.

Nghe anh ta nói muốn đi thỉnh đại mục sư, Tác Phi rốt cuộc mở miệng: “Ta từ nhỏ đã luyện tập y thuật với mẫu thân, gia tộc lại có bí truyền, có thể chữa được cho Eugene. Bất quá...” Tác Phi bổ sung, “Ta yêu cầu một không gian hoàn toàn an tĩnh, hy vọng các người có thể chờ ở bên ngoài một chút.”

Samuel bỗng dừng nắm chặt tay Tác Phi. Tác Phi không động, chỉ cho hắn một ánh mắt trấn an.

Samuel hiểu ý tứ của cậu. Năng lực chữa khỏi quỷ dị của cậu có thể dễ dàng chữa lành vết thương của Eugene, nhưng như vậy thật mạo hiểm. Trước mắt ngoại nhân rất nhiều, nếu bị người có mưu đồ biết chuyện này, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Nhưng dưới tình huống trước mắt, Tác Phi cũng không thể ích kỷ suy nghĩ cho bản thân. Nếu năng lực này mặc danh kỳ diệu xuất hiện trên người cậu, vậy cậu phải sử dụng. Chuyện bản thân có thể làm nhưng lại bỏ mặc – đây là từ bỏ tất cả nguyên tắc sống từ trước đến giờ của cậu.

Gặp nguy hiểm thì cứ nguy hiểm đi. Trước mắt là một mạng người, nếu cậu có thể cứu, cậu nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Nghe nói như vậy, Jonah lập tức nước mắt lưng tròng nhìn cậu: “Tinh Linh, người thật sự có thể cứu ông nội sao?”

Tác Phi dùng sức gật đầu, trấn an y: “Người yên tâm, y thuật của Tinh Linh tộc chúng ta cũng là số một số hai, mẫu thân ta lại là đại ma đạo sư. Người tin tưởng ta.”

Cậu nói như vậy, người ở chỗ này cũng yên tâm rất nhiều.

Một lát sau, bọn họ đều lục tục rời đi. Y sư đề xuất có thể lưu lại hỗ trợ, nhưng Tác Phi lắc đầu từ chối, chỉ giữ Samuel lại.

Nếu Tác Phi đã lựa chọn muốn làm, Samuel sẽ không ngăn cản. Hắn canh giữ ở cửa, cảnh giác cao độ, tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào tới gần.

Miệng vết thương của lão Eugene đã được xử lý, băng bó cẩn thận. Tác Phi tinh tế đánh giá một phen. Đây là do một lưỡi dao sắc bén đâm thủng, cùng bị bỏng không chút quan hệ. Rõ ràng là sau khi thương tổn Eugene, hung thủ muốn phóng hỏa để tiêu huỷ chứng cứ.

Tác Phi nhớ tới Amia, mặt đành lại. Tại sao y lại xuất hiện ở chỗ kia đúng lúc như vậy?

Đem nghi hoặc trong lòng áp xuống, Tác Phi tiếp tục kiểm tra thân thể Eugene. Cánh tay cùng đùi bị bỏng đôi chỗ, cũng không quá nặng, sau khi y sơ bồi được đã bắt đầu khôi phục.

Tác Phi đem lực chú ý đặt tại vết thương trí mệnh. Những vết thương nhỏ xung quanh cậu sẽ không chữa, bởi vì chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà trên người Eugene một vết thương cũng không còn thì rất khả nghi.

Tác Phi hít một hơi thật sâu, bắt đầu trị liệu vết thương trên bụng trước. Trước đây thử nghiệm với Samuel cũng chỉ là vết thương nhỏ, Tác Phi chưa kịp có cảm giác gì thì miệng vết thương đã khôi phục.

Nhưng bây giờ, lúc Tác Phi mới đụng đến miệng vết thương liền cảm giác một lực kéo mạnh. Miệng vết thương nhanh chóng khép lại, nhưng Tác Phi rõ ràng cảm nhận được thể lực mình nhanh chóng xói mòn. Cậu cứng rắn chống đỡ từng đợt mê muội đang đánh úp lại, cơ hồ khiến cậu ngã xuống đất ngất đi.

Samuel đúng lúc phát hiện cậu khác thường, tiếp được thân thể yếu ớt của cậu.

Tác Phi mặt mày tái nhợt dựa vào ngực Samuel, cười khổ nói: “Xem ra thuật trị liệu này cũng phải trả giá đại giới.”

Samuel ôm cả người cậu vào ngực, nắm chặt tay phải của cậu, thấp giọng hỏi: “Cảm giác chỗ nào không thoải mái?”

Tác Phi lắc đầu nói: “Chỉ là tiêu hao quá độ. Bụng đói quá à, có thể ăn hết một con Hàn Băng Viêm Thú đó.”

Nhìn cậu như vậy mà còn có thể nói giỡn, thần sắc Samuel tốt hơn nhiều: “Nghỉ ngơi trong chốc lát rồi ra ngoài hít thở một chút. Đừng ăn thịt từ túi không gian đã.”

Lời nói của Samuel khiến Tác Phi đánh mất ý định muốn thò tay vào trong túi. Được rồi... dựa theo lẽ thường mà nói, tình trạng này của cậu mà gặm thịt thú đây dầu mỡ quả là hại thân. Nhưng mà đói quá huhu...

Miệng vết thương trên người lão Eugene đã khôi phục bảy tám phần, tuyệt đối sẽ không nguy hiểm tính

mạng, nhưng Tác Phi cố gắng không để ông khôi phục hoàn toàn mà vẫn để lại vài vết thương ngoài da. Những vết thương này chỉ cần tinh dưỡng một chút sẽ không còn trở ngại.

Samuel thay đổi tư thế, để Tác Phi dựa vào người hắn càng thoải mái hơn. Hắn nhẹ nhàng vuốt lưng Tác Phi, giúp cậu giảm mệt mỏi.

Tác Phi mơ mơ màng màng, bụng kêu sùng sục, nhưng dựa vào cơ thể nóng hầm hập của Samuel thực sự rất thoải mái, mà cũng không phát hiện ánh mắt của Samuel đã trở nên thâm trầm.

Năng lực này tuyệt đối không thể để người khác phát hiện. Nếu có người mạnh mẽ áp bức Tác Phi trị liệu cho mình, Tác Phi vô cùng có khả năng kiệt sức mà chết.

Tinh Linh nằm trong vòng tay hắn đã ngủ, nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cậu như trước. Ngón tay hắn lướt qua lớp y phục mỏng manh, cảm nhận được bên dưới là thân thể tinh tế mà mềm mại. Lúc tay hắn chạm đến phần eo, lỗ tai nhọn đáng yêu của Tinh Linh bỗng dựng run lên, tựa hồ có chút sợ nhột.

Samuel bình tĩnh nhìn Tác Phi thật sâu. Tinh Linh trước mắt đã ngủ rất say, hoàn toàn không có chút phòng bị, vẻ mặt tràn đầy tín nhiệm. Con người Samuel càng thâm thúy. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt xuống vàng trán trắng nõn kia một nụ hôn.

Thực nhẹ. Thực quý trọng.

Qua chừng nửa giờ, Samuel mới ôm Tác Phi ra.

Mới vừa mở cửa, nhóm Người Lùn đã xông tới. Jonah thấy Tác Phi như vậy, vội vàng sốt ruột hỏi: “Tinh Linh làm sao vậy? Ông nội của ta...”

“Đã không có chuyện gì. Hắn chỉ là tiêu hao quá độ.”

Nhóm Người Lùn nhẹ nhàng thở ra.

Tyler lập tức an bài người dẫn Samuel đi nghỉ ngơi.

Tác Phi bị mùi thơm ngào ngạt đánh thức. Cậu thật sự đói chết rồi, tuy rằng rất mệt mỏi nhưng nghĩ được mùi cơm liền lập tức mở mắt ra.

Thanh âm từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Tỉnh rồi? Đến ăn chút cháo.”

Là thanh âm Samuel. Tiếp đến liền có một chiếc thìa được đưa tới, Tác Phi không hề nghĩ ngợi một hơi ngậm lấy. Cháo được nấu thật mềm, vừa vào miệng liền tan ra, nhiệt độ vừa phải, nuốt xuống cổ họng vào

dạ dày liền cảm thấy thoải mái.

Một muống lại một muống được đưa tới, Tác Phi vẫn không nhúc nhích ăn quên trời đất.

Cứ như vậy... ăn no rồi cậu mới hơi tỉnh táo lại.

Nhìn nhìn một chút... nhất thời, rất muốn tiếp tục ngất đi.

Cả người cậu bị Samuel ôm vào lòng, mà từng muống được đút không cần nghĩ cũng biết là Samuel. Như vậy cũng không có gì ghê gớm, nhưng mà nhìn trên bàn có bảy, tám cái bát rỗng là xảy ra chuyện gì!

Cậu bị người ta đút còn chưa tỉnh, mà còn bị đút nhiều quá trời quá đất vậy ư?!

Trọng yếu hơn là, Người Lùn bọn người làm gì trong phòng vậy hả? Cậu ăn một bữa cơm mà nhiều người đứng vậy xem là thể loại gì a!

Jonah chạy vào, tay bưng một cái chậu... Đm... Tất cả đều là cháo. Y hỗn hển hô: “Đến đây đến đây, đã mức đây rồi đây.”

Tác Phi: ... Lão tử là Tinh Linh, không phải heo.

Bạn thú con đã lâu không lên sân khấu đặc ý lay động đuôi: Nhìn xem, quả nhiên là người hần... À không, bằng hữu (Học được một từ mới nè. Học, học nữa, học mãi) của bản thân thú. Sức ăn này có thể so sánh với bản thân thú a!

Samuel nhìn Tác Phi ngẩn người, trầm ngâm nói: “Không cần, xem ra là ăn no rồi.”

Tác Phi: Xấu hổ muốn đập đầu vào tường nha!

Con heo... à... Tinh Linh sau khi ăn uống no đủ liền bật chế độ tự điều chỉnh tâm tình cho sự kiện mất mặt vừa rồi:

Thiên thần Tác Phi: Không, không phải là ăn hơi nhiều đâu nè ~ Chỉ có người đàn ông mạnh mẽ, sắt đá mới quyết đoán như vậy đó ~!

Ác ma Tác Phi: Bị người ôm mà còn sắt đá nổi gì, còn bị đút tới... Hmmmm... tám bát.

Thiên thần Tác Phi: Lời nào không nên nói thì đừng nói chứ~!

...Điều chỉnh thất cmn bại...

Tiểu Người Lùn thấy Tác Phi ăn no, vội vàng tiến tới, đôi mắt to ngập nước tràn đầy sùng bái: “Tình Linh, đã khiến ngươi mệt mỏi rồi. Ông nội đã đỡ hơn nhiều. Ta thật sự không biết cảm tạ ngươi như thế nào.”

Thủ lĩnh tộc Người Lùn Tyler ở một bên bước tới trước, trịnh trọng nói với Tác Phi: “Ngươi lần trước xả thân cứu Jonah cùng Evelyn, hiện tại lại cứu lão Eugene. Tình Linh, Tyler ta thề, tộc Người Lùn vĩnh viễn là bằng hữu trung thành của ngươi!”

Trước đây, nếu không bị nhiều người vây quanh như vậy, Tác Phi nhất định sẽ nắm chặt tay Tyler, thuận tiện nhắc tới đứa con trai bảo bối của anh ta... Nhưng với những gì đã xảy ra, Tác Phi chỉ muốn nhanh chóng tìm xem trong phòng này có cái lỗ nào không để cậu chui xuống cho rồi.

Nhóm Người Lùn khăng khái thề thốt xong mới ý thức được Tác Phi cần phải nghỉ ngơi, lúc này mới sôi nổi rời đi.

Trong phòng không còn người ngoài, sự quần bách của Tác Phi mới giảm bớt một chút.

Cậu ăn uống no đủ, lần thứ hai lên tinh thần, nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi sự kiện mất mặt đó.

Samuel nhìn thấy rõ, mỉm cười, giúp cậu dời đi lực chú ý.

“Có muốn gặp Amia không?”

Một câu nói khiến Tác Phi lập tức chấn động. Cậu nhìn về phía Samuel, biết Samuel cùng cậu đều hoài nghi chung một chuyện.

Việc này phát sinh quá mức trùng hợp.

39. Chương 39

Tác Phi lấy lại tinh thần. Trong game Amia là tên chuyên hãm hại người khác, là một NPC dù ngươi không phạm ý nhưng ý vẫn sẽ phạm ngươi. Dẫu vậy, ngã một lần khôn hơn một chút, Tác Phi không còn dám xem thường bất kì ai ở đây nữa.

Không có ai là đơn giản cả. Chỉ cần lơ là một chút là có thể đem mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn!

Amia đẩy cửa vào. Y đã thu dọn sạch sẽ, mặc một kiện trường bào trắng, tay áo rộng, cổ tay có những hoa

văn nhỏ vụn màu tím nhạt, cùng màu với mái tóc đặc biệt của y, phong thái rực rỡ chọc mù mắt người.

Đôi mắt của y dài nhỏ lại hơi xếch, lúc nói chuyện đứng đắn cũng như đang thả thính người khác chứ đừng nói chỉ lúc bình thường.

“A a... các người ân ái xong rồi hả? Tuy nói couple Ma tộc cùng Tinh Linh hơi hiếm thấy, bắt quá một cuồng đã bắt kham đi cùng với một thanh lãnh cao quý cũng mang lại cảm giác tốt lắm đó. Yên tâm, ta không kì thị chủng tộc, chỉ cần là tình yêu thực sự, đừng nói là Ma tộc cùng Tinh Linh, ngay cả Cự Ma cùng Người Lùn ta cũng có thể tiếp thu...”

Tác Phi: Tên chuyên lừa đảo kia, người đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy! Bắt quá... Cự Ma cùng Người Lùn... OMG, khẩu vị của lão tử không nặng bằng người!

Trong khi Tác Phi còn đang phun tào, Samuel trực tiếp làm lơ lời y nói, về mặt bình tĩnh nhìn Amia, đi thẳng vào vấn đề: “Eugene Hall là do người đâm?”

Tác Phi hết hồn. Đại ca à, có thẳng thường quá hông vậy? Có nên đi thẳng vào đề kiểu này không vậy?

Amia đầu tiên là ngẩn người, tiếp đó về mặt uỷ khuất nói: “Rõ ràng là ta cứu lão Eugene, tại sao lại nói ta là hung thủ. Ta làm chuyện tốt còn bị người hiểu lầm, ta thật sự là...”

Samuel cười cười, tay trái lần xuống hông.

Amia sợ hãi: “Uy uy uy, người đừng động thủ a, không cho ta cơ hội giải thích sao?”

“Tốt lắm. Vậy người giải thích vì sao người lại xuất hiện ở nhà của Eugene Hall đúng lúc như vậy để cứu ông ta? Nhà ông ta ở bên mép thôn Người Lùn, ngay cả tộc Người Lùn đều không phát hiện điều gì khác thường, tại sao người trong thời gian ngắn như vậy đã chạy tới?” Cuối cùng hần bình tĩnh nắm Túi La nhận trong tay, ý đồ rõ ràng đến mức khiến Amia cười không nổi.

Một lát sau, Amia mới bắt đầu dĩ thử dài, sau đó dùng ánh mắt ‘u oán’ nhìn Samuel. Bạn nhỏ Tác Phi bàng quan tỏ vẻ, u oán ghê ta! Cậu muốn nổi da gà luôn nè!

“Vài trăm năm mới làm chuyện tốt một lần mà còn bị người ta nghi ngờ, chẳng lẽ ta không có duyên làm việc thiện sao?” Y lại thử dài, buông tay nói, “Lý do là nhờ thân phận của ta.”

“Ta tên Amia, là tiên tri của Yêu Tinh tộc. Các người có biết tiên tri là gì không... kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, chỉ là ta có một năng lực tương đối đặc biệt...” Y điệu thấp cười cười, “Có thể biết trước tương lai.”

Amia: Đến đây, đến đây. Mau mau ngưỡng mộ ta đi!

... ..

... ..

Amia: ĐCM!! Vì sao hai tên này không hề kinh ngạc sùng bái ta a a a a a! Khả năng biết trước tương lai đó ~ Các người không muốn bói một quẻ hả?!

Kỳ thật Tác Phi đã sớm biết. Nếu cậu còn ở thế giới thực chán ngắt đó, cậu chắc hẳn sẽ rất hứng thú với thần côn* kiểu này... Đáng tiếc, lỗ rớt xuống đây rồi, bản thân Tác Phi chính là thần côn gà mờ nè, tất nhiên sẽ không thấy thú vị với nó nữa.

**thần côn: những người làm bùa phép, lên đồng, phong thủy, bói toán. Đại ý là Tác Phi có chơi game trước nên đại loại biết được tương lai nên gọi bản thân là thần côn gà mờ.*

Thấy bọn họ không lên tiếng, Amia tẻ ngắt, đành phải thanh thanh cổ họng tiếp tục nói: “Ta bói toán một chút liền phát hiện chỗ lão Eugene có ánh lửa tai ương, vì thế liền vội vàng vàng chạy tới, kịp lúc cứu lão Eugene ra. Đừng hỏi ta là ai gây nên, vì khi ta tới lửa đã bùng rực, ngoại trừ lão Eugene hôn mê ở bên trong thì không còn ai khác.”

“Người biết Eugene Hall?”

Amia giật mình nói: “Nghe nói qua... thợ rèn thần cấp duy nhất ở Jalands.”

“Đừng nói với ta là mỗi ngày người đều bói cho mấy nhân vật trọng yếu ở Jalands.”

“Còn lâu nhé! Ta đây không muốn mệt chết!”

“Cho nên,” Samuel nhìn y, “Vì sao là Eugene Hall?”

Amia trầm mặc một lát, rốt cuộc thoả hiệp: “Là vì các người.”

“Chúng ta?”

“Được rồi được rồi, đầu tiên ta bói những vật liệu cần thiết để cải tạo phong ấn cho Tu La nhận, cái này chắc lão Eugene đã nói cho các người biết rồi, sau đó ta chặt chẽ chú ý hướng đi của lão Eugene. Sau khi rời khỏi thành Bennis, ta cảm thấy có gì là lạ, liền bói cho lão Eugene một chút, phát hiện ông ta quả nhiên gặp chuyện không may, vì thế vội vàng chạy tới. Vận khí không tồi vẫn tới kịp.” Một đoạn rất dài, Amia một hơi nói hết, tiếp theo còn nói: “Ta là đang giúp các người mà làm chuyện tốt đó!”

Samuel còn đang nhìn y, Amia lần thứ hai giận dữ nói: “Về phần vì sao lại giúp các người, cái này là do có

người nhờ vả. Về phần là ai, cho dù các người lấy dao chém ta, ta cũng không nói.” Sau đó y tận lực dùng cặp mắt dài hẹp của mình trừng trừng, nhấp miệng, vẻ mặt kiên cường bất khuất như Lưu Hồ Lan*. Ân, mấy từ này là Tác Phi diễn tả.

**Lưu Hồ Lan: là một nữ gián điệp trẻ trong nội chiến Trung Quốc, nổi tiếng vì lòng trung thành đối với Đảng Cộng Sản. – đã nhắc tới ở chương 4.*

“Được, ta đã biết.”

Amia lại lo lắng truy vấn: “Không nghi ngờ ta là hung thủ à?”

Samuel hỏi lại: “Ta hoài nghi người hồi nào?”

Amia: “Đm, không phải lúc này người tra hỏi ta?”

Samuel cười cười: “Không hỏi thì người sẽ nói nhiều vậy sao?”

Amia sửng sốt.

Tác Phi này giờ vẫn bàng quan trong nháy mắt bình tĩnh đại ngộ! Từ đầu đến đuôi Samuel không hề hiềm nghi Amia là kẻ phóng hoả giết người sao? Lại nói, nếu thật sự là Amia thì y cũng sẽ không ngốc đến mức đi cứu người mình vừa tổn thương để bản thân rơi vào vũng nước lầy này đi? Hơn nữa, lão Eugene đã không còn trở ngại, muốn biết đến tột cùng có chuyện gì xảy ra thì chỉ cần chờ ông ta tỉnh rồi hỏi đương sự là được rồi còn gì?

Mà Samuel một câu mở đầu liền đã đả thương danh dự Amia, hiển nhiên là tạo áp lực cho y, khiến y vì biện giải cho bản thân mà đem một đồng tin tức bí mật đều nói ra. Hiện tại, xem ra những lời này cũng đáng tin.

Tiên tri Amia hậu tri hậu giác nghĩ thông suốt xong liền bạo nộ rồi: “Lionel cái tên này, người căn bản là...” Nói một nửa, y lập tức im bặt, nhanh chóng che miệng lại.

Samuel xoay người nhìn về phía y, cặp mắt tím sắc bén: “Nói tiếp.”

Amia sợ run nửa ngày mới nói: “Là... là... là xem ta như khỉ mà đùa giỡn!”

Samuel nguy hiểm nheo mắt lại.

Amia lần thứ hai hoá thân làm Lưu Hồ Lan, cường điệu về tôn nghiêm bản thân thêm một lần nữa, sau đó liền bảo: “Tốt lắm tốt lắm, những điều ta nên nói đều đã nói rồi.” Điều không nên nói mém chút cũng nói

ra luôn. “Ta phải về đây. Thân là một tiên tri, ta không nên rời khỏi lãnh địa Yêu Tinh tộc. Tái kiến!”

Nói xong, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Tác Phi rất muốn hô to một tiếng: Tên lừa đảo kia, ngươi nhất định phải giữ bộ mặt yêu nghiệt của mình nha, đừng có hành động như thằng ngu nha!

Nếu lúc này Tác Phi còn có chút hoài nghi Amia thì bây giờ tất cả đã tan thành mây khói. Amia đích thật là có điều gì giấu diếm bọn họ, nhưng xem ra là muốn tốt cho họ chứ không phải muốn hãm hại.

Hơn nữa, Tác Phi còn rõ ràng một điều. Lão Eugene là Người Lùn, vì là thợ rèn nổi danh mà mọi người thường quên mất ông là một chiến sĩ với năng lực cường hãn, nhất là lực tay phi thường khỏe. Mà Amia ngoại trừ năng lực tiên đoán chuyên hãm hại người kia thì còn yếu hơn cả một người trói gà không chặt như cậu, muốn khống chế lão Eugene mà còn đả thương ông ta nặng như vậy thì đánh giá cao y quá rồi.

Hiển nhiên Samuel đã sớm nghĩ tới chuyện này, cho nên ngay từ đầu hẳn chẳng qua là lừa Amia để y tận lực khai hết thôi, mà cái tên này cũng dễ dàng bị lừa.

Nghĩ đến câu nói cuối cùng của Amia, Tác Phi hỏi Samuel: “Người trước kia quen biết Amia à?”

Samuel lắc đầu nói: “Không biết.”

Tác Phi nhú mày: “Nhưng có vẻ như hẳn biết người, nghe ngữ khí tựa hồ còn rất thân thuộc?” Nói xong, Samuel không mở miệng, Tác Phi dùng sức hồi tưởng lại quá khứ Samuel, rốt cuộc giúp Samuel xác định là hẳn chưa từng gặp qua người này... ít nhất trong game y không hề xuất hiện.

Cốt truyện có dính dáng tới Amia chỉ có vụ nguyên rửa lừa đảo kia, ngoài ra không còn gì.

Tác Phi đang trầm tư thì tiểu Người Lùn Jonah đã vẻ mặt hưng phấn chạy tới: “Ông nội tỉnh! Tỉnh Linh, ông nội tỉnh, ông muốn gặp người.” Bạn nhỏ này hưng phấn lập đi lập lại.

Tác Phi có chút kinh ngạc. Nhanh như vậy liền tỉnh, thể hiện là tố chất thân thể lão Eugene rất tốt, thật không uống công cậu ăn hết tám bát cháo... Được rồi, những lời gièm pha gì đó để chúng theo gió mà bay đi...

Samuel cùng Tác Phi đi theo Jonah tới y quán trung tâm của Người Lùn.

Lão Eugene đã ngồi dậy, dựa người vào gối đầu. Tiểu Người Lùn Evelyn đang dốc lòng bưng một chén cháo từng muỗng từng muỗng đút ông, còn ông mặt mày hết sức thoải mái. Mặt Tác Phi lập tức đỏ bừng, ầm... cảnh tượng quen thuộc này là cổ tình dân mắt cậu đi!

Nhìn thấy Tinh Linh cùng Ma tộc tiến vào, lão Eugene nhanh chóng uống xong một hơi, sau đó cảm tạ: “Tinh Linh, cảm ơn người đã cứu lão hủ!”

Tác Phi vội tỏ vẻ không có gì, chỉ là bổn phận của y sư. Thuận tiện, Tác Phi bi ai cho Amia một chút. Rõ ràng yêu nghiệt này cứu người nhưng sao không ai chú ý đến y vậy nè...

Biểu đạt lòng thành với nhau một hồi, cậu mới thăm hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Lão Eugene suy nghĩ một chút rồi nói: “Chỉ có một người, nhưng phải là thích khách thần cấp, tốc độ cực cao, ta căn bản chưa kịp trốn tránh đã bị một kích đánh trúng. Bất quá, nhìn hình thể thì hẳn phải là Ma tộc!”

Hai chủng tộc có tốc độ cao nhất là Tinh Linh tộc và Ma tộc, mà sức bật của Ma tộc lại tốt nhất, vậy nên nói đến thích khách thần cấp thì rất có khả năng là Ma tộc.

Nhưng tại sao? Tại sao một Ma tộc lại muốn đánh lén lão Eugene?

Đối với chuyện này, ông lại thực thản nhiên: “Tính tình ta không tốt, đắc tội với không ít người. Trước giờ ta luôn nghĩ chỉ cần ở trong lãnh địa Người Lùn liền không có gì đáng lo, nhưng bây giờ chắc nên chuyển nhà. Định cư trong thành chủ sẽ an toàn hơn nhiều.”

Nói đến chuyện tính tình không tốt, Tác Phi lại nhớ tới lão nhân cổ quái sống một mình trong game, nhất thời cảm thấy lão Eugene trước mắt rất hoà ai dễ gần...

Lão Eugene nhìn Tác Phi cùng Samuel, tiếc nuối nói: “Ta nghe nói các người đã thu thập đủ hết vật liệu, đáng tiếc thân thể ta chưa khôi phục tốt, không dám tùy tiện kích hoạt Tu La nhận. Nếu thất bại thì rất khó tìm lại những vật liệu đó.”

Điều lão Eugene cố kỵ rất đúng. Việc rèn đúc có yêu cầu rất cao về thể lực, nhất là lực cánh tay cùng bắp thịt, chỉ vô ý một chút liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cho dù thể lực đầy đủ nhưng trạng thái tinh thần cũng rất trọng yếu. Khi gặp đại biến, mặc dù tinh thần lão Eugene thoát nhìn rất tốt, nhưng sâu trong nội tâm đã gặp kinh hách. Trạng thái này mà kích hoạt thánh khí thật sự rất miễn cưỡng.

Tác Phi có chút tiếc nuối, nhưng biết không có cách nào khác.

Cậu đề xuất giao chín loại vật liệu cho lão Eugene, nhưng ông lại lắc đầu nói: “Các người giữ đi. Để ở chỗ ta, vạn nhất có gì ngoài ý muốn, ta liền táng gia bại sản mất.”

Tác Phi đành phải cất vật liệu vào túi.

Tác Phi hiện tại không có cách nào ở lại đây chờ lão Eugene khôi phục. Cậu đã mua được truyền tống phù,

tâm tâm niệm niệm muốn trở về Valinor cứu Veeshan ra, vậy nên mới có ý định để đồ lại rồi rời đi.

Nhóm Người Lùn đã dọn vào khu vực chủ thành, an ninh đã được đảm bảo, Tác Phi cũng yên tâm.

Bất quá nghĩ tới tính cách nhanh nhẹn hiếu động của Jonah, cậu lại có chút lo lắng. Trước khi xuất phát, tâm cậu xoắn lại, đành lấy thú đan Hàn Băng Viêm Thú ra, dặn Jonah cùng Evelyn: “Thú đan này các người cất kỹ. Nó có hai kỹ năng, một là kỹ năng công kích hệ hỏa, một là kỹ năng phòng ngự hệ băng. Nếu có nguy hiểm liền dùng cái này, tự bảo vệ mình sẽ không có vấn đề.”

Jonah tuy rằng tính cách thoát tuyền* nhưng y một lòng muốn trở thành thợ rèn ưu tú như ông nội mình, cảm quan đối với vật liệu cực kỳ sắc bén. Y liếc mắt một cái liền nhìn ra giá trị xa xỉ của thú đan này, mà Tác Phi lại đưa cho bọn họ chỉ để bảo vệ họ an toàn.

**Là người có lối suy nghĩ hoặc hành động không bình thường, kiểu như thích làm gì thì làm*

Phần tâm ý này đã khiến tâm Người Lùn mềm thành một mảnh. Y không nhận lấy thú đan, chỉ nói với Tác Phi: “Tinh Linh, ta không thể nhận cái này. Người đã giúp chúng ta rất nhiều rồi.”

Tác Phi không giỏi nói chuyện, nhưng cậu thật sự lo lắng cho tiểu Người Lùn này. Bọn họ nhiệt tình chân thành, đối xử với người khác hết sức thật tâm. Chỉ cần nghĩ tới việc bạn nhỏ trước mắt này chết đi khiến tương lai lão Eugene trở thành một mảnh hắc ám, tâm cậu đã đau nhói.

Nhưng Jonah nhất định không chịu nhận. Y nghiêm túc bất ngờ, nói với Tác Phi: “Tinh Linh, lần trước gặp mảnh thú trong rừng cây đã dạy cho ta một bài học. Ta tình tường biết là thực lực của mình không đủ, không thể tự bảo vệ mình, càng vô pháp bảo hộ người thân bên cạnh. Nhưng là,” Y dừng một chút, ngữ khí càng thêm kiên định, “Ta không thể nhận lấy thú đan này. Có nó, ta sẽ ỷ lại lực lượng nó mang tới, càng tiếp tục sa đoạ, vĩnh viễn cũng không cố gắng nâng cao bản thân. Ta muốn trở nên mạnh hơn, dựa vào bản thân mình mạnh hơn, mạnh đến mức có thể bảo hộ mọi người!”

Lời nói này mãnh liệt chấn trụ Tác Phi.

Samuel cầm lấy thú đan trong tay Tác Phi, nói với cậu: “Ta nhớ rõ trong túi không gian của người có không ít bí tịch tu luyện hiếm có, không bằng đem chúng đưa cho Jonah đi.”

Tác Phi còn đang kinh ngạc xuất thần đã bị lời Samuel nói làm cho hoàn hồn. Cậu vội vàng cúi đầu tìm kiếm túi không gian, lấy những quyển sách thích hợp cho chiến sĩ tu luyện ra, toàn bộ cho Jonah.

Jonah ngạc nhiên khi thấy nhiều sách như vậy, nhưng khi nhìn thấy tên sách, hai mắt y lập tức sáng rực. Lần này y không từ chối mà chân thành nói: “Tinh Linh, Ma tộc, cảm ơn các người!”

Nói tạm biệt với nhóm Người Lùn, Tác Phi cùng Samuel ly khai thôn Người Lùn.

Tác Phi vẫn luôn xuất thần, tận đến thời điểm chỉ có hai người bọn họ, cậu mới ngẩng đầu nhìn Samuel, có chút hoảng hốt nói: “Ta không phải lúc nào cũng ỷ lại người.”

40. Chương 40

“Ta không phải lúc nào cũng ỷ lại người.”

Nói ra những lời này xong, Tác Phi bỗng ngây ngẩn cả người.

Đm... Lão tử bị linh hồn nhược thụ bám vào người rồi sao? Tại sao có thể nói ra câu này a, cho dù trong lòng có nghĩ tới thì cũng không thể khẳng khái thốt ra vậy chứ. Thân là tổng công chính hiệu, lại nói đến chuyện ỷ lại, là muốn đem mặt mũi ném vô Thái Bình Dương phải không? Vết nhơ thế này làm sao cậu dám lẫn lộn trong thế giới tổng công nữa chứ!

Hừ, tuy rằng có nhược công tồn tại, nhưng mà... số lượng trên thị trường cũng không lớn a. Với lại, có bao giờ người gặp qua một công N thụ mà là nhược công chưa! Lão tử là tổng công đây khí phách mà lại phải khoác áo tổng thụ là đã nhục mặt lắm rồi, giờ ngay cả nội tâm cũng sa đoạ tới mức độ này làm sao chịu được.

Không được, phải nhanh chóng vớt vát hình tượng thôi. Tác Phi vắt hết óc muốn nghĩ ra điều gì để cứu vớt khí chất tổng công của mình một chút...

Lúc này Samuel đã có ý tốt dọn sẵn cho cậu một bậc thang.

“Không phải là ỷ lại, là người tin tưởng và cần có ta,” Samuel nhìn cậu, trong đôi mắt tím là một mảnh mềm mại, “Khiến ta rất vui.”

Giờ khắc này, dùng cách nói vô cùng cũ nhưng phi thường chính xác để so sánh chính là Tác Phi bị một mũi tên bắn trúng, còn vừa vụn ngay giữa hồng tâm. Trái tim bé nhỏ tạm dừng trong giây phút ngẩn ngứ, sau đó bắt đầu đập bang bang, làm đầu óc cậu vụng vụng hồ hồ, khuôn mặt cũng nóng hầm hập.

Cảm giác này đối với cậu thực sự vừa mờ mịt vừa xa lạ. Cậu nhìn chằm chằm vào Samuel. Từ lần đầu nhìn thấy hắn, cậu chỉ cảm thấy Ma tộc trước mắt xinh đẹp cực kì, so với tất cả những tiểu thụ trong game còn xinh đẹp hơn. Nhưng hiện tại, nhìn khuôn mặt tinh xảo đến vô pháp miêu tả này, rồi đôi con ngươi với màu sắc lộng lẫy như cây lan tử la, cùng... đôi môi mỏng kia, đều khiến cậu có cảm giác miệng lưỡi khô khốc.

Đầu óc trống rỗng một hồi, Tác Phi rút cuộc cảm giác được nhiệt độ hạ xuống. Nhớ tới bậc thang Samuel cấp cho cậu, liền nhanh chóng nói tiếp: “Đúng đúng, là tin tưởng và cần người. Đây là song phương, người cũng muốn ta, đúng không?” Nói xong câu đó, Tác Phi hoàn toàn khốc...

Là ‘cần’ a a a a a, làm sao lại biến thành ‘muốn’ rồi a a a a, chỉ sai một chữ thôi mà!*

**Trong tiếng Trung, là ‘cần’ còn là ‘muốn’. Tác Phi nói thiếu một chữ*

Giờ khắc này, cậu rất muốn hô to một tiếng: Bệnh sợ giao tiếp ơi, người mau trở lại, mau kiểm soát cái miệng thối của ta!

Bệnh sợ giao tiếp: Đừng gọi ta a, ta không biết thằng ngu này đâu, không quen đâu!

Tác Phi: ()

Lời nói ra như chén nước đổ đi, muốn thu hồi cũng không được, Tác Phi chỉ có thể cầu nguyện, hai từ này nghe giống nhau, dựa theo ngữ cảnh Samuel làm ơn nghe thành ‘cần’ giùm cái...

Vì thế, cậu thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn Samuel, đối diện với cặp mắt tím kia. Bên trong không còn nét mềm mại mà thay vào đó là một mảnh thâm thúy. Hắn nhìn Tác Phi, thấp giọng nói: “Đúng.”

Đúng! Đúng? Đúng?!

Tác Phi: Rốt cuộc là cái gì đúng a, đại ca, người rốt cuộc nghe thành cái gì vậy! Người rốt cuộc là cần ta hay là muốn ta a... Muốn ta... Đm, tại sao cảm giác càng ngày càng nóng vậy nè!

Tác Phi hít một hơi sâu, cố gắng đem sự khô nóng dưới đáy lòng áp chế. Cậu cân nhắc một chút, kiên quyết không thể dây dưa tiếp chuyện này, mặc kệ Samuel nói gì cậu cũng không quan tâm! Nhanh chóng, nhanh chóng nói sang chuyện khác thôi.

Cậu lẹ tay lấy truyền tống phù tùy biến từ trong túi không gian ra, nghiêm túc nghiên cứu.

Jalands có rất nhiều ma pháp truyền tống, mà cũng tương đối nhiều địa phương dựng ma pháp giới hạn ngăn chặn truyền tống. Lãnh địa Tinh Linh tộc, Valinor, cũng là nơi mà truyền tống trận phổ thông vô pháp tiến vào.

Đương nhiên, với một số truyền tống ma pháp cấm kị thì giới hạn cũng vô dụng.

Dẫu vậy, loại truyền tống phù cậu đang có này sẽ dễ dàng bị ngăn trở, bởi vì bên trong mỗi truyền tống phù có chứa ma pháp, nếu ma pháp không đủ mạnh sẽ không đột phá được ma pháp giới hạn.

Nhưng Tác Phi chỉ cần truyền tống đến ngoài rìa Valinor, đến lúc đó tận dụng thời cơ đi vào là được, chỉ là tốn chút thời gian mà thôi.

Tác Phi nghiên cứu một phen liền biết cách sử dụng, quả thật hết sức đơn giản dễ hiểu. Một vụn kim tệ chỉ sau một trận mê muội chớp nhoáng liền biến mất. Số tiền này xài thấy tiếc quá à!

Bên ngoài rừng Valinor là rừng Vô Danh. Kì thật, nơi này vốn là hẻm núi Bou nổi tiếng của rừng rậm Noor, nhưng Tinh Linh tộc vì bảo hộ Valinor mà cố ý khai phá, làm thành một vùng đệm*.

Vùng đệm (buffer zone): thường là khu vực phòng ngừa khi bị tấn công.

Đích đến của Samuel cùng Tác Phi là đây.

Truyền tống phù lập tức có hiệu lực, truyền tống họ tới đó.

Một truyền tống phù có thể truyền tống nhiều nhất hai người, mà trong quá trình truyền tống, để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, biện pháp tốt nhất là hai người gắt gao ôm nhau, như vậy có thể đem rủi ro hạ thấp nhất.

Đã trải qua sự kiện ‘muốn’ với ‘cần’, Tác Phi đối với cái ôm vốn vô cùng thuần khiết này lại cảm thấy ngại ngùng, không được tự nhiên, sợ tim mình đập quá nhanh bị Samuel phát hiện, lại sợ thân thể nóng lên Samuel cảm giác được... tóm lại là đủ loại thấp thỏm bất an.

Mà bởi vì chiều cao của hai người, tuy nói là ôm lấy nhau nhưng nhìn vào càng giống như cả người cậu bị Samuel ôm vào ngực... Hơn nữa ôm thật chặt, cánh tay vòng lấy thắt lưng cậu làm cả người cậu không được tự nhiên. Cậu muốn đứng dậy để tay Samuel dời đi chỗ khác, nhưng vừa động một chút lại khiến cho Samuel như đang vuốt ve cậu...

Ý tưởng này vừa nổi lên, cậu liền cảm thấy eo mình nhột ơ là nhột... Tay Samuel rất nóng, cách lớp áo nhưng nhiệt độ lại truyền tới rõ ràng, khiến cả người cậu như muốn nhũn ra.

Tác Phi khóc không ra nước mắt. Làm sao có thể biểu đạt một cách thuần khiết là thắt lưng cậu rất ngứa đây a...

Bạn tổng công à, có rất nhiều loại phương pháp ôm nhau nha, vì sao bạn cứ nhất quyết ôm thắt lưng vậy huhu...

Đáng tiếc, bây giờ Tác Phi thập phần không tín nhiệm cái miệng thúi của mình, cho nên cậu tình nguyện nhẫn nhịn tới hai má đỏ bừng cũng không dám nói gì nữa. Bởi vì nội tâm rối rắm nên cậu cũng không phát hiện trên môi Samuel luôn treo một nụ cười.

Thẳng đến khi truyền tống xong, Tác Phi liền nhanh nhẹn tránh đi, chấm dứt cái ôm thuần khiết dưới tình thế cấp bách này.

Rừng Vô Danh là khu vực cây cối mọc san sát nhau, che lấp bầu trời cùng mặt trời. Tác Phi vừa định cất bước liền thính tai nghe được tiếng bước chân. Lỡ tai cậu động đây, liền lặng lẽ trốn phía sau một cây đại thụ.

Cước bộ rất nặng, tuyệt đối không phải là Tinh Linh nhẹ nhàng phiêu dật, hơn nữa không chỉ có một mà ít nhất là hai người.

Một âm thanh ồ ồ thở dài nói: “Chúng ta tuần tra ở đây lâu như vậy, đừng nói gì tới Tinh Linh thuần huyết, ngay cả một Tinh Linh cũng chưa thấy.”

Một âm thanh khác nói: “Đừng oán giận, tuần tra ở đây còn đỡ hơn ở Ma Vực!”

“Ày da, đúng vậy. Tinh Linh tộc tuy rằng không coi ai ra gì nhưng cũng sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Nếu tuần tra bên ngoài Ma Vực, lỡ chọc giận Ma tộc thì khó giải quyết.”

“Nhưng mà... Người nói xem Stefan Evans cùng Samuel Lionel bộ dáng thế nào?”

“Ai biết được, dù sao nếu thấy một Tinh Linh thuần huyết cùng một Ma tộc liền báo cáo là được.”

Thanh âm ồ ồ tận lực đè thấp: “Này, người có biết bọn chúng làm gì mà chọc giận Đại vương không?”

“Làm sao ta biết được.”

“Ta nghe nói bọn họ giết Nhân tộc kia...”

“Nhân tộc? Ý người là người đó hả?”

“Đúng. Một trăm năm trước, lúc Đại vương còn chưa đăng cơ, có hai Nhân tộc phạm tội, chạy trốn khỏi lãnh địa Nhân tộc. Sau đó, Nhân tộc nhỏ tuổi bị bệnh chết, còn Nhân tộc lớn hơn bị bán đi, là do Đại vương mua hắc về. Nghe nói Nhân tộc nọ sau này rất lợi hại, còn trở thành thành chủ. Chắc chắc...”

“Hắc hắc, ta lại nghe nói, Nhân tộc nọ công phu trên giường rất cao...”

“Khăng định rồi, nếu không Đại vương chúng ta thế nào lại nhớ mãi không quên.”

“Haiz, hai tên kia bị Cự Ma vương lòng bắt, thật sự là không sống được rồi.”

Hai người cảm khái một phen, rồi mới đi xa dần...

Nghe xong toàn bộ cuộc đối thoại, Tác Phi tỏ vẻ, hai tên Cự Ma này mệnh lớn thật, ai ngờ to miệng lại có thể cứu chúng một mạng... Nếu bọn chúng không nói rõ ràng như vậy, cậu cùng Samuel khi nghe tiếng chúng tiếp cận nhất định sẽ chế trụ chúng, sau đó cường bức dụ dỗ bọn chúng nói ra. Mà hai Cự Ma này sau khi khai hết tất nhiên sẽ bị bọn họ giết người diệt khẩu.

Mà hiện tại, nhờ chúng nói rõ ràng rành mạch như vậy lại khiến Tác Phi cùng Samuel không cần phải lộ diện, cũng đỡ mất công đá thảo kinh xà*.

**đánh rắn động cỏ*

Tác Phi không phải là thánh mẫu nhưng nếu không cần thấy máu thì vẫn tốt hơn. Cậu là người hiện đại, trong lòng chưa có cứng cổ như vậy, nhưng nếu thật sự là bị uy hiếp đến tính mạng thì đến lúc đó không cứng cũng phải cứng.

Nhưng lời hai Cự Ma lại khiến cậu có chút ngoài ý muốn. Nhân tộc trong miệng bọn chúng hiển nhiên là Arian. Arian nhận thức Cự Ma vương? Trò chơi này thật sự đi đâu cũng gặp kinh hỉ.

Lại nói tiếp, lúc trước cậu chơi game, Cự Ma vương Barnor vẫn luôn là Boss phản diện, luôn đuổi giết vây bắt cậu. Lúc đó cậu còn không rõ tại sao cái tên cao to này lại căm thù cậu như vậy, hiện tại xem ra là vì cậu cướp đoạt tiểu thụ nhà người ta?

Lần này tổng công đại nhân không thu phục Arian mà trực tiếp giết hấn bà nó rồi, cừu hận này chắc còn lớn hơn nữa...

Nghĩ đến những vất vả, khó khăn khi công lược Cự Ma tộc, Tác Phi nhất thời cảm thấy tốt nhất bây giờ đừng nghĩ nữa, đến lúc đó rồi nói sau.

Cậu bây giờ cần phải nghiên cứu làm thế nào để lên vào Valinor.

Trước kia công lược nơi này cậu đều không dùng mảnh khoé gì cả. Nhớ năm đó, cậu vì để ‘cưỡi’ Manzi về liền trực tiếp đánh thẳng vào Valinor, dùng thủ đoạn bạo lực thuần túy tiến tới. Các Tinh Linh yếu ớt không chịu nổi một kích, làm sao đỡ nổi uy vũ và khí phách của cậu!

Nhưng hiện tại... Cậu quay đầu nhìn Samuel... Tổng công đại nhân đúng là ở đây, nhưng trong game lúc công lược Manzi đã là tiểu thụ thứ sáu, game sắp kết thúc rồi. Khi đó, tổng công đã trưởng hành, dù không tới mức thiên hạ vô địch nhưng cũng gần đạt tới cảnh giới đó rồi.

Mà hiện tại Samuel vẫn là bộ dáng thiếu niên. Vượt cấp đánh quái... hay là thôi đi.

Đến lúc đó lỡ không kiểm soát được tình hình, phải chạy trốn thì mất nhiều hơn được.

Vậy nên rút cuộc đi vào bằng cách nào?

Kế tiếp, cậu liền không cần phải sầu não nữa.

Nhìn Tinh Linh tóc dài màu bạc ngênh diện trước mặt, Tác Phi chỉ có một ý nghĩ: cái hạt châu khôn khiếp hồi xưa Manzi tặng cho cậu nhất định có trá!

41. Chương 41

Nếu không có trá thì làm sao Manzi xuất hiện ở đây đúng lúc vậy chứ. Tốc độ điên cuồng này quả thực giống như cậu gọi điện thoại cho hắn kêu hắn ra đón cậu vậy!

Đm, thiệt đau trứng.

Bất quá hành tung đã bị người biết, giờ có trốn tránh cũng không có ý nghĩa. Tác Phi đành đứng ra, chờ Manzi tiến tới.

Manzi đến một mình, mái tóc bạc dài dùng một sợi dây xanh biếc cột lại, trường y màu xanh đậm với ống tay áo trắng muốt, chiếc quần màu sẫm hơn chút, tiếp theo là đôi ủng cao bó lấy cặp chân, khiến cho cả người hắn càng thêm thon dài.

Không thể không nói, nhan sắc của Tinh Linh tộc thật khiến mọi người tán thưởng.

Bất quá bệnh nhan khổng của Tác Phi gần đây đã được khống chế tốt, cuối cùng cũng có thể bảo trì lý trí, không tới mức nhìn tới đần mặt nữa.

Thiên thần Tác Phi: Hãy nhìn khí chất trầm ổn bình tĩnh của ta đi ~ Lão tử quả nhiên càng ngày càng ra dáng công nha ~

Ác quỷ Tác Phi: Người xác định không phải là do nhìn mặt tổng công đại nhân lâu rồi nên đổi sắc đẹp đều miễn dịch?

Thiên thần Tác Phi: Ôi đừng đả kích người ta thế chứ... ()

Manzi nhìn Tác Phi, vẻ mặt ôn nhu ấm áp. Hắn đường đường là mặt than băng sơn siêu dày lại biến thành như vậy khiến Tác Phi lòng kêu không ổn, nhất định có trá.

Lấy bất biến ứng vạn biến, cậu dù gì cũng là chuyên gia mặt than, vì thế nhìn chằm chằm Manzi.

Manzi khẽ cười cười, nhẹ giọng nói: “Tại sao trở lại mà không báo ta trước một tiếng?”

Tác Phi: Không báo trước thì người trong một khắc cũng biết còn đâu.

“Em không liên lạc ta, lúc ta liên lạc em cũng không để ý. Fell, lần trước ta trở về là vì Valinor gặp nguy hiểm, sợ liên lụy đến em.” Nói xong, hắn lại có chút tự trách nói, “Ta không nghĩ thành Moya lại xảy ra chuyện như vậy. May mắn hạt châu vẫn sáng rọi, giúp ta biết em bình an vô sự.”

Nói xong, hắn như làm ảo thuật lấy ra một hạt châu, cùng với viên lần trước hắn đưa cho Tác Phi giống nhau như đúc, chẳng qua hạt châu kia loé lên quang huy hồng nhạt thần nhiên.

“Ta vẫn luôn mang bên người, hôm nay nhìn thấy nhan sắc của nó mới biết được em trở về.”

Giờ khắc này, Tác Phi mới hoàn toàn hiểu được chuyện này là sao. Đúng là cậu gọi điện thoại cho Manzi a, chẳng qua là tự động quay số thôi... Lúc này cậu không còn chút nghi hoặc công dụng của hạt châu là gì nữa, xem ra là một thông tấn khí. Thực nghịch thiên, sao lúc chơi game cậu không gặp qua!

Thuận tiện, Tác Phi nhìn chăm chăm hạt châu trong tay Manzi, hai mắt toả sáng. Nếu đoạt lấy đưa cho Samuel thì thật khéo nha!

Như vậy cậu cùng Samuel có thể thời thời khắc khắc liên hệ, dù bị tách nhau ra cũng không sợ.

Từ từ... Tại sao lại phải cho Samuel, khụ khụ, này còn phải hỏi sao, ôm chặt tổng công đại nhân thì chiếm được tuyệt thế tiểu thụ là dễ như trở bàn tay! Mặt khác, ác quỷ Tác Phi, người đừng lòi mặt ra trào phúng nữa, người đã bị khai trừ rồi!

Tác Phi ở một bên đang đắc ý dào dạt, vậy nên Manzi nói gì cậu cũng nghe không lọt. Lúc lấy lại tinh thần, cậu đã thấy Manzi vươn tay ra ôm lấy cậu.

Thân thể Tác Phi còn chưa nhận thức được đã cảm thấy phía sau một lực kéo lớn giữ cậu lại, sau đó lão đảo ngã vào một cái ôm ấp khác.

Khí tức quen thuộc vây quanh, Tác Phi biết phía sau là Samuel, an tâm không ít.

Manzi nheo mắt, đứng thẳng người, mặt lạnh như băng, ngữ khí không tốt nói: “Fell, lại đây với ta. Valinor chúng ta không tiếp đãi ngoại tộc.”

Tinh Linh tộc không phải là chủng tộc xa lánh mọi người, nhưng Valinor lại chưa bao giờ cho phép ngoại tộc tiến vào. Việc này Tác Phi đương nhiên biết, nhưng bọn họ không được chào đón không có nghĩa là vào không được. Chỉ cần có đủ năng lực, hôm nay ở đây ai cũng không ngăn được họ.

Chẳng qua lúc này ngữ khí đuổi người của Manzi làm cậu phi thường bất mãn.

Tác Phi rút cuộc mở miệng nói: “Ta là tới mang Veeshan đi.”

Manzi có chút kinh ngạc, nhìn về phía Tác Phi nói: “Tại sao phải rời khỏi? Chúng ta thuộc về Valinor.”

Tác Phi bình tĩnh đáp: “Grambli Evans phản bội Tinh Linh tộc, ta cùng Veeshan làm sao có thể tiếp tục ở lại Valinor?”

Trong mắt Manzi hiện lên một tia tàn nhẫn, hần trầm giọng: “Có ta ở đây, không người nào dám có ý kiến với các ngươi!”

Lời này khiến Tác Phi nhú nhú mày. Ở lại Valinor, cậu cùng Veeshan chỉ có thể sống trong nơm nớp lo sợ, mặc kệ Manzi nói thật hay giả, nhưng tại sao cậu lại phải dựa vào người khác mà sống?

Bên ngoài Valinor là toàn bộ Jaland, trời cao biển rộng, tự do tự tại. Đến thôn Người Lùn còn tốt hơn ở lại Valinor gấp trăm lần.

Thấy Tác Phi không nói lời nào, Manzi lần thứ hai cường điệu: “Fell, ta sẽ không cho em ly khai ta lần nữa. Hãy ở lại bên cạnh ta.”

Lúc này, Samuel nãy giờ vẫn không lên tiếng nhìn về phía Tác Phi, nhẹ giọng nói: “Người muốn lưu lại sao?”

Samuel khẽ mỉm cười, nhưng trong mắt không có một tia ấm áp. Tác Phi giật mình. Mấy ngày nay ở chung với nhau khiến cậu quên mất lúc đầu cậu sợ hấn thế nào, cũng quên mất Ma tộc nguyên thủy có bản tính luôn tùy ý, thích làm gì thì làm. Cậu đắm chìm trong ôn nhu của Samuel, lại quên mất người này nguy hiểm cỡ nào.

“Người muốn đi cùng hấn sao?” Samuel kiên nhẫn hỏi lại một lần.

Đồng tử có chút mê mang của Tác Phi trong nháy mắt trở nên thanh minh. Cậu kiên định nói: “Không!”

Samuel nở nụ cười. Nét cười thông thả tràn ngập, giống một cây thuốc phiện yêu dã, đẹp đến tận xương nhưng thập phần nguy hiểm. Hấn một tay ôm lấy Tác Phi, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn xuống trán cậu, sau đó ghé vào lỗ tai cậu, dùng thanh âm khàn khàn nỉ non.

Những lời này Tác Phi nghe rõ ràng rành mạch. Cậu như bị pháp thuật chế trụ, không hề nhúc nhích.

Mà sau khi Samuel nói xong liền buông Tác Phi ra, Tu La nhận trong phút chốc kích hoạt. Trong nháy

mắt, chưa ai kịp phản ứng, Samuel đã không chế được Manzi.

Tu La nhận giống như một độc xà tham máu, kề ngang cổ Manzi, chỉ cần hơi động một chút liền mất mạng.

Samuel lạnh lùng nhìn vị vương tử Tinh Linh xinh đẹp, cực lực khắc chế xúc động muốn tắm máu của Tu La nhận, bình tĩnh nói: “Ta muốn nhìn thấy Veeshan Evans.”

Tác Phi còn đang đắm chìm trong biến cố vừa rồi, nghe lời Samuel nói mới đột ngột lấy lại tinh thần, sau đó nháy mắt hiểu được ý tứ của hắn.

... Đơn giản mà thô bạo, lại ngoài ý muốn hiệu quả!

Tính kế dong dài làm gì. Vương tử Manzi đã tự đưa chính mình lên cửa, chỉ cần chế trụ hắn thì mang Veeshan đi chỉ là chuyện dễ dàng.

Manzi Yagudin đã bao giờ chịu qua ử khuất như thế này. Hắn tức giận tày trời, đôi mắt bạc lạnh lùng ẩn chút đỏ như máu. Hắn vẫn không nhúc nhích, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không...”

Chỉ nói một chữ, Tu La nhận đã nhẹ nhàng lay động một cái, lưỡi dao sắc bén cắt vào làn da nhẵn nhụi, dễ dàng xé rách nó, máu tươi chảy ra, huyết tinh khiến Tu La nhận hưng phấn run rẩy.

Mà lời nói của Manzi cũng im bặt. Hắn chưa bao giờ cảm nhận được khí tức tử vong rõ ràng dày đặc đến như vậy. Hơn nữa, hắn còn có cảm giác rằng Ma tộc trước mắt rất muốn hắn cự tuyệt, như vậy liền có lý do thoả đáng để giết hắn.

Cảm nhận này khiến hắn mao cốt từng nhiên. Sự sợ hãi từ trước tới nay chưa từng có giống như một độc xà phun nọc độc vây quanh hắn, làm cho thân thể của hắn không khống chế được mà khẽ run.

Nhưng, hắn là Tinh Linh, một Tinh Linh cao quý thuần huyết; truyền thừa vinh dự ngàn năm khiến hắn đứng thẳng, quyết liệt chống cự lại nỗi sợ hãi đang dâng lên từ đáy lòng, cực lực nói: “Giết...ta, Veeshan cũng không còn sống.”

“Không sao,” Samuel nói thực nhẹ nhàng, “Ta sẽ khiến cả Valinor chôn cùng với nàng.”

Đồng tử Manzi co rút. Hắn run rẩy nói: “Người không làm được.”

“Vậy thử xem.”

Samuel nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Manzi đối diện với hắn lại cảm thấy Ma tộc này không phải đang nói chơi.

Tác Phi vẫn luôn bàng quan lại biết Samuel chỉ đe dọa Manzi thôi. Đây là chuyện thực bình thường, ai dọa được kẻ khác thì người đó thắng, là tâm lý học dễ hiểu nhất. Bất quá, diễn xuất của tổng công đại nhân thật sự là rất tốt... Ha hả, ngay cả cậu thiếu chút nữa còn tin tưởng, đừng nói chi là Manzi.

Trầm mặc một hồi, Manzi rút cuộc thoả hiệp, nói: “Các người cùng theo ta trở về Valinor, ta mang bọn người đi gặp nàng.”

Samuel cũng không thêm động: “Xem ra người vẫn muốn thử xem.”

Thử xem ta có thể huỷ diệt Valinor hay không.

Manzi trợn mắt nhìn: “Ta không có cách nào khác làm cho nàng tới gặp các người!”

Tác Phi giật mình, trong lòng bỗng nảy lên, hỏi: “Tại sao?”

Manzi nhìn cậu, bỗng nhiên rời tầm mắt, thấp giọng nói: “Veeshan Evans, đã chết.”

Những lời này như một quả bom nổ tung trong đầu Tác Phi. Cậu kinh ngạc đứng đó, vẻ mặt không thể tin.

Cậu kéo Manzi, lớn tiếng nói: “Người gạt ta, nàng không thể chết!”

Manzi bởi vì bị lôi kéo mà cổ đã bị Tu La nhận cắt một vết thương dài, máu tươi theo lưỡi dao chảy xuống, nhưng hấn cắn răng nhịn đau nói: “Fell, ta muốn đưa em về Valinor, nhưng ta lại sợ em thấy Veeshan đã mất. Ta không thể bảo trụ mạng sống của nàng.”

Tác Phi đầu đau như búa bổ, miễn cưỡng bình tĩnh lại: “Vì sao?”

Manzi dừng một chút mới nói: “Nàng sử dụng cấm thuật, thân thể thụ thương nặng, nhưng cũng không chết ngay lập tức. Ta vội kêu đại tể ti Tinh Linh tới chữa cho nàng, miễn cưỡng ổn định thương thế, sau đó lại phái người đến mời mục sư Thiên tộc tới trị liệu.”

“Nhưng... nàng không đợi được tới khi mục sư tới.”

“Tại sao? Không phải là đã ổn định vết thương sao? Thuật trị liệu của Tinh Linh tộc cũng không yếu!”

Ánh mắt Manzi loé loé, nói tiếp: “Trước đó nàng đã thụ thương quá nặng.”

Tác Phi ngây ngẩn cả người.

“Trước khi nàng sử dụng cấm thuật, bản thân đã bị trọng thương, chẳng qua vì nàng tự sử dụng thuật trị liệu cường đại để nỗ lực duy trì. Sau khi sử dụng cấm thuật, nàng hoàn toàn cạn kiệt sức lực, căn bản là vô pháp vận hồi.”

“Fell, ta đã dốc hết sức.” Hấn cúi đầu nói, “Thực xin lỗi.”

Tác Phi không hé răng, trong đầu có chút loạn. Nói thật, cậu cùng Veeshan chỉ tiếp xúc ngắn ngủi vài ngày, nhưng hình ảnh cuối cùng Veeshan bỏ qua tính mạng để cứu cậu thật sự rất rung động, khiến cậu vĩnh viễn không thể quên.

Cậu đối với Veeshan là trách nhiệm của thân thể này, cũng là báo đáp ân cứu mạng của nàng.

Cậu vẫn luôn tin tưởng vững chắc rằng Veeshan còn sống, nhất định có thể cứu Veeshan ra. Trong thôn Người Lùn, lúc nhìn thấy lão Eugene cùng bọn Jonah, cậu đã từng ảo tưởng, cứu Veeshan rồi liền mang nàng tới thôn Người Lùn.

Nơi đó so với Valinor lạnh như băng nhất định càng thích hợp với nàng.

Nhưng hiện tại, ảo tưởng tan biến.

Manzi từ trong lòng lấy ra một quả cầu thủy tinh. Hấn không tùy tiện đưa cho Tác Phi, mà là cho Samuel.

“Đây là quả cầu kí ức trước lúc lâm chung của Veeshan. Ta chưa xem qua.”

Thấy quả cầu kí ức, vọng tưởng cuối cùng của Tác Phi cũng tan biến. Ở Tinh Linh tộc, sau khi tử vong thân thể sẽ biến mất, nhưng sẽ lưu lại một quả cầu kí ức, bên trong là chút tưởng niệm vào giây phút cuối đời của người này. Nó có thể là tin tức hữu dụng, cũng có khả năng là một đoạn phim ngắn vô nghĩa. Về phần lưu lại cái gì thì hoàn toàn dựa vào ý nguyện của người sắp mất.

Trên quả cầu này đều là kí ức của Veeshan, không thể sai. Veeshan... thật sự đã qua đời.

42. Chương 42

Quả cầu kí ức trong tay chỉ lớn bằng một trái trứng ngỗng, trong suốt, mềm nhẹ, tản ra quang mang hồng nhạt thật thản nhiên, quả là xinh đẹp, ôn như tựa Veeshan, làm cho không ai có thể quên.

Tác Phi nghiêm túc nhìn một hồi lâu mới cẩn thận cầm lấy, ngẩng đầu nhìn Manzi.

Dây buộc tóc màu xanh biếc của hắn không biết đã bung từ khi nào, mái tóc dài màu bạc buông xoã sau lưng, ngay cả nét mặt lạnh băng cũng bị sự ảo não cùng hối hận thay thế, trong con người màu bạc là sự lo lắng nồng đậm, thậm chí có một tia sợ hãi.

Một vị Tinh Linh cao cao tại thượng lại trở thành bộ dạng này, Tác Phi không biết tư vị trong lòng là gì.

Cậu đích xác không thích Manzi, ấn tượng đầu tiên đã không tốt, vấn đề tình cảm với hắn lại loạn thất bát tao. Nhưng giờ khắc này, Tác Phi lại cảm thấy Manzi Yagudin thật sự có tình cảm chân thành đối với Stefan Evans.

Cho dù phương thức hắn biểu đạt rất ích kỷ, luôn cố tình gây sự, hành vi lại có chút buồn cười, nhưng những nhận xét này là từ góc độ người xem. Nếu Stefan Evans ở đây, có lẽ y sẽ suy nghĩ khác.

Mỗi người, không, mỗi ai đang yêu đều có một định nghĩa khác nhau về tình yêu. Nếu họ xem đó là yêu, tán thành lẫn nhau, thì người ngoài không có quyền nhận xét hay nghi ngờ.

Ái tình, từ trước tới giờ luôn là chuyện giữa hai người.

Tại sao cậu lại bị đưa đến thế giới này, Tác Phi hoàn toàn không biết. Cậu cũng không muốn chiếm cứ thân thể Stefan Evans, nhưng tình thế bắt buộc như vậy. Cậu không biết Stefan Evans đang ở đâu, nhưng nếu cậu là Stefan, cậu sẽ yêu vương tử Tinh Linh trước mặt.

Tác Phi thở dài. Cậu đến gần Manzi Yagudin, lấy hạt châu đang toả ra ánh sáng trắng nhàn nhạt từ trong túi không gian ra, đặt vào lòng bàn tay Manzi.

Manzi kinh ngạc nhìn cậu. Trên tay hắn có hai hạt châu, bởi vì chạm vào nhau mà hưng phấn toả sáng.

Hai hạt châu này tên là Tâm châu, là một cặp thú đàn từ mãnh thú. Loại mãnh thú này cả đời sẽ không chia lìa bạn lữ của mình, ngay cả chết cũng sẽ chết cùng nhau. Mà thú đàn của chúng có công năng đặc biệt như vậy, có thể cảm ứng lẫn nhau, cả đời gắn bó, vô luận chúng bị tách ra đến chân trời góc bể cũng có thể ý hợp tâm đầu.

Tâm châu ở Jalandr là một vật vô cùng đáng trân trọng.

Nó đại biểu cho tình yêu đích thực. Người yêu có một đôi Tâm châu sẽ được thần sủng ái, chịu trách nhiệm của lời thề ‘vĩnh viễn không cách biệt’. Vậy mà hiện tại Tác Phi lại trả lại Tâm châu cho hắn.

Tác Phi cũng không biết điển cố về Tâm châu này. Trong game, nhân vật chính chỉ có dự vọng chiếm hữu cùng công lược, cũng không có tình cảm chân thành. Cho nên, loại đồ vật như Tâm châu không có khả năng xuất hiện trước mặt cậu.

Cậu trả Tâm châu cho Manzi chỉ vì đây là thứ Manzi tặng Stefan Evans, mà cậu không phải là Stefan Evans.

Tác Phi nhìn về phía Samuel, nhẹ giọng nói: “Thả hẩn đi.”

Samuel không hề chần chờ, Tu La nhận thuận theo hẩn, trở lại hình dạng thuỷ chủ vô hại.

Tác Phi tiến tới trước, nắm chặt tay Samuel, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Manzi, thông thả mở miệng:

“Fell của ngươi, Stefan Evans, đã chết.”

Manzi mờ mịt nhìn cậu, bàn tay cầm hai hạt châu run nhè nhẹ.

Tác Phi hờ hững nhìn hẩn, tiếp tục nói: “Là ta giết y. Ta là hung thủ. Bất quá,” Ngữ khí của cậu càng ngày càng xa lạ, “Ta sẽ không cho ngươi cơ hội báo thù.”

— Ta đã sở hữu thân thể này, vô luận là cố ý hay vô tình thì ta cũng là hung thủ giết chết Stefan Evans. Nhưng ta muốn sống sót, nên sẽ không cho bất cứ kẻ nào cơ hội báo thù!

Có lẽ Manzi Yagudin không thể hiểu được ý nghĩa chân thực của lời nói này, bất quá không quan hệ, Tác Phi chỉ muốn nói ra những lời này.

Manzi vẫn kinh ngạc không lên lời.

Tác Phi xoay người, cúi đầu nói với Samuel: “Ta muốn rời khỏi đây.”

Thẳng đến khi hai người biến mất vào rừng Vô Danh, Manzi mới lấy lại tinh thần. Tâm châu trong tay rớt xuống đất, vỡ nát, vẻ ngoài trong suốt nhu hoà biến thành những mảnh nhỏ sắc bén, mà bên trong Tâm châu lại chảy ra chất lỏng màu đỏ tiên diễm – tựa như màu của trái tim.

Manzi chậm rãi quỳ xuống nền đất, tay nắm chặt lấy những mảnh vỡ của Tâm châu. Những mảnh vỡ đâm vào lòng bàn tay, khiến máu hoà vào chất lỏng đỏ của Tâm châu, tuy hai mà một.

Hẩn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn địa phương Tác Phi rời đi, đôi mắt bạc kiên định nhưng cố chấp: “Fell, em sẽ không rời khỏi ta.”

Tốc độ Samuel rất nhanh, nhưng lại vô cùng ổn định. Tác Phi tựa đầu vào trước ngực hẩn, rầu rĩ nắm lấy

áo Samuel, thẳng đến khi tiếng phần phật bên tai chậm rãi yên ổn lại cậu mới có chút hồi thần.

Samuel dừng lại.

Tóc Tác Phi bởi vì cọ trên người Samuel, lại bị gió thổi nên giờ xù hết cả lên. Cậu sờ sờ đầu mình, thiệt là muốn bị dọa.

Nguyên lai bọn họ đã sớm ly khai rừng Vô Danh. Phía ngoài rừng Vô Danh chính là hẻm núi Bou. Hẻm núi này cùng với rừng Noor là khu vực thám hiểm nổi tiếng, số lượng mãnh thú cư trú rất nhiều.

Đứng chắn trước mặt bọn họ là một mãnh thú cao chừng năm thước.

Mãnh thú tuy thể trạng thực lớn, nhưng bộ dạng tầm thường, nhìn như một con trâu khổng lồ. Được rồi, trâu khổng lồ cũng rất dọa người đi, hơn nữa lại đứng gần như vậy.

Hình ảnh phóng đại trước mắt làm Tác Phi này giờ vẫn luôn hốt hoảng thanh tỉnh một chút.

Cậu ngơ ngác nhìn con trâu này.

Con trâu còn đặc biệt ‘Moo~~’ một tiếng dài, hết sức phù hợp với tình hình.

Tác Phi trầm mặc. Nhà sản xuất game à, mấy người thật là biết bớt việc. Cái con này rõ ràng là trâu thì để nó an ổn làm trâu đi, tại sao phải quăng nó vào game làm mãnh thú vậy nè.

Mãnh thú trâu ‘Moo~~’ nửa ngày, rốt cuộc cúi đầu thấy được hai con kiến nhỏ xíu trước mặt. Kiến dù nhỏ nhưng nuốt vào có thể bị mắc kẹt, nên con trâu mở rộng miệng, muốn đem hai người nuốt thẳng vào bụng.

Tác Phi nhắm mắt, bi ai giùm con trâu.

Bên tai truyền đến một tiếng kêu dài, tiếp theo là tiếng vật nặng ngã xuống đất, chấn động âm âm.

Tác Phi mở mắt ra. Lọt vào trong tầm mắt chính là con trâu bị chẻ đôi, quả là một phương thức chém giết đơn giản, thô bạo lại đầy giận dữ.

Da lông của trâu màu xám nhạt, độ sáng bóng rất tốt. Tác Phi đang buồn, nghĩ rằng nếu làm bản thân một mối coi chừng có thể thoải mái hơn một chút, vì thế liền nhảy xuống, nhận lấy Tu La nhận Samuel đưa cho mình.

Tác Phi bắt đầu công việc lột da. Từ đầu đến đuôi, cậu thật tỉ mỉ lột. Trước kia, cậu đều tùy tâm sở dục làm đại cũng được, nhưng lúc này vì để dời đi lực chú ý, cậu đặc biệt dụng tâm.

Lúc chuyên tâm làm thì cái gì cũng sẽ không suy nghĩ, đại não bận rộn lại có cảm giác trống trải, dị thường thoải mái. Tác Phi đắm chìm như thế, cho đến khi cả một bộ da lông đầy đủ chần chu rơi xuống đất thì ngay cả Samuel cũng có chút ngạc nhiên.

Trừ bỏ đạo vết thương chí mệnh kia, cả một bộ da thú hoàn toàn không một khuyết điểm được lột xuống một cách hết sức tinh tế. Hơn nữa, lúc nhìn thẳng lại giống như một vật còn sống, khiến người ta có loại cảm giác đặc biệt quỷ dị.

Mà thú con kiến thức rộng rãi khi nhìn thấy bộ da lông này, ngoài việc cả người rợn rợn căng thẳng, lại bỗng dưng nhớ tới một cấm thuật thất truyền từ lâu.

Đó là một phép thuật âm trầm, đáng sợ, phi thường khủng bố.

Thao tác cấm thuật cũng không khó, điểm khó khăn duy nhất là công đoạn lột da. Nếu có thể lột xuống một bộ da lông đầy đủ liền có thể dùng nó chế tạo con rối.

Loại con rối này bất đồng với thuần dưỡng thú. Chúng nó vô cùng trung thành, lực lượng lại cường đại, tối trọng yếu là có thân thể bất tử, chỉ còn người chế tác nó còn sống, nó sẽ vĩnh viễn trường tồn.

Tác Phi... có thiên phú này. Nhưng đó thật sự là thuật pháp hết sức tàn nhẫn.

Thú con nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không mở miệng.

Tinh Linh không phải là người xấu, cậu ta không cần lực lượng tà ác thể này.

Tác Phi bận rộn xong, thân thể mệt mỏi nhưng trong lòng lại có chút hốt hoảng vì nỗi buồn vẫn không cách nào tiêu tan.

Veeshan chết, vì cậu mà chết. Điều này như một chiếc gai nhọn hung hăng đâm vào tim cậu.

Nếu cậu tỉnh táo một chút, thông minh một chút, không sơ ý, sơ suất như vậy, có thể phát hiện điều khác thường ở Veeshan, đúng lúc ngăn cản nàng thì sẽ không rơi vào hoàn cảnh này.

Nhưng trên thế gian không có thuốc hồi hận, làm thế nào mà uống được!

Tác Phi vì cái gì mà rầu rĩ, Samuel cùng thú con cũng biết.

Thú con yên lặng tới bên thân xác con trâu, nhanh chóng nuốt cả một con trâu khổng lồ vào bụng. Nó lại lặng lẽ đến bên người Tác Phi cọ cọ, rống rống lên hai tiếng.

Tác Phi nghe không hiểu nó nói gì, chỉ cho rằng nó đang an ủi mình, vì thế nhu nhu đầu lông xù của nó.

Nhưng Samuel lại mãnh liệt nhìn về phía thú con.

“Người nói cái gì?”

Thú con kinh ngạc. Nó vẫn luôn cho rằng hai người này không hiểu thú ngữ, nhưng không ngờ cư nhiên Ma tộc lại hiểu!

Nó nhớ tới điều chính mình vừa nói, nhất thời có chút khẩn trương... Nó, nó không biết có nên nói ra không. Nó chưa từng cùng bất luận kẻ nào nói qua, nhưng cũng chưa bao giờ có ai cấm nó không được nói.

Dừng một chút, nhìn thấy tầm mắt sắc bén của Samuel, nó lập lại: “Tại một địa phương có thần khí có thể khiến người chết sống lại.”

“Ở nơi nào?”

“Bảo khố của Salva.”

Đoạn đối thoại giữa một người một thú này khiến Tác Phi chú ý. Cậu một câu đều nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng lúc này cậu cũng ý thức được là Samuel hiểu thú ngữ.

Cậu nghi hoặc nhìn về phía Samuel.

Samuel nắm tay cậu, nhẹ giọng đem đối thoại giữa họ lặp lại một lần.

Sống lại? Thần khí có thể khiến người chết sống lại?

Tác Phi ngây ngẩn cả người. Có thể cho Veeshan sống lại?

Cậu nhanh chóng nhìn về thú con, hy vọng được xác nhận.

Thú con khẳng định nói: “Sâu trong bảo khố có một thần khí. Năng lực của nó là hồi sinh.”

“Nhưng mà, bảo khố Salva ở đâu?” Tác Phi chưa bao giờ nghe qua chỗ này. Cậu đã đi qua hết đại lục

Jalands, nếu có địa phương trọng yếu như vậy làm sao có thể không biết?

Thú con trầm mặc một chút mới nói: “Sứ mạng của ta chính là mở ra bảo khố Salva. Dầu vậy, chỉ có khi ta trở về bản thể mới được. Năng lực hiện tại của ta không đủ, căn bản không có biện pháp.”

Tác Phi ngẩn người. Lời nói của thú con có ý vị thật sâu xa. Nó không phải kẻ bảo vệ, mà là người mở bảo khố. Vậy có nghĩa là nơi này đã được định trước là sẽ mở ra?

Thú con không xác nhận, cũng không phủ nhận.

Samuel hỏi nó: “Làm thế nào để người hồi phục bản thể?”

“Cho ta ăn no.”

Samuel: ...

“Làm sao mới ăn no?”

Thú con trầm tư: “Tính theo tiêu chuẩn của con trâu trước mặt mà nói, đại khái cần ba nghìn mảnh thú như vậy.”

Samuel: ...

Hắn phiên dịch nguyên văn cho Tác Phi, Tác Phi đồng thời theo hắn: ...

Thấy hai người không nói năng gì, thú con nhanh chóng bổ sung: “Nếu là tiêu chuẩn như Hàn Băng Viêm Thú thì ba trăm con là đủ rồi...”

Tác Phi: Ai tới cho ta một cái emoji bùng phát đi, cảm ơn.

Thú con còn rất ra sức thuyết phục, cong lưng: “Các người nhìn đi, từ khi ta ăn xong Hàn Băng Viêm Thú đã trưởng thành rất nhiều.”

Tác Phi cố gắng nhìn chăm chú, trên lưng nó có thể miễn cưỡng thấy một thứ nho nhỏ đang nổi lên.

Tác Phi đơ mắt: Nhóc mọc nhọt hả?

Thú con: Nhọt cái đầu người í, đó là cánh của bản thân thú!

Thú con lại không hề nói giỡn. Trên thực tế, nó đáng lẽ phải cần mấy ngàn năm để ăn no, mà bảo khổ Salva cũng chỉ có thể mở ra sau mấy ngàn năm nữa.

Nhưng nó lại gặp Samuel cùng Tác Phi, hơn nữa Tác Phi còn một lòng một dạ muốn giúp Veeshan sống lại.

Vì vậy, Tác Phi xắn tay áo lên. Vì Veeshan, liều mạng thôi!

Thú con nhanh chóng bổ sung: “Đây cũng là tôi luyện cho các người. Tuy rằng Ma tộc rất mạnh, nhưng Tinh Linh người lại quá yếu. Bảo khổ Salva là một nơi cực đoan lại khủng bố, người hiện tại đi vào chính là chịu chết.”

Vì thế, hẻm núi nổi tiếng, lớn nhất Jaland – Bou – gặp đại xui xẻo rồi.

43. Chương 43

Mãnh thú cấp năm hệ hoả Xích Viêm Huyền Quy gần đây sống trong nơm nớp lo sợ. Theo lý thuyết, nó đã tiến hoá thành mãnh thú cấp năm, cho dù là nơi đây mãnh thú như hẻm núi Bou cũng sẽ không bị kẻ khác xem là đồ ăn. Thậm chí, nó còn có thể đàn áp mãnh thú kích thước lớn hơn nó, tại khu vực nhỏ nhỏ này đùa giỡn ra oai.

Nhưng đối với hai tên ma quỷ vừa tới, tất cả đều hoá thành bọt nước.

Chuẩn xác mà nói thì bọn họ cũng không thuộc về bộ tộc Ma Quỷ đã biến mất từ lâu, nhưng bọn họ hung tàn tới trình độ tuyệt đối có thể cùng ma quỷ so tay đôi.

Ngắn ngủi hai năm, đồng nghiệp cùng bạn tốt của nó từng bầy, từng bầy đều ngủ củ tỏi hết. Hơn nữa còn là cấp bậc càng cao chết càng nhanh, ngược lại mãnh thú cấp bậc thấp lại sống tiêu điều tự tại.

Xích Viêm Huyền Quy rất muốn khóc, oa oa oa ~, sớm biết có kiếp nạn như vậy thì đời nào nó muốn tu luyện lên cấp năm. Thành thành thật thật làm mãnh thú cấp bốn liên an nhàn hơn nhiều.

Nếu như vậy thì bây giờ sẽ không sốt ruột như vậy.

Nó đã trốn trong sơn động này bảy tám ngày, không ăn gì còn có thể chịu được, nhưng không uống nước không được a. Đã đến cực hạn rồi, phải ra ngoài tìm nước uống.

Xích Viêm Huyền Quy ngoại hình vẫn thật uy vũ khí phách. Hình thể là huyền quy (rùa đen) thật lớn, bên trên mai hừng hực liệt hoả, đi trên đường dù thong thả nhưng khí thế mười phần. Nhưng giờ khắc này, Xích Viêm Huyền Quy tỏ vẻ, nó cỡ nào hy vọng mình là tắc kè hoa không thu hút, bí mật lẩn qua bụi cỏ,

có thể tránh thoát hai tên ma quỷ kia! *gào thét-ing*

Xích Viêm Huyền Quy than thở, thật cẩn thận đến hồ nước gần đó.

Nó đi rất chậm, vừa sắp tiếp cận hồ nước liền chết đứng dừng lại. Oa oa oa ~ sao nó lại xui như vậy!

Đứng bên cạnh hồ nước chính là hai tên ma quỷ kia!!

Từ từ... Xích Viêm Huyền Quy sắc bén phát hiện, bọn họ không phải ôm cây đợi rùa, mà nguyên lai là đang cùng Hoàng Kim Hổ Sa dưới hồ nước đánh nhau.

Hoàng Kim Hổ Sa là mãnh thú cấp bảy, thân hình cao lớn tới sáu thước, toàn thân tản ra ánh vàng kim, nhìn rất giống một mặt trời di động. Nó là mãnh thú hệ kim, lực phòng ngự số một, lực công kích cũng dị thường hung mãnh.

Cấp bậc như Xích Viêm Huyền Quy mà gặp phải nó chỉ có nước chờ chết.

Nhưng hiện tại, mãnh thú cấp bảy kiêu ngạo ương ngạnh như thế cư nhiên lại bị áp chế gắt gao.

Xích Viêm Huyền Quy trộm ghé mắt nhìn, chỉ thấy tiểu ma quỷ tóc bạc đang cầm một thanh đoản kiếm, hình thể tinh tế, chỉ nhỏ bằng một cái răng nanh của Hổ Sa nhưng động tác lại nhanh lẹ như một đạo ánh sáng.

Cậu ta ra tay thế nào, ngay cả Xích Viêm Huyền Quy cũng không thấy rõ.

Oa oa oa ~ rất, rất đáng sợ!

Mà lúc này một trận nổ ầm ầm vang lên, Xích Viêm Huyền Quy kinh ngạc nhìn từ hồ nước trồi lên một con Kiếm Xi Sa, hình thể to gấp đôi Hổ Sa.

Là mãnh thú cấp tám!

Đừng nhìn hai mãnh thú này chỉ hơn kém nhau một cấp bậc mà đánh giá. Từ cấp năm trở lên, mỗi một cấp chênh nhau đến mức nghiêng trời lệch đất. Lực lượng của một mãnh thú cấp tám tuyệt đối có thể so sánh với mười con mãnh thú cấp bảy.

Bạn nhỏ Xích Viêm Huyền Quy tỏ vẻ, nếu không phải mai rùa của nó rất chắc chắn, thì chắc giờ nó đang run như cây sậy rồi.

Mà cảnh tượng đáng sợ tới mức dọa nó tiểu ra quần lại phát sinh.

Tiểu ma quỷ tóc bạc tựa hồ bị Kiếm Xỉ Sa dọa sợ, đứng sững sờ trên người Hồ Sa. Tiếp đến, một đạo hắc quang hiện lên, đại ma quỷ tóc đen một tay ôm cậu ta vào ngực, một tay nắm thiết kiếm nhìn vô cùng phổ thông.

Hắn từ trên phóng xuống dưới, huy động thiết kiếm, thoát nhìn tựa hồ không tổn sức chút nào, nhưng kiếm khí phóng xuất lại mãnh liệt đến rung động, trực tiếp đem Kiếm Xỉ Sa bổ làm đôi.

Xích Viêm Huyền Quy: Oa oa oa ~ Chặt củ cải cũng không nhẹ nhàng như vậy đi!

Hai mãnh thú ngã xuống đất, hồ nước hoàn toàn trở về trạng thái yên tĩnh. Xích Viêm Huyền Quy rất muốn chạy a, nhưng nó từ nhỏ đã chạy chậm a, ai tới nói cho nó biết làm thế nào để lặng yên không một tiếng động chạy trốn đi a. Sớm biết hôm nay nó sẽ táng mệnh ở đây, nó đã không nhịn đói bảy tám ngày trước a. Thà chết no còn hơn chết đói a!

Tác Phi đã sớm nhìn thấy Xích Viêm Huyền Quy đỏ rực đằng kia. Nói thật, thân hình to lớn như vậy còn muốn trốn sau lùm cây nhỏ xíu, cái con rùa ngu đó thực sự cho mình là chim nhỏ sao? Muốn ẩn nấp cũng chuyện nghiệp một chút được không!

Thấy Samuel cũng nhìn thấy nó, Tác Phi thở dài nói: “Buông tha nó đi. Hơn nữa, hai mãnh thú này tự dâng lên cửa, thẳng nhóc tham ăn kia cũng đủ no.”

“Được.” Thanh âm dán bên tai cậu.

Tác Phi lúc này mới kinh ngạc phát giác mình vẫn đang nằm trong ngực Samuel, lập tức nhảy xuống, giả vờ ho khan rồi chạy về phía thi thể mãnh thú bắt đầu lột da.

Thời gian hai năm đối với Tinh Linh tộc cùng Ma tộc mà nói cũng không dài gì, nhưng đối với Tác Phi cùng Samuel vừa thành niên mà nói thì dung mạo lại có rất nhiều biến hoá.

Mái tóc ngắn của Tác Phi đã dài ra. Cậu muốn cắt đi, nhưng Samuel lại tự mình làm dây buộc tóc cho cậu, dùng gân cốt của một loại mãnh thú cấp mười, độ mềm dẻo rất cao, lại phi thường cứng rắn không hư hao, màu đen thuần đối lập rõ rệt với mái tóc bạc của cậu.

Samuel tự mình làm, lại tự tay buộc tóc cho cậu, Tác Phi không muốn từ chối ý tốt của hắn nên đành đem ý định cắt tóc áp xuống.

Nhưng cậu thật sự không am hiểu về chuyện tóc tai, hơn phân nửa thời gian đều là Samuel giúp cậu. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy cặp tay thon dài dùng dây buộc tóc màu đen buộc lại mái tóc bạc, cậu đều có cảm giác là lạ.

Sau đó, cậu nhện không được nhớ tới hai năm trước, lúc đang cùng Manzi tranh chấp, Samuel dán bên tai cậu nói: “Đúng, ta muốn người.”

Dừng lại dừng lại. Tác Phi nhanh chóng đem trình độ bổ não tăng đột biến trong hai năm qua đình chỉ!

Nhất định, nhất định là cậu nghe lầm...

So sánh với Tác Phi càng ngày càng trông nữ tính (Tác Phi: Tóc dài làm chi a nhìn nữ tính muốn chết!), Samuel ngược lại càng ngày càng trầm ổn, vẻ non nớt trên khuôn mặt đã rút đi, dung nhan trở nên tinh xảo hơn trước, khiến Tác Phi với bản tính nhan khổng không ngừng nâng cấp level của mình.

Nếu như nói hai năm trước sức chống cự đối với sắc đẹp của Tác Phi là level 60 thì hiện tại đã mãn cấp level 99 rồi!

Hai năm nay, bọn họ không phải luôn luôn ở hẻm núi Bou. Bọn họ đi qua thành Bennis hai lần, Tác Phi đem một số thảo dược đặc biệt chỉ mọc tại hẻm núi này giao cho Anil, xem như cảm tạ y vẫn luôn vất vả cần cù thu nhập máu thú cho bọn họ. Rồi sau đó, họ lại đi lãnh địa Người Lùn mấy lần, đem một ít xương cốt mãnh thú đưa cho nhà lão Eugene, làm vật liệu cho hai tiểu Người Lùn luyện tập.

Mà một năm trước, thân thể lão Eugene hồi phục, rốt cuộc bắt đầu công cuộc kích hoạt Tu La nhận. Cho tới bây giờ, ước chừng cũng đã được mười tháng bế quan, đoạn thời gian này chắc ông ta cũng sắp hoàn thành.

Muốn nói về việc năng lực tăng lên hay không, thì mặc dù Tác Phi là Tinh Linh thuần huyết nhưng kì quái một điều rằng thân thể này có lực tương tác Ma Pháp không quá xuất sắc. Tu luyện một ít ma pháp cơ bản thì được, nhưng từ ma pháp cấp bảy trở lên, căn bản là không có khả năng.

Mà cho dù có tu luyện tốt ma pháp thì sách phép thuật cũng rất khó tìm. Lúc này họ lại làm phiền Anil; y biết được Tác Phi đang tìm sách phép thuật, càng lưu tâm gấp bội cố gắng giúp bọn họ.

Sự trợ giúp nhiệt tình của y giúp Tác Phi thu thập được không ít phép thuật hữu dụng. Ví dụ như tại thời điểm cậu lột da, thuật dọn dẹp đúng là hết sức hữu ích vì nó giúp giảm bớt máu me, mà thuật chỉnh lý cũng giúp quy trình sửa soạn da lông trở nên đơn giản hơn. Tuyệt vời nhất chính là thuật giám định, rất tiện lợi, vừa có thể giám định cấp bậc mãnh thú, lại còn cấp bậc vật liệu nữa chứ. Cứ như vậy, từng ngày trôi qua càng có nhiều lạc thú.

Hai năm này, cậu xử lý ước chừng hơn hai ngàn mãnh thú. Thịt thà đều để cho thằng nhóc tham ăn nuốt hết, xương cốt đưa cho lão Eugene, duy chỉ có da lông cậu đều tự mình cất giữ. Suy nghĩ của cậu rất đơn giản, nếu lần sau Samuel bị bức đến nổi tung, cậu có tới hai ngàn tấm da lông, nhất định có thể bắt tử!

Hủy diệt hết đi ha ha!

Đương nhiên, cậu không trông đợi rằng cái ý nghĩ xàm cở đánh bậy đánh bạ này sẽ giúp được nhiều.

Lực tương tác ma pháp không cao, nhưng độ nhanh nhẹn của thân thể này lại vượt ngoài tưởng tượng. Hơn nữa, trải qua nhiều lần lột da như vậy, ánh mắt của cậu đã được huấn luyện đến vô cùng sắc bén, lại phối hợp với thuật giám định, cậu có thể chuẩn xác không sai lầm đoán được nhược điểm của đối thủ, chỉ dùng một thanh chuỷ thủ ngắn liền có thể đưa đối phương vào chỗ chết.

Đương nhiên, chuỷ thủ cũng không phải là chuỷ thủ thông thường, mà là lão Eugene đặc biệt chế tạo cho cậu. Vật liệu của nó là từ mãnh thú, lại được lão Eugene rèn đúc tinh luyện nên càng trở nên cường hãn, hiệu suất lột da không thua gì Tu La nhận.

Lực ma pháp của cậu không đủ, sức mạnh không đủ, nhưng chỉ dựa vào năng lực quan sát siêu phàm cùng giám định thuật, cộng thêm độ nhanh nhẹn của thân thể, liền sáng tạo thành công phương pháp công kích độc đáo cho riêng mình.

So sánh với cậu bên này hao hết tâm tư, Samuel như trước vẫn là bug lớn nhất trong game. Ma tộc thật sự là chủng tộc có lực lượng siêu phàm, nhưng siêu phàm tới trình độ này, thật sự có khoa học sao!

Lần đầu cậu gặp Samuel, hắn đánh nhau với Hàn Băng Viêm Thú mệt đến thoát lực, mà khi đó còn là nhờ sự giúp đỡ của thánh khí Tu La nhận.

Nhưng hiện tại... Tu La nhận còn đang ở chỗ lão Eugene tương thân tương ái, hắn tùy tay cầm một thanh thiết kiếm liền có thể chặt đứt đầu mãnh thú cấp tám...

— tổng công đại nhân là con cưng của trời, nhất định không lầm!

Tác Phi lột da xong, thú con cũng đứng lúc đi tới bắt đầu ăn. Tác Phi sờ sờ túi không gian hồng nhật bên người, quả cầu ký ức của Veeshan vẫn ở trong đó, cậu vẫn chưa xem qua, bởi vì xem xong cầu ký ức sẽ biến mất, mà thần khí hồi sinh yêu cầu một môi giới – không thể nghi ngờ, cầu ký ức là môi giới tốt nhất.

Thực Thần đói bụng mấy ngàn năm rồi cuộc ăn no.

Bản thể Thực Thần cũng không to lớn như tưởng tượng, nhưng hình thể cũng rất đẹp. Đường cong mượt mà, lớp lông kim sắc dưới ánh mắt trời loè loè sáng lên, giống như mặt nước lấp lánh, bóng loáng, xinh đẹp.

Mà cặp mắt nhỏ của thú con cũng trở nên sáng ngời, thần thái không giận mà uy, dù găm nhẹ cũng khiến người đỉnh tai nhúc óc.

Tổng thể mà nói, nó phi thường phù hợp với cảm nhận của Tác Phi về một thần thú.

Hơn nữa, Thực Thần còn có một đôi cánh thật lớn.

Tác Phi hai năm nay đã sớm học được thú ngữ, bởi vậy nhanh chóng thúc giục nó: “Đến đến, bay một vòng xem nào!”

Nhóc con ghen khuất rất nhiều năm cuối cùng mới nở mày nở mặt, tuy rằng thần thái vẫn khí phách oai nghiêm, nhưng sau khi nghe Tác Phi nói liền lộ bản tính của mình.

Ồi nhìn xem, cánh của bản thần thú rốt cuộc cũng rắn rồi nè! Rốt cuộc có thể ngao du chân trời rồi nè!

Phàm nhân các người hãy quỳ xuống, hôn chân ta đi. Bản thần thú có thể bay!

Sau khi nã bỏ một trận, thú con ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng bày ra pose ngạo nhân nhất có thể. Hít sâu một hơi, đôi cánh lớn phía sau lưng nó chậm rãi mở ra, lông cánh tung bay, che lấp mặt trời.

Quả nhiên là xinh đẹp phi phàm.

Lúc nó nhẹ nhàng huy động đôi cánh, liền long trời lở đất!

Sự tình kế tiếp khiến Tác Phi cả đời khó quên.

Như là cự long ngủ say vạn năm dưới lòng đất cuối cùng thức tỉnh, rống giận đến rung chuyển trời đất.

Tác Phi chưa từng lĩnh hội qua cảm giác động đất, nhưng trước mắt tất cả lại như tận thế. Toàn bộ mặt đất rung rung, từ từ sụp đổ, mà không trung lại biến ảo vô số màu sắc, cuối cùng hội tụ thành một điểm, sau đó như vụ nổ Big Bang hình thành vũ trụ mà đột nhiên nổ tung.

Không gian bị mạnh mẽ rách ra một cái khe, từ trên trời cao chạy thẳng xuống mặt đất. Cái khe thật lớn chậm rãi mở ra, bên trong là một mảnh tối đen.

Tác Phi chưa từng thấy lỗ đen vũ trụ, nhưng cái khe trước mắt lại cho cậu cảm giác này, như là có thể đem tất cả mọi thứ hút vào. Đây ắp những kinh hoàng không biết trước.

Bảo khố Salva ngủ say ngàn vạn năm, mở ra.

Lần chấn động này đủ để toàn bộ Jalandr lâm vào khiếp sợ.

Tác Phi ngốc nửa ngày rốt cuộc lấy lại tinh thần. Cậu nhìn thần thú trước mặt, giận dữ hét: “Đại ca à, này là xảy ra chuyện gì? Nhóc muốn mở cũng phải chờ chúng ta chuẩn bị tốt a. Tu La nhận còn đang ở lãnh địa Người Lùn kia kìa!”

Bạn thần thú uy vũ khí phách vẽ mặt ngốc hết sức. Nó mở to mắt, bên trong ngập nước: “Là người kêu ta bay một vòng, ta làm sao biết vừa vùng cánh lên bầu trời liền nứt a... Oa oa oa ~”

44. Chương 44

Trên không trung xuất hiện một vết rách lớn như vậy, đừng nói riêng Tác Phi mà toàn bộ Jalands, tất cả chủng tộc đều muốn há hốc mồm.

Những người không hiểu đều cho rằng đây là vận xui ông trời trừng phạt, tận thế gần tới, vậy nên nhanh chóng ăn uống cho thỏa mãn, ai chưa thổ lộ thì mau thổ lộ, ai chưa động phòng thì mau động phòng, động phòng rồi thì đến mấy phát... Đợi cho trời sụp đất nứt, xuống mồ rồi thì không uống một đời...

Mà những người hiểu chuyện liền lật bàn, đập chén, đá giường, thổi râu mép, trừng mắt giận dữ. Mẹ nó, ai tới nói cho hắn biết, thần tích vốn phải mở ra một ngàn năm sau tại sao dùng một cái xuất hiện rồi!

Người cần được bồi dưỡng còn chưa ra cơm cháo gì, người cần trưởng thành còn chưa lớn lên, một đám lão nhân sắp xuống mồ mang theo một bầy con cháu mới sinh ra, yếu như gà bệnh thì chinh phục thần tích thế đ*o nào? Đùa cái gì vậy?

Như vậy liền mặc kệ ư? Kính nhờ, chờ đến khi thần tích đóng cửa, chủng tộc của bọn họ coi chừng bị chủng tộc khác thôn tằm cmn luôn!

Kệ bà nó. Dù sao tình trạng của tất cả chủng tộc đều không sai biệt lắm, dù gì cũng không thể bỏ qua cơ hội này. Vì vậy, tinh anh của chín đại chủng tộc đều rục rịch.

Thú con, a, giờ đã không gọi là thú con được rồi. Nó hiện tại đã là thần thú.

Bạn nhỏ thần thú vẫn đang khóc oa oa ~, khiến gân xanh trên trán Tác Phi nổi lên cộm cộm.

Samuel nắm chặt tay Tác Phi trấn an một chút, lại nhìn về thần thú nước mắt ướt đầm: “Có thể đóng lại không?”

Thần thú: “Không ai dạy ta...”

Samuel: “Có thể đưa chúng ta lên đó xem xét không?”

So sánh với Tác Phi nóng nảy gào thét thì ngữ khí của Samuel lại vô cùng bình tĩnh, giúp thần thú thoải mái hơn rất nhiều. Nó liên tục gật đầu trước lời đề nghị của Samuel, sẵn khoái đáp ứng.

Nó hơi hơi cúi đầu, Samuel ôm lấy Tác Phi còn đang sinh khí, nhảy lên lưng thần thú.

Đôi cánh lớn mở ra, nó phi lên không trung, tốc độ cực nhanh lại phi thường vững vàng. Tác Phi tựa vào ngực Samuel, lúc này cũng nguôi giận, cẩn thận ngẫm nghĩ lại. Quả thật thằng nhóc thần thú này chưa bao giờ thử bay lên nhỉ? Ai...

Khe rách trên trời nhìn rất gần nhưng kỳ thật rất xa, chẳng qua kích cỡ nó quá lớn nên có cảm giác ngay trước mắt.

Tiểu thần thú bay hơn mười phút mới tới gần cái khe.

Khoảng cách gần như vậy khiến cái khe đánh sâu vào thị giác Tác Phi, làm sống lưng cậu lạnh ngắt. May mắn Samuel vẫn luôn nắm tay cậu, nếu không sẽ bị doạ sợ tới đờ người rồi.

Thật sự rất cao, vả lại hết sức dài hẹp, lỗc xoáy bên trong giống như hố đen có thể nuốt người ta vào, nhìn thực quá mức kinh người.

Thật sự cần phải vào trong sao? Đi vào rồi còn có thể ra sao?

“Không phải sợ.” Samuel nhẹ giọng an ủi cậu.

Tác Phi quay đầu nhìn về phía hắc. Đích xác cậu đang sợ hãi.

Samuel cười khê với cậu một chút: “Có ta ở đây, không có việc gì.” Lời này như một dòng nước ấm tràn vào tim Tác Phi.

Cậu cùng Samuel mười ngón tay đan nhau, nỗi sợ hãi gần như không còn, bởi vì cậu không cô độc.

Samuel đem tầm mắt dời tới khe sâu tối tăm, đôi mắt tím phản chiếu màu đen của nó, có cảm giác hết sức thâm thúy.

Hắn chậm rãi vươn tay, đụng tới cái khe. Tác Phi trợn to mắt. Không bị hút vào như cậu tưởng tượng, ngược lại như đụng vào mặt kính, vô pháp vượt qua.

Không thể tiến vào?

Tác Phi cũng vươn tay chạm lên. Một cỗ mát mẻ truyền vào lòng bàn tay, thân thể Tác Phi không nhịn được run rẩy một chút, từ đáy lòng dâng lên hàn ý, vừa lạnh như băng vừa âm trầm.

Mà lúc chạm tay vào, trong đầu không hiểu sao vang lên một âm thanh: Thần tích sẽ mở ra sau ba ngày.

Tác Phi: ... Có cần phải thông minh vậy không? Lão tử vẫn đang chơi game hả?! Trước khi mở ra phó bản còn cần thời gian bổ sung năng lượng hả?

Yên lặng phun tào một câu, cậu lại không cảm thấy khe rách này đáng sợ như cũ nữa.

Hiện tại không lập tức mở ra cũng tốt, bọn họ vừa lúc có thời gian đi tới chỗ lão Eugene mang Tu La nhận về, còn có thể dạo quanh thành Bennis một vòng, bổ sung vật liệu.

Bất quá, với ba ngày này cũng đủ cho toàn bộ nhân dân Jalandr tiến đến vậy xem. Vốn là bảo khổ riêng của bọn họ lại phải chia sẻ cho toàn thế giới, thực lừa đảo quá đi! Ưu thế cũng bị mất hết!

Tác Phi trong lòng có cảm giác là lạ. Thân là một tử trạch suốt ngày ở nhà cày game, Tác Phi trừ bỏ chơi game boylove cũng có chơi RPG* trên internet. Trong kiểu game này luôn có phó bản đoàn đội với thiết lập bối cảnh vô cùng hoành tráng. Trong đó, việc đẩy ngã boss khó khăn đến mức nào trước chưa cần đề cập tới, mà mấu chốt là tác chiến đoàn đội, quy mô cơ bản là một nhóm hai mươi lăm người. Một đám người vây đánh một boss, cuối cùng boss bị đập cho về với đất trời, hết sức đáng thương.

**Role-playing game: trò chơi nhập vai*

Phó bản kiểu này được tạo ra để cho người chơi có cơ hội xoát trang bị cực phẩm, nhưng một mục đích khác là để hãm hại người ta. Phô trương thanh thế mở phó bản như vậy để kêu gọi mọi người tổ chức thành đoàn đội tiến vào, vào chung chết chung. Thi thể có thể trải đầy bản đồ phó bản luôn.

Hiện tại, khe rách giữa bầu trời cho cậu cảm giác giống vậy. Đm nha, hoành tráng xuất hiện như thế quả thực là đang chiêu cáo thiên hạ: Phàm nhân à, lão tử mở rồi nè, đến đây đi đến đây đi, mau mau đem xác đến đây đi!

Khẩn cấp khiến người dân toàn thế giới biết cửa vào bảo khổ ở đây có vẻ rất đại trượng phu phải không? Thật sự không phải là mở cửa hấp dẫn người ta đi vào chịu chết hả?

Tác Phi chìm đắm trong suy nghĩ sâu xa, nhưng mà mặc dù cậu biết trong này vạn phần nguy hiểm thì cậu cũng không thể buông tha. Vất vả suốt hai năm mới cho thăng nhóc tham ăn này ăn no, chẳng lẽ còn có thể lâm trận bỏ chạy?

Huống chi, đây là cơ hội duy nhất để khiến Veeshan sống lại, cậu làm sao có thể lùi bước.

Đem suy nghĩ miên man trong đầu loại bỏ, cậu biết mình không có biện pháp. Làm việc tốt thường gian nan, càng muốn thứ gì sẽ càng gặp trở ngại. Nghĩ nhiều cũng vô dụng, chuẩn bị tâm lý tốt mới là điều cần thiết.

Chỗ tiện lợi duy nhất khi tiểu thần thú tiến hoá thành bản thể là có thể làm phương tiện di chuyển, hơn nữa còn biết bay. Tốc độ phi hành là nhất đẳng luôn.

Không tốn nhiều thời gian, họ đã tới lãnh địa Người Lùn. Bọn họ bây giờ là khách quen của Người Lùn, mấy nhóm Người Lùn nhìn thấy Samuel cùng Tác Phi đều cười khanh khách chào hỏi, lúc thấy thú con trở thành bộ dáng này, một đám liền hai mắt toả sáng chạy tới sờ đông sờ tây.

Thú con chưa bao giờ trải nghiệm qua sự sùng bái này, nhất thời ngắc đầu ưỡn ngực, giang rộng đôi cánh, bày ra một tư thế boss siêu oai hùng ngạo khí cho bọn Người Lùn thoải mái ngắm. Người Lùn chân thành khen ngợi không dứt, khiến thú con càng đắc ý, cười không thấy mắt luôn rồi.

Tác Phi: “Nhìn tiền đồ của nhóc kia!” Miệng tuy rằng nói vậy nhưng cậu vẫn để cho thú con ở đó chơi đủ, còn cậu với Samuel đến chỗ lão Eugene.

Lão Eugene dời nhà, đức vua Người Lùn Tyler đặc biệt tu sửa cho ông một toà nhà thực tinh xảo quy mô, có thể xem là quy mô khá lớn trong lãnh địa Người Lùn, nhưng lão Eugene xin từ chối. Ông vẫn thích điều đơn giản, miễn có thể cho ông cùng hai đứa cháu ở là được rồi.

Bất quá, lần này bọn họ cố ý xây thêm một phòng ngủ, bên trong bố trí cũng đơn giản, chỉ có một chiếc giường đôi dành cho người thường, dành riêng cho Samuel cùng Tác Phi.

Tác Phi trong lòng kháng nghị: tại sao lại là giường đôi ~ tại sao lại là giường đôi ~? Được rồi, kỳ thật là để bớt chiếm diện tích, nhất định là vì vậy đi.

Sau khi phòng ngủ hoàn thành, Samuel nhìn thấy tuy biểu tình không biến hoá lớn nhưng lại cố ý đi tìm một mảnh thú cấp mười ẩn sâu trong khe núi Bou, tự mình xử lý xương cốt rồi toàn bộ tặng lão Eugene.

Lão Eugene vuốt râu mép, cười đến thấy răng không thấy mắt, mấy ngày sau đó trên chiếc giường đôi lại có thêm một bộ chăn gối mềm mại thoải mái làm từ lông thiên nga. Trọng điểm là... chỉ có một chiếc chăn!

Tác Phi: Ta cái gì cũng chưa thấy.

Bất quá, thẳng tới bây giờ, hai người cũng không có cơ hội ngủ lại nhà lão Eugene.

Nhìn thấy Tác Phi, Jonah chạy ra đón: “Tình Linh, người có trông thấy trên trời bị rách ra một cái động kia! Tất cả mọi người đều nói từ trong đó sẽ có rất nhiều quái vật nhảy ra, thật là khủng khiếp ~”

Tác Phi trầm mặc, rốt cuộc cũng không nói ra chân tướng, chỉ nhu nhu cái đầu xù của tiểu Người Lùn.

Trong phòng truyền đến tiếng cười vang dội, lão Eugene đi ra.

Tác Phi ngó sang... ôi mẹ ơi lão đầu này dơ thấy ớn luôn!

Tóc tai, ria mép loạn thành một đoàn, quần áo cũng đầy vết bẩn, trên người còn tản ra hương vị là lạ, cả người đều lôi thôi không ra thể thống gì. Dẫu vậy, ánh mắt của Tác Phi rất nhanh đã bị đồ vật trên tay ông đoạt đi mất.

Bất đồng với bộ dáng chuỷ thủ phổ thông, chiếc đao này có ba lưỡi. Thân đao dài nhỏ lại sắc bén, đường cong tinh xảo vừa vặn, có thể tưởng tượng dùng nó để cắt yết hầu người khác thì dễ dàng thế nào.

Hai mắt lão Eugene loé sáng. Ông đem Tu La nhận giao cho Samuel nói: “Tiểu tử, tới thử xem.”

Samuel tiến tới tiếp nhận. Đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, máu đỏ nhỏ trên lưỡi đao thuần đen, bỗng nhiên một ngọn lửa bùng lên. Sau một trận lách tách điên cuồng, Tu La nhận hoàn toàn hiện nguyên hình.

Tác Phi trợn tròn mắt. Thật đẹp! Đây là Tu La nhận, một trong tam đại thánh khí của Jalandrs!

Từ thân kiếm tới chuôi kiếm đều được làm từ cùng một chất liệu. Chất liệu này thuần đen, sâu không thấy đáy, lại như có thể hấp thu hết ánh sáng chung quanh, không chói mắt nhưng lại khiến người ta không tài nào rời mắt được. Trên thân không có trang trí gì, bởi vì ngay cả bảo thạch hoa mỹ cũng vô pháp phụ trợ cho khí thế độc đáo của thánh khí này.

Samuel nhẹ nhàng vung lên, kiếm khí sắc bén hướng thẳng phía chân trời như một đạo sấm rền vang.

Thật sự là lực lượng khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Lão Eugene biết rằng Samuel cùng Tác Phi muốn vào thần tích nên trịnh trọng vì họ chuẩn bị trang bị phòng ngự cực cao, hơn nữa phụ trọng siêu thấp, lại hết sức dễ nhìn.

“Không cần cảm tạ ta. Hai năm nay, xương thú các ngươi đưa đến đã đủ cho lão nhân ta dùng cả đời. Đây là thứ đáp lễ các ngươi.”

Tác Phi cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng thu nhận.

Bọn họ lưu lại lãnh địa Người Lùn một ngày rồi đi thành Bennis, cất hết máu thú Anil chuẩn bị vào túi không gian. Hai năm nay, kinh tế của Anil vô cùng dư dả. Y một lòng nghiên cứu cách tạo thuốc, đạt được một chút thành tựu. Tuy rằng vẫn còn là gà mờ, nhưng phải biết chúc nghiệp bào chế thuốc rất khó tu luyện, y chỉ mất hai năm để lên trung cấp – cho dù phần lớn thảo dược là Tác Phi cung cấp cho y tối luyện, nhưng bản thân y cũng cực kì chăm chỉ khắc khổ – đã là rất có tiềm lực rồi.

Y đem một ít dược tề mình tự chế tạo giao cho Tác Phi, tuy sẽ không quá hữu dụng với bọn họ nhưng là một phần tâm ý.

Tác Phi đứng lên nhận, còn nói thêm với y rằng lần này không cần thu thập máu thú nữa.

Nghĩ nghĩ một chút, Tác Phi lại xuất ra năm vạn kim tệ đưa cho Anil: “Người nhận lấy, trước đóng cửa quầy hàng này đi, dốc lòng tu luyện thuật chế được.”

Anil ngẩn người, nửa ngày mới nghẹn ngào nói: “Tinh Linh, người đã giúp ta rất nhiều. Hai năm nay người đưa tới rất nhiều thảo dược đã là ân huệ lớn lao, ta làm sao có mặt mũi nhận kim tệ của người.”

Tác Phi không am hiểu nhất chính là điều này. Cậu cau mày, mặt mày ử ử không biết nên nói thế nào.

Samuel nói tiếp: “Coi như là dự chi tiền dược tề. Người cố gắng mà tu luyện.”

Đã nói như vậy, Anil không có biện pháp từ chối nữa, chỉ tràn ngập cảm kích nhận lấy kim tệ.

Ba ngày sau, bọn họ lần thứ hai bay lên khe rách trên không trung, lần này lại bị cảnh tượng làm cho chấn động.

Tác Phi đã sớm nghĩ sẽ có rất nhiều nhân dân quần chúng đến vây xem, nhưng không nghĩ sẽ có nhiều như vậy, rậm rạp tụ tập.

Bởi vì cái khe là trên bầu trời, cho nên những chủng tộc không bay được chỉ biết ngồi trên mặt đất, thất vọng a. Vì vậy, ngoài mấy quầy hàng bán dược, bán trang bị, bán vũ khí, bán bùa, bây giờ bán ‘phi hành’ hoả tốc mọc lên như nấm.

Có không ít chủng tộc có cánh, giống như Thiên tộc, Ma tộc cùng với Yêu Tinh tộc, đều biết bay.

Nhưng mấy chủng tộc này cư dân rất thưa thớt mà còn tự cao tự đại, tất nhiên sẽ không đến bu xem.

Vì thế, toạ kỵ biết bay liền làm ăn vô cùng phát đạt. Toạ kỵ có cánh tuy rằng hiếm thấy nhưng không tới mức hi hữu, chỉ cần nhiều tiền liền có thể mua.

Hơn nữa, chủng tộc như Địa Tinh thấy tiền là sáng mắt. Bọn họ có không ít toạ kỵ phi hành, vì thế liền mở hãng máy bay, thu phí đắt đến dọa người.

Đáng tiếc chính là đây là ‘công ty’ độc quyền, nơi những kẻ giàu có vung tiền vì muốn tiết kiệm thời gian.

Món lãi khách sù này khiến Tác Phi có chút đỏ mắt. Đm nha, chỉ bay một chút mà đã được năm trăm kim tệ, cái biển người đông như kiến trước mặt rõ ràng là một bầy dê béo dơi làm thịt!

Nếu không phải cậu muốn làm người đầu tiên tiến vào bảo khố thì thật muốn đưa thú con đi làm kiếm tiền a! Phát tài một cách thoải mái nha.

Địa Tinh thực là thiên tài!

Samuel cùng Tác Phi có ngoại hình chói mắt, nhưng may mà Tác Phi đã sớm tu luyện ma pháp dịch dung cao cấp hơn thuật biến hình bình thường rất nhiều. Ma pháp này rất khó phân biệt, lại không thể cảm nhận ma pháp, vì vậy không thể nhìn xuyên qua lớp dịch dung này. Tác Phi học được phép thuật hữu ích này đều nhờ sách Anil sưu tầm được. Nghĩ vậy, Tác Phi cảm thấy năm vạn kim tệ kia đưa y thật xứng đáng.

Samuel cùng Tác Phi dịch dung thành bộ dáng Tinh Linh cùng Ma tộc bình thường nhất. Tác Phi còn cố ý thay đổi ngoại hình thú con một chút, biến nó thành một con ngựa biết bay bình thường. Thú con hết sức bất mãn với điều này. Dưới phản kháng và yêu cầu mãnh liệt của nó, Tác Phi chỉ đành biến nó thành thứ đẹp đẽ oai hùng hơn một chút – một con báo biết bay...

Lên tới không trung, vây quanh khe nứt là đủ loại người chim cùng nhóm người quyền quý ngồi trên lưng toạ kỵ.

So sánh với họ, bọn Tác Phi hoàn toàn không chút thu hút.

Tác Phi nhìn lướt qua. Ở trên cao nhất, lượng người ít nhất lại toàn những gương mặt thân quen.

Đây không phải là trại tập trung của một bầy tiểu thụ nhà cậu sao!

Trừ bỏ Arian đã chết cùng một tiểu thụ khác sẽ không xuất hiện, bảy người còn lại đều gần ngay trước mắt.

Giờ khắc này, Tác Phi mới nhớ rằng cuối cùng cậu vẫn chưa ăn xong buổi thịnh yến 10P, thật sự là cảnh mắt người còn, vật đổi sao dời a...

45. Chương 45

Lúc chơi game không có cảm giác gì nhiều, nhưng lúc này bản thân đã ở Jalands, Tác Phi ngẩng đầu nhìn những gương mặt có chút quen thuộc nhưng lại phi thường xa lạ mà trong lòng đầy cảm khái.

Hãy nhìn xem, đây đều là những tiểu thụ cậu từng công lược, chín tiểu thụ của chín đại chủng tộc, không phải là thiếu chủ thì là vương tử, hoặc trực tiếp là thủ lĩnh, lãnh tụ, thân phận một người lại cao hơn một người. Hiện tại, xem ra hậu cung của cậu nghiêm nhiên chính là giai cấp cao nhất toàn Jalands.

Mà cậu cư nhiên có thể toàn bộ ôm vào ngực mình, chắc chắn, Tác Phi quả thật muốn đi yêu bản thân luôn!

Đây là lãnh tính, huyền khóc, cuồng bá đến thế nào chứ! Đây mới là tổng công chân chính nè!

Nhìn nhìn lại cái vị ‘tổng công chân chính’ bên cạnh mình cho tới bây giờ ngay cả một tiểu thụ cũng chưa hốt về được... Ai... Tác Phi tỏ vẻ phi thường tiếc nuối. Đáng tiếc, tán vợ là ngộ tính, dạy không được, cho nên cậu chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Hai năm không gặp, Manzi Yagudin tựa hồ càng thêm trầm mặc, lạnh như băng. Hắn không tới một mình mà còn có năm, sáu Tinh Linh đồng hành, nhìn mái tóc bạc kia rõ ràng tất cả đều là Tinh Linh thuần huyết. Hắn vẫn luôn lạnh lùng nhìn khe rách, không cùng bất luận kẻ nào nói chuyện. Nếu nói trước kia cặp mắt bạc mang theo lãnh ý như sương thì hiện tại chính là hàn băng, chỉ cần nhìn một cái hàn ý liền dâng lên.

Lúc Tác Phi nhìn thấy Manzi từ đằng xa, cậu yên lặng dịch dung bản thân thành bộ dáng Ma tộc. Tinh Linh tộc vẫn khá bắt mắt, có thể điệu thấp một chút không để người ta chú ý thì càng tốt.

Nhân vật quan trọng của mấy đại chủng tộc đều xuất hiện trước khe rách, nhưng không có quá nhiều sự giao lưu lẫn nhau. Thiên tộc cùng Tinh Linh tộc tương đối thân cận, nhưng Manzi một bộ dạng xa cách ngàn dặm, không ai dám đi trêu chọc. Mà Thiên tộc cùng Ma tộc trời sinh lại là đối thủ một mất một còn, lúc này trừ bỏ mắt lạnh nhìn nhau thì cũng không đánh nhau.

Mấy vị ở đây chỉ số thông minh tuyệt đối đủ dùng, tại tình huống này mà nháo lên sẽ có kẻ làm ngư ông đắc lợi, cho nên sẽ không ai ngốc đến mức chủ động khiêu khích.

Mà những tộc nhân theo sát thủ lĩnh của mình càng nghiêm khắc kiểm chế bản thân, cố gắng biểu hiện rằng mình điềm tĩnh, tất nhiên sẽ không đi gây chuyện. Cho nên, chung quanh cái khe này tuy rằng rất đông người rậm rạp vây quanh nhưng lại an tĩnh vô cùng, đối lập rõ ràng với sự huyên náo dưới mặt đất.

Tác Phi cùng Samuel ở bên ngoài. Lúc ban đầu, cậu muốn làm người đầu tiên vọt vào trong sau đó nhanh chóng cướp đoạt thần khí, nhưng nhìn cục diện trước mắt, kì thật tiến vào đầu không phải là phương án tốt nhất, ngược lại thực ngu xuẩn.

Trước không nói đến bên trong khe rách tình huống thế nào, chỉ cần nhìn đến đám người trước mắt này là biết không một ai dễ chọc vào. Mặc dù bọn Tác Phi có là người đầu tiên đi vào, lệ làng xông qua muôn ngàn khó khăn thuật lợi đoạt được thần khí chẳng nữa thì đối mặt với sự vây công tập thể của mấy đại chủng tộc này, tuyệt đối là kéo giá trị cừu hận tới max luôn.

Cho nên bọn họ không thể sốt ruột. Người đoạt được thần khí trước tiên không nhất định là người cuối cùng giữ được nó.

Việc này cứ nên vững vàng mà tới.

Tác Phi tinh tế đánh giá nhóm tiểu thụ của cậu.

Manzi Yagudin là hoàn toàn loại rồi. Cự Ma tộc cũng không đáng tin cậy. Dưỡng phụ của y, Barnor, bây giờ vẫn đang nắm giữ sức mạnh tuyệt đối trong tộc, hơn nữa chuyện bọn họ vì Arian mà kết thù hận còn chưa giải quyết xong đâu...

Thiếu chủ Yêu Tinh tộc tính cách quá khó nắm bắt, làm chuyện không theo nguyên tắc gì. Nếu trở thành tiểu thụ để dễ dàng yêu thương còn được, chứ hợp tác cái gì... nhất định sẽ bị y hãm hại tới chết.

Tuy rằng Tác Phi hiện tại đã xoát độ hảo cảm với tộc Người Lùn tới tối đa, hơn nữa đã chiếm được sự tin cậy của tộc vương Tyler, vì vậy nhi tử của Tyler có vẻ khá đáng tin, nhưng mà đứa nhỏ này tư duy có chút thoát tuyến, muốn theo kịp suy nghĩ nhanh nhẹn của y thật không phải là chuyện dễ dàng.

Thiên tộc cùng Ma tộc cũng có thể suy xét, nhưng hai tộc này là đối thủ một mất một còn, chỉ có thể chọn một trong hai. Chọn ai là cả một vấn đề.

Haizz, nghiên cứu đến nghiên cứu đi, Tác Phi vẫn là buông tha ý nghĩ đi kết giao của mình. Tuy rằng cậu biết rõ sở thích của bọn họ, nhưng ở thế giới Jalandr này có quá nhiều biến số. Quá tin tưởng vào phán đoán của mình ngược lại sẽ bị hãm hại thậm chí hơn.

Cậu đang bỏ não rất nhiều lại bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Cậu không nhìn thấy lão già khốn kiếp Grambli. Theo lý thuyết, chuyện lớn như vậy, bọn Grambli không có khả năng không xuất hiện.

Chẳng lẽ... Tác Phi lập tức nghĩ tới. Nếu bọn Tác Phi dịch dung, bọn Grambli tất nhiên cũng sẽ làm vậy, nhất định bây giờ đang xen lẫn trong đám người.

Tác Phi yên lặng nhắc nhở chính mình: nhất định phải đề cao cảnh giác với người xa lạ!

Thần tích chỉ gợi ý rằng sau ba ngày sẽ mở ra, nhưng cụ thể thời điểm nào thì không biết. Mà hiện tại bọn họ đứng khá xa, không có cách nào đi kiểm tra, cũng không biết ở đó còn gợi ý nào khác không.

Bất quá, chỉ trong chớp lát, Tác Phi cũng không cần sàu não nữa.

Một trần âm âm vang lên, cái khe nhỏ dài nháy mắt như một cái miệng từ từ há ra. Nhất thời, tất cả âm thanh huyền ảo hỗn tạp đều biến mất. Như trung tâm một trận lốc xoáy, một lực hút thật lớn đánh úp lại, hút hết tất cả người cùng vật xung quanh vào trong.

Chuyện này tới quá đột ngột, hơn nữa phi thường nhanh chóng. ‘Nhóm tinh anh’ đứng gần khe nhất lập tức biến mất trước mắt mọi người, mà Tác Phi cùng Samuel bởi vì ở phía ngoài lại tránh được một kiếp.

Đm, đây rồi cuộc là tình huống nào, sao cậu lại càng ngày càng cảm thấy đi vào trong đó sẽ gặp chuyện không tốt a.

Bí cảnh của người ta đều là mịt mờ xấu hổ, mọi người quây từng bầy cũng không vào được... Đời nào có kiểu vừa mở ra đã trực tiếp hút người ta vào...

Tác Phi trong lòng phun tào: Ta đang diễn tả bí cảnh, không phải cúc hoa nha, thỉnh không nên nghĩ sai!

Tác Phi gõ đầu thú con, bắt đầu gào hét: “Ngài Thực Thân, chúng ta là một nhóm nên nhóc không được lừa anh mày nha. Cái thứ này đi vào thật là tìm bảo vật chứ không phải bị nuốt chửng hả?”

Đầu thú con bị đau nhưng nghe thấy Tác Phi gọi nó là ‘ngài’, tâm lập tức nở hoa, vội vàng đáp: “Không sai được, không sai được. Nó là cửa vào bảo khố đó.”

Nó vừa dứt lời, một lực hút lớn hơn đã xuất hiện, lần này bọn Tác Phi cũng không chạy được, đều bị hút vào.

Phần phạt phần phạt... Tác Phi có chút chơi với, nhưng may mắn Samuel ở ngay phía sau cậu, ôm cả người cậu vào trong ngực. Tác Phi thấy có điểm dựa, nhất thời loại cảm giác không trọng lực cũng không dọa người như vậy nữa.

Sau một trận mê muội, họ đã tiến vào trong cái khe.

Tác Phi mở mắt ra, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt chấn trụ.

Mấy ngày nay cậu ảo tưởng rất nhiều, nhưng thế nào cũng chưa nghĩ đến bên trong cái khe là cảnh sắc xinh đẹp thế này.

Không trung là màu xanh tinh khiết nhất, sắc xanh nhàn nhạt sáng ngời, sạch sẽ đến mức khiến người khác chỉ cần liếc mắt là có cảm giác tâm hồn được tẩy rửa. Không cần bất luận nguồn sáng gì thì không trung trong suốt này đã là diễm lệ nhất, bao phủ toàn bộ mặt đất với ánh sáng mềm mại ấm áp.

Valinor đã là địa phương xinh đẹp nhất Jalands, nhưng nếu so sánh với nơi này, vẻ đẹp của Valinor lại quá sắc sảo hoa lệ, thiếu một phần yên bình tĩnh tường.

Tác Phi lẳng lẳng nhìn. Màu sắc của bầu trời quen thuộc như vậy nhưng lại xinh đẹp gấp bội phần. Trên mặt đất, núi non trùng điệp, hoa cỏ tràn ngập khắp nơi. Kiến trúc xung quanh không phải là làm từ bảo thạch rườm rà mà là bằng gỗ đơn thuần, thậm chí là toàn bộ bằng thực vật. Giường hoa thật lớn, nhà trên cây tinh xảo, đẹp đẽ như trong truyện cổ tích, khiến người ta từ đáy lòng đều cảm nhận được sự mềm mại ấm áp.

Nhưng mà, một nơi xinh đẹp như vậy lại hoàn toàn không có khí tức sự sống.

Không có hơi thở của sinh mệnh, cũng không có người sinh hoạt. Nó như một bức hoạ xinh đẹp vĩnh viễn chỉ khắc hoạ một cảnh tượng...

Tác Phi kinh ngạc xuất thần, lại chợt nghe Samuel nói một câu gì đó.

Cậu lúc này mới quay người lại, nhìn về phía Samuel mới phát hiện mình còn giống như bạch tuộc quấn chặt lấy hắn, nhất thời . Cậu nhanh chóng buông Samuel ra, nhưng Samuel vẫn giữ chặt thắt lưng cậu, không nhúc nhích.

Tác Phi hỏi hắn: “Người mới vừa nói cái gì?”

Ánh mắt Samuel nhìn thẳng phía trước, đôi mắt tím phản chiếu ảnh ngược của cảnh tượng xinh đẹp này. Hắn như đang chìm trong hồi ức: “Ta lại tới nơi này.”

Lại tới nơi này? Tác Phi ngẩn người. Làm sao có thể?

Cậu còn chưa hỏi ra miệng, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng hô to: “Trời ạ!”

Lực chú ý của Tác Phi bị hấp dẫn, nhìn về phía phát ra âm thanh, nhất thời cũng ngây dại.

Tiếp theo bên tai liên tục truyền đến ngôn ngữ của các chủng tộc khác nhau, tất cả đều nói: “Trời ạ!”

Quả thật là làm người ta chấn kinh. Đó là một ngọn núi, một ngọn núi thẳng đứng cao chọc trời. Nhưng mà, đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, ngọn núi đó được dựng lên bởi toàn vàng bạc châu báu!

Là một ngọn núi chân chính, chứ không phải chỉ được đính châu báu bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tác Phi tỏ vẻ lần sau sẽ không dám dùng từ ‘chói mù mắt’ bừa bãi nữa.

Đem ra so sánh với núi vàng này, đồ vật khác làm sao có thể chói mù mắt người ta được nữa!

Đứng trước tài phú, mọi người ngược lại đều ngốc đờ. Sau vài giây đồng hồ đực mặt ra, bọn họ vội vã như ong vỡ tổ mà phóng về phía núi vàng.

Trong mắt mọi người đều hiện lên tham lam cùng dục vọng. Một vạn kim tệ, hai vạn kim tệ, mười vạn kim tệ, trăm vạn kim tệ thì họ hoạ may có thể giữ được bình tĩnh của mình, nhưng gặp tiền tài vô tận thế này, ai cũng đều sẽ lâm vào điên cuồng.

Trong nháy mắt, Tác Phi cũng hận không thể nhanh chóng bay qua, nhét đầy túi không gian. Nhưng chút lý trí còn lại đã ngăn cản cậu.

Đừng quên người đang ở đây.

Cậu yên lặng đem đoản kiếm nắm trong tay, lòng đầy cảnh giác.

Trong lúc nhóm người thứ nhất chạy tới núi vàng điên cuồng càn quét trên quý tài bảo, nhóm thứ hai đã chen chúc tới, đến nhóm thứ ba, thứ tư...

Tác Phi cảnh giác như vậy lại có vẻ vô ích tới mức buồn cười.

Chỉ trong mấy phút, toà núi vàng kia đã không thấy rõ nguyên trạng. Nó bị rất đông người bao trùm, Tác Phi đứng rất xa cũng có thể thấy phi thường rõ ràng.

Cảnh tượng này không hiểu sao lại khiến người ta sợ hãi.

Núi vàng kia tựa như một cái bánh ngọt thật lớn, tản ra mùi hương không gì sánh kịp, hấp dẫn vô số con kiến.

Mà những người đang vây quanh toà núi kia như một bầy kiến, bao quanh núi vàng, rậm rạp chen chúc, thập phần ghê tởm.

Tác Phi nhìn chằm chằm nơi đó, lại không phát hiện Samuel mặc dù luôn trầm mặc nhưng trong mắt đã là hàn băng lạnh đến cực điểm. Sự tức giận dâng lên mãnh liệt từ đáy lòng hắn, cách tầng tầng hàn băng, nhưng lại hết sức rõ ràng.

Núi vàng lù lù bất động, đám người tham lam rốt cuộc không thoả mãn, không muốn chia sẻ cho người khác nên bắt đầu tranh chấp. Thời điểm giọt máu đầu tiên rơi xuống, dị biến xảy ra.

Tất cả mọi thứ – không trung tinh thuần, đại lục xinh đẹp, cùng với toà núi vàng chói mắt như gương – giờ khắc này như thủy tinh, vỡ tan nát.

Từng vết rách màu đen hiện ra tại chân trời, âm thanh đổ bể thanh thủy vang lên bên tai không dứt.

Một tiếng vang thật lớn phát ra. Rốt cục, toàn bộ bể nát. Tựa như một giấc mộng xinh đẹp.

Trầm mặc không một tiếng động. Hắc ám vô tận.

Tạm dừng nửa giây, sau đó một tia sáng chiếu lên. Cảnh tượng tiếp đó khiến người ta lạnh thấu xương.

46. Chương 46

Ánh sáng cũng không yếu ớt, nhưng hết sức âm trầm khủng bố.

Núi vàng lúc đầu bây giờ đã là một mảnh phế tích tản ra mùi máu nồng đậm. Tác Phi đứng khá xa, thấy không rõ lắm, nhưng mùi máu gay mũi này thật khiến người khác buồn nôn.

Mà những người đang vây quanh núi vàng đều là vẻ mặt mê man, tiếp theo một tiếng hét bén nhọn vang lên, Tác Phi vội nhìn qua, nhất thời toàn thân cứng đờ.

Một cự thú cao chừng mười thước xuất hiện phía trên mảnh phế tích, đôi con ngươi đỏ tươi thị huyết đầy điên cuồng, miệng dính đầy máu đen đặc quánh – một Nhân tộc đã bị nó cắn đứt làm đôi.

Nó gắt gao nhìn chằm chằm những người trên phế tích, đói khát nuốt nước miếng.

Tập kích này quá đột ngột, khiến vài người nhanh chóng chết dưới móng vuốt của nó. Nhưng những người có thể vào bảo khố này cũng không phải là hạng ăn không ngồi rồi, bọn họ lẹ làng phản ứng, cung thủ lùi ra sau bảo hộ, chiến sĩ cùng pháp sư sôi nổi hành động, vô số công kích nện lên người mãnh thú, khói lửa bùng lên.

Đáng tiếc, khi ánh lửa thối lui, nó vẫn lù lù bất động. Công kích cường đại có thể san bằng cả một ngọn núi lại như đánh vào bông, cơ bản không hề tạo ra bất cứ thương tổn gì trên người nó.

Điều này khiến mọi người sợ hãi.

Đây tuyệt đối là mãnh thú cấp chín, à không, có lẽ chính là mãnh thú cấp mười vô cùng hi hữu!

Nếu nói mọi người vừa mới cảm nhận được khí tức tử vong thì khi nhận ra điều trên lại khiến họ tê tâm liệt phế, hoàn toàn tuyệt vọng.

Nơi này không chỉ có một con mãnh thú!

Không gian hắc ám đột nhiên sáng lên, bầu trời sáng sủa như ban ngày. Mà cảnh tượng trước mắt cũng rõ ràng hiện lộ ra.

Không chỉ một, mà chung quanh bọn họ là vô số mãnh thú. Bọn chúng hình dạng khác nhau, nhưng hai mắt đều đỏ đậm, miệng ngập nước dãi, hình thể cao lớn hơn mười thước, nhìn như vũ khí di động có khả năng cắn nuốt hết thảy.

Những người đứng trên núi vàng như một khối điểm tâm ngọt ngào, tập trung lại một chỗ không thể trốn. Mãnh thú thông thả tụ tập, mỗi lần há mồm lại cướp đi một mạng người.

Cảnh tượng huyết tinh này vô cùng khủng bố, đối lập hoàn toàn với sự an tĩnh lúc trước.

Tác Phi nhìn mà sắc mặt trắng bệch. Cậu cũng không sợ máu; trên thực tế, cậu lột da nhiều mãnh thú như vậy, khả năng tiếp nhận máu me này nọ cao hơn so với người bình thường rất nhiều. Nhưng lúc này, cậu lại cảm thấy lạnh cả người, toàn thân không thể động đậy.

Cậu dựa lưng vào Samuel, nhưng cảm giác cả người vẫn rét run. Đột ngột, bên tai cậu truyền đến thanh âm trầm thấp: “Bọn họ đáng chết, không phải sao?”

Thanh âm này quen thuộc lại xa lạ, Tác Phi đáy lòng một mảnh lạnh lẽo. Cậu không dám quay đầu, thậm chí không biết mình đang sợ điều gì.

Lúc này, một tia thánh quang sáng rọi, lãnh tụ Thiên tộc – Lancelot Hill phóng ra một ma pháp kích khởi trên phạm vi rộng, trấn an những người đang sợ hãi tuyệt vọng.

Lancelot là đại mục sư thần cấp duy nhất trên Jalandr. Thuật kích khởi của y có thể nâng cao tinh thần, làm trăm vạn người phấn chấn, khiến nỗi sợ hãi và tuyệt vọng hoàn toàn tan biến.

Y không có năng lực công kích, nhưng pháp thuật phụ trợ của y lại như một vị thần, khiến người người muốn quỳ bái.

Tại tình cảnh khủng hoảng như vậy, điều y làm, âm thanh của y, cả người y như một liều thuốc trấn an tốt nhất, gọi lại lý trí của mọi người, kích khởi ý chí chiến đấu của họ, giúp ngọn lửa hy vọng lần nữa dấy lên giữa tuyệt vọng.

Con trai của Ma vương, Abel Murphy là người đầu tiên hành động. Đôi cánh đen của hắn che trời, mái tóc đen dài như dải ruy-băng phiêu dật. Hắn một tay giữ chiếc lưới liềm thật lớn lên cao, một đường đao phong sắc bén chém xuống, thẳng tắp bổ về phía mãnh thú. Dưới lực công kích kinh khủng này, tiếng gào thét thật lớn vang lên. Hắn lại xoay người một cái, lưới liềm đã đâm thẳng vào yết hầu mãnh thú.

Mãnh thú ngã ầm ầm xuống đất, toàn bộ quá trình vừa lưu loát lại tràn ngập mỹ cảm, dùng hành động thực tế để triển lộ năng lực siêu phàm.

Chỉ đơn giản như thế đã đánh gục một mãnh thú cấp mười, đây là con trai Ma vương! Thực lực của Abel Murphy!

Người hành động sát sau đó chính là Tinh Linh tộc, vương tử Tinh Linh Manzi Yagudin. Hắn đứng xa xa, mái tóc bạc bay lên, trường bào xanh trắng hai màu triển lộ thân thể thon dài của hắn. Trên tay hắn là cung tên màu lam, tản ra từng trận hàn ý, trong suốt, hoa mỹ cực kì – đó chính là Băng Tiễn nổi tiếng toàn Jalands.

Trên khuôn mặt tinh xảo của Manzi không có chút biểu tình nào. Hắn chậm rãi kéo cung, một âm thanh vun vút vang lên, bảy băng tiễn đồng thời bắn ra, bắn trúng vào mãnh thú. Trong nháy mắt, một lớp băng nổi lên, sau đó hai mãnh thú hoàn toàn bị đông lạnh.

Tuy rằng thời gian đóng băng chỉ ngắn ngủi mấy chục giây, nhưng đã là thời gian giảm xóc cực hiệu quả.

Thú vương Harris Waggar giơ lên búa tạ, mạnh mẽ đập mãnh thú bị đông lạnh thành hai nửa, mà một mãnh thú khác thì bị một nhóm ma đạo sự hợp lực dùng ma pháp đập nát.

Chỉ ngắn ngủi vài phút đồng hồ liền tiêu diệt được ba mãnh thú cấp mười, lực lượng này nếu ở bên ngoài khe rách thì có thể tưởng tượng là mạnh mẽ bao nhiêu.

Nhưng ở nơi đây, ngoài ba con đã chết thì còn có vô số mãnh thú...

Lúc này, Lancelot lần thứ hai phóng ra một thuật kích khởi. Thánh quang bao phủ. Âm thanh được khuếch đại của hắn lạnh tĩnh vang lên: “Thỉnh mọi người mau chóng rời khỏi.”

Một câu kia nói ra khiến đám người còn đang bối rối sợ hãi tỉnh táo lại. Đúng rồi, còn có lối ra!

Mà lúc này, có người nhanh mắt phát hiện: cái khe dài nhỏ đang chậm rãi đóng lại. Tiếp đó, khi tất cả mọi người phát hiện, họ bắt đầu như ong vỡ tổ hướng về phía đó bay đi.

Mà nhóm người vây quanh phế tích rốt cuộc nhớ ra mãnh thú không biết bay, mà bọn họ lại có toạ kỵ phi hành. Vì thế, họ sôi nổi ngồi lên toạ kỵ, rời khỏi.

Nhưng nhân số rất nhiều, cho dù Lancelot không ngừng phóng thuật trấn an tâm linh cũng không cách nào khiến nhiều người như vậy bình tĩnh trở lại. Bọn họ giẫm đạp nhau như thế, liền có không ít người rơi khỏi toạ kỵ, thẳng tắp rơi vào miệng mãnh thú.

Mà sau khi bay một thời gian, những người cho rằng mãnh thú không biết bay lại như bị vả vào mặt: không phải mãnh thú nào cũng bay được, nhưng mãnh thú có cánh lại không thiếu.

Vậy nên trận chiến trên bầu trời bắt đầu diễn ra.

Bất quá, nhờ có Abel Murphy che chở, cùng với Lancelot sắp xếp, phần lớn mọi người đều có thể thuận lợi đến lối ra.

Gần phía Tác Phi, bởi vì đám người vội vàng chạy nên mãnh thú cũng bị kéo tới. Giữa một mảnh hỗn loạn, thân ảnh một tiểu Người Lùn tóc ngắn rơi vào mắt Tác Phi, cũng làm cho cậu tỉnh táo lại.

Là con trai của Tyler, Lannister!

Tộc Người Lùn không am hiểu chiến đấu, nhưng vũ khí của bọn họ rất nhiều. Thực hiển nhiên tiểu Người Lùn đã dùng hết vũ khí, toạ kỵ phi hành của y cũng không nhanh, mãnh thú đã đuổi sát phía sau, nháy mắt đã thấy mãnh thú muốn há miệng nuốt lấy y.

Tác Phi nhanh chóng rút đoản kiếm ra, trực tiếp nhảy lên toạ kỵ tiểu Người Lùn, trực diện đối đầu với mãnh thú đang bay tới. Cậu hít sâu một hơi, nhảy bật lên, đáp xuống trên lưng của mãnh thú. Khi cậu vươn tay chụp lấy mãnh thú, thuật giám định có hiệu lực, thông tin liên tục truyền tới, quả nhiên là mãnh thú cấp mười.

Tác Phi cố không nghĩ nhiều, đoản kiếm đã hướng xuống mấy chỗ nhược điểm của mãnh thú đâm xuống. Mãnh thú kiệt lực rớt xuống; chuyện bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt. Cậu đem thú đan Hàn Băng Viêm Thú vẫn luôn giữ trong túi không gian đưa cho tiểu Người Lùn, sử dụng nó khởi động lá chắn băng, sau đó nói với y: “Không cần quay đầu lại, cứ bay về trước.”

Lúc này thú con bay tới, Samuel vươn tay ôm cậu về.

Tác Phi ngẩng đầu nhìn Samuel. Ma tộc trước mắt cả người tản ra một khí tức xa lạ lại khủng bố khiến người ta khiếp sợ. Tác Phi trong lòng không nhận được run rẩy. Cậu giữ chặt cổ áo Samuel, cố gắng cùng hắn đối diện, cực lực phát ra âm thanh: “Samuel... Samuel...”

Cậu nói không nên lời, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm cặp mắt tím kia, lặp đi lặp lại tên hắn.

Samuel rốt cuộc nhìn về phía cậu, một mảnh tỉnh mạch trong mắt dần nổi lên một chút sức sống. Hắn bình tĩnh nhìn Tác Phi, Tinh Linh trong ngực bộ dáng không quen thuộc, nhưng cảm xúc chứa đựng trong mắt cậu lại phi thường thân quen: lo lắng, khẩn trương, còn có chút sợ hãi...

Samuel nhắm chặt mắt, cúi đầu hạ xuống trên đôi môi tái nhợt của cậu một nụ hôn, thấp giọng nói: “Không phải sợ. Ta ở đây.”

Trần an Tác Phi xong, Tu La nhận rời vỏ, nháy mắt được kích hoạt.

Thân kiếm đen thuần tản ra khí tức nguy hiểm.

Samuel một tay cầm kiếm, trực tiếp nhảy lên người mãnh thú đang bay, kiếm quang bốn phía, vung tay đến chỗ nào mãnh thú đều liên tiếp rơi xuống.

Hắn di động cực kì nhanh, di chuyển giữa không trung đầy mãnh thú cấp mười như chốn không người, Tu La nhận dính vô số máu tươi nhưng vẫn mang màu đen trầm như trước, duy độc kiếm khí sắc bén, phát ra quang mang chói mắt người.

Lẻ loi một mình, lại giống như lựu đạn hạt nhân, trong đám mãnh thú oanh tạc một trận mưa máu.

Cảnh tượng này hết sức dọa người.

Sức chiến đấu so với con trai Ma vương Abel còn khủng bố hơn, tốc độ so với vương tử Tinh Linh Manzi còn nhanh hơn...

Nhưng mà, không ai biết hắn là ai...

Sau giây phút giật mình ngẩn ngủ, tiếng hoan hô vang lên rợp trời. Vô luận hắn là ai đi nữa, thực lực như vậy đều đủ cho mọi người vỗ tay tung hô!

Với sức chiến đấu hung tàn này, tình thế rốt cuộc có thể nghịch chuyển.

Nhưng thời gian vẫn gấp gáp như trước. Cái khe từ từ khép lại, mặc dù mãnh thú toàn bộ bị giết chết cũng không có nghĩa là không còn nguy hiểm.

Lancelot chỉ huy mọi người rời đi. Tuy rằng đã tổn thất khoảng một phần ba tộc nhân, nhưng trước mắt càng nhiều người chạy thoát thì càng tốt.

Mấy trăm mãnh thú toàn bộ đều bị chém đứt, rất nhiều tộc nhân cũng thành công rời đi. Những người tham dự chiến đấu hoặc nhiều hoặc ít bị thương, mà trên mặt đất, Ma tộc chấp nhất nắm trường kiếm đen chém giết giống như sống vì máu, cầm kiếm mà đứng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Cái khe đã càng ngày càng nhỏ, may mà người rời khỏi càng ngày càng nhiều.

Tác Phi tuy rằng có thể chiến đấu một mình, nhưng thể lực của cậu không thể chống đỡ rất lâu. Nhờ có thú con ở đây, cậu không những có thể thoải mái tránh khỏi công kích của mãnh thú mà còn có cơ hội xử lý rất nhiều con.

Thú con bay về phía Samuel, Tác Phi tựa lên lưng nó, bởi vì kiệt lực mà có chút mê muội, nhưng lúc này cậu lại chợt phát hiện, phía sau Samuel xuất hiện một cánh cổng ánh sáng.

Cổng vòm đột ngột xuất hiện, nhưng bên trong trừ bỏ ánh sáng chói mắt thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Ánh sáng gay gắt khiến cậu không thấy rõ bộ dáng Samuel, nhưng từ đáy lòng lại dần dâng lên từng đợt

sợ hãi.

Tác Phi quá lo lắng. Cậu muốn nhắc nhở Samuel, nhưng thanh âm lại bị kẹt trong cổ họng bởi vì Samuel đã biến mất tại cổng ánh sáng. Biến mất ngay trước mặt cậu. Trong lòng Tác Phi một mảnh lạnh lẽo, hơi lạnh thấu xương ngập tràn.

Cậu thất thanh hô to. Thú con phản ứng nhanh nhẹn; nó chở Tác Phi bay thẳng xuống, mà đúng lúc này, phía sau cậu bỗng nhiên truyền đến một lực kéo thật lớn.

47. Chương 47

Tác Phi vội vàng mở mắt ra. Cậu tìm kiếm mọi nơi, muốn biết Samuel ở nơi nào.

Nhưng mà cho dù cậu mở to mắt thì vô luận thế nào cũng không thấy được bất kì điều gì. Loại hắc ám thuần túy này giống như cậu là người mù.

Tác Phi sờ soạng vươn tay, nhưng xung quanh lại trống rỗng, không có bất cứ đồ vật nào. Cậu thử đứng dậy đi lại, lại không có cảm giác là mình đang bước đi.

Loại cảm giác này vô cùng quỷ dị, khiến Tác Phi trong nháy mắt có cảm tưởng như mình không tồn tại.

Tác Phi căn bản vô pháp đoán thời gian, tựa hồ đã qua thật lâu nhưng lại như chỉ trong tích tắc; dẫu vậy, nội tâm vô cùng lo lắng của cậu lại từ từ bình tĩnh trở lại. Sự trống rỗng duy trì liên tục như vậy, đến lúc cậu cho rằng nó vĩnh viễn không có điểm cuối thì một tia ánh sáng bỗng chiếu rọi.

Tác Phi như là bắt được cọng rơm cứu mạng, hướng về phía ánh sáng chạy tới, sau đó lập tức ngã vào bên trong.

Trước mắt sáng sủa như ban ngày. Nãy giờ chìm trong bóng tối khiến đôi mắt của Tác Phi nhìn không được híp lại. Đợi sau khi thích ứng, cậu mới chậm rãi mở mắt ra.

Nơi này... thực kì diệu.

Bốn phía trống rỗng, trắng xoá, như một màn sương mịn màng, cũng như một bức tường thật dày. Tác Phi không tiến tới sờ thử, vì ngay bên cạnh cậu, một vòng hình ảnh đang vờn quanh.

Đúng vậy, là hình ảnh.

Tựa như hình ảnh 3D trong rạp chiếu phim, hình ảnh nổi lên trước mắt cậu

Tác Phi nhìn chăm chú. Hình ảnh hiện lên một cậu bé, sau đó xuất hiện một bà cụ dốc lòng chăm sóc cho cậu. Đứa bé từ từ lớn lên, bà cụ nụ cười ngày càng rộng bên môi. Tác Phi nháy mắt hốc mắt đỏ ửng: kia dĩ nhiên là bà nội của cậu. Không biết đã bao năm cậu chưa nhìn thấy bà, bây giờ chỉ liếc mắt một cái, nước mắt Tác Phi đã chảy thành dòng.

Từng đoạn phim ngắn thông thả được phát, đều là ký ức của cậu, là những hồi ức cậu đã trải qua. Tác Phi chăm chú nhìn, thật nhiều chuyện cậu không nhớ được, mà thật nhiều chuyện khác lại như mới xảy ra ngày hôm qua, khắc sâu không thể nào quên.

Tốc độ hình ảnh lướt qua từ từ nhanh dần, đến lần thứ hai Tác Phi nhìn thấy nụ cười của bà nội thì tốc độ đã rất nhanh, sau đó là cảnh cậu cô đơn một mình, đơn độc sống trong căn phòng, lãng phí thời gian qua ngày, không ra khỏi cửa, chẳng đến khi cậu chơi “Jalands”.

Tốc độ càng nhanh hơn. Cậu nhìn thấy Veeshan, Grambli, Manzi, sau đó gặp Samuel trong rừng cây Noor.

Cậu như đã thoát li hẳn khỏi những kí ức này mà như một người khán giả đứng xem bên ngoài. Nhìn tất cả những điều cậu đã trải qua hai năm nay, từ rừng cây Noor, thành Moya, lãnh địa Người Lùn, thành Bennis, hẻm núi Bou... tất cả địa phương này, cậu đều cùng Samuel một chỗ.

Cậu chợt phát hiện, từ khi cậu nhận thức Samuel, họ chưa bao giờ tách nhau ra.

Trong sinh mệnh ngắn ngủi của mình, trừ bỏ khoảng thời gian sống nương tựa với bà nội thì người làm bạn với cậu lâu nhất chính là Samuel.

Mà cậu, vậy mà đến tận hiện tại mới nhận ra.

Cậu nhìn Samuel ôm thắt lưng mình, đầu khế cúi, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, đôi mắt tím một mảnh mềm mại, động tác nhẹ nhàng như là sợ cậu tỉnh giấc...

Tác Phi bình tĩnh nhìn, bỗng nhiên có chút cảm giác mặt đỏ tai hồng. Hơn hai năm này, bản thân cậu cũng ẩn ẩn có chút cảm giác, nhưng không sáng tỏ như thời khắc này.

Cậu cùng Samuel... rất thân mật. Bằng hữu đời nào lại như vậy...

Hình ảnh vẫn chưa dừng lại, nhưng tốc độ lại tăng lên rất nhiều. Tác Phi nhìn thấy hai người bọn họ tại hẻm núi Bou. Cậu thử giết chết một mãnh thú, thất bại, được Samuel cứu, thử lại, lại thất bại... Tuần hoàn như thế, chẳng đến khi cậu chân chính một mình giết chết một mãnh thú cấp năm.

Niềm vui sướng khi thành công khiến cậu cao hứng ôm lấy thú con, gọi tới gọi lui.

Samuel đứng một bên, cười nhìn cậu. Nét cười rất nhạt, nhưng đối với một người không thích cười mà nói thì nụ cười này đã thể hiện tình cảm từ đáy lòng, thuần túy, tự nhiên, bao hàm sự nhường nhịn nồng hậu.

Nếu đây chỉ là hình ảnh, Tác Phi rất muốn mãi mãi dừng nó tại khoảnh khắc nụ cười này. Cậu kinh ngạc nhìn, tim đập rất nhanh, có cái gì không kiểm chế được muốn lao ra....

Hít một hơi thật sâu, cậu kiểm chế tâm tình của mình, tiếp tục nhìn. Tốc độ hình ảnh đã nhanh đến mức mắt thường khó bắt kịp, nhưng bởi vì chúng đều là ký ức của mình, Tác Phi miễn cưỡng có thể nhận ra nó đã tiến triển tới chỗ nào.

Khe rách giữa trời xuất hiện, bọn họ tiến vào... Mãnh thú cấp mười... Bốn phía chém giết...

...Từ từ, Tác Phi khiếp sợ nhìn. Đã đến hiện tại, nhưng hình ảnh vẫn đang tiếp tục... Nhưng tốc độ đã nhanh tới vô pháp thấy rõ, giống như một đồng hình ảnh chồng chất lên nhau, cắt cảnh liên tục với vận tốc siêu cao.

Tác Phi trong lòng cả kinh. Nếu như nói lúc trước hình ảnh là ký ức của cậu thì bây giờ nó là gì? Tương lai của cậu ư?

Nhận thức này khiến tinh thần Tác Phi lập tức trở nên hưng phấn. Cậu liều mạng muốn thấy rõ nội dung hình ảnh, nhưng tốc độ thật sự quá nhanh, không kịp nhìn, trừ bỏ cảm giác màu sắc rực rỡ thì cậu không thấy rõ bất luận điều gì.

Càng sốt ruột, cậu càng nhìn không rõ. Đây là cơ hội biết trước tương lai nhưng cậu không thể nắm chắc. Điều này khiến Tác Phi buồn bực cực kỳ.

Đúng lúc cậu muốn bỏ cuộc, hình ảnh đột nhiên chậm lại.

Tác Phi trong lòng vui vẻ, nghĩ rằng có thể nhìn kỹ một chút, xem xem tương lai của mình thế nào, Veeshan có sống lại hay không, Grambli có gặp báo ứng hay không, cậu cùng Samuel... còn bên nhau hay không?

Cậu đẩy hưng trí nhìn. Hình ảnh tạm dừng, tối đi. Tiếp theo, nó lại đột ngột sáng lên. Tác Phi mở to hai mắt, rồi mắt cậu trống rỗng. Sau đó cậu mãnh liệt nhắm hai mắt lại.

Cậu thấy được. Thấy lồng ngực của mình bị đâm xuyên qua, máu tươi nhuộm đỏ y phục cậu, khiến toàn bộ hình ảnh ngập tràn màu đỏ của máu. Những hình ảnh này giờ không ngừng hiện lên bây giờ đã đỉnh chỉ, chìm vào bóng tối.

Tác Phi sững sờ đứng, ngay cả mắt cũng không nhắm. Cậu thấy được cái chết của chính mình, mà thứ kết liễu sinh mệnh cậu lại là Tu La nhận.

Thân kiếm quen thuộc kia, màu đen thuần túy tham lam hút máu trào ra từ ngực cậu, vô tình cướp đoạt tính mạng cậu.

Cậu thấy được cánh tay người cầm kiếm, ống tay áo màu đen, duy chỉ có cổ tay có một vòng chữ thêu màu bạc, lộ ra cánh tay trắng nõn thon dài, tư thế cầm kiếm tao nhã lại tùy tiện.

Hết sức tùy ý, không giống như đang giết người, ngược lại như chỉ tiện tay một chút...

Đầu óc Tác Phi một mảnh hỗn loạn. Cậu sẽ chết. Chuyện này cũng không ngoài ý muốn, thế nào cũng sẽ bị người giết chết... Đây cũng không phải là không có khả năng, nhưng mà, tại sao cậu lại chết dưới mũi kiếm Tu La nhận? Tuy rằng không thấy được dung mạo người cầm kiếm, nhưng Tu La nhận là thánh khí với huyết khế, trừ bỏ Samuel, không ai có thể kích hoạt nó.

Mà cậu lại chết dưới Tu La nhận đã được kích hoạt, như vậy có nghĩa là gì, không phải thật rõ ràng sao?

Cậu... sẽ bị Samuel giết chết.

Tại sao?

Tại sao Samuel lại muốn giết cậu...

Hình ảnh kia không ngừng lặp lại trong đầu Tác Phi như một cái ma chú, khiến cả người cậu lạnh băng, tràn ngập sợ hãi. Rốt cuộc là tại sao...

Cậu đã làm gì sai ư?

Vị trí xung quanh lần thứ hai biến mất, bóng tối vô hạn đánh úp lại, Tác Phi không nhìn thấy bản thân, cũng không nhìn thấy người khác. Cậu không biết mình đang ở nơi nào, trong đầu chỉ có hình ảnh cuối cùng kia. Quần áo nhiễm đầy máu tươi, lưỡi dao sắc bén vô tình lạnh lùng, cùng với dung nhan lạnh như băng không hề gì.

BA...!!!

Một tiếng vang thật lớn nổ tung bên tai, không gian hắc ám bắt đầu vỡ vụn.

Như là một tấm màn đen bị xé mở, ánh sáng từ khe hở bắt đầu len vào, xâm nhập vô không gian hắc ám mà chiếu rọi. Trước mắt không còn là hư vô. Tác Phi chậm rãi ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt cậu là khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm, ngay cả thợ điêu khắc thần cấp cũng không thể tạc thành, đôi mắt khẽ hạ mi khiến người khác tim đập thành thịch.

Là Samuel.

Tác Phi kinh ngạc ngẩng đầu. Giây tiếp theo, cả người cậu đều bị Samuel ôm chặt, vòng tay quấn sau lưng cậu hết sức dùng lực, nhưng Tác Phi lại không hề có cảm giác đau.

Cậu chỉ cảm thấy chóp mũi đều là khí tức quen thuộc, độ ẩm quen thuộc, hết thấy đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, cũng làm cho cậu vừa an tâm vừa bất an.

Thanh âm Samuel có chút khàn khàn: “Không có việc gì, ta ở đây.”

Âm thanh rất thấp, lại như là thổi từ đáy lòng vọng lại, khiến thân thể Tác Phi khẽ run rẩy. Cậu thử thăm dò đáp lại, vươn tay ôm lấy Samuel. Động tác này khiến cơ thể Samuel cứng ngắc một chút, nhưng ngay sau đó, hai tay đang ôm Tác Phi càng thêm dùng sức, giống như là muốn đem thân thể cậu nhập vào hân.

Hân trầm thấp nói: “Nơi này có một ma pháp trận thời gian, sẽ nhìn thấy rất nhiều chuyện, nếu hãm sâu trong đó thì có khả năng bị cắn nuốt hoàn toàn.”

Tác Phi giật mình, kịp phản ứng. Lúc này, cậu rốt cuộc đã dời lực chú ý khỏi hình ảnh lúc trước, cũng chợt ngửi thấy được mùi máu. Cậu tránh khỏi lồng ngực Samuel, quả nhiên thấy cánh tay hân có một vết thương thật dài, từ bả vai kéo tới cổ tay. Máu đã ngừng chảy, nhưng miệng vết thương lại rách ra, nhìn ghê người.

Cậu ngẩng đầu. Vừa rồi hoảng thần, không chú ý kỹ, hiện tại cậu mới phát hiện khuôn mặt Samuel trắng bệch, rõ ràng là thiếu máu cực độ.

Cậu không biết Samuel là bởi vì đối phó với đám mãnh thú hay là vì mạnh mẽ phá vỡ ma pháp trận mà thụ thương như vậy.

Tác Phi không nghĩ nhiều. Cậu lấy một lượng lớn máu thú từ túi không gian ra, nhanh chóng đưa cho Samuel. Thấy Samuel ngửa đầu uống xong, cậu lập tức nâng cánh tay Samuel lên, nhẹ nhàng hôn xuống miệng vết thương.

Chỉ trong chốc lát, miệng vết thương dữ tợn đã khôi phục như lúc ban đầu, Tác Phi nhẹ nhàng thở ra.

Tác Phi nhanh chóng lấy thêm một lượng máu thú ra cho Samuel bổ sung. Máu thú đều được cậu dùng thuật chỉnh lý để sắp xếp thật chỉnh tề, bình lớn ở ngoài, bình nhỏ ở trong. Bình nhỏ là Tác Phi đặc biệt đặt hàng, đừng nhìn chỉ lớn bằng một cái ly bia, nhưng dung lượng thực tế của nó lại bằng cả một hồ nước. Bên trong được hạ ma pháp không gian hết sức khéo léo, có thể lưu trữ càng nhiều máu thú.

Tác Phi bận rộn giúp Samuel hồi phục tốt rồi lại đeo túi không gian bên hông, thu lại mấy bình máu. Khí sắc Samuel khôi phục không ít.

Cậu thuận miệng hỏi: “Người nhìn thấy gì?”

Hỏi ra rồi, cậu lại vô cùng hối hận. Có bao chuyện để nói, hà tất lại nhắc đến cái này. Quá khứ của Samuel cậu rõ ràng hơn tất cả mọi người, sao lại nhắc tới vết sẹo của hắn.

Thần sắc Samuel thật bình tĩnh. Hắn nói: “Chẳng qua là chút ảo thuật, cũng không phải sự thật.”

Tác Phi ngẩng đầu nhìn hắn. Không phải sự thật? Tại sao lại như vậy?

Samuel giải thích: “Trừ bỏ những ký ức sau khi ta gặp người, những thứ khác căn bản không thuộc về ta.”

Lời này khiến Tác Phi giật mình. Trực giác mách bảo cậu rằng Samuel không muốn nhắc đến những chuyện cũ. Cũng đúng, chúng cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, quên đi càng tốt.

Vì thế, cậu không tiếp tục truy hỏi.

Ngược lại, Samuel hỏi cậu: “Người thì sao?”

Hình ảnh bị Tu La nhận đâm xuyên qua người lại hiện ra trong đầu cậu. Tác Phi ngẩng mặt nhìn Samuel, Samuel cũng đang nhìn cậu, con người xinh đẹp như thủy tinh, mà bên trong tấm thủy tinh kia chỉ có bóng dáng của cậu.

Kí ức hai năm nay chợt tràn ngập trí óc.

Người này luôn ở bên cậu, thủ hộ cậu, bảo vệ cậu.

Tại sao cậu lại có thể nghi ngờ hắn.

Tác Phi nhìn vào mắt hắn, trực tiếp hỏi: “Một ngày nào đó trong tương lai, người sẽ giơ kiếm về phía ta ư?”

Samuel rõ ràng trả lời: “Tuyệt đối không có ngày đó.”

Ta tin tưởng người.

Sự lo lắng trong lòng Tác Phi hoàn toàn biến mất; trong mắt cậu tràn đầy ý cười. Cậu kiễng chân, hôn lên đôi môi nhợt nhạt kia.

48. Chương 48

Tác Phi là một bạn nhỏ điển hình cho việc có sắc tâm nhưng lại không đủ can đảm động chân động tay. Cậu sống lâu như vậy, trừ việc suốt ngày bỏ não tưởng tượng tùm lum tà la thì việc chủ động hôn người khác trăm phần trăm là lần đầu tiên.

Vì vậy, lúc chạm vào đôi môi hơi lạnh của Samuel, cậu liền lúng túng...

Đệt, sau đó nên làm gì bây giờ? Mấy bạn công trong game, trong phim sẽ làm gì a? Ờm, sao mấy người đó giống như trời sinh đã biết vậy nè!

Đây là kĩ năng tự có đi! Linh hồn tổng công thức tình giùm cái đi...

Tác Phi nhón chân, miệng chạm vào môi Samuel, mắt tròn to nhưng vẫn không nhúc nhích.

Samuel nhẹ nhàng cọ xát một chút, thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại.”

Tác Phi nhanh chóng nhắm mắt.

Mắt nhìn không thấy, cảm quan liền phóng đại vô hạn. Cậu cảm giác hai tay Samuel khoá lại thắt lưng mình, kéo cả người cậu tới. Hai người thân thể dính sát vào nhau, cách lớp quần áo mềm mại có thể miễn cưỡng cảm nhận được nhiệt độ của nhau.

Trên môi nhẹ nhàng ma xát. Lúc Tác Phi khẽ hé môi ra, nụ hôn bỗng trở nên kịch liệt. Tác Phi gắt gao nhắm mắt, tất cả lực chú ý đều bị cướp đoạt, môi răng vui thích khiến đầu cậu nhũn thành một đoàn tương hồ. Thụ động tiếp nhận, hưởng thụ, sau đó thăm dò đáp lại, đổi lại là sự nhiệt tình chiếm đoạt.

Phần lửa nóng này khiến cả người Tác Phi đều nóng lên. Cậu bám trên người Samuel, hai tay không tự chủ được vòng qua cổ hân cho mình một điểm tựa, khiến nụ hôn càng sâu sắc hơn.

Cảm giác hít thở không thông ngày càng rõ ràng, đại não thiếu dưỡng khí làm cậu không cách nào suy nghĩ, thẳng đến khi Samuel chủ động buông cậu ra.

Cậu giờ khắc này mới đột nhiên cảm nhận được không khí xung quanh, liền há to miệng thở dốc, nhưng bởi vì thiếu dưỡng khí mà hai chân như nhũn ra, gắt gao tựa vào người Samuel.

Samuel như cũ ôm lấy thắt lưng cậu, chớp mũi dán nhau, ghé vào môi cậu khẽ hỏi: “Thích không?”

Tác Phi đầu óc vửng vửng hồ hồ, chỉ cảm thấy người trước mắt thật xinh đẹp dễ nhìn, là siêu cấp xinh đẹp luôn, nói gì cũng đúng hết. Cậu bị hỏi liền trả lời, thanh âm lí nhí như kẻ trộm: “Thích!”

Như đinh đóng cột, không chút do dự.

Sau đó, cậu như nguyện nhìn thấy đôi con ngươi mê người kia tràn ngập ý cười, vì thế vừa ngốc nghếch vừa cao hứng nhanh chóng lặp lại: “Thích thích, rất thích.”

Samuel nhìn cậu; bất đồng với Tác Phi mơ hồ, trong mắt của hắn là sự nghiêm túc cùng thâm tình sùng nịch không chút nào che giấu. Thanh âm của hắn thong thả trầm thấp như một lời hứa hẹn không bao giờ thay đổi: “Ta cũng vậy.”

Tác Phi chỉ cảm thấy cả người nóng hầm hập. Cậu chưa bao giờ có loại cảm giác này, thật cao hứng, thật thoải mái, rất muốn... hôn hôn người trước mắt. Vì thế, cậu nghe theo trái tim, nhanh chóng rướn người lên.

Trước lạ sau quen, lúc này Samuel hôn từng ngụm nhỏ nhẹ, Tác Phi cuối cùng có thể đuổi kịp tiết tấu, tốt xấu cũng biết dùng mũi để thở, càng hôn càng lâu...

“Đùng...!!”

Lỗ tai nhọn của Tác Phi run lên.

“Phanh...!!” Một tiếng vang thật lớn.

Tác Phi lấy lại tinh thần, rốt cuộc ý thức được mình đang ở chỗ nào. Oa oa ~ này giờ thoải mái quá, đều quên mất bản thân còn ở trong cái bảo khổ kia!

Đm, cậu thế lại ở nơi nguy hiểm như vậy liên tục ‘cưỡng hôn’ Samuel tận hai lần. Đm, cậu thật là một cầm thú a cầm thú... cầm thú thế mới là công chứ! Đến đến, nhanh chóng tự like cho bản thân một cái.

Não mở rộng quá mức (kiểu gì cũng thấy ngu ngu), đồng học Tác Phi hai má đỏ bừng, ánh mắt sáng lấp lánh; cậu lại hôn một cái lên môi Samuel rồi mới thoải mái quay đầu nhìn sang chỗ phát ra âm thanh.

Bọn họ ở trong một gian phòng được bao bọc bởi bốn vách tường, không có cửa sổ cũng không có cửa chính, trên trần nhà chỉ có một chùm đèn thật lớn chiếu cả căn phòng sáng rực như ban ngày.

Lại một trận thanh âm đùng đùng vang lên, vách tường màu đen bốn phía như phản ứng dây chuyền mà âm ầm nổ tung.

Tác Phi kinh ngạc, ngay sau đó cậu liền nhìn thấy vách tường đen nứt toạc, người từ bên trong rơi xuống, yếu đuối nằm trên mặt đất.

Hai, ba, bốn, năm...

Bốn người một thú.

Tác Phi trước tiên thấy được thú con, nhanh chóng chạy lại. Nó hiện tại không thể so với lúc trước, bản thể vô cùng lớn, lúc ngã xuống tạo ra tiếng vang đinh tai nhức óc. Tác Phi kiểm tra toàn thân nó, không có bất cứ ngoại thương gì, tựa hồ chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Tác Phi nhẹ nhàng thở ra. Thanh âm Samuel truyền đến: “Ma pháp trận kia đã bị phá.”

Tác Phi hiểu được. Phỏng chừng mấy người này cũng gặp chuyện giống cậu, đều bị vây khốn trong ma pháp trận, mà lúc Samuel cứu cậu ra liền đánh vỡ cân bằng, vô tình giúp những người này thoát được.

Hai năm trong hẻm núi Bou, lực tương tác ma pháp của Tác Phi tuy rằng không cao, trình độ tụ tập ma pháp không tốt, nhưng cậu lại phát hiện năng lực chữa khỏi của mình rất mạnh. Để che giấu việc chỉ cần hôn lên là có thể chữa trị, đồng thời để đề cao năng lực, cậu đã luyện tập nhiều thuật chữa trị khác nhau.

Chẳng qua trên toàn bộ Jalandr sách phép thuật liên quan đến chữa trị rất ít, mấy thứ cậu học được đều là từ sách Veeshan lưu lại cho cậu.

Cậu ném vài thuật chữa trị cho nó, thấy nó khôi phục không ít.

Lúc này, cậu mới có tâm tình đi đánh giá bốn người còn lại.

... Đều là người quen.

Ngay trước mặt là một vị đầu tóc vàng chói loá mắt, thân mặc trường bào thuần trắng nam vàng, sáu chiếc cánh thật lớn bọc lại cơ thể, bảo thạch tinh mỹ đính trên trán, dung mạo tuyệt sắc, lúc hôn mê như đang ngủ say, đẹp đến không người nào không kinh động.

Là tiểu thụ cuối cùng của cậu, đoá hoa cao lãnh của Thiên tộc – Lancelot Hill.

Giờ khắc này gặp lại Lancelot, Tác Phi thật tình là cảm khái ngàn vạn lần. Lúc chơi game, cậu lấy hình dáng Samuel thành niên, mạnh đến nghịch thiên. Đã vậy, muốn công lược người này trước tiên phải đi tìm cấm thuật đã mất tích, phong ấn năng lực của y lại, y sẽ biến thành bộ dáng thiếu niên, sau đó liền phi thường mềm mại yếu đuối, dễ dàng đẩy ngã...

Được rồi, tuy rằng cuối cùng cậu còn chưa kịp đẩy ngã người ta.

Tác Phi tầm mắt dịch sang bên trái. Mái tóc đen ngắn hỗn độn, trên người mặc áo thun, quần dài, chân mang giày da lớn, khiến cho đôi chân nhìn thon dài vô cùng. Mặc dù đang hôn mê những y nằm giang tay giang chân trên mặt đất, lại vì hai mắt nhắm nghiền nên trông cũng có vài phần đứng đắn.

Là tiểu thụ thứ hai từ dưới đếm lên, Tam vương tử Ma Vực – Abel Murphy.

Công lược Abel khó không thua kém gì với Lancelot, hơn nữa hai người này cực kì không ưa nhau. Nếu công lược Lancelot rồi lại đi công lược Abel, Abel sẽ trở nên cuồng bạo, độ khó tăng gấp bội lần, quả thực là làm khổ người ta... Mà vị này có tính cách phi thường ác liệt, mặc dù công lược thành công nhưng dục vọng chiếm hữu cũng cao đến điên cuồng, thường xuyên dùng bạo lực trấn áp các tiểu thụ khác.

Tác Phi tỏ vẻ, nếu không phải vì thịnh yến 10P cuối cùng, cậu thật sự muốn đem tên này đá ra ngoài rồi.

Nhìn một lần cũng không muốn liếc y một cái nữa, Tác Phi nhanh chóng đem tầm mắt dịch sang bên phải...

Người nọ đang nằm ngửa, mái tóc dài mềm mại tùy ý rơi trên mặt đất, trên người mặc trường bào chất liệu tinh xảo, lộ ra làn da trắng nõn nhẵn nhụi, bộ dáng hôn mê có vẻ mềm mại không xương, mặc dù là hình thể người thành niên nhưng nhất cử nhất động lại có sự tinh tế chỉ thiếu niên mới có.

Một người có vẻ ngoài yếu đuối thư sinh như vậy... trong thâm mỹ của Tác Phi là thật – thụ.

Đáng tiếc, người cho là đẩy ngã y thật dễ dàng thì sai mười phần rồi.

Cái người nhìn như nhược thụ mềm mại không xương này lại là Thú vương tôn sùng bạo lực dã man nhất. Sự tương phản này đã khiến Tác Phi một lần mở rộng tầm mắt.

Đừng nhìn cánh tay tinh tế nhỏ gầy như vậy, nó thật ra ẩn chứa lực lượng hoàn toàn tỉ lệ nghịch với hình thể của y. Một đám san bằng một ngọn núi có là gì, Tác Phi lúc ấy nhìn thấy, cảm đều muốn rút xuống đất.

Mà vị cuối cùng... Cậu nhất thời muốn che mắt.

Đúng là ‘bằng hữu cũ’ của cậu – Manzi Yagudin.

Những tiểu thụ từng một thời cậu đặt trong tim cứ nhiên xuất hiện tập thể trước mặt cậu dưới hình thức này.

Tác Phi cảm khái: Thật sự đáng tiếc, bản công hiện giờ đã là hoa có chủ, các người tắm rửa rồi đi ngủ hết

đi...

Tác Phi không hề hy vọng bọn họ tỉnh lại. Lúc này đang ở trong bảo khố, cậu còn đang tâm niệm thần khí hồi sinh, giúp bọn họ tỉnh lại để họ đi cạnh tranh với cậu à?

Cậu không nhân cơ hội đánh lén bọn họ đã rất đại nghĩa rồi.

Sau khi vách tường bị phá vỡ liền xuất hiện năm thông đạo, không, cùng Samuel và Tác Phi là tổng cộng bảy thông đạo.

Một vòng tròn xuất hiện trên vách tường, không có bất kì gợi ý gì khác, đen nhánh, ai cũng không biết trong thông đạo có gì.

Tác Phi không nhìn bốn vị còn ‘ngủ’ trên mặt đất, cân nhắc nên tiến vào thông đạo nào.

Một hai ba bốn năm sáu bảy, đây là một sự lựa chọn quá khó đi. Tác Phi không bị OCD*, nhưng thật tình không biết nên lựa chọn cái nào.

Lúc này Samuel nói: “Bên này.”

Hắn chỉ vào thông đạo sau lưng Tác Phi, cũng là thông đạo ‘thuộc về’ Tác Phi.

Nếu Samuel nói vậy thì đi vào đó thôi.

Thú con còn đang hôn mê; Tác Phi đi qua nhu nhu đầu nó, nói vào tai nó: “Nhóc tham ăn, dậy đi.”

Thú con không nhúc nhích, vẫn ngủ say sưa.

Tác Phi nhú nhú mày, đầu óc chuyển động, nhất thời nghĩ ra một cách. Cậu từ túi không gian lấy ra một khối thịt nướng được giữ ấm, nhiệt độ vừa vặn, đưa tới chóp mũi của nó.

Cái mũi kia giống như ra-đa, lập tức quét được mùi thức ăn, run run lên, rồi nó há miệng muốn ăn.

Tác Phi nhanh chóng dời thịt nướng đi, thú con ăn không khí, răng nanh đập vào nhau khiến nó giật mình tỉnh giấc.

Mở mắt ra, nó liền thấy Tác Phi cười tủm tỉm nhìn nó.

Tác Phi một tay cầm thịt nướng, vỗ đầu nó một cái, nói: “Mau đuổi theo.”

Thú con còn đang mơ mơ màng màng, mắt to đảo vòng, căn bản không nghe Tác Phi nói gì, cái mũi chỉ chuyên chú hướng về miếng thịt nướng. Tác Phi cầm thịt nướng đi trước, nó liền đi theo tiếng gọi của dạ dày...

Bọn họ đi vào thông đạo kia, bởi vì không có ánh sáng nên Tác Phi cố tình phóng ra một thuật phát sáng, đốm sáng nho nhỏ từ đầu ngón tay phát ra. Có ma pháp thật là tiện lợi.

Bọn họ vừa tiến vào thông đạo vài bước, phía sau liền truyền đến từng tiếng vang ầm ầm.

Từ khi tiến vào bảo khố này, chỉ cần có âm thanh vang lên thì biết nhất định sẽ là chuyện không tốt!

Chẳng lẽ thông đạo này muốn lún?

Tác Phi quay người lại, nhất thời kinh sợ.

Căn phòng lúc này cũng không nhỏ, ước chừng hơn hai mươi thước vuông, mà lúc này, nóc phòng lại không thấy đâu.

Thay thế chính là một con mắt thật lớn, con ngươi dựng đứng**, nhìn xuống căn phòng.

Đm, chỉ một con mắt đã lớn đến như vậy, ai nói cho cậu biết cái thứ này toàn thân bự tới bao nhiêu đi!

— Hết chương 48 —

**OCD: Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress.*

49. Chương 49

Con mắt khổng lồ bỗng dưng xuất hiện, từ dưới nhìn lên quả thực sợ hết hồn.

Tác Phi cùng Samuel đang đứng trong thông đạo, góc độ vừa may khuất khỏi tầm nhìn của ánh mắt.

Con mắt nhìn chăm chăm căn phòng, chuyển một vòng, sau đó bình tĩnh nhìn Harris Waggar.

Nhìn trong chốc lát, con mắt bỗng nhiên ly khai, trên nóc lại trống rỗng như trước. Tác Phi không rõ lắm, cứ như vậy liền đi rồi? Vậy là sao?

Con mắt rời đi, nhưng ngay sau đó lại có một cây đại thụ chui vào căn phòng. Đúng vậy... là một cái cây bự cỡ vòng tay một người ôm, một cây đại thụ bị chém ngang, nhìn như một cái cọc gỗ.

Tựa hồ là có cái gì đang cầm đầu còn lại của cái cây, chỉ nhìn thấy phần thân cây rơi trên mặt đất, vụng về xê dịch, giằng co vất vả mãi mới miễn cưỡng lết đến bên người Harris.

Tác Phi nhìn mà cả kinh. Cái cọc gỗ này mà nện vào người Harris, nếu thằng nhóc này tỉnh thì không sao, một bàn tay liền có thể vỗ gãy nó, nhưng bây giờ y còn đang hôn mê, không biết có vòng bảo hộ gì không, nếu nện xuống thì dù không chết cũng tàn phế.

Tác Phi vẫn rất có hảo cảm với Harris. Tuy rằng tên này thích phản trừ cật hổ*, nhưng Thú tộc tính cách nhiệt tình hào sảng, trong quá khứ cậu đã cảm nhận được. Cứ như vậy bị đập chết thì rất đáng tiếc a.

**giả heo ăn lão hổ, ý nói là giả yếu để lừa kẻ khác*

Nhưng mà trước mắt cậu không rõ tình hình nên Tác Phi cũng không dám tùy tiện đi ra. Nghĩ đến chuyện vừa có thể bại lộ chính mình, lại còn gây phiền phức cho Samuel cùng thú con, cậu liền do dự.

Mà lúc này, cọc gỗ rút cuộc vững vàng đứng cạnh người Harris, sau đó vẫn ngốc ngốc nhưng phi thường cẩn thận chạm vào y, một lần... không phản ứng, hai lần... vẫn không phản ứng.

Đến lần thứ ba, có thể nhìn ra người ‘cầm’ cọc gỗ có chút xúc động, khí lực lớn hơn, lập tức hất Harris bay đi.

Tác Phi: Dù gì cũng là mỹ nhân, có cần thô bạo vậy không a!

Động tĩnh lớn như vậy mà Harris vẫn bất tỉnh, bất quá từ nằm nghiêng chuyển thành vùi đầu xuống đất.

— Quả là tạo hình kinh điển, nhìn như một con chó.

Thấy y như vậy, cọc gỗ dừng một chút. Một lát sau, nó lại xấu tính đùa nghịch Harris.

Một phen gây sức ép như vậy, cuối cùng Tác Phi cũng nhìn ra trọng điểm: tựa hồ cái cây gỗ này muốn lật ngửa Harris lên?

Chỉ tiếc cọc gỗ này quá lớn, Harris lại nhỏ bé tinh tế, rất khó điều chỉnh lực đạo.

Đặt mình vào hoàn cảnh người ta suy nghĩ một chút, nếu mình cầm một chiếc đĩa đi đùa nghịch một con kiến tí hon để nó lật mặt lại cũng rất khó khăn...

Cũng may, người cầm cọc gỗ dù hơi xúc động nhưng còn có chút kiên nhẫn. Nó nghịch tới nghịch lui, rốt cuộc thành công khiến Harris nằm ngửa, lộ ra khuôn mặt quý giá.

Tiếp, cái cọc gỗ lui ra. Không bất ngờ gì, ánh mắt thật lớn lại xuất hiện dò xét xung quanh.

Quả nhiên... quả nhiên là tên này muốn chơi với Harris sao...

Mắt to chuyển chuyển, tinh tế nhìn Harris. Nhìn một hồi, ánh mắt đó ẩn ẩn thất vọng.

Sau thất vọng còn có chút không cam lòng. Mắt to lại gắng sức nhìn xuống; đáng tiếc, căn phòng này đối với nó thật sự quá nhỏ, nhìn nửa ngày cũng chỉ thấy bấy nhiêu.

Cuối cùng, mắt to rốt cuộc ly khai. Sau một lát, nóc phòng này giờ chẳng biết đi đâu... được úp trở lại.

Bạn nhỏ Tác Phi này giờ xem toàn bộ quá trình chỉ có một biểu tình: o(_)o.

Hết thấy lại khôi phục như cũ. Vốn cậu cho rằng con mắt to này thuộc về quái thú hung mãnh nào đó, còn suy tính phải nghiền chiến như thế nào, nhưng kết quả chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi...

Lúc này, Samuel nhẹ giọng nói: “Nó hẳn là đang tìm người.”

Uhm, Samuel vừa nói thế, Tác Phi cũng ý thức được. Cẩn thận ngẫm lại, đích xác như là đang tìm kiếm, nhưng lại rất cẩn thận. Lancelot cùng Abel đều nằm ngửa, nó có thể nhìn nhất thanh nhị sở, duy chỉ Harris là nằm nghiêng, thấy không rõ mặt. Vì thế, thứ này còn phải đi kiếm một cái cây tới gầy gầy một phen. Sau khi thấy rõ rồi, tựa hồ cũng không phải người muốn tìm, lúc này mới thất vọng rời đi...

Chuyện này như một trò khôi hài. Mặc dù biết nó đang tìm người thì đối với bọn họ cũng không có ích gì. Trong bảo khố này có quá nhiều thứ kì quái, đừng nói đến thần khí, căn bản ngay một kim tệ còn chưa nhìn thấy. Vừa tiến vào là hù dọa giết người, lúc này lại chơi trò mê cung. Nói ngắn gọn, tốt nhất làm việc vẫn nên điệu thấp một chút, tránh gặp chuyện không may.

Động tĩnh lớn như vậy, nếu Harris còn bất tỉnh, đánh chết Tác Phi cũng không tin.

Cọc gỗ bự chà bá gầy y một phát, đừng nói là hôn mê ngắn ngủi, ngay cả đang sốc ngất cũng bị đánh thức.

Thực hiển nhiên, y hiện tại chỉ đang giả bộ hôn mê mà thôi. Hơn nữa, cuối cùng nếu y không chủ động lật người lên thì cái cọc kia còn không biết phải gậy tới lúc nào mới thấy được mặt mũi y.

Tác Phi lẳng lặng chờ trong bóng đêm. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên thấy Harris mở mắt ra, sau đó nhanh chóng nhảy dựng lên, động tác nhanh nhẹn như một con liệt báo.

Nhìn quanh bốn phía xong, ánh mắt Harris híp lại, thả lỏng cảnh giác, bộ dáng mềm mại nhu nhược tụt trong xương hiển lộ.

Y đánh giá ba người hôn mê cạnh mình một phen, đầu tiên là nhìn đến Abel, trầm mặc một hồi, lại đi đến bên người Lancelot. Thú tộc cùng Ma tộc giao hảo, Thiên tộc cùng Tinh Linh tộc giao hảo. Lúc này, Harris nhìn thấy Lancelot đang ngất xỉu, nhất thời tâm tình không tồi. Y hơi cúi người kiểm tra một phen, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đôi cánh thật lớn kia, rồi vươn tay nhỏ một bó to... ()

Tác Phi: ... Huynh đệ, người cho là lông gà hả.

Mặt khác, cậu cư nhiên cũng quên một điều rằng lông Thiên tộc vô cùng đáng giá, có thể xem là vật liệu khó kiếm...

Harris xuống tay quá ác, đám lông yêu quý của Lancelot bị nhổ không nương tay, cái cánh trọc lốc một chỗ nho nhỏ...

Tên này sau khi hoành hành, rất nhanh liền đến chỗ Abel, hung hăng đá y một cước. Động tác liên tiếp lại nhanh chóng, hiển nhiên đã sớm nghĩ đến.

Làm xong mọi chuyện, Harris lại ‘Úm’ một tiếng nằm nghiêng trên mặt đất, tiếp tục... giả bộ hôn mê.

Lancelot bị nhổ một bó lông, Abel bị đá một phát, hai người gần như là đồng thời tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy nhau.

Nhất thời giá trị phần nô tăng vô hạn, thẳng bức phá kỉ lục.

Lancelot: Đm, dám vặt lông dê, à không, lông chim của lão tử!

Abel: Đệt, dám đá cục hoa, à không, mông lão tử!

Trăm miệng một lời: Tiện nhân, lão tử liều mạng với ngươi!!

Vì thế, hai người liền không phân biệt tốt xấu, chẳng quan tâm mình đang ở đâu, tình hình thế nào, đứng lên đánh nhau.

Tác Phi: ... Mù mắt chó ta rồi.

Cậu nắm chặt tay Samuel, dắt thú con, nhanh chóng đi vào chỗ sâu trong thông đạo. Tránh xa cái thằng chuyên hãm hại người đó một chút, đến gần nhất định sẽ bị lây bệnh!

Bên trong thông đạo tối như mực, mặc dù Tác Phi dùng thuật chiếu sáng nhưng cũng không nhìn được xa, cho nên bước đi cũng không nhanh. Bất quá, có Samuel ở bên cạnh, Tác Phi liền không chút sợ hãi, ngược lại cảm thấy bóng tối khiến cậu thấy ấm áp, hai người mười ngón tay đan nhau đi trong thông đạo bí ẩn này lại không chút lo lắng.

Cho nên nói, tư duy của người đang yêu không cần đi so sánh với người thường, hơn nữa một người trong đó bản chất cũng bất thường sẵn rồi.

Mặc dù đi chậm nhưng không bao lâu cũng tới cuối thông đạo. Là một bức tường, uhm, hay là một cánh cửa bị đóng chặt?

Tác Phi phóng đại nguồn sáng, cả cánh cửa đều bại lộ dưới ngọn đèn ma pháp.

Là một cánh cửa tối đen, không biết chất liệu gì, sờ lên cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Tác Phi tốt xấu gì cũng là một Tinh Linh am hiểu ma pháp, vì vậy chỉ hơi chạm nhẹ cũng cảm giác được ma pháp cường đại dao động. Hiển nhiên trên mặt cửa có kết giới.

Vốn là Tác Phi còn muốn kêu Samuel dùng sức, thô bạo mà đơn giản phá vỡ cánh cửa này, nhưng hiện tại lại thấy có kết giới, nếu mù quáng huỷ nó có khả năng sẽ phát động lực công kích cường bạo. Đến lúc đó, chuyện gì phát sinh cũng khó đoán.

Tác Phi tinh tế đánh giá cánh cửa này. Không có lỗ khoá cũng không có tay cầm, chỉ là một mặt phẳng bóng loáng.

“Nơi này.” Samuel bảo Tác Phi dời nguồn sáng lên trên.

Phía trên có một hình tròn lớn cỡ một bàn tay, phía trên có khắc một cái phù điêu, Tác Phi nghiêm túc nhìn.

Một lát, cậu mới nghi hoặc hỏi: “Là ngọn lửa?”

Samuel gật gù đầu, sau đó hấn ịn tay lên trên ngọn lửa. Nháy mắt, ngọn lửa sáng lên một chút, nhưng kế tiếp lại tối sầm đi.

Samuel rút tay về, suy nghĩ rồi nói với Tác Phi: “Em thử xem.”

Tác Phi dán tay lên, ngọn lửa đột nhiên sáng lên mà lại không bị dập tắt, nhưng không có phản ứng gì khác. Chỉ vẫn chiếu rọi, loé ra ánh sáng đỏ rực, nhìn như một ngọn lửa đang nhiệt liệt, hừng hực thiêu đốt.

Chỉ có bấy nhiêu, cho dù bọn họ xem xét thế nào cũng không có thêm phản ứng gì chứ đừng nói đến chuyện mở cửa.

Nhưng tại sao khi tay Tác Phi đặt lên thì ngọn lửa lại toả sáng?

Trăm câu hỏi không thể lí giải, chỉ có thể tạm thời để đó, bọn họ quay lưng ra khỏi thông đạo.

Trở lại căn phòng lúc này, Lancelot cùng Abel đã đánh nhau xong, hai người mệt mỏi thở hồng hộc, bất quá lý trí khôi phục không ít. Manzi cùng Harris này giờ giả bộ bất tỉnh cũng tỉnh lại.

Lúc này, Samuel cùng Tác Phi xuất hiện, khiến tất cả ánh mắt đều hướng lên người họ.

Samuel và Tác Phi vẫn đang dịch dung, thoát nhìn là hai vị Ma tộc phổ thông.

Đối với những ánh mắt bất đồng từ phía họ, Tác Phi kích hoạt kĩ năng mặt than, vẫn không nhúc nhích.

Samuel trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta bị vây ở chỗ này, nếu muốn đi ra ngoài, không bằng cùng nghĩ biện pháp.”

Lancelot cảnh giác nhìn bọn họ. Ma tộc không bao giờ là người tốt, y sẽ không tin tưởng bất kì một Ma tộc nào.

“Các người là ai?”

“Samuel.” Thanh âm của hắn thật bình tĩnh, còn nói tiếp, “Vị này là Tác Phi.”

Nghe đến tên này, tầm mắt Manzi lập tức quay sang Tác Phi. Đôi mắt bạc của hắn ẩn ẩn vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt như thiêu đốt nhìn cậu.

Tác Phi không nghĩ tới chuyện Samuel sẽ trực tiếp khai tên thật của bọn họ, vậy nên cậu chỉ có thể tiếp tục giữ mặt than. Cậu tin tưởng thuật dịch dung của bản thân. Không phải là xem thường nhóm ex-tiểu thụ của cậu, nhưng thật sự lấy năng lực hiện tại của bọn họ thì rất khó nhìn xuyên qua lớp dịch dung này.

Quả nhiên, Manzi sau một thời gian nhìn chăm chú, ánh mắt lửa nóng dần bình tĩnh trở lại, khôi phục bộ dáng hờ hững lạnh như băng.

Đây là một Ma tộc, chẳng qua cùng tên...

50. Chương 50

Sáu người tự báo danh tính, bởi vì bốn vị kia đều quen biết lẫn nhau nên đều nói tên thật, chỉ không giới thiệu thân phận của mình.

Samuel không nhắc đến ma pháp trận thời gian lúc trước, mấy vị khác cũng không nói. Bọn họ tựa hồ không hề bị ảnh hưởng, mặt mũi đều sáng ngời hữu thần, đầy đủ sức chiến đấu.

Samuel đơn giản đem cảnh tượng trong thông đạo vừa rồi miêu tả lại, mọi người lâm vào trầm tư.

Thực hiển nhiên, đó là một cánh cửa, thông với chỗ nào thì không biết, nhưng ít nhiều gì cũng là một lối ra. Nhưng đến tận cùng thì mở cánh cửa này bằng cách nào thì họ lại không biết.

Đồ đằng hình ngọn lửa có ý nghĩa đặc biệt gì?

Lancelot nghĩ nghĩ nói: “Chẳng lẽ là yêu cầu ma pháp hoá hệ?”

Suy nghĩ này cũng có lý, đáng tiếc là trong sáu người một thú ở đây không ai có ma pháp hoá hệ...

Vì thế Abel liếc y một cái, ngữ khí không tốt: “Tác Phi là một Ma tộc, hẳn có thể kích hoạt đồ đằng ngọn lửa, ý người nói là một Ma tộc sẽ có ma pháp hoá hệ? Nếu Ma tộc bọn ta cũng có lực tương tác ma pháp thì sẽ không để bọn cánh gà các người kiêu ngạo ương ngạnh!”

Cánh gà... Tác Phi cố nén cười.

Hai chữ kia rõ ràng là nghịch lân của Lancelot. Y không nói hai lời, giờ pháp trượng lên, một cái phép thuật quang minh từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp nện lên đầu Abel. Abel là một thích khách thần cấp, công kích vật lý cùng độ nhanh nhẹn rất cao, nhưng y hiển nhiên không nghĩ tới Lancelot vừa nói liền trở mặt, bởi vậy chưa kịp né tránh.

Sau khi quang mang tán đi, mái tóc ngắn đen bóng đẹp trai của Abel đã bị nướng khét thành một đồng lộn xộn.

Lancelot lạnh lùng nói: “Ồ quạ nhà người bớt nói chút đi!”

Tác Phi: ... Đừng bắt lão tử cười chứ!

Abel nháy mắt nổi giận, vèo một cái nhảy dựng lên, miệng hùng hùng hổ hổ: “Lão tử đâm chết người cái tên điểu nhân này!”

Mắt thấy sắp sửa đánh nhau, Harris nhanh chóng tiến lên, dùng cánh tay trông yếu ớt nhỏ bé của mình ôm lấy Abel. Nói thật, ở đây trừ Samuel cũng chỉ có tên cuồng chiến đấu như Harris có thể ngăn cản Abel.

Abel bị ngăn lại không có cách nào phát lực, tứ chi cố gắng tránh ra, ngoài miệng không ngừng: “Harris, người tốt cuộc là Thú nhân hay là điểu nhân?! Người nếu là Thú nhân thì liền thả ta ra, ta hôm nay nhất định phải liều mạng người chết ta sống với hân.”

Đối đãi với một bạn nhỏ đang xù lông thì phải vuốt cho thuận lông. Harris hiểu rõ đạo lý này, thanh âm chậm rãi, hai bên không đắc tội ai, cũng tuyệt không nói ra lời nào có tính xây dựng, đơn giản chỉ là: Điện hạ xin bớt giận, Điện hạ người nguôi giận, Điện hạ blablabla...

Lời khuyên can này có ý nghĩa là: sức lực lão tử vô cùng lớn, ngăn người lại khiến người không cách nào nhúc nhích, dần dà liền mệt chết mà nguôi giận thôi.

Đây là sự chênh lệch bản chất giữa Thú vương cùng Vương tử.

Manzi trong đám người này là kẻ duy nhất biết ma pháp. Tuy rằng hân vẫn luôn mặt lạnh nhưng giờ khác này là người có triển vọng nhất.

Hân ném một thuật hồi phục qua, thuận lợi giúp cái đầu ỏ quạ của vương tử Abel trở về bộ dáng tiêu sái phiêu dật.

Sau một phen gây áp lực, mọi chuyện bình tĩnh trở lại.

Tác Phi ngồi một bên nhìn cảm thấy rất đau đầu. Một đám người cùng nhau làm tổ đội mà ai cũng bán bạn cầu vinh thì sao bây giờ...

Để giảm bớt khả năng gây sự, liền đơn giản không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, vì vậy Samuel nói thẳng: “Ngoại trừ thông đạo vừa rồi thì còn sáu thông đạo khác. Chúng ta thăm dò cái kế bên một chút, xem xem có liên hệ gì không.”

Harris nói: “Chúng ta không nên tách nhau ra, tốt nhất là cùng đi.”

Samuel đáp: “Được.”

Vì thế, sáu người một thú bắt đầu thám hiểm địa cung.

Đầu tiên là vào thông đạo lúc đầu xuất hiện sau lưng Samuel, bên trong cũng là một mảnh tối đen. Lần này Manzi là người dùng ma pháp thấp sáng, đoàn người đi không bao xa đã đến điểm cuối cùng. Cũng giống như thông đạo lúc trước, nó là một cánh cửa, hình dạng và chất liệu hoàn toàn giống nhau, duy chỉ có đồ đằng phía trên thay đổi.

Manzi phóng ra một nguồn sáng cường đại phía đồ đằng, chiếu rõ nó.

Là một hình tròn với hai đường chéo cắt nhau. Harris nhìn một lát nói: “Đây là cái gì? Nhìn thật trừu tượng.”

Mặt khác, những người còn lại cũng không hiểu lắm nên chưa lên tiếng.

Ngược lại, Abel tính tình vốn nóng nảy hừ một tiếng nói: “Không phải là một bánh xe thôi sao?”

Ặc... Nghe y nói thế, tập trung nhìn lại thì có vẻ như vậy thật. Nhưng mà lúc trước là ngọn lửa, giờ là bánh xe, hai thứ này có liên hệ cái lông gì?

Hướng chi lúc trước Lancelot đề xuất rằng ngọn lửa ám chỉ ma pháp hệ hỏa; nếu dựa theo ý nghĩ ấy thì đồ đằng này hẳn cũng chỉ một ma pháp nguyên tố nào đó. Nhưng bánh xe có thể đại biểu cho nguyên tố gì? Căn bản không giải thích được.

Không khỏi hoài nghi kỳ thật Abel chỉ muốn tát vào mặt Lancelot cho nên mới nói một cách tùy ý như vậy.

Abel không hề gì nhún nhún vai bảo: “Đây tuyệt đối không phải là ma pháp nguyên tố gì đó. Các người không tin ta cũng chẳng sao. Bây giờ chúng ta chỉ mới thấy hai cái thông đạo, còn có năm cái. Chúng ta lần lượt đi từng cái sẽ biết được chuyện gì đang xảy ra.”

Chính xác là như thế. Mọi người vừa định quay đầu rời đi, Samuel bỗng nhiên nói: “Chờ một chút.” Tiếp, hắn xoay sang nhìn về phía Tác Phi: “Em thử ấn xem.”

Tác Phi hiểu ý tứ hắn, ịn bàn tay lên. Đồ đằng đột nhiên sáng lên một chút lại nháy mắt dập tắt, tựa như những gì đã diễn ra với đồ đằng ngọn lửa khi Samuel đặt tay lên. Là bị cự tuyệt.

Cậu mới vừa rút tay xuống, Samuel đã đưa tay lên. Đồ đằng lần thứ hai toả sáng, lần này nó vẫn tiếp tục sáng lên.

Toàn bộ đồ đằng biến thành một màu trắng thuần, riêng hai đường chéo là màu đen, thoạt nhìn quả thật rất giống bánh xe...

Abel hừ một tiếng, nghiêng đầu, một bộ tư thế không tin đại gia các người liền thiệt thòi.

Quan hệ giữa ngọn lửa cùng bánh xe thật sự không ai có thể hiểu được, vì thế họ đành phải tiến quân tới thông đạo kế tiếp.

Thời điểm chuẩn bị đi, Samuel yêu cầu mỗi người bọn họ đều ấn đồ đằng một cái. Đồ đằng hình ‘bánh xe’ này trừ bỏ một mình Samuel có thể khiến nó tiếp tục toả sáng, những người còn lại thì nó chỉ loé lên một chút, không có gì bất đồng.

Trải qua mấy lần thử liên tiếp, ít nhất có thể đưa ra hai kết luận: Đồ đằng ngọn lửa thuộc về Tác Phi, đồ đằng bánh xe thuộc về Samuel... Chẳng lẽ năm đồ đằng còn lại thuộc về năm người ở đây?

Chỉ suy đoán cũng không có tác dụng, đi thử thực tế mới là hợp lý.

Kế tiếp là thông đạo của Lancelot. Lần này mọi người đi thẳng tới cánh cửa ở cuối con đường kia. Sau khi ma pháp chiếu sáng được phát ra, đồ đằng nhanh chóng bị rọi rõ. Lúc Lancelot đặt tay lên, một đoá hoa trong suốt nhìn như băng hoa được hiển lộ.

Abel ở một bên khoanh tay hừ lạnh: “Còn tưởng sẽ là hình cánh gà đó chứ.”

Lancelot giận! Nhưng nhìn đến khuôn mặt thiếu đánh của Abel sẽ càng khiến hỏa khí bốc lên, vì vậy y chỉ trừng mắt nhìn tên đó một cái rồi quay đầu bước đi.

Thứ tư là thông đạo của Abel. Lúc đến trước cánh cửa, tất cả lại ngậy ngẩn cả người. Lần này lại không có đồ đằng? Một cánh cửa trống rỗng, cái gì đều không có...

Đây có nghĩa gì? Ngọn lửa, bánh xe, băng hoa, đến cửa thứ tư lại không có gì hết? Quy luật này giờ lại bị cắt đứt.

Hay là cánh cửa này có chỗ gì độc đáo? Mọi người cẩn thận đứng quan sát một phen, thật sự không nhìn ra điểm bất đồng.

Lúc họ hết đường xoay sở, Tác Phi bỗng nhiên nghĩ ra một ý. Cậu dựa vào trí nhớ này giờ, sờ soạng lên vị trí đồ đằng hay có ở mấy cánh cửa trước, nhưng vẫn không có bất luận khác biệt gì. Cậu lại đem lòng bàn tay dán lên, cũng không có phản ứng.

Hmm, chẳng lẽ nghĩ sai rồi?

Tay cậu vừa muốn thả xuống thì bị Samuel đột ngột nắm chặt lấy, tại vị trí vừa rồi dịch sang trái một chút. Tiếp đó, một ánh sáng mỏng manh hiện lên.

Quả là thế.

Đồ đằng có tồn tại, chẳng qua là ẩn hình!

Nhớ kĩ vị trí kia, Abel đặt tay lên. Sau đó, một cái đĩa tròn trời lên, một đoàn sương khói toả ra từ đó...

Vậy có nghĩa là đồ đằng của Abel là sương khói?

Đến hiện tại, Tác Phi thực tâm muốn chửi má nó. Đây rốt cuộc là cái quỷ gì – ngọn lửa, bánh xe, băng hoa, sương khói?!

Tụi nó có quan hệ cái lông gì sao?

Xem ra phải đến ba cửa còn lại mới giải thích được.

Vì thế, bọn họ tiếp tục đi thông đạo của Harris. Lần này đồ đằng phi thường bắt mắt, là một con rắn.

Tác Phi sau khi nhìn thấy, trong lòng ngược lại yên lặng cảm thấy đồ đằng thiết là phù hợp với tính cách phức tạp của Harris đi.

Sau đó họ lại đi thông đạo của Manzi, đồ đằng hình bầu dục. Hồi lâu không nhìn ra là cái gì, Abel suy nghĩ đơn giản giản dị lại lên tiếng: “Là một cái chảo.”

Mọi người: ...

Thật sự là hình ảnh thô tục y như cái bánh xe nha.

Bất quá, y vừa nói xong, họ liền cảm thấy thật giống.

Chỉ còn lại một thông đạo cuối cùng, là dành cho thứ duy nhất không phải hình người trong đội ngũ này: thông đạo của thú con.

Thuật chiếu sáng thấp lên, Tác Phi tràn ngập chờ mong không biết đồ đằng trong thông đạo cuối cùng là gì, ai ngờ chỉ là một hình ảnh không hề trừu tượng: một con chuột nhỏ...

Thú con đem móng vuốt ấn lên, thế nhưng đồ đằng không phát sáng.

Thú con không tin, lại đổi một chân khác, vẫn không sáng... Đây là xảy ra chuyện gì?

Thú con: Đồ đằng chết tiệt, dám xem thường bản thân thú.

Vì thế nó xoay người, tại trước mắt bao người chống hai chi trước xuống đất, lấy một tư thế vô cùng duyên dáng, vì điệu đem chân sau đạp vào đồ đằng.

Tác Phi: Tên này ta không quen, tuyệt đối không quen.

Đáng tiếc, thú con có duyên dáng thế nào thì đồ đằng cũng chẳng thêm cấp mặt mũi cho nó, không thêm phản ứng.

Thân là Thú vương, Harris tự nhận là hiểu biết rộng, mở miệng hỏi: “Lại nói, người tại sao vẫn luôn ở hình thú? Biến thành hình người thử xem.”

Thú con: “Lão tử cũng không phải người, biến cái lông gì!”

Harris hơi kinh hãi: “Người chưa bao giờ biến thành hình người?”

“Đã nói lão tử không phải người!”

Harris nhẹ nhàng cười cười, cười như một đoá Bạch Liên Hoa, bất quá Tác Phi cảm thấy càng ngày càng không an tâm. Harris đi đến bên người thú con, ôn nhu nói: “Đừng sợ, không đau đâu.”

Thú con cả kinh: “Người muốn làm gì?!”

Harris sờ sờ đầu nó, sau đó nâng cái đầu tròn vo lên, hướng chóp mũi nó liếc...

Tác Phi hét hồn: Đây là muốn diễn nhân thú ngay tại hiện trường sao đm!

Liền.. cắn xuống!

Thú con kêu một tiếng như quỷ rống, tiếp theo một trận sương trắng bốc lên. Sau khi màn sương tiêu tan, Tác Phi thấy rõ ràng xong, cảm đều muốn rơi xuống đất.

Đm, ai vậy a!

Một thiếu niên tóc vàng kim, làn da trắng nõn, dáng người mảnh khảnh liền như vậy xích lô xuất hiện ngay trước mắt – Đúng vậy, xích lô là nghĩa trên mặt chữ luôn, vì một kiện quần áo cũng không có!

Nếu chỉ như vậy thì cảm Tác Phi cũng không rớt mất đầu. Trọng điểm là, trên mái tóc vàng óng ánh của thiếu niên còn có hai có lỗ tai xù, sau mông còn mọc cái đuôi thật dài...

Tác Phi bị chột mù mấy đôi mắt chó rồi, không còn tiền mua thêm mắt mới đâu!

Ánh mắt của thiếu niên lay động, vẻ mặt mờ mịt vô tội. Đồng tử nhỏ hẹp của Harris sáng quắc, bên trong loé lên quang mang tuyệt đối không có ý tốt. Y tiến lên, nắm chặt tay phải của thiếu niên ấn lên đồ đằng. Lần này hình con chuột trên đồ đằng nháy mắt sáng lên.

Sau đó, dưới ánh nhìn của mọi người, Harris vô cùng ái muội tiến gần sát thiếu niên, hướng cái mũi khéo léo của nó, mạnh mẽ cắn xuống....

Lại một tiếng quỷ kêu vang lên, sương trắng lần thứ hai tràn ngập, rồi thần thú uy vũ khí phách trở lại trước mắt mọi người.

Tác Phi ngốc nửa ngày rốt cuộc mới hồi phục lại tinh thần. Được rồi, đây là một thế giới thần kỳ, một thế giới có tới chín chủng tộc; biến, biến thân gì đó, cũng không, không có gì đặc biệt.

Mới là lạ! Cho dù biến thân nhưng tại sao lại cắn mũi a, cắn mũi không đau sao? Đây là do thăng ngu nào đặt ra a! Mấy tên sản xuất game rốt cuộc trong óc chứa cái gì vậy a!

Thú con lấy lại tinh thần, đối với Harris bắt đầu điên cuồng gào hét: “Người, người thế nhưng cắn ta! Người cái đồ cầm thú!”

Tác Phi: Nhóc con, trọng điểm là cái này sao hả nhóc!

Thú con nổi giận, gương móng vuốt đánh về phía Harris. Thân thể của Harris nhìn qua là một tiểu thụ mềm yếu nhu nhược, còn của nó thì to bự điển hình. Bị nó quất một phát, không phải y sẽ bị đánh cho vô cùng thê thảm ư?

Đáng tiếc chính là, Harris lại mang vẻ mặt ôn nhu sủng nịch nghênh đón cái ‘ôm ấp’ của thú con, còn thật sự dùng cánh tay nhỏ bé yếu ớt siết chặt lấy nó, sau đó còn cọ cọ đầu thú con, dỗ dành nói: “Ngoan.”

Thú con: “Ngoan cái đầu...” Harris như làm ảo thuật lấy một khối thịt nướng từ trong lồng ngực ra. Thú con: “Ngao ngao~~”

Tác Phi: Đệt... Lại mù một đôi mắt chó.

51. Chương 51

Đồ đằng bảy thông đạo đều được kích hoạt rồi, phân biệt là ngọn lửa, bánh xe, băng hoa, sương khói, con rắn, cái chảo, con chuột.

Như trước, hoàn toàn không nhìn ra bất cứ quan hệ gì giữa chúng.

Nhưng có thể khẳng định là mỗi thông đạo thuộc về một người trong số họ.

Dưới loại tình huống này lại có một khả năng: chính là bảy người đồng thời nhấn đồ đạc, nhìn xem sẽ có cái gì phát sinh hay không.

Nhưng mà để thực hiện thao tác này có chút khó khăn, ví dụ như làm thế nào để tất cả mọi người chính xác nhấn cùng một lúc, dù sao cũng có tới bảy người. Hơn nữa, đây là tại bảy thông đạo bất đồng, khoảng cách giữa chúng cũng không gần, nhìn không thấy lẫn nhau, rất khó để nắm chắc.

Thế giới này lại không có điện thoại, Tác Phi chợt nhớ tới hai quả Tâm châu, không tự giác đem ánh mắt nhìn về phía Manzi.

Đáng tiếc, mặc dù có Tâm châu cũng vô dụng vì nó chỉ có thể cho hai người liên lạc nhau. Thông tấn khí có thể đồng thời liên lạc bảy người quả thật chưa bao giờ nghe nói qua.

Tác Phi ở một bên cau mày suy nghĩ.

Samuel lại mở miệng: “Ai có mấy bấm giờ không?”

Lancelot nói: “Chỗ ta có, bắt quá không tới bảy cái.”

Abel hừ một câu: “Ta có ba cái.”

Harris cùng Manzi từng người đều có mấy bấm giờ, vậy là đủ rồi.

Đến lúc này, Tác Phi mới ý thức được rằng suy nghĩ lúc nãy của cậu thật trầy trật. Cậu cứ khăng khăng dùng suy nghĩ của người hiện đại để giải quyết vấn đề, theo bản năng cho rằng mọi người cần điện thoại mới có thể giúp họ nhất trí hành động.

Nhưng trên thực tế, căn bản không cần phiền toái như vậy. Chỉ cần quy định thời gian trước, tại thời khắc ấy đồng thời nhấn xuống liền có thể đạt được hiệu quả đồng dạng. Chỗ nào cần phải cực nhọc đi kiếm điện thoại.

Nếu mọi người đều đồng ý, vậy bắt đầu thử nghiệm.

Harris trước hết giúp thú con biến thành hình người. Tác Phi nhìn thấy thú con một thân lông thể lại không có chút tự giác nào, không khỏi vuốt trán, lấy từ trong túi không gian ra một bộ da thú, xiên dây xỏ kia một chút, miễn cưỡng làm ra hình dáng một bộ quần áo cho thú con mặc vào.

Mọi người hện trước thời gian, bắt đầu hành động.

Từ căn phòng đi vào thông đạo mất không bao lâu, hơn nữa mấy vị ở đây đều hết sức nhanh nhẹn, Tác Phi chưa tới một phút đồng hồ đã tới nơi.

Cậu yên lặng chờ đến thời gian ước định, sau đó mới lập tức đem tay ấn lên đồ đằng.

Ánh lửa nhất thời sáng ngời. Cậu giữ tay mình yên vị trí, trong lòng có chút thấp thỏm, không biết tình huống của những người khác thế nào.

Nhưng ngay sau đó cậu an tâm. Màu sắc đồ đằng thay đổi. Từ màu đỏ lúc đầu dần chuyển thành màu xanh lục, ít nhiều cũng thể hiện có sự bất đồng.

Cậu tiếp tục yên lặng chờ đợi. Tiếp theo, đồ đằng ngọn lửa như bùng lên, bắt đầu chuyển động như một ngọn lửa thật sự, mặc dù là màu xanh lục nhưng lại hừng hực thiêu đốt, trong một mảnh đêm tối lại có cảm giác biến hoá kì ảo.

Sao đó lạch cạch một tiếng, như thanh âm vật gì bị mở ra.

Tác Phi trong lòng vui vẻ, biết là cửa mở.

Cửa đá thật lớn chậm rãi mở ra, bên trong hiển lộ một mảnh ánh sáng trắng ngợp trời...

Tác Phi mãnh liệt lấy lại tinh thần, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ngược về. Cửa này lại muốn hút cậu vào. Mọc nó, bị hút vô không bao giờ là chuyện tốt, lão tử còn lâu mới bị mắc mưu!

Sự nhanh nhẹn trời sinh của Tinh Linh tộc giờ khắc này phát huy hiệu quả, cậu thể mà thoát ra được khỏi sự khống chế, chạy thẳng về căn phòng chính giữa, lúc này lực hấp dẫn mới biến mất.

Tác Phi còn sợ hãi, há to miệng thở dốc. Còn chưa ngẩng đầu lên, cậu liền nhìn thấy Samuel cũng từ thông đạo đi ra. Nhìn thấy cậu, cặp mắt tím hơi bình tĩnh trở lại.

Xem ra Samuel cũng như cậu, không, bảy người họ gặp chuyện như nhau, nhưng tựa hồ chỉ có cậu cùng Samuel chạy thoát...

Mấy người kia cũng không có giao tình gì đặc biệt, Tác Phi không quá để tâm, nhưng thú con cũng không có đi ra ngoài!

Tác Phi có chút sốt ruột. Samuel cầm tay cậu, an ủi: “Chúng ta đi nhìn xem.”

Có Samuel ở đây, Tác Phi liền an tâm không ít. Hai người đồng thời hướng về thông đạo của thú con đi vào. Không có bất kì lực lôi kéo gì, chỉ là thông đạo bình thường. Bọn họ bước đi rất nhanh, không bao lâu liền tới cuối đường. Chỗ này làm gì còn bóng dáng thú con.

Cánh cửa kia như trước đóng gắt gao, duy chỉ có đồ đằng đã biến mất.

Xem ra, thú con đã bị hút vào trong cửa. Tác Phi rất lo lắng, hung hăng đung cánh cửa một chút, nhưng không có động tĩnh gì. Tác Phi miễn cưỡng phát hiện là ma pháp dao động trên bề mặt cánh cửa đã thay đổi. Tuy tiện huỷ hoại cánh cửa này không biết có thể phát sinh phản ứng dây chuyền gì không nữa, vạn nhất càng làm tổn thương thú con thì biết làm thế nào?

Tác Phi đang không biết làm sao, Samuel đã nói: “Không bằng chúng ta đi xem hai cánh cửa còn lại, nhìn xem chúng thông đến chỗ nào, có lẽ sẽ tìm được nó.”

Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

Bất quá còn lại hai cánh cửa, đi cái nào trước đây? Với lại, nó có cho hai người đi qua một lúc không?

Thử xem sẽ biết.

Dọc theo đường đi, Samuel đều nắm tay Tác Phi thật chặt. Lực lượng của Ma tộc mạnh siêu quần, hẳn giữ Tác Phi, tuyệt đối sẽ không để cậu bị hút đi. Tác Phi đối với điều này vô cùng an tâm.

Hai người đi vào thông đạo của Tác Phi. Vừa mới tới gần, lực hút phô thiên cái địa kia đã đánh úp lại.

Lần này họ không hề phản kháng mà đi về phía lực hút. Càng đến gần, lực hút càng lớn, Samuel đơn giản ôm Tác Phi vào trong ngực, như vậy càng thêm an toàn hơn nhiều.

Cánh cửa kia đã mở rộng, bên trong một mảnh trắng tinh, cái gì nhìn cũng không thấy rõ. Không bao lâu, hai người đồng thời bị kéo vào, xem ra là không giới hạn nhân số.

Trước mắt sáng loá, Tác Phi nhìn không được nhắm mắt lại, một lát sau mới chậm rãi mở ra. Là một gian phòng ở.

Rất chật hẹp, rất nhỏ, ước chừng chỉ có một mét vuông.

Địa phương quỷ quái này còn không bằng căn phòng lúc trước. Mà cánh cửa kia cũng biến mất không thấy.

Chẳng lẽ là muốn vây họ ở chỗ này? Đùa kiểu gì vậy?

Ngay sau đó, trên bức tường trống lại đột ngột xuất hiện một ít đồ án cùng vài văn tự không đọc được.

Những văn tự đó trong mắt Tác Phi chính là chữ như gà bới, một chữ cũng không nhận thức được, nhưng đồ án thì cậu có thể hiểu.

Vẽ phi thường đơn giản, nhưng nhìn kĩ vẫn có thể thấy được nó là một bức tranh phong cảnh, ẩn ẩn có thể nhìn đến trên bầu trời có rất nhiều... chim? Tác Phi nhìn cũng không rõ, nhưng đôi cánh thật lớn kia thoát nhìn giống chim, nhưng lại không có sự tinh tế của chim chóc.

Mà trên mặt đất có núi cao, sông lớn, cây cối ngút ngàn cao vun vút, nhà cửa san sát nhau. Tiếp đó, giường hoa thật lớn kia khiến Tác Phi ý thức được: đây hình như là cảnh tượng lúc bọn họ vừa mới tiến vào khe rách?

Nếu muốn nói không giống chỗ nào thì chính là trên bầu trời có rất nhiều chim to cùng với cư dân trên mặt đất. Bởi vì vẽ rất đơn giản nên người sống cũng không thể nhìn rõ ràng, nhưng hình thể lại tương đối nhỏ xinh, có vẻ như là rất nhiều Người Lùn?

Tác Phi cũng không thể xác định. Có lẽ văn tự sẽ giới thiệu những thứ này?

Cậu đem nghi hoặc này nói ra, Samuel lại lắc đầu nói: “Văn tự cùng đồ án hẳn là không có quan hệ gì.”

Tác Phi nhìn về phía hắn: “Anh xem hiểu sao?”

“Đúng vậy.”

Rồi hắn dùng thanh âm thông thả đọc lại dòng văn tự xa xưa đó:

“Những kẻ xâm lược sẽ đập tắt hết thấy hy vọng

Tiến vào thành phố thống khổ vô tận

Lâm vào cái hố trợn đời đau khổ

Rơi vào hang cốc vạn kiếp bất phục.”

Những lời này rõ ràng cùng với bức tranh trên tường không có chút quan hệ gì, ngược lại nghe như là một lời nguyên rủa.

Samuel dừng một chút, đem dòng văn tự cuối cùng đọc ra: “Tội lỗi sắc dục, ngọn lửa thiêu đốt.”

Mấy chữ được nói ra, tựa hồ cùng mấy dòng trên cũng không liên hệ lắm...

Từ từ, Tác Phi nhảy bén phát hiện được hai chữ ‘ngọn lửa’, chẳng lẽ chính là chỉ đồ đằng ngọn lửa sao? Tội lỗi sắc dục... Tác Phi không khỏi liên tưởng. Thân là một tử trạch suốt ngày vùi đầu vào tiểu thuyết với game, Tác Phi làm sao có thể không biết sở thích khi sáng tác của người ta chứ.

Có một điều mà những thứ có bối cảnh huyền huyền phương Tây đều thích dùng – thất tông tội.

Hơn nữa, hiện tại ‘sắc dục’ đều đã xuất hiện chói lọi như vậy... Vậy đồ đằng trên cửa là đại biểu cho phương thức dùng để trừng phạt tội nghiệt này?

Nói cách khác, sáu cửa còn lại có thể là: ngạo mạn, đồ kỵ, phần nộ, lừa dối, phạm ăn, tham lam?

Hmm, có khả năng. Nhưng làm sao mà ghép đồ đằng trên cửa với mấy cái tội này được? Hoàn toàn không có manh mối gì nha, Tác Phi tỏ vẻ gần đây đầu óc dùng nhiều một cách nghiêm trọng, hiện tại đại não muốn bãi công rồi.

—— IQ không đủ xài a.

Tác Phi oán hận nghĩ, người là game boylove, thành thành thật thật cởi quần áo abcxzy mới là chuyện đúng đắn, tự nhiên đi học đòi mấy game giải đố làm chi. Giải giải cái lông, người chơi bọn ta chỉ thích giải khai quần áo, cởi thật lửng thôi!

Cậu cảm thấy thật phiền phức, nhứt chí nện một quyền lên bức tường. Sau đó ‘RẦM!’ một tiếng, khung cảnh lột vỏ ngoài ‘Game giải đố’ ra, chính thức thể hiện bản chất ‘Game Boylove bán thịt cao H’.

Một quyền này cư nhiên mở ra một thông đạo chật hẹp chỉ đủ cho một người đi qua, mà phía trên thông đạo có một hàng chữ to chói lọi, lần này là ngôn ngữ thông dụng trên Jalandr nên Tác Phi hiểu rõ.

“Nơi thử luyện”

Khoé miệng Tác Phi run rẩy một chút, trong lòng có dự cảm không tốt lắm... Nếu cánh cửa này đại biểu cho sắc dục, thì nơi thử luyện sẽ muốn thử luyện cái gì cơ chứ?

Đáp án này rất rõ ràng rồi nha!

Nhưng mà đã không có đường lui, cũng không thể tiếp tục đợi trong căn phòng này...

Samuel tựa hồ không ý thức được gì, chỉ nắm chặt tay Tác Phi, thấp giọng nói: “Đi nào.”

Vì thế, Tác Phi liền cùng hần sánh vai tiến vào.

Vừa mới vô thông đạo, Samuel lại dặn cậu: “Bất luận nhìn thấy cái gì cũng không cần động, không cần đáp lại. Tất cả đều là ảo giác, chúng ta đi qua là có thể rời khỏi nơi này.”

Nhìn Samuel trấn tĩnh như vậy, Tác Phi cũng trịnh trọng gật đầu: “Em hiểu được.”

Bọn họ cùng nhau đi vào thông đạo. Chân vừa chạm, hai bên nháy mắt sáng lên một chút, tiếp đó một đám em gái tóc vàng mắt xanh tao lãng đã uốn éo đi tới.

Mấy em gái phong tình vạn chủng, y phục trên người mỏng như sa, mấy bộ phận cần che đều lộ gần hết... nhưng trong mắt một bạn gay thuần chủng như Tác Phi, bọn họ thiết tình nhìn như một đồng thịt luộc xoay đi xoay lại a.

Tác Phi: ... Nếu như là thử luyện cái này, vậy cậu thật sự có thể dễ dàng một đường đến đích. Hí hí ~

Cho gái khoả thân đi dụ dỗ hai thằng gay – đây là logic thần thánh gì đây!

Tác Phi không chớp mắt đi về phía trước. Đừng nói là nhìn, cậu quả thực hận không thể đi nhanh hơn một chút... Cả người cậu đều ngứa ngáy đây nè!

Chỉ chốc lát sau, nhóm em gái tao lãng đã biến mất không thấy. Tác Phi nhẹ nhàng thở ra: Xong rồi sao?

Nơi thử luyện: Ôi cực cực, thực trẻ người non dạ, too young too naïve ~

Tiếp đó... không còn em gái nữa, mà một đám nam nhân xuất hiện – thật sự là một đám nam nhân!

Lúc này khi mấy em gái bước ra, tuy rằng cũng có rất nhiều loại đặc biệt như là ngự tỹ, loli, nhưng thật bất hạnh rằng trong mắt Tác Phi, họ cũng chỉ là “em gái”.

Nhưng hiện tại nhóm nam nhân này đối Tác Phi mà nói cậu có thể phân loại rõ ràng hơn nhiều!

Một đám cõi trần, phía dưới chính là một lớp lụa mỏng che đi vị trí trọng yếu. Có người khoẻ mạnh lớp da màu lúa mạch, có người trắng nõn nà như ngọc, có phe cường tráng cơ bắp, còn có loại yếu ớt cánh tay gầy, đôi chân nuột nà, vòng eo thon gọn. Các khuôn mặt đều đẹp hút hồn, ánh mắt tao tao, động tác quyến rũ mê người.

Nếu cậu là Tác Phi lúc vừa mới đặt chân vào Jalands, nhất định đã sớm bay vào.

Nhưng hiện tại, Tác Phi đã được Samuel trường kì rửa mắt, vậy nên lực miễn dịch cao hơn rất nhiều. Tuy rằng cậu không nhìn được bắt đầu YY không biết bên dưới lớp quần áo của Samuel là cảnh tượng gì, nhưng nhờ vậy mà có thể dời đi lực chú ý.

Samuel cùng Tác Phi không để ý tới nhóm nam nhân, nhưng hết thấy còn chưa chấm dứt.

Sức chiến đấu của nhóm nam nhân so với mấy em gái lúc này cao hơn nhiều. Em gái còn thoải mái rời đi, còn bọn họ là... *làm*.

Đúng vậy... diễn phim GV 3D xích lô ngay trên sân khấu luôn!

Tác Phi cố định tầm mắt gắt gao trên người Samuel, nhưng âm thanh bên tai lại vang vọng không dứt.

Ơm a... Có cần phải chuyên nghiệp vậy không!

Tác Phi tuy rằng còn có thể bảo trụ lý trí, không loạn nhìn, nhưng không nhìn được cảm giác toàn thân nóng lên.

Dẫu vậy, bọn họ tốt xấu gì vẫn duy trì tốc độ đi về phía trước, đi tới đi tới một hồi, hình ảnh chết tiệt này cuối cùng cũng biến mất. Nhóm nam nhân cũng rút ra ngoài.

Tác Phi thở phào một hơi. Đây hẳn là kết thúc đi.

Nơi thử luyện: Ồi cục cưng, hết thấy chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Xung quanh hơi tối sầm lại một chút, tiếp theo lại sáng lên. Lần này không có cả một đội quân rục rịch, chỉ xuất hiện bóng dáng hai người.

Tác Phi trong lòng nghĩ: khẩu vị nặng như hồi này lão tử còn có thể chịu đựng, lúc này khẳng định không thành vấn đề.

Đợi đến khi cậu thấy rõ được bộ dạng hai người kia, cậu lại nhất thời tròn mắt.

Đó là... cậu cùng Samuel.

Tuy rằng biết là ảo giác, nhưng thật sự quá giống a. Tác Phi cũng không nhìn ‘chính mình’, ngược lại là gắt gao nhìn ‘Samuel’.

Hai ảo ảnh kia mặc quần áo giống họ như đúc, dù là thần thái hay hình dáng cơ thể đều không chút kém

cạnh.

Cậu nhìn thấy ‘Samuel’ kia ôm lấy thắt lưng ‘Tác Phi’, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên. ‘Tác Phi’ cũng thuận theo ngả đầu, nghiêng hợp nụ hôn của hắn. Hai người đầu tiên là tinh tế hôn lẫn nhau, tiếp đến càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng nóng bỏng.

‘Samuel’ đem tay chậm rãi tham nhập quần áo ‘Tác Phi’, dùng lực một chút, quần áo tơ tằm đã rách thành từng mảnh, thân thể Tinh Linh đơn bạc lộ ra, bởi vì khí lạnh mà run lên nhè nhẹ.

Mà Ma tộc gắt gao nhìn chăm chăm thân thể Tinh Linh, đôi mắt tím sáng quắc. Hắn nâng lưng Tinh Linh lên, cường bách khiến y ngả đầu nhìn hắn, như là đang hiến tế cả thân thể mình. Rồi ‘Samuel’ lại cúi đầu, hôn lên đôi môi phần hồng đó...

Nhìn đến đây, Tác Phi ngốc lảng. Hiệu quả thị giác thật sự quá mạnh mẽ, ảo ảnh của Samuel nhìn hết sức chân thật. Biểu tình trầm mê của hắn khiến cho Tác Phi không khống chế được cảm thấy nóng lên.

Tiền diễn làm thật lâu mà lại cẩn thận, đợi đến khi ‘Samuel’ một tay ôm eo ‘Tác Phi’ chuẩn bị xâm nhập, Tác Phi hoàn toàn không khống chế được. Cậu vừa muốn bước nhanh hơn, lại bị mạnh mẽ kéo lại.

Samuel ngừng lại, đôi mắt tím nhìn chăm chăm ảo giác kia.

Tác Phi ngẩn người, nhanh chóng dời tầm mắt của mình. Cậu nói với Samuel: “Đều là ảo giác. Ta... Chúng ta đi mau.”

Samuel không những nắm chặt tay cậu mà còn hướng cậu mỉm cười, sau đó thấp giọng nói: “Ta sẽ không động vào họ, cũng sẽ không đáp lại.”

Dừng một chút, hắn lại nhẹ giọng nói: “Chỉ nhìn một chút thôi.”

Tác Phi mặt đỏ rực.

Mà lúc này, ảo ảnh Tác Phi lại bắt đầu dùng thanh âm mềm mại mà vong tình rên rỉ...

52. Chương 52

Cái gì mà ‘nhìn một chút’?!

Luật pháp để đâu rồi? Người nếu không ‘chỉ nhìn’ thì còn muốn làm gì nữa hả!

Tác Phi không dám hỏi ra, nhưng mà Samuel không đi thì cậu cũng không thể quăng hán ở đó bỏ chạy lấy người. Vì vậy, cậu cũng đành đứng đó như một khúc gỗ, động cũng không dám động.

Sau đó, cậu phát hiện tuyệt chiêu để bản thân bình tĩnh chính là không đặt tầm mắt lên ‘Samuel’ giả, chỉ nhìn ảo ảnh của bản thân mình là được.

Lão tử nào có trắng như vậy; thất lưng lão tử nào có tinh tế như vậy; lão tử nào có phóng đảng như vậy; lão tử nào có kêu to như vậy, kêu cái lông á, trần nhà đều sắp bị người kêu cho sập luôn rồi kìa. Ảo ảnh à, người rất không chuyên nghiệp!

Lão tử rõ ràng là công, tại sao vẫn luôn bị động bị tên kia lấn qua lộn lại, trừ bỏ rên rên rĩ rĩ thì cũng chẳng làm được cái đêch gì. Không được! Yếu, quá yếu! *mặt thâm trầm*

Càng xem càng thấy ảo ảnh của bản thân nữ tính thấy thấy ớn, làm gì có chút khí chất của nguyên bản chứ.

Vì thế, cậu kéo kéo Samuel, nghiêm trang chứng chặc mà nói: “Ta sẽ không như vậy.”

“Àn?”

Tác Phi cho rằng Samuel nghe không hiểu, càng nghiêm túc tự ngẫm một chút mới nói tiếp: “Không, sẽ không kêu lớn tiếng như vậy.” Lúc nói những lời này, cậu nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Samuel. Bầu không khí nồng nhiệt cùng với âm thanh tiêu hồn xung quanh khiến Tác Phi chính mình cũng không phát hiện, kì thật cậu nói chuyện bây giờ âm cuối đều hơi cao lên, không giống thường ngày.

Samuel quay đầu nhìn cậu, đôi mắt tím sâu thăm, thanh âm cực lực khắc chế: “Tác Phi, ta là ai?”

Tác Phi ngẩn người, theo bản năng trả lời: “Samuel.”

Cậu vừa dứt lời, ‘Tác Phi’ bên kia cũng vừa lúc phát ra tiếng: “... Em muốn...”

Ghép lại một chỗ vừa đúng là: “Samuel... Em muốn...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tác Phi lập tức muốn bùng cháy.

Samuel nhìn cậu cười cười, thấp giọng đáp: “Được.”

Sau đó, ảo ảnh ‘Samuel’ dùng sức một cái, thẳng tiến vào cơ thể ‘Tác Phi’. Tiếng rên rĩ, thở dốc, âm thanh luật động không thể kiểm soát, tình dục, tình yêu, khoái cảm cùng sự ghen tị từ từ phá hủy lý trí mà Tác Phi vẫn luôn cực lực khống chế.

Những điều Tác Phi có thể làm cũng chỉ là ép buộc đại não trở nên trống rỗng, cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nghĩ, không quan tâm đến phản ứng của thân thể mà bắt đầu niệm chú ‘A di đà phật’.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi cả hai người trong ảo ảnh đồng thời lên đỉnh, chung quanh mới hết cuộc bình tĩnh trở lại.

Tác Phi thở ra một hơi. Vậy là vượt qua rồi đi.

Nhưng mà Samuel vẫn không động.

Tác Phi mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời muốn phun máu.

Cái nơi thử luyện chết tiệt này không ngừng đẩy lùi giới hạn nha, muốn lão tử bộc phát mới được nha!

Ảo ảnh vẫn không biến mất. ‘Tác Phi’ giả kia vậy mà cứ xích loã đứng lên, chậm rãi tiến đến Samuel, tận lực câu dẫn Samuel chân thật...

Tác Phi thật tình muốn lấy dao chém người, đáng tiếc cậu ngay cả ốc mình còn mang không nổi, ‘Samuel’ kia cũng đang tới chỗ cậu, mặt mày hàm chứa đầy ẩn tình, khiến Tác Phi vô ý thức nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này, Samuel lại giữ chặt tay cậu nói: “Đi thôi.”

Tác Phi hoàn toàn chỉ biết ngây ngốc đi theo Samuel, tình cảnh này thật sự là quỷ dị đến không thể diễn tả. Bản gốc bọn họ dắt tay đi tới, mà ảo giác lại dùng hết khả năng hấp dẫn họ.

Tác Phi tỏ vẻ, nếu hôm nay chỉ bản thân cậu đi vào nơi thử luyện này thì cậu hẳn đã sớm giương cờ bại trận. Cửa thứ nhất đầy em gái xinh đẹp cậu có thể dễ dàng vượt qua; cửa thứ hai toàn nam nhân trai tráng cũng có thể miễn cưỡng kiên trì; cửa thứ ba nhìn ảo ảnh của mình play cậu khả năng cao sẽ vô cùng dao động; nhưng đến cửa thứ tư này... Samuel lại hấp dẫn cậu...

Mặc dù là ảo giác, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không trụ lại được.

May mắn rằng thực thân của cả hai bọn họ đều ở nơi này, bởi vậy mị lực của ảo ảnh liền tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Chỉ cần tiếp tục bước tới, bọn họ có thể rời khỏi nơi đây.

Nhất định phải chịu đựng. Cửa ra đã gần ngay trước mắt rồi.

Thấy bọn họ bất vi sở động, ảo giác rốt cuộc tiêu thất. Chung quanh lại tối sầm, ánh sáng từ lối ra càng thêm chói lóa.

Thử luyện cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?

Cậu hiện tại thật lòng không dám dùng câu khẳng định. Cái nơi quái quỷ này thật khó đoán... Bất quá, hẳn là không còn chiêu trò gì đi? Cũng phải mưu cùng kế cận rồi chứ?

Sau đó, xung quanh lại sáng lên. Quả nhiên... còn chưa chấm dứt ư?

Dù vậy, khoảng cách đến lối ra cũng đã rất gần, bọn họ nhất định có thể thuận lợi đi ra.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho Tác Phi hoàn toàn phát ngốc.

Lần này xuất hiện hai người, một người là Tác Phi, mà một người khác... cư nhiên là Manzi...

Tác Phi trong lòng dâng lên một dự cảm phi thường bất hảo, mà lúc này, cước bộ của Samuel đã đột ngột ngừng lại.

Trong ảo giác, Manzi nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Tác Phi. Tác Phi tựa vào người hắn, tình yêu trên mặt không thể ngăn được lộ ra. Y thuận theo như một chú mèo con, hơi hơi ngửa đầu, đôi môi nhạt hé mở, không tiếng động dâng lên nụ hôn.

Tay Manzi thông thả cao thấp vuốt ve. Hắn cúi đầu, nhìn thấy đôi môi hai người chạm vào nhau...

Một đạo kiếm khí sắc bén xẹt qua. Ảo giác Manzi trong nháy mắt hôi phi yên diệt*.

**tan thành tro bụi*

Tác Phi cả kinh, quay đầu liền thấy Samuel đầy thân lệ khí. Đầu ngón tay hắn nhiễm máu, lưỡi kiếm thuần đen của Tu La nhận lấp lánh như đang hút hết ánh sáng chung quanh.

Cái này... cái này... Đại não Tác Phi đóng sập xuống.

Như vậy có tính là phản ứng* không? Khoảng cách tới cửa ra chỉ có một bước, bọn họ cư nhiên thất bại?

**Hai người họ phải không phản ứng với bất kì ảo ảnh gì mới có thể qua cửa. Bây giờ Samuel tấn công ảo ảnh nên được xem là phản ứng.*

Bao nhiêu chiêu trò lúc này họ đều nhẫn nại được, cuối cùng đến cửa chốt thể nhưng lại...

Ngay sau đó ảo giác Tác Phi cũng biến mất, toàn bộ không gian bắt đầu sụp đổ. Lý trí Tác Phi vẫn còn. Lối ra ngay trước mắt, cậu lôi kéo Samuel chạy tới, nhưng vẫn chậm.

Trong giây phút cánh cửa biến mất, tất cả lâm vào hắc ám nặng nề, mà thân thể bọn họ bắt đầu rơi tự do. Samuel đứng lúc giữ chặt lấy cậu, một tay ôm cậu vào người. Đáng tiếc hai người không thể bay, chỉ có thể cứng ngắc chờ đợi rơi xuống.

Sau khi chạm đất, bên tai họ vang lên một âm thanh cổ xưa mà xa xăm: “Những kẻ xâm phạm đều sẽ bước vào thành phố thống khổ vô tận... Tội lỗi sắc dục, ngọn lửa thiêu đốt.”

Trong đầu Tác Phi hiện lên vô số suy nghĩ. Nghe ý tứ của lời nói này, bọn họ sẽ chuẩn bị tiếp nhận liệt hỏa thiêu cháy? Ma pháp hỏa hệ là một trong những ma pháp nguyên tố ở Jaland. Nếu có trang bị kháng hỏa, ngọn lửa phổ thông không có khả năng thương tổn bọn họ.

Mà trước khi đi, lão Eugene đã chế tác cho bọn họ rất nhiều trang bị có thuộc tính kháng ma pháp rất cao. Bởi vậy, mặc dù hiện tại chuẩn bị đối mặt với liệt hỏa, cậu cũng không thực sự lo lắng. Huống chi, trong túi không gian của cậu có vô số da thú, vậy nên cậu thập phần chắc chắn.

Nhưng khẳng định sẽ không đơn giản như vậy.

Sau khi rơi xuống, chung quanh vẫn là một mảnh hắc ám như cũ, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, phía trước đã dấy lên một đoàn lửa, sau đó ‘Đùng!’ một tiếng, ngọn lửa nổ tung, hướng thẳng đến chân trời.

Tiếp đó, một đoàn lửa cao chừng năm thước cuộn cuộn xuất hiện trước mắt họ.

Tác Phi nhìn thoáng qua, trong lòng thất kinh. Thứ này, cậu nhận thức... Hỏa hệ nguyên tố sử.

Vậy mà lại xuất hiện ở trong này, bọn họ cũng thật sự gặp nguy hiểm.

Những nguyên tố chủ yếu của Jaland là kim mộc thủy hỏa thổ, mà ma pháp ngũ hệ nguyên tố đều có một nguyên tố sử. Chúng tụ tập tinh hoa của ma pháp nguyên tố, sức chiến đấu cũng đứng thứ nhất, thứ hai trên toàn bộ Jaland.

Samuel để Tác Phi ở trong góc, huy kiếm đối diện hỏa hệ nguyên tố sử.

Không thể không nói, khả năng công kích vật lý của Samuel thật sự bá đạo, cộng thêm năng lực của Tu La nhận thì liền trở nên phi thường khủng bố. Samuel lại hiển nhiên đang đầy một bụng giận dữ, mỗi một kích xuất ra đều mang theo khí thế bổ núi lở đất.

Chỉ một chiêu này, màn phòng ngự vật lý của hỏa hệ nguyên tố sử liền hoàn toàn bị đập nát, bản thể cũng bị thương nghiêm trọng.

Nhưng mà, đây mới chỉ là bắt đầu.

Tác Phi nhớ lại hết ký ức về tư liệu hỏa hệ nguyên tố sử một lần, nhất thời da đầu run lên. Hàng này thật sự khó giải quyết.

Samuel phản thủ, Tu La nhận lần thứ hai phóng ra, lần này thể công mạnh hơn, thật sự chém hỏa hệ nguyên tố sử làm đôi.

“Phùng!” một tiếng nổ mạnh.

Đồng tử Tác Phi co rút. Cậu lớn tiếng đối Samuel hô to: “Cẩn thận! Nó không có hình thể!”

Cậu vừa dứt lời, ngọn lửa vốn ở bốn phía nhanh chóng tụ lại, nguyên tố sử lần thứ hai khôi phục nguyên trạng, hơn nữa màn phòng ngự vật lý vừa bị đánh sập lúc nãy cũng hồi phục hoàn toàn.

Nó há miệng, một đoàn hỏa cầu bay tới với tốc độ cao. Samuel may mắn nhờ lời nhắc nhở của Tác Phi mới có thể nhảy lên né đi.

Nhưng ngay sau đó, hỏa cầu rậm rạp giống mưa sao băng từ trên trời giáng xuống. Phép thuật quần công hệ hỏa khủng bố này mặc dù là đại ma đạo sư cũng không dễ khai triển. Dẫu vậy, đối với nguyên tố sử mà nói, quả thực là chuyện thường như cơm bữa.

Một quả, hai quả, ba quả. Căn bản là vô cùng tận.

Mà Samuel cùng Tác Phi cũng chỉ có thể bị động né tránh. Hơn nữa, mật độ rất cao, Tác Phi tự mình rất khó đối phó, Samuel còn phải ôm cậu đồng thời trốn chạy. Cứ như vậy, độ nhanh nhẹn của hai người bị hạ thấp rất nhiều, mà vì che chở Tác Phi, Samuel đã bị thương vài lần.

May mắn là lão Eugene cho bọn họ trang bị, nếu không tình huống sẽ còn thảm hại hơn.

Tình trạng này rất bị động, Tác Phi cắn răng một cái, nói với Samuel: “Thả em xuống dưới.”

Samuel ngay cả nhìn cậu một cái cũng không nhìn, vẫn tiếp tục trốn tránh trận hỏa vũ, Tu La nhận lại chém nguyên tố sử một kích trí mệnh. Hỏa vũ rốt cuộc dừng lại, nhưng không đến vài giây đồng hồ, nguyên tố sử lại lần thứ hai được buff đầy máu, sống dậy tại chỗ.

ĐCM!!!

Tên này đặc biệt chính là gián điệp không chết nè!!

Hơn nữa nguyên tố sử này căn bản không hề tiêu hao gì đáng kể. Trừ phi toàn bộ nguyên tố hệ hỏa trên Jalandr đều không còn, nếu không nó như thế nào cũng không yếu đi. Huống chi, công kích hỏa hệ bản thân nó phóng ra đều có thể tự chính mình hấp thu trở về.

Tương phản, cậu cùng Samuel lại đang không ngừng tiêu hao. Samuel dù là tồn tại nghịch thiên, nhưng hẳn chung quy đang tiếp tục hao phí: hao phí thể lực, hao phí lượng máu; nhất định sẽ có thời điểm hao hết.

Đến lúc đó, bọn họ chỉ có thể chờ chết.

Hơn nữa, hiện tại Samuel còn đang ôm cậu, càng làm giảm thực lực nghiêm trọng, như vậy làm sao có thể thắng!

Tác Phi la lên lần nữa: “Tin tưởng em, em có thể tự bảo vệ mình; anh dùng toàn lực công kích; cái thứ này nhất định có nhược điểm, chỉ là chúng ta không phát hiện!”

Lời này cậu nói có đạo lý. Mọi vật trên thế gian này, chỉ cần tồn tại thì ắt không hoàn mỹ. Nguyên tố sử nhất định có nhược điểm, mặc dù tạm thời không biết đến tột cùng là ở nơi nào, nhưng chỉ cần cẩn thận, cũng không phải là không thể tìm ra.

Vì vậy, Samuel từ trên không thả Tác Phi xuống dưới, nhanh chóng nói với cậu: “Nhớ kỹ lời hứa hẹn của em.”

Tác Phi hơi sững sốt, tiếp đó liền trịnh trọng gật đầu: “Em sẽ không chết.”

Vừa dứt lời, con gián nguyên tố sử chết tiệt lại sống dậy.

Trận hỏa vũ này diện tích thật sự là quá lớn, vừa nhìn chỉ thấy phùng phùng mãnh liệt như không có bất luận khe hở nào. Dầu vậy, kỳ thật chỉ cần tập trung tinh thần, liền có thể nhìn thấy chỗ trống.

Độ nhanh nhẹn của Tác Phi vừa đủ, nhưng khả năng chịu đựng của cậu không cao. Cậu cắn răng gắng gượng, lúc này nhớ tới đồng đội tề Anil cho cậu trước khi đi, tìm ra được tề tăng độ nhanh nhẹn một hơi uống vào.

Tuy rằng hiệu quả không lớn, nhưng có chút ít còn hơn không, có thể tranh thủ thời gian.

Tác Phi không cần công kích nguyên tố sử mà chỉ chuyên chú trốn tránh, trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể chống đỡ. Hơn nữa, Samuel chỉ cần có khe hở sẽ lập tức tấn công từ mọi phía, mà nguyên tố sử nếu bị đánh trúng sẽ tồn tại vài giây để sống lại.

Vài giây đồng hồ ngắn ngủi này lại đủ cho bọn họ thở một hơi.

Cứ như vậy không biết chống đỡ đã bao lâu. Tác Phi đã đem toàn bộ được tề có thể dùng được uống hết, thể lực thật sự tiêu hao quá độ, trực tiếp ảnh hưởng đến tốc độ phản ứng của cậu, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu mờ.

Trong chớp mắt, một hỏa cầu đánh úp lại phía cậu. Tác Phi trợn to mắt, căn bản vô lực né tránh. Ngay lúc này, Samuel như thuận di đến chặn trước mặt cậu, mạnh mẽ dập triệt ngọn lửa này.

Nhưng quần áo trước ngực hắn lại hoàn toàn bị đốt thành một cái lỗ.

Trang bị toàn thân lão Eugene làm tuy không tới cấp bậc thần khí nhưng ít ra cũng là bảo khí. Vậy mà hiện tại chúng cũng vỡ nát, liền đủ thấy được trận chiến này có bao thâm thiết.

Đầu Tác Phi ơng ơng. Cậu chỉ có thể thừa dịp nguyên tố sử bị dập trong nháy mắt mà nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương ngoài da cho Samuel, rồi đưa thêm máu thú cho hắn. Nhưng đây cơ bản là uống rượu độc giải khát*, tốc độ nguyên tố sử hồi phục càng lúc càng nhanh.

**lo giải quyết khó khăn trước mắt mà không nghĩ đến tai họa lớn sau này.*

Trận chiến kéo dài vô tận này khiến Tác Phi vô cùng mệt mỏi. Đồng thời, một luồng cảm xúc nản lòng thoái chí chậm rãi nảy lên.

Mà lúc này, Samuel lại bỗng nhiên nói với cậu: “Tác Phi, lấy một tấm da Hàn Băng Viêm Thú hoàn chỉnh cho ta.”

Trong túi không gian của Tác Phi có hơn hai ngàn tấm da thú. Trong hẻm núi Bou, bọn họ thu hoạch tương đối nhiều, da Hàn Băng Viêm Thú cũng có vài bộ.

Nghe Samuel nói vậy, Tác Phi ngay lập tức làm theo, rất nhanh đã lấy ra da thú.

Hàn Băng Viêm Thú kích cỡ phi thường lớn, bộ da cũng to đến kinh người. Với lại, da thú này là vật liệu cao cấp có khả năng kháng nhiệt siêu cấp.

Samuel tiếp được một góc da thú, di chuyển rất nhanh. Hắn dùng da thú để làm một tấm lưới bảo vệ, tiếp đó, dưới tầm mắt Tác Phi, hắn thế mà lại dùng nó như một bao tải, trùm lên toàn bộ nguyên tố sử.

... Đây, đây, đây thật là một diệu chiêu!

Nguyên tố sử chỉ biết công kích ma pháp, không có công kích vật lý. Bọc nó lại như vậy, nó căn bản không

có biện pháp thoát ra. Hơn nữa, hỏa vũ nó phóng thích cũng toàn bộ bị che dưới lớp da thú, chỉ cần màn phòng ngự của da thú không bị phá, nó cũng chỉ có thể tự mình đánh mình!

Đcm, quá tuyệt vời! Tác Phi hưng phấn nhảy qua, hung hăng hôn Samuel một cái.

Samuel hơi giật mình, khuôn mặt tái nhợt nở một nụ cười mỉm, nhưng rồi hắn lại lập tức nhìn về phía góc trái, thanh âm lạnh xuống 8 độ: “Nên kết thúc rồi.”

Tác Phi không rõ cho nên theo tầm mắt của hắn nhìn qua, sau đó khiếp sợ phát hiện trong góc phòng âm u kia cứ nhiên có một bóng hình.

Tóc đen mắt tím... là một Ma tộc nguyên thủy!

Đây là chuyện gì?!

Trong lúc Tác Phi còn đang kinh ngạc, Samuel đã dùng tốc độ cực nhanh tiến lên, kiếm khí Tu La nhận đầy sắc bén lại mang theo lửa giận bị kìm nén, giống như cự long phần nộ hướng về phía Ma tộc kia mà càn quét.

Ma tộc có ý đồ chống đỡ, nhưng phòng ngự lập tức bị phá, cả người bị Ta La nhận hoàn toàn đâm xuyên qua.

Sau đó, vị Ma tộc nguyên thủy này cứ nhiên tiêu thất, hóa thành tro tàn...

Tác Phi hiểu được, xem ra nguyên tố sử này là triệu hoán thú của Ma tộc kia... Khoan đã, một Ma tộc nguyên thủy tại sao lại có thể đủ khả năng khống chế nguyên tố sử?

Cậu còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận về mối quan hệ trong đó, bộ da thú đã không thể tiếp tục áp chế được nguyên tố sử.

Cái tên nguyên tố sử đáng chết nhưng nhất quyết không chết đó lại lòi đầu ra.

Tác Phi cảnh giác cao độ, vừa định từ túi không gian lấy ra một tấm da thú khác thì Samuel đã ngăn cản cậu.

Nguyên tố này chính là một ngọn lửa thật lớn, không có ngũ quan, thân thể cũng không có hình thái cụ thể. Nhưng giờ khắc này, nơi bộ phận trông như cái đầu lại bỗng nhiên vụt sáng lên một đôi mắt.

Nó không còn cuồng bạo phóng thích hỏa vũ mà ngược lại nhìn nhìn xung quanh, thân thể khổng lồ xoay tới xoay lui, về mặt góc vô cùng.

Sau khi tìm nửa ngày mà vẫn không tìm được gì, đôi mắt to nhìn về phía Samuel cùng Tác Phi, chớp chớp, lại dừng thêm nửa ngày, cuối cùng oa oa oa~ một phát nhào tới...

53. Chương 53

Bạn lửa béo cứ như vậy mà nhào tới, khiến Tác Phi bị dọa không nhẹ. Thằng nhóc này quá lớn, cả người còn cháy phừng phực, lỡ bị nó đụng một cái thì dù không bị đốt cũng sẽ bỏng mất.

Samuel nhanh chóng phản ứng, ôm Tác Phi vọt tới một góc khác.

Lửa béo nhào vào khoảng không, mắt to chớp chớp không thấy người, thân thể liền xoay a xoay, lần thứ hai xác định vị trí của Samuel cùng Tác Phi liền càng thêm ủy khuất chạy tới.

Đây là nháo từ đâu ra vậy.

Samuel cùng Tác Phi rút cuộc nhìn ra có gì đó không thích hợp. Theo lý thuyết, chủ nhân của nó chết, nó hẳn là càng thêm cuồng bạo mới đúng, như thế nào lại lập tức biến thành bạn nhỏ ngoan ngoãn rồi.

Khoan đã, chẳng lẽ là do nó bị mạnh mẽ áp chế?

Samuel không tiếp tục né tránh, chỉ kích hoạt Tu La nhận, mũi kiếm nhắm thẳng vào lửa béo.

Lửa béo bật người dừng lại, mắt to nhìn Tu La nhận, như thể bị dọa sợ không nhẹ.

Dẫu vậy, nó vẫn không lùi bước, nhưng cũng không dám tiến về phía trước, liền đứng ở đằng kia, hai mắt vụt sáng lên, đáng thương hể hể nhìn bọn họ.

Tác Phi nhỏ giọng hỏi Samuel: “Nó đây là muốn làm gì vậy?”

Còn không chờ Samuel nói gì, lửa béo đã nghèn nghẹn mở miệng: “Hu hu hu~ thật đáng sợ.”

Tác Phi đầu đầy hắc tuyến. Không những cái tên nhóc này có thể nói, mà còn một hơi sử dụng ngôn ngữ thông dụng của Jalandr nữa.

Nếu có thể nói chuyện, Tác Phi quyết định cùng nó câu thông một chút: “Sợ cái gì, rõ ràng là người vừa rồi công kích chúng ta trước!”

Bởi vì thứ này rất to lớn, Tác Phi không tự giác đề cao âm lượng. Lời này mới vừa nói ra, lửa béo liền run run rẩy rẩy, sau đó một bộ dáng tiểu tức phụ nói: “Người, người thật hung dữ...”

Tác Phi: Ai tới cứu cặp mắt chó của lão tử đi!

Sau đó một màn càng thêm hung tàn xuất hiện. Tên nhóc lửa béo chết tiết này thể mà từ thút thít chuyển thành khóc lớn. Đây không phải là chỉ có sấm mà không có mưa*, mà quả thật là nước mắt đang ràn ràn chảy xuống từ cặp mắt to kia.

** : chỉ có sấm mà không có mưa. Nghĩa là có nói mà không có làm. Ở đây, ý là khi nói Lửa béo khóc thì tức là khóc thật theo nghĩa đen.*

Nhưng mà nước mắt này quả thật rất kì quái; từng giọt đỏ như lửa đỏ rõ ràng là nham thạch nóng chảy. Hiệu ứng này gần như là núi lửa phun trào a!

Tác Phi nhanh chóng nói: “Đừng khóc a người.”

Khóc càng dữ...

Tác Phi sợ, vội vàng hạ giọng, nhỏ nhẹ nói: “Được rồi được rồi, không khóc không khóc, ta không hung dữ, chỉ là sợ người nghe không rõ.”

Nham thạch nóng chảy phun yếu đi một chút, lửa béo ghen ngào nói: “Ta cũng không phải kẻ điếc.”

Tác Phi: Người thật sự không phải kẻ điếc, người chỉ là có tâm hồn thủy tinh mà thôi...

Tác Phi hắng giọng một cái, ôn thanh nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Nơi này là chỗ nào nhỉ, người biết không?”

Thấy thái độ của Tác Phi rất tốt, nham thạch nóng chảy trên người lửa béo vèo một cái đã không còn, tốc độ thu vào hết sức nhanh. Nó lắc lắc đầu nói: “Ta không biết đây là nơi nào... Ta vừa tỉnh lại đã ở đây.”

Nói xong nó lặng lẽ nhìn thoáng qua Samuel, ủy khuất bảo: “Tỉnh lại liền nhìn thấy các người, các người, các người còn muốn đánh ta.”

Loại cảm giác dễ con nít mãnh liệt này là thể loại nào a, con nít người cao tới mười thước a, có thể không làm ra bộ dáng này hay không a, giá trị khí phách uy phong đều tụt dốc không phanh rồi a...

Tác Phi nhẫn nại cùng lửa béo nói chuyện, nửa ngày sau mới rốt cuộc biết rõ tình hình.

Thằng nhóc này trước đây tám phần là bị Ma tộc nguyên thủy kia mạnh mẽ phong ấn, vẫn luôn trong trạng thái lý trí không khống chế được. Về phần không khống chế được từ bao lâu rồi thì bản thân nó không biết, Tác Phi càng không biết.

Thẳng đến khi Ma tộc nguyên thủy kia bị Samuel chém chết, bạn lửa béo này mới thanh tỉnh lại, sau đó đối với địa phương xa lạ này phi thường sợ hãi, thật vất vả nhìn thấy hai người bọn họ mới oa oa nhào tới tìm kiếm trợ giúp...

Sau khi lửa béo nói xong, nó mới thật cẩn thận nhìn hai người họ, càng thêm cẩn thận nói: “Ta muốn về nhà. Các người có thể đưa ta về nhà sao?”

Tác Phi vừa định nói có ai biết nhà người ở đâu đâu, Samuel đã trực tiếp đồng ý: “Có thể.”

Lửa béo lập tức cười tới cong mắt, còn đặc biệt ‘thẹn thùng’ nói: “Ma tộc, người thật tốt.”

Tác Phi: Mệ người, lão tử cùng người câu thông lâu như vậy, người tại sao không nói lão tử tốt!

Samuel còn nói: “Người có thể biến nhỏ một chút không? To như vậy rất bất tiện.”

Lửa béo nghĩ nghĩ rồi bảo: “Àn, hẳn là có thể.”

Sau đó nó hít một hơi sâu, một trận ánh lửa bùng lên, tiếp đó từ không trung xuất hiện bốn bé lửa béo chỉ cao có nửa thước...

Đây, đây mà là biến nhỏ sao. Đây chính là phân thân đi!

Bốn bé lửa béo còn trăm miệng một lời nói: “Còn cần nhỏ hơn nữa không?”

Tác Phi kỳ thật rất muốn nói nhỏ chút nữa, nhưng vừa nghĩ tới phía sau dắt theo liên tiếp mười mấy, thậm chí còn nhiều hơn, mấy thằng nhóc này, nhất thời cảm thấy vẫn là vậy đi...

“Như vậy được rồi.”

Samuel vừa mới gạt gạt đầu, lửa béo đã đi theo bọn họ, rồi sau đó không gian này bắt đầu sụp đổ.

Khó trách Samuel lại thông khoái tiếp nhận yêu cầu mà lửa béo đề xuất như vậy. Kì thật, hẳn đã nhìn thấu được thông đạo cùng với cái gọi là nơi thử luyện này cũng chỉ là ảo giác, mà đáp ứng mang lửa béo đi chẳng khác nào đánh vỡ ảo giác đó. Như vậy là có thể rời khỏi nơi đây.

Bảy thông đạo thiếu một cái, còn lại sáu cái, mà gian phòng này như trước vẫn không có lối ra khác.

Thời gian dài như vậy chỉ có bọn họ đi ra, những người khác đều vẫn đang ở trong thông đạo. Ngẫm lại tình huống mà bọn họ gặp phải lúc trước, cậu tin rằng mấy vị khác cũng sẽ không tốt hơn là bao.

Không vượt qua được thử luyện sẽ gặp phải trừng phạt, mà trừng phạt này thật sự là hung mãnh đến mức muốn lấy mạng người.

Tác Phi trong lòng sốt ruột. Một mình thú con làm sao có thể ứng phó, vạn nhất sau cánh cửa là tội phạm ăn, cái tên nhóc tham ăn đó còn không xảy ra chuyện lớn sao.

Vừa nghĩ như vậy, càng phát giác thú con có lẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Nhưng mà bọn họ căn bản không còn cách nào khác để mở cánh cửa kia ra.

Cậu nói điều mình lo lắng cho Samuel nghe, Samuel nghĩ nghĩ nói: “Để ta tới thử xem có thể phá cửa không.” Đây là phương pháp tệ nhất. Tuy rằng không biết phá xong có dẫn tới phản ứng dây chuyền gì không, nhưng nếu thú con ở bên trong đã nguy hiểm khôn cùng, thì đây cũng là cách cuối cùng.

Dù sao cũng phải thử xem.

Vì thế, bọn họ mang theo lửa béo đi đến thông đạo có đồ dạng hình con chuột.

Samuel trực tiếp dùng máu từ cổ tay kích hoạt Tu La nhận. Lượng máu chảy ra nhiều như thế, rõ ràng chính là muốn dùng đại chiêu.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp phóng thích, một đạo bạch quang bỗng dưng lóe lên, trước mắt bọn họ một mảnh trống rỗng, cả người đều bị lung lay mãnh liệt.

Một lúc lâu sau bạch quang mới tản đi. Tác Phi hí mắt, liền thấy được thú con!

Nhưng mà thần thú trước mắt so với trước ước chừng lớn gấp đôi! Tác Phi phải ngước lên nhìn.

Thú con còn ợ một cái rõ to, một bộ dáng ăn uống no đủ thỏa mãn.

Một dự cảm lừa đảo dâng lên từ đáy lòng cậu. Tác Phi còn chưa kịp nói gì, thú con đã nhìn thấy bọn họ, sau đó thần thanh khí爽 nói: “Ngao ngao ngao, quá sung sướng, đời này cũng chưa từng thích đến như vậy~”

Điều Tác Phi lo lắng lúc trước là đúng thật. Cánh cửa của thú con chính là tội phạm ăn, mà nó cũng đã trải qua thử luyện.

Dẫu vậy, thử luyện này đối với người khác có thể gọi là khủng bố, nhưng đối với Thực Thần mà nói, quả thực là gãi đúng chỗ ngứa.

Bên trong cánh cửa thử luyện của tội phạm ăn là mỹ thực vô cùng tận nhiều đến không đếm được, việc cần làm là chống đỡ sự hấp dẫn của mỹ thực, sau đó liền có thể hoàn thành.

Nhưng thằng nhóc này là ai. Nó căn bản không ý thức được đó là một thử luyện, vừa đi vào đã bị một khối thịt nướng quyến rũ tới thần hồn điên đảo, một bước còn chưa đi đã một hơi nuốt vào miếng thịt, thất bại ngay từ khi mới bắt đầu...

Sau thất bại chính là trừng phạt.

Trừng phạt này đối với người thường mà nói là phi thường hung tàn. Cả người đều bị khống chế, vô pháp nhúc nhích, mà miệng lại bị banh rộng ra, số lượng mỹ thực lớn kinh khủng đó tự động chui vào trong miệng. Hình phạt này thật sự là ngọt ngào mà lại khủng bố: bị cưỡng bức nhồi nhét thức ăn tới chết...

Đáng tiếc là, cái thử luyện xui xẻo này đụng phải thú con.

Thú con ăn xong thịt nướng rồi thân thể liền không thể động đậy. Mới đầu nó còn thực sợ hãi, cho rằng sẽ chết một cách thảm hại, nhưng điều xảy ra kế tiếp đối với nó là một sự hưởng thụ từ đầu đến đuôi.

Cái bụng của nó căn bản là không đầy, hơn hai ngàn mảnh thú cũng chỉ vừa khiến nó ăn no. Đồng đồ ăn trong nơi thử luyện này quả thực chính là được tạo ra để giúp nó trưởng thành.

Vì thế, nó liền thành thành thật thật há miệng ăn nhiều thiệt nhiều, mạnh mẽ ăn hết sạch tất cả mọi thứ trong đó.

Không những không bể bụng mà chết, ngược lại còn tiến hóa...

Tác Phi trong lòng chỉ có một câu: Người ngốc có phúc của người ngốc.

Tuy rằng quá trình muốn chết, nhưng tốt xấu gì thú con cũng không có nguy hiểm, cảm xúc lo lắng đề phòng của Tác Phi tiêu tán không ít.

Thú con đối với sự xuất hiện đột ngột của bốn bé lửa béo không có chút nào hứng thú. Hỏa nguyên tố không có hình thể, tuy rằng khổ người thật lớn, nhưng không thể ăn vào, có ích lợi gì...

Bảy cánh cửa còn lại năm cái, gian phòng trước kia như cũ không có bất luận biến hóa gì, xem ra là cần phải giải quyết hết năm cánh cửa còn lại.

Bốn cánh cửa khác vẫn đóng chặt, cũng không biết tình huống phía sau là gì. Trước mắt còn mở ra chính là cửa của Samuel.

Bọn họ trước hết đi đến cánh cửa này.

Đi vào, giống như lần trước, cũng là nguyên rửa về những kẻ xâm lấn kia, nhưng mà dòng chữ cuối cùng lại bất đồng: “Tội lỗi ngạo mạn, bánh xe phanh thây.”

Nguyên lai bánh xe là ý tứ này...

Trước lạ sau quen, lần này bọn họ trực tiếp đi vào nơi thử luyện.

Tác Phi còn có chút ngạc nhiên, nơi này thử luyện cái gì?

Đồng dạng là một thông đạo nhỏ hẹp. Samuel ở phía trước, Tác Phi theo sau, tiếp theo là thú con, cuối cùng là lửa béo.

Mới vừa đi về phía trước một bước, Tác Phi liền dừng lại.

Trước mắt thông thả xuất hiện một người, rất quen thuộc lại vô cùng xa lạ.

Nhưng giây tiếp theo, ảo giác đã hoàn toàn bị đánh vỡ.

Tác Phi ngẩn người, thân thể đã bị Samuel ôm lấy, sau đó rất nhanh rơi xuống. Thử luyện căn bản chưa bắt đầu, Samuel đã phá vỡ ảo giác... Đây là muốn trực tiếp đối diện trừng phạt?

Bên tai cậu là tiếng hét của thú con cùng lửa béo hòa với tiếp gió phàn phật. Tác Phi bị Samuel ôm vào trong ngực, nhưng lại có một loại lãnh ý thấu xương chậm rãi dâng lên nơi sống lưng.

Tuy rằng chỉ có liếc mắt một cái, nhưng cậu nhìn thấy, nhìn vô cùng rõ ràng, khắc thật sâu trong đầu.

Đó là một bóng người, là Samuel, Samuel lúc đã hoàn toàn thành niên. Mái tóc đen dài, trường bào thuần đen, duy độc ống tay áo có một dòng chữ hoa văn màu bạc. Hắn nhìn Tác Phi, vẻ mặt hoàn toàn xa lạ.

Lạnh băng đến tận xương tủy, coi thường chúng sinh.

Tác Phi bỗng dừng nhớ tới bàn tay nắm chặt Tu La nhận kia, động tác tao nhã nhưng lãnh khốc vô tình.

Dễ dàng liền có thể xỏ xuyên qua lồng ngực cậu.

Máu tươi của cậu nhiễm đỏ Tu La nhận. Áo ảnh kia lại im lặng cười nhạo cậu.

54. Chương 54

Tác Phi nhắm mắt lại, loại bỏ đi suy nghĩ trong đầu.

Dời lực chú ý này đến ‘Trùng phạt’ sắp xảy ra.

Hình phạt bánh xe phanh thủy... hẳn chỉ là một phép ẩn dụ thôi, dù gì mà nói thì lấy năng lực của bọn họ thì một cái bánh xe có là gì, búng tay một cái trong nháy mắt là có thể xử lý.

Tác Phi nghĩ không sai. Sau khi rơi xuống mặt đất, liền có vô số dây leo quấn tới.

Vóc dáng thú con khá lớn, vô cùng chịu thiệt, nhưng cũng may mắn nó động tác nhanh nhẹn, hơn nữa còn có cánh, bởi vậy trốn tránh cũng tiện lợi.

Bạn lửa béo còn lợi hại hơn. Nó trực tiếp hóa thành trăm ngàn ngọn lửa be bé, căn bản không cần trốn tránh, những dây leo muốn nhắm tới nó đều gặp khó khăn.

Tương đối mà nói, ngược lại là Samuel ôm Tác Phi trốn tránh mới vất vả. Với lại Tác Phi còn nhạy bén phát hiện, dây leo này có tính ăn mòn rất mạnh, chỗ nào nó chạm tới liền bị hòa tan cực nhanh.

Tác Phi một mình nhảy ra, rút đoản kiếm vèo vèo chặt đứt đám dây leo đang phóng tới, nhưng ngay sau đó những cộng mới lại lập tức mọc ra, tốc độ nhanh đến mức làm người ta lú lờ.

Tình huống Samuel bên kia cũng giống vậy. Tuy rằng hẳn chặt rụng rất nhiều dây leo, nhưng chống cự không nổi tốc độ sinh trưởng nhanh khủng khiếp này, có chút tương tự như khi đấu với lửa béo.

Một bóng đèn lóe lên trong đầu Tác Phi, cậu hô to với mấy đốm lửa ở khắp nơi: “Lửa béo, đừng tiếp tục phân liệt, nếu muốn về nhà thì nhanh chóng tấn công.”

Bạn lửa béo qua nửa ngày mới ý thức được là đang nói mình, trái tim thủy tinh của nó có chút bị tổn thương, liền lầm bầm: “Ta đây mới không béo...” Dầu vậy, nó vẫn nghe lời hội tụ lại, khôi phục thân hình khổng lồ cao mười thước.

Có một mục tiêu lớn như vậy, một đồng dây leo vù vù phóng tới chỗ nó.

Mắt thấy vô số dây leo mạnh mẽ sắp tới, trái tim của lửa béo một trận lạnh lẽo, liền ngao ngao ngao kêu đau...

Tác Phi vẻ mặt hắc tuyến, vừa giúp chặt đứt đồng dây trên người nó, vừa thúc giục: “Tấn công đi.”

Lửa béo hít một hơi sâu, sau đó xoay người vấp phải dây leo...

Tác Phi: ...Đại ca, người muốn nháo đến thể loại nào a! Đừng đùa nữa được không!

Bạn lửa béo hồn nhiên ngờ nghệch, đánh tới bất diệp nhạc hồ, quả thực đem mình biến thành một cái xe điện đung* rực lửa hiện đại nhất. Tuy rằng lực tấn công của nó cực lớn, diện tích tổn thương dây leo cũng không nhỏ, nhưng nó rõ ràng còn có phép thuật công kích hỏa hệ khác có thể ảnh hưởng tới phạm vi còn rộng hơn. Nếu mà sử dụng mấy thuật này, đám dây chết tiệt kia còn không bị đốt sạch sao.

Tác Phi đành phải nhẫn nại, lần thứ hai nhắc nhở nó: “Đại béo à, người dùng kĩ năng a, kĩ năng.”

Bạn đại béo ngẩn người: “Kĩ năng?” Nghĩ nghĩ một hồi lại lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, “Chờ chút, ta xem xem mình có kĩ năng gì.”

Sau đó nó thật sự cúi đầu tìm kiếm, nửa ngày mới thấy nó ngẩng lên, đôi mắt to tràn đầy tự tin: “Lại đây, xem ta nè.”

Tiếp, nó hô to ra tiếng: “Liệt hỏa liêu nguyên, phong hỏa liên thiên, như hỏa như đồ, nước sôi lửa bỏng, ngoạn hỏa tự phần, hỏa thượng thêm dầu, hỏa hoa rực rỡ, nổi cơn tam bành*...”

**Thành ngữ Trung Quốc, tất cả đều có một chữ ‘hỏa’ ở trong.*

Một đồng thành ngữ bốn chữ liên tiếp phun ra, theo sau là một màn mưa lửa từ trên trời giáng xuống, toàn bộ không gian biến thành biển lửa.

Tác Phi không trốn kịp, liền bị bỏng một chút. Đcm, đột ngột phóng công kích bừa bãi thế này, tên béo nhà người có thể trước hết hô to 1, 2, 3 được không!

May mắn Samuel kéo cậu lên, nếu không bản thân cậu đã bị biển lửa này nuốt chửng.

Samuel cùng Tác Phi ngồi trên lưng thú con, từ trên nhìn xuống. Lửa béo đại phát thần uy, cho dù lực sinh trưởng của dây leo khủng bố cỡ nào, lúc đối mặt với biển lửa hung mãnh này cũng không biết làm sao, thậm chí bởi vì chúng liên tục mọc ra mà càng khiến lửa cháy to hơn.

Mà trận thiêu đốt này rốt cuộc cũng bức kẻ đứng sau màn phải xuất hiện.

Trên mặt đất từ đầu đến đuôi là lửa cháy hừng hực, căn bản không có chỗ đặt chân. Người nọ cũng chỉ đành phải ngồi tọa kỵ bay lên không trung.

Tác Phi nhìn rõ ràng. Vóc dáng uy vũ hùng tráng, làn da màu lục, rõ ràng là một Thú nhân!

Thú nhân kia trên tay không cầm búa tạ, ngược lại là một cây pháp trượng thật dài. Pháp trượng kia ước chừng phải hơn hai thước, tay cầm màu xanh đen, thoát nhìn như một khúc cây hoàn chỉnh, đầu pháp trượng nhìn như bông hoa nở trên ngọn cây, mà nhụy hoa là một viên bảo thạch màu xanh biếc thật lớn, phần đuôi pháp trượng cũng có một khối bảo thạch cùng màu nhỏ hơn một chút đang chiếu rọi.

Tác Phi dù không hiểu, nhưng chỉ dựa vào ánh mắt liền biết được pháp trượng này tuyệt đối là hàng xịn.

Thú nhân cũng thấy được bọn họ. Gã giơ pháp trượng lên, không ngâm xướng gì mà trực tiếp mở miệng: “Mộc xà vờn quanh”, liền hướng về bọn Samuel mà quần tới.

Nhìn tư thế này, tuyệt đối là một ma pháp hệ mộc cấp cao. Lại nghĩ tới đồng dây leo này giờ, Tác Phi trong lòng hiểu rõ, Thú nhân này đúng là pháp sư hệ mộc, hơn nữa năng lực tuyệt đối trên mức đại ma đạo sư.

Tác chiến trên không trung, cách xa nhau như vậy, so sánh với cận chiến thì tiện lợi hơn rất nhiều. Thú nhân kia chỉ cần ngâm xướng ma pháp công kích, bọn họ bên này liền gặp khó khăn, vô pháp tiếp cận, cũng không có cách xử lý gì.

Tác Phi sốt ruột, mà thú con lại không có kinh nghiệm chiến đấu. Nó kham khổ tránh thoát được công kích ma pháp đã là rất giỏi rồi.

Nhưng như vậy lại khiến cậu ngồi trên người nó vô cùng xóc nảy. Tác Phi chỉ có thể miễn cưỡng ổn định thân thể, hoàn toàn không có lực chống cự.

Samuel là một Ma tộc, nhưng mất đi đôi cánh, vĩnh viễn không có cách bay lượn. Trái tim Tác Phi chùng xuống. Đây là đại giới; hắn đạt được sức mạnh khủng bố nên phải trả giá đại giới.

Dưới là một màn biển lửa đang ức chế đám dây leo điên cuồng nảy sinh, trên không là phép thuật mộc hệ không ngừng đánh úp lại.

Pháp lực khổng lồ của Thú nhân vượt quá tưởng tượng. Hơn nữa, gã ném một đồng phép thuật lại đây mà cũng không cần thời gian ngâm xướng. Tác Phi đã khám phá toàn bộ Jalands, cho dù người có lực tương tác ma pháp cao nhất – Tinh Linh vương – cũng không cường đại như vậy.

Mà vị trước mắt này nghiễm nhiên lại là một Thú nhân. Lực lĩnh ngộ ma pháp của Thú nhân là phi thường phi thường thấp, chỉ tốt hơn Ma tộc một chút xíu. Nhưng vị pháp sư hệ mộc này quả thực đảo điên thể giới quan của Tác Phi.

Bị động chịu đòn như vậy thật sự rất ngạt thở. Samuel nhìn chăm chăm Thú nhân, đáy mắt gợn sóng. Hẳn khê dặn dò thú con một câu.

Thú con do dự một chút, rồi kiên định gật đầu.

Tác Phi không nghe thấy điều Samuel nói, không biết bọn họ muốn làm như thế nào.

Ngay lúc đó, mộc xà đánh úp lại, thú con thể nhưng không trốn tránh mà trực tiếp há miệng nuốt mộc xà vào bụng. Tác Phi cảm giác rõ ràng thân thể của nó run lên, hiển nhiên thứ này cũng không dễ tiêu hóa như vậy.

Thú con hoàn toàn từ bỏ việc trốn tránh. Nó gắt gao nhìn chăm chăm Thú nhân, đột ngột vọt tới như một viên đạn, tốc độ cực nhanh khiến Thú nhân không có chút thời gian trốn tránh.

Thú nhân cuống quýt chống đỡ, ném ra một phép thuật hệ mộc để chống lại thú con đang phóng tới, nhưng ngay tại thời điểm sắp sửa đánh trúng, thú con đã nhanh chóng lách người, vừa kịp tránh thoát.

Mà lúc này, Samuel nhảy bật lên, trực tiếp đáp xuống tọa kỵ đang bay của Thú nhân.

Kiểm khí lạnh băng của Tu La nhận mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể.

Sau lưng Thú nhân lạnh toát. Gã quay đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Ma tộc; cặp mắt tím ám trầm khôn cùng, tràn ngập khí tức tử vong.

Hết thấy hình ảnh dừng ở chỗ này. Samuel rút Tu La nhận ra, Thú nhân hôi phi yên diệt*.

**tan thành tro bụi*

Đồng dây leo trên mặt đất cũng nhanh chóng biến mất. Chiến đấu chấm dứt.

Không gian bắt đầu sụp đổ, không bao lâu bọn họ lại về gian phòng trước kia. Tác Phi nhạy bén nhận thấy trong tay Samuel đang nắm pháp trượng của Thú nhân nọ.

Nó thể mà vẫn còn.

Samuel thấy Tác Phi nhìn chăm chăm, liền đem pháp trượng đưa cho cậu: “Thu vào đi.”

Tác Phi hướng về phía hắn cười cười, một chút cũng không khách khí tiếp nhận, lập tức dùng thuật giám định. Bất ngờ lại thất bại.

Tác Phi liên tiếp dùng thuật giám định nhiều lần, rốt cuộc cho ra tin tức rõ ràng hơn: Âm Mộc Thần Trượng, thần khí.

Đây vậy mà là một thần khí, khiến Tác Phi mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng tâm hoa nộ phóng. Giá trị của một thần khí quả thực vô pháp tưởng tượng. Cậu yêu thích sờ soạng sờ soạng, sau đó mới bỏ vào túi không gian.

Hơn nữa, những thông đạo này tuy rằng phi thường nguy hiểm, nhưng thu hoạch lại tương đối nhiều. Cái đầu tiên kiếm được bạn lửa béo, cái thứ hai khiến cho thằng nhóc thú con vạn năm không lớn cuối cùng trưởng thành, cái thứ ba thế nhưng đạt được một món thần khí!

Khoan đã... Tác Phi bỗng nhiên nghĩ đến. Nếu Âm Mộc Thần Trượng là một vũ khí thần cấp, vậy phải chăng thần khí hồi sinh cũng đang nằm trong một thông đạo nào đó?

Dựa theo quy luật mà xem xét, điều này là rất có thể.

Nhưng mà phải không thành công thông qua thử luyện, phải tiếp nhận trừng phạt, phải tiến vào không gian khác, rồi đẩy ngã BOSS để hấn tuôn ra trang bị.

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Tác Phi không khỏi đối với bốn thông đạo còn lại rục rịch.

Được rồi, cậu kỳ thật cũng có chút lo lắng cho nhóm tiểu thụ bị nhốt trong đó, cũng không biết bọn họ thế nào rồi... Tuy rằng bọn họ đều là những nhân vật tinh anh, nhưng trừng phạt bên trong thật sự nghịch thiên, đơn độc chiến đấu mà muốn sống sót đi ra thì khó khăn quả thật không nhỏ.

Mặc dù không đề cập tới, nhưng nếu bọn họ muốn rời đi nơi này, phỏng chừng cũng phải đẩy ngã bốn cánh cửa còn lại.

Với suy nghĩ này trong tâm trí, bọn họ cũng không có cố kỵ, dựa theo thứ tự mà trước hết chọn cánh cửa của Abel.

Samuel trực tiếp lấy Tu La nhận ra, dùng máu đầu tim kích hoạt nó. Tác Phi và những người khác vì để tránh bị ngộ thương nên thối lui tới phòng trung gian chờ đợi.

Tác Phi vẫn là có chút thấp thỏm. Ai biết cứng rắn phá cửa như vậy có thể để lại di chứng gì không.

Sự thật chứng minh, cậu thấp thỏm lo âu như vậy không phải là không có đạo lý.

Lực lượng của Tu La nhận sau khi hoàn toàn kích hoạt vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ. Năng lượng cường đại này hiển lộ ra đầy đủ sức mạnh của thánh khí công kích duy nhất trên toàn bộ đại lục.

Kinh thiên động địa.

Lần này thế nhưng lại trực tiếp san bằng cả khu vực này, bốn cánh cửa đều không cánh mà bay, bốn không gian đồng thời xen lẫn nhau.

Nơi Tác Phi đang đứng là góc khuất khi Samuel công kích, bởi vậy tuy bọn họ nhìn thấy trận nổ oanh tạc hung tàn này, nhưng lại lông tóc vô thương.

Động tĩnh này thật sự quá lớn, trừ bỏ những địa phương được kết giới bảo hộ, còn lại đều từ đầu tới đuôi vỡ thành từng mảnh.

Có lẽ là vì động tĩnh rung trời này, Tác Phi còn không kịp nhìn cảnh tượng phía sau bốn cánh cửa kia, đã bị chùm tia sáng đột ngột xuất hiện trên đỉnh đầu chiếu lòa mắt.

Cậu ngẩng đầu, cư nhiên phát hiện nóc nhà... đã không còn nữa.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, ngay sau đó, quả nhiên thấy cặp mắt thật lớn với đồng tử trắng đứng dòm xuống...

Ánh mắt chuyển chuyển, trong tíc tắc nhìn thẳng vào bọn họ, tiếp đó Tác Phi nghe được một tiếng rống to tựa như vọng lên từ mặt đất.

Thanh âm này rất nặng nề, vang dội, ầm ầm còn mang theo chút vui sướng.

Sau khi thanh âm này dừng lại, vách tường trước mắt đều sụp đổ, tầm nhìn của Tác Phi trong nháy mắt trở nên trống trải.

Cảnh tượng sau đó khiến cậu trợn mắt há mồm.

Vô cùng bao la, như là đang đứng trên đám mây nhìn xuống toàn bộ thế giới. Ở bên ngoài không gian nhỏ hẹp như vậy, cư nhiên lại là thế gian rộng lớn.

Mà chủ nhân của đôi mắt to kia rốt cuộc xuất đầu lộ diện.

Là một... con rồng.

Một con xích long thật lớn ước chừng tới trăm mét.

55. Chương 55

Trong game “Jalands” tuyên truyền là có chín đại chủng tộc, chín tiểu thụ để công lược, cuối cùng có thể thuận lợi hợp thành thịnh yển 10P.

Nhưng trong chín đại chủng tộc đó, kỳ thật có một chủng tộc không thể đặt cạnh các chủng tộc khác.

Chủng tộc này mặc dù cường đại nhất toàn bộ Jalands, nhưng đó đã là quá khứ.

Bọn họ hình thể thật lớn, cả người đều là bảo vật, lại có năng lực siêu phàm. Họ đối với công kích ma pháp lẫn công kích vật lý đều có 50% phòng ngự. Mà bản thân họ không chỉ có lực tương tác ma pháp rất cao, mà còn bởi vì kích thước khổng lồ cùng làn da cứng rắn như sắt đá mà dẫn đến công kích vật lý phi phàm.

Chủng tộc cơ hồ không có khuyết điểm như vậy, trên đại lục Jalands, lại lưu lạc đến mức gần như diệt tộc.

Lúc Tác Phi chơi game, cậu chỉ gặp một con rồng. Thực chất, cậu là người duy nhất gặp được rồng, còn nghe nói toàn bộ Jalands chỉ tồn tại một con.

Đó là một phỉ thúy* lục long, cơ thể dài ước chừng bảy mươi mét. Thân hình tao nhã xinh đẹp, đôi mắt thật lớn màu xanh phỉ thúy, óng ánh ngập nước, ôn nhu ấm áp. Nhưng mà bản thân y lại bị trọng thương, không có biện pháp bay lượn, nằm dưới vực sâu mấy trăm mét dưới mặt đất một mình đợi chờ mấy trăm năm. Thẳng đến khi... Tác Phi tìm được y.

Tên của y là Hull, là tiểu thụ Long tộc Tác Phi công lược.

Long tộc không có hình người, từ viễn cổ đến nay bọn họ chưa bao giờ có bộ dạng nhân loại. Tác Phi đại loại nhớ rằng năng lượng Long tộc quá cường đại, thân thể khéo léo nhỏ bé của nhân loại vô pháp chịu được lực lượng như nước tuôn trào của Long tộc.

Mà công lược tiểu thụ Long tộc nghe thì tương đối đơn giản, chỉ cần tìm được đồ vật giúp y biến hóa, khiến y trở lại hình người, sau đó chữa khỏi vết thương, cứu y từ vực sâu ra.

Nhưng món đồ vật kia lại không phải là thứ trân quý bình thường, mà là thần khí của Cự Ma tộc. Cự Ma hình thể to lớn hơn bình thường, bọn họ phải dựa vào thần khí này mới có thể tùy ý biến hóa kích cỡ. Muốn đạt được thần khí này cũng không đơn giản, Tác Phi cơ hồ phải thu phục toàn tộc Cự Ma mới thành công lấy được nó.

Cho nên nói, tuy rằng thu phục tiểu thụ Long tộc chỉ có một nhiệm vụ này, nhưng tuyệt đối là một nhiệm vụ kéo dài, vả lại độ khó cực cao.

Kỳ thật Tác Phi rất muốn cứu Hull ra, không liên quan đến việc y có phải là tiểu thụ hay không. Tác Phi chỉ nghĩ tới Hull một thân một mình ở dưới vực sâu, vĩnh viễn không thấy mặt trời, vả lại thương tích

chồng chất thì đã cảm thấy thực xót xa trong lòng. Một người chịu khổ sở như vậy.

Nhưng mà cậu lúc chơi game căn bản không có năng lực cứu y. Trước không đề cập tới việc cậu không có cách xuống vực sâu, cho dù bây giờ liền có Samuel cùng thú con trợ giúp, nhưng nếu vô pháp đạt được thần khí từ Cự Ma tộc thì cậu cũng không thể giải thoát Hull.

Kỳ thật mượn thần khí Cự Ma tộc một chút vẫn có thể, nhưng bi kịch chính là Cự Ma vương Barnor từ đầu đến đuôi đều hận cậu tận xương tận tủy. Tác Phi lúc ấy còn cảm thấy Barnor quá mức cố tình gây sự, rõ ràng là mấy nhà sản xuất game muốn hãm hại người chơi nên mới chế tác ra một địch thủ cường mạnh như vậy.

Nhưng sau khi trải qua sự kiện Arian, Tác Phi mới biết được, nguyên lai là mối thù giết tiểu thụ... Mà hiện giờ, Samuel tuy rằng không có cướp Arian đi, nhưng càng chết người đó là, bọn họ đã trực tiếp tiễn Arian về châu ông bà rồi.

Chuyện cũ không dám nghĩ lại, chỉ than bản thân không biết đọc.*

**ý là chuyện đã qua rất kinh hãi, không đủ dũng cảm để nhắc tới. Vì vậy, đành phải viện cớ là bản thân không biết đọc nên không thể thuật lại câu chuyện.*

Tác Phi lắc lắc đầu, đem tầm mắt dời đến trên người xích long. Cậu không ngờ rằng ở trong đây lại có thể gặp một con rồng còn sống khỏe mạnh, cường tráng, sinh cơ bừng bừng như vậy. Nguyên lai Hull còn có đồng bào.

Bởi vì lúc trước mạnh mẽ phá cửa tạo thành chấn động, dẫn đến việc cảnh tượng phía sau bốn cánh cửa đều hiện ra.

Tác Phi nhìn tổng thể, thật tình là cực kì thảm trọng.

Trừ bỏ Abel còn đang há mồm thở dốc chống đỡ, Lancelot, Harris cùng với Manzi đều đã bị vây trong trạng thái hôn mê, không rõ sinh tử.

Xem ra bọn họ cũng không thuận lợi thông qua thử luyện, phải chịu trừng phạt.

Abel tuy rằng đang đứng, nhưng tình trạng phi thường thảm thiết. Lưng hắn chịu một đạo vết thương thật lớn kéo từ bả vai đến mông, máu tươi không ngừng tuôn ra ngoài. Sắc mặt hắn trắng bệch, tuy chưa hôn mê nhưng cũng là đang cứng rần chống đỡ.

Nhưng mặc dù vậy, hắn vẫn có thể hùng hùng hổ hổ: “Miệ nó, Ma tộc chết tiệt này cứ nhiên sẽ dùng ma pháp hắc ám!”

Lời này khiến đầu óc Tác Phi khẽ động, có cái gì như vừa vụt qua. Vừa muốn cẩn thận suy ngẫm, lực chú ý của cậu lại bị hấp dẫn mất.

Abel thành công khiêu chiến, còn ba vị còn lại đều thất bại, bởi vậy địch nhân của họ lúc này cũng xuất hiện.

Tác Phi đảo mắt một lượt, hơi kinh hãi. Đó là một Nhân tộc, một Thiên tộc, cùng một Tinh Linh. Điều khiến Tác Phi kinh ngạc chính là: một đại pháp sư Nhân tộc thế nhưng có thể làm cho Lancelot thảm bại như vậy! Thật bất khả tư nghị.

Mà Tinh Linh kia cũng phi thường quái dị. Gã không cầm trong tay pháp trượng, cũng không có cung tiễn, ngược lại là nắm một thanh chủy thủ. Chủy thủ kia quang hoa lưu chuyển, vừa nhìn liền thấy giá trị xa xỉ. Tinh Linh này là một thích khách thần cấp sao?

Tên Thiên tộc kia càng thêm khoa trương. Gã tay trái cầm khiên, tay phải cầm cự kiếm. Tư thế này là một chiến binh? Không, là hiệp sĩ!

Đến thời điểm này, suy nghĩ mờ ảo trong đầu cậu dần dần trở nên rõ ràng.

Tại Jalands, mỗi ưu – khuyết điểm của một chủng tộc đều phi thường rõ ràng: Ma tộc cùng Thú tộc có lực tương tác ma pháp gần như là không; Thiên tộc sức mạnh vật lý phi thường hạn chế; Tinh Linh tộc độ nhanh nhẹn cao nhưng sức bật thấp; còn Nhân tộc là mọi thứ ở cân bằng ở mức thông thường, yếu đều.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại gặp một pháp sư Thú nhân thần cấp hệ mộc, một Ma tộc nguyên thủy có khả năng triệu tập nguyên tố sử, một hiệp sĩ Thiên tộc, một thích khách Tinh Linh thần cấp, cùng với một đại pháp sư Nhân tộc có thể đánh bại Thiên tộc!

Mà từ trong miệng Abel biết được hắn đang đối mặt với Ma tộc biết dùng ma pháp hắc ám!

Đây quả thực là dựa theo thiết kế chủng tộc của Jalands mà đem nhược điểm biến thành điểm mạnh. Nếu điều này xuất hiện ở đại lục Jalands, liền đủ để nhắc lên một cuộc biến hóa long trời lở đất.

Nhưng mà một màn càng làm cho Tác Phi khiếp sợ xuất hiện. Nhân tộc, Tinh Linh tộc cùng Thiên tộc nghịch thiên kia cứ nhiên lại tiêu thất vào hư không. Phương thức họ biến mất giống như lúc trước Ma tộc cùng Thú nhân bị bọn Tác Phi tiêu diệt giống nhau như đúc.

Đây là có chuyện gì? Tự nhiên bị cảm động mà chết hay là vì luồng ánh sáng đột ngột này chói chết?

Xích long nhìn thấy bọn họ tựa hồ thực hưng phấn, đôi cánh lớn còn run rẩy, thân thể to bự xoay xoay, rồi bắt đầu nói chuyện với Samuel.

Tại sao lại gọi là nói chuyện? Bởi vì y há miệng chính là Long ngữ, Tác Phi tỏ vẻ cậu chỉ biết hai người đang câu thông, còn câu thông cái gì liền... hoàn toàn không biết.

Xích long tựa hồ chỉ cảm thấy hứng thú với Samuel, nói rất nhiều, Samuel cũng đáp lại vài từ. Tác Phi đoán không ra bọn họ đang nói cái gì, nhưng xích long tuyệt đối là nói nhiều muốn chết...

Nghe không được nhưng Tác Phi cũng không lo lắng. Dù sao sau này Samuel sẽ thuật lại cho cậu biết.

Nhiệm vụ trước mắt của cậu là phải đi xem một chút tình huống của mấy vị đang và sắp hôn mê ở đằng kia.

Tác Phi nghĩ nghĩ, trước tiên đi tới chỗ Abel. Cũng không bắt công cái gì, thật sự là ba người kia đều đã ngất đi, mà Abel tốt xấu gì cũng còn thanh tỉnh. Thanh tỉnh nghĩa là ít nhất vẫn còn sống, giúp hắn trước liền có thể tăng lên tỷ lệ sinh tồn.

Tác Phi tới gần, Abel cũng không có bất luận phản ứng gì. Trên thực tế, ý thức hắn đã thực mơ hồ, chỉ là đang một hơi cứng rắn chống đỡ mà thôi. Nếu không bởi vì bản thân còn đang nguy hiểm, hắn đã sớm bất tỉnh.

Tác Phi không dám chậm trễ, vừa vung tay liền hạ xuống một luồng ánh sáng chữa trị trên người hắn. Tốc độ chảy máu của miệng vết thương thật lớn sau lưng hắn chậm hơn rất nhiều.

Nhưng vẫn như trước, máu không ngừng chảy. Tác Phi nhíu nhíu mày. Cậu không dám bại lộ năng lực đặc biệt của mình, nhưng thuật chữa khỏi thật sự không đủ tác dụng.

Đáng tiếc, cậu vì ý vào kĩ năng đặc biệt của bản thân, căn bản không nghĩ rằng mình sẽ cần băng vải cầm máu. Bây giờ, nếu chỉ dựa vào ánh sáng chữa trị để cầm máu, năng lượng của cậu nhất định sẽ cạn kiệt.

Suy nghĩ một chút, cậu đành phải hỏi Abel: “Trên người người có mang băng vải không? Ta giúp người xử lý miệng vết thương một chút.”

Abel gật gật đầu, thanh âm thực suy yếu: “Túi không gian bên hông ta. Bên trong có.”

Tác Phi biết Abel không động nổi, bởi vậy lấy túi không gian từ bên hông hắn ra. Cậu không tự tiện mở mà là đưa tới trước mặt Abel. Túi không gian đối với cư dân Jalandis mà nói là đồ vật riêng tư, mặc dù ở trong tình huống đặc biệt như vậy, nếu không được cho phép mà tự tiện mở ra cũng sẽ bị xem là không tôn trọng đối phương.

Hành động của Tác Phi, Abel tuy rằng không nói gì, nhưng sự cảnh giác lại hạ xuống không ít. Hắn cơ hồ là run run rẩy rẩy vươn tay, lấy toàn bộ băng vải trong túi không gian ra.

Số lượng băng vải rất nhiều, hơn nữa chất lượng phi thường tốt, là được làm ra từ bàn tay của thợ nổi tiếng. Nghĩ cũng đúng, Abel tốt xấu gì cũng là vương tử Ma Vực, loại đồ vật cứu mạng này khẳng định đều là xịn nhất.

Trong túi của Tác Phi có một lượng lớn dược tề do Anil cung cấp. Lúc này cậu đã dùng không ít dược tề tăng lực, nhưng dược tề cầm máu tiêu độc vẫn còn rất nhiều.

Tác Phi trước tiên rửa sạch những chỗ tụ huyết cùng với đồng quần áo dính máu, rồi chọn ra ba loại dược tề. Cậu vừa định bôi lên, lại dừng một chút, bắt gặp ánh mắt của Abel. Cậu không dùng thuật giám định hữu dụng của mình mà lấy ra giám định khí lần trước mua tại thành Bennis, dùng nó giám định qua một lượt, phân biệt là thuốc sát trùng, thuốc cầm máu cùng thuốc khép miệng vết thương.

Abel không nhìn giám định khí, ngược lại nhìn cậu thật sâu, sau đó nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Tình Linh, ta tin tưởng người.”

(Editor's note: Sau trận chiến, sức mạnh của Tác Phi suy yếu nên không còn giữ được lớp dịch dung Ma tộc lúc đầu, trở về hình dạng Tình Linh trong mắt người khác.)

Dưới tình huống này, người không tin cũng phải tin, Tác Phi âm thầm bĩu môi, đối với lời hấn nói cũng không để bụng. Cậu dựa theo trình tự bôi dược tề lên, xem xét một chút, tuy rằng hiệu quả không thực rõ ràng, nhưng là còn tốt hơn không.

Sau khi cậu dùng dược tề, Abel tựa hồ là hoàn toàn chống đỡ không nổi, rốt cuộc ngất đi.

Tác Phi trong lòng khẽ động. Trước mắt, trừ bỏ một con rồng xa lạ, những người khác ai cũng hôn mê. Có lẽ cậu có thể lặng lẽ dùng một chút năng lực đặc biệt?

Suy nghĩ này vừa nảy sinh, Samuel này giờ vẫn đang nói chuyện phiếm với con rồng bỗng nhiên nhìn qua, mở miệng chính là: “Không được dùng.”

Tác Phi dừng một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ. Nói cậu ích kỉ cũng đúng, nói cậu nghĩ xấu cho kẻ khác cũng đúng. Năng lực kia của cậu tại Jalandr mà nói thật sự có chút nghịch thiên. Vì thần khí mà con người có thể tranh nhau đến người sống ta chết, nói chi đến một năng lực có thể tiếp cận sự bất tử như vậy.

Hơn nữa, Tác Phi an ủi bản thân, những điều có thể làm cậu đều đã làm: bôi dược tề, quấn băng. Miệng vết thương của Abel đã dừng chảy máu, cho dù khôi phục chậm một chút nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Hít một hơi, Tác Phi không tiếp tục nghĩ nhiều, lại đi xem xét tình trạng của Harris. Y phục của Harris rách nát, nhưng trên người lại không có miệng vết thương gì rõ ràng. Tác Phi ghé vào chóp mũi của y dò xét, phát hiện còn có hơi thở, cũng không biết là do kiệt lực mà hôn mê hay là sao. Tác Phi không rõ tình hình, bất quá y ít nhất vẫn còn sống, cậu liền nhẹ nhàng thở ra.

Cậu vừa định đi về phía Lancelot, lại đột ngột dừng lại.

Không trung trống rỗng trước mắt xuất hiện một bóng người, trường bào màu đen, duy độc cổ áo có nửa vòng da lông thuần đen. Nhìn thấy bộ y phục này, Tác Phi quả thực là muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Bóng người từ từ trở nên rõ ràng, tiếp đó liền có một, hai người... Đồng tử Tác Phi mạnh mẽ co rút, ước chừng có hơn bốn mươi hắc y nhân từ trong hư vô xuất hiện!

Trong đó một người có mái tóc bạc dài, đồng tử màu đỏ, không phải là Grambli Evans thì còn ai?

Tác Phi hé mắt. Đây là bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng sao?

56. Chương 56

Trận thế này thực không nhỏ. Tác Phi không biết đám người kia rốt cuộc muốn làm gì, nhưng lúc trước khi Grambli chặt thánh thụ cũng chỉ dùng có bảy người, vậy mà hiện tại cư nhiên lại có nhiều hắc y nhân như vậy.

Tác Phi nhìn sơ qua một cái, có ít nhất hơn bốn mươi người.

Ngay thời điểm này, đám hắc y nhân phân tán ra, hình thành nửa vòng tròn bao bọc bọn họ lại. Bởi vì đầu của xích long quá lớn, bọn họ xếp thành hình cánh quạt, như vậy mới có thể bao vây bọn Tác Phi, đối diện với đầu rồng.

Trận thế này tuyệt đối là có chuẩn bị mà tới, hơn nữa là có ý đồ rõ ràng.

Về phần ý đồ này là gì, Tác Phi nhấp miệng, cậu cùng Samuel hẳn không có lực hấp dẫn lớn như vậy. Bọn họ tám phần là hướng về bảo tàng của bảo khố này, hoặc là vì con xích long kia.

Ở đây, ngoại trừ hắc y nhân, những người còn thanh tỉnh cũng chỉ có bọn Tác Phi, Samuel cùng với con xích long.

Xích long nổi giận trước tiên, rống lớn: “Những kẻ xâm lấn!”

Thanh âm rung trời vang lên, hơn nữa là dùng ngôn ngữ phổ thông của Jalands. Tác Phi ngẩn người. Nguyên lai con rồng này sẽ biết nói ngôn ngữ thông dụng a...

Xích long gầm xong, lại nói với Samuel: “Mời lên lưng ta ngồi, để ta tới chống lại những kẻ xâm lấn này.”

Nói xong, nó hơi hơi cúi đầu, ý bảo Samuel leo lên.

Samuel không hề do dự. Hắn rất nhanh tới bên người Tác Phi, ôm lấy cậu, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, một bước bật này cao ước chừng mười thước, rồi thoải mái dừng trên tấm lưng rộng lớn của xích long.

Tác Phi sau khi đã đứng trên lưng xích long rồi mới kịp phản ứng. Tiếp đó, cậu lại có chút lo lắng. Phía dưới còn có bốn người đang hôn mê... cũng không biết họ sẽ ra sao.

Sự lo lắng này của cậu rất nhanh đã không còn.

Bởi vì trong đám hắc y nhân phái ra bốn người, theo thứ tự đem Abel, Lancelot, Harris cùng với Manzi hôn mê trên mặt đất ôm đi.

Tác Phi nhíu nhíu mày. Cậu có chút nghi hoặc. Nhìn tình hình, hắc y nhân cũng không tính toán sẽ giết sạch bọn họ, nhưng mà không biết là bọn họ còn có tác dụng gì khác hay không.

Tác Phi thở dài. Ít nhất cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Từ khi Grambli vừa xuất hiện, tầm mắt của hắn đã không rời khỏi người Tác Phi.

Tác Phi trong lúc đánh nhau với lửa béo đã tiêu hao quá nhiều sức lực, tuy rằng ma pháp dịch dung không yêu cầu nhiều lực lượng lắm, nhưng muốn duy trì dịch dung thì cần phải thời thời khắc khắc bổ sung năng lượng.

Khi đang chiến đấu với lửa béo, Tác Phi một lòng một dạ đều đặt lên việc bảo vệ bản thân mình, tất nhiên không có tâm trí để duy trì thuật dịch dung. Mà sau đó, cậu lại bởi vì đã tiêu tổn quá lớn mà không dám tiếp tục dùng.

Bởi vậy, cậu đã sớm khôi phục diện mạo như trước.

Trên thực tế, thuật dịch dung của cậu có thể giấu diếm bọn Manzi, nhưng đối với cấp bậc này của Grambli, đa phần là không có tác dụng gì cho lắm. Vì vậy, cậu cũng lười đi lãng phí thể lực.

Lưng rộng rộng lớn, tầm mắt lại cao. Cậu đang đứng từ trên cao, rất có hàm xúc như đang cự cao lâm hạ* mà nhìn xuống Grambli.

**Cự cao lâm hạ: ở chỗ trên cao nhìn xuống, nghĩa là địa thế vô cùng có lợi.*

Dẫu vậy, cho dù đang ngược lên nhìn Tác Phi, khí thế của Grambli cũng không chút nào thay đổi. Hắn nhìn chằm chằm Tác Phi, ẩn dưới đồng tử đỏ tươi là cảm xúc không hiểu được.

Thằng đến khi bọn Abel bị người mang đi, Grambli mới nhìn Tác Phi, thông thả mở miệng: “Fell, con lại đây.”

Lời này vừa nói ra, Tác Phi thực rất muốn bật cười. Grambli đây đang coi hắn như thằng ngốc, hay thằng ngu, hay tuyệt đối là thằng đần vậy! Hai người tuy có danh phận phụ tử, nhưng không phải là từ lâu đã xé rách mặt rồi sao? Đừng nói cái gì mà người xa lạ, căn bản đã trở thành cừu nhân.

Vừa nghĩ tới Veeshan bởi vậy mà chết, Tác Phi càng là hỏa khí bốc lên đến đỉnh đầu. ‘Fell’ cái lông, ‘lại đây’ cái rắm. Còn thật xem lão tử là một đĩa đồ ăn à.

Bất quá những lời này Tác Phi không nói ra, nhưng hành động của cậu đã đại biểu hết thảy. Cậu nắm chặt tay Samuel, không chút lay động. Cái gì thì không biết, nhưng giả điếc thì cậu rành lắm.

Grambli nhúu nhúu mày, vừa định nói gì đó, Ma tộc ở bên cạnh đã mở miệng: “Tiểu Tinh Linh, nhanh chóng qua đây đi. Trong chốc lát bị ngộ thương sẽ không tốt.”

Tác Phi thờ ơ như trước. Cậu không tin được Grambli. Người này không đáng tin nhiệm.

Tầm mắt Grambli dừng ở trên đôi tay đang nắm chặt của Tác Phi và Samuel. Hắn lặng im một hồi, ngữ khí mềm đi rất nhiều: “Fell, không cần tùy hứng. Lại đây. Ta không muốn thương tổn con.”

Đây là diễn xuất từ đâu ra thế? Như thế nào tại giờ khắc này lại quan tâm tới nhi tử của mình? Những chuyện hắn làm trước đây vứt đầu hết rồi?

Hơn nữa, Tác Phi hẳn cảm bắt được một tầng hàm nghĩa khác trong lời nói của hắn, chính là kêu cậu qua đó, mà Samuel, Grambli là muốn giết chết.

Nhận thức này khiến Tác Phi hoàn toàn phát hỏa. Giết Veeshan rồi, giờ còn đem chủ ý đánh lên người Samuel. Grambli thật sự xem cậu là một quả hồng nhuyển, muốn bóp thế nào thì bóp à.

Chớp chớp mắt, Tác Phi áp chế lửa giận xuống. Cậu phóng thanh âm mềm nhũn, làm bộ như rất cuộc biết sợ, có chút khiếp đảm nói: “Phụ thân... Người... Con...”

Giọng của cậu rất nhẹ, nói phi thường hàm hồ, còn trộm mắt nhìn Samuel, bộ dáng kia như là bởi vì sợ hãi mà không dám tiếp tục nói.

Grambli vẫn luôn nhìn cậu, biểu tình rất nhỏ này của Tác Phi cũng rơi vào trong mắt hắn. Hắn nghĩ nghĩ, lại nói với hắc y nhân bên cạnh: “Đi đón nó qua.”

Hắc y nhân kia khựng một chút, nhưng cuối cùng vẫn tiến lên.

Tác Phi trong lòng cười lạnh. Thật đúng là tên nhát gan, có giỏi thì chính mình lại đây đi a. Bất quá, cậu vốn không cho rằng Grambli sẽ mạo hiểm như vậy. Có thể xử lý một tên hắc y nhân trước cũng được, tốt xấu gì cũng là một khởi đầu tốt để bọn họ trốn thoát!

Hắc y nhân kia vừa mới tiếp cận, Tác Phi đã nhảy bật lên, đoản kiếm rời khỏi vỏ, đâm thẳng tấp. Gã cũng có phòng bị, bật người ngăn cản, nhưng cho dù gã chặn được công kích của Tác Phi cũng không cách nào chống đỡ được lưỡi kiếm đen sắc bén đang đâm tới, lồng ngực trực tiếp bị xỏ xuyên qua, ngay tức khắc ngã xuống.

Hết thấy mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt, Tác Phi cùng Samuel phối hợp phi thường ăn ý, mà theo sát sau đó chính là tiếng rống giận của xích long.

Thời gian cho quan hệ phụ tử vô nghĩa cứ như vậy mà bị thô bạo đánh gãy.

Trong mắt Grambli là lửa giận đến bốc hơi. Hắn rút trường kiếm ra, chiến đấu hết sức căng thẳng.

Hình thể xích long thật lớn, há mồm phun ra ngọn lửa cao tới ước chừng hơn mười thước, hướng tới bọn hắc y nhân mà lao tới. Hắc y nhân cũng không phải ngồi không, bọn chúng lập tức kết trận, một lá chắn bằng thật lớn hình thành, thật sự đem lửa rồng bắn ngược trở lại.

Mà sau đó, một màn mưa cung tiễn được sắp xếp trước từ trên trời giáng xuống. Xích long mở ra đôi cánh lớn, che trời lấp đất, bảo hộ bọn Samuel dưới đó. Cung tên đụng tới đôi cánh cứng rắn không lập tức bị gãy mà là hòa tan trong nháy mắt.

Đồng tử Tác Phi co rút lại. Cung tiễn có độc!

Bất quá, lớp da kia của xích long thật tình không phải khoa trương, không những lì lợm mà còn kháng độc kháng hỏa, quả thực rất trâu bò.

Thấy xích long lông tóc vô thương, Tác Phi nhẹ nhàng thở ra. Cậu cùng Samuel căn bản không cần động tác gì, một mình sức chiến đấu của xích long đã nghịch thiên như vậy.

Thực lực của bọn hắc y nhân trên Jalandr tuyệt đối là đứng đầu, nhưng dẫu vậy, mặc dù đã dùng hết toàn bộ thủ đoạn trên người, đối mặt với xích long cũng không biết làm thế nào.

Hoàn toàn là bị động chịu đòn. Xích long không chỉ có ma pháp công kích hỏa hệ cường hãn, mà vùng đuôi lên một cái, công kích vật lý kia cũng là nhất đẳng.

Tác Phi trong lòng nghĩ, nếu đây đang ở trong game, vậy cậu nhất định có thể nhìn thấy thanh máu trên đầu bọn hắc y nhân ào ào rụng, mà xích long máu đầy tới ngàn vạn mới giảm có một chút.

Căn bản là đánh không lại đi!

Loại cảm giác ưu việt khi làm đỉnh đỉnh đại boss trong game thật sự quá tuyệt vời.

Tác Phi thực muốn reo hò cho xích long: cổ lên cổ lên, ngược chết bọn họ, này thì dám tới khi dễ ta! Đây tuyệt đối là báo ứng! Muhahaha!

Đặc biệt, Tác Phi nhìn thấy y phục trên người Grambli bị lửa rồng đốt tới rách nát, càng là thích không chịu được. Cái này là báo thù cho Veeshan, cái này là báo thù cho Stefan Evans đã biến mất. Tra phụ thân, thứ gì gọi là báo ứng, hãy cảm nhận cho rõ đi!

Từ từ. Tác Phi đang đắc ý, bỗng nhiên lại tinh mắt phát hiện một gương mặt quen thuộc trong đám hắc y nhân.

Hình thể kia từ từ lớn dần, cánh tay to bự và thân hình cự đại, cùng với đôi mắt hung ác vàng như chuông đồng.

Trong lòng Tác Phi lộp bộp một tiếng. Là Cự Ma vương – Barnor.

Người khác không hiểu, nhưng Tác Phi giờ này khắc này nhìn thấy Barnor, liền có một trận lãnh ý đánh úp lại. Barnor này giờ là rút nhỏ hình thể, ẩn nấp trong đám người.

Đến lúc này, Tác Phi nhớ lại những lời Grambli nói với cậu lúc trước, nháy mắt đã nghĩ thông suốt.

Cậu cứ cho rằng Grambli như thế nào lại tốt bụng như vậy. Từ lúc ở Valinor, hắn đã mặc kệ sống chết của vợ cùng con trai, tại sao đến bây giờ lại để ý. Tác Phi tận lực giả bộ thành bộ dáng kia dẫn hắn mắc câu, mà Grambli cư nhiên thật sự phái người qua đón cậu. Giả vờ rõ ràng như thế, nhưng Grambli lại dễ dàng chui vào.

Cậu còn tưởng rằng đầu Grambli bị lửa đá mất rồi, nhưng nguyên lai còn có chuyện như vậy.

Bọn họ căn bản là đang kéo dài thời gian!

Thần khí của Cự Ma tộc tên là Huyền Hình, năng lực đúng như tên gọi, có thể biến hóa hình dạng của mọi thứ, vô luận là vật thể sống hay không đều có tác dụng.

Lúc trước, Tác Phi để đoạt được Huyền Hình đã liều chết cùng Cự Ma tộc tiến hành một trận quyết chiến, cuối cùng miễn cưỡng giành được, nhưng cũng tổn thất nghiêm trọng. Cậu dùng lực lượng của Huyền Hình trợ giúp Hull thu nhỏ hình thể lại, lúc này mới cứu y từ vực sâu ra.

Tác Phi đã từng tiếp xúc với Huyền Hình, cùng biết thứ này khi muốn sử dụng thì yêu cầu phải có thời gian để khởi động, hơn nữa người dùng phải đứng không nhúc nhích, vả lại cần thêm thời gian bổ sung năng lượng.

Nếu là dùng trên hình thể của Barnor, có lẽ chỉ cần vài giây đồng hồ, nhưng nếu là thân hình cao tới trăm mét như xích long, thời gian bổ sung năng lượng sẽ dài hơn rất nhiều.

Điểm ấy, Tác Phi đã từng sử dụng trên Hull, vì vậy cậu lĩnh hội rõ ràng.

Barnor dưới bộ dạng hắc y nhân vừa mới tới đây đã bắt đầu nạp năng lượng cho Huyền Hình, mà tác dụng của bọn hắc y nhân cho tới giờ cũng không phải là để tiêu diệt cự long. Bọn chúng chẳng qua chỉ chống đỡ để kéo dài thời gian mà thôi.

Grambli ở trong này phát hiện ra cậu, cùng cậu nói chuyện vài câu bất quá là để câu giờ. Tác Phi tuy rằng vì nổi giận mà nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, bắt đầu trận chiến, nhưng tại thời điểm cần tranh thủ thời gian này, một giây đồng hồ cũng có thể quyết định thắng bại!

Trong lòng Tác Phi thật ảo não. Cậu quá mức tự tin với năng lực của Samuel, cự long và lửa béo, hơn nữa cậu căn bản không ngờ tới Barnor sẽ xuất hiện ở đây.

Barnor vì sao lại cùng một chỗ với bọn hắc y nhân, bọn họ rốt cuộc muốn gì?

Những điều này Tác Phi đều cố không nghĩ nhiều hơn. Trước mắt, cậu kiên quyết không thể để cho Huyền Hình được sử dụng thành công. Huyền Hình sở dĩ trân quý như vậy, không chỉ ở chỗ nó có thể biến hóa hình thể, mà trọng yếu hơn là nó có tác dụng áp chế lực lượng.

Đó cũng là lý do tại sao nó yêu cầu bổ sung năng lượng. Nó cần phải tập trung lên mục tiêu, sau đó dự đoán không gian lớn bé cỡ nào để chịu tải phần lực lượng này.

Nếu để bọn họ thực hiện được, sức chiến đấu của cự long sẽ biến mất.

Đến lúc đó cũng chỉ còn lại Samuel cùng lửa béo, đối mặt với hơn bốn mươi hắc y nhân này.

Đáy lòng Tác Phi một mảnh lạnh lẽo.

Đám người kia tuyệt đối có năng lực bức bách Samuel tới trạng thái không khống chế được...

57. Chương 57

Đệt mịe, kiên quyết không thể để cho các người thực hiện được!

Tác Phi hung tợn trừng Barnor. Thời gian không đợi người; trước mắt cậu phát hiện tuy không tính là sớm nhưng tuyệt đối không muộn, Barnor còn đang bổ sung năng lượng, nếu trong thời gian này đánh gãy gã, đám hắc y nhân này liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Hãy chờ mà nhận lấy lửa giận của cự long đi!

Về phần như thế nào đánh gãy, Tác Phi không định lãng phí thời gian bản thân đi cân nhắc. Hơn nữa, cậu tự mình hiểu rằng, bằng cậu thôi khẳng định không làm được.

Việc này cần phải nắm chặt thời gian. Cậu nhanh chóng nói hết những gì mình biết cho Samuel.

Samuel nghe xong, ánh mắt lóe lóe, sau đó trầm giọng nói: “Giao cho ta. Em không cần rời đi, nhất định phải ở trên lưng rồng.”

Tác Phi gật gật đầu, cậu sẽ không đi gây thêm phiền phức.

Samuel lại thấp giọng dặn dò cự long: “Nair, toàn lực công kích, không cần bảo lưu lực lượng.” Tiếp, lại chuyển sang hướng lửa béo: “Không cần dùng công kích quần thể, sử dụng pháp thuật đơn thể phối hợp với ta.”

Samuel không nói rõ ràng lắm, nhưng Tác Phi trong lòng cũng hiểu được đại khái.

Thế cục trước mắt cũng chỉ có Tác Phi biết được sự tồn tại của Huyền Hình, bản thân xích long không biết, nó căn bản không đem hơn bốn mươi tên hắc y nhân này đặt trong mắt, ngay từ đầu cũng chưa dùng hết toàn lực vì điều này đơn giản là không cần thiết.

Mà bọn Grambli cũng là nắm đúng điểm này, cho nên lực phòng ngự bọn họ yêu cầu để chống đỡ công kích cũng không cần quá kiên cố.

Nhưng hiện tại lại hoàn toàn tương phản. Cậu cùng Samuel nói chuyện này giờ, xích long nhất định nghe được. Dưới tình huống như vậy, nó làm sao còn có khả năng tiếp tục đùa giỡn với bọn hắc y nhân; nó nhất định sẽ xuất toàn lực. Cứ như vậy, áp lực đè lên người bọn hắc y nhân liền đột nhiên tăng lên.

Mà Samuel cùng lửa béo trong đám bọn cậu có sức tấn công tương đương với xích long, bọn họ một người công kích vật lý, một người công kích ma pháp, xứng đôi vừa lứa, nếu nhắm một vị trí mà đánh tới thì tỷ lệ một kích đánh bại gia tăng rất nhiều.

Đây đích thực là sách lược tốt nhất hiện nay.

Trong lòng Tác Phi có chút mất mát ngăn ngủi. Trong trận chiến như thế này, sức chiến đấu của cậu tuyệt đối là bất bất, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình để không liên lụy tới mọi người. Thực đáng thất vọng...

Lúc này cũng không phải là thời điểm để hối hận. Tác Phi đem đám mây đen trong lòng nhanh chóng đẩy sang một bên.

Không ngoài dự liệu, Samuel trực tiếp dùng máu đầu tim kích hoạt Tu La nhận. Đây là muốn đột kích cấp tốc.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến giờ, đôi cánh của xích long vẫn bảo hộ bọn họ bên trong. Tác Phi tìm một cái góc chết, hôn lên phần ngực của Samuel. Nhìn miệng vết thương khép lại, cậu mới vui lên một tí. Tốt xấu gì vẫn nên bảo trì trạng thái toàn thịnh.

Lực công kích của xích long tăng bạo phát, hắc y nhân bên kia có giây phút ngăn ngủi luống cuống tay chân, nhưng bọn chúng thật sự phối hợp rất ăn ý, lập tức kịp phản ứng lại, trận pháp thay đổi, tám khiên bằng cứng rắn như sắt biến thành lá chắn nước lấy nhu thắng cương, hiệu quả mạnh hơn nhiều.

Bọn họ quả thực là có chuẩn bị mà đến, xích long là cự long hệ hỏa, pháp thuật công kích cũng là hệ hỏa, mà phòng ngự của bọn họ lại là hệ thủy, thủy khắc hỏa, vận dụng tới xuất thần nhập hóa.

Tác Phi nhấp hé miệng, biết rằng cứ như vậy thì lực công kích của lửa béo cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Xem ra chỉ có thể trông chờ ở Samuel.

Samuel chọn thời cơ phi thường chuẩn xác, ngay tại thời điểm xích long toàn lực xuất một kích, hắc y nhân trở tay không kịp. Mục tiêu của hắn rõ ràng, hướng về phía Barnor vọt tới.

Không thể không nói, sức bật của Samuel thật kinh người. Hắn từ trước tới nay thậm chí chưa từng trải qua bất cứ huấn luyện kỹ năng gì, chỉ cầm một thanh thánh khí, lực lượng này liền có thể vượt qua toàn bộ Jalandr.

Nếu như nói công kích của xích long là một chiếc búa tạ đập lên, thì đòn tấn công của Samuel liền bén nhọn như một thanh chủy thủ sắc bén, mạnh mẽ cường thế rạch một vết trên trận hình phòng ngự kiên cố đầy đủ kia!

Tác Phi đứng từ trên cao, nhìn thấy rõ ràng, không khỏi muốn kêu lên ủng hộ. Quá lợi hại, thân hình nhanh như tia chớp, mà lực đánh vào càng giống cự lôi oanh đỉnh.

Dưới áp lực này, phòng ngự của hắc y nhân nháy mắt xuất hiện lỗ hổng. Tiếng thét thảm thiết vang lên, một hắc y nhân ngã vào vũng máu. Thiếu một người này, năng lực để chống đỡ cho trận hình phòng ngự lập tức yếu đi.

Tác Phi thúc giục xích long: “Tấn công tấn công. Cơ hội thật tốt.”

Xích long cũng không khiến cậu thất vọng, hít một hơi sâu, đạn pháo lửa cường lực liên rầm rầm oanh tạc qua.

Cái này càng khiến hắc y nhân luống cuống tay chân; trận hình vừa loạn, nhân tâm liền loạn, cứ như vậy càng lộ ra trăm ngàn chỗ hở.

Tác Phi trong lòng vừa mới có chút đắc ý, liền đột ngột thấy Grambli từ từ nhắm hai mắt lại mặc niệm cái gì. Tác Phi tập trung nhìn, liền thấy đồ vật trong tay hắn.

Lần này, Tác Phi trong nháy mắt mồ hôi lạnh đã ướt đẫm sau lưng.

Bọn chúng thậm chí có thứ này!

Jalands chỉ có ba món tam đại thánh khí, trong đó một là Tu La nhận trong tay Samuel, là thánh khí duy nhất có năng lực công kích, mà hai thứ còn lại, có một cái thẳng đến khi Tác Phi phá đảo toàn bộ game cũng không tìm được, mà cái cuối cùng, chính là đồ vật trong tay Grambli.

Nó tên là “Dời Ảnh”.

Chỉ nhỏ bằng một bàn tay, nhưng năng lượng lại nghịch thiên.

Đơn giản mà nói, chính là tùy thời tùy chỗ có thể sử dụng truyền tống trận kích cỡ lớn. Chỉ cần trước tiên chỉ định khu vực, như vậy người nắm giữ nó liền có thể tùy tiện tiến hành truyền tống.

Sau khi một số lượng lớn hắc y nhân đều chết sạch, Grambli lấy cái này ra, muốn làm gì thì quả thực không cần nói cũng biết.

Thật sự không nghĩ tới, bọn họ còn có một chiêu này.

Suy nghĩ ấy vừa nhanh chóng xuất hiện trong đầu Tác Phi, Grambli đã thành công kích hoạt Dời Ảnh.

Bạch quang chợt lóe, tại chỗ nguyên bản có hắc y nhân ngã xuống trong tíc tắc đã có người mới thay thế, vị trí đều không chút sai lệch, trận hình lúc trước bị công kích tới thất linh bát lạc* lần thứ hai khôi phục nguyên hình; thậm chí bởi vì thay người mới mà thể lực sung túc, uy lực trận hình cũng tăng nhiều.

**chỗ này chỗ kia, nằm rải rác*

Tác Phi kinh hãi nhìn. Cậu vội vã đem tầm mắt dời về phía Samuel, cơ hồ muốn hô to thành tiếng.

Samuel đã xâm nhập sâu bên trong trận hình, bởi vậy mặc dù trận hình một lần nữa được khôi phục nhưng cũng không cách nào chống đỡ được hắn. Nhưng mà... một đạo bóng đen rất nhanh xuất hiện ngay sau lưng Samuel.

Tác Phi chỉ nhìn thấy đó là một nam tử mặc trang phục kiên cố, mái tóc đen như mực, đường cong khuôn mặt lạnh liệt như băng. Tư thế gã cầm đoản kiếm trong tay rất đặc biệt, nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Samuel bị hung hăng xỏ xuyên qua, vị trí không sai một tấc, đúng là ngay đầu tim.

Ánh mắt Tác Phi bị máu tươi nhuộm đỏ.

Samuel cơ hồ là vô địch, nhưng hắn lại có một nhược điểm, chính là trái tim của hắn. Máu trong cơ thể hắn có thể tùy tiện chuyển hóa, nhưng duy độc máu trong tim là không thể.

Cái thứ gọi là trạng thái không khổng chế được của Samuel, điều kiện là chỉ còn lại một tầng máu, mà trên thực tế là chỉ còn lại máu trong tim, sau đó hệ thống tự bảo vệ sẽ bị mạnh mẽ kích hoạt, tiến vào trạng thái công kích mù quáng không thể khổng chế.

Nhưng nếu mà máu trong tim của hắn trước tiên chảy hết, mặc dù trong cơ thể Samuel vẫn còn một lượng lớn máu, hắn cuối cùng sẽ thật sự tử vong...

Samuel sẽ chết... Nhận thức này nổ tung trong đầu Tác Phi, khiến máu toàn thân cậu như bị đông lạnh, cứng ngắc, không còn chút tri giác.

Mặc dù ngực bị xỏ xuyên qua, thần sắc Samuel vẫn không thay đổi. Hắn căn bản không quan tâm tình trạng sau lưng mình, như là hoàn toàn không bị thương, dựa theo lộ tuyến đã sớm định ra mà thẳng tiến đến chỗ Barnor.

Kẻ tập kích thấy Samuel trọng thương như thế mà cư nhiên còn có thể bất vi sở động*, cũng không khỏi sửng sồ, nhưng rồi gã chợt triển khai thể công càng thêm mãnh liệt.

**không bị ảnh hưởng*

Nhưng đã chậm. Tốc độ của Samuel nhanh dữ dội, trong chớp mắt đã tới gần Barnor. Barnor vẫn đang bổ sung năng lượng cho Huyền Hình, gã vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn.

Ma tộc nguyên thủy tóc đen, trước ngực là máu tươi nở rộ như loài hoa độc yêu dã nhất, đôi đồng tử màu tím phẳng phất vực sâu vô tận. Trong lòng Barnor vô cùng kinh hãi, trên người trong nháy mắt truyền tới đau nhức.

Hai tay của gã cư nhiên bị mạnh mẽ chặt đứt.

Cự Ma vương phát ra tiếng rống to đầy phẫn nộ, nhưng vô pháp ngăn cản Huyền Hình bị cướp đi.

Quá trình bổ sung năng lượng bị đánh gãy, Samuel đoạt được Huyền Hình, nhưng mà hắn lại bị hãm sâu trong dịch doanh.

Tác Phi vội vã lấy lại tinh thần. Sắc mặt cậu trắng bệch, bước đi có chút phù phiếm. Cậu rất sợ, vô cùng sợ. Cậu chưa bao giờ cảm giác được tử vong một cách chân thật như bây giờ.

Không phải là bản thân mình tử vong, mà là Samuel tử vong.

Không, sẽ không!

Mọi Tác Phi không tự giác run rẩy, nhưng cậu cường ngạnh ép buộc chính mình trấn định lại.

Còn có biện pháp, cậu có thể cứu Samuel.

Đã không còn kịp giờ suy nghĩ nhiều, Tác Phi gọi thú con, nhanh chóng dẫn dò nó một phen, thú con trịnh trọng gật gật đầu.

Sau đó, cậu ngồi trên người thú con, chạy ra khỏi đôi cánh bảo hộ của cự long, phóng thẳng tấp xuống dưới.

Bởi vì Samuel đoạt được Huyền Hình, đám hắc y nhân chung quanh Barnor đã triệt hồi màn phòng hộ, toàn bộ biến thành công kích. Bọn chúng muốn giành lại Huyền Hình, bởi vậy tất cả lực phòng ngự đều chuyển hóa sang lực công kích, bức thiết phải giết Samuel.

Mà chuyện này vừa vặn cho Tác Phi một cơ hội. Không có lá chắn nước ngăn cản, cậu có thể dựa vào tốc độ của thú con để tiếp cận Samuel.

Đó cũng không phải là một nhiệm vụ thoải mái. May mắn là thú con có lớp da lông với sức chống cự cường đại, bởi vậy bọn họ mới có thể xuyên qua vô số ma pháp hung mãnh, vọt vào trong vòng chiến đấu.

Máu từ tim Samuel đang không ngừng chảy ra, nhưng động tác của hắn không hề ngừng lại. Tu La nhận vùng tới chỗ nào liền cắn nuốt sạch một sinh mạng nơi đó.

Vì sức chiến đấu hung hãn của hắn, hắc y nhân có chút khiếp đảm, nhưng chỉ có Tác Phi biết, đây căn bản là nỗ lực hết đà, không thể trì hoãn thêm nữa, phải đến giúp hắn cầm máu.

Sau khi tiếp cận Samuel, Tác Phi từ trên người thú con nhảy xuống, rút ra đoản kiếm bảo vệ bản thân. Đi tới gần, cậu mới nhìn thấy cảnh tượng chân thật.

Samuel tuy rằng khí thế vẫn thẳng, nhưng sắc mặt lại trắng tới cơ hồ trong suốt, một đôi mắt tím đã gần trở thành màu đen, âm u tới một chút ánh sáng cũng không có.

Tác Phi nhảy vài cái lấy đà, đem những hắc y nhân đang chặn đường chế trụ, trực tiếp dừng cạnh người Samuel.

Nhìn cậu tới gần, vẻ mặt luôn bình tĩnh của Samuel rốt cuộc dao động, thanh âm của hắn sắc bén trước nay chưa từng có: “Không được!”

Hắn biết Tác Phi muốn làm gì.

Đã đến nước này, hắn vẫn còn cố kỵ, lo lắng, tình nguyện bản thân mình cứ như vậy chết đi, cũng không muốn năng lực của Tác Phi bị bại lộ dưới tình huống như vậy.

Tác Phi không đáp lại. Cậu là một người thực ích kỷ. Cậu có thể vì mình mà không cứu Abel, không cứu Harris, thậm chí dưới trường hợp có người xung quanh cũng sẽ không cứu lão Eugene. Nhưng mà cậu không thể, tuyệt đối không thể không cứu Samuel.

Đừng nói chi bại lộ năng lực, cho dù là lấy mạng đền mạng thì có sao?

Trên thế giới này, cậu chỉ có Samuel.

Chỉ có người này, vĩnh viễn không thể buông tay.

Cậu từ từ nhắm mắt lại, gần như thành kính mà hôn lên. Một trận thánh quang chói mắt đột nhiên bùng sáng, bao vây hai người trong đó.

Cam tâm tình nguyện kính dâng, đạt được thần lực khởi tử hồi sinh.

58. Chương 58

Thánh quang rút đi, hai người ở trung tâm từ từ hiển lộ ra.

Cảnh tượng này khiến mọi người chung quanh đều ngẩn người. Ma tộc nguyên bản bị trọng thương thể trong nháy mắt đã khôi phục lại như ban đầu – đây là năng lực chữa trị khủng bố thể nào? Ngay cả mục sư Thiên tộc cũng không có khả năng như thế!

Trong tích tắc, ánh mắt mọi người đều khóa trên người Tác Phi.

Tinh Linh này, vậy mà có năng lực chữa trị cường đại như thế!

Grambli đứng ở xa, đôi mắt híp lại, cảm xúc không biết tên xẹt qua nơi đáy mắt, mà nam nhân khiến Samuel bị thương kia lại nhìn chằm chằm Tác Phi, vẻ mặt rất bí hiểm.

Những chuyện đó Tác Phi đều không chú ý tới. Trên thực tế, hiện tại cậu chỉ có thể há to miệng thở dốc, luôn có cảm giác rằng nếu không làm vậy cậu lập tức sẽ nghẹt thở mà chết.

Lần trước cứu lão Eugene cũng chỉ bị hư thoát, mà lần này cậu đại khái là trực tiếp cạn kiệt luôn. Đầu óc choáng váng mê muội, thân thể một chút khí lực cũng không có, nếu không phải bởi vì vẫn đang thời khắc nguy hiểm, cậu đã sớm ngất đi rồi.

Hiện tại hoàn toàn là dựa vào ý chí chống đỡ.

Tổng công đại nhân vừa được buff đầy máu hoàn toàn bạo phát rồi. Hắn một tay ôm Tác Phi, tay kia siết lấy Tu La nhận, triệt để hóa thân thành một vị Tu La lấy mạng người.

Kiểm khí quét đến chỗ nào, bất luận màn phòng ngự gì cũng trở nên yếu ớt như một tờ giấy mỏng manh, dễ dàng liền có thể xé rách. Tu La nhận phảng phất đáng vẻ một con độc xà phun nọc độc, há mồm nhất định sẽ thấy máu, rồi sau đó chính là một tánh mạng.

Huyền Hình bị cướp đi, lực lượng Ma tộc lại kinh khủng như thế.

Trận hình hắc y nhân hoàn toàn bị quấy rối.

Vô pháp dùng Huyền Hình áp chế xích long, bên trong lại bị Samuel điên cuồng sát hại, hai mặt thụ địch như vậy, may là có Dời Ảnh tồn tại nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu.

Tổn thất này quá mức nặng nề, mà cuối cùng vẫn không cách nào đoạt được đồ vật mong muốn, trong mắt Grambli liền bùng lên ngọn lửa, tức giận đến muốn bốc hơi.

Cứ như vậy rút lui, hắn làm sao có thể cam tâm!

Nam nhân xa lạ lúc này khiến Samuel bị thương nhìn tình hình này, hé mắt nói: “Grambli, truyền tống đội thân vệ của ta tới đây.”

Grambli ngẩng đầu nhìn gã, sững sờ, nhưng lập tức rũ mắt xuống, bắt đầu thao tác Dời Ảnh.

Mà ngay lúc này, nam nhân xa lạ đã nhảy vào chiến cuộc. Thanh chủ thủ gã cầm trong tay thật đặc biệt, thân đao là màu ngân bạch, lưỡi đao có một cái móc câu, bén nhọn như răng nanh của một sinh vật nào

đó. Như vậy, chủ thủ có thể dễ dàng xé rách yết hầu kẻ khác, vừa ra tay là muốn mạng người.

Mà tư thế cầm chủ thủ của gã cũng rất đặc biệt, không giống như đang nắm chặt, ngược lại như là mọc trên tay gã, linh hoạt quen thuộc đến kì cục.

Gã vừa ra tay liền chặn thế công của Tu La nhận, cứu được một hắc y nhân.

Tốc độ Samuel rất nhanh, sức bật cực mạnh, lực lượng cũng thực siêu phàm. Tại thời điểm đối mặt với hắc y nhân khác, những ưu thế này càng thêm rõ ràng. Bởi vậy, hắc mặc dù một tay tác chiến nhưng cũng dễ dàng như đang chặt củ cải.

Nhưng mà sau khi nam tử xa lạ gia nhập trận chiến, tình thế không còn nghiêng về một bên như cũ nữa. Nam tử này vô luận là tốc độ hay thân thủ đều tương xứng với Samuel.

Giờ khắc này, Samuel còn ôm Tác Phi, liền rõ ràng bị vây trong thế yếu.

Tác Phi đã nghỉ ngơi hồi được chút sức. Samuel đích xác đã khôi phục hoàn toàn, nhưng nếu muốn hắc vừa che chở cho cậu, vừa đấu với nam tử xa lạ này thì phần thắng thật sự không lớn.

Không được, cậu không thể liên lụy Samuel. Nếu tiếp tục như vậy, cậu nhất định sẽ hạn chế Samuel, quả thực là ban một cơ hội cho kẻ lạ mặt trước mắt giết hắc, rồi sau đó chỉ còn một con đường chết. Hơn nữa, cậu không thể xác định là bản thân có thể lại tiến hành chữa trị cho Samuel không.

Cậu hít sâu một hơi, đôi tay vô lực run rẩy lùi tất cả được tề trong túi không gian ra, sau đó một hơi uống hết.

Chỉ có thể cầu nguyện rằng sẽ không có tác dụng phụ. Tác Phi nắm tay, cảm giác hồi phục được một ít khí lực.

Cậu như trước vẫn tựa lên người Samuel. Mặc dù là dưới tình huống hỗn loạn, nguy hiểm như thế này, chỉ cần ở bên Samuel, cậu đã cảm thấy phi thường an tâm. Nhiệt độ người này, cơ thể người này, nhịp tim người này, khí tức người này, tất cả đều cho cậu cảm giác được sức mạnh của sinh mệnh.

Nhất định sẽ sống sót. Nhất định phải sống sót.

Cậu dựa vào Samuel, nhẹ giọng nói: “Em khôi phục hơn rồi, trong chốc lát em sẽ nhảy lên người thú con, trước tiên phá vòng vây ra ngoài.”

Samuel hiếm thấy mà do dự một chút. Hắc biết ý tứ của Tác Phi. Dưới tình huống này mà nói, đây là phương án rút lui tốt nhất của bọn họ. Nam nhân trước mắt rất mạnh, nếu mà hắc cố ý muốn vừa che chở Tác Phi vừa đánh nhau, tỷ lệ thất bại rất lớn. Nhưng nếu hắc một lòng đối địch, như vậy nhất định có thể

giết chết gã ta.

Những điều này hẳn đều hiểu, nhưng mà hẳn lại không muốn buông tay. Cảm giác nguy hiểm vô pháp biết trước tương lai cứ quanh quẩn trong đầu hẳn, bởi vì không thể khống chế được nó nên mới cảm thấy bất an.

Lực lượng của bản thân nam tử xa lạ tương đương với hẳn. Tuy rằng hẳn có thánh khí Tu La nhận trợ giúp, nhưng thanh chủ tử trong tay nam tử kia cũng không phải là vật phàm. Mà tối trọng yếu là, nam nhân này thân kinh bách chiến, cũng có đủ loại tuyệt kỹ chống đỡ. Nếu mà sơ suất đối địch, khả năng cao rằng hẳn sẽ không bảo hộ được Tác Phi. Nếu như vậy, không bằng đánh ra một lỗ hổng, trước hết đem Tác Phi đưa đến nơi xích long.

Chủ ý đã định, Samuel không có chút ý tứ muốn buông Tác Phi ra, nhưng hẳn lại không tiếp tục ham chiến.

Đối mặt với sự khiêu khích của nam tử xa lạ, Samuel làm như không thấy. Lấy thực lực hiện nay của hẳn, nếu không dùng cứng đối cứng mà thay vào đó là nhìn chuẩn một vị trí rồi phá vòng vây, đến chỗ xích long thì cũng không khó khăn.

Tuy rằng cứ như vậy sẽ không thể cùng xích long đồng thời trong ngoài giáp công đâm hắc y nhân, nhưng có thể cam đoan sự an toàn của Tác Phi.

Thắng bại chính là vấn đề thời gian, không tất yếu trong nhất thời đi tranh đấu, độ khí phách với nhau.

Động tác này của hẳn, nam tử xa lạ tự nhiên nhìn thấy. Trong mắt gã xẹt qua một tia kinh ngạc, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, thể công mạnh hơn, còn nhân cơ hội ngoác miệng trào phúng một câu: “Đánh không lại liền muốn chạy thoát?”

Samuel bất vi sở động. Hẳn né khỏi công kích sắc bén, ánh mắt bình tĩnh nhưng chấp nhất nhìn vào một điểm, dồn nén lực lượng chờ đột phá.

Thấy Samuel như vậy, trong lòng nam tử xa lạ có chút sốt ruột, nhưng trên mặt không hề hiện ra. Gã phóng tầm nhìn về phía Grambli, thâm tâm đã có tự tin về chuyện sắp diễn ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tại xung quanh Samuel, đột ngột xuất hiện bảy thân ảnh cầm trong tay chủ tử, tốc độ nhanh tới mức mắt thường cũng không thể phân rõ.

Trong lòng Tác Phi cả kinh. Đây là tiềm hành*! Cứ nhiên lại có nhiều thích khách thần cấp biết tiềm hành như vậy!

**tiềm hành: thuật ẩn nấp khí tức, di chuyển kín đáo không bị ai phát hiện. Sẽ được nhắc lại lần nữa ở một số chương sau.*

Mục tiêu công kích của bọn họ nhất trí, đều hướng về ngực Samuel, chính xác không sai lệch một li.

Tốc độ phối hợp của thích khách thần cấp là hạng nhất, nhưng điều này cũng không thể tạo thành thương tổn cho Samuel. Lực lượng của bọn chúng kém hẳn rất nhiều, Samuel nắm Tu La nhận che trước ngực, không những thực sự lưu loát tiếp được đòn công kích này mà còn bắn ngược nó ra ngoài.

Nhưng mà như vậy vẫn chưa phải là chấm dứt. Ngay tại thời điểm Samuel toàn lực chống trụ một kích kia, nam nhân xa lạ bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, phương hướng của chủy thủ nhắm thẳng tới cánh tay trái của Samuel.

Đó đúng là cánh tay đang ôm Tác Phi. Đến thời khắc này, ý đồ của nam tử xa lạ đã phi thường rõ ràng.

Gã muốn cướp đi Tác Phi!

Hoặc là buông Tinh Linh ra, hoặc là cứng rắn thừa nhận một đao, sau đó khả năng vô cùng cao là toàn bộ cánh tay đều bị hủy.

Khóe miệng nam tử xa lạ lộ ra một nụ cười. Ma tộc, người muốn lựa chọn như thế nào đây?

Hết thấy chuyện này phát sinh như điện quang hỏa thạch, mặc dù thân thủ Samuel cực nhanh, dưới tình huống thế này cũng căn bản không nghĩ ra khả năng thứ ba.

Buông Tác Phi ra, thu hồi cánh tay lại có thể tránh cho thương tổn, nhưng Tác Phi sẽ bị cướp đi.

Không buông ra, thanh chủy thủ sắc bén kia vô cùng có thể phế đi cánh tay của hắn, nhưng sẽ có chút thời gian giảm xóc để dùng tay kia bảo vệ Tác Phi.

Trên thực tế, đây đối với Samuel mà nói, đơn giản không phải là một vấn đề cần phải lựa chọn.

Hắn sẽ không buông tay, cũng không có khả năng buông tay.

Mắt thấy chủy thủ sắp sửa hạ xuống cánh tay, Tác Phi này giờ vẫn luôn trầm mặc lại đột ngột dùng chút lực, kéo thấp cánh tay Samuel xuống, dùng thân thể của chính mình cản lên.

Tốc độ chủy thủ không giảm, trực tiếp đâm vào lưng Tác Phi.

Một trận đau nhức đánh úp lại, trán Tác Phi nháy mắt thấm ra mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, nam tử xa lạ cũng không như vậy mà dừng tay. Gã nắm chặt chủy thủ, khẽ mỉm cười: “Buông

hắn ra, hay là giết chết hắn?”

Samuel buông lỏng tay ra.

Nụ cười của nam tử càng rộng hơn. Gã một tay tiếp nhận Tác Phi, hô to một tiếng: “Grambli...”

Nhưng ngay sau đó, thanh âm của gã im bất, dừng lại.

Samuel thế nhưng lại không thềm quan tâm đến công kích của bảy tên thích khách thần cấp kia. Hắn nắm chặt Tu La nhận, thẳng tắp đâm vào ngực gã ta.

Chưa từng thấy qua ánh mắt ám trầm như vậy, âm u như vực sâu địa ngục, đồng tử tím bị sắc thuần đen che giấu. Trong nháy mắt đó, gã cho rằng mình đã thấy được Ma Thần trong truyền thuyết.

Đây là tia ý thức cuối cùng của Ma vương Linde trước khi hôn mê.

Nhưng mà gã chung quy vẫn thành công. Mặc dù gã như vậy mà tử vong thì Tinh Linh này cũng đã lọt vào tay gã. Dời Ảnh truyền tống sẽ đưa bọn gã tới Ma Vực.

Tác Phi là bị đau mà tỉnh. Cơn đau bén nhọn phía sau lưng khiến cậu cơ hồ muốn hét chói tai thành tiếng. Thời điểm đâm bị thương cũng không thấy đau như hiện tại, tựa hồ là miệng vết thương được đổ một loại chất lỏng nào đó. Thứ này như đang xát muối lên miệng vết thương, khiến đầu óc hơi thanh tỉnh của cậu từng đợt chóng mặt.

Cậu chỉ mơ hồ nghe được có người nói bên tai: “Đề hắn lại, đừng để hắn làm nứt miệng vết thương.”

Thanh âm hoàn toàn xa lạ cũng không cách nào khiến não cậu trở nên tỉnh táo. Trên người rõ ràng một điểm khí lực cũng không có, nhưng cậu nhịn không được mà muốn run rẩy. Đau. Rất đau.

Không biết duy trì bao lâu, cơn đau đón kịch liệt rồi cuộc qua đi. Tác Phi lại lâm vào hôn mê.

Thời điểm lần thứ hai tỉnh dậy, phía sau chỉ cảm giác ngứa một chút, nỗi đau xé ruột xé gan đã tiêu thất. Đầu Tác Phi mờ mịt. Cậu mở mắt ra, cảnh tượng lọt vào tầm mắt từ đầu đến đuôi đều xa lạ.

Đây là một gian phòng ngủ, thực lớn, thực xa hoa. Chiếc giường màu tím như được một tầng mây khói bao phủ bên trên, thêm rất nhiều thần sắc bí ẩn.

Tác Phi chống cánh tay, miễn cưỡng ngồi dậy, bên tai lại truyền đến thanh âm quen thuộc: “Cẩn thận miệng vết thương.”

Giọng nói này tuy thân quen nhưng lại khiến cậu chán ghét đến cực điểm.

Cậu quay đầu, quả nhiên là Grambli.

Cậu nhìn chăm chăm Grambli, sự chán ghét cùng phẫn hận trong mắt không chút che giấu.

Grambli như là không nghe được, tuy rằng mặt lạnh lùng nhưng phi thường cẩn thận kê một cái gối đầu sau lưng cho Tác Phi, để thân trên cậu có thể dựa vào, không cần phải cố hết sức như hồi nãy.

Động tác này không giúp vẻ mặt Tác Phi cải thiện, ngược lại chính là đạt được càng thêm nhiều sự chán ghét.

Mèo khóc chuột giả từ bi*, đã dưới hoàn cảnh này rồi còn giả bộ cái gì!

**nước mắt cá sấu, tâm địa độc ác giả bộ lương thiện*

Grambli đi ra một chút, chỉ chốc lát đã trở lại, trong tay bưng một cái chén, đưa tới trước mặt Tác Phi: “Uống xong sẽ khôi phục nhanh hơn một chút.”

Tác Phi ngay cả động cũng không thêm.

Grambli hơi hơi nhú mày, cuối cùng cũng đặt cái chén lên bàn trà cạnh đầu giường.

Hắn ngồi xuống, nhìn Tác Phi, nhẹ giọng nói: “Fell, con vẫn luôn muốn biết thêm về chuyện này. Ta hiện tại đều nói cho con nghe, được không?”

Tác Phi nói ra suy nghĩ của mình:

Tác Phi: **Khóc lớn ~** Người cái đồ mẹ kế này, thế mà lại ném ta vào trong dịch doanh.

Thân mẹ: Con trai ngoan, lão công của con lập tức sẽ tới đón con, kiên nhẫn xiu.

Tác Phi: Lão công cái đệt á! Là lão bà!

59. Chương 59

Những lời này thành công khiến Tác Phi đem câu đuổi người đã sắp ra khỏi miệng nuốt ngược trở vào.

Cậu muốn nghe xem Grambli muốn nói cái gì, và còn có thể nói cái gì!

Tác Phi hướng tầm mắt về phía Grambli. Thần sắc cậu thực bình tĩnh, mặc dù trong lòng có chút ngạc nhiên nhưng không hề thể hiện trên mặt. Cậu từ chối cho ý kiến mà nhìn Grambli, một bộ dáng người muốn nói liền nói, không muốn nói liền lập tức dứt đi.

Grambli nhìn chằm chằm Tác Phi. Thấy Tác Phi như vậy, hắn tựa hồ hơi chút mất mát. Khách quan mà nói, bộ dạng Grambli phi thường xuất sắc; hắn là Tinh Linh thuần huyết, có khuôn mặt xinh đẹp như vậy là đương nhiên.

Nhưng hắn lại bất đồng với vẻ ngoài hoa lệ lại có chút sắc sảo của Manzi; tuổi tác của hắn, khí chất của hắn sẽ thường xuyên khiến người khác xem nhẹ dung mạo ấy.

Mà khi hắn lột bỏ phần hờ hững lãnh ngạnh kia, vẻ mặt mềm đi, thì người sẽ phát hiện rằng dung nhan của hắn đích thật là vô cùng tinh xảo.

Thanh âm của hắn rất nhẹ nhàng nhưng thực trịnh trọng: “Fell, ta cũng không phản bội Tinh Linh tộc. Ta căn bản không có khả năng phản bội chủng tộc của chính mình. Ta vĩnh viễn kiêu ngạo vì bản thân là một Tinh Linh thuần huyết. Vinh quang của chúng ta chính là huyết thống này; đó là điều vĩnh viễn không thể thay đổi.”

Những lời này... nếu nói cho Stefan nghe, không chừng y sẽ thực kích động, nhưng đối với Tác Phi mà nói, cậu căn bản không quan tâm. Cái gì mà Tinh Linh, cái gì mà huyết thống, thật xin lỗi, cậu là một người Địa Cầu, đơn giản là không có cách nào thấu hiểu được đi.

Bất quá, trong mắt Grambli, cậu hiện tại chính là Stefan Evans, bởi vậy cậu phải diễn xuất cho đầy đủ.

Vì thế Tác Phi mở miệng: “Nhưng mà người đã chặt đứt thánh thụ, đó là vinh quang mà thần ban cho Tinh Linh tộc chúng ta.”

Nghe nói như thế, vẻ mặt Grambli tối sầm, ngữ khí nguyên bản nhu hòa lại trở nên lãnh ngạnh: “Vinh quang? Không, đó là sỉ nhục!”

Tác Phi nhìn hắn.

Grambli hơi bình tĩnh cảm xúc một chút, lại cứng ngắc dời đề tài: “Miệng vết thương khôi phục như thế nào rồi? Còn đau không?”

Vào một cái đã chuyển đến chuyện này, Tác Phi có chút há hốc mồm, bắt quá cậu vẫn theo bản năng nói: “Không đau, chỉ có hơi ngứa.”

“Xoay người ta nhìn xem.”

Đầu óc Tác Phi có chút lơ mơ, cậu cơ hồ không biết có phải mình vừa nghe lầm hay không. Mới còn thảo luận về vấn đề lớn như việc chặt thánh thụ, như thế nào lúc này lại muốn nhìn miệng vết thương rồi...

Ngay tại lúc cậu đang ngốc lảng, Grambli cư nhiên trực tiếp cúi người, xoay toàn bộ thân thể cậu sang một bên, để cậu đưa lưng về phía hắn, miệng vết thương cứ như vậy bại lộ trước mắt hắn.

Tác Phi sửng sờ. Vừa rồi trốn trong chăn nên không có cảm giác, mà lúc này ngồi dậy, cậu mới phát hiện mình vậy mà không mặc quần áo!

Rồi sau đó, ngón tay lạnh lạnh chạm khẽ vào lưng cậu, khiến cậu nháy mắt hoàn hồn, quay người lại, giận dữ trừng Grambli.

Grambli lại cười cười nói: “Khôi phục rất tốt, ta mang con đi nơi này.”

Tâm tình vừa có chút nổi đóa của Tác Phi hơi bình tĩnh lại. Được rồi, cậu có thể lý giải, hẳn là Grambli có lời gì muốn nói với cậu tại một địa phương đặc biệt, mà vừa rồi chỉ là kiểm tra miệng vết thương, nhìn xem cậu có thích hợp di chuyển không?

Tác Phi tuy rằng bất mãn đối với Grambli, nhưng có thể rời khỏi gian phòng này thì đúng là giải đúng chỗ ngứa. Đừng nói đến miệng vết thương đã tốt rồi, cho dù là không tốt cậu cũng sẽ cứng rắn nói tốt.

Từ đầu giường cầm lấy quần áo, Tác Phi chỉ chốc lát sau đã mặc y phục chỉnh tề.

Nhìn cậu động tác lưu loát, Grambli hơi nhếch khóe miệng một cái: “Fell, con trưởng thành rồi.”

Tác Phi ngẩng đầu cười lạnh: “Tạ ơn người ban tặng.”

Grambli dừng một chút, cuối cùng lựa chọn không nghe thấy gì.

Kỳ thật, lúc ở trong phòng, Tác Phi đã ần ần có cảm giác rằng phong cách trang trí gian phòng này rất đặc trưng, ít nhất là tuyệt đối không phải tại lãnh địa Thiên tộc hay Tinh Linh tộc, bởi vì hai nơi đó đều là địa phương tràn ngập ánh sáng.

Mà căn phòng ngủ này lấy đen cùng tím làm màu sắc chủ đạo. Dem hai nhan sắc này tôn sùng thành chuẩn mực cao nhất, ở Jalands, cũng chỉ có Ma tộc.

Mà Grambli lại thân cận với Ma tộc như vậy, cho nên nói, nơi này vô cùng có khả năng là Ma Vực.

Nhưng mà, vẫn cần phải tận mắt nhìn thấy mới có thể xác định được.

Tác Phi đi theo Grambli ra ngoài, lời phỏng đoán trong lòng cậu cũng đã chắc chắn tới 80%.

Thiên tộc không có ban đêm, Ma tộc không có ban ngày.

Đây đúng là thủ đô của ma pháp hắc ám vô tận – Ma Vực.

Tại lúc này, khi cậu nhớ đến việc Grambli đã nói rằng hẳn không phản bội chủng tộc của mình, Tác Phi quả thật muốn phá lên cười. Tinh Linh tộc thân thiết với Thiên tộc. Cho dù họ không phải là kẻ thù không đội trời chung với Ma tộc, nhưng chắc chắn là có ranh giới rõ ràng.

Grambli không chỉ gần gũi với Ma tộc, mà còn có thể tùy ý ra vào Ma Vực. Ha ha, vậy mà nói là không phản bội à. Đừng có đạo đức giả như thế chứ!

Grambli dẫn đường phía trước, Tác Phi đi theo sau. Mặc dù đầu cậu vẫn hướng thẳng, điều này cũng không ngăn cản cậu nhìn quanh.

Khung cảnh ở đây không quá xa lạ với cậu.

Cho dù Ma Vực luôn được biết tới là thành phố của đêm tối, nhưng đó là vì bầu trời của nó màu tím. Dưới màu sắc này, bất luận mặt đất là màu gì cũng sẽ bị bao trùm bởi sắc tím sẫm, và bóng tối sẽ gần như màu đen.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Cả hai không đi quá lâu; Grambli đã dừng lại trước một tòa nhà cao tầng.

Đây là một tòa nhà thuần một màu đen, được xây dựng trực tiếp trên một thứ gì đó hoàn chỉnh. Với sự trang trí và những thay đổi của nghệ nhân, nó trở thành một tòa nhà gai góc mang phong cách gothic*.

Thật tình mà nói, từ xa nhìn lại, tim Tác Phi có chút sợ hãi. Địa phương này như một cửa động tiến vào vực sâu vô tận, mà cũng giống như một cái miệng dã thú đang mở rộng, khiến người khác rùng mình.

Nhưng đích đến rõ ràng là ở đây.

Khi Grambli bước vào, Tác Phi chỉ có thể cắn răng theo sau. Cậu bây giờ đã ở trong dịch doanh. Sợ hãi gì

đó đều vút hết đi.

Nếu mà Grambli muốn cậu chết, hoàn toàn không cần phiền phức như vậy.

Tiến vào tòa kiến trúc này, nó chật hẹp một cách bất ngờ, với một thông đạo nhỏ khít khao vừa đủ cho hai người bước song song với nhau.

Tác Phi không muốn đi cạnh Grambli, vì vậy cậu lùi bước ra phía sau hắn.

Grambli không có bất kì ý kiến nào về chuyện này.

Hắn đi trước mặt cậu, cả hai đi theo thông đạo nhỏ, tiếp theo trước mắt lại đột ngột sáng ngời.

Tác Phi có chút ngạc nhiên rằng bên trong tòa nhà lại cực kì trống trải và sáng sủa. Ánh sáng như vậy lại hiện diện trong Ma Vực luôn chìm trong bóng tối. Nó quá đường đột.

Grambli nhìn chăm chú vào nơi nào đó rồi nói với Tác Phi: “Đi với ta.”

Nói rồi liền đi về hướng ấy.

Tác Phi đi theo, đến gần mới phát hiện ra có một đám khói màu xanh ngọc bích đang trôi lơ lửng phía trên. Sau khi Grambli tiếp cận, đám khói đột nhiên tản ra, cảnh tượng phía sau nó được hiển lộ.

Tác Phi rõ ràng nhìn thấy được một số bức tranh được xếp cạnh nhau.

Là một cuộn tranh chân dung, mỗi bức đều có một Tinh Linh...

Không có gì đặc biệt về chúng... Đợi đã. Tác Phi chớp mắt mấy cái, đột ngột phản ứng lại với sự mâu thuẫn trong đó.

Trên Jalands, Tinh Linh tộc là chủng tộc có lực tương tác ma pháp cao nhất, vì vậy số lượng pháp sư chiếm tới gần 70%. Với lại, bởi vì độ nhanh nhẹn của Tinh Linh rất cao, cung thủ ma thuật chiếm phần còn lại, khoảng 30%.

Nói một cách đơn giản, Tinh Linh chỉ sản sinh ra pháp sư và cung thủ.

Vậy nhưng, trong bức tranh trước mặt, tấm thứ nhất là một pháp sư mặc áo choàng, cầm một cây pháp trượng; tấm thứ hai là một cung thủ với cung và tiễn. Đây là những trang bị bình thường. Nhưng trong tấm thứ ba, đó là một thần thích khách với một cây chủy thủ. Tấm thứ tư còn khoa trương hơn, là một

chiến binh hai tay giương kiếm. Tầm thứ năm... một tay hươu kiếm một tay giờ khiên. Là hiệp sĩ.

Trong tấm cuối cùng, Tác Phi không rõ ràng rằng Tinh Linh trong tranh rốt cuộc là nam hay nữ. Mái tóc dài của y màu xanh lục. Y đang lơ lửng trên không, trang phục là một trường bào màu trắng. Tay y chấp lại với nhau, đôi mắt nhắm chặt, quanh thân lóe lên một vầng sáng màu xanh lục bảo, dưới chân lại là một biển hoa vô tận.

Mắt của Grambli đặt trên cuộn tranh. Hắn có vẻ như đã chìm vào kí ức.

“Họ là tổ tiên của Tinh Linh chúng ta.”

Tác Phi nhíu mày. Tại sao cậu lại chưa từng nghe thấy trên Jalands.

“Dẫu vậy, họ đã hoàn toàn biến mất, là bị nuốt chửng bởi thế giới này.”

Grambli quay sang Tác Phi, và cho dù giọng nói của hắn rất nhẹ, cậu có thể nghe ra được cơn giận dữ hắn đang ẩn giấu trong trái tim: “Tinh Linh tộc chúng ta thịnh vượng như thế, lực lượng cường đại đến vậy, nhưng mà, hôm nay, chúng ta lại bị giam cầm ở đây, vô pháp trở về quê hương của mình, chỉ có thể bị cắn nuốt và tiêu diệt.”

“Và vị Tinh Linh vương ngu xuẩn đang nép mình nơi Valinor đó vẫn còn đang đắm chìm trong sự bình thản được che giấu bởi bàn tay của quỷ dữ, chờ đợi cái chết một cách thoải mái, không chút nào kháng cự. Thánh thụ được thần ban tặng ư?” Grambli cười. “Đó là một trò đùa. Các vị thần của Tinh Linh tộc chúng ta không bao giờ ở đây. Cái cây với tên gọi thánh thụ chính là một nhà tù. Là một cái lồng khóa chúng ta lại.”

“Nó đã nuốt mất sức bật, sức mạnh, cơ thể cường tráng và khả năng câu thông với tự nhiên của chúng ta, chỉ để lại một phần lực tương tác ma pháp ít ỏi cùng với độ nhanh nhẹn nực cười đó. Mà bọn người ngu đần kia lại nghĩ chúng là điểm mạnh của chủng tộc ta?”

Tác Phi bình tĩnh lắng nghe rồi hỏi lại: “Bởi vì vậy, người mới âm thầm bỏ rơi vợ cùng con trai duy nhất của mình?”

Grambli khẽ cúi đầu, nhưng không nói gì cả.

Tác Phi nhìn hắn chăm chăm: “Người biết không? Veeshan đã chết rồi.”

Mà dù Tác Phi đặt ra câu hỏi, nhưng trên thực tế, cậu biết rõ rằng Grambli đã biết điều này. Đây không phải là bí mật gì, cũng không phải là thứ có thể che giấu; có lẽ Grambli biết được còn sớm hơn cả Tác Phi.

“Veeshan bởi vì cứu ta, sử dụng cấm thuật, rồi qua đời vì kiệt sức. Người mãn nguyện chưa?”

Grambli không nhìn Tác Phi. Hắn nhú mày, im lặng trong chốc lát: “Nàng biết.”

Tác Phi sững người. Giọng nói của Grambli rất nhỏ, cậu khó khăn lắm mới nghe được.

Grambli nhìn lên, ánh mắt của hắn rơi xuống bức tranh cuối cùng. Tinh Linh trong đó nhắm đôi mắt lại, mái tóc dài màu xanh lục tung bay. Hành động chấp tay vào nhau của y vừa tuyệt đẹp lại vừa có vẻ sùng kính, và y đang được bao bọc bởi vô số những đóa hoa lộng lẫy dưới chân.

“Mẹ con, tên đầy đủ của nàng là Veeshan Cindy. Nàng là người con gái duy nhất của Cindy, Thần Thiên Nhiên, người đã qua đời cách đây rất lâu.” Rồi Grambli chỉ vào Tinh Linh tóc xanh. “Đây, là phụ thân của nàng.”

— Hết chương 59 —

**Kiến trúc Gothic ra đời sau thời kì kiến trúc Roman. Khoảng năm 1200 sau Công Nguyên, người châu Âu bắt đầu xây nhà thờ và cung điện theo kiểu kiến trúc Gothic. Sự khác biệt dễ dàng nhận thấy nhất giữa hai lối kiến trúc Trung cổ này là trong khi kiến trúc Roman theo kiểu vòm cong tròn thì kiến trúc Gothic lại theo kiểu vòm nhọn. Kiến trúc Gothic có cửa sổ nhiều hơn và kích thước cửa sổ cũng lớn hơn kiến trúc Roman.*

60. Chương 60

“Mẫu thân của con, là thần.”

Tác Phi giật mình. Lời Grambli mới nói ra chứa lượng tin tức quá lớn, khiến cậu có chút không kịp phản ứng.

Thần Thiên Nhiên, Cindy?

Veeshan là con gái của thần? Cho nên nói, Veeshan cũng là thần?

Khoan đã. Tác Phi đem cái đống loạn thành một đoàn trong đầu mình miễn cưỡng sắp xếp lại một chút. Trong trí thức của cậu về Jalands, chưa bao giờ xuất hiện qua một vị thần nào.

Thần trong miệng mọi người giống như là Thượng Đế trong miệng người Địa Cầu, là một thứ hư cấu, hoàn toàn vô pháp phán đoán có tồn tại thật sự hay không.

Như là thánh thụ cùng với thần khí của mỗi chủng tộc mà thần ban, đều mang theo chữ ‘thần’ này, nhưng nếu chân chính đi truy cứu lai lịch thì không ai tường tận.

Tựa hồ như từ khi Jalands hình thành, chúng đã luôn tồn tại, cảnh tượng ban đầu là như thế nào thì không thể biết được.

Ở nơi này, Thiên tộc cùng Ma tộc cũng không phải theo ý nghĩa phổ biến của thiên thần cùng yêu ma. Trên thực tế, cái tên ấy chỉ đại biểu cho hai chủng tộc, cùng với Nhân tộc, Thú tộc, tộc Người Lùn không có bất luận cái gì khác nhau.

Chẳng qua năng lực tác chiến đơn thể mạnh hơn một chút, tại các phương diện khác lại thậm chí còn không bằng Nhân loại. Tỷ như Ma tộc chưa bao giờ có ý thức đoàn đội, mà Thiên tộc tuy rằng biết đoàn kết, nhưng tổng số lượng tộc nhân thật sự ít đến đáng thương, vả lại không thể sinh dục, bởi vậy chết một người là thiếu mất một người, đợi đến khi toàn bộ chết hết cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ưu – khuyết điểm phân minh như vậy cũng khiến cho mấy đại chủng tộc ở Jalands có thể hài hòa ở chung, tuy rằng ma sát nhỏ nhỏ không ngừng phát sinh, nhưng chiến tranh diệt tộc quy mô lớn rất khó khởi xướng.

Không chỉ là vì cố kỵ lẫn nhau, mà cũng bởi vì thế lực ngang nhau.

Nhưng hiện tại, Grambli lại nói cho cậu biết, không chỉ có thần tồn tại, mà còn là mẫu thân của cậu, là phụ thân của mẹ cậu...

Hơi tỉnh táo lại một chút, Tác Phi nhớ lại lời Grambli nói trước đó. Lúc đầu, cậu cho rằng Grambli chính là bất mãn với Tinh Linh vương, phần nộ đối với việc chủng tộc mình dừng bước, những lời kia chỉ là một phép ẩn dụ mà thôi.

Nhưng hiện tại, cậu bỗng nhiên cảm thấy, lời của Grambli có lẽ chính là ý tứ trên mặt chữ.

Tinh Linh tộc mất đi sức bật, lực lượng, thân thể cường tráng, năng lực câu thông với tự nhiên... Grambli dùng từ ‘cắn nuốt’, chẳng lẽ ý là thật sự có cái gì đó đang cắn nuốt chúng?

Tác Phi bình tĩnh lại. Cậu nhìn Grambli, nói: “Mặc dù Veeshan là thần thì như thế nào? Nàng vẫn chết, vĩnh viễn rời khỏi thế gian này, mà hết thảy là do một mình tay người tạo thành.”

“Không! Nàng không có khả năng bởi vì một phép thuật truyền tống mà kiệt lực chết đi. Con đánh giá quá thấp nàng.”

Điểm ấy Tác Phi chưa bao giờ nghĩ qua. Đột nhiên, lời nói của Manzi lần trước lúc gặp mặt bên ngoài Valinor hiện lên rõ ràng trong đầu cậu: “Trước khi sử dụng cấm thuật, nàng đã thụ thương quá nặng...”

Lúc ấy, tất cả suy nghĩ của cậu đều bởi vì biết được Veeshan qua đời mà trở thành một mảnh hỗn loạn, cho nên những lời Manzi nói này, cậu cũng không ghi tạc trong lòng, trôi qua rồi cũng không để ý.

Nhưng hiện tại lại vô cùng đột ngột hiện lên trong não bộ.

Đích xác, nếu Veeshan thật sự là thần, thì rõ ràng không nên bởi vì một cái cấm thuật mà kiệt lực... Chính là do trước đó nàng đã bị trọng thương?

Tác Phi cố gắng nhớ lại. Cậu vừa mới đến thế giới này, người đầu tiên nhìn thấy chính là Veeshan. Lúc ấy, cậu không nhìn ra bất luận điều gì khác thường. Veeshan khi đó đã nói với cậu điều gì?

Thanh âm của Grambli đột nhiên đánh thức cậu: “Cho dù không sử dụng cấm thuật, Veeshan cũng chỉ còn lại thời gian một tháng...”

Câu này như một đạo sấm rền đem đóng ký ức hỗn độn của Tác Phi bỏ ra. Ban đầu, Veeshan từng bảo cậu: *“Mẫu thân không phải là muốn vĩnh viễn theo bên con, chỉ là ta hy vọng con sau khi thành niên một tháng đừng rời khỏi Valinor. Một tháng mà thôi.”*

Hiện tại, nhớ tới biểu tình lúc ấy của Veeshan, cậu chỉ nhớ rõ một nụ cười nhợt nhạt, đồng tử màu bạc ôn nhu như nước... cùng với nỗi đau thương thân nhiên được che giấu phi thường tốt kia...

Tại thời điểm đó, Veeshan đã biết rằng mình chỉ còn lại thời gian một tháng, cho nên muốn giữ Tác Phi lại bên người.

Nhưng mà dẫu vậy, Tác Phi vẫn cảm tức Grambli: “Cũng bởi vì sinh mệnh Veeshan không dài, người liên có thể tùy tâm sở dục? Chặt thánh thụ, vứt bỏ nàng, để nàng một mình thừa nhận lửa giận từ toàn bộ Tinh Linh tộc? Người biết rõ nàng sắp chết, người còn làm như vậy? Vì cái gì người không trực tiếp giết nàng?”

Grambli há miệng thở dốc. Còn chưa nói ra tiếng, Tác Phi đã đánh gãy hân: “Vô luận như thế nào, người đều là cọng rơm rạ cuối cùng đè lên người nàng*. Chỉ một tháng mà thôi, tại sao không thể ở bên nàng? Bởi vì lễ thành niên của ta là một cơ hội tốt? Người không thể bỏ qua thời cơ tuyệt hảo này?”

**Nghĩa đen của câu là ‘một cọng rơm làm gãy lưng con lạc đà’, nghĩa bóng là khi người ta đã phải chịu đựng quá sức thì chỉ một việc rất nhỏ nữa cũng có thể làm mọi việc trở nên tồi tệ hơn và sụp đổ.*

Tác Phi hừ lạnh ra tiếng: “Lễ thành người. Đây là lễ vật người tặng đứa con trai duy nhất của mình. Mẫu thân chết đi, phụ thân phản bội, bị toàn tộc đuổi giết.”

“Người có nghĩ tới hay không, con của người cũng sẽ chết! A, đương nhiên là có nghĩ qua, nhưng mà chết thì đã có sao. Người cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý qua đứa con này, không phải ư?”

Một lời lại một lời trách móc, Tác Phi đem cơn tức giận đối với Grambli còn đọng lại trong lòng phát tiết ra hết. Kỳ thật, nếu nói về bản thân cậu, cậu cũng không hận Grambli, bởi vì cậu cùng Grambli không có quan hệ trực tiếp gì. Grambli làm gì với cậu cũng đều có khả năng.

Nhưng cậu là đối với hành động của Grambli mà cảm thấy trái tim lạnh băng. Hạng người gì sẽ làm ra chuyện như vậy, mà còn làm tới thấu tình đạt lý?

Phen trách móc này khiến mặt Grambli lạnh hẳn. Hắn tiến một bước về phía trước, nắm lấy áo Tác Phi, màu đỏ trong đôi mắt càng sậm đi: “Con thì hiểu cái gì?”

Tác Phi không lùi bước. Cậu thẳng tắp đối diện, mắt cũng không thèm chớp. Cậu vì Veeshan không cam lòng, vì Stefan Evans đáng tiếc. Một tên phụ thân ích kỷ như vậy!

Phụ tử hai người cứ như thế cứng đối cứng.

Một hồi lâu sau, Grambli mới thông thả mở miệng: “Ta không làm như vậy, không chỉ có nàng chết, con sẽ chết, ta sẽ chết, toàn bộ Tinh Linh tộc chúng ta cuối cùng đều sẽ chết!”

Tác Phi không lên tiếng, nhưng trong mắt tất cả là không tin nhiệm.

“Ta đã nói rồi. Chúng ta đang rất nguy hiểm, không được bị sự an nhàn trước mắt mê hoặc.” Nói xong, hắn mới chỉ chỉ cuộn tranh về phía sau. “Con cho là bọn họ vì sao lại chết? Con cho là Cindy vì sao lại chết? Còn có mẫu thân của con!”

“Thời điểm Cindy chết đi, con vừa mới sinh ra. Ta cùng mẫu thân con tìm kiếm khắp toàn bộ Jalands cũng không thể cứu sống được ông ta. Ông là Thần Tự Nhiên, là vị thần đại biểu cho Tinh Linh tộc chúng ta, nhưng mà ông lại đang không ngừng suy kiệt. Thần là vĩnh viễn sinh tồn, nhưng sinh lực của ông vẫn trôi qua!”

“Ta dốc hết toàn lực, cuối cùng cũng chỉ có thể đồng thời cùng mẫu thân con nhìn ông chết đi! Rồi sau đó là những chiến sĩ cực mạnh đại diện cho bộ tộc, lực lượng của bọn họ đều tiêu tán, bọn họ trở nên già cả, bọn họ theo sát bước chân của Cindy!”

“Ta mất mở trường trường nhìn thấy hết thấy, lại bất lực. Đó cũng không phải là một quá trình ngắn ngủi, mà trải qua thời gian ngàn năm. Tại trong mắt Tinh Linh vương, đây là suy yếu tự nhiên, là tử vong bình thường. Nhưng không có khả năng! Bộ tộc Tinh Linh của chúng ta sống lâu ngàn năm, mà những Tinh Linh thực lực càng mạnh càng có thể tu luyện đến trạng thái Á Thần. Nhưng hiện tại thì sao? Lực lượng của chúng ta biến mất, tuổi thọ dài lâu của chúng ta rút ngắn lại!”

“Veeshan là vị thần cuối cùng của chúng ta...” Thần sắc Grambli ảm đạm. “Mà sinh mệnh của nàng cũng đã đến cuối.”

“Mà hết thấy chuyện này,” Trong mắt Grambli như đang thiêu đốt vô tận lửa giận, “Chính là vì địa phương quý quái này! Cái địa phương quý quái tên là Jalands! Nó đang cắn nuốt chúng ta, dùng thời gian lâu dài để tiêu hao năng lực chúng ta!”

Những lời này khiến Tác Phi vô cùng khiếp sợ.

Grambli vùng tay, toàn bộ đại sảnh đều sáng lên.

Tác Phi lúc này mới phát hiện, bọn họ đang ở trong một góc nhỏ. Đại sảnh hình tròn này cơ hồ là bị cuộn tranh cuốn quanh.

Không chỉ có Tinh Linh tộc, còn có Ma tộc, Thiên tộc, Nhân tộc, Thú tộc.. vân vân.

Tác Phi còn không kịp nhìn xong, thanh âm Grambli đã vang lên: “Con đã sớm nhìn thấy, trong bảo khố Salva, những người bị cầm tù ở đó đúng là những người đã biến mất này, bọn họ tất cả đều là vong linh!”

Tác Phi đột ngột nhớ tới. Trong bảy căn phòng kia, phân biệt gặp được bảy người, có Ma tộc biết triệu hoán, có đại pháp sư Thú nhân mộc hệ, có Ma tộc sử dụng ma thuật hắc ám, cùng với thần thích khách Tinh Linh...

Tất cả đều là những tồn tại không phù hợp với Jalandr...

“Không chỉ mỗi chủng tộc chúng ta, mà tất cả sẽ tiêu vong. Ma tộc đánh mất ma pháp hắc ám, Thú tộc mất đi lực ma pháp, mà Thiên tộc, ngay cả năng lực sinh dục cũng đã biến mất...”

Làm như rốt cuộc bình tĩnh trở lại, thanh âm Grambli cuối cùng cũng ôn hòa hơn một chút. Hắn nhìn Tác Phi, thấp giọng nói: “Fell, chúng ta không thuộc về nơi này. Ta chỉ là muốn trở về cố hương của chúng ta.”

Tiếp, hắn lại tăng thêm ngữ khí: “Chúng ta phải rời đi khỏi đây.”

Tác Phi ngẩn người, có chút vô pháp hoàn hồn.

Grambli thấy trong mắt Tác Phi một mảnh mê man, hắn đến gần một chút, phóng nhiên thanh âm, nhẹ giọng nói: “Fell, ta không dám nói chuyện ta làm là vì tất cả sinh mệnh nơi này, nhưng ta là một lòng hướng về Tinh Linh tộc... Ta không thể nhìn những người trọng yếu...”

“Vì sao không nói cho ta biết sớm hơn?”

Lời nói bị đánh gãy, Grambli sững người nhìn về phía Tác Phi, lại phát hiện đồng tử màu bạc nguyên bản mờ mịt của cậu, giờ phút này đã một mảnh thanh minh.

Tác Phi lui ra phía sau một bước, bình tĩnh hỏi lại: “Người cũng rõ ràng rằng có không biết bao nhiêu cơ hội để nói chuyện này cho ta, người cũng có rất nhiều phương pháp có thể tránh cho ta ‘hiểu lầm’ người.”

“Nhưng mà, người không làm.” Tác Phi hé mắt, tiếp tục nói, “Người để sau khi ta bộc lộ năng lực độc đáo của mình mới nói với ta.”

“Phụ thân,” Trong giọng nói của Tác Phi tất cả đều là trào phúng. “Người đang tính toán cái gì?”

“Chắc chắc... Grambli, con của người thật không tồi.” Một thanh âm ngả ngón vang lên trong không trung.

Tác Phi theo thanh âm đó nhìn qua, vừa thấy người mới tới, nhất thời hỏa khí dâng lên.

Là nam nhân xa lạ lúc trước khiến Samuel trọng thương.

— Hết chương 60 —

61. Chương 61

“Tác Phi, xin chào.” Nam nhân xa lạ hướng về phía Tác Phi vươn tay, khẽ mỉm cười. “Lần đầu gặp mặt. Ta là Linde.”

Linde...

Sắc mặt Tác Phi thoáng thay đổi, nhưng lập tức liền trấn định lại. Nguyên lai là gã. Cũng phải, người có lực lượng có thể chống lại Samuel, khắp toàn bộ Jalands cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà Linde Murphy tuyệt đối là một vị trong số đó.

Gã là Ma Vực vương, lãnh tụ Ma tộc, phụ thân của Abel*.

**Đây là một bug, sẽ được nói rõ ở các chương sau.*

Trong game, Tác Phi không phải là chưa từng nhìn thấy Ma vương, nhưng cậu thấy không phải là Linde dưới dạng này. Thanh danh của gã thời thời khắc khắc vờn quanh toàn bộ Jalands: thực lực hùng hậu, sức mạnh cường đại, mà tối trọng yếu chính là tính cách biến hóa kỳ lạ khó lường.

Bản thân Ma tộc có tâm giết chóc rất nặng, bởi vậy thường có tính cách bừa bãi, khuyết thiếu lý trí. Cho dù là Ma tộc nguyên thủy thì phần lớn cũng yếu máu như mạng, sự kiệt ngạo bất tuân trời sinh chảy trong huyết mạch làm cho bọn họ càng thêm khó có thể khống chế được lực lượng của mình.

Mà Linde, vị Ma vương này, là một sự tồn tại thực đặc biệt.

Hoặc là... dùng ngôn ngữ hiện đại của Tác Phi mà nói, vị này có lẽ là mắc bệnh tâm thần phân liệt...

Gã có hai nhân cách hoàn toàn bất đồng, một cái vô cùng lý trí, một cái phi thường điên cuồng. Nhân cách lý trí xử sự nho nhã lễ độ, chỉ số thông minh rất cao, thận trọng, có thể bày kế người ta một cách rành rõi, nhưng sức chiến đấu lại giảm đi.

Nhân cách điên cuồng thì đủ khiến cho kẻ điên chân chính phải xấu hổ, hỉ nộ vô thường, thô bạo quái đản, thích máu như mạng, mà sức chiến đấu càng có thể so với bom nguyên tử.

Tác Phi trong game gặp được Ma vương là người sau. Hình tượng của Linde dưới trạng thái điên cuồng thật không giống, từ ngoại hình đến khí chất đều hoàn toàn bất đồng, cũng là vì thế mà Tác Phi mới không nhận ra gã là ai.

Nghĩ đến đây, trái tim Tác Phi thành thịch một cái. Đem, thời điểm cùng Samuel PK*, Linde dĩ nhiên lại ở trạng thái lý trí. Dưới trạng thái này, sức chiến đấu đã giảm đi, lại cư nhiên còn có thể cùng Samuel đánh ngang tay. Quả nhiên, thực lực Samuel sẽ còn tăng lên.

**PK: tên viết tắt của cụm từ Player Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game. Đại loại là đánh đối kháng.*

Bất quá cũng đúng, xem xét thời gian trong game, khi Samuel gặp Linde là chuyện tận sau này. Khi đó, hắn giết chết Linde, trở thành tân vương của Ma Vực, sau đó cường công Thiên tộc, rồi mới ôm mỹ nhân về.

Trên vương tọa Ma Vực tiến hành thịnh yến 10P gì nữa á...

Được rồi, hiện tại nhớ lại, quả thực đều là chuyện cũ đời trước.

Tác Phi thu hồi suy nghĩ. Cậu không nhìn cảnh ô-liu mà Linde vươn ra, bình tĩnh mà nói: “Không phải là lần đầu gặp mặt, ngươi thiếu chút nữa giết ta. Loại chuyện này, ta không dám quên.”

Bị vạch mặt trắng trợn như vậy, Linde một chút cũng không để ý. Gã thu tay về, vẻ mặt thản nhiên như thể không nghe thấy lời Tác Phi, tự dời đề tài khỏi bản thân mình.

“Phụ thân ngươi cũng không lừa ngươi. Điều hắn nói đều là sự thật.”

Tác Phi yên lặng thêm một từ ngữ để diễn tả Linde lý trí: da mặt dày.

Cũng may Linde không có thuật đọc tâm, gã thấy Tác Phi không nói lời nào, liền tiếp tục nói rằng:

“Chúng ta dưới trình độ bất đồng mà mất đi năng lực từng người, vô luận là lực lượng, sức bật, lực ma pháp hay thể chất, vẫn đang dần tiêu thất. Nếu chỉ có vậy, kỳ thật cũng không đáng sợ. Đáng sợ chính là, Jalandr hấn quá mức tham lam, năng lực sinh dục của Thiên tộc hoàn toàn đánh mất, tuổi thọ của Tinh Linh tộc ngắn lại, lý trí của Ma tộc, sự tín nhiệm của Nhân tộc, trí tuệ của Thú tộc, đều bị tước đoạt. Mục tiêu của hắn là cắn nuốt sạch chúng ta, chúng ta nhất quyết không thể ngồi chờ chết.”

Gã nói so với Grambli càng thêm trật tự gọn ghẽ, cũng càng có tính kích động. Gã là Ma tộc, mà Ma tộc không giống Tinh Linh tộc, sẽ phức tạp vì mấy thứ như vinh quang chủng tộc hay huyết thống này nọ. Bọn gã tùy tiện mà làm, sống tùy tính, nhưng vô cùng quý trọng sinh mệnh mình.

Quan niệm của gã càng trực tiếp đơn giản: hoặc là phản kháng, hoặc là tử vong, người muốn lựa chọn như thế nào?

Tác Phi nhắm mắt lại, không để ý đến Linde. Cậu nhìn về Grambli, theo dõi ánh mắt của hắn, từng chữ không ngừng hỏi: “Cho nên, người yêu cầu ta làm gì?”

Lời này nói ra thực trắng trợn.

Bởi vậy, bầu không khí đột nhiên có chút cứng ngắc.

Một hồi lâu sau, Linde thả lỏng bàn tay đang siết lại, nhìn Tác Phi rất bất đắc dĩ nói: “Vật nhỏ, đừng nên nói quanh co một tí. Trực tiếp như vậy, thúc thúc lớn tuổi rồi, tiếp nhận không nổi.”

Tác Phi: ...Đem... Cái tên này là ai!

Bất quá, một câu vô cùng đơn giản này của gã ngược lại khiến bầu không khí ngột ngạt kia tiêu tán rất nhiều.

Grambli nhìn Linde, làm như hôm nay đã tiêu hết sự tốt tính cả đời của mình, ngữ khí khó chịu mà bảo: “Ta đã nói rồi, đây là đang lãng phí thời gian.”

Linde trấn an Grambli: “Tốt xấu gì cũng thử xem, dù gì cũng là con của người, ai mà biết được người đắc tội nó đến như vậy, như thế nào cũng không có biện pháp vẫn hỏi.”

Nói xong, gã lại nhìn về phía Tác Phi, cười tủm tỉm nói: “Vật nhỏ, phụ tử không hận nhau qua một đêm, người cũng không nên mang thù.”

Miệng Tác Phi co rút, cường ngạnh đem một câu ‘Người mới là vật nhỏ, cả nhà người đều là vật nhỏ...’ nuốt trở vào.

Linde thở dài nói: “Nếu đánh bài thân tình vô dụng, chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề mà bàn chuyện đi.”

Nói đến đây, xem như trực tiếp làm rõ.

Trong lòng Tác Phi không khỏi khinh bỉ một phen. Quả nhiên là như vậy, Grambli nếu bình thường thật sự để ý tới Stefan, cũng sẽ không đến mức đến hiện tại cũng chẳng thêm quan tâm cậu.

Hơn nữa, Tác Phi còn biết tương lai đã sớm được định sẵn của Stefan Evans. Đó quả thực là một chặng đường liên tục bị đùa bỡn tới điểm cuối, cho dù chưa bị chơi tới chết cũng cách bị chơi chết không xa. Cảnh ngộ như vậy, Grambli thân là phụ thân đang ở nơi nào, Tác Phi thật sự không biết.

Cho nên nói, giờ này khắc này, Grambli nói ra hết nỗi khổ tâm riêng, Tác Phi chỉ muốn cười haha. Cho dù người có khổ, cho dù người vì Tình Linh tộc, vì đại nghĩa, nhưng người đối với con mình vô tư tới vô tâm là sự thật không thể chối cãi!

Chọn cách phá vỡ lớp nguy trang, Grambli trực tiếp hỏi Tác Phi: “Veeshan để lại cho người cái gì?”

Tác Phi hơi sững sốt, trong lòng chợt sáng tỏ.

Nguyên lai là chuyện như vậy.

Stefan Evans là nhi tử của Grambli, tuy rằng Grambli không coi trọng đứa con trai này, nhưng thực hiện nhiên hấn vẫn rất rõ ràng về quá khứ của y. Stefan có bao nhiêu cân lượng, hấn trong lòng hiểu rõ.

Bởi vậy, sau khi Tác Phi thể hiện năng lực chữa trị siêu phàm, hấn tự nhiên liền liên tưởng tới Veeshan, xem ra đây là do Veeshan để lại cho cậu món gì đó.

Tác Phi nói: “Mẫu thân cho ta rất nhiều đồ vật, các người không phải đã lấy đi sao?” Từ khi tỉnh lại, cậu cũng không nhìn thấy túi không gian của mình. Nó đi nơi nào, không cần nói cũng biết.

Grambli hí hóp mắt: “Không cần chọc giận ta.”

Lão tử cũng sẽ không bị dọa sợ. Tác Phi không chút khách khí cùng hấn đối diện: “Thái độ của người như vậy, còn muốn từ chỗ ta lấy được cái gì? Nằm mơ!”

Mất thấy cặp phụ tử này đã muốn cãi nhau tới lật trời, Linde nhanh chóng tham gia: “Dừng lại.”

Grambli hừ lạnh một tiếng, lại không lên tiếng nữa.

Tác Phi cũng nhin xuống, tốt xấu gì cậu vẫn biết bản thân mình đang ở trong dịch doanh.

Linde nhìn về phía Tác Phi nói: “Không bằng đến cung điện của ta ngồi một chút?”

Tác Phi quyết đoán cự tuyệt: “Không.”

Linde nhú nhú mày, nhưng vẫn là tốt tính mà nói: “Vây ở trong này.” Không đợi Linde nói thêm gì, Tác Phi đã trước hết mở miệng: “Ta muốn được lấy lại đồ của mình.”

Thấy Linde không lên tiếng, Tác Phi lần thứ hai biểu lộ lập trường của mình: “Vô luận các ngươi nói là thật hay giả, ta cũng không để ý. Tinh Linh tộc như thế nào, Ma tộc như thế nào, các ngươi như thế nào, chính mình lại như thế nào, mấy chuyện này cũng không hề liên quan.”

Lời nói như vậy được thốt ra từ miệng một Tinh Linh thuần huyết, dùng bốn chữ ‘đại nghịch bất đạo’ còn quá khách khí.

Bởi vậy, trong mắt Grambli là một mảnh lửa giận. Nuôi một đứa con trai như vậy, hẳn kỳ thật cũng thực buồn bực.

Nhưng Linde lại ý vị sâu xa nở nụ cười: “Vật nhỏ, ngươi thực thông minh, cũng thực mê người...”

Linde dưới hình thức lý trí có chỉ số thông minh cực cao, gã chỉ dựa vào một câu Tác Phi nói liền đã hiểu ẩn ý phía sau.

Tác Phi cũng không muốn cùng bọn gã nói nhiều, cũng không muốn biết nhiều hơn nữa.

Lúc trước Grambli cùng Linde nói không ít, nhưng trên thực tế đều không nói gì đến sự tình căn bản, hơn nữa mấy thứ bọn gã nói đều rất hiển ngang lăm liệt, nghe như đối với tất cả chủng tộc đều chỉ có chỗ tốt, không hề có chỗ xấu.

Vì vậy, những điều này mặc dù Tác Phi có biết cũng không quan trọng. Nhưng với những thứ thâm sâu hơn tiếp theo, cậu cho dù muốn biết cũng không thể biết dưới tình huống như vậy.

Nếu mà Tác Phi biết rồi, đường lui chỉ có hai cái: hoặc là đồng thời lẫn lộn với bọn Linde và Grambli, hoặc chính là cái chết.

Đạo lý này rất đơn giản; cùng chung bí mật, nếu không phải là người dưới trướng mình, hậu quả là gì thì quả thực không cần nói cũng rõ.

Bởi vậy Tác Phi rất nhanh chóng đánh gãy lời Linde sắp nói, rồi sau đó biểu lộ lập trường của mình.

Cậu đây là đang vì bản thân mình tranh thủ con đường thứ ba.

Thấy Linde đã hiểu ý tứ của cậu, Tác Phi lệ làng nói: “Đem đồ vật của ta trả lại, ta sẽ đọc thầm thần thuật chữa khỏi cho các người, sau đó làm ơn thả ta đi.”

Lời này của cậu là biến thành thừa nhận ở chỗ mình có thứ bọn gã muốn, tha thứ cho cậu đi. ‘Thần thuật chữa khỏi’ cái gì chứ, cậu bịa đại cái tên, chỉ mong là không trùng tên với quyển sách phép thuật nào...

Câu này đối với Linde không thể nghi ngờ là một sự hấp dẫn rất lớn. Lúc ấy Tác Phi triển lộ năng lực, vô pháp chối cãi là một thuật khôi phục vừa cường đại lại vừa nhanh chóng. Mà hiện tại Tác Phi lại đề xuất là cậu có được như vậy là nhờ một quyển sách phép thuật.

Cứ như thế, Tác Phi đầu tiên là biểu lộ rằng chính mình không phải độc nhất vô nhị, làm giảm đi sự ham muốn và chấp nhất của Linde đối với cá nhân cậu, tiếp lại tung ra một cái mồi nhử.

Thử nghĩ một chút, bọn Linde là một đội ngũ, một tổ chức. Bọn gã nếu có một đội đầy những người có thuật chữa trị mạnh mẽ như Tác Phi, vậy thật sự là tồn tại khủng bố như thế nào? Quả thực liền vô địch.

Sự hấp dẫn này đối với một người lãnh đạo như Linde mà nói, rõ ràng là quá mức mê hoặc.

Thấy Linde đang suy ngẫm, Tác Phi lại giả bộ vô ý nói: “Lực tương tác ma pháp của ta không cao, căn bản không có cách nào triển khai toàn bộ thực lực của pháp thuật kia...”

Ngụ ý là, nếu là một Thiên tộc có thánh quang trời sinh sử dụng pháp thuật đó, năng lực kia sẽ càng thêm siêu quần. Tác Phi là một con gà bệnh thế này mà còn có thể chữa trị cho thân thể sắp chết của Samuel khôi phục thành toàn thịnh, vậy thì một Thiên tộc sức mạnh siêu việt sẽ có hiệu quả như thế nào!

Tác Phi không ngừng cố gắng, vẻ mặt có chút ảm đạm nói: “Túi không gian kia là mẫu thân để lại cho ta, sách pháp thuật ta có thể cho các người, nhưng mà trả lại túi không gian cho ta đi. Đó là đồ vật cuối cùng mà mẫu thân lưu lại.”

Thanh âm của cậu có chút nghẹn ngào: “Các người nói gì ta đều hiểu, nhưng mà ta không có cách nào cởi bỏ khúc mắc. Grambli đối với ta... hơi quá đáng. Ta không thể nào trở thành đồng bọn của hắn. Hắn là phụ thân của ta, nhưng mà cho tới nay vẫn không coi ta là con hắn. Ta không tín nhiệm hắn, vĩnh viễn cũng không có cách tính nhiệm hắn. Cho nên, để ta rời đi đi.”

Tác Phi cúi đầu, tư thái mềm yếu thêm phần đáng thương.

Nói đến nước này đã là cực hạn. Thái độ của cậu đã phi thường minh xác, hơn nữa là chuyên môn nhắm vào loại người có dã tâm thượng vị như Linde mà thiết kế ra.

Im lặng rất lâu.

Linde đến bên Tác Phi, một tay nâng cằm cậu, thanh âm không ngả ngón và thả lỏng như trước, mà là chất giọng trầm thấp: “Tác Phi, người quá thông minh. Cho nên, ta không thể tin người.”

Tác Phi trong lòng lộp bộp một chút. Cậu vẫn là đánh giá thấp Linde. Người này thực sự rất lý trí!

Đối mặt với hấp dẫn lớn như vậy cư nhiên còn có thể chịu đựng được.

Đến thời khắc này, Tác Phi mới quả thực có chút luống cuống.

Linde kề sát vào, khí tức dán trên mặt cậu, ái muội nói: “Vật nhỏ, cứng thực khiến người ta động tâm.”

Khí tức xa lạ khiến toàn thân Tác Phi cảm thấy sợ hãi.

Ngay sau đó, một tiếng nổ tung vang lên bên tai.

Tiếng thét cùng một mảnh hỗn loạn bắt đầu nhanh chóng lan tràn.

Tòa kiến trúc màu đen này cư nhiên bị bỏ từ giữa ra. Từ trên đỉnh, ánh sáng chói mắt chiếu vào, là màu sắc sáng ngời không thuộc về Ma Vực.

Tác Phi ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt chính là một trời ánh lửa. Bên trong màn lửa, thân ảnh chói mắt cầm kiếm mà đứng khiến người ta đui mù.

62. Chương 62

Ma tộc tóc đen, đồng tử tím từ trên cao nhìn xuống, mặc dù thấy không rõ dung mạo, nhưng khí thế sắc bén này giống như thanh thánh khí trong tay hắn, vừa lợi hại lại vô cùng uy lực.

Samuel tới đây!

Sự vui sướng trong lòng Tác Phi cơ hồ muốn trào ra ngoài, nhưng tiếp theo cậu đột ngột tỉnh táo lại.

Samuel chạy đến, cậu cũng không ngoài ý muốn, thậm chí có thể nói, từ sau khi tỉnh lại cậu vẫn luôn chờ đợi thời khắc này.

Trong khe núi Bou hai năm, cậu thu hoạch được hai ngàn tấm da thú cùng đút no thú con, đồng thời cũng nghiên cứu được vô số thú đan của mãnh thú.

Tuy rằng đại đa số thú đan đều dành cho thú con ăn – để cho nó khỏe mạnh trưởng thành.

Nhưng mà có một ít thú đan với công năng đặc biệt cậu cũng cố ý giữ lại.

Hơn nữa, trước đó lúc gặp qua cặp tâm châu kỳ diệu của Manzi, Tác Phi dù trả lại Manzi nhưng bản thân cậu cũng phi thường muốn một đôi.

Vì thế, thời điểm ở trong khe núi Bou cậu mới cố tình lưu ý, cuối cùng quả thật tìm được hai quả tâm châu. Nhưng mà sau khi có được tâm châu, cậu mới phát hiện sự hạn chế của nó.

Đầu tiên, tâm châu phi thường mỏng manh, đặt trong lòng bàn tay dùng lực một chút liền dễ dàng bị bóp nát, hơn nữa tâm châu còn phải cầm trong tay mới có khả năng câu thông. Mà chức năng định vị thì càng lừa đảo hơn nữa, chỉ khi khoảng cách giữa hai người rất gần mới có thể bắt đầu lóe lên. Nếu là cách xa, căn bản không có hiệu quả. Nếu chỉ có thể cảm giác được là người kia có tới hay không thì hơi bị vô dụng rồi.

Tác dụng của tâm châu khiến Tác Phi tương đối thất vọng, nhưng mà bởi vì sự gợi ý của chúng nên cậu mới thêm để bụng loại thú đan này.

Mà cuối cùng điều này còn thật sự giúp cậu phát hiện ra một thú đan càng thêm đặc sắc.

Thú đan này phi thường đặc biệt, một viên thú đan có hai màu, xanh lam cùng đỏ. Hai người mỗi người dùng một nửa sẽ sinh ra tác dụng vô cùng kỳ diệu.

Tuy rằng không có cách nào để câu thông, nhưng mà có thể thông qua thú đan cảm giác được vị trí đối phương, cực kỳ chuẩn xác mà dẫn tới một địa điểm nhất định.

Mà vỏ của thú đan lớn như một cái vỏ trứng gà, bóng loáng trong suốt, không có bất kì ma lực nào, người thường thoát nhìn hoàn toàn chính là một món rác rưởi có thể tùy tay ném xuống. Dùng thuật giám định để giám định, thông tin hiện ra cũng là một vỏ thú đan bị vứt đi.

Bởi vậy, nó là một món đồ vô cùng không thu hút, sẽ có rất ít người chú ý tới nó.

Tác Phi cùng Samuel phân biệt dùng thú đan, mỗi người giữ một nửa của nó. Thú đan kia chỉ khi nằm trong tay họ mới có thể phát huy ra công dụng tìm kiếm.

Túi không gian Tác Phi bị mất, bởi vậy cậu không biết Samuel đang ở đâu.

Nhưng Samuel tất nhiên biết cậu ở đâu.

Cho nên, việc Samuel sẽ tìm đến đây, cậu một chút cũng không ngoài ý muốn. Từ bảo khổ đi ra, lại đến Ma Vực, phỏng chừng cũng là thời gian vài ngày.

Hiện tại thấy Samuel tới, hoàn toàn là trong dự liệu của cậu.

Nhưng mà giờ này khắc này, cậu lại phi thường không muốn nhìn thấy Samuel...

Linde đang ở gần ngay trước mắt, hơn nữa bây giờ còn đang ở Ma Vực. Đây chính là đại bản doanh của Linde. Samuel đến đây, hai người họ có thể toàn thân trở ra hay không còn là một vấn đề lớn.

Vạn nhất lại rơi vào hoàn cảnh như trước đây trong bảo khổ, đây chẳng phải là càng thêm phá hư sao!

Suy nghĩ này lướt qua chỉ là việc trong giây lát. Tại khoảnh khắc Samuel xuất hiện, trừ bỏ Samuel, tất cả mọi người đều bắt đầu chuyển động.

Grambli lập tức khởi động Dời Ảnh triệu tập quân đội, Linde mục tiêu nhắm thẳng Tác Phi, Tu La nhận mang theo khí thể bằng bạc nhắm phía Linde.

Tác Phi cũng nháy mắt kịp phản ứng. Linde muốn khống chế cậu, mà cậu không phải là thằng ngốc. Tuy rằng thân thủ của cậu không thể sánh bằng đám người kia, nhưng giờ khắc này, thể công của Samuel đã muốn áp tới Linde, cậu nhân cơ hội này, nhất định có thể tránh thoát được sự bắt giữ của Linde!

Tốc độ, năng lực phản ứng cùng với sự phán đoán tinh chuẩn mới là mấu chốt của mấu chốt!

Hơi có chút sơ xuất hoặc hoảng thần, thắng bại sẽ hoàn toàn điên đảo.

Cho nên, hết thấy chỉ phát sinh trong vài giây đồng hồ, mà sau trận giao tranh ngắn ngủi này, thế cục đã sáng tỏ.

Tu La nhận thẳng tấp đâm vào sau lưng Linde, máu tươi chảy ra như một dòng nước dâng trào. Áo gã mặc màu đen, máu chảy chẳng phải rất rõ ràng, nhưng đã thấm ướt đầm tới bóng loáng, tích tấp rơi trên mặt đất.

Gã cũng không tránh né, dùng thân thể mình thừa nhận đòn công kích này. Gã lựa chọn Tác Phi. Lúc này, gã đang ôm Tác Phi vào ngực.

Tác Phi không nghĩ tới Linde sẽ chơi ác như vậy, không muốn sống nữa cũng phải bắt cho bằng được cậu. Bị Linde ôm lấy như thế, cả người cậu không được tự nhiên, mùi huyết tinh nồng mũi quanh quẩn trong

không gian hô hấp của cậu.

Mà lúc này, Grambli cũng thuận lợi triệu hồi được rất nhiều hắc y nhân.

Thân thể Tác Phi cứng ngắc. Cậu nghe được một tiếng cười thong thả trầm thấp bên tai, trong lòng lộp bộp một chút, cũng đã hiểu được.

Linde điên cuồng xuất hiện.

Linde là một tên bệnh nhân tâm thần phân liệt, nhưng gã không phải là hai con người tách biệt. Cụ thể thì Tác Phi cũng không rõ ràng, nhưng mà cậu biết, vô luận là dưới hình thức lý trí hay điên cuồng, ký ức bọn gã vẫn thống nhất, là một người hoàn chỉnh, chỉ là cách hành xử hoàn toàn bất đồng.

Tại thời điểm yêu cầu Linde điên cuồng xuất hiện, Linde lý trí sẽ tự động kích hoạt.

Nếu hình dung càng thêm hình tượng một chút chính là hai loại hình thái khác nhau, một loại đem tất cả năng lực tập trung vào trí tuệ, một loại đem tất cả năng lực tập trung lên lực lượng.

Như vậy có thể phóng đại cực độ mỗi một ưu điểm.

Một cánh tay của Linde vắt ngang trên cổ Tác Phi, dùng sức mạnh đảo điên của mình mà thoải mái khóa cậu lại. Gã xoay người, đối mặt với Tác Phi, ánh mắt sâu thẳm, khóe miệng tà tà gợi lên, trương dương* lại kiêu ngạo: “Vật nhỏ, ngươi muốn đi đâu?”

**trương dương nghĩa là hành động một cách công khai*

Tên Ma vương tà mị cuồng quyền trước mặt khiến Tác Phi trợn tròn mắt. Đệt mịe, ai muốn để ý tới một kẻ điên!

Miệng vết thương sau lưng gã thật lớn, Tác Phi không cần nhìn, chỉ cần ngửi thấy mùi máu tươi cũng cảm thấy đau muốn chết, nhưng Ma vương trước mặt như là không có việc gì, lực cánh tay lớn vô cùng, giống như một thanh sắt!

Tác Phi không thể cử động được.

Linde nói xong câu đó cũng không mong Tác Phi đáp lời mình, tay kia của gã chế trụ cằm Tác Phi, cười nói: “Lại đây, để ta nhìn xem năng lực của ngươi.”

Tác Phi lập tức hiểu được, cậu lần này ngay cả thời gian để chửi thề cũng không có, liều mạng mà muốn vùng thoát ra, nhưng mà căn bản là làm không được.

Linde cường ngạnh dè đầu Tác Phi lại, thực sự ấn cậu xuống miệng vết thương đang đổ máu.

Môi Tác Phi vừa đụng tới miệng vết thương, cảm giác mê muội trong nháy mắt đã đánh úp lại. Cậu cảm thấy tất cả lực lượng trong cơ thể đang không ngừng bị xói mòn, từ môi tuôn ra ngoài. Cảm giác không khống chế được này khiến cậu hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Miệng vết thương trí mạng như vậy, cơ hồ tương đương với lần trước trị liệu cho lão Eugene! Vậy mà cậu cứ nhiên phải chữa trị cho cái tên điên này!

Đcm, cái kỹ năng lừa đảo, địch-ta bất phân của lão tử!!

Gã coi Tác Phi như vãi băng bó, còn là lá chắn, thật sự là lợi dụng đến triệt để luôn. Ai nói tên điên Linde chỉ số thông minh không đủ dùng, Tác Phi hiện tại chỉ muốn chém chết tổ sản xuất game.

Sau vài giây đồng hồ ngắn ngủi, miệng vết thương Linde đã khỏi hẳn. Gã ôm Tác Phi, tầm mắt dừng trên mặt cậu, lời nói ra có nội dung ngọt như mật, nhưng thanh âm lại phi thường bá đạo: “Thật là một bảo bối.”

Samuel theo dõi gã, đôi mắt tím thâm thúy tới gần tiếp cận màu đen. Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh: “Ta sẽ giết ngươi.” Hoàn toàn là một câu khẳng định, như đang trần thuật lại một sự thật đã định sẵn.

Linde nhìn về phía hắn, lần thứ hai chống lại tên Ma tộc này, Linde hơi híp mắt. Dưới trạng thái điên cuồng, bản năng của gã đặc biệt sắc bén, có thể rõ ràng cảm giác được thực lực của Ma tộc. Hắn thực trẻ tuổi nhưng cực kì cường đại. Sự tồn tại như vậy, nhất định phải bóp chết từ trong nôi.

Thời điểm Grambli nhìn thấy Samuel, hắn không hề coi thường, trực tiếp điều động quân lính tinh nhuệ của tổ chức, lập thành trận hình cường đại đến mức có thể giết một con rồng.

Tác Phi toàn thân chột dạ nhưng trong lòng phi thường lo lắng. Tình thế này rất bất lợi, quả thực so với lúc trong bảo khố còn bất lợi hơn.

Khi đó, dù là Linde dưới trạng thái lý trí cũng đủ làm cho Samuel bị thương nặng; mà hiện tại, có nhiều hắc y nhân như vậy, mà Linde lại là hình thái điên cuồng, vả lại mới vừa rồi gã còn uống lam dược phục hồi đầy máu, sức chiến đấu quả thực là gấp mấy lần lúc trước.

Trong bảo khố, cậu ở ngay bên người Samuel, cấp Samuel lực lượng sống lại một lần; nhưng bây giờ, thân thể cậu vô lực, có lẽ cậu có thể xem nhẹ bản thân để chữa trị cho Samuel, nhưng mà dưới trạng thái này có chữa khỏi được không cũng là một vấn đề.

Cho nên, tình hình này vô cùng không lạc quan đối với bọn cậu!

Linde sẽ không giết cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình với Samuel. Nghĩ đến đây, Tác Phi càng luống cuống.

Tác Phi nghĩ cũng không sai, Linde sẽ không bỏ qua cho Samuel.

Ma tộc là chủng tộc tôn sùng lực lượng nhất. Bọn họ hết sức xem thường những kẻ bạc nhược, vương tọa cũng là dùng thực lực để đàm phán. Linde giết Ma vương tiền nhiệm rồi sau đó kế vị, mà chỉ cần trong Ma tộc xuất hiện người càng cường đại hơn, gã sẽ bị đẩy xuống khỏi vương tọa.

Mà Samuel đối với gã chính là một tồn tại như vậy, thiết thực uy hiếp được gã.

Ngay lúc đôi cánh của hắn còn chưa cứng cáp mà giết chết hắn, là lựa chọn tốt nhất.

Linde đang muốn hạ lệnh bắt đầu vây công Samuel, lại đột nhiên nghênh đón một trận chấn động long trời lở đất.

Toàn bộ mặt đất đều lay động, từng đợt gào rú không dứt bên tai.

Tác Phi cũng không rõ chuyện gì. Đây là làm sao vậy? Động đất?

Linde tức thì nhìn về phía Samuel, đồng tử màu đỏ âm ngoan mà thô bạo: “Người cũng dám hủy Ma Tháp!”

Samuel không hề lùi bước, nhìn thẳng vào gã: “Đưa em ấy cho ta.”

Ánh mắt Linde lóe lóe.

Tác Phi nghe được hai chữ Ma Tháp này, mới biết được xảy ra chuyện gì.

Ở Jalands, Ma Vực là một khu vực phi thường độc đáo, nó ở trên biển Vô Vọng, mà Ma Tháp chính là cột chống đỡ của cả Ma Vực. Nếu mà Ma Tháp bị tổn hại, toàn bộ Ma Vực sẽ sụp đổ, mọi người sẽ rơi vào biển Vô Vọng.

Biển Vô Vọng vô sinh linh*. *(Không có vật sống)*

Thanh âm Linde tràn ngập lửa giận: “Người làm như vậy, hắn cũng sẽ chết!”

Samuel bình tĩnh nói: “Không sao cả. Tất cả mọi người chôn cùng em ấy.”

Tác Phi nhìn về phía Samuel. Samuel cũng không nhìn cậu, nhưng không biết vì sao, Tác Phi có một cảm giác rằng hiện tại Samuel so với Linde dưới trạng thái điên cuồng còn điên cuồng hơn.

Nhưng mà Samuel như vậy lại khiến cho cậu thực đau lòng. Tâm cậu chưa xót không chịu được, thật muốn đi qua ôm hẳn một cái. Cậu thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng rằng dưới gương mặt bình tĩnh đó là tình cảm cố chấp tới tuyệt vọng.

Linde buông lỏng cánh tay đang khống chế Tác Phi ra.

Thân thể vừa đạt được tự do, Tác Phi lập tức đã rơi vào một cái ôm quen thuộc cùng cực. Trên người một chút khí lực cũng không có, nhưng cậu cứng rắn nâng đôi tay lên, dùng phần sức lực cuối cùng siết chặt Samuel.

63. Chương 63

Jalands không có biển theo ý nghĩa truyền thống, nhưng kết cấu địa đồ của nó phi thường giống với Địa Cầu, cũng là một số nhỏ lục địa cùng phần lớn đại dương.

Chẳng qua, những đại dương này cũng không phải là cái nôi của sinh vật, mà là một vùng đất chết.

Được gọi là biển Vô Vọng*, nhưng Tác Phi cho rằng kỳ thật phải là biển Vô Vọng** mới tương đối thỏa đáng. Biển không có bất cứ hy vọng gì, rơi vào trong đó cũng chỉ có thể tuyệt vọng chờ đợi tử vong.

* : ‘vọng’ trong ‘vọng ngôn’

** : ‘vọng’ trong ‘hy vọng’

Vô pháp trốn tránh, vô pháp thoát ly, chỉ có thể làm bạn với tử vong.

Mà trong vùng biển Vô Vọng này, lại tồn tại một hòn đảo đơn độc. Hòn đảo này chính là thành hắc ám – Ma Vực.

Về phần tại sao Ma Vực lại tồn tại bên trong biển Vô Vọng, trên Jalands rất ít ai biết, nhưng mà Tác Phi đã từng nhìn một chút qua lời giới thiệu mơ hồ trong game. Là từ thuở khai sơ, thần ban lãnh địa này cho Ma tộc.

Bởi vì Ma tộc tính tình ngoan lệ, tàn bạo, thích giết chóc, bởi vậy thần muốn ban cho họ hòn đảo đơn độc này làm lãnh địa, thoát nhìn tựa hồ là muốn cô lập bọn họ lại, thậm chí là cầm tù, nhưng kỳ thật cũng không phải như vậy.

Jalands thật công bằng, nó không thiên vị bất luận chủng tộc gì, cũng sẽ không bài xích bất luận chủng tộc gì. Bởi vậy, nó cũng sẽ không tàn khốc đối với một mình Ma tộc như vậy, cho nên trên đảo có một cái truyền thống traten, có thể tùy ý đi tới đi lui với các địa phương khác trên đại lục, như vậy liền có thể thoải mái tránh khỏi biển Vô Vọng.

Bởi vì đặc tính này, Ma tộc chỉ cần bảo vệ truyền thống traten đó. Nếu mà chiến tranh xảy ra thì phải nói là một kẻ làm quan cả họ được nhờ. Xét trên trình độ nào đó, đối với Ma tộc tính tình cao ngạo, không hợp đàn, vả lại số lượng rất thưa thớt mà nói thì chưa từng là một chuyện không tốt.

Nhưng mà Ma Vực lại có một cái nhược điểm trí mạng. Nó rất rõ ràng, nhưng bọn họ lại không hề sợ hãi điều này.

Là sự tồn tại của Ma Tháp. Nó là cột trụ của Ma Vực, nếu như Ma Tháp bị hủy hoại, như vậy Ma Vực sẽ rơi vào biển Vô Vọng – vùng biển mà tất cả sinh linh đều không thể chạy trốn khỏi tử vong.

Vì sao lại không sợ hãi, là bởi vì Ma Tháp rất khó bị hủy. Căn cơ của nó trong biển Vô Vọng, bốn phía không có bất luận điểm đặt chân nào, chỉ có thể ở trạng thái phi hành. Mà lực phòng ngự vật lý của Ma Tháp là tuyệt đối, còn lực phòng ngự ma pháp lại lên tới 80%. Cho nên, chỉ có thể dùng 20% lực công kích ma pháp ít ỏi đến đáng thương để đối phó nó.

Tại Jalands, chủng tộc có thể phi hành, vả lại địch nổi quân đội tinh nhuệ của Ma tộc, trừ bỏ Long tộc ra không còn ai khác. Nhưng mà toàn bộ Long tộc trên Jalands không chết cũng đã bị nhốt lại rồi.

Bởi vậy, mặc dù tất cả mọi người đều biết Ma Tháp là vết thương trí mệnh của Ma tộc, nhưng cũng không thêm để tâm.

Thời điểm Samuel xuất hiện, Tác Phi còn có chút nghi hoặc. Con xích long kia đâu? Còn ở lại bảo khổ sao?

Nguyên lai là, Samuel chạy tới bên người Tác Phi, đồng thời an bài xích long canh giữ ở Ma Tháp. Từ khi biết Tác Phi đang ở Ma Vực, hắn đã tính toán tốt.

Nếu mà cường công, sẽ lại lâm vào tình hình trong bảo khổ, bọn họ vô cùng có khả năng bị chế trụ. Mà nếu dùng toàn bộ Ma Vực, toàn bộ Ma tộc đến uy hiếp Linde, thì nhất định sẽ thành công.

Có một câu nói rất hình tượng: đầu trọc không sợ bị nắm tóc, làm vua cũng thua thằng liêu. Samuel cùng Tác Phi chỉ có chính mình, mà Ma vương lại có rất nhiều cố kỵ.

Cũng không phải nói Ma vương để ý đến sinh mệnh Ma tộc tới cỡ nào; gã để ý chính là Ma Vực. Đây là đại bản doanh của gã, nếu mà Ma Vực tiêu thất, gã vẫn còn là Ma vương sao?

Đây là tượng trưng cho quyền lực của gã, đại biểu cho địa vị của gã, cùng với... một số thứ không thể mất đi.

Cho nên nói, cho dù Tác Phi trân quý hơn nữa, Linde cũng không có khả năng mạo hiểm, cho dù chỉ có 1% nguy hiểm, gã cũng sẽ không đi ném thử. Đây là tư duy của người thượng vị.

Samuel nắm chắc điểm ấy. Hắn nhìn như lỗ măng xâm nhập Ma Vực, nhưng kỳ thật cũng đã làm đủ chuẩn bị, nắm lấy mạch máu của Ma vương liền có thể thoải mái toàn thân trở ra.

Samuel lần này đánh bất ngờ, đối với Linde mà nói, tuyệt đối là sự sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời cho tới nay. Đây cũng là lần đầu tiên Linde dưới hình thái lý trí lộ ra cảm xúc chân chính của mình. Gã cơ hồ không khống chế được tâm tình muốn giết chết tên Ma tộc này.

Sỉ nhục như vậy, cả đời chỉ có một lần, vĩnh viễn sẽ không quên!

Tác Phi sau khi ở trong ngực Samuel cũng đã mơ hồ, dùng sức ôm lấy hắn, nhất thời cảm thấy mỹ mãn, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

Mấy ngày nay thần kinh của cậu không có giây phút nào thả lỏng. Theo lý thuyết, hiện tại cũng không nên thả lỏng, rõ là thời điểm khẩn trương. Nhưng mà cậu rất an tâm, phi thường an tâm. Samuel ở bên cạnh cậu, hết thấy cũng không cần lo lắng.

Cậu tin tưởng hắn, vô cùng tin tưởng.

Samuel cùng cậu một chỗ, biết điều này, như vậy là đủ rồi.

Tác Phi mơ mơ màng màng. Cảm giác này không phải là lần đầu tiên, trước đây khi trị liệu cho lão Eugene đã gặp qua. Có lẽ là trước lạ sau quen, lúc này đã có chút thích ứng, ít nhiều thì thời gian khôi phục so với lần trước ngắn hơn nhiều.

Thời điểm mở mắt ra, đã không còn là thế giới hắc ám.

Cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt sáng ngời nhưng cũng không chói lóa, là loại sắc thái nhu hòa, như là hai màu xanh biếc cùng vàng nhạt đan chéo nhau mà thành, thật ấm áp và thoải mái.

Tác Phi chống tay ngồi dậy. Chóp mũi có mùi hoa thảo nhiên. Không thể nói rõ là mùi hoa gì, nhưng hương thơm có tác dụng an thần, khiến thấy phi thường thư thái.

Đưa tay sờ sờ, cậu mới kinh ngạc phát hiện rằng chiếc giường này cực kỳ co giãn, mà hương thơm cũng là từ dưới xông vào mũi. Nguyên lai cậu đúng là đang nằm ở trên một chiếc giường hoa thật lớn.

Nụ hoa màu vàng thảo nhiên, cánh hoa hồng nhạt sáng ngời. Nhan sắc thiếu nữ mộng ảo thể này khiến Tác Phi hơi hơi có chút .

Bất quá không thể không nói, nó thật sự cực kì thoải mái, độ xốp vừa phải, vả lại độ rộng tuyệt đối là king size. Cậu có thể ở trên giường lăn trái ba vòng, phải ba vòng, lật tới lật lui cũng không sao.

Thật là một địa phương không tồi.

Cậu đánh giá chung quanh, vừa mới nghĩ Samuel đi đâu rồi thì chợt nghe tiếng mở cửa.

Tác Phi nghe theo thanh âm nhìn qua. Sau khi cửa mở, ánh sáng hơi chút chói mắt len vào, mà ngược sáng là một thân ảnh thon dài, vả lại phi thường đẹp đẽ.

Giống như là cả người đang sáng lên, khiến dung nhan lúc bình thường tinh xảo đến có chút không thực tế có thêm chút mềm mại.

Kinh ngạc nhìn Samuel, Tác Phi cong cong mắt, cười vô cùng vui vẻ.

Từ lúc cửa mở, ánh mắt Samuel không hề rời khỏi người cậu.

Hắn đến bên người Tác Phi, thấy Tác Phi nhìn hắn chằm chằm mà cười, liền nhẹ nhàng cúi xuống, nắm lấy thắt lưng cậu, nâng cầm cậu lên, tầm mắt vô cùng quan tâm đặt lên đôi môi thiếu sắc, nhưng lại không chịu sờ vào.

“Nhớ rõ em đã đáp ứng ta điều gì sao?”

Đại não Tác Phi sớm đã bị tầm mắt của hắn làm cho vụng vụng hồ hồ. Môi cậu run nhẹ nhẹ một chút, theo bản năng đáp: “Nhớ rõ.”

Thần sắc Samuel không thay đổi, còn nói: “Thêm vào một điều nữa.”

Tác Phi vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, có một loại khát vọng khó hiểu từ đáy lòng dâng lên. Cậu mơ hồ biết Samuel sẽ nói cái gì, thậm chí còn có chút chờ mong.

“Không được rời khỏi ta.”

“Được.”

Tác Phi cười tủm tỉm, cơ hồ là hắn vừa dứt lời liền đáp ứng. Kỳ thật, dưới trạng thái này, vô luận Samuel nói cái gì cậu cũng sẽ đáp ứng, căn bản không biết thế nào là cự tuyệt.

Samuel lộ ra một nụ cười tươi.

Tác Phi ngay cả chớp mắt cũng không chớp. Cậu chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy, nhìn thế nào cũng không đủ, ngôn ngữ gì cũng vô pháp miêu tả tâm tình vào giờ này phút này.

Trái tim trong lồng ngực bang bang nhảy, phần tình cảm kia thẳng tắp vọt tới đại não. Tác Phi cho tới bây giờ cũng không phải là loại người sẽ kiềm chế chính mình, dưới loại tình huống này cậu sẽ lại càng không kiềm chế.

Samuel vẫn luôn nhìn cậu.

Nhưng mà vẫn bất động.

Tác Phi nóng nảy, càng ngày càng gấp, cuối cùng rốt cuộc nhịn không được chủ động rướn lên. Trong nháy mắt môi đụng vào nhau, cậu mơ hồ nhìn thấy ý cười trong mắt Samuel, nhưng không thấy rõ ràng. Cậu chỉ cảm thấy tất cả thần kinh đều tập trung tại nơi môi kia. Chưa đủ, muốn càng nhiều. Sự khát cầu trong lòng khiến bản thân cậu kinh ngạc.

Nhưng mà Samuel vẫn bất động, chỉ nắm lấy thất lưng cậu, duy độc tâm mắt lửa nóng như đã sớm lột sạch y phục cậu.

Tác Phi chỉ phải chủ động nhẹ nhàng ma sát, nhưng mà đầu lại vững hồ hồ, ngọc vụng tới mức ngay cả một nụ hôn cũng không rõ ràng.

Samuel hơi kéo giãn khoảng cách ra một chút. Hắn nhìn Tác Phi, đồng tử màu bạc của Tinh Linh phi thường xinh đẹp sáng bóng, thủy nhuận đầy sương mù, cực kì khiến người tâm động. Hắn cưỡng chế dục vọng nảy lên, thấp giọng gọi cậu: “Tác Phi.”

Tác Phi gật đầu.

“Em ở bên cạnh ta.”

Tác Phi tiếp tục gật đầu, mắt không chớp theo dõi môi hắn, ý đồ muốn gần sát lại một chút.

Samuel chế trụ thất lưng cậu, không cho cậu nhích lên, tiếp tục nói: “Em thuộc về ta.”

Tác Phi nói: “Vâng.”

Samuel vừa lòng cười cười, rốt cuộc để cậu xích vào, nhẹ nhàng dán lên môi cậu, dùng tốc độ làm người ta ngứa ngáy mà thông thả ma sát: “Ta nghĩ muốn em.”

Lực công kích của lời này là mười phần, mặt Tác Phi đỏ bừng, nhưng vẫn rõ ràng lưu loát gật đầu.

Samuel vươn tay tham nhập y phục của cậu, nhẹ nhàng vuốt thắt lưng cậu, sau khi cảm giác được cậu run nhè nhẹ còn bảo: “Nói, em muốn ta.”

Bàn tay ấm áp vuốt ve thắt lưng cậu, từng đợt ngứa ngáy mãnh liệt hướng thẳng đại não, hơn nữa sự run rẩy mà những lời này mang đến càng khiến Tác Phi mê hoặc, thanh âm cũng nhuuyến hồ hồ: “Samuel, em muốn anh.”

Vừa dứt lời, Samuel liền cúi đầu, hôn cậu thật sâu. Tác Phi rốt cuộc được đền bù như mong muốn, nắm chặt quần áo Samuel, ngửa đầu thừa nhận nụ hôn lửa nóng tràn ngập tình cảm mãnh liệt này. Miệng lưỡi giao nhau khiến Tác Phi cảm nhận được dự vọng đang bị cưỡng chế của Samuel. Sự đòi hỏi điên cuồng đó thời khắc này rốt cuộc không hề che giấu mà để lộ ra. Cậu được hân thềm muốn, được hân đòi hỏi.

Trong lòng Tác Phi mềm nhũn, cậu thử đáp lại, đem tấm lòng của mình toàn bộ bày ra cho Samuel. Cậu cảm nhận được phần tâm tình bất an ẩn dưới sự đòi hỏi mãnh liệt của Samuel.

Cho nên cậu thỏa mãn tâm tình Samuel; cậu gật đầu, cậu đáp ứng, cậu chủ động biểu đạt, bởi vì cậu biết, như vậy mới có thể khiến Samuel an tâm, có thể khiến sự cố chấp ẩn giấu dưới lý trí của hắn bộc lộ.

Trong lòng Samuel có bóng ma, bởi vì cậu bị bắt, bởi vì thiếu chút nữa mất đi, bởi vì chia lìa... Hắn vĩnh viễn sẽ không nói ra, nhưng mà Tác Phi biết.

Phần tâm tình dưới gương mặt bình tĩnh kia, loại điên cuồng dưới sự lý trí này, sự mất mát dưới vẻ chiếm hữu cường thế.

Tác Phi đều cảm nhận được rõ ràng.

Người này cần cậu, muốn cậu, cũng giống như bản thân cậu vậy.

Tác Phi thả lỏng thân thể, đắm chìm trong cái hôn này. Sau khi dừng lại, cậu thở dốc, hai má ửng đỏ, đồng tử bởi vì thiếu dưỡng khí mà có chút mê man, nhưng thanh âm lại dị thường thanh thúy:

“Samuel, em yêu anh.”

— Hết chương 63 —

64. Chương 64

“Samuel, em yêu anh.”

Những lời này cứ như vậy thuận lý thành chương thốt ra, không có chút chần chờ, cũng không cần bất luận tự hỏi gì. Phần tình cảm đó đã sớm nở hoa trong lòng cậu, chỉ chờ đợi một khắc cuối cùng để đâm chồi từ dưới mặt đất chui lên.

Tác Phi nhìn Samuel, ánh mắt sáng trong suốt, tất cả cảm xúc không hề che lấp. Cuộc đời của cậu kỳ thật rất đơn giản, cậu chưa bao giờ ôm phần tình cảm này đối với bất luận kẻ nào, cũng chưa bao giờ thổ lộ với bất cứ ai.

Chỗ khuyết tình cảm của cậu bởi vì gặp Samuel mà từ từ được phong phú lấp đầy. Samuel là người đầu tiên cậu yêu, cũng là người duy nhất. Cậu tin tưởng vậy.

So sánh với sự vui sướng trong lòng sau khi cậu nói ra, Samuel lại sững sờ cả người.

Biểu tình như vậy rất ít khi xuất hiện trên mặt Samuel. Hắn luôn trầm tĩnh, lý trí, cho dù là nội tâm ba đào mãnh liệt cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Hắn giỏi che giấu tâm tình của mình, càng quen với việc khắc chế.

Nhưng mà hiện tại, đối mặt với lời thổ lộ trực tiếp mà đương nhiên của Tác Phi, Samuel rốt cuộc triển lộ ra vẻ mặt phù hợp với lứa tuổi của hắn.

Đôi đồng tử tím trở nên nhạt màu, sự sáng bóng xinh đẹp bên trong làm cho lòng người say đắm. Hắn khẽ cười, nụ cười tươi nhẹ nhàng nở rộ là từ nội tâm chân thành biểu hiện ra.

Hắn rất vui vẻ, tựa hồ từ khi sinh ra chưa từng vui vẻ như vậy.

Nụ cười tươi này là thuộc về một thiếu niên, ngây ngô thành thật không chút nào che giấu.

Vẻ mặt như vậy xuất hiện trên một người quen khắc chế chính mình, có vẻ càng thêm đáng quý, cũng phá lệ mê người.

Nhất là đối với Tác Phi mà nói, cậu chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì đó đang chậm rãi bị hòa tan, mềm đến rối tinh rối mù. Phần tình yêu kia vô pháp áp chế; cậu hai má đỏ bừng, há miệng thở dốc, lại lớn tiếng hô lên: “Samuel, em yêu anh!”

Tựa hồ chỉ có những lời này mới có thể khiến trái tim đang nhảy lên quá nhanh bình tĩnh lại một chút, khiến tình cảm mãnh liệt kia thoáng an phận lại một giây.

Samuel mỉm cười nhìn cậu, như là không muốn đánh gãy thời khắc tốt đẹp này. Hắn lắng nghe thanh âm của Tác Phi. Thanh âm Tinh Linh thanh thúy dễ nghe, từng lời thốt ra là điệu nhạc đặc sắc nhất trên đời.

Điệu nhạc tuyệt vời nhất, chỉ dành riêng cho hắn.

Phần nhận thức này càng khiến hắn cao hứng. Rốt cuộc, hắn cúi đầu, thật sâu hôn lên đôi môi đang không ngừng hướng hắn thả lỏng kia. Ôn nhuận, mang theo một tia lãnh ý, nhưng lại dị thường ngọt ngào. Không phải là lần đầu tiên nhắm nháp, nhưng mỗi lần chạm vào đều cảm thấy phi thường mỹ vị.

Samuel dán lên môi Tác Phi, nhẹ giọng nói: “Nhắm mắt lại.”

Đôi mắt thật to của Tác Phi chớp chớp, sau đó nghe lời nhắm lại, nhưng vẫn mang theo ý cười cong cong giống trăng rằm, thêm phần đáng yêu.

Mới vừa nhắm mắt lại, khớp hàm liền bị cạy ra. Cậu cảm giác được sự xâm nhập của Samuel. Lúc đầu, cậu còn thử nghênh hợp, nhưng càng về sau liền hoàn toàn bị dẫn dắt, như là một con cá đã mắc cạn hồi lâu gặp được dòng nước xuôi, tham lam hưởng thụ...

Nụ hôn sâu vẫn chưa chấm dứt. Samuel ngồi ở trên giường hoa, ôm lấy Tác Phi, để cậu ngồi khóa trên đùi mình. Tư thế như vậy khiến Tác Phi vốn là thấp hơn trong nháy mắt đã cao hơn một chút. Mà Tác Phi cũng không cần cố hết sức ngửa đầu, có thể ngang hàng hưởng thụ nụ hôn này.

Mà động tác của Samuel cũng càng thêm thuận tiện. Đôi tay vẫn luôn hoạt động trên eo Tác Phi trượt lên phía trên, động tác thông thả đẩy lớp quần áo đơn bạc của cậu lên, như là một tầng lại một tầng lột lớp vỏ ngoài, lộ ra mỹ vị bên trong.

Thẳng đến khi áo bị kéo đến trên ngực, Samuel mới buông miệng lưỡi này giờ cùng Tác Phi dây dưa ra, bình tĩnh nhìn Tinh Linh trước mắt.

Mái tóc màu bạc xõa ở sau lưng, ngẫu nhiên có vài sợi dài rơi trên cổ thanh thoát, rũ xuống trước ngực, đặt trên da thịt trơn bóng trắng nõn như là đang sáng lên. Áo bị kéo tới ngực, Tinh Linh hình thể tinh tế, cứ như vậy mà hiển lộ ra phần eo càng thêm động nhân. Samuel nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng Tác Phi, cảm nhận được bởi vì sự đụng chạm của hắn mà da thịt dưới lòng bàn tay hơi hơi run rẩy.

Samuel cười cười, dời tầm mắt đi, dừng lại ở mặt phần hồng trước ngực cậu. Bởi vì bị bạo lậu ở trong không khí mà bị lạnh, hai vật nhỏ kia nhẹ nhàng đứng thẳng, hướng lên như đang chờ người đến ngắt lấy.

Cảnh tượng trước mắt thật sự mê người. Đôi mắt tím từ từ sâu thẳm, Samuel nâng eo Tác Phi, dịu dàng ngậm lấy mặt hồng nhạt bên phải, đầu lưỡi chuyển động đùa giỡn, thuận lợi cảm giác được thân thể Tinh Linh run rẩy cùng với dục vọng đã không che giấu được.

Đại não Tác Phi đã sớm loạn thành một đoàn tương hồ. Cậu đời trước sống hai mươi bảy, hai mươi tám năm, ngay cả hôn đều không thử qua. Đời này, số lần cùng Samuel thân thiết cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, còn chưa luyện thành kỹ thuật vừa hôn môi vừa thả. Bởi vậy, mỗi lần hôn đều bởi vì thiếu đường khí mà một mảnh mê man.

Tuy biết rằng hai người sắp phát sinh cái gì, kinh nghiệm trên lý thuyết cậu cũng đã thấy rất nhiều, nhưng chân chính dừng trên người mình, cậu lại một chút cũng không rõ.

Tất cả thần kinh của cậu đều bị Samuel dẫn dắt. Cậu có thể cảm giác được sự vuốt ve của Samuel như một dòng điện lưu, xẹt qua các nơi trên thân thể cậu, lên tới đỉnh đầu. Mọi dục vọng đều tập trung ở chỗ phía dưới đó, từng đợt trường đau.

Bộ ngực bị Samuel không ngừng đùa bỡn, Tác Phi híp mắt, không tự chủ được đưa người về phía trước, ngược lại là càng ngày càng ngứa. Dưới hạ thân trường đau, bức thiết yêu cầu được thư giải, nhưng mà Samuel không chút nào để ý tới, như là căn bản không hề nhận ra.

Tác Phi nóng nảy. Cậu ngồi trên đùi Samuel bắt đầu không an phận cọ cọ, quần áo đơn bạc căn bản không ngăn được nơi nào đó cực nóng, nhưng mà vậy cũng không cách nào giảm bớt, ngược lại vì cọ cọ mà vị trí dịch về phía trước rất nhiều, càng là đưa lồng ngực của mình đến trước mặt Samuel, mà chỗ ngồi cũng đã dịch chuyển một đoạn lớn. Thẳng đến khi đụng chạm đến một vật nóng cháy khác...

Samuel nhẹ nhàng cắn Tác Phi một chút, thanh âm có chút khàn khàn: “Không cần lộn xộn.”

Tác Phi hơi dừng lại, nhưng chống cự không nổi dục vọng, lại động đậy, miệng còn không vui mà lầm bầm: “Khó chịu...”

Thanh âm này mềm mềm lại mơ hồ, không thanh thúy như bình thường, ngược lại nghe như là vô ý thức lầm bầm.

Samuel trong lòng khẽ động, lại càng thêm dùng sức cắn chặt phần hồng một chút, lại đùa nghịch thêm một hồi mới nói: “Àn? Chỗ nào khó chịu?”

Tay Tác Phi liền muốn hướng đến tiểu huynh đệ của chính mình, Samuel liền đứng lúc ngăn cản. Tác Phi đành phải tiếp tục động đậy.

Samuel nửa hưởng thụ nửa tra tấn, hân hoan ra nơi đã bị chà đạp tới đỏ tươi nào đó, hôn lên cái miệng của cậu, hăng cổ họng nói: “Nơi này?”

Tác Phi trong mắt lưu chuyển đầy nước, lắc lắc đầu.

Samuel dời xuống phía dưới lại hôn lên cần cổ trắng bạch của cậu, tiếp tục hỏi: “Là nơi này?”

Tác Phi tiếp tục lắc đầu. Samuel lại một đường xuống phía dưới, hân nâng thân thể Tác Phi lên, hôn qua xương quai xanh, lúc đến bụng lại bỗng dừng lại.

Tác Phi thực sốt ruột, nhưng chính mình không làm chủ được, muốn nói ra lại quá ngại ngùng.

Quần áo cậu mặc vốn thật đơn bạc, dục vọng thẳng đứng đã sớm trở nên hết sức rõ ràng...

Tầm mắt Samuel rớt cuộc dừng ở nơi đang nhếch lên nhìn như một mũi thuyền mini kia, lập tức dùng tay nắm chặt, sau đó như bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nguyên lai là nơi này!” Ý cười nơi đáy mắt càng dày đặc.

Tác Phi tội nghiệp đã chịu không nổi từ lâu. Tiểu huynh đệ đột nhiên bị nắm chặt, sự sảng khoái đột ngột này khiến cậu hừ hừ vài tiếng, nhưng tiếp đó Samuel lại vẫn không nhúc nhích, làm cậu lại bắt đầu bất mãn.

Lần này Samuel không tiếp tục gây sức ép cho cậu, trực tiếp cởi quần cậu ra, vươn tay tham nhập, cầm lấy tiểu huynh đệ đang có yêu cầu cấp bách cần được âu yếm kia, bắt đầu cao thấp luật động.

Tác Phi như cũ ngồi trên người Samuel. Cậu bởi vì sự luật động này mà thích đến mơ hồ, hay tay ôm lấy cổ Samuel mới miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhưng mà cả người lại dần càng sát, quả thực là chủ động đưa đến tay Samuel.

Samuel một tay giúp cậu luật động, một tay vuốt phần eo cậu, mà còn khóa lại đôi môi của cậu. Dưới ba hướng công kích này, Tác Phi hoàn toàn không cầm giữ được nữa, đại não từng đợt mê muội, sau khoảnh khắc trống rỗng, liền xuất ra...

Dư vị cao trào trôi qua, đại não loạn thành một đoàn của Tác Phi mới hơi bình tĩnh trở lại được chút. Cậu nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời không nhận được.

Chính mình khóa ngồi trên người Samuel, Samuel còn đang mặc đồ chỉnh chỉnh tề tề, mà điểm chết người chính là, chất lỏng màu trắng dính nị kia còn văng lên người hắn...

Đệt mịe... Rất dọa người!

Cậu hai má đỏ bừng, tầm mắt còn có chút mơ hồ. Trong giây phút hoảng thần, cậu cảm thấy thân thể đảo điên, khi hoàn hồn lại, cả người cậu đã nằm ngửa trên giường hoa.

Mà Samuel đứng ở bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống cậu.

Tác Phi có chút ngốc lảng, tiếp đó nhìn thấy Samuel đứng thẳng người lên, hai tay thoải mái cởi bỏ nút thắt màu bạc nơi cổ áo, lộ ra xương quai xanh, lồng ngực, rồi sau đó là tuyến bụng cùng thắt lưng da thịt phân minh...

Tác Phi nhìn không chớp mắt. Sức bật của Ma tộc rất mạnh, mà để chịu tải loại sức bật này, hình thể bọn họ cũng tràn ngập lực lượng. Thời điểm Samuel mặc quần áo thì nhìn không ra, nhưng cởi y phục rồi, đáng người này... thật khiến người ta phun máu mũi.

Cậu đầy hứng thú thưởng thức, không chút nào ý thức được rằng ý tứ hàm xúc của hành động của mình là gì, chỉ cảm thấy cảnh đẹp như thế, nếu bỏ lỡ tuyệt đối sẽ hối hận.

Vì để nhìn rõ một chút, cậu còn chống người lên, ngồi dậy.

Samuel tự mình cởi bỏ áo rồi dừng lại, tiến tới gần Tác Phi, nắm tay cậu, dẫn dắt chúng đặt trên đai lưng mình.

Sau đó, hắn dùng thanh âm mê hoặc nói: “Đến, giúp ta cởi.”

Tác Phi nuốt một ngụm nước bọt, hết sức chủ động bắt đầu giúp hắn. Nút thắt đai lưng là kiểu dáng rất thông thường, Tác Phi không tốn bao nhiêu khí lực liền tháo ra. Sau đó, cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt cậu khiến mặt cậu nổi lên từng rặng đỏ rực.

Cậu trừng to mắt, nhìn của Samuel xong lại cúi đầu nhìn của chính mình, ngốc trong chốc lát, liền an ủi mình... Khác biệt chủng tộc! Nhất định là khác biệt chủng tộc!

Cậu nhanh chóng đem tầm mắt dịch khai, ánh mắt hốt hoảng không biết nên dừng ở chỗ nào.

Samuel lại cúi người xuống, dán sát lỗ tai Tác Phi thì thầm: “Tác Phi, giúp ta.”

Cùng với nhiệt khí lại là lời nói ái muội như vậy, Tác Phi còn có thể nào không hiểu... Cậu nghiêng người về phía trước, khi vừa mới nắm chặt đồ vật cứng rắn như sắt kia, liền không tự giác được run rẩy.

Thật nóng...

Cảm xúc nóng bỏng này khiến trong lòng cậu hiện lên một tia bất thường, dự cảm nguyên bản đã bình ổn không hiểu sao lại bùng lên. Hơn nữa, bất đồng với lúc này, tư vị này như là trái tim bị gãi nhẹ, ngứa ngứa, có chút trống rỗng, có chút khát vọng, nhưng lại không biết bản thân đang chờ đón cái gì.

Samuel kề sát vào cậu, tại trên môi cậu trần trổ ma sát, thấp giọng nói: “Cử động nào.”

Tác Phi chỉ đành cao thấp động một cái, việc này chỉ khiến cậu cảm thấy thứ đó tựa hồ lại lớn hơn vài phần.

Samuel hôn cậu, vuốt ve cậu, làm Tác Phi có cảm giác mơ hồ, động tác dưới tay không tự giác liền chậm lại, cuối cùng hoàn toàn thả lỏng tay ra.

Samuel cười cười, cũng không mạnh mẽ bắt cậu tiếp tục lộ. Hắn một bên hôn Tác Phi, một bên vươn tay xuống dưới hạ thân cậu tìm kiếm. Tác Phi đang trầm luân giữa bể dục hoàn toàn không biết gì cả, thẳng đến khi phía sau bị vật cứng xâm lấn, cậu mới đột ngột hoàn hồn.

Đây, đây giống như có chỗ nào đó không đúng!

Chuông báo động trong đầu Tác Phi inh ỏi vang lên. Cậu là một thằng công, công thì tựa hồ không nên như vậy đi? Ngô... Ân... Miệng bị khóa lại, lực chú ý cũng thuận lợi bị dời đi.

Samuel tham nhập vào một ngón tay, lập tức bị địa phương ôn nhuận ẩm áp kia bao bọc. Hắn khẽ ấn một chút, phát hiện Tác Phi hơi có bài xích liền nhanh chóng dùng nụ hôn nồng nhiệt cùng sự âu yếm đến trần an cậu.

Lại cho thêm một ngón tay vào. Độ lớn của hai ngón tay đã không xem là nhỏ đối với địa phương chưa bao giờ được khai phá này, mặc dù vẫn còn có chút chặt. Tác Phi hơi hơi nhũ mảy, tuy rằng đắm chìm trong dục vọng nhưng vẫn cảm giác khó chịu.

Samuel cũng không dừng tay, hắn hôn Tác Phi, một tay cầm vật nhỏ lần thứ hai đã nhếch lên kia, cao thấp luật động. Điều này làm Tác Phi hoàn toàn thần hồn điên đảo, cả thân thể đều trầm tĩnh lại. Samuel miễn cảm nhận được địa phương nơi ngón tay hắn tham nhập cư nhiên lại lặng lẽ phân bố chất lỏng.

Động tác trên tay không ngừng, ngón tay thăm dò càng thuận lợi, Tác Phi động tình càng sâu, nơi nào đó lại càng nóng bỏng ướt át.

Hắn đột ngột rút ngón tay ra, đổi lại là tiếng ngâm không thể khống chế của Tác Phi.

Luật động phía trước cũng chậm dần, Samuel ghé sát vào Tác Phi, thấp giọng hỏi: “Em muốn sao?”

Tác Phi chưa bao giờ có loại cảm giác này. Ngứa, rất ngứa, ngứa tới khó chịu. Địa phương vô pháp mở miệng kia trống rỗng không chịu được, khát vọng đến có chút đau. Cảm giác này rất xa lạ nhưng phi thường mãnh liệt. Cậu nhìn Samuel, đại não đã sớm không cách nào vận chuyển được, đều bị dục vọng bao trùm: “Muốn... muốn...”

Samuel đành chỉ luật động, đem vật cứng của bản thân đặt tại lối vào ôn nhuận kia, lại nhẹ giọng hỏi: “Muốn cái gì?”

Tác Phi cắn chặt răng, trong lòng có chút sợ hãi cùng khẩn trương, nhưng lại thật sự không nhịn được. Thanh âm cậu thật nhỏ, nhưng thực rõ ràng: “Muốn anh.. Rất rất muốn...”

Samuel đứng về phía trước một chút: “Như vậy sao?”

Tác Phi nhắm chặt mắt, cắn môi gật gật đầu.

Bộ dáng này của cậu thật sự rất mê người, Samuel gắt gao nhìn cậu, hoàn toàn không chịu dừng nữa, dùng một chút lực rút cuộc đắm vào, trong nháy mắt bị một mảnh ôn nhuận ướt át bao bọc lại. Cảm giác này thích đến vô pháp dùng ngôn ngữ diễn tả. Lý trí mà hắn đang cực lực bảo trì quả thực không còn cách tiếp tục chống đỡ – rất muốn tăng nhanh tốc độ, tùy ý để dục vọng đòi hỏi.

Tiến nhập đột ngột này khiến cả người Tác Phi mãnh liệt run lên. Cậu đã nhận thức qua độ lớn nhỏ của vật kia của Samuel, trong lòng thực sợ hãi, nhưng cũng phi thường khát vọng. Trừ bỏ cảm giác đau đớn lúc đầu, cậu thể nhưng không cảm thấy đau nữa, chỉ còn từng đợt tê dại thổi quét toàn thân. Cậu rõ ràng cảm nhận được vật cứng rắn nóng cháy của Samuel. Thực nóng thực nóng, nhưng lại phi thường khiến cậu thỏa mãn, thỏa mãn đến nỗi cậu không thể khống chế thanh âm của mình.

Chuyện này so với trước đây dùng tay phát tiết thích hơn gấp trăm ngàn lần. Cậu cảm giác sự luật động của Samuel, tiến vào, thông thả xâm nhập, rất nhanh rút ra, ngay sau đó lại nghênh đón từng trận đỉnh lộng càng thêm kịch liệt.

Hai tay cậu bắt lực khoát trên người Samuel như một khối gỗ trôi lênh bênh giữa biển rộng, nhấp nhô lên xuống không thể kiểm soát.

Tác Phi không biết mình đã thốt lên những điều gì, tiếng ngậm đứt quãng cùng với điệp thanh tên Samuel, và ba chữ nói như thế nào cũng không đủ kia. Tác Phi nhìn không được, trong trái tim, trong thân thể, toàn thân tâm đều đang kêu gào, đang bị khai phá, đang nghênh đón.

Được đòi hỏi, được yêu cầu, nhưng lại hoàn toàn lấp đầy sự trống rỗng nơi trái tim.

Thời gian như dừng lại, tại trong nháy mắt lên đỉnh, Tác Phi cơ hồ cho rằng mình sẽ chết đi. Làn cao trào này so với vừa rồi còn dài hơn, còn rung động hơn. Thân thể cậu như không thuộc về mình, từ đầu đến cuối vật nhỏ kia cũng chưa từng có người đụng chạm mà đã dâng trào, bắn một trận.

Bởi vì đạt đến cao trào, phía sau của cậu mãnh liệt co rút lại. Samuel sau một trận cấp tốc luật động, rốt cuộc chống cự không nổi sự chặt chẽ ấm nóng này, cũng đạt tới đỉnh.

Hắn dần bên tai Tác Phi, nhẹ giọng nỉ non: “Tác Phi, ta yêu em.”

Tác Phi nao nao, mở mắt ra. Cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt cậu lại làm cho cậu có cảm giác như đang nằm mơ.

Hai người ôm lấy nhau. Từ sau lưng Samuel, một đôi cánh thật lớn chậm rãi mở ra, hoa lệ đến mức như che trời lấp đất.

65. Chương 65

Sau khi Tác Phi tỉnh lại, trời đã muốn sáng, ánh mặt trời từ cửa sổ rải vào phòng ấm áp mà sáng ngời, vừa lúc bao phủ lên giường hoa, như một tấm chăn mỏng manh trong suốt, mềm mại nhẵn nhụi, thực thoải mái.

Cậu vừa khẽ động một cái liền cảm giác được bàn tay đang đặt trên lưng mình cũng nhẹ nhàng động đậy.

Tác Phi không dám nhúc nhích nữa.

Cậu thật cẩn thận quay đầu, liền thấy được Samuel.

Samuel còn chưa tỉnh, vẫn đang ngủ như trước, nhắm mắt lại thoạt nhìn phi thường an tĩnh. Tác Phi mắt cũng không chớp nhìn hẩn, cảm thấy Samuel mặc dù đang nhắm mắt nhưng vẫn cực kì xinh đẹp; tuy rằng không nhìn thấy cặp mắt diễm lệ kia thì hơi có chút tiếc nuối, nhưng bởi vì khép mắt lại mà hàng lông mi của hẩn càng thêm rõ ràng, không phải là quá sức dày rậm mà là gốc ngọn phân minh, phần đầu lại hơi cong lên làm cho bóng râm nơi mí mắt có vẻ đặc biệt sâu thẳm.

Khi hẩn nhắm lại hai mắt, Tác Phi mới phát hiện rằng khóe mắt Samuel hơi nhọn, nhất là phía đuôi mắt có một độ cong nho nhỏ tới mức cơ hồ không thể nhận ra, chỉ cách gần như vậy mới có thể thấy rõ ràng.

Tác Phi nhìn rất lâu, cảm thấy hết sức mỹ mãn, lại nhớ tới trước khi ngủ tựa hồ có nhìn thấy một đôi cánh.

Vừa nghĩ tới, cậu liền kích động nhanh chóng xê dịch tầm mắt, đáng tiếc... không nhìn thấy đôi cốt dục xinh đẹp kia...

Chẳng lẽ là ảo giác?

Tác Phi có chút thất vọng thở dài.

Thấy Samuel vẫn còn chưa tỉnh, Tác Phi liền có chút rục rịch. Cậu trừ bỏ lần đầu tiên trông thấy Samuel được nhìn qua miệng vết thương sau lưng hẩn, cũng chưa có dịp xem lại lần nữa.

Cậu lặng lẽ xê dịch cánh tay của Samuel, lại nhìn chằm chằm phần thân trên của hẩn mà im lặng nuốt nước miếng một cái, rồi mới trèo qua, trộm ra phía sau hẩn.

Cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt lại làm cho cậu ngây ngẩn cả người.

Này, này. Này!

Chu choa! Thật đáng yêu!

Cho tới nay Tác Phi đều tự xưng là bản thân không hề có trái tim thiếu nữ, cái loại dễ thương như nhóc thú con đối với cậu cũng chỉ có nhiều đó thôi, nhưng trước mắt, đôi cánh nho nhỏ này thật sự là rất đáng yêu.

Thực nhỏ thực nhỏ, đại khái chỉ lớn bằng một bàn tay, nhưng phi thường tinh xảo. Là đôi cốt dục màu đen thuần khiết, nhưng lại là bản siêu cấp thu nhỏ.

Ma tộc trên Jalands đều có cốt dực, nhưng ở đây cốt dực không phải là ý trên mặt chữ, không phải là cánh làm từ xương cốt.

Trên thực tế, Tác Phi nhìn cũng không biết đó là chất liệu gì... Không giống với vũ dực của Thiên tộc, cũng không phải là đôi cánh mỏng tới trong suốt của Yêu Tinh, cốt dực của Ma tộc phi thường cứng rắn, nhưng hình dạng lại như là lông chim, chẳng qua so với lông chim dài hơn rất nhiều, không có lông tơ nhỏ, thoát nhìn cũng không mềm mại, nhưng cực kì hoa mỹ.

Cốt dực khiêu gợi là độc quyền của Ma tộc.

Nhưng đôi cốt dực bản mini trước mắt này chỉ khiến người ta cảm thấy... rất trù ẻo.

Tác Phi nhẩn nha này, chung quy nhện không nổi, liền vươn tay chạm vào. Tiểu cốt dực run run. Tác Phi ngây ngô cười, lại chạm vào, tiểu cốt dực lần này lại run rẩy run rẩy.

Nhưng mà chỉ chạm vào thì không thể thỏa mãn cậu; lá gan Tác Phi càng ngày càng lớn, dùng tay nhéo nhéo. Tiểu cốt dực bất động.

Tác Phi chớp chớp mắt, tiếp đó liền bị một lực lôi kéo. Cậu lập tức ngã xuống giường, cùng lúc ngược lên nhìn thấy người nam nhân đang nhìn xuống cậu.

Trong đôi mắt tím nồng đậm ý cười: “Chơi thật vui sao?”

Tác Phi ngẩn người, rồi cười nói: “Chơi rất vui.”

Nói xong câu đó, Tác Phi liền đích thân trải nghiệm một phen câu châm ngôn: ‘chơi với lửa có ngày phỏng tay’.

Đôi cốt dực nguyên bản đáng yêu khéo léo lập tức triển khai, như pháo hoa thuần đen nổ rộ giữa ban ngày, mang theo nhiều màu sắc khác nhau, huyền lệ chói mắt. Chỗ nào còn có hai chữ ‘đáng yêu’.

Cốt dực cứng rắn lóe ra ánh sáng nhợt nhạt, kết cấu trông có vẻ dị thường sắc bén.

Cốt dực của Ma tộc có thể bay lượn, đồng thời cũng là vũ khí bén nhọn, tuyệt đối không phải là vũ dực mềm mại.

Nhưng đồ vật nguy hiểm như vậy, Tác Phi lại một chút cũng không sợ hãi, bởi vì chúng là của Samuel.

Cốt dực màu đen chậm rãi thu lại, thông thả, thậm chí là có chút cẩn thận, tới gần thân thể Tinh Linh. Màu đen thuần túy gặp phải da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, sự đối lập rõ ràng này tuyệt đối đánh sâu vào

thị giác.

Ánh mắt Samuel thâm trầm, trở nên nóng rực.

Cốt dục nâng Tinh Linh lên, tư thế như là đang nhắm nháp tể phẩm được dâng hiến, nhưng thái độ lại cực kì quý trọng... Tầm mắt Samuel dừng ở trên người Tác Phi, không có ngôn từ, cũng không có động tác dư thừa nào, nhưng mà chỉ ánh mắt tới lui dò tra đó cũng khiến cho thân thể Tinh Linh khẽ run.

Động tình đem qua nháy mắt bị đẩy lên.

Samuel hôn môi Tác Phi, lay động vòng eo của cậu, sau đó liền duy trì tư thế này, dùng một chút lực chôn vào trong nơi tuyệt vời, mềm mại lại chặt gắt gao ấy. Khoái cảm bỗng dưng ập đến khiến Tác Phi ngân lên một tiếng từ tận đáy lòng.

Thanh âm này như châm lửa cho đạn pháo, dục hỏa tạm ngủ say một lần nữa nổi lên, lại là một phen rong ruổi phóng túng.

Vừa bắt đầu liền rất khó dừng lại, thẳng đến khi Tác Phi lần thứ hai mê man ngắt đi, cơn mưa tình yêu này mới hoàn toàn chấm dứt.

Nhưng mà, Samuel lại không cảm giác uể oải, ngược lại tinh lực dư thừa, thể lực cùng lực lượng không những tràn đầy mà ngược lại còn có biến đổi.

Nếu như nói trước kia lực lượng phân tán khắp cơ thể dưới trạng thái hạt cát, thì hiện tại hẳn có thể tinh ý cảm nhận được rằng lực lượng đang tụ tập, tập trung lại – hoặc là nên nói, đang dồn nén lại.

Tương tự như một bình thủy tinh, nhưng mật độ phân tử mà nó có thể chứa đựng lại gia tăng cực đại, bởi vậy trọng lượng cũng tăng vọt. Hơn nữa, sự tăng tiến này còn chưa đạt đến đỉnh điểm. Samuel có thể cảm giác rõ ràng rằng còn có một không gian rất lớn để nó tiếp tục tăng.

Đây là cảm giác từ trước đến nay hẳn chưa từng có.

Liên tưởng đến trước đây Tác Phi hôn môi sẽ có tác dụng chữa trị, hẳn hé mắt, lập tức qua xem xét tình trạng thân thể Tác Phi.

Hôn môi sẽ tiêu hao thể lực, mà còn tiêu hao cực lớn, cơ hồ làm toàn bộ thể lực của cậu cạn kiệt.

Hắn tinh tế kiểm tra thân thể Tác Phi, phát hiện không có chỗ nào khác thường, cũng không hề bất đồng so với lúc trước. Mặc dù là đang mê man, nhưng hai má cậu lại phi thường khỏe mạnh sáng bóng giống như đang ngủ say, hơn nữa là ngủ vô cùng ngon lành.

Sau một phen xem xét, Samuel nhẹ nhàng thở ra. Hắn ôm Tác Phi lên, dùng nước ấm cẩn thận rửa sạch thân thể cậu. Lúc chạm tới phía sau của cậu, Samuel nhận không được trong lòng khe động, nhưng lập tức lại cường chế xuống.

Hắn mặt không đổi sắc tẩy rửa, nhưng ánh mắt ngay cả ngó nghiêng một chút cũng không dám nhìn nhiều...

Giúp Tác Phi rửa sạch xong, Samuel đặt cậu lên trên giường hoa, đắp một tấm chăn mỏng, sau đó quay người lại đi vào phòng tắm. Dội vào đầu chính là một chậu nước đá...

Thời điểm Tác Phi lần thứ hai tỉnh lại, cậu chỉ còn một thân một mình, không có Samuel ở bên. Đại não Tác Phi hoạt động bình thường; cậu ngồi xếp bằng trên giường hoa, nhớ lại chính mình thú tính đại phát (xác định không phải là thụ tính đại phát ha?), nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Ngại ngùng trong chốc lát, cậu lại an ủi mình: cậu là một thằng đàn ông, thuần như vàng ròng chính hiệu 24K, phải trung thành với dự vọng!

Nghĩ như vậy, cậu liền từ trên giường nhảy xuống. Mới vừa chạm đất, cậu liền “Ôi!” một tiếng, rồi té ngược trở về trên giường.

Đem, thắt lưng của cậu, chân của cậu!

Vàng ròng cái đầu nha, trung với dự vọng cái lông nha, lão tử đây rõ ràng là muốn tinh tấn nhân vong!

Tác Phi lăn trên giường, ắn ắn thắt lưng, xoa xoa bắp đùi của chính mình, trừ bỏ hai nơi này có chút mỏi, thân thể tựa hồ không có chỗ nào khác thường, tinh thần còn phi thường tốt, tựa như vừa mới ngủ một giấc dài không mộng mị.

Từ từ... Tác Phi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Cậu đường đường là một bạn công nhưng lại bị đối xử như một bé thụ. Điều này thì cậu cũng không quan tâm. Phải nghĩ rộng ra một chút. Cái chuyện ái tình này, làm sao có thể phân biệt rạch ròi như vậy, gì mà công hay thụ. Lần này cậu ở dưới, lần sau cậu có thể ở trên, cũng không phải là chuyện gì to tát lắm... Cùng với Samuel thương lượng một chút là được. (khờ dại đến mức khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.)

Mấu chốt là, cậu vì cái lông gì mà một chút cũng không đau? Tuy rằng cậu là một lão xử nam vạn năm, nhưng tư tưởng của cậu cũng không thuần khiết. Chơi qua nhiều game gay cao H như vậy, chưa ăn qua thịt heo cũng đã thấy heo chạy; theo lý thuyết, đây là đêm đầu tiên, bên làm thụ không phải đều đau đến chết đi sống lại sao? Không chừng sẽ còn máu chảy thành sông, đi đời nhà ma nữa...

Cậu không nghiêm trọng tới vậy, nhưng cũng không tài ba đến mức một chút cũng không đau đi!

Tuy rằng cũng ngắt đi, nhưng có vẻ... có vẻ là... là thích đến hôn mê. Đây, đây không khoa học!

Rối rắm nửa ngày cũng không rồi ra được một cái kết luận, Tác Phi nhú nhú mày. Cậu lại nghĩ tới đôi cánh sau lưng Samuel, nhất thời cảm thấy có chút thông suốt...

Samuel là Ma tộc nguyên thủy, tự nhiên là có cốt nhục, hơn nữa miêu tả trong game còn giới thiệu rằng cốt nhục của Samuel phi thường xinh đẹp, phi thường gợi cảm, hơn nữa thập phần cường đại.

Chỉ tiếc, Tác Phi từ khi bắt đầu chơi game đều không thấy qua cánh của Samuel, bởi vì hắn tự chặt đứt đi đôi cánh của chính mình.

Chỉ với điều này mà nói, trên toàn bộ Jalands, đối với bản thân ác liệt như vậy, trừ bỏ Samuel sẽ không có người thứ hai.

Hắn vì chinh phục Tu La nhận, trả giá đại giới quả thực không hề nhỏ.

Tác Phi nghĩ đến hình ảnh kia liền cảm thấy đau đớn. Bất quá, hiện tại đôi cánh đã trở lại, mà còn ngay sau lưng cậu xuân phong nhất độ*...

**hoan ái*

Không phải là tư duy của cậu rất cầu huyết, nhưng mà thật sự cậu lúc nào cũng thời thời khắc khắc không dám quên cái bối cảnh chuyên hãm hại người khác của nơi đây.

Tiếp tục liên tưởng, Tác Phi đã hoàn toàn ngộ ra.

Stefan Evans sở dĩ là một tổng thụ, dựa vào không phải là đáng người xinh đẹp hay dung mạo khuynh thế cái gì hết.

Y dựa vào chính là nhờ cái thể chất lừa đảo này.

Chỉ một nụ hôn cũng có khả năng trị liệu, lúc abexyz lại còn có phúc lợi! Cứ như vậy, không phải là một miếng bánh thơm phức còn gì.

Game bày ra để phát triển hợp lý lộ tuyến tổng thụ thật đúng là tận hết sức lực à nha! Ngay cả bàn tay vàng cũng là chuyên vì tình sắc phục vụ!

Thật không hổ là game cao H chuyên bán thịt ha.

Tác Phi cứ như vậy thẩn thức một phen, còn không thấy Samuel trở về, liền có chút gấp gáp.

Cậu sờ soạng mặc xong quần áo, chống đôi chân đang mềm nhũn, hướng về phía cửa mà đi.

Lại nói tiếp, cậu từ khi tỉnh lại vẫn ở trong phòng này, còn chưa đi ra ngoài đâu.

Đến hiện tại, cậu ngay cả bản thân đang ở đâu cũng không biết...

Nghĩ như vậy, Tác Phi cũng đã dịch đến cạnh cửa. Cậu đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài xong lại hơi giật mình.

Đây... không xa lạ.

Không trung là màu lam nhạt xinh đẹp, phi thường thoáng đặng, dù không có bất kì nguồn sáng nào nhưng một mảnh ánh sáng ấm áp mềm mại lại bao phủ phía trên mặt đất. Núi non trùng điệp, điệu ngũ hoa hương...

Nơi này là cảnh tượng mà cậu đã chứng kiến tại thời điểm ban đầu tiến vào bảo khố Salva.

Đây rốt cuộc là chỗ nào?

66. Chương 66

Tác Phi nhìn khắp nơi, lại phát hiện có chỗ bất đồng.

Trước đây, trong bảo khố cậu cũng đã nhìn qua cảnh tượng này, nhưng mà lại có cảm giác phi thường không chân thật, tựa như đang đứng ở xa nhìn vào một cái ảo ảnh, mà hiện tại, cậu lại thiết thực cảm nhận bản thân đang ở trong đó.

Nơi này rất mỹ lệ lại thực an tĩnh, núi xanh cây xanh, điệu ngũ hoa hương, nhưng lại thiếu một phần nhân khí, nhiều một chút tịch liêu.

Đúng rồi... Tác Phi nhận ra được, nơi này hết sức trống vắng, giống như là một tòa đô thị náo nhiệt nhưng không có một cư dân nào. Đây chính là cảm giác không thích hợp.

Người dân ở đâu?

Tác Phi bỗng nhiên nhớ lại, tại thời điểm mới gia nhập bảo khổ, mọi người đều nhìn thấy màn ảo ảnh này, rồi sau đó Samuel nói một câu, ‘Ta lại tới nơi này’. Sau đó phát sinh đủ chuyện bận rộn lại tạp, Tác Phi vẫn luôn không có cơ hội hỏi Samuel câu kia có ý gì. Rồi cũng liền vụt ra sau đầu, gần như quên mất đi.

Hiện tại ở đây, cậu ngược lại nhớ ra rồi.

Cho nên nói, Samuel thật sự đã từng tới chỗ này? Nhưng đây rốt cuộc là chỗ nào?

Xét về mặt nào đó, Tác Phi đối với Samuel là phi thường hiểu biết. Dù sao cậu cơ hồ cũng đã thông qua toàn bộ game, đại bộ phận quá khứ cùng tương lai của Samuel, cậu đã trải qua một lần. Ít nhất, trong game, cậu chưa bao giờ đến chỗ này, cũng không nhìn thấy qua trong bất luận ký ức nào của hắn.

Chẳng lẽ không phải là tình tiết liên quan đến game? Nói đến cũng đúng, bảo khổ Salva cũng không thuộc nội dung game.

Tác Phi không suy nghĩ nhiều hơn nữa. Việc này chỉ cần gặp được Samuel, hỏi một câu sẽ biết, chính mình cân nhắc cũng vô dụng.

Cậu vừa tự hỏi Samuel đi đâu mất rồi, liền nhìn thấy từ chân trời rất xa xuất hiện một thân ảnh đỏ rực thật lớn, không bao lâu liền tiến đến trước mắt.

Là xích long.

Thân hình xích long khổng lồ, chiều cao chính thể ước chừng tới gần trăm mét, cái đầu to lớn vươn tới tạo nên hiệu quả thị giác rất kinh người.

Xích long mở to mắt nhìn chằm chằm Tác Phi, sau đó ủa ủa ủa nói gì đó.

Tác Phi nghe không hiểu, nhưng cậu lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc khác: “Tinh Linh không hiểu Long ngữ, người cái con rồng làm biếng này, nói tiếng phổ thông xem nào!”

Tiếng rống rống rống ấy... là thú con?

Tác Phi ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên đầu rồng quả thực đang ngồi hai thân ảnh quen thuộc.

Một cái là thú con với đôi cánh thus au lưng, đang ngồi trên đầu rồng, móng vuốt còn đang bưng một vật thể không rõ, mà bên cạnh là một phân đội lửa béo mini...

Tác Phi nhìn thấy bọn chúng, nhất thời cảm thấy cực kì thân thiết, rất muốn mạnh mẽ tới chà đạp một phen.

Thú con giương rộng cánh, từ đầu rồng phi xuống dưới, Tác Phi lúc đó mới nhìn rõ trong tay của nó bưng chính là một cái nồi to, trong nồi tràn đầy cháo hoa, đang tỏa ra nhiệt khí cùng mùi thơm ngát xông vào mũi.

“Đến đến, mau ăn chút gì bồi bổ.”

Tác Phi sững sờ.

Thú con bởi vì còn đang bưng nồi mà không có biện pháp đáp xuống đất, chỉ có thể vỗ vỗ cánh, có chút sốt ruột mà nói: “Đây chính là ta cùng lửa béo làm cả đêm mới nấu xong. Ném thử một chút đi nè, ăn ngon lắm đó, nhiều như vậy khẳng định đủ cho người ăn.”

Tác Phi vẫn là không nhúc nhích.

Thú con có chút phát sầu, chợt nhớ tới lúc trước trong thôn Người Lùn, là Samuel từng muốn từng muốn đút Tác Phi, nó rất là bất đắc dĩ nói: “Người đừng khó xử ta a. Nấu cháo đã là cực hạn, móng vuốt của ta đây cũng không cách nào cầm muỗng nhỏ đi đút người...”

Nghe đến đây, sự cảm động vốn đang tràn ngập trong lòng ngực Tác Phi nhất thời bị giảm đi triệt để. Cậu đoạt lấy cháo, miệng hàm hồ nói: “Đút, đút cái lông nhóc... Mau vào ăn chung.”

Cậu vừa đút lời, thú con đã chui vào phòng, lửa béo cũng tiến vào theo. Ngược lại, xích long này giờ cứ mở to mắt lúc này mới bắt đầu kháng nghị: “Các người, các người xem nhẹ ta!”

Tác Phi: Đại ca, chỉ với cái size của người, nếu muốn xem nhẹ người thì trừ phi mất mù cmnr!

Nhưng mà xích long hiển nhiên không cho là vậy. Nó nhìn bọn họ chăm chăm với đôi mắt giương to, tiếp theo liền rơi nước mắt.

Tác Phi có chút há hốc mồm, thú con lại nóng nảy: “Con rồng lười kia! Người đừng khóc a, người muốn làm ai chết đuối!!”

Xích long cố nén, giọt lệ to đùng kia liền như vậy mà không nhỏ xuống.

Tác Phi kịp phản ứng, nhanh chóng nói: “Người cũng ăn chút nha?”

Nước mắt trong nháy mắt không còn. Xích long chớp chớp đôi mắt. Tác Phi thiết muốn đỡ trán... Đệt mịc nó, đây như thế nào lại là một tên siêu cấp nhị hóa*.

**kờ kờ*

Thú con lại không cho: “Chút xíu cháo ấy cho người cũng không đủ nhét kê răng, người lại không ngại ngừng mà muốn ăn, có dọa người hay không.”

Xích long: (*)

Hai người cãi nhau tới lui, đến cuối cùng xích long buông tha không ăn cháo nữa, Tác Phi cùng thú con và lửa béo cũng không vào phòng mà dọn một cái bàn, ăn ở bên ngoài.

Một cái bàn bốn cái ghế, Tác Phi, thú con, lửa béo phân biệt mỗi người chiếm một cái, còn lại một cái... xích long tiên sinh đặt đầu lên trên, cũng miễn cưỡng coi như là đang ngồi.

Cảnh tượng này, Tác Phi thật tình là... có chút không dám ăn cháo. Cậu chỉ sợ ăn vào một hơi, sau đó cười phun ra, khiến mình chết vì sắc...

Vì thế, lúc Samuel trở về, nhìn thấy chính là hình ảnh như vậy.

Thú con đang ghét bỏ xích long, xích long ủy khuất, nhóm lửa béo đang bận rộn đưa cháo cho Tác Phi, thuận tiện dùng thân nhiệt giữ ấm nồi cháo, lại càng thuận tiện chính mình uống trộm một chút, mà Tác Phi trong mắt ngậm cười, phi thường thả lỏng mà ăn cháo.

Bức tranh này chẳng ra gì cả, nhưng dị thường hài hòa. Khóe miệng của Samuel cũng hơi hơi cong lên.

Tác Phi là người thứ nhất phát hiện ra Samuel, đồng tử màu bạc lập tức trở nên sáng ngời.

Xích long là thứ hai; nó ngay tức khắc phóng về phía Samuel, Samuel nhu nhu đầu của nó để trấn an, sau đó đối với nó nói gì đó.

Xích long liền chào tạm biệt bọn Tác Phi, vỗ cánh bay đi.

Không có tòa thành khổng lồ này, không gian trong nháy mắt rộng rãi hơn nhiều.

Samuel tiếp nhận công việc của lửa béo, múc thêm một chén cháo nữa cho Tác Phi, ôn nhu hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Nghe được thanh âm Samuel, Tác Phi còn hơi chút không được tự nhiên, bắt quá chỉ như vậy một lát, liền nói: “Rất tốt.”

Samuel cười cười.

Tác Phi khụ khụ một tiếng, cảm thấy không khí có chút ngưng ngừng, liền nhanh chóng tự thay đổi đề tài. Cậu hỏi Samuel: “Đây là chỗ nào? Không phải là đang trong bảo khố đi?”

“Không phải bảo khố. Chúng ta sau khi rời khỏi, bảo khố Salva liền tiêu thất.”

Tác Phi vừa nghe, sững sốt. Cậu cuống quýt hỏi: “Vậy thần khí kia thì sao?” Ý cậu nói chính là thần khí hồi sinh.

Samuel bảo: “Ta có hỏi qua Nair – Nair là tên của xích long. Thần khí hồi sinh từ lâu đã không còn trong bảo khố.”

Tác Phi nhất thời ngây ngốc, cậu lại hỏi: “Thế nó ở đâu?” Cậu đã để túi không gian ở lại Ma Vực, manh mối về thần khí hồi sinh bây giờ lại bị cắt đứt...

Samuel trấn an cậu: “Không cần gấp. Nair nói, thần khí hồi sinh là bị anh trai nó mang đi.” Samuel dừng một chút, khẽ nhủ mày nói, “Nhưng mà chính Nair cũng không biết anh nó đi nơi nào.”

Tác Phi ngẩn người. Anh trai của xích long?

Phá đảo toàn bộ Jaland, Tác Phi đích xác gặp một con rồng, con rồng chỉ một và duy nhất, chính là Hull bị nhốt nơi vực sâu vô tận. Là phỉ thủy lục long cô độc trăm ngàn năm kia.

Chẳng lẽ thần khí hồi sinh đang ở trên người Hull?

Tác Phi nhanh chóng hỏi Samuel: “Anh trai xích long có phải là một con phỉ thủy lục long hay không?”

“Em chờ chút, ta kêu nó lại đây.”

Chỉ chốc lát sau, xích long đã bay trở về.

Tác Phi nhanh chóng đem bộ dáng Hull miêu tả một phen, xích long ngẩn ngơ rồi lập tức lớn tiếng nói: “Là Hull, nhất định là Hull. Tinh Linh! Người nhìn thấy anh ấy ở nơi nào? Anh trai ta, anh đã đi rất lâu rồi, anh nói sẽ trở về, nhưng mà đã rất lâu rất lâu cũng chưa quay lại...” Nói xong, đôi mắt to của xích long lại ngập nước.

Trong lòng Tác Phi hơi chua xót. Hull hẳn là còn bị vây ở vực sâu vô tận... Cậu dừng một chút, chung quy vẫn không nói ra, chỉ nắm lấy tay Samuel.

Samuel biết Tác Phi có điều gì không muốn tiết lộ, vì thế liền trấn an xích long: “Chúng ta sẽ tìm được Hull, mang người đến gặp y.”

Cảm xúc của xích long ổn định hơn rất nhiều.

Đợi xích long và thú con đi rồi, Samuel cùng Tác Phi vào phòng.

Tác Phi giờ mới nói tình huống của Hull ra.

Samuel nhú nhú mày: “Vực sâu vô tận?”

Tác Phi gật gật đầu, lại bổ sung thêm: “Là ở trong biển Vô Vọng.”

Samuel không nói nữa, lâm vào trầm tư.

Tác Phi biết Samuel đang suy nghĩ gì. Biển Vô Vọng vô sinh linh, mà vực sâu vô tận, phỏng chừng đến hiện nay trên Jalandr cũng chưa từng có người nào nghe nói qua. Bây giờ Samuel tự nhiên cũng không biết tới.

Nhưng mà Hull đích thực là ở nơi đó, hơn nữa vẫn còn sống, cô đơn một mình dựa vào sinh mệnh lực cường đại mà cố gắng sống sót.

Samuel cũng không nghi ngờ lời nói của Tác Phi, hắn suy nghĩ một chút lại hỏi: “Có biện pháp nào để lên vào biển Vô Vọng không?”

Thật đúng là có biện pháp... Tác Phi nhìn Samuel, nghiêm túc nói: “Cần phải thông qua Ma Vực.”

Nghe đến đây, trong mắt Samuel hiện lên một tia sắc bén. Hắn thấp giọng nói: “Ta đã biết.”

Trong game, Samuel đã từng hai lần tiếng vào biển Vô Vọng. Lần đầu tiên là ở nửa phần đầu của game. Đó là một cơ hội. Samuel bị người hãm hại, rơi vào trong biển Vô Vọng. Vốn cho là sẽ chết đi, nhưng đánh bậy đánh bạ tiến nhập vào vực sâu vô tận, gặp được phỉ thúy lục long Hull.

Đây là một lộ tuyến ẩn của game. Khi đó, Hull đã trong tình trạng kiệt sức, ngay cả nói đều không nên lời, nhưng y lại dùng sức lực cuối cùng của mình để đưa Samuel từ biển Vô Vọng thoát ra ngoài.

Phỉ thúy lục long cũng không nói bất luận điều gì, chỉ liệu mình cứu Samuel – người mà mình lần đầu gặp mặt. Đây đối với Tác Phi mà nói gây xúc động rất lớn.

Bởi vậy, cậu không bao giờ quên Hull. Sau khi đoạt được Huyền Hình, cậu biết thần khí này có thể cứu được y. Bởi vậy, cậu tấn công Ma tộc, dẫn thông Ma Tháp, lần thứ hai mạnh mẽ tiến vào vực sâu vô tận, chỉ để đem Hull cứu ra.

Lại nói tiếp, công lược tình cảm của Hull cũng không khó, nhưng mà quá trình này cơ hồ là xuyên suốt toàn bộ game. Mắt xích này thông với mắt xích khác. Từ lần đầu gặp Hull, đến khi chân chính công lược thành công, cũng đã tiến triển đến phần sau của game.

Nhưng mà sau khi cứu Hull ra, y lại càng trở nên trầm mặc ít nói, đối đãi Samuel cũng phi thường lãnh đạm, hoàn toàn không còn sự chấp nhất như khi ban đầu tình nguyện bản thân chết đi cũng phải cứu thoát Samuel.

Điểm ấy, Tác Phi vẫn luôn có chút suy nghĩ không thông. Tỷ như, Hull vì sao phải cứu Samuel, rồi sau đó tại sao lại đối xử thờ ơ với Samuel như vậy? Nguyên nhân này Tác Phi thẳng tới khi sắp chấm dứt game cũng không biết rõ ràng. Được rồi, thịnh yến 10P còn chưa có bắt đầu, cậu cũng không dám nói là chấm dứt...

Mà Samuel hiện tại, bởi vì sự gia nhập của cậu mà ngay cả cơ hội lần đầu tiên nhìn thấy Hull cũng bỏ lỡ. Bởi vậy, sự việc hắn được cứu cũng không tồn tại, vì thế Samuel cũng sẽ không muốn đi cứu Hull. Bất quá, hắn lại gặp xích long trước một bước. Xích long tựa hồ phi thường có hảo cảm đối với Samuel, hết sức thân cận.

Tác Phi đang đắm chìm trong suy tư của chính mình, lại bị một câu của Samuel làm cho hồi thần.

“Nair nói, nơi này là cố hương của ta.”

67. Chương 67

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố hương?

Tác Phi nhíu mày. Làm sao có thể.

Tuy nói toàn bộ hành trình game đều không nhắc tới cha mẹ Samuel là ai, nhưng từ hồi ức trong game của Samuel có nói về ký ức lúc hắn còn nhỏ.

Thế giới hắc ám khôn cùng. Đúng là tại Ma Vực.

Samuel sinh ra tại Ma Vực nhưng trưởng thành tại lãnh địa Nhân tộc.

Mà lãnh địa Nhân tộc đó là một thôn trang phổ thông nhỏ bé, lệ thuộc vào thành Carter, là một tiểu sơn thôn lạc hậu.

Cảnh tượng nơi đó Tác Phi cũng đã gặp qua, cùng với nơi trước mắt này không có chút giống nhau. Hơn nữa, Tác Phi cũng không cho là Samuel xem nơi đó thành cố hương mình.

Tác Phi hỏi Samuel: “Trước đây anh từng tới nơi này sao?”

Samuel nói: “Không có.”

Tác Phi ngăn người... Cậu rõ ràng nhớ rằng lúc vừa mới tiến vào bảo khố, Samuel từng nói với cậu là hắn từng tới nơi đây rồi à?

Cậu đem điều nghi hoặc này hỏi ra khỏi miệng, Samuel nhú mày nói: “Ta đã nói qua?”

Lúc này cả hai người đều nghi hoặc. Họ lẫn nhau đều biết đối phương không có khả năng nói dối, nhưng Tác Phi thật sự nghe thấy, còn Samuel lại không hề có một chút ấn tượng. Đây là chuyện gì?

Tác Phi không khỏi hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Cũng có khả năng... Trôi qua lâu như vậy, ký ức của cậu có lẽ bị lệch lạc, nếu không phải là bản thân nghe lầm thì cũng là nhớ lầm.

Bất quá, Tác Phi vẫn cảm thấy còn có chỗ nào không thích hợp, cố gắng nghĩ kỹ lại vẫn không thấy rõ ràng. Lúc ấy mới tiến nhập bảo khố, hết thấy đều thực hỗn loạn. Cậu khi đó tựa hồ cảm thấy Samuel là lạ chỗ nào, nhưng bởi vì tiếp sau bị đại quân mãnh thú làm cho phân tâm, liền không để ý nữa.

Hiện tại nghĩ lại, tựa hồ cũng không có cảm giác gì...

Suy nghĩ nửa ngày vẫn không có gì rõ ràng, Tác Phi liền nói: “Có lẽ là em nhớ lầm.”

Tiếp, cậu lại hỏi: “Nơi này là chỗ nào?”

Thấy Tác Phi dời đề tài đi, Samuel cũng không truy vấn tiếp. Hắn nói: “Long cốc.”

Long cốc? Tuy rằng chưa từng nghe qua, nhưng theo ý tứ trên mặt chữ mà nói, cũng dễ hiểu. Là lãnh địa của Long tộc?

Ừm, Tác Phi hồi ức lại, trên Jalands, mặc dù có chủng tộc Long tộc này, nhưng trên thực tế số rồng tồn tại, trừ bỏ xích long cũng chỉ có Hull. Cho nên, có thể nói Long tộc cơ hồ đã muốn diệt tộc. Về phần lãnh địa Long tộc ở đâu, Tác Phi hoàn toàn không biết.

Samuel lại bổ sung thêm: “Điều Nair biết cũng không nhiều lắm. Nó từ lúc còn nhỏ đã bị nhốt trong bảo khố Salva, sau đó anh trai nó rời đi, nó luôn ở trong bảo khố, thẳng đến khi chúng ta phát hiện ra nó.”

Đây ý bảo rằng không cách nào từ chỗ Nair kiếm được tin tức gì.

Bất quá cũng đúng, nhìn dáng vẻ xích long thế kia, đích xác là cái gì cũng không hiểu. Nhưng mà tại sao nó lại bị vây ở bảo khố? Cùng với, bảo khố này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những điều này... Thật đúng là loạn thành một đoàn.

Tác Phi rõ ràng cảm giác được rằng tế bào não của mình không đủ dùng, cuối cùng đơn giản liền không nghĩ nữa, trước hết là đi cứu Hull ra đi. Nghĩ nhiều như vậy có ích lợi gì.

Cứu Hull liền phải đi biển Vô Vọng, mà để vào biển Vô Vọng quả thật có một lộ tuyến an toàn. Lộ tuyến này trên toàn bộ Jalands, trừ bỏ Tác Phi, sẽ không có người thứ hai biết.

Mà vị trí của cửa khẩu này... cũng không phải là lừa đảo bình thường đâu.

Là tại Ma Vực, tại Ma Cung, tại phía dưới vương tọa của Ma vương!

Cho nên nói, đó cũng là vì sao Samuel sau khi chinh phục Ma Vực mới lên vào biển Vô Vọng cứu Hull.

Sau khi Tác Phi nói điều kiện này ra xong, mắt vẫn không chớp nhìn chằm chằm Samuel.

Tâm tư nhỏ nhỏ của cậu rất rõ ràng. Samuel hỏi cậu: “Không muốn ta ngồi lên vị trí kia?”

Tác Phi nhanh chóng gạt đầu.

Samuel cười cười nói: “Ta không có hứng thú.”

Tác Phi thở phào một hơi, nhanh chóng biện bạch cho bản thân một chút: “Em là sợ anh phiền toái nha. Đến lúc đó cả ngày liền bị vây ở Ma Vực, chỗ nào cũng không đi được, thực nhàm chán. Hơn nữa, Ma tộc chơi không vui, loạn thất bát tao, cả ngày có người tìm anh khiêu chiến, phiền muốn chết.”

Samuel vẫn còn cười.

“Em thực tin tưởng anh, mới không phải là vì Ma Cung trong truyền thuyết kia đâu...”

Ý cười trong mắt Samuel càng dày đặc.

Tác Phi trên mặt có chút không chịu được. Samuel cũng là một Ma tộc, tuy rằng hắn không lớn lên ở Ma Vực, nhưng mà phong tục tập quán của Ma tộc vẫn nổi tiếng toàn bộ Jalands, Samuel cũng không có khả năng không biết. Cho nên nói, chút tâm tư nhỏ bé của Tác Phi làm sao có thể qua mắt Samuel được.

Không thể gạt hắn, Tác Phi trực tiếp liền thẹn quá hóa giận. Cậu dựa vào gần hơn, vẻ mặt hung ác nói: “Tính sao đây! Bạn học Samuel, bạn thực sự muốn thử hương vị của dạ yến sao? Nghe nói Ma vương tiền nhiệm đều bị giữ chặt, trắng đêm cuồng hoan...”

Samuel mỉm cười kéo cậu vào trong ngực, dán lên lỗ tai cậu nói một câu.

Tác Phi... mặt đừng một cái đỏ ửng.

Sa, Samuel học điều xấu rồi!

Cậu, cậu không thể yếu thế! Vì thế, Tác Phi kiên trì nói: “Cùng anh trắng đêm cuồng hoan thì tính là cái gì. Ba ngày ba đêm thì tiểu gia ta cũng không sợ!”

Samuel hôn cậu một cái: “Được, ta nhớ kỹ.”

Từ từ... Nhớ kỹ cái gì?!

Cậu vừa định phản bác một chút, liền nghe tiếng đập cửa ‘đông đông đông’.

Samuel đi ra mở cửa, Tác Phi cũng cùng theo. Mở cửa xong, cậu nhất thời .

Bạn nhỏ xích long vỗ vỗ đôi cánh rộng, trên đầu đội một cái bọc thật lớn, nói: “Ta đã chuẩn bị xong rồi nè, chúng ta mau xuất phát đi kiếm anh Hull đi!”

Tầm mắt Tác Phi dừng ở cái bọc to bự trang trí đầy bông hoa màu phấn hồng, tràn ngập khí tức bản địa trên đầu con rồng, quả thực rất muốn che mắt. Nhị hóa có thể đừng nhị như vậy được không!

Tâm tình Samuel không tồi, còn vỗ vỗ cái đầu bự của con rồng ngốc này. Rồng ngốc đắc ý hơn nữa.

Tác Phi chỉ phải giải thích: “Nair, lần này xuất hành, người nên biến nhỏ một chút. Chúng ta phải lén lút.”

Xích long nghi hoặc: “Biến nhỏ? Biến như thế nào?”

Tác Phi khụ khụ, nói với Samuel: “Dùng Huyền Hình.”

Samuel đưa cho cậu. Tác Phi nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng vẫn là giao cho Samuel: “Cái này... hình như em không biết dùng.”

Samuel lại nhận lấy, làm mẫu một chút. Tác Phi vừa học liền biết.

Cậu nói với xích long: “Đừng cử động, lập tức sẽ xong ngay.”

Xích long đối với cái này phi thường cảm thấy hứng thú, nghiêm túc gật gật đầu.

Tác Phi lấy Huyền Hình nhắm ngay xích long, bắt đầu bổ sung năng lượng. Bởi vì hình thể của xích long thật sự rất lớn, thời gian bổ sung năng lượng cũng không tính là ngắn. Bất quá, cũng may xích long không hề động đậy, tập trung lên nó phi thường đơn giản, Tác Phi chỉ cần bảo trì động tác liền có thể thao tác thành công.

Qua ước chừng nửa tiếng, một đạo cường quang bắn ra, nháy mắt bao phủ lấy xích long.

Sau đó, hình thể thật lớn kia bắt đầu thu nhỏ, xem ra là thao tác thành công.

Tiếp đó, một tiếng hét cao vút vang lên.

Tác Phi vừa mở mắt ra liền thấy, nhất thời trợn tròn mắt.

Chết ngựa... Quên kêu xích long tháo cái bọc siêu lớn trang trí đầy bông hoa màu hồng phấn của nó ra. Xích long vừa biến nhỏ, nháy mắt liền không kham nổi gánh nặng này, mạnh mẽ bị cái bọc to bự đó đè dẹp lép.

Tác Phi đầu đầy hắc tuyến. Nếu như nó bị đè chết ngắc thì làm sao đây!

Cậu nhanh chóng đi thăm dò tình huống, liền nhìn thấy phía dưới cái bọc lớn là bé rồng nho nhỏ mắt nổi đầy sao, đang khè khè lửa...

Thực... thực mạnh!

Tác Phi nhanh chóng đẩy cái bọc ra, vươn tay bế bé rồng trong tay. Thân thể đỏ như lửa, đôi cánh run rẩy a run rẩy, bởi vì bị đè mà đôi mắt nhỏ thành nhang muỗi, miệng há, ho khan một tiếng liền có đốm lửa phun ra.

Bé rồng chỉ lớn có một bàn tay, nằm dạng chân bốn phương tám hướng trên tay Tác Phi.

Nhìn bé rồng, Tác Phi nhất thời cảm thấy Huyền Hình thiệt tình là một món đồ tốt.

Đại não so với người thường sinh động hơn rất nhiều trong nháy mắt bắt đầu não bổ.

Nếu... nếu cậu trộm dùng Huyền Hình đối với Samuel... Vừa nghĩ tới tiểu Ma tộc tóc đen mềm mềm mạnh mạnh, nhất thời... Tác Phi tim đều mềm đi.

Bộ dáng Tác Phi đắm chìm trong não bổ của chính mình mà nhìn chăm chăm Samuel thật sự rất rõ ràng, đương sự Samuel nhú mày, đem Huyền Hình tịch thu: “Cái này để ta giữ.”

“Ai, ai...” Tác Phi ở trong lòng đối với tiểu Ma tộc tóc đen, à... là ảo ảnh, vươn tay Nhĩ Khang*. Tiểu Samuel của ta... A không, vẫn là ảo ảnh...

*tay Nhĩ Khang:

Samuel nhìn Tác Phi, bỗng nhiên hé mắt cười nói: “Muốn thử xem?”

Tác Phi biết rõ đủ loại biểu tình của Samuel, hiện tại cái này tuyệt đối là cười không có hảo ý. Cậu nhanh chóng xua tay: “Không... không cần.”

Cậu muốn khi dễ tiểu Samuel, cũng không muốn chính mình bị biến nhỏ rồi khi dễ.

Bé rồng lấy lại tinh thần, ngao ngao kêu to, giọng giòn vang, một chút cũng không có chất giọng trầm thấp hùng hậu của xích long: “Các người! Các người đều thực lớn nha!”

Đầu Tác Phi đầu đầy hắc tuyến, búng một cái lên cái đầu nhỏ của nó: “Là người biến nhỏ.”

Tiểu Nair mê man trong chốc lát mới kịp phản ứng, nhất thời kích động vỗ cánh, giống như một con ruồi bắt đầu ong ong bay, tỏ mò không nhận được.

Lúc này thú con cùng lửa béo cũng tới. Hai đứa nó vừa nhìn thấy bé rồng, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó là phá ra cười hắc hắc, hi hi ha ha thành một đoàn, xem ra đều phi thường vừa lòng với hình thể mới của Nair.

Căn cứ vào hiện tại Samuel cũng biết bay, bởi vậy thú con cũng bị thu nhỏ. Lửa béo giãy dụa tỏ vẻ nó có thể tự mình co co co.

Tác Phi trầm tư một chút, cuối cùng không đồng ý, bởi vì lửa béo co nhỏ chính là phân liệt, mà phân liệt thành một tiểu đoàn lửa béo thì rất dễ thấy. Vì vậy, cậu lại dùng Huyền Hình biến một đám lửa béo tí hon thành một bạn lửa béo mini.

Cuối cùng, Tác Phi vai trái ngồi một bé rồng, vai phải ngồi một bạn thú con, trong lòng bàn tay còn ngồi xồm một nhóc lửa béo tròn vo nú na nú năn. Đại công cáo thành, chỉ tiếc... Tác Phi rất chi là oán niệm nhìn nhìn Huyền Hình trong tay Samuel. Cậu thật sự muốn nhìn thấy tiểu Samuel!

Được rồi, nhất thời không vội. Cậu sẽ luôn đợi thời cơ tới.

Toàn bộ đã chuẩn bị thỏa đáng. Trong game, Samuel trực tiếp giết chết Linde cướp lấy vương tọa Ma vương, rồi sau đó quang minh chính đại tiến nhập biển Vô Vong, cứu Hull ra.

Nhưng bọn họ lại không tất yếu phải phiền toái như vậy. Giết chết Linde cũng không dễ dàng. Lúc ấy, game chỉ dẫn như vậy là để công lược Abel, nhưng bọn họ lại không có điều cố kỵ này, bởi vậy không cần phải tốn nhiều công phu như vậy.

Cửa vào biển Vô Vọng ngay dưới vương tọa, bọn họ chỉ cần lén lút tiến vào Ma Cung, sau đó lại lén lút xuống dưới vương tọa là có thể thuận thuận lợi lợi lén vào biển Vô Vọng.

Đương nhiên, điều này nói thì phi thường đơn giản, nhưng làm thì vẫn hết sức khó khăn. Thứ nhất, Samuel có được thực lực lén vào Ma Cung mà không làm người khác chú ý. Thứ hai, cửa vào biển Vô Vọng đích xác là ở dưới vương tọa, nhưng yêu cầu tiên đề mới có thể dẫn ra, mà tiên đề này hiện nay mà nói chỉ có Tác Phi biết.

Cho nên nói, toàn bộ Jalands, có thể tiến vào đáy biển Vô Vọng cũng chỉ có Samuel cùng Tác Phi.

Đi vào Ma Vực, Tác Phi còn nhận được một tin tức cực kì tốt.

Linde không có ở Ma Vực, gã đã đến lãnh địa Thú tộc. Đây quả thực là một cơ hội trời ban.

Thoải mái lén vào Ma cung, vương tọa của Ma vương được xưng là huyết vương tọa, ý nghĩa là tòa vương tọa được chồng chất thành từ máu tươi. Đủ để thấy được rằng để đi lên vị trí này thì yêu cầu trả giá đại giới như thế nào.

Đừng nói Samuel, mà tầng thủ vệ bên ngoài thì ngay cả Tác Phi cũng có thể thoải mái né tránh.

Kỳ thật, Ma Cung cũng không chú trọng phòng ngự, bởi vì sức chiến đấu đơn thể của mỗi cá nhân Ma tộc đều siêu cấp mạnh. Giống Linde là người đệ nhất Ma Vực, mà đội thân vệ của gã càng là tinh anh trong tinh anh, nên cơ bản không có ai dám đụng vào. Hơn nữa, Ma Cung cũng không có đồ vật bảo bối gì. Huyết vương tọa là tượng trưng cho quyền lực, nhưng căn bản không phải báu vật. Bởi vậy, cũng không cần phải thiết lập phòng ngự xa xỉ.

Tác Phi đã từng làm Ma vương (lấy thân phận tổng công), đối với bố cục của Ma Cung là rõ như lòng bàn tay. Điều này cũng giúp bọn họ rất nhiều.

Dần dần tiếp cận đại điện của Ma vương, Tác Phi lại nhạy cảm phát hiện ra một người cũng đồng dạng lén lút như họ.

Cậu thoáng nhìn qua... hóa ra là Abel.

68. Chương 68

Abel hiện nay là vương tử duy nhất của Ma tộc, xuất hiện ở Ma Vực cũng không đáng kinh ngạc. Nhưng điều ngạc nhiên là hắn lại hiện diện ở Ma Cung.

Thiết lập nhân vật của Abel trong game vẫn thật khốn khổ. Hắn là con trai duy nhất của Ma vương tiền nhiệm, mà Ma vương tiền nhiệm đã bị Linde giết chết – đương nhiên, là chết trong một trận đại quyết

chiến quang minh chính đại. Cũng bởi vậy, Linde mới ngồi lên vị trí huyết vương tọa ấy.*

**Đây là bug mà mình đã nhắc đến ở chương 61. Chương 61 bảo Abel là con trai của Linde.*

Dựa theo tư duy của Nhân tộc mà suy xét, cái hậu hoạn Abel này Linde hẳn là sớm diệt trừ. Nhưng ở Ma tộc, để Abel sống sót đối với Linde mà nói chính là vinh quang cao nhất, thời thời khắc khắc nhắc nhở tất cả Ma tộc rằng: ta giết phụ thân hắn, lên làm tân nhiệm Ma vương, mà hắn lại bất lực.

Đúng vậy, tại nơi chủng tộc tối yêu chuộng thực lực này, ai có năng lực thì kẻ đó thượng vị, cũng không tồn tại cái gì mà tình cảm cừu hận. Đó cũng là đặc điểm riêng chỉ có ở Ma tộc.

Cho nên nói, Abel mặc dù là vương tử duy nhất của Ma tộc, nhưng thân phận của hắn tại Ma Vực cũng phi thường xấu hổ. May mắn là tiểu tử này có sinh mệnh dai như con gián, cộng thêm sức chiến đấu cường đại được kế thừa từ phụ thân Ma vương của mình, vì vậy mới có thể dựa vào nắm đấm mà nói chuyện, giành lại được tôn nghiêm cho chính mình.

Bất quá, Abel không có khả năng được cho phép tiến vào Ma Cung.

Thế nên, giờ phút này Abel xuất hiện ở trong đây là muốn làm gì?

Tác Phi kéo Samuel lại, lặng lẽ ẩn thân, quyết định nhìn rõ đầu đuôi.

Abel là lên vào. Thân mình hắn mạnh mẽ, động tác nhẹ nhàng, Tác Phi nếu không phải đang cùng một chỗ với Samuel thì chắc chắn bản không phát hiện được hắn. Dù sao thì thực lực của một thần thích khách vẫn là cực kì cường đại.

Abel rất cẩn thận. Hắn đối với địa hình Ma Cung hết sức quen thuộc, tài tình tránh khỏi nhiều chỗ có đội tuần tra cùng với một ít nơi có kết giới phòng ngự.

Tác Phi cùng Samuel đi theo phía sau hắn ngược lại bớt việc rất nhiều. Mục đích của Abel phi thường rõ ràng, cũng là đại điện của Ma vương. Hắn hết nhìn đông tới nhìn tây một phen mới luồn vào, Tác Phi cũng đi theo.

Trong đại điện là trang sức mang đậm phong cách Ma tộc, lấy màu đen cùng tím làm chủ đạo. Tuy rằng toàn bộ là màu tối, nhưng căn phòng lại rộng lớn sáng sủa, khí thế bức người.

Tác Phi liếc mắt một cái liền thấy được huyết vương tọa. Đó là một chiếc ghế dựa phi thường xa hoa, đáng vẻ hào phóng, bày ra sự trương dương kiêu ngạo của Ma tộc một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong điểm là, cái ghế này siêu cấp lớn, mười người ngồi lên cũng không có vấn đề gì, Hơn nữa, chỗ này là nơi cậu lựa chọn tiến hành thịnh yến 10P cuối cùng. Chắc chắn... được rồi, Tác Phi hiện tại cũng chỉ là

thốn thức một chút, kỳ thật cũng không nghĩ gì nhiều.

Mục tiêu của Abel hiển nhiên không phải là huyết vương tọa, có thể nói hẳn ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp đi về phía bình phong bên trái.

Đây là muốn làm chi? Chẳng lẽ Abel muốn trốn ở nơi này, chờ Linde trở về liền đánh lén? Hẳn là sẽ không ngu như vậy đi.

Tác Phi cân nhắc. Mặc kệ Abel muốn làm gì, cậu đều phải đuổi hẳn đi. Lối vào phía dưới vương tọa cũng không thể để cho người khác biết.

Abel đẩy bình phong, lộ ra vách tường màu đen phía sau. Sau đó, hẳn vươn tay, sờ soạng xung quanh một phen, rồi nhắm một điểm, dùng sức ấn vào. Hình như một cái cơ quan được mở ra, tiếp theo vách tường lui trở vào, hiện ra một cái động đen nhánh.

Abel nhìn chằm chằm, rồi vói tay vào đào đào. Tác Phi cau mày nhìn. Đây là đang tìm đồ vật gì?

Không bao lâu, Abel rút tay ra, nắm trên tay hẳn chính là một món đồ bằng vải, trên mặt là hoa văn vân hổ. Abel có chút nghi hoặc lấy ra nhìn nhìn, nhất thời . Này... này rốt cuộc là cái gì! Là quần áo hở? Phi thường nhỏ nhắn, lại bó sát người, mấu chốt là trước ngực hai cái lỗ, phía dưới cũng có một cái lỗ. Y phục này ba điểm quan trọng đều lộ ra hết rồi đi! Hơn nữa, điểm chết người chính là nó còn gắn theo một cái đuôi ngắn nhỏ, một đầu đuôi là lông xù, một đầu khác lại là một cây ngọc trụ bóng loáng. Nó dùng để làm gì quả thực quá rõ ràng.

Tác Phi cũng nhìn phân minh, nhất thời trợn tròn mắt. Thiếu niên... người đây là muốn làm chi!

Abel vẻ mặt chán ghét ném món nội y tình thú này xuống đất, sau khi làm một trận đấu tranh tâm lý lại thò bàn tay vào, nửa ngày sau lại lấy ra một đồ vật. Lần này là một cái hộp gỗ, mặt trên khắc hoa văn tinh xảo, vừa nhìn liền thấy giá trị phi phàm. Abel cau mày tự hỏi một chút, rốt cuộc vẫn mở hộp ra. Chỉ nhìn thoáng qua, hẳn liền vội vã khép lại. Rồi sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn nháy mắt đỏ bừng.

Tuy rằng hẳn đóng hộp phi thường nhanh, nhưng Tác Phi cũng nhìn thấy... Trong đó là cả một loạt dương – vật – giả, đủ loại từ lớn tới bé sắp thành một hàng chỉnh chỉnh tề tề. Nhỏ nhất cũng chỉ thô như ngón tay út, mà lớn nhất lại ước chừng bự như cánh tay một người trưởng thành...

Đối với hộp gỗ này, Abel quả thực như là khoai lang phồng tay mà cấp tốc ném ra ngoài. Vậy mà thật kéo, chốt mở của hộp gỗ rất lỏng, nó vừa văng ra, hộp gỗ liền bật nắp, đồ vật bên trong ngay tức khắc lăn đầy mặt đất.

Abel chết lặng... Hẳn dù sao cũng là lén lút vào, biến thành như vậy không khỏi bị phát hiện. Vì thế, lông mày của hẳn dù vo thành một nắm nhưng cũng chỉ có thể ngồi xồm xuống, vẻ mặt chán ghét nhặt mấy cái thứ này đặt lại vào hộp gỗ.

Tác Phi nãy giờ xen toàn bộ quá trình, thấy bộ dạng tội nghiệp đó của Abel, lập tức xoay người, đem mặt vùi vào lồng ngực của Samuel, dùng sức nín cười.

Thật tình là... vô pháp nhìn thẳng a, thiếu niên!

Sau đó, bạn học Abel lại từ trong cái hốc tối om kia lấy ra một hòm khiêu đàn*, một cây roi nhỏ màu tím, còn có mấy quyển long dương đồ vẽ phi thường tinh xảo, cùng với vài kiện nội y mật đào hết sức khoa trường và mấy bộ nữ trang rườm rà...

Hắn vừa lục đồ, vừa tức tới bốc lửa mà mắng mấy từ như là: “Lưu manh, vô sỉ, hạ lưu, đáng khinh...” vân vân.

Tác Phi rất muốn giúp hắn sửa cho đúng một chút. Tình huống này rõ ràng phải dùng từ ‘Dâm tặc’ mới tương đối thích hợp đi! Còn nữa, Abel, người rốt cuộc đang tìm cái gì a... Trong cái kho hàng tình – thú này có cái gì mà người muốn sao!

Cậu cứ như vậy oán thăm; Abel lại lấy ra một vật màu hồng nhạt.

Tác Phi âm thầm suy nghĩ, đây tám phần lại là một bộ nội y tình thú gì đó; Abel đã mở nó ra.

Đồng tử Tác Phi mãnh liệt co rút lại. Đó là túi không gian của cậu! Là túi không gian mà trước đó bị đám người Linde tịch thu đi!

Abel cầm lấy, đánh giá một phen, miệng lầm bầm một câu, nhưng cũng không tiếp tục tìm kiếm trong hắc động. Tư thế này là đã tìm được đồ vật muốn kiểm.

Chẳng lẽ, Abel là tới tìm túi không gian của cậu? Đây là muốn làm gì?

Tác Phi nóng nảy. Cậu vốn là cũng muốn tới tìm về túi không gian của mình, nhưng cậu căn bản không biết Linde sẽ để nó ở đâu nên không thể nào xuống tay, còn đang phát sầu. Nhưng hiện tại nó thế mà lại ở trong tay Abel.

Đây chính là một cơ hội tốt ngàn năm. Nếu bỏ lỡ, cậu thật sự không biết như thế nào mới có thể lấy lại túi không gian!

Suy nghĩ của cậu không cần phải nói ra, Smauel cũng có thể nghĩ đến.

Đã không tất yếu phải tiếp tục che giấu, Tác Phi từ trong tiềm hành* đi ra.

**tiềm hành: thuật ẩn thân cao cấp*

Hai người bỗng dừng xuất hiện khiến Abel cả kinh. Thân thể hắn phản ứng phi thường nhanh chóng, đã xuất tư thế công kích. Nhưng mà sau khi nhìn thấy bộ dáng Tác Phi, hắn lại hơi sửng sốt, thu hồi đòn tấn công.

Tác Phi đang cân nhắc làm thế nào để từ trong tay Abel lấy túi không gian lại. Túi không gian đối với cậu mà nói là quá trọng yếu. Bây giờ, nó vẫn còn bộ dáng nguyên trạng, chứng minh là bọn Linde còn chưa mạnh mẽ đột phá kết giới của nó, đồ vật bên trong vẫn hoàn hảo không tổn hao gì. Quả cầu ký ức của Veeshan ở trong đó, cậu vô luận thế nào cũng phải đoạt lại túi không gian.

Cho dù là phải dùng vũ lực.

Nhìn thấy Tác Phi, Abel sau một chút kinh ngạc ngẩn ngủ lại hừ lạnh một tiếng, khôi phục tư thái kiêu ngạo lúc trước. Động tác kế tiếp của hắn lại khiến Tác Phi ngẩn người.

Abel ném túi không gian màu hồng nhạt cho Tác Phi, mở miệng nói: “Một đại nam nhân thể nhưng lại dùng đồ màu hồng nhạt. Xó.”

Tác Phi cầm lấy túi không gian, có một cảm giác không chân thật. Cậu chỉ cần đụng vào liền biết đây là túi không gian Veeshan để lại cho cậu, tuyệt đối không sai. Nhưng mà nó cứ nhiên lại dễ dàng như vậy mà trở về trong tay cậu? Một cậu suy nghĩ một đồng đối sách để đối phó Abel a... Thậm chí ngay cả dùng bạo lực cũng đã muốn làm.

Thấy Tác Phi đứng ngơ ngác, Abel tựa hồ có điểm không được tự nhiên. Hắn quay mặt qua chỗ khác, cứng rắn nói: “Ta không thích thiếu nợ người khác. Thanh toán xong!”

Ném lại những lời này, hắn liền ẩn tàng thân hình, rời khỏi Ma Cung.

Tác Phi lúc này mới lấy lại tinh thần, trong lòng suy nghĩ cẩn thận, nhất thời có chút không biết nên nói cái gì.

Abel là đặc biệt đến giúp cậu tìm túi không gian, mạo hiểm sinh tử bản thân. Về cái phần gọi là thiếu nợ Tác Phi kia, chỉ là lúc trong bảo khố, Abel từ căn phòng đó đi ra, Tác Phi giúp hắn trị liệu khẩn cấp. Kỳ thật, chuyện ấy Tác Phi cũng không ghi tạc trong lòng, nhưng Abel lại nhớ kỹ...

Thậm chí mạo hiểm tính mạng mình trộm xông vào Ma Cung, chỉ vì giúp cậu tìm về túi không gian.

Trong lòng Tác Phi nói không cảm kích là giả, đáng tiếc Abel chạy đi quá nhanh, chỉ ném một câu như vậy liền không thấy thân ảnh.

Samuel nói: “Yên tâm, ta đã cấp cho hắn một thuật tiềm hành.”

Tác Phi nhẹ nhàng thở ra. Cứ như vậy, Abel khẳng định sẽ không bị người phát hiện. Sau đó, chỉ cần cậu cùng Samuel lưu lại một ít dấu vết của mình, Linde sẽ không nghi ngờ Abel.

Cất túi không gian đi, Tác Phi cũng đem suy nghĩ kéo trở về.

Samuel lần thứ hai xem xét bốn phía, sau khi xác định không có bất luận kẻ nào, Tác Phi mới tiến đến huyết vương tọa, cố sức dời vương tọa đi. Phía dưới là ngọc thạch màu tím trơn nhẵn, cái gì mà cửa khẩu một chút cũng không thấy.

Đến đây liền yêu cầu một cái tiền đề, mà tiền đề này... Tác Phi lúc ấy sờ soạng lần mò rất lâu mới biết rõ ràng, cư nhiên là máu của Samuel.

Về phần tại sao lại như vậy, cậu lúc ấy cũng không minh bạch, có lẽ lần này sẽ tìm được đáp án.

Samuel cắt đầu ngón tay mình, giọt máu đỏ tươi vừa nhỏ xuống phiến ngọc trong nháy mắt đã bị hấp thu, sau đó ngọc thạch màu tím trở nên trong suốt rồi từ từ biến mất, một cái động khẩu tối đen như mực xuất hiện tại ngay trước mắt.

Trước đó Samuel chưa khôi phục cánh nên trực tiếp té xuống, nhưng hiện tại Samuel có thể bay, hai người tiến vào sẽ không chật vật như vậy.

Samuel giang rộng cánh, ôm Tác Phi vào ngực, đầu tiên là nhảy vào động khẩu, sau đó từ trong mà đẩy huyết vương tọa trở về chỗ ban đầu. Cửa vào này chỉ mở ra trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, muốn mở lại còn cần máu của Samuel.

Quá trình rơi xuống không tính là ngắn, hơn nữa gió thổi từ thông đạo lại lạnh đến thấu xương. Tác Phi bị đông lạnh tới mức run run, cuối cùng Samuel đơn giản dùng cánh bao bọc Tác Phi lại, lúc này cậu mới cảm thấy tốt hơn nhiều.

Thông đạo này là cách duy nhất để xuyên qua biển Vô ọng, mà phía dưới biển Vô Vọng chính là vực sâu vô tận. Vực sâu vô tận là một khe núi sâu thẳm, tựa như chìm dưới đáy biển, sâu khủng bố tới mức nhìn không thấy đáy.

Thân hình Hull phi thường to lớn. Y là bị mắc kẹt trong vực sâu vô tận, trải qua ngàn năm đều không thể thoát thân. Mà theo thời gian trôi qua, thể lực của y cũng không ngừng tiêu hao, lại càng vô pháp bay ra ngoài.

Cứ như vậy bị nhốt, cô đơn lạnh lẽo chờ đợi tử vong.

Tư vị này thật là khổ sở.

Lúc Samuel cùng Tác Phi tới vực sâu vô tận, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy được phi thúy lục long thật lớn này.

Thân hình y phi thường tuyệt mỹ, có thể tưởng tượng tại thời điểm y ngao du phía chân trời là tao nhã xinh đẹp đến cỡ nào. Nhưng mà y lại bị vây ở nơi không có ánh mặt trời này, cô độc một mình.

Samuel đi đến trước người y. Cặp mắt xanh biếc thật lớn kia trong nhất thời trống rỗng, nhưng sau đó lại đột nhiên trở nên sáng ngời. Một thanh âm suy yếu vang lên: “Lionel, người...”

69. Chương 69

“Người đã đến rồi.” Thanh âm này thực suy yếu, nhưng vẫn khó mà che giấu được sự thanh thúy. Là một giọng nói phi thường dễ nghe, hơn nữa trong đó còn bao hàm nồng đậm hy vọng cùng với niềm vui mừng vì đạt được sau khi chờ đợi thật lâu.

Đôi con người phi thúy xinh đẹp kia nhìn về phía Samuel, ánh mắt nhu hòa ấm áp, tràn ngập tình cảm nói không rõ, giống như đã lắng đọng lại hơn ngàn năm vạn năm, tới mức xâm nhập cốt tủy, không có khả năng suy giảm.

Nhưng Tác Phi lại cảm giác cực kì không thoải mái, cực kì cực kì không thoải mái!

Trong game, cậu lần đầu nhìn thấy Hull, y rõ ràng là một câu cũng không nói... Nhưng mà ở đây, Hull lại gọi ra họ của Samuel, lại dùng ngữ khí hết sức thân mật. Tác Phi như trước được Samuel ôm vào ngực, chỉ lộ ra một ánh mắt yên lặng đánh giá Hull.

Có lẽ Samuel tới so với trong dự tính sớm hơn nhiều, bởi vậy trạng thái tinh thần của Hull cũng tốt hơn, bất đồng với bộ dáng gần như sắp sửa hôn mê trong game. Y hiện tại tuy rằng đồng dạng suy yếu, nhưng vẫn hữu lực, có sức sống.

Samuel nhìn Hull, hắn trong nháy mắt có chút hoảng thần, thân thể vẫn không nhúc nhích. Đây đối với Samuel mà nói là chuyện rất ít thấy. Tác Phi có chú ý tới, cậu không hiểu sao cảm thấy có chút bất an. Cậu rõ ràng đang ở trong ngực Samuel, nhưng lại có một loại cảm giác xa cách kỳ quái.

Tác Phi không được tự nhiên cử động, thuận lợi kéo Samuel hoàn hồn. Cảm giác xa lạ này cũng theo đó mà biến mất.

Samuel cho rằng Tác Phi là không thoải mái, vì thế hắn thu đôi cánh lại, thả Tác Phi xuống đất. Tác Phi mới vừa lộ diện, phi thúy lục long rõ ràng giật mình. Y tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không nói ra.

Gặp được Hull, Tác Phi liền đem thả tiểu Nair. Tiểu Nair vừa bay ra liền thấy được Hull, ngây ngốc tới

cả cánh cũng quên vỗ. Mắt thấy thằng nhóc sắp rơi xuống đất, Tác Phi nhanh chóng bế nó trong lòng bàn tay.

Tiểu Nair ghé sát vào trong tay Tác Phi, nâng đầu nhìn Hull, nước mắt ràn ràn chảy ra ngoài. May mắn, hiện tại thân hình nó thực nhỏ; nếu như là lúc nó to lớn, kia tuyệt đối dẫn đến một trận đại hồng thủy.

Nó không chỉ chảy nước mắt rất dữ dội, tiếng khóc cũng phi thường lớn, phi thường thương tâm, cái gì cũng không nói, chỉ là hung hăng khóc, giống như là muốn đem tất cả những ủy khuất trong lòng khóc ra hết.

Hình thể bé rồng rất nhỏ, thanh âm cũng giống như một con thú con. Nó khóc như vậy, Tác Phi nghe mà đau lòng không chịu được. Cậu biết Nair thực ủy khuất, từ nhỏ đã một mình bị vây ở trong bảo khổ không có người, luôn đợi Hull tới đón nó, mà cũng bởi vì chưa từng tiếp xúc với người ngoài cho nên đến hiện tại cũng đơn thuần như một đứa trẻ.

Bây giờ vừa nhìn thấy anh trai của mình, liền không hề cố kỵ bắt đầu khóc lớn.

Tác Phi sờ sờ đầu của nó, thấp giọng an ủi.

Hull sau khi nhìn thấy bé rồng, dù có chút ngạc nhiên nhưng vẫn rất vui mừng. Thấy bé rồng khóc thành như vậy, thanh âm của y cũng có chút nghẹn ngào cùng áy náy: “Nair, anh thực xin lỗi em.”

Y muốn thân mật chạm vào Nair một chút, đáng tiếc thân thể muốn động cũng không được, bởi vậy chỉ nhìn Nair, lời dễ dàng cũng thực ngốc vụng, nhưng mà phần tình cảm kia là chân tâm, thực lòng.

Trong lòng Tác Phi có chút xúc động, cảm giác kỳ quái đối với Hull lúc trước cũng phai nhạt không ít. Cậu đem tiểu Nair bế đến trước mắt Hull, để cho cặp anh em lâu ngày cách biệt này được hảo hảo thân thiết một phen.

Cảm xúc của tiểu Nair rốt cục phát tiết xong, ghé vào mũi của lục long râm rì nói: “Anh ơi, theo bọn em đi đi, chúng ta về nhà.”

Một câu nói kia, nháy mắt khiến mọi người chung quanh trầm mặc một chút.

Hull có chút khó xử nói: “Anh bây giờ còn không đi được. Nair, em đi theo...” Nói đến đây y dừng lại giây lát, ánh mắt tựa hồ liếc hướng Samuel, nhưng không có nói tiếp.

Samuel không đáp lại, Tác Phi nghĩ nghĩ liền tiến lên một bước, nói với Hull: “Xin chào, ta là Tác Phi.”

Hull nhìn về phía Tác Phi, ánh mắt thản nhiên. Tác Phi không biết có phải ảo giác của mình không, nhưng cậu luôn cảm thấy Hull đối với cậu dường như có chút không vui.

Theo lý thuyết, bọn họ là lần đầu gặp mặt, hẳn là cậu không có chỗ nào đặc tội y đi?

Lúc này tiểu Nair cũng tiến gần lại, nói với Hull: “Anh ơi, Tinh Linh là người tốt, đối với em rất khá.”

Bởi vì lời nói của tiểu Nair, Hull đáp lại Tác Phi: “Tinh Linh, xin chào, ta là phỉ thúy lục long Hull.”

Thanh âm thật thấp, mang theo sự xa cách rất nhỏ. Tác Phi áp chế sự khó chịu trong lòng. Cậu tới đây là có chuyện nhờ giúp đỡ, cũng không phải là đến chơi đùa. Huống chi, mặc dù nếu không có điều cần nhờ vả, vì Nair thì cậu cũng muốn cứu Hull ra. Dù sao thời điểm ở Ma Vực, nếu không có Nair tập kích Ma Tháp, cậu dù có muốn toàn thân thoát ra cũng không phải đơn giản như vậy.

“Ta mang Huyền Hình tới, có thể cứu người ra.” Tác Phi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nghe nói như vậy, thái độ nguyên bản lãnh đạm đối với Tác Phi của Hull ngược lại trong nháy mắt buông lỏng. Y bình tĩnh nhìn Tác Phi, tựa hồ một lần nữa đánh giá cậu, trong mắt có chút nghi hoặc. Một lát lâu sau y mở miệng, lại hỏi một chuyện khác: “Người là một Tinh Linh thuần huyết.”

Là câu hỏi nhưng lại mang ngữ khí khẳng định. Tác Phi nói: “Đúng vậy.”

Hull tiếp tục theo dõi cậu: “Người hẳn là đã thành niên rồi.”

Tác Phi nhíu nhíu mày, không biết Hull muốn nói gì, chỉ phải gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Lúc cử hành lễ thành niên, người như thế nào lại không biết, chúng ta là tử địch?”

Tác Phi ngẩn người... Còn có chuyện như vậy? Cậu tại sao lại chưa bao giờ nghe qua. Ừm, cậu ngược lại quả thật còn chưa cử hành lễ thành niên.

Nghĩ nghĩ một chút, chuyện này cũng không có gì đáng giấu diếm, Tác Phi liền nói thẳng: “Người có lẽ không biết. Cùng ngày ta cử hành lễ thành niên, phụ thân ta phản bội Tinh Linh tộc, hủy diệt đi thánh thụ mà thần ban tặng. Lễ thành niên của ta tự nhiên cũng sẽ vô pháp tiếp tục tiến hành.” Dừng một lát, Tác Phi lại bổ sung, “Việc này tại Jalandr cũng không phải điều bí mật gì, nói không chừng mọi người ai cũng biết.” Đây trở thành lời giải thích rằng cậu cũng không nói dối.

“Họ của người là gì?”

Tác Phi nói: “Evans.”

“Phụ thân của người là Grambli Evans?”

Tác Phi gật gật đầu bảo: “Đúng vậy.”

Hull hé mắt, không tiếp tục đề tài này. Y hỏi Tác Phi: “Chúng ta không nhận thức lẫn nhau, người tới cứu ta là có điều kiện gì?”

Thấy Hull trực tiếp như vậy, Tác Phi cũng không che giấu mà nói: “Ta là muốn dùng thần khí hồi sinh một chút.” Cậu muốn bổ sung thêm rằng, mặc dù người không đưa thần khí hồi sinh cho ta, ta bởi vì Nair cũng sẽ cứu người, nhưng mà nghĩ nghĩ lại không nói ra. Nếu nói thế thì quá vô lý rồi.

Nghe được đáp án, Hull tựa hồ cũng không ngoài ý muốn. Y nhìn về phía Tác Phi nói: “Người muốn hồi sinh ai?”

Tác Phi bảo: “Mẫu thân của ta, Veeshan Cindy.”

“Năng lượng của thần khí hồi sinh không nhiều lắm, chỉ có thể làm một người sống lại. Ta có thể tặng nó cho người.”

Không nghĩ tới Hull lại sảng khoái như vậy, Tác Phi vui mừng quá đỗi, nhanh chóng nói rằng: “Cám ơn!”

Hull không nói gì nữa; Tác Phi vui rạo rực, lấy Huyền Hình ra lập tức muốn bắt đầu bổ sung năng lượng.

Lần thao tác này của Tác Phi, Samuel từ đầu tới đuôi đều không tham dự. Tương phản với sự thân thiết đối với Nair, đối với Hull hẳn dường như lãnh đạm hơn rất nhiều.

Tác Phi không phát hiện ra điều này, cậu đang tập trung tinh thần bổ sung năng lượng cho Huyền Hình. Thời gian bổ sung năng lượng lần này so với lúc làm cho Nair còn dài hơn nhiều.

Hết ước chừng khoảng một giờ, rốt cuộc bổ sung năng lượng chấm dứt, một đạo bạch quang bao phủ lấy người phi thúy lục long.

Sau khi ánh sáng chói mắt rút đi, một bóng người nhẹ nhàng nhảy ra, dừng ở trước mắt Tác Phi.

Dung mạo Hull, Tác Phi đã ghi tạc trong lòng. Không phải phi thường xuất sắc, nhưng là thanh tú nhã nhặn. Nhưng mà nam tử trước mắt... cùng với Hull trong ấn tượng của cậu hoàn toàn bất đồng...

Mà dung mạo này, Tác Phi lại cảm thấy quen thuộc một cách mãnh liệt.

70. Chương 70

Nam tử trước mắt trên người mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, thiết kế phi thường đơn giản nhưng không thể che đi sự tao nhã của cơ thể y.

Đó là một người rất đẹp, mái tóc dài xanh biếc hơi uốn lượn, tùy ý xõa ra phía sau lưng, cặp lông mày khẽ xếch lên, mặc dù không có chút biểu tình dư thừa cũng làm cho tâm người khác ngứa ngáy một cách khó diễn tả.

Mà điều khiến Tác Phi kinh ngạc chính là, khuôn mặt này thật sự rất giống một người.

Tiên tri Yêu Tinh tộc, vị Amia chuyên lừa đảo hãm hại người khác kia.

Hai người tựa hồ trừ bỏ màu tóc bất đồng, cảm xúc trên gương mặt bất đồng, còn lại ngũ quan cơ hồ là giống nhau như đúc.

Không... Cũng có chút không giống. Khuôn mặt của Amia đã có thể gọi là kiệt tác kinh điển của Yêu Tinh tộc, trên toàn bộ Jalands cũng là xinh đẹp thượng đẳng. Nhưng Hull nếu so với y thì càng hơn vài phần.

Biểu tình khiến người khác cảm thấy thanh thanh lãnh lãnh này đặt trên dung mạo khuynh thành ấy mới thật là vừa vặn.

Nhưng mà tại sao Hull lại tương tự với Amia như thế? Một người là Long tộc, một người là Yêu Tinh... Đây thì có quan hệ gì?

Hơn nữa, vì sao mà dung mạo của Hull giờ phút này cùng cậu trước đây nhìn thấy trong game hoàn toàn bất đồng?

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tác Phi nhìn chăm chăm vào Hull, biểu tình kia kinh ngạc có, suy tư có. Hull không có khả năng không nhận thấy, y hơi nhíu mày hỏi: “Có vấn đề gì?”

Tác Phi không biết có nên hỏi hay không, bất giác nhìn sang Samuel. Samuel gật gật đầu, Tác Phi liền hỏi: “Người có quen biết Amia không?”

“Amia? Không biết.” Vẻ mặt của Hull không giống như đang giả bộ, một bộ dáng như chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Không biết? Chẳng lẽ hai người không có bất cứ quan hệ nào? Nhưng mà vì cái gì sẽ giống nhau như vậy, hơn nữa một Long tộc một Yêu Tinh tộc, chủng tộc cũng khác nhau, cũng sẽ không tồn tại cái gì mà song

bào thai.

Ngược lại, em trai ruột của Hull, Nair, mặc dù biến nhỏ nhưng vẫn là dưới hình dáng long thể.

Tác Phi nhin không được lại bổ sung một câu: “Bộ dạng các người rất giống nhau, nhưng hẳn là Yêu Tinh tộc.”

“A...” Hull lần này lại đột ngột nói: “Là tiên tri Yêu Tinh tộc sao?”

Hả... Y không biết Amia, nhưng lại biết tiên tri Yêu Tinh tộc? Logic kiểu gì vậy?

Hull giải thích: “Tiên tri Yêu Tinh tộc là sứ thần của ta, bộ dạng của hắn mỗi lần luân hồi đều giống hệt ta. Bất quá, tên thì không giống.”

“Sứ thần?” Tác Phi như thế nào lại cảm giác càng nghe càng không hiểu. Sứ thần của một Long tộc vì sao lại là Yêu Tinh.

Hull cũng không trực tiếp trả lời nghi vấn của Tác Phi, ngược lại là nhìn thoáng qua Samuel, nhưng ngay sau đó rất nhanh lại thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tác Phi hỏi: “Amia... không từng nói gì với các người sao?”

“Ừm... Không có.”

Tác Phi vắt hết óc nghĩ lại. Amia nói rất nhiều, nhưng cụ thể về Hull này thì tựa hồ một điều cũng chưa nói. Từ từ... Tác Phi bỗng nhiên nhớ lại. Amia dường như đã sớm nhận thức Samuel, cậu lúc ấy còn nghi hoặc Amia vì sao lại có thái độ quen thuộc với Samuel như vậy.

Hơn nữa, Amia gọi Samuel là Lionel.

Này cùng với cách xưng hô của Hull và Nair đối với Samuel y như nhau. Bọn họ không gọi tên của hắn, ngược lại kêu bằng họ...

Càng nghĩ, Tác Phi càng minh bạch cảm thấy rằng tế bào não của mình không đủ dùng, hơn nữa Hull rõ ràng cũng không muốn nói thêm nữa. Tác Phi cân nhắc một chút, thấy việc này cùng mình không quá quan hệ, cứ tiếp truy cứu mà hỏi cũng có chút ngưng ngừng. Lòng hiếu kỳ giết chết con mèo, vẫn là hỏi ít một chút thì tốt hơn.

Việc cấp bách vẫn là thỏa đáng đem thần khí hồi sinh thu vào tay.

Không đợi Tác Phi nói ra, Hull đã chủ động bảo: “Đi theo ta, ta mang các người đi lấy thần khí hồi sinh.”

Nói xong, y liền triển khai đôi cánh. Điều này Tác Phi cũng không quá ngoài ý muốn, trong game Hull sau khi biến thành hình người cũng có cánh, là loại cánh thật lớn duy độc thuộc về Long tộc.

Hull ôm tiểu Nair, dẫn trước một bước hướng về phía vực sâu vô tận bay đi.

Tác Phi còn đang ngây người, Samuel đã ôm lấy cậu, giương cánh theo sau.

Thần khí hồi sinh thế nhưng nằm bên trong vực sâu vô tận? Nó vốn là ở nơi này, hay là Hull không cẩn thận đánh rơi vào; với lại, Hull vì sao lại bị vây ở đây?

Trong đầu Tác Phi có rất nhiều dấu chấm hỏi, bất quá, cậu cùng Hull không thân quen, hơn nữa thái độ của Hull đối với cậu cũng luôn thực vi diệu, bởi vậy cậu cũng không hỏi ra.

Dẫu vậy, tò mò không chỉ có một mình cậu, tiểu Nair cũng phi thường hiếu kỳ.

Nó hỏi Hull: “Anh, nơi này là chỗ nào nhỉ? Anh vì cái gì mà lại bị nhốt ở đây?”

Hull không hé răng. Tại thời điểm Tác Phi cho rằng Hull sẽ không trả lời, y lại mở miệng: “Nair, nhớ kỹ, nơi này là Long mộ.”

“Long mộ?” Cái từ này đối với Nair mà nói hiển nhiên có chút khó hiểu. Hull kỹ càng, tỉ mỉ giải thích cho nó: “Là nơi an nghỉ của Long tộc chúng ta.”

“A...” Cái này Nair nghe hiểu, tiếp đó nó rất khẩn trương hỏi: “Anh vì sao lại ở trong này?” Sự lo lắng của nó rất rõ ràng. Nó cho rằng Hull muốn chết, cho nên mới tới đây.

Hull hôn lên cái đầu nhỏ của nó một cái, tiếp tục nói: “Anh chỉ là muốn đến kiểm chứng một điều, sau lại bị người khác tính kế, lọt vào mai phục, lúc ấy mới bị nhốt ở chỗ này.”

Nair nhất thời càng khẩn trương. Dẫu vậy, mặc dù khẩn trương nhưng thanh âm lại kiên định hơn rất nhiều: “Anh, ai dám khi dễ anh, Nair đánh hắn!”

Hull khẽ cười một chút, đáp: “Ừ, anh tin tưởng năng lực của Nair.”

Chút khích lệ này khiến tiểu Nair tức thời mừng rỡ tới mức không phân biệt được đông tây nam bắc, mà đề tài lúc trước cũng cứ như vậy mà bỏ lửng.

Bay tiếp một đoạn thời gian cũng không tính là ngắn, Nair không hỏi gì, Hull lại cố ý nói thêm. Y nói chuyện với Tác Phi, nhưng mà thường thường hướng ánh mắt về phía Samuel, giống như vô ý.

“Tinh Linh, người thực may mắn, trên toàn bộ Jalands, Long tộc có lẽ cũng chỉ còn lại hai anh em chúng ta, người đều nhìn thấy rồi.”

Tác Phi có chút không biết nói gì, chỉ ‘Ừ’ một tiếng.

Hull còn nói: “Người có biết vì sao sẽ có sự tồn tại của Long mộ không? Long tộc chúng ta tuy rằng số lượng rất thưa thớt, nhưng tuổi thọ Long tộc gần tiếp cận tới mức Á Thần, cho nên tử vong đối với chúng ta là một chuyện vô cùng khó xảy ra. Mà nơi an nghỉ này, cũng là do bọn người... tặng cho Long tộc.”

Nói tới đây y dừng một chút, ngữ khí tuy rằng bình tĩnh nhưng cừ hận trong mắt lại khó có thể che giấu: “Các người tuy rằng nhỏ yếu nhưng số lượng đông đảo, hơn nữa giỏi về tâm kế, am hiểu mưu lược. Các người cũng không đoàn kết, nhưng có thể vì ích lợi mà tiến hành hợp tác ngắn hạn. Tuy rằng sẽ sinh ra càng nhiều nghi ngờ cùng tranh đấu lẫn nhau, nhưng tại thời điểm giáp mặt với một ngoại tộc giàu có, sẽ có thể đồng tâm nhất trí mà đối địch. Giết hại vô lý trí, khiến cho một chủng tộc huy hoàng đứng trên bờ vực diệt vong!”

Một câu cuối cùng, y nhả từng chữ rất nặng nề, mà lúc những lời này vừa chấm dứt, trước mắt đột nhiên trống trải.

Cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt khiến trái tim Tác Phi kịch liệt nhảy lên.

Đây chỗ nào mà là một ngôi mộ, rõ ràng là một đại dương vàng bạc châu báu...

Châu báu lấp lánh kim quang lờ lờ ở khắp nơi, còn có vô số vải vóc tơ lụa, kim giáp bảo kiếm... Đồ vật vô giá như vậy toàn bộ lại giống như rác rưởi mà tùy ý ném ở trong này.

Rõ ràng là tài phú có thể khiến cho người khác điên cuồng, nhưng lọt vào trong mắt Tác Phi, cậu có một loại cảm giác khó hiểu rằng đây là một bãi đổ rác.

Vì sao trong mộ phần lại không có thi thể, mà là mấy thứ này?

Biểu tình của Tác Phi một tia không lọt mà vào trong mắt Hull. Đôi mắt y chậm rãi chớp chớp, khóe miệng thoáng cong lên, gợi lên một nụ cười ý tứ không rõ. Y cứ như thế nhìn chằm chằm Tác Phi, Samuel lại nhìn về y, cảm xúc trong đôi mắt tím che giấu thực tốt, nhưng tư thái cũng là cảnh giác, thời thời khắc khắc đang đề phòng cái gì đó.

Hull miễn cảm nhận thấy được điều này. Y nhìn về Samuel, trong đôi mắt xinh đẹp như phỉ thúy là sự ôn nhu thần nhiên, rất cận, rất nhu hòa. Đây tuyệt đối không phải là ánh mắt nhìn về phía người xa lạ.

Samuel không nhìn lại. Hull lẳng lặng nhìn trong chốc lát cũng dời đi.

Y sau đó hướng Tác Phi hỏi: “Người đang suy nghĩ vì sao trong mộ lại không có thi thể phải không?”

Tác Phi gật gật đầu.

Hull nở nụ cười, trong nụ cười này có một sự bi thương không thể nói rõ: “Long tộc cả người là bảo vật, các người làm sao có thể bỏ qua chứ? Họ chính là chỉ bảo, so với mấy thứ trước mắt trân quý hơn gấp trăm ngàn lần.”

“Các người đem da rồng phủ lên người, đem xương rồng chế tạo thành lưỡi dao sắc bén, rồi sau đó dùng những thứ này đi tiếp tục giết hại Long tộc.”

“Trong Long mộ này làm thế nào còn có thể có thi hài.”

Tác Phi không hé răng, Hull cũng không tiếp tục nói. Y cúi xuống đồng bảo vật đó, từ bên trong lấy ra một vật màu xanh lam.

Đó là một bảo thạch hình dạng như trái trứng, lớn cỡ một bàn tay, màu xanh lam phi thường xinh đẹp. Bảo thạch này không phải là một vật chết, mà bên trong nó, sắc lam tựa hồ như đang chậm rãi lưu động.

Hull đem bảo thạch này giao cho Tác Phi nói: “Cho người. Chúng ta thanh toán xong.”

Đây là thần khí hồi sinh. Tác Phi đặt ở trong tay, một sự mát dịu nhẹ nhàng từ trong lòng bàn tay truyền tới, cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Cậu không hề nghĩ ngợi mà giao cho Samuel. Từ khi túi không gian của bản thân bị người ta cướp đi, cậu liền không tự mình giữ đồ vật nữa, toàn bộ đưa cho hắn. Thực hiển nhiên, giữa hai người bọn họ thì sức chiến đấu của Samuel cường đại hơn rất nhiều.

Tuy rằng lấy được thần khí hồi sinh, nhưng địa phương trước mắt rõ ràng không phải là nơi thích hợp để tiến hành thao tác.

Chỗ đầu tiên hiện lên trong đầu Tác Phi dĩ nhiên là lãnh địa của Người Lùn. Bất quá, tiếp đó cậu liền dẹp bỏ suy nghĩ này. Lãnh địa Người Lùn cư dân quá mức đông đúc, không phải rất thích hợp.

Hull nói: “Trở về Long cốc đi. Người hắn là không biết sử dụng thần khí hồi sinh, ta còn có thể giúp người.”

Như vậy... Tác Phi nhìn nhìn Hull, lại dùng ánh mắt hỏi Samuel. Samuel này giờ vẫn không mở miệng, lúc này hắn nhìn Tác Phi, nhẹ giọng nói: “Đi Long cốc.”

Hắn tuy rằng chỉ bảo có ba chữ, nhưng mà Tác Phi lại nghe được những lời hắn chưa nói ra: “Có ta ở đây,

không cần lo lắng.”

Vì thế, đoàn người liền ly khai vực sâu vô tận, đồng thời trở về Long cốc.

Cùng lúc đó, còn có một vị khách khác không mời mà đến Long cốc.

Đó là một nam nhân một thân hắc bào. Thân hình gã cao lớn, nhưng toàn bộ thân thể lại bị bao bọc lại trong hắc bào này, ngay cả một cọng tóc cũng không lộ ra ngoài. Nhưng mà, người đi theo phía sau gã lại làm thân phận của gã bại lộ.

Đằng sau gã là một Yêu Tinh với mái tóc lam phi thường xinh đẹp. Yêu Tinh không có một tia biểu tình, chỉ gắt gao theo sát đuôi.

Nam nhân mặc hắc bào nhìn cảnh tượng của Long cốc, có chút cảm khái nói: “Hans, chúng ta đã rời đi thật lâu.”

Yêu Tinh được gọi là Hans thấp giọng đáp lại: “Đúng vậy, chủ nhân.”

Nam nhân đi về phía trước, tuy rằng không nhìn thấy dung mạo nhưng có thể cảm giác được tâm tình của gã đang rất sung sướng: “Đi, chúng ta đi gặp lại bạn bè cũ một lần.”

71. Chương 71

Lúc bọn Tác Phi trở lại Long cốc đã là chạng vạng, nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản ý tưởng muốn vội vàng hồi sinh Veeshan của Tác Phi.

Cơ hồ như vừa đáp xuống, Tác Phi đã xoa tay muốn bắt đầu hành động.

Vẫn là Hull nhìn tiết trời mà nói: “Năng lượng trong thần khí hồi sinh không nhiều lắm, không thể sơ ý. Nếu một lần không thành công thì sẽ không còn cơ hội sau, vẫn là nên chuẩn bị sẵn sàng, nghỉ ngơi một đêm rồi ngày mai hăng làm.”

Nghe Hull nói như thế, Tác Phi nhất thời vô cùng khản trương. Đcm, còn có xác xuất thành công và thất bại nữa hả? Có cần phải lừa đảo như vậy hay không!

Bất quá cậu cũng không dám nhiều lời. Hiện tại cậu càng không dám đắc tội với Hull. Thứ này, cậu vẫn là đừng tùy tiện thao tác, vạn nhất nếu thất bại, cậu muốn khóc cũng không có chỗ khóc.

Nếu Hull đã nói muốn nghỉ ngơi một đêm rồi mới thao tác, Tác Phi cũng liền không có ý kiến.

Tiểu Nair bụng kêu ùng ục, nhỏ giọng nói một câu: “Đói.” Hull tiếp đó muốn xuống bếp nấu cơm, Tác Phi lại nghĩ rằng bây giờ mình có việc cần nhờ người ta, hơn nữa Hull bị nhốt ở vực sâu vô tận lâu như vậy, thể lực tiêu hao quá độ, nếu còn bắt y đi nấu ăn thì không khỏi quá vô nhân đạo.

Mà Samuel... Không phải là cậu nói vậy, chứ tổng công đại nhân ngàn tốt vạn tốt, nhưng mà cái chuyện như xuống bếp này thì thật sự là không am hiểu. Tại thời điểm ở khe núi Bou, giai đoạn đầu Tác Phi vì rèn luyện thể lực của mình mà liều mạng giết hại mãnh thú, kết quả là thể lực cạn kiệt, ngay cả động cũng không động được. Vấn đề về đồ ăn cậu đương nhiên không lo liệu nổi.

Khi đó Samuel tuy rằng thuộc tính mặt than vẫn chiếm chủ yếu như trước, nhưng trong lòng lại biết đây đúng là thời cơ để thể hiện sự tốt đẹp của bản thân, bởi vậy sau khi trấn an Tác Phi, để cậu nghỉ ngơi cho tốt, hắn liền đi nấu cơm.

Samuel hỏi cậu muốn ăn cái gì. Khi đó, hai người vừa mới thu thập được một con cá voi khổng lồ, Tác Phi liền nói, ăn chút thịt cá đi. Thú con cũng vui vẻ điên cuồng gật đầu, tỏ vẻ chính mình lần này có thể không ăn đồ sống, có thể ăn đồ chín là hết sức cao hứng.

Vì thế, Samuel liền đi bận rộn.

Lúc ấy a, Tác Phi trong lòng cảm động quá trời quá đất nha. Nhìn cái đi, tổng công đại nhân của chúng ta ưu tú cỡ nào, xuất sắc cỡ nào. Thượng có thể tiêu diệt kẻ địch vô hình, hạ còn có tay nghề nấu ăn thiệt ngon. Tác Phi nhất thời cảm thấy mặc cảm.

Cũng không lâu sau, cậu mới biết chỗ nào mà tay nghề nấu ăn ngon, căn bản là một tên tay nghề phóng hỏa giỏi!

Tác Phi đang mơ hồ chớp mắt trong chốc lát đã bị ánh lửa bốc lên đến tận trời làm cho bừng tỉnh. Không đợi cậu kịp phản ứng, Samuel đã ôm lấy cậu, vèo một cái thoát khỏi hiện trường.

Sau khi rời đi, Tác Phi từ xa xa nhìn trận cháy rừng khủng bố này, lại nhìn nhìn thú con mặt mày xám tro và bạn tổng công đại nhân vẫn phong thái như cũ nhưng ánh mắt có chút trốn tránh nọ, nhất thời im lặng.

Từ nay về sau, trọng trách nấu cơm... Tác Phi cũng chỉ có thể một thân một mình gánh vác.

Khụ khụ... Nhân vô thập toàn*... Có một khuyết điểm mới cảm thấy thân thiết hơn mà ha... Thỉnh quý vị tự động nào bổ xem xem Tác Phi trốn ở góc phòng âm thầm cười trộm như thế nào.

**con người ta không ai là hoàn hảo, là hoàn toàn không có khiếm khuyết cả.*

Cho nên nói, tại giờ khắc này, Tác Phi liền chủ động cản Hull lại, chính mình mang theo lửa béo chạy vào phòng bếp.

Không bao lâu, cậu đã làm xong ba món mặn, một món canh đơn giản. Bởi vì suy xét đến tình trạng thân thể của Hull mà tất cả các món cậu làm đều thanh đạm. Điều này khiến nhóc thú con phi thường bất mãn, vì vậy Tác Phi đành phải nướng riêng cho nó một con lợn rừng...

Trong quá trình Tác Phi bận rộn, Samuel cầm một quyển sách ở trong phòng khách lật xem. Điều này cũng là thói quen được dưỡng thành từ khe núi Bou. Có lần Tác Phi đi chuẩn bị đồ ăn, Samuel liền đề xuất có thể cho hắn xem sổ sách trong túi không gian của cậu hay không, Tác Phi tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Túi không gian của cậu có một lượng sách rất lớn, đều là Veeshan lưu lại, Tác Phi trước đây còn tưởng rằng là bí tịch phép thuật gì đó, rất có hứng thú lật tới lật lui. Nhưng thực đáng tiếc, đích thật là có rất nhiều sách phép thuật, nhưng Tác Phi xem cũng như không, bởi vì không một cái nào cậu có thể tu luyện được. Nếu đem đồng sách này đến thành Bennis bán đấu giá, ngược lại có thể đổi được một lượng kim tệ không nhỏ, nhưng đây là đồ Veeshan để lại cho cậu, cậu không muốn bán đi, huống chi cậu cũng sẽ không dùng đến số tiền kia.

Bởi vậy, khi Samuel muốn xem, cậu quả thực là vui mừng đến cực điểm. Nếu Samuel có thể tu luyện, sức chiến đấu của bọn họ sẽ tăng lên trên diện rộng. Đây chính là chuyện tốt.

Cho nên, khi Tác Phi bưng đồ ăn ra (con lợn rừng nướng đã bị thú con một ngụm nuốt sạch), nhìn thấy chính là Samuel đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, lật một quyển sách mỏng, ngón tay thon dài dừng trên trang giấy óng vàng, vẻ mặt thanh thản, bởi vì có ánh mặt trời lúc chạng vạng mà khiến cho khung cảnh này càng có vẻ thêm nhu hòa.

Tác Phi trong lòng ấm áp dào dạt. Cậu chuyển tầm mắt qua, lại nhìn thấy Hull đang ngồi trong một góc tối của căn phòng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Y tựa vào một chiếc ghế lớn, toàn thân có chút gầy yếu, mà khuôn mặt xinh đẹp kia cũng vì đang thả lỏng mà có hơi chút tiều tụy. Trước đây không hiện ra, nhưng hiện tại Tác Phi lại cảm thấy rằng y thực mệt mỏi.

Tiểu Nair đang nằm trên đùi y, úp sấp mà giang chân bốn phương tám hướng, cũng đã ngủ vô tư tới vô tâm, nhẹ nhàng ngáy khò khè.

Tác Phi vừa xuất hiện, Samuel đã ngẩng đầu về phía cậu mỉm cười. Tác Phi hướng về phía hắn chớp chớp mắt, sau đó bưng đồ ăn lên bàn.

Hull cũng không có ngủ, vừa có chút động tĩnh y đã mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là sự hỗn động thân mật giữa Samuel và Tác Phi. Y giật mình, lần thứ hai nhắm nghiền mắt, sự mệt mỏi toàn thân tựa hồ lại thâm sâu thêm vài phần.

Hai năm trong khe núi Bou, không cần phải so sánh thì trù nghệ của Tác Phi đã tinh tiến lên rất nhiều, đều là nguyên vật liệu tươi sống, vả lại còn là đặc sản của Jalands, món ăn vàng vàng xanh xanh nếu muốn mang đi bán cũng sẽ rất đắt khách.

Ném ném, Hull khó được lộ ra một tia ý cười, đối với Tác Phi nói: “Hương vị thật ngon.”

Tuy rằng vẫn cảm thấy Hull có chút xa cách và khó tiếp cận, nhưng lúc này Tác Phi lại nghĩ rằng y cũng không tệ lắm. Ai được nghe lời khích lệ thì tâm tình cũng sẽ vui vẻ, huống chi ngày mai cậu có thể hồi sinh Veeshan, hoàn thành tâm nguyện cậu ấp ủ bao đêm dài. Cho nên, tâm trạng bây giờ của Tác Phi cơ hồ là nhìn thấy ai cũng cao hứng.

Dùng xong cơm chiều, Hull liền chủ động nói: “Ta mang Nair đến nơi ở trước kia ngủ, sáng mai lại đây.”

Tác Phi đồng ý, Hull liền ly khai.

Ra khỏi nhà, Hull ôm Nair bay đi, không bao lâu đã trở về trước một căn nhà gỗ phi thường cao lớn. Căn nhà này là từ một khối đại thụ hoàn chỉnh mà khắc thành, xa xa nhìn thực hào phóng, đến gần mới thấy chạm trổ thập phần cẩn thận, hơn nữa một ít phù điêu quả thực trông rất sống động.

Hull lẳng lẳng nhìn trong chốc lát mới đi vào nhà, lên lầu hai, trước hết sắp xếp ổn thỏa cho tiểu Nair còn đang ngủ, rồi mới vào gian phòng thứ hai bên tay phải.

Còn chưa đẩy cửa ra, thân thể y đột nhiên khựng lại, bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Hull, người trở lại.”

Khí tức của giọng nói này rất quen thuộc. Hull chớp mắt, im lặng trong chốc lát mới đẩy cửa ra.

Trên chiếc ghế sofa giữa phòng ngồi một người, chiếc mũ trùm đầu màu đen kéo xuống, lộ ra mái tóc dài kim sắc thẳng tắp buông xuống tới bên hông, làm cho làn da càng trắng nõn sáng bóng. Đó là một gương mặt phi thường anh tuấn, khóe miệng hơi hơi gợn lên, trong ánh mắt kim sắc hàm chứa ý cười.

Mà ở phía sau gã, lẳng lẳng đứng một Yêu Tinh tóc lam, dung mạo cực kì xinh đẹp nhưng không có chút cảm xúc nào, đôi mắt lam luôn luôn trong trạng thái trống rỗng.

Hull nhìn gã một cái, nói rằng: “Salvado Brand.”

Nam tử tóc kim cười cười: “Sao lại xa lạ như vậy? Gọi ta Salva.”

Hull nhú nhú mày, tâm tình nguyên bản có chút thả lỏng lại tiếp tục buộc chặt. Y không lên tiếng trả lời, cũng không cự tuyệt, chỉ là trầm mặc ngồi ở phía còn lại của sofa, ngửa mặt lên nhắm mắt lại.

Salva đối với cử chỉ muốn đuổi khách rõ ràng này cũng không tức giận, gã còn nói: “Ta đã sớm kêu người ở lại bảo khổ, người lại không nghe, cứ khư khư cố chấp. Thời điểm đó, tình hình bên ngoài là như thế nào, người cũng không phải không biết, Lionel cùng đội thân vệ biến mất, làm cho cả Long tộc chúng ta đường cùng mạt lộ, Người một thân một mình ra ngoài, chẳng phải là nằm trong lòng bàn tay của chúng sao. Chỉ

bị nhốt tại vực sâu vô tận, đó đã là vận hạnh trong bất hạnh”

Hull như trước không lên tiếng.

Salva tiếp tục nói: “Ta biết người lo lắng cho hần, nhưng người xem, hần còn sống... Người phải biết, hần không có khả năng chết...”

Nghe nói đến đây, Hull đột ngột nhìn về phía Salva, con người xanh biếc bừng lên lửa giận: “Người cái gì cũng không nhìn thấy thì ngậm miệng lại!”

Salva híp mắt, cũng có tức giận nảy lên nhưng gã cưỡng chế ép xuống, cố gắng giữ tỉnh táo nói: “Hull, chúng ta đều trải nghiệm qua, Long tộc lớn như vậy chỉ còn lại chúng ta, ta không muốn tranh chấp với người, cũng không muốn lại mất đi bất luận một người đồng bào nào.”

Tới phần này, Hull thần sắc ảm đạm, phần mệt mỏi kiệt sức lại tràn vào trong lòng, y nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Salva, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Salva cũng dừng lại, gã lẳng lẳng nhìn Hull, sau đó hạ giọng nói: “Người phải khiến hần thức tỉnh!”

Hull bỗng đứng mở mắt ra, gắt gao nhìn chăm chăm Salva.

Salva không chút lùi bước: “Hull, chúng ta cần có hần!”

“Không, hần đã làm quá nhiều.” Hull tạm dừng một chút nói. “Hần hiện tại rất tốt, tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta. Như vậy là đủ rồi.”

Salva cười lạnh nói: “Tốt? Rốt cuộc tốt ở chỗ nào? Hần sinh ra tại Ma Vực, nhật hết tất cả khi dễ cũng áp bách. Cũng vì hần là hần, chứ đổi thành người khác đã sớm chết trăm ngàn lần. Chạy thoát khỏi Ma Vực lưu lạc đến Nhân tộc, lại cặp phải vô tận lần phản bội cùng không ngừng bị vứt bỏ... Điều này mà người cũng trề trề khen ngợi?”

Hull ngẩn người. Những thứ này cậu không biết.

Salva còn nói: “Người cho là Tinh Linh kia thật tâm với hần? Đừng nói giỡn, người thế nhưng vẫn còn khờ dại tin tưởng những kẻ xâm lấn đó. Bọn chúng tham lam, phóng túng, xem ích lợi là trên hết, đối với chúng ta là sự căm thù ăn sâu bén rễ. Dưới tình huống như vậy, người cho là Tinh Linh kia thật lòng thích hần? Bất quá chỉ là lợi dụng! Thứ đang chờ đợi hần chính là sự phản bội càng thêm nặng nề.”

Nói xong, Salva thả âm thanh mềm nhũn: “Hull, hần là đồng loại của người, người làm bạn với hần lâu như vậy, chỉ cần hần thức tỉnh, như thế nào sẽ lại để ý tên Tinh Linh kia? Tình cảm ngàn năm giữa các người chẳng lẽ không sánh bằng bất quá là vài năm nhận thức cùng một kẻ xâm lấn?”

Những lời này như từng nhát dao sắc bén chém thẳng tắp vào tim Hull, y cảm thấy trước ngực từng đợt quặn đau, hồi ức dài lâu cùng sự tưởng niệm bao ngày trong khoảnh khắc đó cơ hồ không ức chế được nữa. Nhưng mà...

Hull nhắm mắt lại, trong đầu quanh quẩn đoạn cảnh tượng ngăn ngủ hấn cùng Tinh Linh ở chung. Về mặt như vậy, ánh mắt như vậy, Hull chưa từng thấy qua. Y vẫn luôn cho rằng hấn là người không có tình cảm, cho nên chẳng sợ mình đã ám chỉ nhiều lần mà hấn vẫn không nhận ra, Hull đều lạc quan nghĩ, chính mình với hấn mà nói đã là đặc biệt, không cần tham lam nghĩ nhiều.

Nhưng mà... hiện tại y lại thấy được một Lionel bất đồng, một Lionel hoàn toàn bất đồng.

Nhìn thấy mới biết trước kia mình đã lừa mình dối người tới cỡ nào...

Một cảm xúc khó có thể diễn tả nẩy lên trong lòng y, Hull chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi. Y ngăn trở ánh mắt, thanh âm thật thật nhỏ, phi thường gian nan nói:

“Salva, hấn yêu Tinh Linh kia.”

Nói ra những lời này, y cực lực nhịn xuống, nhưng hốc mắt lại không khắc chế được mà đỏ lên. Đây như một thanh trường kiếm bén nhọn đâm thẳng trái tim y, đem những lời an ủi bản thân phá hỏng, lộ ra hiện thực khiến y vô lực đối mặt. Ngàn vạn năm yên lặng bảo hộ, tình cảm sớm đã xâm nhập cốt tủy đó vào thời khắc này rốt cuộc đã nhận thức được rằng, hết thảy đều là tự mình đa tình.

Đáy mắt Salva hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng ngữ khí của gã không chút nào thể hiện. Gã nhẹ giọng nói: “Hull, người cần thanh tỉnh một chút. Hấn yêu Tinh Linh kia thì sao, tên đó căn bản không đáng có được tình cảm của hấn. Người hiện tại mặc kệ bọn họ, người cho là đang thành toàn cho hấn, nhưng trên thực tế người là đang hại hấn!”

Salva dừng một chút, lại tăng thêm ngữ khí nói: “Những kẻ xâm lấn đó tính nết là như thế nào, người so với ai khác càng nên hiểu rõ. Bọn chúng chính là ham mê lực lượng của hấn, tài phú của hấn, hoặc là... bộ dạng của hấn. Đợi cho đến lúc càng có nhiều ích lợi thật lớn đặt trước mắt, bọn chúng sẽ không chút do dự vứt bỏ hấn, phản bội hấn. Người suy nghĩ một chút, sau khi chân chính giao ra tình cảm lại bị phản bội, hấn sẽ phải chịu đựng thương tổn như thế nào? Đây không phải là điều có thể nhìn thấy một cách hiển nhiên sao?”

Salva nói rất nhiều, Hull đều nghe được rõ ràng. Trong đầu y nhớ lại bộ dáng Tác Phi, cẩn thận nghĩ nghĩ, lại đột nhiên nắm chắc được một điểm mấu chốt.

Y nhìn về phía Salva, híp mắt nói: “Vì sao người lại biết hấn sinh ở Ma Vực, lưu lạc ở lãnh địa Nhân tộc, cùng với những sự tình hấn gặp phải?”

Salva có chút ngạc nhiên. Gã không ngờ rằng ở dưới trạng thái như vậy, Hull còn có thể hỏi sắc bén như thế.

Hull theo dõi hắn, chất vấn: “Người nếu biết hắn ở nơi nào, tại sao còn để hắn gặp được những chuyện đó? Mặc dù người vô pháp thức tỉnh hắn, nhưng người hoàn toàn có thể ngăn cho những việc này phát sinh, nhưng mà người lại thờ ơ lạnh nhạt! Salva, người có ý tứ gì?”

Bị trực tiếp chọc thủng như vậy, Salva nguyên bản đang đổ người về phía trước lại ngã ra sau, trở nên lười nhác mà lại tùy ý: “Người nên biết ta là vì cái gì.”

Sắc mặt Hull càng trở nên khó coi.

Salva hừ lạnh một tiếng, kim sắc trong mắt là sự cừu hận thấu xương: “Ta sẽ không cho hắn tình cảm dư thừa. Sự tình mà bọn xâm lấn làm ra vĩnh viễn không thể tha thứ được. Lionel trọng sinh, ta biết, nhưng mà ta không có cách nào thức tỉnh hắn, cho nên ta muốn để hắn bảo trì phần cừu hận này. Hắn nên hận bọn chúng, phải hận!”

“Cho nên người liền thờ ơ lạnh nhạt? Nhìn hắn nhận hết cô độc, khi dễ cùng phản bội? Salva, người quên là người làm thế nào mà còn sống à?”

“Ta đều nhớ rõ! Nhưng ta tìm không thấy người, ta nghĩ người đã chết. Người chết liền không còn người nào có thể khiến hắn thức tỉnh, ta không thể để cho hắn quên đi cừu hận. Ta tin tưởng, hắn nếu tỉnh lại, nhất định có thể lý giải ta.”

Hull theo dõi gã, rồi không nhìn sang nữa mà nói: “Ta sẽ không để cho hắn thức tỉnh. Hắn không tất yếu lại phải gánh lên lưng những điều này. Đã đủ rồi.”

Salva đột ngột đứng lên: “Hull, đừng để cho ta bức người!”

Hull nhớ lại từng chút một đoạn đường hôm nay, cùng với lúc chạng vạng Lionel dưới ánh mặt trời tùy ý mà lật sách, phần bữa tối đơn giản kia, đây tuyệt đối là tình cảm chỉ trong lúc vô ý mới có thể toát ra được, còn có ánh mắt tại thời điểm hắn nhìn Tinh Linh kia...

Y hiểu rất rõ hắn, cho nên nhìn thấy rất rõ ràng. Sự rõ ràng này khiến tim của y đau đến không chịu nổi, đồng thời so với ai khác cũng càng minh xác cảm nhận được.

Hull rũ mi mắt xuống, thanh âm rất thấp nhưng thực kiên định: “Hắn quả thực rất tốt, vậy là được rồi.”

Vừa dứt lời, Salva đã phóng về phía trước, một tay chế trụ cổ Hull, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: “Người cái tên nhu nhược này!”

Hull bình tĩnh nhìn gã, không phản kháng cũng không đáp lại. Trạng thái toàn kiện của y cũng không phải là đối thủ của Salva, lại càng không cần nói hiện tại. Hơn nữa... y không có khả năng động thủ với Salva... Đây là tặc nhân của y...

Salva nhìn Hull chăm chăm, lạnh lùng nói: “Người cho là người không đáp ứng, ta liền không có cách nào làm hẳn thức tỉnh?”

Hull ngẩn người, có chút không thể tin.

“Hull, người biết ta sẽ không giết người, nhưng nếu người không đồng ý thì khó tránh khỏi chịu chút đau khổ.”

Salva liếc về phía sau một cái, thấp giọng nói: “Hans!”

“Vâng, chủ nhân.” Hans lập tức tới gần, cả người ôm Hull vào trong ngực.

Sự kinh ngạc trong mắt Hull còn chưa thối lui, y đã cảm giác được một cỗ lực lượng vô pháp bài xích xâm nhập vào trong cơ thể.

Không bao lâu, Hull đã biến mất vô tung vô ảnh.

Sự tàn khốc trong mắt Salva rút đi, gã thở dài, nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra, đã là mái tóc dài phỉ thúy, ánh mắt xanh biếc – cư nhiên đã biến thành bộ dáng Hull.

72. Chương 72

Cơm tối Tác Phi ăn quá no, khi trở về phòng một lát sau vẫn ngủ không được. Thú con từ trước tới giờ chưa từng có loại phiền não này, ăn cho thật no, no rồi liền đi ngủ, lúc này đang ở trong gian phòng nhỏ của mình ngáy đến ngon lành.

Tác Phi đi qua đi lại trong phòng vài vòng, thật sự không thoải mái. Samuel khép quyển sách lại nói: “Ta cùng em ra ngoài một chút.”

Tác Phi đang có ý này, bởi vậy liền vui vẻ cùng Samuel xuất môn.

Cậu tiến nhập Long cốc cũng đã hai ngày, mỗi lần đều là đứng từ xa nhìn một cái, còn chưa tham quan đằng hoàng.

Nhà ở Long cốc phần lớn là thụ ốc*, hơn nữa đều phi thường cao lớn, không có thang lầu. Kỳ thật, Tác Phi có chút nghi không ra. Trước giờ Long tộc hình thể cực kì to, tuy rằng những thụ ốc này cũng hết sức khổng lồ, nhưng căn bản không thể chứa đủ một con rồng, cho nên nói nơi này thật là có chút kỳ quái.

**nhà cây*

Hơn nữa, trong thiết lập của Jalands, Long tộc là chủng tộc duy nhất không thể biến thành hình người, bởi vì lực lượng của bọn họ quá mức cường đại, rất khó dồn nén tất cả sức mạnh của mình bên trong cơ thể nhỏ bé của nhân loại. Đây là yêu cầu quá lớn với khả năng kiểm soát năng lượng của bản thân họ.

Căn cứ vào nguyên lý này, trên thực tế không phải là không thể biến thành hình người, chỉ là độ khó khăn của việc thao tác quá lớn, rất khó làm được mà thôi.

Vì nguyên nhân như vậy, những Long tộc có thể tự chủ hóa thành hình người đều là những kẻ năng lực đứng đầu, không chỉ có lực lượng cường đại mà còn có khả năng khống chế bản thân phi thường thành thạo. Long tộc lúc hóa thành hình người bởi vì lực lượng bị dồn nén mà ngược lại càng có thể phát huy ra lực công kích mạnh mẽ hơn.

Nair không đạt được tới cảnh giới hóa thành hình người, nhưng Hull trên thực tế là đủ sức. Bất quá, tại thời điểm y bị nhốt ở vực sâu vô tận, y đã trải qua một trận chiến đấu vô cùng kịch liệt, tiêu hao quá nhiều, bởi vậy vô pháp khống chế lực lượng của chính mình, dẫn đến việc biến thành long thể. Mà sau thời gian ngàn năm, y cũng không có cách khôi phục, lại càng do ý chí tinh thần sa sút mà không có biện pháp thoát ra.

Những điều này Tác Phi cũng không biết, cho nên cậu mới nghi hoặc sự tồn tại của thụ ốc.

Đi dạo trong Long cốc, Tác Phi luôn luôn có cảm giác quen thuộc như ở Địa Cầu. Trong nhận thức của cậu, Jalands hoàn toàn là một dị giới, lãnh địa của tất cả chủng tộc đều có phong cách hoàn toàn khác biệt nhau, không có một chỗ tương đồng. Điều này kỳ thật rất quái lạ. Rõ ràng đều đang sinh sống trên một đại lục, mỗi tộc có lãnh địa riêng thì cũng chẳng gì lạ, nhưng mà lại khác biệt lớn như vậy thì thật sự có chút quái dị.

Trước kia cậu không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại Tác Phi nhận không được mà liên tưởng.

Cậu nhớ lại thời điểm ở Ma Vực cùng Grambli và Linde nói chuyện. Tác Phi suy nghĩ một chút, đem những lời Grambli nói kể cho Samuel.

“Mỗi chủng tộc đều đang suy yếu, rất nhiều năng lực hoàn toàn mất di. Không chỉ có vậy, Thiên tộc thậm chí đánh mất khả năng sinh dục, tuổi thọ lâu dài của Tinh Linh tộc bị rút ngắn, lý trí của Ma tộc, tín nhiệm của Nhân tộc, trí tuệ của Thú tộc, đều bị tước đoạt. Grambli nói là ‘Jalands’ đang cắn nuốt bọn họ, cuối cùng tất cả chủng tộc đều sẽ tiêu vong.”

Tác Phi dựa theo hồi ức, đem những ngôn luận quỷ dị của Grambli và Linde nói ra.

Samuel lắng lắng nghe, sau đó bảo: “Không phải tất cả chủng tộc.”

Tác Phi nghi hoặc nhìn về phía Samuel, hắn nói: “Bọn chúng cũng không nhắc tới Long tộc, Yêu Tinh tộc cùng với tộc Người Lùn.”

Tác Phi ngẩn người. Tư duy logic của cậu không mạnh, nhưng trí nhớ phi thường tốt, bằng không cũng sẽ không thuộc lòng nhiều thiết lập trong game Jalandr như vậy. Bởi vậy, cậu rất tự tin rằng bản thân có thể một chữ không lọt nhớ lại hết lời Grambli cùng Linde nói với mình.

Như thế thì đích thật là không nhắc tới ba chủng tộc.

Không nói đến Long tộc cũng không ngoài ý muốn, dù sao bản thân Long tộc cũng đã sắp biến mất, không tất yếu phải kể ra. Yêu Tinh tộc tương đối tị thế, thông thường sẽ không tiếp xúc với các chủng tộc khác... Tộc Người Lùn tựa hồ cũng là vậy. Sự bài xích ngoại tộc của bọn họ quả thực là sinh ra từ trong trứng, tuy rằng không đến mức cả đời không qua lại với nhau, nhưng cũng sẽ không chủ động tiếp cận chủng tộc khác.

Vậy trong đó có quan hệ gì?

“Trong bảo khố Salva, ta nhìn thấy một đoạn ký ức.” Samuel nhẹ giọng nói.

Tác Phi nhìn về phía Samuel, đồng thời cũng nhớ lại đoạn ký ức mà cậu từng thấy qua, cuối cùng cậu bị Tu La nhận đâm xuyên ngực... Thẳng đến hiện tại, khi nhớ lại Tác Phi vẫn còn sợ hãi. Cậu nhanh chóng bỏ cảm giác không ổn này sang một bên, hỏi Samuel: “Ký ức gì? Em nhớ rõ anh đã nói nó đều là giả, không phải là ký ức chân chính của anh?”

Samuel gật gù đầu nói: “Ta đích thực không hề trải qua những chuyện đó.”

“Lúc đầu là một đoạn ký ức phi thường tốt đẹp...” Khóe miệng Samuel lộ ra một nụ cười tự giễu. Hắn không giải thích, Tác Phi trong lòng lộp bộp một tiếng. Cậu biết quá khứ của Samuel, kia từ đầu tới đuôi đều không có một chút quan hệ gì với hai chữ ‘tốt đẹp’ này.

Samuel tiếp tục nói: “Một đôi vợ chồng tương ái sinh ra một nam hài, họ vô cùng vui mừng, đối với đứa nhỏ này cũng là thập phần quý trọng.” Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Sau đó bọn họ lại có đứa con thứ hai, là một tiểu cô nương, đứa thứ ba cũng là nam hài. Ngôi nhà có ba đứa trẻ, có chút... quá mức náo nhiệt, bất quá lại dị thường...”

Nói tới đây, Samuel ngừng lại, hơi hơi cau mày, tựa hồ không biết nên hình dung thế nào.

Tác Phi vẫn luôn nhìn hắn, trong lòng có chút chua xót không hiểu nổi. Cậu cầm tay Samuel, nhẹ giọng nói: “Là hạnh phúc?”

Samuel giật mình, phản thủ nắm chặt tay Tác Phi, gật đầu: “Đúng, là thực... hạnh phúc.”

“Sau đó, bọn nhỏ đều trưởng thành; tiến độ ký ức bắt đầu nhanh hơn, nhìn không rõ ràng và kỹ càng như trước nữa. Bất quá, có nhiều điểm lại khiến ta vô cùng dễ ỷ. Cảnh tượng trong trí nhớ kia chính là tại Long cốc, đứa bé thứ nhất có dung mạo phi thường tương tự ta. Ta có thể cảm giác được đó là ta, nhưng những ký ức đó ta tuyệt đối không trải qua.”

Nói tới đây hắn tạm dừng một chút, còn bảo: “Không trải qua, nhưng lại có cảm giác quen thuộc khó hiểu.”

Tác Phi nhíu nhíu mày, cậu không biết đây là tình huống gì. Những ký ức này không thuộc về Samuel, Samuel từ khi sinh ra đã chưa từng nhìn thấy cha mẹ hắn, hơn nữa hắn sinh ở Ma Vực... Phải là chưa bao giờ đặt chân vào Long cốc mới đúng.

Nói ra mấy lời này, Samuel tựa hồ cũng không muốn Tác Phi đáp lại, hắn chỉ tiếp tục: “Những ký ức giả dối đó ta nguyên bản đều vứt ra sau đầu, nhưng hôm nay kể ra, cũng là bởi vì nghe được lời em nói.”

Hắn nhìn về phía Tác Phi, chậm rãi mà nói: “Đoạn đầu của ký ức kia, vẫn luôn để lại một ấn tượng phi thường rõ ràng trong đầu ta. Thế giới này, chỉ có Long tộc cùng Yêu Tinh tộc.”

73. Chương 73

Long tộc, Yêu Tinh tộc... Đây đều là những chủng tộc mà Grambli không đề cập tới. Nhưng mà còn tộc Người Lùn đâu?

Tác Phi nói ra nghi hoặc của mình, Samuel bổ sung thêm: “Tộc Người Lùn là một nhánh nhỏ của Yêu Tinh tộc.”

Nguyên lai là như vậy. Lúc ấy, nghe bọn Grambli nói, từng câu chữ đều là chủng tộc chính mình bị hãm hại như thế nào, bị cắn nuốt như thế nào, trong giọng nói của bọn chúng tràn ngập sự thống hận đối với Jalands.

Bọn chúng nói thực phiến diện, một mặt cường điệu bản thân chịu ủy khuất, lại không hề nói tới nguyên nhân. Ngay lúc đó, tình huống rất hỗn loạn, Tác Phi bởi vì tiếp thu quá nhiều tin tức mà không có cách nào nhanh chóng đáp trả.

Nhưng hiện tại, sau khi cùng Samuel nói chuyện, cậu nghe được những điều khác với trước, hơn nữa vì đã đối thoại với Hull, trong lòng Tác Phi đối với việc này đã ẩn ẩn có chút rõ ràng.

Có nguyên nhân tất có hậu quả, bọn Grambli sợ hãi lực lượng Jalands, sợ hãi sẽ bị biến mất, nhưng bọn chúng không hề có ý tứ muốn tìm hiểu lý do. Bọn chúng cường thế muốn ly khai nơi này... Từ Từ, làm sao mà ly khai được? Ly khai rồi lại tới nơi nào?

Samuel nói: “Bọn chúng đích xác phải rời khỏi đây. Bọn chúng muốn trở lại cố hương của chính mình.”

Tác Phi giật mình. Grambli đã sớm rõ ràng nói với cậu rằng ‘*Fell, chúng ta không thuộc về nơi này. Ta chỉ là muốn trở về cố hương của chúng ta.*’

Lúc ấy, cậu chỉ cho rằng đây là một câu nói mang tính ẩn dụ của Grambli, nhưng hiện tại, xem ra câu nói này lại hoàn toàn là nghĩa trên mặt chữ. Những điều bọn Grambli hiểu biết so với trong tưởng tượng của Tác Phi nhiều hơn nhiều lắm, mà mục đích của bọn chúng cũng phi thường minh xác.

“Nhưng mà bọn chúng muốn rời đi như thế nào?”

Samuel nhìn cậu, dẫn dắt hỏi: “Ngẫm lại nào, ban đầu, Grambli đã làm gì?”

“Hắn hủy diệt thánh thụ của Tinh Linh tộc.”

“Đó là cái gì?”

“Là vinh quang mà thần ban cho Tinh Linh tộc.”

“Thần... Là ai?”

Đại não có chút mơ hồ của Tác Phi được khai sáng: “Thần... Là Jalands! Là thánh thụ mà Jalands ban cho Tinh Linh tộc! Thánh thụ chính là thần khí của Tinh Linh tộc!”

Tất cả mọi thứ trong nháy mắt trở nên sáng rõ. Tác Phi so với bất kì ai khác đều càng hiểu biết thiết lập của Jalands, mỗi chủng tộc đều có thần khí của riêng mình. Thần khí này cũng không phải là vũ khí cấp bậc cao, mà là một khí cụ đại biểu mà thần ban tặng. Có thần khí có công hiệu, mà có cái lại không thể kích hoạt được tác dụng gì.

Tác Phi đột ngột nhớ lại lúc ở thành Bennis, Grambli không tiếc trả giá đại giới để đoạt được thần khí Nhân tộc, rồi cậu lại nghĩ tới thần khí Cự Ma tộc ‘Huyền Hình’, còn có ‘Dời Ảnh’.... Bọn chúng đích thật là có mục tiêu cực kì rõ ràng.

“Mục đích của bọn chúng là thu thập thần khí các chủng tộc?”

“Không,” Samuel hoàn toàn tương phản nói, “Mục đích cuối cùng của chúng là hủy diệt hết thảy những thứ thần ban.”

Chính xác, bọn chúng lúc đầu đã hủy diệt thánh thụ, hiện tại lại nắm giữ những thần khí đó mà không hề có động tác gì, bất quả là bởi vì những món đó còn có tác dụng khác, hoặc là còn chưa tới thời cơ tiêu hủy.

Nhưng mục đích cuối cùng nhất định là phá hủy, nếu không bọn chúng không có khả năng ngay từ đầu đã làm hỏng một nửa thần khí Tinh Linh tộc.

“Nhưng là hủy xong liền thế nào?” Mới vừa hỏi ra miệng, kỳ thật dưới đáy lòng Tác Phi đã có đáp án.

Thời điểm thánh thụ biến mất, Tinh Linh tộc xảy ra chuyện gì?

Một nửa Valinor rơi vào vực sâu... Nếu là cây thánh thụ khác cũng bị hủy diệt, toàn bộ Valinor liền hoàn toàn tiêu thất.

Thần khí là cột trụ của Jalands, hủy diệt những thần khí ấy... chính là đang chém đứt cánh tay của Jalands, rồi sau đó nó sẽ không còn năng lực có thể vây khốn bọn chúng, bọn chúng có thể rời khỏi nơi đây.

Nhưng mà... đại giới này không khỏi là quá mức thảm trọng đi!

Hơn nữa, đến tột cùng thì bao nhiêu người có thể rời khỏi? Những tộc nhân đã mất đi lực lượng, vô pháp lý khai thì sao? Theo Jalands đồng thời biến mất ư?

Trong nháy mắt, Tác Phi cảm giác sau lưng một mảnh lạnh lẽo.

“Bọn chúng điên rồi sao?” Tác Phi vô pháp lý giải loại hành vi này. Vì sao sẽ cực đoan như vậy.

Samuel nhíu mắt, nhẹ giọng nói: “Trong lòng chúng có quỷ, chúng đang sợ hãi...”

Âm thanh của hắn rất thấp, Tác Phi nghe không rõ, cậu vừa định hỏi lại một câu, Samuel lại bỗng nhiên nhìn về phía cậu, nắm tay cậu nói: “Thế nào, cảm thấy tốt hơn chưa? Trở về nghỉ ngơi?”

Tác Phi còn muốn tiếp tục truy vấn, nhưng cậu rõ ràng nhìn ra rằng Samuel không muốn nói tiếp. Nghĩ nghĩ một chút, Tác Phi cũng không hỏi ra.

Hai người bắt tri bắt giác đã đi dạo một tiếng đồng hồ, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm. Lá của cây cối xung quanh đáng ngạc nhiên lại phát ra ánh huỳnh quang, tỏa sáng rực rỡ đủ màu, như là những ngôi sao rơi xuống trần gian này, phi thường xinh đẹp.

Bọn họ không đi lại đường cũ. Samuel giương rộng cánh, Tác Phi liền hiểu. Cậu cong cong ánh mắt, hết sức chủ động ôm lấy hắn. Tư thế thật sự không thể nói là xinh đẹp, giống như một bé koala.

Samuel chế trụ thất lưng cậu, giúp cậu điều chỉnh phương hướng một chút. Tác Phi có chút bất mãn. Ôm công chúa cái gì chứ, còn không bằng koala đâu.

Bất quá, không đợi cậu có điều oán giận, Samuel đã vỗ cánh bay cao. Cảm giác vô trọng bỗng nhiên ập tới làm cho Tác Phi mơ mơ hồ hồ, nhưng cảnh tượng kế tiếp lại mỹ lệ đến mức khiến cậu mở to mắt.

Lá cây mang ánh huỳnh quang nhẹ nhàng lay động, như là một hải dương hội tụ một dải ánh sao, hơi hơi nhấp nhô, yên tĩnh tường hòa, là cảnh sắc dễ dàng khiến cho tâm linh con người ta thả lỏng.

Tác Phi kinh ngạc nhìn, bỗng nhiên khẽ mỉm cười ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện Samuel.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của mảnh huỳnh quang, dung nhan Samuel hiển lộ ra sự nhu hòa mà bình thường không hề có, bên trong cặp đồng tử tím kia là sự thâm tình không chút nào che giấu. Tác Phi lẳng lặng nhìn, loại cảm giác tại trong mắt đối phương chỉ nhìn thấy bản thân mình này hết sức chân thành.

Cậu nhếch môi khẽ cười, tiến tới gần dùng sức hôn Samuel, sau đó ngốc hề hề nói: “Samuel, anh thật là đẹp trai. Anh là người đẹp trai nhất em từng thấy, nhìn thế nào cũng không đủ...”

Cậu nói còn chưa xong, miệng đã bị ngăn chặn lại. Tác Phi khép mắt lại, bám lấy Samuel, hưởng thụ nụ hôn khiến cậu tâm thần nhộn nhạo này.

Trong nhà gỗ.

Hull đã biến mất một cách khó hiểu, Salva biến thành bộ dáng Hull. Gã nhìn nam tử xinh đẹp với mái tóc dài xanh biếc cùng đồng tử phỉ thúy trong gương, khẽ cười cười, thần thái kia lại trường dương tùy ý, hoàn toàn về mặt của bản thân Salva.

Gã nhíu nhíu mày, đối với nam tử tóc lam bên người nói: “Hans, điều chỉnh thần thái một chút.”

“Vâng, chủ nhân.”

Một lát sau, Salva lại mỉm cười, lần này lại cực kì bất đồng, là một nụ cười thật nhẹ, con ngươi phỉ thúy thật nhu hòa, giữa đôi mày lại có một vẻ u sầu rõ rệt.

“Khuôn mặt này của Hull lớn lên thật sự không còn gì để chê.”

Gã đây là làm bầm lâu bầu, cũng không muốn ai đáp lại. Gã đứng trước gương làm ra thử rất nhiều biểu tình, phát hiện đều không sai biệt chút nào, mới xoay người nói với nam tử tóc lam: “Như thế nào, có thể hoàn toàn xâm chiếm được tinh thần của hắn sao?”

Hans bình tĩnh nói: “Sức chống cự của kí chủ cực kì mạnh, trong khoảng thời gian ngắn rất khó toàn bộ

xâm chiếm. Bất quá, nếu không quan tâm tới tinh thần lực của kí chủ thì có thể đẩy nhanh tiến trình.”

Hậu quả của việc làm như vậy là sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho đại não của Hull. Salva nhúu mày nói: “Không cần phải gấp, có thể chậm một chút, không được gây bất cứ thương tích gì đối với hắn.”

“Vâng, chủ nhân.”

“Nói như vậy, ít nhất yêu cầu thời gian bao lâu?”

“Sáng ngày mai có thể làm được.”

“Sáng ngày mai?” Salva trầm ngâm một chút rồi nói, “Có thể, thời gian vừa đúng lúc. Trước hết đem những kí ức đã đạt được nói cho ta biết.”

“Vâng, chủ nhân.”

Một lát sau, Salva hé mắt: “Thần khí hồi sinh, muốn làm Veeshan Cindy – thê tử của Grambli – sống lại sao? Thật đúng là gây phiền phức.”

Gã không tiếp tục nói chuyện với Hans, ngược lại là từ trong túi không gian lấy ra một quả cầu thủy tinh nho nhỏ, chứa vào nó một đoạn tin ngắn, sau đó dán lên trên một cái truyền tống phù, ném ra ngoài.

Nhìn quả cầu thủy tinh kia biến mất giữa bầu trời đêm, Salva nhếch khóe môi: “Chờ kịch hay mở màn đi.”

Sau khi quả cầu tiêu thất tại Long cốc, không bao lâu sau đã xuất hiện ở Ma Vực.

Grambli vươn tay tiếp nhận được nó, tin tức bên trong lập tức truyền ra. Hắn híp mắt suy nghĩ một chút, rồi đứng dậy đi tới Ma Cung.

Linde vừa mới từ lãnh địa Thú nhân trở về, gã cùng với Harris đàm phán cũng không thuận lợi. vị vương của Thú nhân tộc lần này thực trẻ tuổi nhưng chỉ số thông minh cũng không phải là cao thường thường, hơn nữa khéo đưa đẩy, làm cho người khác không thể nào hạ thủ. Cái tư thái dầu muối bất xâm này thật sự không giống một Thú nhân.

Tại thời điểm Grambli xuất hiện, Linde đang cùng người khác nói chuyện. Linde nhìn thấy Grambli đến liền phát tay, người nọ đứng dậy cáo lui.

Trong đại điện không còn ai khác. Linde hỏi: “Như thế nào?”

Grambli trực tiếp tung quả cầu thủy tinh qua cho gã: “Là tin tức Brand* truyền tới. Hắn đã tìm được chỗ của thần khí hồi sinh và Huyền Hình.”

Nghe nói như vậy, ánh mắt Linde đột nhiên sáng ngời, hỏi: “Ở nơi nào?”

Grambli nói: “Long cốc.”

“Long cốc? Chỗ kia không phải là sớm đã...”

“Phong ấn đã mở ra.”

“Đứa con trai bảo bối của người kia cũng thật không đơn giản.”

Grambli không nói gì, Linde lại nở nụ cười: “Nếu phong ấn đã giải trừ, chúng ta còn đang ở đây chờ cái gì?”

“Triệu tập tất cả binh lực, lần này cần phải thu hồi lại hai món thần khí đó!”

Một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau Tác Phi đã tỉnh lại, nhưng mà Hull còn chưa tới. Cậu lo lắng tới mức muốn đi phá cửa, nhưng lại không dám. Vạn nhất đắc tội Hull thì làm như thế nào.

Đã đợi trong một khoảng thời gian dài thì thêm chốc lát này cũng chẳng sau, Tác Phi như vậy mà an ủi chính mình, dù sao hôm nay vô luận thế nào cũng muốn làm cho Veeshan sống lại!

Nghĩ như vậy, cậu lại chạy tới phòng bếp làm một bữa sáng phi thường phong phú, đợi Hull tỉnh dậy.

Ngày hôm qua cậu đã biết được khẩu vị của Hull, bữa sáng càng cực kì tận tâm: bánh bao nướng nhân nấm và rau xanh xốp xốp giòn giòn, dùng chung với một ly nước ép dâu và sago*, thoạt nhìn quả là cảnh đẹp ý vui.

Mấy thứ này vừa mới chuẩn bị tốt, Hull cuối cùng cũng tới đây. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Hull thoạt nhìn tinh thần tốt hơn rất nhiều, chẳng qua vẫn là có chút mệt mỏi. Tiêu hao thật sự quá lớn, làm sao có thể ngủ một đêm liền hồi sức hoàn toàn.

Hull hướng Samuel và Tác Phi chào hỏi. Nhìn đến bữa sáng, khóe miệng y hơi gợi lên một ý cười nhợt nhạt, rồi nói với Tác Phi: “Cảm ơn.”

Tác Phi khoát tay. Cậu còn đang chờ Hull ăn cho no rồi bắt đầu thao tác hồi sinh Veeshan đây.

Hull cũng không nhiều lời, sau khi ăn xong liền vào thẳng chủ đề.

“Người có vật dẫn để hồi sinh không?”

Tác Phi gật gật đầu, từ chỗ Samuel lấy quả cầu ký ức của Veeshan ra. “Đây là cầu ký ức cuối cùng nàng lưu lại.”

Hull nhìn nhìn, cũng gật đầu nói: “Như vậy là tốt nhất.”

Tác Phi vẫn luôn hết sức cẩn thận mà cầm cầu ký ức. Cậu không đưa cho Hull. Tuy rằng đã tin tưởng rằng Hull là đang giúp đỡ mình, nhưng đây là chuyện mấu chốt, cậu vẫn là hy vọng mình có thể tự thân vận động, không xảy ra một chút sai lầm nào.

“Còn cần chuẩn bị cái gì sao?”

Hull nói: “Có thể rồi. Tới đây đi, đưa thần khí hồi sinh cho ta.”

Tác Phi dừng một chút bảo: “Người nói cho ta biết phương pháp, ta sẽ tự thao tác.”

Hull nhú lại đôi mắt: “Không tin ta sao? Trước đây ta có thể đưa thần khí cho người, bây giờ ta lại không được phép đổi ý?”

74. Chương 74

Hull nói như vậy khiến Tác Phi rất ngoài ý muốn. Cậu nhú nhú mày, trong lòng hơi có chút không thoải mái, nhưng muốn chỉ ra cụ thể chỗ nào không thoải mái thì cậu không nói được, dù sao chính là cảm thấy không thích hợp.

Trên một mức độ nào đó, Tác Phi hết sức tin tưởng trực giác của chính mình, cho nên cậu lại giải thích: “Không có cái gì gọi là không tin tưởng, người cũng từng nói qua là năng lượng của thần khí hồi sinh không nhiều lắm, chỉ có thể làm một người sống lại. Cho nên, ta hy vọng là ta sẽ thao tác, còn người phụ trợ chỉ điểm là tốt rồi. Nếu thất bại, ta cũng sẽ không có câu oán hận.”

“Nhưng chính là bởi vì chỉ có thể hồi sinh một lần, ta mới chịu giúp người. Người chưa bao giờ sử dụng qua, mặc dù lâm thời giao cho người thì người có thể cam đoan là thủ pháp chính xác sao? Hơn nữa, sử dụng thần khí hồi sinh còn cần một thân tràn đầy lực lượng, lực lượng càng mạnh thì tỷ lệ thành công cũng càng cao. Vì vậy, vẫn là ta làm đi.”

Hull nói cũng rất có đạo lý. Tác Phi tuy rằng cảm giác có điều gì không đúng, nhưng thật sự không rõ chỗ nào. Hơn nữa, nếu Hull đã giao cho cậu món thần khí này, rõ ràng sẽ không có khả năng đổi ý. Đưa Hull thao tác mà nói, tỷ lệ thành công nhất định sẽ lớn hơn nhiều. Nhưng tại sao cậu lại không muốn để y làm?

“Để cho ta đi.” Samuel vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

Hai người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Samuel nói: “Nếu lực lượng càng mạnh tỷ lệ thành công càng lớn mà nói, như vậy đưa cho ta thao tác là tốt nhất.”

Lời này khiến Tác Phi nhất thời cao hứng. Đúng vậy, giao cho Samuel là tuyệt đối yên tâm. Cậu tin tưởng Samuel, so với chính bản thân mình còn tin tưởng hơn!

Hull tựa hồ còn muốn nói gì đó, bất quá lúc trước y đã nói qua điều kiện, vô luận như thế nào, Samuel cũng là thích hợp nhất, nói thêm nữa sẽ không tốt. Với lại, y cúi đầu nhìn đồng hồ, đã không tắt yếu tiếp tục tranh chấp.

Nguyên lý thao tác thần khí hồi sinh Tác Phi nghe không hiểu. Cái loại chuyện phản khoa học thế này để một người theo chủ nghĩa duy vật đi lý giải thật sự là có hơi khó khăn. Dẫu vậy, không hiểu không có nghĩa là không tiếp thụ được; trên thực tế, bản thân cậu đã tới thế giới kì dị này, còn có cái gì mà không thể tiếp thu.

Nhưng mà tại thời điểm Hull giải thích cho Samuel làm thế nào để thao tác, Tác Phi nghe một hồi liền mơ màng màng, sau lại cảm thấy dù sao chỉ cần Samuel biết là được, liền không quá chú tâm nghe nữa.

Không lâu sau, Samuel đã nắm giữ được mấu chốt của quá trình thao tác. Tác Phi giao cầu ký ức cho Samuel, rồi tập trung tinh thần gắt gao nhìn hắn.

Chỉ thấy Samuel đặt thần khí hồi sinh và cầu ký ức lại chung với nhau, từ từ nhắm mắt mặc niệm chú ngữ. Tác Phi liền thấy chất lỏng bên trong thần khí hồi sinh bắt đầu chậm rãi lưu động, tiếp đến từ dưới đáy chảy ra, bao bọc toàn bộ quả cầu ký ức. Lòng bàn tay Samuel chậm rãi tụ hợp một chùm quang mang màu trắng; quang mang này cũng bám trên cầu ký ức.

Tác Phi cách rất gần, có thể nhìn thấy chùm quang mang kia cùng chất lỏng bên trong thần khí bắt đầu giao triển lẫn nhau, một tia rồi một tia dung nhập vào trong cầu ký ức. Tác Phi có chút khẩn trương. Cậu không rõ ràng là trạng thái này có chính xác hay không, chỉ có thể cầu nguyện là đúng, nhất định sẽ thành công.

Đợi đến khi tia sáng cùng chất lỏng đều đã dung nhập vào quả cầu, Samuel mở mắt.

Tác Phi có chút lo lắng hỏi: “Thế nào?”

Samuel hướng về phía cậu cười cười: “Em cứ nói đi?”

Tác Phi quả thực muốn hoan hô to lên. Nếu trong tay Samuel không phải là cầu ký ức, cậu thực tình đã muốn nhào qua rồi.

“Thao tác thực thuận lợi, không có chút nào bài xích. Hiện tại, yêu cầu chính là thời gian. Ước chừng hơn hai mươi bốn tiếng nữa người có thể nhìn thấy Veeshan.”

Tác Phi đầu tiên là thở phào một hơi nhẹ nhõm, tiếp đó lại có chút khấn trương. Chỉ còn có hơn hai mươi bốn giờ, cậu muốn bảo vệ cầu ký ức cho thật tốt, chỗ nào cũng không đi!

Samuel vừa muốn nói chuyện, lại đột ngột dừng lại, ánh mắt sắc bén quét về phía cửa sổ.

Tác Phi cũng theo tầm mắt hắn nhìn qua. Cậu không thấy có cái gì khác thường, nhưng cậu biết rõ về mặt Samuel, mơ hồ biết là có chuyện.

Cậu hỏi: “Làm sao vậy?”

Samuel không mở miệng. Hắn đầu tiên nhìn về phía Hull, tiếp đó lại dời mắt đi chỗ khác.

Câu ‘Người đi ra ngoài nhìn xem’ vừa đến bên miệng Hull liền bị nuốt ngược trở vào. Y biết, vừa rồi trong nháy mắt đó, Samuel nảy sinh hoài nghi với y. Nếu y tận lực muốn dụ hắn rời đi, y nhất định sẽ lòi đuôi, vì vậy cậu nhảy bèn lựa chọn im lặng.

Samuel đến gần Tác Phi, nhẹ giọng nói với cậu: “Đừng rời khỏi bên người ta.”

Tác Phi gật gật đầu. Cậu đã bắt đầu cảnh giác; nhìn nhìn quả cầu ký ức trong tay, cậu giao nó cho Samuel: “Bỏ vào túi không gian đi.”

Ánh mắt Hull lóe lóe, cuối cùng vẫn không nói gì, mắt mở trừng trừng nhìn Samuel cất đi quả cầu ký ức.

Trong chớp mắt vừa cất nó xong, Samuel đã kích hoạt Tu La nhận, mà còn đem Huyền Hình giao cho Tác Phi. Tác Phi cũng tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, không dám có chút sơ suất.

Cơ hồ là trong tích tắc, cửa sổ bốn phía ‘Rầm!’ một tiếng đồng thời bị phá vỡ, bốn thân ảnh thần thích khách thoăn thoắt xuất hiện trong nháy mắt, cùng một lúc bất ngờ tấn công bọn họ.

Dùng đều là sát chiêu muốn chém đứt cổ đồ máu, vả lại tốc độ cực kỳ nhanh, động tác không chút do dự. Nếu không phải Samuel từ trước đã cảm giác được nguy hiểm, Tác Phi đề cao cảnh giác chuẩn bị kỹ càng, cậu tuyệt đối tránh không được một chiêu này, mà mặc dù tránh thoát, phản kích của cậu đối với một thần thích khách mà nói cũng cực kỳ bạc nhược.

Bất quá, cậu chỉ cần không bị một kích đánh chết, vậy cũng đã đủ rồi.

Tu La nhận rời vỏ, kiếm khí quét ngang, trong phút chốc huyết hoa bốn phía, ba tên thần thích khách đã vô thanh vô tức ngã xuống đất mà chết. Mà tên tập kích Hull cũng đã tắt thở.

Tác Phi trong lòng có chút khó chịu. Dù cho đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy chiến trận, nhưng cậu khi thấy người chết cùng máu tươi thì như cũ vẫn sẽ cảm thấy khó chịu. Bất quá, cậu tận lực điều tiết tâm tình của mình. Tình huống vừa rồi, đối phương đã tràn đầy sát ý, nương tay một chút nào chính là đang tàn nhẫn với bản thân mình. Điểm ấy, Tác Phi phi thường rõ ràng.

Bốn gã thần thích khách cứ như vậy trong nháy mắt bị giết sạch, hơn nữa ba trong số đó là Samuel dùng một chiêu duy nhất liền giải quyết được. Điều này khiến Hull có chút ngạc nhiên, quang mang mà y cực lực che giấu trong mắt cũng càng phát ra sáng hơn. Thực lực khi chưa thức tỉnh đã là như vậy, nếu mà thức tỉnh, những thứ cận kề này hôm nay có thể đi chết đi!

Kỳ thật Tác Phi cũng có chút ngoài ý muốn. Thực lực của Samuel cậu tự nhận là so với ai khác đều rõ hơn, nhưng hôm nay Samuel so với lần trước tại bảo khố đã tăng lên gấp đôi. Lực lượng hiện tại này theo cậu quan sát thậm chí đã cường đại hơn so với Samuel sau khi thành niên trong game.

Sau một chút im lặng ngắn ngủi, một tiếng cười vang lên: “Các bạn nhỏ, chúng ta lại gặp mặt.”

Vừa dứt lời, bốn bức tường của căn nhà gỗ sụp xuống, toàn bộ tầm nhìn trong nháy mắt trống trải. Tác Phi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lập tức trong lòng cả kinh.

Bọn họ bị bao vây.

Là ý nghĩa chân chính của bao vây, 360 độ vây kín, không chỉ có bốn phía đều là người, mà trên không trung cũng là trận thể thiên la địa võng được bố trí sẵn. Đây hoàn toàn là có chuẩn bị mà đến.

Tác Phi nhíu mắt, tinh tế đánh giá. Đám người trước mắt đều thân mặc trường bào màu đen quý dị, nhưng mà không đẹp dễ quý giá như Grambli, cổ áo không có một vòng da lông kia.

Bọn họ đều không che giấu đi dung nhan của mình, Tác Phi hơi đảo mắt liền nhìn thấy được không ít Ma tộc, Tinh Linh tộc, Thiên tộc, Cự Ma tộc, Nhân tộc cùng với một ít Thú tộc.

Trận thể này, thật sự là hao tổn không ít công phu.

Nếu nói là lúc trước tại bảo khố Salva là xuất ra một phân đội nhỏ, thì hiện tại phỏng chừng là toàn thể tinh anh đang tập thể xuất kích. Từ đó liền thấy được chúng đến tột cùng là coi trọng chuyện này tới bao nhiêu.

Người mới vừa nói chính là Linde, nhưng Tác Phi lại không nhìn thấy bóng dáng của gã. Tác Phi trong lòng thầm mắng một câu tên nhát gan, nhưng cũng không có biện pháp khác.

Dưới tình huống này, mặc dù năng lực Samuel đã tăng lên vài lần, nhưng nếu cứ đứng đối cứng thì bọn họ cũng không có khả năng chiếm được chỗ tốt. Cần phải dùng chiêu trò, mà chiêu đơn giản nhất chính là ‘bắt giặc bắt vua trước’. Nếu có thể tóm được Linde, bọn họ chạy thoát đi khẳng định là không thành vấn đề.

Đáng tiếc cậu có thể nghĩ đến thì Linde tất nhiên cũng có thể nghĩ đến. Hơn nữa, Linde đang ở trạng thái lý trí, gã căn bản không định tham gia trận chiến, hoàn toàn là xuất hiện dưới tư thái quân sư. Đường nhiên, gã sẽ không để cho bản thân mình bị bắt làm tù nhân.

Đầu óc Tác Phi xoay chuyển như bay. Thanh âm Linde lần thứ hai vang lên: “Samuel, người nếu đem hai món thần khí cùng với tiểu bảo bối Tinh Linh kia giao ra đây, chúng ta liền rút lui, mà còn cam đoan, trong những ngày tháng ta còn tại vị tuyệt đối không xâm phạm Long cốc.”

Lời này trực tiếp nói ra ý đồ của bọn chúng, đối với Linde mà nói quả là một lần hiếm thấy đi thẳng vào vấn đề. Nhưng mà Tác Phi biết, mặc dù biết được ý đồ của chúng thì cũng không có tác dụng gì.

Nếu bọn chúng thật sự yêu cầu thần khí, vậy cậu còn có thể lấy thần khí ra áp chế bọn chúng. Nhưng mục đích của bọn Linde căn bản là hủy diệt mấy món đó, giả sử hiện tại Tác Phi đứng ra nói ‘Người không buông tha cho chúng ta, ta liền phá hủy thần khí’ linh tinh này nọ, phỏng chừng Linde sẽ cười càng thêm thoải mái.

Cho nên, Linde giờ phút này dám trực tiếp biểu lộ ý đồ của chính mình, căn bản là không sợ hãi, thậm chí còn bày ra một cái bẫy cho bọn Tác Phi.

Hơn nữa, lời gã nói cũng còn phi thường mập mờ, chính là thể hiện muốn rút lui, không xâm phạm Long cốc, nhưng không hề nói một câu rằng sẽ bỏ qua cho bọn Samuel.

Vì vậy, nếu cuối cùng gã giết chết Samuel cũng không tính là nuốt lời.

Tác Phi còn đang nghĩ này nghĩ nọ, Samuel đã sớm đáp lại: “Linde, ta nói rồi, ta sẽ giết người.”

Thanh âm Samuel không tận lực nâng lên, cũng không tận lực đè thấp. Hắn chính là bình tĩnh nói ra, giống như đang trần thuật lại một sự thật đã định.

Ngữ khí như vậy ngược lại khiến người ta càng thêm khủng bố.

Sau chút trầm mặc ngắn ngủi, Linde cười cười: “Nếu rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy không có biện pháp.”

Trận chiến hết sức căng thẳng.

Samuel trước giao Huyền Hình cho cậu. Tác Phi biết ý tứ của hắn, bởi vậy từ khi vừa lấy được Huyền Hình đã tập trung tinh thần giải trừ phong ấn. Cậu thao tác đầu tiên chính là phong ấn của tiểu Nair. Tuy rằng thực lực Hull mạnh hơn rất nhiều, nhưng Hull đang bị trọng thương, ở hình thể con người trước mắt thì tiêu hao tương đối ít hơn. Hơn nữa, mục tiêu cũng càng nhỏ, sẽ không bị tập trung công kích.

Tiểu Nair thì bất đồng, hình thái mini của nó hoàn toàn không có sức chiến đấu gì, phi thường nguy hiểm. Hỏa lực của Linde sẽ tập trung trên người Samuel. Nếu như hoàn toàn giải phóng cho Nair, như vậy, để nó phá ra một con đường chạy trốn thì hắn không thành vấn đề.

Samuel đã bắt đầu huy kiếm giết địch, Tác Phi càng thêm tập trung tất cả tinh thần lên Huyền Hình.

Cậu bên này nghĩ tốt rồi, thì Linde cũng không phải là một thằng ngốc. Gã đến có chuẩn bị, đương nhiên biết đến sự tồn tại của tiểu Nair. Mà cục diện hiện tại, Nair lại không thấy bóng dáng. Gã chỉ cần suy nghĩ một chút là biết nó bị thu nhỏ. Bởi vậy, gã ngay từ đầu đã an bài một tiểu đội khắp nơi đi tìm Nair.

Tuy rằng gã không có cách nào đánh gãy hành động của Tác Phi, nhưng chỉ cần bắt được Nair, đúng lúc giết chết nó, Tác Phi cho dù có giải trừ phong ấn thì cũng đã chậm.

Lại nói tiếp; cũng thật khéo, bình thường khi Long tộc bị Huyền Hình phong ấn, trên 90% sẽ hóa thành hình người hoặc lớn hoặc nhỏ, chứ tình huống giống như tiểu Nair trực tiếp biến thành một bé rồng bằng lòng bàn tay thì thật đúng là phi thường hiếm thấy.

Mà tiểu đội truy tìm cũng sẽ không nghĩ tới điểm ấy. Mục tiêu của bọn chúng là một con người, vì vậy địa phương chúng tìm tự nhiên cũng sẽ lớn hơn rất nhiều, tỷ dụ mấy chỗ như trong ngăn kéo căn bản sẽ không mở ra xem.

Bởi vậy, tuy rằng tiểu Nair đang nằm ngay trong căn phòng cách vách nhưng bọn chúng lại không ai chú ý tới. Ai có thể nghĩ đến chuyện một con cự long to lớn trăm mét sẽ rút thành kích cỡ một lòng bàn tay chứ.

Ai có thể nghĩ đến, một con cự long uy vũ hùng tráng như thế vậy mà lại ngủ ở trong ngăn kéo chứ...

Cho nên, khi phong ấn Huyền Hình được giải trừ và xích long bỗng dưng xuất hiện, rần rần những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đúng vậy, mấy thứ này đều là nỗi khổ bức do bị con rồng ú đó đè dẹp lép dưới thân...

75. Chương 75

Tình hình lập tức lâm vào hỗn loạn, mà loại hỗn loạn này đối với bọn Tác Phi mà nói quả là vui mất vui tại.

Thú con cùng lửa béo cũng thừa dịp này mà mò mẫm tới đây. Có hai thằng nhóc ấy, sự lo lắng của Tác Phi trong nháy mắt giảm đi rất nhiều, mà đối với việc chạy thoát lại càng nắm chắc hơn.

Tác Phi cũng không bò lên lưng xích long. Hiện tại, cường bách mà bay đi chắc chắn không thể được, vẫn là nên mở một con đường máu. Mà Nair có lực công kích cường đại, cậu phải để nó thoải mái chiến đấu. Nếu nó cần phải bảo hộ cậu, kia tay chân sẽ bị trói buộc, vẫn là không nên.

Tình thế bây giờ so với lúc trong bảo khố còn nguy hiểm hơn mấy chục lần. Cũng không phải là đùa giỡn.

Vì thế, chiến trận liền biến thành Samuel ở phía trước, Nair sau cùng, Tác Phi, thú con, lửa béo và Hull ở giữa.

Trận thế như vậy rất giống một thanh lợi khí bén nhọn đâm vào địch doanh, cường thế chém ra một con đường.

Nếu chiếu theo hình thức này tiếp tục, tất nhiên có thể thoát ra khỏi vòng vây.

Nhưng mà Linde không có khả năng để cho bọn họ cứ như vậy lao đi. Gã híp mắt nhìn thế cục. Nói thật, trong lòng gã phi thường khiếp sợ. Gã đã phán đoán qua tình huống tồi tệ nhất, nhưng không hề nghĩ tới sẽ gây ra tổn thất lớn như vậy. Mà nguyên nhân tạo thành điều này căn bản cũng là tên Ma tộc kia. Bất quá ngắn ngủi vài ngày, năng lực Samuel cư nhiên có thể tăng lên khủng bố như vậy, quả thực là không ngừng đột phá gấp mấy lần.

Trên người hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Linde không biết, nhưng gã đã vô pháp tha thứ cho sự hiện hữu của hắn, đây đã uy hiếp đến địa vị của gã. Trước đây, Linde có tự tin rằng gã một thân một mình có thể đánh bại Samuel, nhưng hiện tại gã không có phần tự tin này!

Hít một hơi thật sâu, Linde liên tiếp an bài chỉ lệnh cho cấp dưới. Vô luận như thế nào, bọn họ cũng phải treo cổ ở chỗ này, tuyệt không thể lưu hậu hoạn.

Tuy rằng thế cục hiện tại bọn Tác Phi phi thường có lợi, nhưng Tác Phi biết, Linde sẽ không dừng lại như vậy, bởi vậy cậu vẫn luôn buộc chặt tinh thần, không dám có bất luận sơ suất gì.

Quả nhiên, vài giây đồng hồ sau, trận hình hắc y nhân đã xảy ra thay đổi. Đứng ngay phía trước toàn bộ đối thành hiệp sĩ, những người có thể tấn công từ xa đều thối lui về hậu phương. Hiệp sĩ lực công kích rất thấp, nhưng lực phòng ngự cực cường, da cứng máu dày, một đao chém xuống cũng không có biện pháp xuyên qua tầng phòng thủ của họ.

Mà ma đạo sư tạo thành trận hình, lực công kích liền phi thường khủng bố; một quần thể ma pháp tụ hợp lại đây, cho dù có cự long che chở thì cậu vẫn né tránh một cách vô cùng tổn sức.

Ngay tức khắc, thế cục liền điên đảo, bọn họ nửa bước khó đi.

Samuel nhanh chóng nói nhỏ với Nair một câu, Tác Phi nghe được, dùng sức gật đầu, sau đó lẹ làng nhảy tới trên lưng Nair.

Nair đành chỉ công kích, khép lại đôi cánh, hình thành một vòng phòng hộ chống lại đại bộ phận ma pháp.

Tình hình này tất nhiên lọt vào mắt Linde. Khóe miệng gã câu lên, cười có chút trào phúng. Samuel chỉ có thể cận chiến, vốn là cự long có thể phóng thích ma pháp để công kích đám ma đạo sư ở phía xa, nhưng hiện tại cự long lại chuyển thành toàn lực phòng thủ. Chính là Samuel một người thì làm sao có thể thương tổn được trận ma đạo sư trọng yếu đó.

Suy nghĩ này của gã vừa hiện lên, đã bị cảnh tượng kế tiếp làm cho cả kinh mở to mắt.

Samuel triển khai cánh!

Linde lúc trước từng đánh lén Samuel, nên gã so với ai khác đều rõ ràng. Cánh của Ma tộc này đã gãy, mà còn là vết thương tuyệt đối không có khả năng phục hồi. Nhưng hiện tại, như thế nào lại khỏi hẳn?!

Gã còn đang kinh ngạc, liền nhìn thấy Samuel lao nhanh lên trời, sau đó huy kiếm chém rụng toàn bộ cung thủ trên không trung, tiếp đó cấp tốc xoay người, vậy mà lại vọt thẳng tấp vào trận ma đạo sư.

Linde lông mày nhảy dựng. Nếu để cho Samuel vọt vào, vậy thật sự là chuyện xấu. Sức chiến đấu như thế, lọt vào giữa đám ma đạo sư với lực phòng ngự gần như bằng không thì quả thực là chết củ cải trắng cũng sẽ không đơn giản bằng!

Gã rất nhanh hạ chỉ lệnh thêm lần nữa. Một tiểu đội Ma tộc nguyên thủy vọt tới hướng Samuel, nhưng thực đáng tiếc, tộc độ của bọn họ thật sự kém so với hắn, bởi vậy chỉ có thể mất mở trường trường nhìn Samuel như một con liệp báo nhào vào bầy gà, trong nháy mắt tiêu diệt rất nhiều.

Samuel cũng không ham chiến. Hắn sau khi một kích đắc thủ liền nhanh chóng lui về bên người xích long, khiến tiểu đội Ma tộc đang vội vàng đuổi tới chộp vào khoảng không. Loại cảm giác thất thủ chỉ vì tốc độ thua kém này làm bọn chúng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà lại không làm được gì.

Vô luận là loại chức nghiệp nào, đơn độc chống lại Samuel đều chỉ có thể chờ chết. Chỉ có cùng tiến lên mới có thể đủ cơ hội đánh lén.

Nhưng mà hiện tại, trận hình ma đạo sư đã muốn thất linh bát lạc*, vài người còn sống sót cũng đã bị dọa

cho khiếp đảm. Một đám tuy rằng vẫn cứng rắn chống đỡ mà đọc chú ngữ, nhưng tính chuẩn xác lại thấp đi rất nhiều, tám trên mười lần đều đánh trật. Nếu chỉ là đánh hụt thì cũng đỡ đi, nhưng cố tình là đánh trúng người một nhà! Hàng ngũ hiệp sĩ trong nháy mắt khổ không thể tả.

**thất linh bát lạc: chỗ này chỗ kia, nằm rải rác*

Linde thầm mắng một tiếng, lập tức kêu bọn họ dừng tay.

Mất đi lực công kích cường đại này, tình thế của bọn chúng lại trở nên vô cùng bị động.

Nhiều người như vậy cư nhiên lại không làm được gì một tên Ma tộc, nói ra chẳng phải là làm người ta cười đến rụng răng.

Tổn thất quá nhiều nhân lực, sự khó chịu trong lòng Linde đã không thể áp chế nổi. Gã nhìn về phía Grambli, Grambli đang khổng chế Dời Ảnh, không ngừng triệu tập thêm quân đến bổ sung những người đã chết đi.

“Đã là phân đội thứ mấy rồi?”

Grambli từ từ nhắm hai mắt lại. Tuy rằng tinh thần hắn đều đang tập trung trên Dời Ảnh, nhưng hắn có thể nói giữa những khoảng nghỉ. Dù sao, những số liệu này trừ hắn ra cũng không ai biết: “Hiệp sĩ phân đội thứ hai mươi, ma đạo sư phân đội thứ mười hai, thần thích khách phân đội thứ năm, cung thủ phân đội thứ ba...”

Những con số này được báo cáo ra, Linde rõ ràng cảm giác được gân xanh trên trán mình điên cuồng nhảy lên.

Grambli nói chính là số hiệu của phân đội hắn đang truyền tống tới, cũng có nghĩa là toàn bộ những phân đội trước đều đã bỏ mình!

Ma đạo sư phần lớn là thiên tộc, chết một người là ít đi một người, cho nên dị thường trân quý! Nhưng hiện tại...

Linde nhin không được nhu nhu trán. Gã hướng nam tử tóc đen bên cạnh hỏi: “Ned, Brand bên kia rốt cuộc là tình huống thế nào? Hắn không phải là đã ở trong Long cốc từ sớm rồi sao?”

Nam tử tóc đen nói: “Từ khi tiến vào Long cốc ta vẫn luôn thử liên lạc hắn.”

“Vẫn không liên lạc được?”

Ned trầm mặc một chút nói: “Đúng vậy.”

Linde có chút giận dữ: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ned nhanh chóng giải thích: “Có khả năng là hắn không tiện liên lạc, nhưng mà hắn khẳng định đang ở trong Long cốc. Cắm chế trên lối vào Long cốc chính là do hắn từ bên trong mở ra, mà kết giới ngăn cản truyền tống trận cũng là hắn phá hư.”

“Không có cách liên lạc nào khác sao?” Ánh mắt của Linde quét về phía xích long bên kia, thấp giọng nói: “Hắn xen lẫn trong đám người Samuel?”

Ned ngẩn người nói: “Có khả năng.”

Linde ngay lập tức ra lệnh: “Gia tăng nhân lực hỗ trợ, chống đỡ. Hôm nay phải treo cổ toàn bộ bọn chúng!”

Tình thế biến thành dạng này, Salva cũng phi thường ngoài ý muốn. Gã vẫn luôn nằm trong ‘Nghịch Thiên’; nhiều năm khổ tâm nỗ lực khiến cho gã đạt địa vị cao, chạm đến một số bí mật cốt lõi của bọn chúng. Đồng thời, gã cũng lợi dụng tin tình báo của Nghịch Thiên để tìm kiếm những Long tộc thất lạc.

Thắng tới hiện tại, gã tìm được Lionel trọng sinh. Sỡ dĩ bây giờ gã đưa bọn Linde tới, cũng là ôm ý tưởng một hơi xử lý tất cả bọn chúng.

Gã tin tưởng năng lực Lionel, chỉ cần kéo dài thời gian tới khi gã hoàn toàn xâm chiếm được thần trí Hull, chiếm được chìa khóa có thể thức tỉnh Lionel, như vậy những người này tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Những đối thủ có thể chống lại Samuel đã sớm toàn bộ chết sạch!

Nhưng mà gã không nghĩ tới Samuel chưa thức tỉnh đã có năng lực như thế, có thể chém giết bọn Nghịch Thiên tới tình trạng nhếch nhác thống khổ này, thật là đại khoái nhân tâm.

Khoản nợ của bọn chúng, đã nên trả từ sớm rồi.

Trong lòng Salva nhảy nhót, bất mãn duy nhất chính là Tinh Linh bên người. Nếu cậu cũng trong trận chiến này ngoài ý muốn tử vong, vậy thật tốt.

Suy nghĩ này vừa nảy lên, nội tâm Salva đã có chút không thể khắc chế.

Chỉ cần thừa dịp Samuel không chú ý, đẩy Tác Phi ra khỏi vòng bảo hộ của Nair, Tinh Linh yếu ớt này trong nháy mắt sẽ bị tan thân nát thịt.

Hơn nữa còn là ngoài ý muốn bỏ mình, cùng gã không có chút quan hệ nào, mặc dù Samuel sẽ thấy khổ sở, nhưng mà cũng không phải là chẳng còn biện pháp gì sao? Thần khí hồi sinh duy nhất đã bị cậu dùng để làm mẹ cậu sống lại. Một tên Tinh Linh cũng không tồn tại khả năng hồi sinh.

Salva càng ngày càng thấy khả thi. Gã cẩn thận suy tính một lần, như cũ thấy không có khả năng xảy ra bất luận sơ hở gì, vì vậy liền lặng lẽ đến gần Tác Phi.

Tinh thần Tác Phi vẫn luôn buộc chặt, cậu miễn cảm cảm giác được Hull đang tới gần. Bất quá, dưới loại thời khắc này, cậu cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng Hull bên kia áp lực quá lớn, bởi vậy tới gần cậu muốn cậu giúp y hỗ trợ giảm bớt.

Lại nói tiếp, Tác Phi tuy rằng sức chiến đấu không cao lắm, nhưng tự bảo vệ mình thì tuyệt đối không thành vấn đề. Bởi vì có thú con cùng lửa béo trợ giúp, bọn họ ba người hình thành một trận hình tam giác ổn định, sức chống cự cũng phi thường cường đại.

Salva vừa định hành động, lại đột ngột dừng lại.

Gã tiếp nhận được tin tức Hans truyền đến.

Hans thành công! Rốt cuộc trong một khoảnh khắc ngắn ngủi hắn hoàn toàn nắm được tinh thần của Hull. Salva khó nén nổi sự hưng phấn trong lòng, gã chỉ muốn một điều máu chốt kia, những thứ khác đều không quan trọng.

Cho dù chỉ tạm thời nắm giữ trong tíc tắc, cũng đã đủ cho Hans thu hoạch được thông tin cần thiết.

Mà đồng thời, Salva cũng nhận được tin tức truyền đến.

Gã bỗng dừng nhìn về Tác Phi, cảm thấy có chút may mắn rằng mới vừa rồi mình không làm việc lỗ mãng.

Nguyên lai, điều máu chốt thể lại nằm trên người cậu ta.

“Máu chốt để thức tỉnh vậy mà là bị người hắn yêu phản bội.”

Tuy rằng Salva không muốn thừa nhận, nhưng gã phải tin vào sự miễn cảm của Hull. Samuel yêu Tinh Linh này, đây là sự thật. Cho nên, chỉ cần Tinh Linh này phản bội hắn?

Điều này đối với người khác mà nói có lẽ phi thường khó khăn, nhưng đối với Salva thì thật ra rất đơn giản. Đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn!

Salva khẽ mỉm cười, triệu hồi Hans trở về.

Gã cần khiến Samuel phân tâm, cần một chút thời gian để chuẩn bị. Bởi vậy, gã lặng lẽ liên hệ Linde.

Ngay vừa khi Ned nhận được tin tức của Brand, gã đã trực tiếp truyền tin sang cho Linde. Linde nhìn nhìn, lập tức hạ mệnh lệnh.

Tác Phi luôn đứng phía sau Samuel, như vậy cậu có thể chuẩn xác cảm nhận thể lực Samuel tiêu hao rồi đúng lúc bổ sung cho hắn. Tuy rằng địch nhân cuộn cuộn không ngừng, nhưng trong lòng Tác Phi một chút cũng không sợ hãi. Cậu biết, bọn họ nhất định có thể chạy đi. Cậu tin tưởng Samuel, cũng tin tưởng chính mình!

Hàng ngũ hiệp sĩ thế nhưng lại đột ngột lui ra phía sau vài chục bước. Tác Phi hí hóp mắt, Linde tất nhiên là muốn ra chiêu.

Một màn kế tiếp lại làm cho Tác Phi kinh ngạc trợn to mắt.

Từ trên trời giáng xuống một hàng Tinh Linh chỉnh tề. Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng mấu chốt là tất cả những Tinh Linh đó giống nhau như đúc, mái tóc dài màu bạc tung bay sau lưng, thân mặc một bộ trang phục kỳ mã gọn nhẹ màu xanh xen trắng, cùng đôi mắt bạc vừa to vừa tròn.

Bọn họ đều giống hệt như bộ dạng Tác Phi, vì vậy Tác Phi có loại cảm giác như đang soi gương. Đây là tình huống gì!

Toàn bộ biến thành bộ dáng của cậu là như thế nào? Muốn khiến Samuel hạ cảnh giác? Kính nhờ, đừng nói đùa chớ, bản gốc cậu đang ở nơi này, Samuel làm sao mà tin nổi?

Cậu nhanh chóng chạy về phía trước, muốn nói cho Samuel rằng không cần bị những ảo ảnh đó mê hoặc.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác rằng thân thể này không thuộc về mình.

Cậu thử tới gần Samuel, cư nhiên trong lúc mất kiểm soát đã đến sát rồi. Cậu thấy được Samuel đang nhìn cậu; cậu muốn mở miệng, lại nói không ra lời. Sau đó, cậu kinh ngạc nhìn thanh đoản kiếm trong tay mình hướng về phía ngực hắn.

76. Chương 76

Tác Phi hoàn toàn ngu ngời. Cậu không biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì. Vì sao cậu lại tấn công Samuel? Vì sao cậu không thể khống chế thân thể chính mình?

Cảm giác cứ mất mở trừng trừng nhìn bản thân mình bất lực này khiến cho tim cậu tràn ngập khủng

hoảng.

Tay của cậu, thanh đoản kiếm thường dùng của cậu, giờ này khắc này lại đâm vào lồng ngực Samuel – người mà cậu yêu nhất, tín nhiệm nhất!

Không! Điều đó không có khả năng!

Nhìn thấy lớp vải trước ngực Samuel bị máu tươi nhuộm đỏ, đôi mắt của Tác Phi bị sắc đỏ này làm cho đau đớn. Cậu không điều khiển được thân thể chính mình, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được cảm giác đau lòng. Thanh kiếm kia như đang cắm vào trái tim của bản thân cậu vậy.

Không! Mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, cậu cũng không nên như vậy!

Cậu muốn không chế thân thể mình, cậu muốn phản kháng!

Suy nghĩ như vậy nhanh chóng quật khởi, Tác Phi cường ngạnh bắt đầu chống cự cố lực lượng quái dị ấy, tập trung tinh thần để giành giật. Cậu cảm giác được mình đang cùng một người xa lạ tiến hành một cuộc đua sức mạnh.

Một cuộc đua điên cuồng vì quyền không chế thân thể này.

Tại thời điểm này, Tác Phi tuy rằng không hiểu, nhưng cậu mơ hồ biết chắc chắn một điều rằng cậu đã bị một người có tinh thần lực cường đại điều khiển.

Chuyện như vậy, đối với Tác Phi mà nói là hoàn toàn xa lạ. Cậu chưa bao giờ gặp qua, nhưng không phải là chưa từng nghe nói. Khôi lỗi* sư, chức nghiệp ẩn của Jalands. Nơi này vậy mà lại có một khôi lỗi sư.

**khôi lỗi: con rối*

Tác Phi trong lòng từng trận lạnh run, nhưng không dám nghĩ nhiều. Cậu biết, loại thời điểm này nhất định phải mạnh mẽ lên, không thể có một tia yếu đuối, nếu không sẽ không có cánh nào đối kháng với kẻ xâm lấn kia.

Tác Phi không dám nhìn về phía Samuel, không dám cùng hắn đối diện. Cậu sợ nhìn thấy biểu tình của Samuel; vô luận là về mặt nào cũng sẽ lập tức làm cậu hồng mắt. Cậu tin tưởng Samuel, đồng thời cũng biết rằng Samuel tin tưởng cậu. Nhưng chính là bởi vì sự tin tưởng đó mà cậu mới càng sợ hãi.

Hành động như vậy của cậu, Samuel sẽ lý giải như thế nào? Nếu là trong trường hợp bình tĩnh, nếu là một người đang đứng ngoài xem, có lẽ có thể phán đoán chuẩn xác rằng cậu đây là bị khống chế. Nhưng cho dù đó là Samuel thì Tác Phi cũng không đủ tự tin rằng dưới thời điểm này, thân lại là một người trong cuộc, Samuel còn có đủ bình tĩnh để suy xét sao?

Cậu sợ hãi, sợ hãi sẽ nhìn thấy dù chỉ là một chút thất vọng trong đôi mắt Samuel... Cảm xúc như thế sẽ khiến cậu phân tâm, làm cậu không có cách nào tiếp tục giành lại thân thể mình. Cho nên, cậu không dám nhìn về hướng Samuel.

Nhưng trên thực tế, có suy nghĩ như vậy thì cậu đã lộ ra nhược điểm rồi. Địch nhân đang cùng cậu đối địch khôn khéo biết bao, gã nháy mắt cảm nhận được nỗi sợ của Tác Phi. Quyền chưởng khổng lồ thân thể như trước vẫn không ở trên người cậu, nhưng bởi vì Tác Phi kiên cường mà cơ thể đã cứng ngắc hơn nhiều.

Dẫu vậy, người này như cũ có thể điều khiển cậu. Tác Phi bị cường bách ép ngẩng đầu, cường bách nhìn về phía Samuel. Sự sợ hãi trong lòng cậu khiến cậu muốn hét lên chói tai. Nhưng mà cậu không có biện pháp làm như vậy; tất cả cảm xúc đều đọng lại ở chỗ sâu nhất, không có cách phát tiết, chỉ có thể bị chặn ở đó, khó chịu gấp bội.

Cậu cứ như thế đẩy cội lòng sợ hãi nhìn về phía Samuel, cùng cặp mắt tím xinh đẹp kia đối diện. Sau khi cậu rút cuộc nhìn rõ Samuel, nỗi sợ trong lòng lại nháy mắt biến mất.

Samuel đang nhìn cậu, trong đôi mắt tím không có một điểm hoài nghi, ngược lại so với thường ngày càng thêm nhu hòa. Hắn thấy được Tác Phi đang nhìn hắn, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Không cần sợ. Chậu đứng.”

Trong chớp mắt, nếu Tác Phi có thể khống chế được thân thể của mình, cậu nhất định sẽ bật khóc thành tiếng. Samuel biết. Mặc dù là dưới tình huống như vậy, Samuel cũng đều biết. Hắn biết cậu không có khả năng tổn thương hắn, biết cậu bị điều khiển. Ngực của hắn không ngừng đổ máu, dẫu vậy, Samuel vẫn còn quan tâm cậu, cổ vũ cậu, tin tưởng cậu!

Tất cả sự sợ hãi đều tan thành mây khói. Cậu đạt được sự ủng hộ cực kỳ vững chắc. Samuel tin tưởng cậu, cậu cũng tin tưởng chính mình. Cậu nhất định có thể, nhất định có thể đoạt lại quyền khống chế thân thể của mình!

Sự phản công mãnh liệt của ý chí thể mà lại thật sự giúp cậu đoạt được quyền điều khiển. Việc cấp bách nhất chính là rút đoản kiếm ra, sau đó nhanh chóng trị liệu cho Samuel.

Nhưng mà ngay khoảnh khắc cậu rút đoản kiếm, một màn trước mắt lại khiến cậu đột ngột thất thần.

Những tên ‘Tác Phi’ đó tập thể tấn công về phía Samuel, công kích dưới khoảng cách cùng với sự bao vây chặt chẽ như vậy, Samuel không kịp né tránh, nhưng mà... có thể phản kích a!

Chỉ cần Samuel hơi vung tay, những ‘Tác Phi’ này đều có thể trong chớp mắt tử vong. Rồi sau đó, lấy năng lực của Samuel, nhất định có thể tránh thoát khỏi tất cả công kích.

Nhưng mà... Samuel không phản kích. Hắn ngay cả động cũng không động, cường ngạnh thừa nhận mọi đòn công kích.

Lúc này, Tác Phi mới đột ngột ý thức được. Samuel có lẽ căn bản là không có cách nào xác định ai mới chân chính là cậu... Đúng vậy, búp bê được tạo ra từ khôi lỗi thuật cao siêu như vậy hoàn toàn mô phỏng cậu, không chỉ đơn thuần là vẻ bề ngoài, mà nhờ xâm lấn vào tinh thần cậu mà thần thái cử chỉ của những kẻ đó cùng cậu hoàn toàn tương tự.

Căn bản không có khả năng nhận ra, giống như là ảnh ảo trong gương... Trừ chính bản thân cậu, cũng không ai có thể phân biệt được.

Nhưng mà cậu lại không thể mở miệng nói, không có cách nào khác nói cho Samuel.

Hơn nữa bởi vì hành vi của Samuel, Tác Phi đau lòng không chịu được. Nháy mắt thất thần kia lại khiến khôi lỗi sư chiếm thế thượng phong, một chút quyền chủ động cậu giành được lúc nãy lại đánh mất. Cậu không có biện pháp trị liệu cho Samuel.

Tác Phi cực lực muốn đoạt quyền kiểm soát lần thứ hai, nhưng mà tên khôi lỗi sư chết tiệt này đã nắm đúng vào mạch môn của cậu. Đám 'Tác Phi' đó lực công kích cũng không mạnh, nhưng mà lại thay phiên nhau không ngừng tập kích Samuel, mà bản thân Tác Phi cũng đã sớm trộn lẫn trong bọn búp bê, cũng lúc thì công kích lúc thì nghỉ tay, nhưng ánh mắt cậu từ đầu đến cuối đều bị gắt gao đóng ở nơi đó, vô pháp không chế, vô pháp né tránh.

Cậu chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn, nhìn Samuel thương tích chất chồng, nhìn hần rõ ràng có thể dễ dàng phản kích nhưng lại bất động nhận đòn, nhìn nam nhân cường đại kiêu ngạo này bởi vì cậu mà rơi vào chật vật như vậy.

Để cậu nhìn như vậy, cậu như thế nào còn có thể tập trung tinh thần?

Không! Không được!

Tác Phi không ngừng tự nói với mình: Samuel tại sao lại ở tình trạng như thế? Là bởi vì sự bất lực của cậu, vô năng bị người khác khống chế, bị người khác dùng để áp chế hần! Dưới tình huống thế này vậy mà cậu vẫn còn yếu đuối!

Nếu cứ tiếp tục, Samuel chỉ sẽ nhận đòn càng nhiều. Cậu tại sao có thể vậy! Tất cả lý do đều chỉ là cái cớ. Cậu như vậy so sánh với Samuel quả thực chính là kém xa từ đầu đến đuôi. Cậu làm thế nào mà xứng đôi với Samuel?!

Không! Cậu phải kiên cường, cậu cần tập trung tinh thần. Chỉ cần đoạt được quyền chuyển khống thân thể của mình, chỉ cần đá bại tên khôi lỗi sư chết tiệt này, cậu liền có thể cứu Samuel.

Đây là trận chiến một người, chỉ có bản thân cậu mới có thể làm.

Cậu không thể lại ỷ lại Samuel. Cậu phải cứu Samuel. Cậu nhất định có thể!

Suy nghĩ như vậy tuần hoàn truyền tin trong đầu cậu, Tác Phi rút cuộc một lần nữa dừng lại tinh thần, cực kì cường thế mà bắt đầu cùng khôi lỗi sư đối kháng.

Dưới trạng thái này, Salva kỳ thật là khổ không thể tả. Từ khi gã sinh ra đến này đều chưa từng lâm vào hoàn cảnh gian nan như thế.

Hans là môi giới sư của gã, là búp bê ưu tú nhất toàn bộ Jalands, búp bê độc quyền của riêng gã. Đúng là bởi vì có Hans tồn tại mà gã mới có thể xâm chiếm tư duy của người khác, từ đó hoàn toàn mô phỏng một người.

Nhưng mà từ trước đến giờ gã chưa từng thử xâm chiếm hai người một lúc.

Hull là phi thúy lực long đã sống hàng ngàn năm, nếu không phải bởi vì sự tín nhiệm của y đối với Salva, cùng với bản thân đã trọng thương lại còn bị nhốt trong vực sâu vô tận mà tiêu hao phần lớn tinh thần lực, thì gã không có khả năng dễ dàng như thế đã khống chế được Hull.

Nhưng mặc dù khống chế được, tự thân Hull cũng luôn luôn phản kháng. Nhưng Salva có tự tin rằng chỉ cần Hans tồn tại, từng chút chậm rãi cắn nuốt sạch Hull là hoàn toàn không thành vấn đề. Tuy rằng yêu cầu chút thời gian, nhưng là có thể làm được.

Mà cuối cùng chứng minh rằng gã đích xác thành công. Gã xâm chiếm tư duy Hull, gã biết được làm cách nào để thức tỉnh Lionel.

Sự vui sướng này khiến gã có chút đắc ý, hành vi sau đó cũng bất cần khác với bản tính của gã.

Gã chưa bao giờ coi trọng Tác Phi. Tên Tinh Linh yếu đuối này, nếu không dựa vào Lionel thì ngay cả năng lực sinh tồn cũng không có. Tinh Linh ấy bất quá là ham muốn lực lượng của Samuel, hy vọng được hắn che chở. Một sinh vật yếu ớt như vậy, tinh thần lực tất nhiên cũng là phi thường bạc nhược.

Bởi vậy, đối với việc điều khiển Tác Phi, gã căn bản không có một điểm hoài nghi. Cho nên, mặc dù là đồng thời khống chế hai người, gã cũng rất nắm chắc.

Lúc đầu quả thật là giống như suy nghĩ của gã. Tinh Linh ngu xuẩn này quả nhiên là dễ dàng bị gã xâm chiếm, mà còn thuận lợi giúp gã tiến hành hành vi phản bội Samuel.

Có cái gì càng tàn nhẫn hơn một kích trí mệnh đây?

Salva phi thường đắc ý. Gã cơ hồ có thể tưởng tượng đến vẻ mặt tuyệt vọng của Samuel rồi sau đó thức tỉnh thành Long thần lãnh khốc, cường thế, không có chút tình cảm kia.

Nhưng mà... kết quả lại ngoài dự liệu của gã. Samuel không thức tỉnh, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối

đều không có biến hóa... Đến tột cùng là sai chỗ nào?

Chẳng lẽ Samuel không phải chân chính yêu Tinh Linh này?

Không, không có khả năng. Salva vô cùng tin tưởng Hull. Hull phi thường am hiểu Samuel. Lời y nói ra tuyệt đối là sự thật.

Thế rốt cuộc là bởi vì sao?

Chẳng lẽ... Samuel thế mà nhìn thấu mưu kế của gã? Thế mà biết rằng Tác Phi đã bị khống chế? Làm sao có thể? Dưới tình huống như vậy, hẳn làm sao lại nửa điểm hoài nghi cũng không có? Hẳn như thế nào lại tin tưởng một Tinh Linh ti bỉ như vậy?

Vì vậy lửa giận trong lòng Salva hừng hực thiêu đốt.

Mà lúc này, gã cứ nhiên còn cảm giác được tên Tinh Linh chết tiệt này đang liều mạng phản kích. Cái thứ yếu đuối, ti tiện đó thế nhưng còn muốn tranh giành quyền khống chế thân thể!

Gã sẽ không để cho cậu thực hiện được. Gã lập tức dặn Hans đem tinh thần lực áp chế Hull phân tán sang trên người Tác Phi. Gã muốn hoàn toàn chinh phục cái tên Tinh Linh chết tiệt ấy, chẳng sợ điều này sẽ phá hủy cả đầu óc của cậu, khiến cậu trở thành một kẻ ngu ngốc!

Tác Phi bỗng dưng cảm giác được áp lực càng thêm lớn, thậm chí nhận thấy sự xé rách mạnh mẽ trầm trọng cùng với cơn đau đầu kịch liệt.

Nhưng mà lần này cậu sẽ không lùi bước. Cậu vẫn luôn nhìn Samuel. Cảnh tượng này nguyên bản sẽ làm cậu sợ hãi, sẽ làm cậu phân tâm, nhưng hiện tại khi cậu nhìn thấy Samuel nhần nại, Samuel mình đầy thương tích, thì toàn bộ đều hóa thành động lực khích lệ cậu chiến đấu.

Chỉ có cậu mới có thể cứu được Samuel, chỉ có khi cậu tiếp tục kiên cường, mới có thể xứng đôi với tình cảm Samuel đối với cậu!

Mang theo tín niệm như vậy, tinh thần lực của Tác Phi cường đại đến tột đỉnh.

Salva chỉ có thể không ngừng điều động tinh thần lực áp chế Hull qua chống lại Tác Phi. Gã ngoan độc muốn hoàn toàn phá hủy Tác Phi, lại nghe thấy thanh âm lạnh như băng của Hans: “Chủ nhân, bởi vì dời đi tinh thần lực, đã vô pháp áp chế Hull.”

Salva sững sờ một trận, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cởi bỏ áp chế Hull. Ta muốn hoàn toàn hủy hoại Tinh Linh này.”

“Vâng, chủ nhân.”

77. Chương 77

Tác Phi nguyên bản đang chiếm thượng đột nhiên cảm nhận được áp lực cường đại nhiều gấp mấy lần lúc trước. Lúc này cậu mới ý thức được rằng tên khôi lỗi sư này thế nhưng vẫn chưa xuất toàn lực, cứ nhiên vẫn luôn bảo lưu sức mạnh!

Tại sao lại bảo lưu? Chẳng lẽ là từ đầu đến cuối đều luôn xem thường cậu sao?

Suy nghĩ như vậy khiến Tác Phi bắt đầu điên cuồng phản kích. Cậu đã không còn bất cứ điều gì, tất cả mọi người mà cậu coi trọng đều đang ở nơi này, mà chỉ cần cậu toàn lực ứng phó, ngoài thắng lợi cũng chỉ có thể thắng lợi!

Tâm vô tạp niệm, vả lại chiến ý sục sôi, Tác Phi cứ như thế mà được truyền cảm hứng, một hơi kích phát linh hồn lực cường đại ra ngoài. Cậu kiên cường, dũng cảm, không chỗ nào sợ hãi! Cậu sẽ không buông bỏ, vĩnh viễn không nhận thua, cậu muốn tập trung tinh thần chống đỡ cùng với địch nhân.

Đây là một trận chiến không thấy máu, nhưng so với bất luận chiến trường huyết tinh tràn ngập nào đều hung hiểm gấp trăm lần.

Bọn họ so đấu chính là tinh thần, là tín niệm. Trái tim một người có chút yếu đuối, có chút lui bước, có chút sơ suất đều sẽ dẫn đến thất bại hoàn toàn.

Salva đối với chính mình phi thường có niềm tin. Gã tự nhận rằng trước đó bị rơi vào tình huống xấu từ đầu đến đuôi là vì áp chế Hull, hơn nữa gã đích xác không coi trọng Tác Phi. Một tên Tinh Linh thoái hóa, làm sao có thể có tinh thần lực cường đại?

Gã là khôi lỗi sư duy nhất còn lại trên Jalands. Thân là một khôi lỗi sư, điều kiện cơ bản nhất chính là sự chuyên chú tập trung. Đây không phải là một câu nói ngoài miệng, mà là đã trải qua hơn một ngàn năm huấn luyện. Salva tự nhận rằng phóng tầm mắt toàn bộ Jalands, so đấu về tinh thần lực, không có ai mạnh mẽ hơn gã. Mặc dù là các vị thần đã qua đời thì người có khả năng áp chế gã cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại càng đừng nói đến một tên Tinh Linh tộc đã thoái hóa vô hạn trước mắt.

Cho nên nói, gã tự tin, tuy rằng đã áp ý nghĩ khinh địch xuống dưới, nhưng ở sâu trong nội tâm, sự kinh bỉ cũng không phải dễ dàng như vậy liền biến mất.

Gã chính là xem thường cái chủng tộc luôn ra vẻ đạo mạo, giả thanh cao đó; những khuôn mặt khi làm chuyện ác ấy đáng hận tới mức nào... Sự cừ hận ăn sâu bén rễ cùng với trận đấu hiểm gặp này đều đang không ngừng ảnh hưởng tới cảm xúc sâu nhất trong nội tâm gã.

Lý trí đang tiêu tán, đang điên cuồng kêu gào. Salva đã sớm quên rằng Tác Phi là chiếc chìa khóa để Samuel thức tỉnh. Gã hiện tại chỉ có một suy nghĩ, chính là đả bại cậu, xâm chiếm cậu, khiến cho tinh thần lực của cái tên ghê tởm này hoàn toàn hồng mất, để cậu quỳ trên mặt đất nước mắt giàn dụa, hẹn mọn cầu xin tha thứ, nhượng gã thống khoái chà đạp!

Trên thực tế, tâm lý này của gã đã ở trên bờ vực nguy hiểm.

So với sự cực đoan tàn nhẫn của gã, trạng thái tinh thần của Tác Phi tích cực hơn nhiều. Sự kiên cường, chấp nhất, không chịu thua của cậu là phản kháng, là tự cứu mình. Tín nhiệm mà cậu lựa chọn sẽ gia tăng cường độ tinh thần lực, sẽ theo sự kiên trì cùng cố gắng không ngừng mà lấy được càng nhiều lực lượng lâu dài.

Cậu là chính diện, hướng về phía trước, mà Salva lại bị cừu hận cùng tự phụ che mất ánh mắt.

Cuộc đua tinh thần lực cần nhất chính là lý trí thanh tỉnh. Khi lý trí trở nên hoàn toàn điên cuồng, bức tường tín nhiệm trong nháy mắt sẽ sụp đổ, khiến tất cả mọi thứ của bản thân bị bại lộ ra trước mắt đối phương.

Ngay từ đầu, Salva cũng đã định trước sẽ thất bại.

Gã tự phụ lại khinh địch, cừu hận cùng trả thù đầy côi lòng. Những cảm xúc chồng chất này càng khiến gã mất đi lý trí, thẳng đến cuối cùng sau một đòn công kích mãnh liệt, bức tường thủy tinh gã dựng lên đã bị vỡ tan tành, bị Tác Phi hoàn toàn công chiếm.

Tác Phi chưa bao giờ sử dụng, mà bản thân cậu cũng không biết đến loại lực lượng này. Tại giờ khắc này nó bị động bị kích phát ra, cậu như trở thành một chiến sĩ công thành đoạt đất, trong thế giới tinh thần của Salva tùy tiện rong ruổi. Cậu không biết lựa chọn tiếp nhận, cũng hoàn toàn không biết nên khắc chế như thế nào, chỉ đành tiếp thu toàn bộ mọi thứ trong bộ nào đó.

Salva thua, thua từ đầu đến đuôi. Gã cả một đời dài lâu đều nghiên cứu làm thế nào để khống chế người khác, làm thế nào xâm lược người khác, làm thế nào chế tạo búp bê, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, chính mình cư nhiên sẽ có ngày bị điều khiển, bị cắn nuốt.

Gã sợ hãi, hoảng loạn. Gã phản kháng không được. Đối mặt với tinh thần lực kinh người của Tác Phi, gã yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh. Gã cảm giác rõ ràng rằng tất cả những gì mình sở hữu đều đang trôi đi. Đợi cho sau khi toàn bộ bị cắn nuốt, gã sẽ mất đi hết thấy, trở thành một tên phế nhân!

Không... Nay không nên, không có khả năng, hoàn toàn không đúng!

Gã không có khả năng thất bại! Gã không có khả năng bại bởi một tên Tinh Linh yếu đuối, thoái hóa, sớm muộn gì cũng sẽ bị nguyên rửa cắn nuốt!

Chỉ cần giết cậu ta, giết cậu ta rồi thì tất cả sẽ trở về, tất cả của gã đều sẽ trở về.

Giết cậu ta. Đúng, gã có thể giết cậu ta. Gã còn có Hans, tinh thần của gã cùng Hans là tương liên. Gã có thể hạ mệnh lệnh cho Hans, khiến Hans giết chết Tác Phi.

Chỉ cần thân thể Tinh Linh tử vong, như vậy chẳng sợ tinh thần cậu ta cường thịnh cỡ nào, cũng chỉ còn cách chờ chết. Đúng vậy, đây là phương pháp đơn giản cỡ nào. Gã như thế nào mà không sớm nghĩ tới?

Salva hưng phấn bắt đầu hạ lệnh cho Hans, nhưng không hề tiếp nhận được lời hồi đáp vô cảm xúc như trước kia.

Trong lòng gã lộp bộp một tiếng. Vì sao lại không đáp lại? Hans đã thoát ly khỏi sự điều khiển của gã?

Không, không có khả năng. Salva cơ hồ là dùng hết phần lực lượng cuối cùng, tại trong đầu gào thét một trận: “Giết hắn! Ta lệnh cho ngươi giết hắn!”

Qua hồi lâu, gã rốt cuộc nghe được âm thanh quen thuộc kia: “Vâng, chủ nhân.”

Salva thở phào một hơi.

Nhưng ngay sau đó, một trận đau nhức thấu tim đột ngột truyền tới, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập toàn bộ không gian. Sự hít thở không thông bất chợt ập tới làm cho đại não Salva trong nháy mắt trống rỗng.

Mà chút khoảng trống này vừa lúc để cho gã thu dọn đại não, ngăn ngừa từ trong trận chiến tinh thần lúc kia thoát ra. Gã kinh ngạc nhìn thanh trường kiếm trước ngực cùng với người cầm kiếm. Vì sao? Vì sao lại là người?

Hans, vì sao ngươi sẽ giương mũi kiếm về phía ta.

Nhìn về ánh mắt trống rỗng của nam tử tóc lam, Salva trong nháy mắt sáng tỏ. Là gã thua, thua triệt triệt để để.

Tại thời điểm tinh thần của gã bị ăn mòn, khế ước gã lập với Hans đã bị Tác Phi cướp đi. Hans đã không còn thuộc về gã, búp bê của gã đã không còn là của gã.

Gã kinh ngạc nhìn Yêu Tinh tóc lam tung bay, trước sau như một không lộ vẻ mặt gì, chỉ biết thuận theo, một mực nghe theo mệnh lệnh của gã, vô luận là đúng hay là sai, hắn đều sẽ chấp hành.

Nhưng hiện tại, gã thế nhưng lại mất đi búp bê của mình... Nhận thức này khiến Salva hoàn toàn buông bỏ tất cả chống cự, cảm giác lồng ngực đau đớn theo sự tiêu tán của tinh thần cũng trở nên không còn rõ ràng

như thế nữa.

Thẳng đến cuối cùng, gã mở to mắt, thân thể thẳng tắp ngã về phía sau, mất một lượng máu lớn cùng tinh thần suy nhược khiến cho trên mặt gã không còn chút huyết sắc nào, dung nhan nguyên bản đẹp đẽ cũng trở nên già nua bất kham. Mất đi linh hồn, phần thể xác này liền như ngọn nến trước gió, chỉ cần một trận gió nhẹ cũng có thể thổi tắt.

Tác Phi giật mình mở mắt ra. Cậu cố nén cơn đau đầu kịch liệt, nhanh chóng nhìn về phía Samuel. Cảnh tượng lọt vào tầm mắt cậu khiến ngực cậu một trận đau đốn bén nhọn.

Cậu cơ hồ không cần tự hỏi gì đã niệm ra được chú ngữ đã được ghi nhớ trong tim. Chúng không phải là của cậu, nhưng giờ này khắc này cũng đã cùng cốt nhục của cậu hòa hợp nhất thể.

Chú ngữ cổ xưa mà xa lạ từ trong miệng cậu thông thả phun ra, nặng nề như gõ vào linh hồn, tiếp đó một màn kinh người xuất hiện.

Bởi vì trận chiến thảm thiết này mà trên mặt đất nằm la liệt vô số thi thể, nhưng giây phút này, chúng lại vì chú ngữ khàn khàn đó mà từ tốn đứng thẳng lên. Bọn chúng trong mắt trống rỗng, máu tươi trên người còn chưa ngừng chảy, như là quỷ hồn lấy mạng người mới từ địa ngục hiện lên. Điên cuồng xông vào chiến trường.

Bọn chúng dã man, bạo lực, không có kết cấu, nhưng sức lực lớn, lại hoàn toàn không có chút sợ hãi. Đám ‘Tác Phi’ đối trá đó gặp công kích đầu tiên, bị cắn xém, bị gặm nhấm, bị giết chết một cách vô cùng hung tàn đáng sợ.

Mà sau khi chết rồi... Những thi thể đó lần thứ hai đứng lên, hướng về phía chiến trường lao tới.

Đây là một trận chiến đấu dị thường quỷ dị khủng bố, cảnh tượng đầm máu nhuộm người buồn nôn. Mấy tên pháp sư đang thi pháp, chiến sĩ đang chống cự cùng với thích khách đang đánh lên đều sợ ngây người. Bọn họ ngây ngốc đứng nhìn, sau khi lấy lại tinh thần thì từng đợt tiếng thét vang lên.

Tình hình này hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát. Sự sợ hãi từ đáy lòng dâng lên, không thể ngăn chặn. Cảnh tượng khủng bố như vậy khiến ý chí chiến đấu của họ mất triệt để, bọn họ vô pháp tác chiến, chỉ muốn đào tẩu. Chạy thoát khỏi địa ngục này.

Ý thức của Tác Phi cũng không rõ ràng như vậy. Cẩm chú cậu đang sử dụng là ma pháp nguyên rửa mà ngay cả Salva cũng không thể thao tác được. Cậu cũng không biết, nhưng mà nhìn đến bộ dáng của Samuel, sự phẫn nộ thật sâu khiến cậu lựa chọn nó.

Vì cái gì, vì cái gì lại muốn vô hưu vô chỉ* tới quấy rầy bọn cậu? Bọn cậu cũng không làm chuyện xấu gì, không quấy nhiễu đến bất kì ai, nhưng vì sao chính là không chịu buông tha bọn cậu?

**không ngừng, bất tận*

Cậu lảng lảng đi về phía Samuel. Vết thương trên người Samuel rất nhiều, mà nặng nhất cũng là trên ngực, là vết thương trí mệnh một tay cậu tạo thành kia.

Trái tim là nơi uy hiếp của Samuel, máu nơi đó chảy sạch, Samuel sẽ chết.

Cậu so với ai khác đều rõ ràng hơn, nhưng chính cậu lại một kiếm hướng vào tim của hắn. Nghĩ đến đây, Tác Phi quả thực như đồng cảm với hắn, tim của cậu cũng rất đau, thanh kiếm này giống như đồng thời đâm xuyên qua tim cậu vậy, đau tột đỉnh.

Cậu cúi đầu, từ từ nhắm mắt lại hôn lên.

Giữa một mảnh huyết nhục mơ hồ, trong địa ngục tàn khốc với tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, cậu từ từ nhắm lại đôi mắt, vẻ mặt sạch sẽ, thần thánh.

Thánh quang bao bọc lấy hai người, trắng noãn, tinh thuần như là vàng mặt trời tốt đẹp, chói lóa mắt.

Đợi đến khi quang mang thối lui, trên người nam tử tóc đen một miệng vết thương cũng không tìm được. Đôi mắt tím độc đao của hắn sâu thẳm, xa xăm, nhưng trong đó chỉ có bóng dáng một người. Là Tinh Linh đã mê man đang tựa vào trong ngực hắn.

Samuel triển khai cánh, cặp cốt dực thuần đen thật lớn che trời lấp đất, như là ác ma từ vực sâu vừa thức tỉnh.

Hắn mềm nhẹ đặt một nụ hôn lên vàng trán Tinh Linh, thấp giọng nói một câu, sau đó đặt cậu lên trên lưng xích long.

Tại thời điểm hắn giương cánh bay lên không trung, khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười tươi, từ đầu đến đuôi là vẻ trào phúng đối với giết chóc, đối với tranh đoạt, đối với tư dục.

Nên để hết thấy kết thúc, trận giết hại buồn cười này.

Quân đội của Nghịch Thiên bởi vì trận chiến đấu khủng bố này cũng đã sớm tan rã, chò dù là Linde cũng bị một màn này làm cả kinh tới vô pháp thốt lên lời.

Mà lúc Samuel lao ra khỏi vòng vây, dừng trước mặt gã, Linde cảm giác một sự sợ hãi sâu sắc. Sau lưng dâng lên lãnh ý khiến gã cảm nhận được khí tức tử vong từ trước tới nay chưa từng trải nghiệm qua.

Gã gặp phải người không nên dây vào.

Một người mà gã đắc tội không nổi.

Không, hết thấy còn chưa có chấm dứt. Đây không phải là điểm cuối cùng. Bọn gã làm sao có thể thua ở nơi này, mấy ngàn năm hoạt động, làm sao có thể tại thời khắc này tiêu vong?

Bọn gã cũng không sai, bọn gã là vì chủng tộc của mình, vì tộc nhân của mình, vì sinh tồn, vì sống sót!

78. Chương 78

Tác Phi ngất đi. Cậu tựa hồ nên mất đi ý thức, nhưng giờ khắc này cậu ngược lại vô cùng thanh tỉnh.

Nhưng mà phần thanh tỉnh này lại làm cho cậu không cảm giác được mọi chuyện đang xảy ra xung quanh mình. Cậu giống như đến một địa phương khác, một địa phương vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Chung quanh có một đoàn sương mù đen nồng đậm, tựa hồ đẹp tan nó đi rồi sẽ nhìn thấy được ánh sáng, nhìn thấy được điều gì đó.

Cùng lúc với suy nghĩ này, đoàn sương mù giống như là tự mình có ý thức, từ từ trở nên mờ nhạt, bắt đầu tiêu tán bốn phía, rồi sau đó trước mắt được khai sáng.

Màu sắc của không trung phi thường xinh đẹp, là màu phấn lam* rất nhạt nhưng lại rất tươi sáng. Dưới sắc thái nhu hòa như thế này, toàn bộ thế giới đều tràn ngập cảm giác mộng ảo.

Tác Phi nhận thức được, nơi này là Long cốc, nhưng mà cùng Long cốc mà cậu nhận thức qua hoàn toàn bất đồng... Nơi này tràn ngập sinh cơ, người đến người đi tuy rằng không đến mức ồn ào náo nhiệt, nhưng tràn đầy nhân khí, cực kì hài hòa. Không còn giống như một bức họa, một cảnh đẹp trống rỗng.

Tác Phi lưu ý rằng người qua lại trên đường có Yêu Tinh xinh đẹp vô song, có Người Lùn thấp bé nhưng cường tráng, còn có Địa Tinh một thân da đỏ màu lục, nhìn như quỷ tinh.

Người Lùn ở nhà gõ gõ đập đập, chế tác hết thấy những đồ vật có thể chế tác; Địa Tinh đang thét to buôn bán; Yêu Tinh hành tẩu ngẫu nhiên nghỉ chân, thế nhưng lại cùng Địa Tinh cò kè mặc cả.

Một khắc sau, không trung bỗng nhiên tối sầm. Mọi người ngẩng đầu, lại nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ lướt qua. Đó là một con rồng, thân hình to hơn mười thước, giương cánh oai hùng bay cao, đường cong cơ thể lưu loát mà xinh đẹp.

Người đi đường trên mặt đất tựa hồ đối với điều này cũng không ngoài ý muốn. Bọn họ thậm chí còn hướng lên không trung chào hỏi, cự long hơi hơi hạ mắt, vậy mà lại chớp chớp mắt với bọn họ, dẫn tới mọi người

trên mặt đất ồn ào cười to.

Yêu Tinh tộc biết bay, bọn họ có vũ dực mỏng manh, xinh đẹp nhẹ nhàng, khẽ nhảy lên đã phóng lên không trung. Bọn họ quay chung quanh cự long, lúu rúu nói gì đó. Cự long ghéech ghéech đầu, một bộ dáng rất đặc ý.

Bức tranh này âm áp tươi đẹp, nhưng trong lòng Tác Phi lại luẩn quẩn một tia lo lắng.

Tiếp đó hình ảnh chuyển đổi, Tác Phi tựa hồ đổi tới địa phương khác. Cậu như đi vào một gian phòng, đây là một gian phòng phi thường lớn, cao tới mức nhìn không thấy nóc nhà, bên trong trang trí hết sức tinh xảo, phong cách cũng là đơn giản lại hào phóng.

Cửa lớn được đẩy ra, Tác Phi nhìn thấy một con hắc long chui đầu vào. Cả người nó đều là màu đen cực kì thuần khiết, không có một điểm tạp sắc, đôi mắt lại nồng đậm sắc tím, sâu thẳm, như một cây lan tử la xinh đẹp.

Nó thoát nhìn có chút nghiêm túc, thân thể đầy khí thế thập phần uy nghiêm. Nó bay vào trong cánh cửa, tiếp đó một màn sương đen bốc lên; sau khi tán đi, hắc long cũng đã không thấy, chỉ có một người đang bay.

Mái tóc dài màu đen, đồng tử màu tím, khuôn mặt kia tinh xảo tới cực điểm. Tác Phi nếu có thể phát ra âm thanh, nhất định sẽ kinh hô ra tiếng.

Đó là Samuel... Không, cũng không phải Samuel.

Ông thoát nhìn càng thêm thành thực, càng thêm trầm ổn. Mặc dù là gương mặt trẻ tuổi, nhưng trên khuôn mặt là sự tang thương không thể nào che lấp.

Trong lòng Tác Phi có một chút xúc động, cậu cảm giác mình đã biết điều gì đó.

Cậu không tự chủ được đi theo bị hắc long tiên sinh này. Cậu nhìn thấy hắc long đi vào một căn phòng, còn chưa đẩy cửa ra, cậu đã thấy sự cứng rắn trên mặt mày ông trở nên mềm đi rất nhiều, trong đôi con ngươi nhu hòa kia cũng là ôn nhu cùng sung nịch.

Tác Phi đi vào không hề bị cản trở, người mở cửa nghênh đón chính là một nữ tử phi thường xinh đẹp. Cô có một đầu tóc dài màu bạc, có chút cong cong gọn sóng, thả dài thẳng tắp tới mặt đất. Cô mặc y phục màu đen, bên dưới là làn da trắng nõn như tuyết. Khi cô nhìn thấy hắc long tiên sinh, trên mặt nở rộ một nụ cười tươi, trong mắt là tình yêu không chút nào che giấu.

Hắc long cúi đầu hạ một nụ hôn xuống trán của cô. Má cô ửng đỏ; cô nhẹ nhàng đẩy ông ra, rồi còn cười khẽ làm động tác nhỏ giọng chút.

Tác Phi có chút ngạc nhiên, nhưng kể tiếp cậu liền nhìn thấy một cảnh càng làm cậu cảm thấy ngoài ý muốn.

Theo tầm mắt của hắc long, nhìn đến bên trái căn phòng, có ba chiếc giường nhỏ đặt song song.

Hai giường gỗ phía trước là màu lam nhạt, phía sau là một giường hoa màu hồng. Điều phi thường tinh xảo khéo léo, xinh đẹp không tả được.

Hắc long đi qua, Tác Phi theo ông, thấy được mấy bé nhỏ đang ngủ trên giường...

Tác Phi chỉ nhìn thoáng qua, liền không thể dời đi tầm mắt. Cậu cảm giác được cả trái tim mình đang bị hòa tan. Mái tóc đen ngắn ngắn bung loạn khắp nơi, có vài sợi không nghe lời rủ xuống vàng trán, đặt trên làn da bạch ngọc trong suốt, cùng đôi mắt đang nhắm lại, ngủ say sưa.

Bản thu nhỏ của Samuel quả thực rất đáng yêu, cả trái tim Tác Phi đều nhanh chóng muốn bốc lên bong bóng hồng rồi. Khuôn mặt nhỏ bé kia thoát nhìn mềm mềm, khiến người ta không nhịn được muốn vươn tay chọt chọt một cái. Có ý tưởng này cũng không phải chỉ có mình cậu, mà hắc long tiên sinh hiển nhiên cũng cùng suy nghĩ.

Ông cư nhiên thực sự vươn tay chọt chọt vô khuôn mặt nhỏ nhắn nhuyển hoạt kia. Tác Phi mắt nhìn mà thèm không chịu được. Vì sao cậu lại không làm được a...

Có lẽ hắc long đầu tiên chọt có hơi dùng sức, thế nhưng lại chọc tỉnh tiểu Samuel. Cặp mắt tím đỏ vừa mở ra, Tác Phi đã cảm thấy trái tim của mình sắp ngừng đập.

Đây nhất định là Samuel, bé con Samuel, Samuel mà cậu chưa từng thấy qua...

Tiểu Samuel trong mắt hơi chút mơ hồ, sau khi nhìn thấy hắc long, liền dùng thanh âm còn có chút buồn ngủ mà hô một tiếng: “Ba ba.”

Hắc long tiên sinh vốn luôn nghiêm mặt nhìn không được nữa, trong mắt nồng đậm ý cười, cùng với cái miệng vẫn cố gắng khắc chế nhưng cũng không chịu được muốn cong lên. Ông ngốc ngốc giống tất cả những người phụ thân khác, nghe được nhi tử gọi mình, liền tâm hoa nộ phóng*, như thế nào cũng không thể che giấu.

**lòng vui như mở hội*

Ông thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Rồi sau đó nhu nhu đầu tiểu Samuel, nhẹ nhàng vỗ về bé, có chút ngốc vụng đỗ bé đi vào giấc ngủ.

Tiểu Samuel dường như còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn hắc long như vậy, bé nhấp hé miệng không nói gì thêm mà nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, nhưng mà khóe môi cũng nhin không được hơi hơi cong lên.

Tiếp, hắc long lại nhìn hai cái giường phía sau, trên đó đồng dạng nằm hai cái bánh bao đáng yêu đang ngủ, một nam một nữ. Bé trai mặt mày giống hắc long, bé gái lại giống mẫu thân hơn một chút.

Bất quá, cả gia đình đều là tuấn nam mỹ nữ, thực không sai vào đâu được.

Sau đó, vợ chồng hắc long ly khai, trước mắt Tác Phi cũng biến thành màu đen.

Chỉ qua chốc lát, trước mắt lại sáng ngời, Tác Phi phát hiện cậu lại tới Long cốc, thấy được tiểu Samuel ở độ tuổi choai choai đi ở phía trước, đằng sau là một bé nam đôi mắt tròn tròn, đang hô lên: “Ca ca, ca ca, anh chậm một chút.”

Cước bộ của Samuel thả chậm rất nhiều, nhưng tiểu cô nương bên cạnh lại quay đầu lại, hướng bé trai làm một cái mặt quỷ: “Tiểu ngu ngốc.”

Bé nam trong mắt lập tức ứa nước, không chút khách khí oa một tiếng bật khóc: “Nhị tỷ, nhị tỷ, chị khi dễ em...”

Bé vừa khóc, tiểu cô nương ngược lại liền nóng nảy. Nó nhanh chóng đi qua đỡ thằng bé, vừa đỡ vừa nói: “Đừng khóc, đừng khóc nha. Trở về mẹ sẽ giáo huấn chị...”

Đây là vừa đỡ cũng vừa oán giận... Tác Phi nhìn mà không biết nên khóc hay nên cười.

Tiếp còn có rất nhiều đoạn ngắn, đều là quay chung quanh người một nhà này. Trên thực tế, Tác Phi tuyệt không muốn đi xem người khác. Cậu nhìn Samuel từng chút lớn lên, từ một tiểu hài tử mới tập tễnh biết đi chậm rãi biến thành thiếu niên cao gầy, càng ngày càng thành thực ổn trọng, trở thành một Long tộc xuất sắc.

Mà hai cái bánh bao kia cũng trưởng thành. Bé gái tuy rằng có bộ dạng của mẫu thân nhưng tính tình lại hoàn toàn bất đồng với người mẹ ôn nhu của mình, tương phản rất mạnh mẽ, làm việc nghiêm chỉnh như sấm chớp, chuyện gì cũng muốn tranh đầu tiên.

So sánh với anh chị, bé trai nhỏ nhất ngược lại có chút bóng dáng của mẫu thân, dễ dàng mềm lòng, tính cách dịu ngoan. Có lẽ là bị ca ca tỷ tỷ chiều cổ quá tốt.

Tác Phi luôn lẳng lặng nhìn. Cậu không biết mình rốt cuộc đã nhìn bao lâu, có lẽ đã trải qua thời gian rất dài, hay là chỉ mới mấy chục phút ngắn ngủi. Nhưng cậu một chút cũng không phiền chán, thậm chí còn có cảm giác nhìn thế nào cũng không đủ.

Cùng bọn họ trưởng thành, Tác Phi cảm thấy rất mỹ mãn.

Kế tiếp, hình ảnh lại chuyển dời. Tác Phi đã quen với tiết tấu này, cậu đã biết mình chỉ có thể nhìn, không thể tham dự, mà người bị xem cũng không cảm nhận được sự hiện hữu của cậu.

Bầu trời vẫn luôn mang màu xanh nhạt xinh đẹp bỗng nhiên vạch ra một cái khe, cái khe kia màu đen, sâu thẳm đáng sợ.

Yêu Tinh trên mặt đất đều phi thường khiếp sợ, Long tộc ra mặt, bọn họ bao vây cái khe đó.

Qua hồi lâu đều không có động tĩnh gì, thẳng đến sau khi tất cả mọi người cho rằng sẽ không có phát sinh, một quả cầu thật lớn từ trong cái khe rơi xuống, thẳng tắp lặn trên đất.

Mọi người vây quanh quả cầu, có chút không hiểu nhìn món đồ vật cổ quái này.

Lại qua chốc lát, quả cầu mở ra một cái động nhỏ, một đám người đi ra.

Đôi mắt Tác Phi lập tức trợn to. Chuẩn xác mà nói, kia không phải là người, nơi đó có Ma tộc, có Tinh Linh tộc, có Thiên tộc, có Thú nhân tộc...

Mà những gương mặt đó, Tác Phi đều có một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Đúng rồi, bọn chúng là những người trong mấy bức họa mà Grambli cùng Linde đã bày ra cho Tác Phi xem lúc trước khi cậu ở Ma Vực. Những kẻ được xưng là vị thần đã biến mất trong miệng bọn chúng.

Một người duy nhất cậu biết tên chính là Thần Tự Nhiên – Cindy.

Đây là chuyện gì?

Những người này vừa xuất hiện, nhóm Yêu Tinh liền hiếu kỳ vây quanh, còn Long tộc bọc khóa lại những kẻ ngoại lai này. Bọn họ ngôn ngữ không thông, vô pháp câu thông, cũng không biết những kẻ này rốt cuộc là tới như thế nào, từ chỗ nào tới, cùng với muốn làm cái gì.

Trong lòng Tác Phi ẩn ẩn có chút suy nghĩ không tốt. Tiếp, cậu lại nhìn thấy Long tộc thương lượng với bọn chúng, thông qua ngôn ngữ cơ thể cuối cùng biết được một chút ý đồ của nhau.

Đám ngoại lai bảo rằng bọn chúng gặp nạn, lưu lạc đến đây, hy vọng có thể tiếp tục ở nơi này sinh tồn.

Bởi vì lực lượng của bọn chúng thoát nhìn cũng không cường đại, mà Long tộc nhiều năm qua đều ở chung

hòa hợp với Yêu Tinh tộc hình người, bởi vậy đồng ý thu nhận chúng.

Long tộc đối đãi bọn chúng không tệ, trợ giúp chúng an cư, dạy bọn chúng năng lực sinh tồn ở Jalands, thậm chí còn ban cho chúng lực lượng cường đại để duy trì chủng tộc.

Những thứ này Long tộc cũng đã từng dạy Yêu Tinh tộc, nhưng Yêu Tinh tộc cũng không quá tận lực tiếp thu. Sự theo đuổi sức mạnh của bọn họ vô cùng nhỏ, so sánh ra thì bọn họ càng thích sinh hoạt êm ả, chế tạo đồ vật, mua bán vật liệu. Điều này có lực hấp dẫn hơn xa mấy thuật pháp cổ quái đó.

Nhưng mấy chủng tộc ngoại lại lại phi thường mê muội với mấy thứ này. Bọn chúng như là bọt biển gặp nước, điên cuồng hấp thụ những bí tịch được ban cho. Thân thể nguyên bản yếu ớt nhỏ bé của chúng từ từ trở nên cường đại. Bọn chúng hết sức dốc lòng, vô cùng chấp nhất theo đuổi đối với lực lượng.

Cứ như thế sau trăm năm, bọn chúng sinh sản nhanh chóng, mà còn trưởng thành dị thường cấp tốc.

Đợi đến sau khi chúng tiếp nhận và hấp thu hết thấy những điều Long tộc ban cho, bản tính không biết như thế nào là thỏa mãn mới bộc lộ ra.

Cảnh tượng kế tiếp, Tác Phi không muốn nhìn, nhưng cậu bất luận thế nào cũng không dời đi được tầm mắt.

Một hồi lại một hồi âm mưu, quỷ kế không thể đếm hết, tâm tham cùng với hành vi nhượng người buồn nôn. Mấy kẻ được gọi là thần này làm ra những chuyện hung tàn tới mức khiến da đầu người khác run lên.

Long tộc rất ít khi biến thành người, mà đặc điểm này làm cho cái gọi là ‘lương tâm’ của bọn chúng đều đem đi cho chó ăn.

Không phải là hình người liền không phải là người, chỉ là một đám động vật, hơn nữa là một bọn toàn thân đều là bảo vật.

Dưới vẻ mặt nịnh nọt là nội tâm khinh thường. Bọn chúng từ đầu đến đuôi đều không xem trọng Long tộc. Mặc dù Long tộc cho bọn chúng chỗ an thân, mặc dù Long tộc cho bọn chúng lực lượng cường đại.

Mà tất cả thứ đó đều phục vụ cho dục vọng mạnh mẽ muốn hoàn toàn chinh phục nơi này của chúng.

Trận giết chóc sau đó, Tác Phi nhìn mà hai mắt đỏ bừng.

Những sắc mặt ghê tởm đó khiến sự phẫn nộ của Tác Phi lên tới đỉnh điểm.

Mà khi hắc long chết trận, cậu bé dụ ngoan được cha mẹ sủng ái, anh chị yêu thương kia chết không toàn

thầy, Tác Phi thấy được Samuel hoàn toàn mất đi lý trí.

79. Chương 79

Long tộc không có vương, những cách mỗi vạn năm đều sẽ sinh ra một vị chủ thần, không phải là từ nhỏ mà là nhân cơ hội mà thức tỉnh.

Lúc phụ thân Samuel – hắc long Saduo – bị Ma tộc một tay ông bồi dưỡng lên vậy công mà chết, đệ đệ nhỏ nhất của hắn bởi vì huyết thông hắc long mà bị phân thân sách cốt.

Chủ thần đại biểu cho sự hủy diệt duy nhất từ trước tới nay của Long tộc thức tỉnh.

Hắc long Lionel, bởi vì tử vong, phản bội và báo thù mà thức tỉnh Long thần hủy diệt. Hắn cường hoành lực lượng cường đại, tâm trí lãnh khốc cùng thủ đoạn thô bạo mà chưa từng một chủ thần nào trước đây có được, từ đó nhắc lên một trận ác chiến báo thù tàn khốc.

Đây là một trận chiến kéo dài đến vạn năm. Tốc độ sinh sản của đám ngoại tộc xâm lấn nhanh vượt quá sức tưởng tượng của mọi người. Năng lực học tập mạnh mẽ cùng sự trưởng thành cấp tốc của bọn chúng làm chúng không ngừng có máu mới gia nhập, liên tục kéo dài chiến tuyến.

So sánh ra mà nói, sức chiến đấu của Yêu Tinh tộc yếu ớt không chịu nổi một kích, Long tộc chiến lực siêu phàm, nhưng tộc nhân cực ít, đối mặt với ngoại tộc hung mãnh sinh sôi nảy nở thì khả năng sinh sản cùng tốc độ trưởng thành của bọn họ đều quá lâu. Tuy rằng năng lực tác chiến cường đại, nhưng họ làm sao có thể chịu được sự chậm rãi bào mòn bất tận này.

Dưới tình thế như vậy, Long tộc không ngừng tử vong, nhưng lại không có sức chiến đấu mới trưởng thành để tiếp ứng. Trận chiến này càng kéo dài thì đối với họ càng bất lợi.

Chiến dịch cuối cùng phát sinh tại vực sâu vô tận.

Đó là một trận chiến vô pháp dùng ngôn từ để miêu tả, song phương đều phải trả giá bằng những chiến binh cường đại nhất, hai bên không chừa đường sống cho nhau, lớp nguy trang cũng đã bị xé rách, chỉ còn liều chết đấu tranh.

Tác Phi đứng phía trên nơi sâu nhất trong vực sâu vô tận. Cậu thấy được Samuel, một Samuel hoàn toàn xa lạ.

Đó là một nam nhân dị thường lãnh khốc, đôi mắt tím hoàn toàn quy về hắc ám, không có một điểm ánh sáng. Khuôn mặt hắn lạnh như băng, Tu La nhận trong tay bởi vì điên cuồng thẩm máu mà phát ra sắc đỏ nồng đậm. Huyết vụ đỏ tươi như một cơn thịnh nộ, dày đặc đến mức không thể nào tản đi.

Tác Phi kinh ngạc nhìn. Giờ này khắc này, cậu đã biết về sự tồn tại của Tu La nhận. Đó là vũ khí của Samuel, vũ khí của riêng một mình Samuel.

Lưỡi dao sắc bén thuần đen kia đúng là được chế tạo thành từ vô số Long cốt. Tất cả những Long tộc đã bị giết chết... Nơi đó hiện diện người nhà, bằng hữu, tộc nhân của Samuel...

Đây là một thanh đao báo thù, thời thời khắc khắc nhắc nhở Samuel rằng nó là huyết hải thâm cừ như thế nào.

Nhìn đến cuối cùng, sắc mặt Tác Phi đã trắng bệch. Cậu thấy được, vị chủ thần cuối cùng dùng thần cách của chính mình hạ nguyên rửa lên toàn bộ Jalds... đem tất cả địch nhân vây chết, cùng đem chính mình...

Một màn cuối cùng dừng lại bên trong đôi đồng tử tím ám trầm khôn cùng kia.

Tác Phi sửng sốt cả người, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Không biết qua bao lâu, trước mắt bỗng nhiên trở nên sáng ngời. Tác Phi hai mắt vô thần, cậu theo bản năng mà nhìn về phía chỗ ánh sáng đó. Nơi ấy đứng một vị nữ tử phi thường xinh đẹp. Nàng tóc bạc tóc bạc, da trắng hơn tuyết, khóe môi nhếch lên một nụ cười tươi ôn hòa, mềm mại.

Tác Phi nhìn thấy không quá chân thật. Cậu không biết cái này là gì, là ảo giác hay là sự thực?

Veeshan... Là Veeshan sao?

Miệng Tác Phi hơi chuyển động một cái, phát ra thanh âm phi thường nhỏ: “Vee... Veeshan?”

Nàng đã đi tới, nắm chặt tay Tác Phi, nhẹ giọng nói: “Fell, mẫu thân ở đây.”

Nãy giờ Tác Phi vẫn luôn không cảm nhận được thân thể của chính mình, nhưng hiện tại, cậu thể nhưng rõ ràng cảm giác rằng Veeshan đang nắm tay cậu, xúc cảm ấm áp mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến, một đường chảy vào tim, khiến cậu cảm thấy một cỗ cơn ớn lạnh dày đặc.

Veeshan nhìn cậu, trong mắt có chút áy náy: “Fell, những điều vừa rồi, ta cũng nhìn thấy.”

Tác Phi còn có chút thất thần. Cậu làm như vô ý thức hỏi: “Chúng đến tột cùng là cái gì, vì sao con lại thấy được?”

Veeshan trầm mặc một chút mới nói: “Là một ít ký ức, ký ức của rất nhiều người. Hẳn là gián tiếp nhận được từ chỗ Salva. Trong đó có ký ức của Salva, Hull, còn có của rất nhiều Long tộc khác.”

“Vị kim long này sở dĩ tu luyện chức nghiệp khôi lỗi sư, một nguyên nhân thực lớn là vì để tiếp tục bảo tồn những ký ức này. Hẳn vẫn luôn tận sức sưu tầm những ký ức đánh rơi, tìm được những mảnh nhỏ đó, rồi bảo tồn trong đầu của mình. Đương nhiên,” Veeshan dừng một chút, rất gian nan tiếp tục nói, “Còn có một ít thuộc về trí nhớ của con.”

Tác Phi kinh ngạc.

Trong mắt Veeshan hiện lên một tia đau lòng, nàng nhẹ giọng nói: “Fell, thực xin lỗi.”

Tác Phi lập tức sững sốt, thân thể cứng ngắc, thanh âm có chút gấp gáp: “Người... Người...”

Tác Phi nói không nên lời. Trong ký ức kia, cậu gặp được Veeshan, không phải chỉ là một lần. Nàng là con gái của Cindy, là một ma đạo sư cường đại, có được năng lực chữa trị siêu phàm.

Veeshan cũng không kiêng dè gì, nàng ôn nhu nói: “Nền giáo dục ta tiếp nhận cùng những thứ con thấy hoàn toàn bất đồng. Đại đa số tộc nhân chúng ta cũng không biết chân tướng sự thật, chúng ta nghe theo chính nghĩa của bản thân mình. Chúng ta không nhìn thấy thái độ Long tộc đối đãi các chư thần lúc ban đầu. Từ khi chúng ta ra đời, nhìn thấy chính là Long tộc khởi xướng một lần lại một lần tập kích với chúng ta. Đây là một vòng tuần hoàn ác tính... Chúng ta vì thế mà cũng đã trả giá đại giới.”

Veeshan nói. Trên lý trí, Tác Phi có thể hiểu được đầy đủ, nhưng trên tình cảm lại không có cách nào tiếp thu. Khi bắt đầu, chiến tranh có lẽ còn có thể phân rõ đúng sai, nhưng giữa lúc chiến loạn dài lâu, vô luận là bên nào cũng có những sinh mệnh vô tội không hiểu chuyện bị liên lụy.

Chư thần ngoại tộc phạm tội lỗi thật là táng tận lương tâm, bọn chúng tàn nhẫn phây phây diệt cốt những ân nhân đã cứu chuộc mình, đem một chủng tộc nguyên bản dụ dỗ ngoan thiện lương bức đến cuối đường. Rồi sau đó bọn chúng cũng ném phải hậu quả xấu.

Chủ thần hủy diệt của Long tộc thức tỉnh, điên cuồng giết hại bọn chúng, làm cho những ngoại tộc đời sau không rõ chân tướng càng thêm tràn ngập sợ hãi sâu trong nội tâm. Sợ hãi đối với Long tộc tàn bạo, sợ hãi đối với tử vong, làm cho bọn họ cảm vũ khí lên, khiến trận chiến này vô hưu vô chỉ* tiếp tục.

**không ngừng, bất tận*

Cừu hận như vậy đã ăn sâu bén rễ, đến chết không ngừng, mà kết cục cuối cùng là tất cả vị thần đều ngã xuống, Long tộc trên bờ vực diệt tộc, toàn bộ Jalandr thiếu chút nữa trở thành nấm mồ.

Mà lời nguyên rửa kia... Tác Phi chỉ cần nhớ tới, trong đầu liền ong ong chóng mặt. Cậu cố nén cơn đau đầu, hỏi: “Thứ cuối cùng... Có thật không?”

Veeshan nhìn cậu một cái, trong mắt có chút phức tạp, nhưng cuối cùng nàng vẫn thấp giọng nói rằng: “Đúng vậy.”

Tác Phi nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

Hai người lại trầm mặc hồi lâu không lên tiếng. Veeshan vẫn luôn nhìn cậu, nửa ngày sau nàng mới thấp giọng nói: “Fell, thật lâu thật lâu trước kia, toàn bộ các vị thần trên Jalandr đều đã tiêu thất. Những người tham gia chiến dịch cuối cùng kia đều vĩnh viễn rời khỏi ta. Ta từ sớm đã biết chính mình rốt cuộc cũng sẽ chết, vô pháp ngăn cản. Mà ta cũng không muốn ngăn cản. Nhưng mà ta gặp con, ta hy vọng cuối cùng con có thể chấm dứt hết thảy.”

“Ta là một mẫu thân không xứng chức, ta cũng không xứng đáng làm một người mẹ. Fell, ta thật sự, thật sự xin lỗi con.”

Tác Phi như trước không nói gì.

Veeshan dừng một chút, rốt cuộc quyết định nói: “Fell, con không cần như vậy, không cần phải xen vào những chuyện đó. Kỳ thật cho tới nay ta vẫn còn luẩn quẩn trong lòng, muốn nỗ lực lần cuối cùng, nhưng thật ra lại không tất yếu, không cần thiết...”

Nàng chưa nói xong, Tác Phi đã đánh gãy nàng: “Mẫu thân, sống cho tốt, con biết mình đang làm gì.”

Veeshan đem lời nói đã đến bên miệng mình nuốt xuống.

Tác Phi hít một hơi thật sâu, nói với Veeshan: “Đến lúc rồi, con cần phải trở về. Mẫu thân, người tỉnh dưỡng cho tốt, con chờ người trở lại.”

Ánh mắt Veeshan lóe lên một chút, cuối cùng khẽ gật đầu.

Tác Phi nhắm mắt lại, làm trống toàn bộ suy nghĩ của mình, cái gì cũng không nghĩ nữa. Tại thời điểm mở mắt ra, cậu mới chính thức cảm nhận được sự tồn tại của thân thể mình.

Cậu trở về, về tới thế giới hiện thực.

Tác Phi hơi thích ứng một chút, quay đầu liền thấy Samuel vẫn luôn thủ hộ bên cạnh cậu. Tác Phi không rõ ràng lắm chính mình đã ngủ bao lâu, nhưng cảnh tượng trước mắt cậu đã sớm không còn bộ dáng như trước nữa. Tất cả địch nhân đều không thấy, bọn họ hẳn còn đang ở Long cốc, trong một gian nhà gỗ, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, nhẹ nhàng len lỏi vô phòng, nhàn nhạt dịu dàng.

Mà Samuel đang nhẹ nhàng nhắm mắt, dưới mắt có một quầng xanh. Tác Phi đau lòng một trận, cậu có thể tưởng tượng được rằng từ sau khi Samuel thoát ra khỏi trận chiến vẫn luôn một mình thủ hộ bên cạnh cậu.

Tác Phi động tác rất nhẹ ngồi dậy. Cậu lặng lẽ nhìn Samuel, càng nhìn càng thấy thích, càng nhìn càng cảm thấy từng đợt lo lắng.

Cậu vừa mới đặt tay lên mặt Samuel, cặp mắt tím liền đột ngột mở ra, bốn mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, Tác Phi cong cong ánh mắt, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Samuel hơi giật mình, tiếp đó khẽ nghiêng đầu, một nụ hôn dừng ở lòng bàn tay cậu.

Nụ cười của Tác Phi càng thêm xán lạn, ánh mắt cậu cong như trăng rằm, lòng bàn tay ngứa, mà trong lòng cũng ngứa.

Cậu cùng Samuel đều đang ngồi, nhưng cậu thấp hơn một chút, vì vậy cậu đơn giản quỳ gối trên giường, như vậy sự chênh lệch độ cao liền không còn. Hai tay cậu đều dán lên mặt Samuel, có chút táo bạo nhưng phi thường thân mật.

Cậu sắp tới, chuẩn xác không lầm hôn lên miệng Samuel. Khiêu khích rõ ràng như vậy khiến bầu không khí trong nháy mắt trở nên nóng rực.

Samuel cầm tay cậu xuống, để cậu ôm lấy cổ mình, rồi sau đó thuận thế nắm chặt lưng cậu, dùng sức kéo người vào trong ngực. Điều này khiến nụ hôn nhẹ nhàng càng thêm sâu sắc.

Quyền chủ động bị cướp đoạt, nhưng Tác Phi một chút cũng không để ý. Cậu cảm nhận được sự đòi hỏi của Samuel, trong miệng là cường thế chiếm đoạt cùng điên cuồng quyền hấp, bởi vì thật gấp gáp mà có chút thô bạo, cánh tay siết trên lưng cậu giống như muốn đem cả người cậu tiến nhập vào ngực hắn. Này so sánh với lần yêu thương trước không thoải mái bằng, nhưng Tác Phi không quan tâm. Cậu chân thành cảm nhận được Samuel, phần tâm tình vội vàng kia khiến hai gò má cậu phồng hồng, hô hấp dồn dập.

Cậu thở hổn hển, hai tay ngốc vụng muốn cởi bỏ y phục Samuel, nhưng mà càng sốt ruột càng khó, gây sức ép nửa ngày cũng không tìm thấy phương pháp, cuối cùng đành phải dùng một chút lực, xé rách quần áo. Dán lên da thịt nóng bỏng, Tác Phi thoải mái thở dài.

Cậu áp thân thể mình gắt gao lên người Samuel, như là giữa mùa đông rét lạnh gặp được ngọn lửa nóng cháy, chặt chẽ bám lấy nó, liều mạng hấp thu nhiệt độ có thể làm thân thể mình ấm lên.

Cậu cọ xát như vậy đem đến vô lượng cảm giác cho Samuel. Hắn có chút đỏ khốc đỏ cười chế trụ thất lưng của Tinh Linh, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Không cần gấp.”

Nhưng mà Tác Phi thật gấp nha... Cậu bắt mãi tiến sát vào tai Samuel, nhẹ nhàng nỉ non: “Samuel, em muốn.” Âm thanh thật thấp này như một cơn lòng chim quét lên đầu tim, rồi sau đó cậu còn muốn mệnh mà đột ngột ngậm lấy vành tai Samuel, vươn ra đầu lưỡi nhẹ nhàng đùa giỡn.

Vòng tay Samuel đang khóa lại eo cậu đột nhiên dùng sức, hắn rõ ràng cảm giác được địa phương nào đó của mình bởi vì sự chủ động khiêu khích này mà đã trường đau.

Tác Phi bởi vì hắn dùng lực mà bị đau khê hô một tiếng. Hắn nhanh chóng thả lỏng lực đạo trên tay, bắt quả bởi vì hai người quá thân cận nhau, phản ứng trên thân thể của hắn Tác Phi cảm nhận được rõ ràng.

Tinh Linh đầu tiên là giật mình, tiếp đó nhìn Samuel cười tới ánh mắt cong cong. Cậu chớp chớp mắt, sau đó động tác thông thả khom lưng, đem đồng quần áo bị cậu xé rách loạn thất bát tao đó kéo xuống, vật nào đó liền lập tức nhảy ra.

Trưởng đỏ, cứng rắn như thiết, đứng thẳng tắp, hình dạng kia, kích thước kia...

Tác Phi hơi hơi nhú mào, có chút kinh ngạc, trong mắt tựa hồ còn có chút sợ hãi. Bất quá cũng chỉ trong chớp lát, cậu liền vươn tay nắm lấy. Bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng đụng vào, căn bản không có cách nào dập lửa, ngược lại khiến nhiệt độ càng tăng thêm.

Bàn tay vẫn luôn nâng thất lưng Tác Phi của Samuel buông ra. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve, trên điểm mẫn cảm của Tác Phi đánh vòng đùa giỡn, rõ ràng cảm giác được thân thể Tinh Linh run lên nhè nhẹ.

Từng đợt run rẩy này khiến Tác Phi thiếu chút nữa thất thần, bất quá cậu cuối cùng vẫn còn biết mình muốn làm gì, vì thế hiếm thấy mà kiên định bảo vệ tâm trí. Cậu hơi lùi về sau một chút, cúi đầu, hôn lên thứ kia.

Cậu bỗng ý là muốn há miệng ngậm, nhưng mà... khụ khụ, rốt cuộc vẫn là cải biến sách lược, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm...

“Tác Phi, đừng làm rộn.”

Tác Phi không để ý tới hắn, tuy rằng động tác của cậu không thuần thực lắm nhưng cậu ghi nhớ rằng không nên để răng nanh đụng vào, chỉ theo những nguyên tắc cơ bản tiêu chuẩn mà dùng đầu lưỡi liếm, dốc sức hơn nữa.

Nhưng mà càng liếm lộng, Tác Phi càng bị ai phát hiện, huynh đệ này còn lớn hơn. Tận mắt thấy, Tác Phi mới chính thức kinh hãi. Lão tử lúc ấy rốt cuộc là như thế nào mà tiếp thu được cái thứ này vậy, thật sự sẽ không bị đâm – thủng sao...

Cậu vừa tạm dừng một chút đã bị Samuel nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, thân thể cậu nghiêng sang một bên, cả người đối diện với Samuel.

Cậu lần này đã hạ quyết tâm muốn làm toàn bộ, căn cứ theo đại tiền đề trước lạ sau quen mà cúi đầu tiếp tục liếm... Nhưng mà tư thế đã không như trước, cậu không ý thức được cả phần thân sau của mình đã bại lộ trước mặt Samuel.

Bởi vậy, khi nơi nào đó của bản thân được Samuel chiếu cố, thân thể Tác Phi không tự chủ được run rẩy, động tác ngoài miệng cũng chậm đi không ít.

So sánh với sự ngổ vung thăm dò của cậu, tay Samuel linh hoạt cực kì, cao thấp luật động, lúc nhanh lúc chậm, khiến đại não Tác Phi trong nháy mắt nhuễn thành một đoàn tương hồ, miệng tuy rằng vẫn còn tần trách liêm lộng nhưng tất cả lực chú ý đã sớm tập trung tại địa phương được làm cho thoải mái đến cực điểm kia.

Bất quá, trong chốc lát, cảm giác vội vàng muốn được thư giải kia khiến Tác Phi chịu không nổi. Cậu quay đầu, có chút thất thần nhìn Samuel nói: “Em muốn...”

Động tác Samuel dừng lại: “Muốn cái gì?”

Tác Phi rên rỉ, cắn môi nói: “Muốn... muốn... ưm...”

Dục vọng trong mắt Samuel càng dâng cao, hấn hắng cổ họng nói: “Ngoan, đừng nóng vội.” Vừa dứt lời, một ngón tay của hắn đã chôn vào thân thể cậu, cả người Tác Phi mãnh liệt run rẩy một trận.

Vì nãy giờ phía trước được chiếu cố, tiểu động phía sau của cậu đã có chút nước, bởi vậy ngón tay tiến vào càng thêm thuận lợi. Mắt Samuel chớp cũng không chớp mà nhìn, hấn thấp giọng nói: “Là nơi này muốn sao?”

Tác Phi đã mơ hồ, phía trước của cậu kêu gào muốn được thư giải, nhưng Samuel như thế nào cũng không chịu động, phía sau lại vì sự xâm lấn của ngón tay mà nảy sinh cảm giác ngứa ngáy. Kích thích như vậy khiến cậu căn bản không thể chiếu cố Samuel nữa, chỉ đành ngửa đầu, phát ra tiếng ngâm không cách nào khống chế.

Samuel lại gia nhập thêm một ngón tay; chỗ đó mang theo tiếng nước, co rút nhanh chóng. Tác Phi càng là hoàn toàn bị khống chế, chủ động hiến tặng bản thân.

Đang lúc trều sáp như vậy, tại thời điểm Tác Phi sắp đạt tới cao trào, Samuel lại đột ngột rút hết ngón tay ra. Cảm giác nhất thời trống rỗng khiến đôi mắt Tác Phi mê mang. Cậu bất mãn hừ một tiếng.

Samuel vỗ mông cậu một chút, dẫn dắt nói: “Đến, ngồi lên đây.”

Tác Phi còn có chút chưa kịp phản ứng, hai tay Samuel đã đặt trên lưng cậu, giúp cậu ngồi xuống, sau đó còn nhắm ngay địa phương đó, đỡ eo cậu, để cậu thông thả hạ mông.

Tác Phi lúc này mới ý thức được đang xảy ra chuyện gì. Cậu tròn to mắt nhìn Samuel, cảm giác được rằng theo chuyển động của thân thể mình mà vật kia chậm rãi chen vào. Vừa nhớ tới kích thích của thứ đó, trong mắt Tác Phi nhất thời hiện lên một chút sợ hãi, lý trí nãy giờ vì tình dục mà không kiểm soát được tự tập lại. Cậu có chút kháng cự nói: “Không, không được...”

Samuel không buông cậu ra, trấn an vuốt ve thắt lưng cậu, nhẹ giọng nói: “Không sợ, không có việc gì, sẽ thật thoải mái.” Một câu cuối cùng hắn kéo âm cuối rất dài, thanh âm có đầy đủ lực hấp dẫn.

Tác Phi còn đang ngẩn ngơ đã bị hấn dùng lực làm cho ngồi xuống. Cảm giác đau đớn đột ngột khiến cậu thét lên một tiếng, rồi bắt đầu điệp thanh cầu xin tha thứ: “Không, không... Samuel, đau...”

Giờ khắc này, Samuel cũng hơi cau mày. Rất chặt, chặt đến khiến hắn cũng không thể kiểm soát. Nhưng nhìn về mặt Tác Phi, hắn cường chế tâm tình pháp phồng của mình, liên tiếp trấn an cậu.

Dưới sự an ủi như vậy, Tác Phi rốt cuộc thích ứng một chút. Càng nhiều hoạt dịch tự động phân bố ra, thuận lợi giảm bớt sự đau đớn nơi hai người giao nhau. Samuel bởi vì sự ẩm ướt dễ chịu của chất lỏng này mà bị kích thích cao độ; Tác Phi cũng từ từ nếm được chút ngon ngọt, vậy mà còn chủ động nhè nhàng xoay động.

Động tác rất nhỏ này khiến Samuel hoàn toàn không thể nhẫn nại. Hắn đỡ lấy thắt lưng Tác Phi, giúp cậu cấp tốc lên xuống. Cùng với tiếng nước ‘chắc chắc’ và sự co rút nhanh chóng, Tác Phi vong tình rên rỉ; ngay cả bản thân nói gì cậu cũng không nhớ rõ, có lẽ là đòi hỏi, có lẽ là cầu xin tha thứ. Tóm lại, đây một trái tim cậu đều là người này, cũng chỉ có người này.

Một hồi yêu thương kích tình chấm dứt, Tác Phi mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng Samuel lại có tinh thần hơn gấp trăm lần, tất cả sự mệt mỏi lúc trước như hóa thành hư không.

Tác Phi cả người đều ghé vào trong ngực hắn, há to miệng thở dốc. Samuel ôn nhu vuốt ve cậu, giúp cậu thả lỏng thân thể bởi vì hưng phấn mà căng cứng của mình.

Bầu không khí ấm áp lại ngọt ngào, hai người tương thân tương ái gắt gao ôm lấy nhau, khoảng cách giữa hai trái tim gần như thế, còn có điều gì càng tốt đẹp hơn so với chuyện này?

Tác Phi lẳng lặng bình ổn lại một hồi. Cậu có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim Samuel, tươi trẻ như thế, hữu lực như thế... chân thành như thế.

Cậu an tĩnh nghe, lát lâu sau mới ngẩng đầu, trong ánh mắt còn có chút nước lóng lánh. Cậu ngồi ngay ngắn lại chút, dùng nơi nào đó của chính mình nhẹ nhàng cọ xát Samuel, thanh âm mềm mềm: “Samuel, em còn muốn...”

Chỗ kia bởi vì vừa mới phát tiết mà dị thường ướt át. Bị trực tiếp ma sát như vậy, chỗ kia của Samuel lập tức cứng lên, nhưng hắn không thuận thể đi vào mà ngược lại nâng thắt lưng Tác Phi lên, nhẹ nhàng nói: “Em mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

Tác Phi nhú mày bất mãn với lời nói của Samuel, thì thầm nói: “Nhưng mà ngứa...” Lời như vậy vừa thốt lên, cậu rõ ràng cảm giác được lực đạo của đôi tay đang cào vò eo cậu nhỏ đi không ít, hơn nữa đỉnh đầu vật nào đó cũng hơi hơi run rẩy.

Tác Phi cười cười, tận lực hạ giọng nói: “Thực ngứa, rất muốn anh tiến vào.”

Rồi sau đó, cậu như nguyện cảm giác thân thể của mình bị mãnh liệt ép xuống, đồ vật cứng rắn như sắt kia lần thứ hai xâm nhập vào bên trong cơ thể cậu.

Samuel đổi vị trí, xoay người cậu lại, sau đó để cậu ghé vào trên giường, từ phía sau mãnh liệt đâm vào. Hắn dừng động tác lại, tinh tế hôn lên phần lưng trơn bóng của Tinh Linh, thanh âm khắc chế nhưng không ngăn được sự tình cảm của mình: “Tác Phi, đừng khóc.”

Đây là một đêm phi thường kịch liệt, vừa lâu dài lại vừa ngắn ngủi. Tác Phi quả thật đã khóc lên. Với hành vi tự tìm đường chết đó của cậu, không khóc mới là chuyện lạ.

Hậu quả của việc phóng túng như vậy là Tác Phi ước chừng ngủ hết ba ngày ba đêm. Đợi đến lúc tỉnh lại, hai chân chạm đất, cậu mới buồn bực nghiêng răng nghiêng lợi.

Cặp chân này thiệt là dùng đi bước đi sao! Đứng cũng không vững nè.

Lúc này, Samuel đẩy cửa vào, trong tay bưng một cái đĩa, trên đó là đồ ăn sáng tinh xảo cùng với cháo lúa mạch ngọt mềm.

Ý cười trên mặt Samuel cực kỳ rõ ràng. Hắn đặt cái đĩa xuống, động tác mềm nhẹ mát xa cho Tác Phi, thanh âm sủng nịch nói: “Lần sau không được hồ nháo như vậy.”

Tác Phi chỉ nhìn hắn. Samuel thực sự là quá đẹp trai, trên mặt là vẻ thả lỏng, nơi đáy mắt là ý cười rõ ràng, thanh âm trầm thấp êm tai mà tất cả loại nhạc cụ trên đời này cũng không thể tấu thành.

Nhưng mà... Trong lòng Tác Phi một trận đau xót, sự đau đớn này khiến cậu không khống chế được mà chảy nước mắt.

Cậu như vậy khiến trong mắt Samuel khó được mà hiện lên một tia bối rối. Giọng hắn có chút sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Tác Phi sửng sốt, nhanh chóng lắc đầu, cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Đại khái là quá đói, haha.” Như vậy mà cứ ngốc nghếch cho qua, Tác Phi bắt đầu ăn, ăn đặc biệt nhiều.

Thẳng đến khi nhét hết tất cả những thứ ăn được vào bụng, Tác Phi mới cảm thấy mỹ mãn.

Cậu tựa lên người Samuel, nhẹ giọng nói: “Samuel, em yêu anh.”

So sánh với sự ảm nhẫn của Samuel, Tác Phi cho tới bây giờ là người cái gì cũng không nhận được, mà cậu cũng sẽ không học cách nhẫn nhịn. Cho nên, thổ lộ gì chứ, đó quả thực là chuyện thường như cơm bữa...

Samuel chỉ hơi nhếch khóe môi. Bất cứ lúc nào hắn cũng thích nghe những lời này.

Tác Phi bỗng nhiên ngồi ngay ngắn, đối diện với Samuel, sau đó hỏi: “Samuel, anh tin tưởng em sao?”

Câu hỏi đột ngột này có phần khó hiểu, bất quá Samuel cũng không nghĩ nhiều, hắn nhìn về phía Tác Phi nói: “Tin tưởng.”

Hai chữ này vừa mới nói ra, một cổ cảm giác không thể nói rõ đột nhiên đánh úp lại. Tại thời điểm Samuel nhận thấy có điều gì không thích hợp, hết thấy đã muộn.

Tác Phi vẫn không nhúc nhích nhìn Samuel, trong mắt là sự ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến, lần đầu tiên sử dụng năng lực này thế mà chính là tại thời khắc như vậy, người đối mặt lại là Samuel.

Tác Phi cực lực không nhìn sự ngạc nhiên trong mắt Samuel. Cậu miễn cưỡng khống chế cảm xúc của chính mình, dùng ngữ khí ra lệnh nói: “Kích hoạt Tu La nhận.”

Động tác Samuel có một chút chần chờ, Tác Phi nhanh chóng tăng mạnh tinh thần lực trên người hắn, lần thứ hai lập lại mệnh lệnh.

Tu La nhận bị kích hoạt.

Tầm mắt Tác Phi dừng lại trên lưỡi dao sắc bén thuần đen với hình dạng tao nhã kia. Tác Phi từng nghe nói rằng xương cốt của Long tộc là màu đen vô cùng thuần khiết. Cậu cho là mình chưa từng thấy qua, lại không ngờ rằng chính mình đã sớm nhìn thấy.

Cậu nhìn Tu La nhận, những ký ức đó chen chúc mà đến. Khí tức sinh mệnh bám trên lưỡi dao sắc bén đó, tại khoảnh khắc này Tác Phi cảm nhận được hết sức rõ ràng.

Cậu nhìn về phía Samuel, chỉ vào trái tim mình, hạ mệnh lệnh cuối cùng: “Giết em.”

— Hết chương 79 —

80. Chương 80

Tác Phi nhắm hai mắt lại. Cậu không dám nhìn Samuel. Tuy rằng đã khống chế tinh thần của Samuel, nhưng cậu biết đây là cậu xuất kỳ bất ý*, hơn nữa Samuel đối với cậu không hề có chút phòng vệ, vậy nên cậu mới đủ thuận lợi để khống chế hắn.

**bất thành lình, thừa lúc người ta không ngờ, làm cho không kịp đối phó*

Nhưng mặc dù vậy, cậu cũng không dám khinh thường, dám liếc mắt nhiều một cái. Trong lòng dao động sẽ làm cậu phân tâm. Cậu phải tốc chiến tốc thắng.

Giờ này khắc này, cậu nhớ lại hình ảnh cậu nhìn thấy lúc ban đầu: cậu bị Tu La nhận hung hăng đâm xuyên. Cậu đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều, cuối cùng cũng tự nói với mình rằng đó là chuyện không có khả năng phát sinh. Nhưng như thế nào cậu cũng chưa từng nghĩ đến, nó đích xác sẽ phát sinh, mà còn sẽ dưới tình huống như vậy, trạng thái như vậy, là do cậu cam tâm tình nguyện thúc đẩy nó xảy ra.

Không thể suy nghĩ nhiều hơn nữa, Tác Phi tập trung tinh thần, không có Samuel một chút cơ hội phản

kháng. Cậu mạnh mẽ thao tác cảm quan của hắn, nâng cánh tay hắn lên, Tu La nhận nhảm ngay lồng ngực mình.

Tác Phi không mở mắt, nhưng cậu có thể cảm giác được rõ ràng, cảm giác được mũi kiếm lạnh lẽo của Tu La nhận đặt trên ngực mình, cảm giác được sinh mệnh lực bạc nhược bao phủ trên thân kiếm thuần đen kia. Đây là tộc nhân của Samuel; đây là sinh mệnh của bọn họ.

Ngực đón nhận một trận đau đớn bén nhọn, Tu La nhận đã đâm vào. Bất quá, còn chưa đủ. Tác Phi cắn răng, dùng chút sức lực cuối cùng của thân thể mà rướn người tới.

Thân kiếm màu đen hoàn toàn xỏ xuyên qua.

Đau đớn kịch liệt cùng máu chảy không ngừng khiến Tác Phi cảm nhận được một cỗ ý lạnh mãnh liệt, sự sợ hãi đối với tử vong vẫn luôn chôn giấu tại nơi sâu nhất trong nội tâm cậu vào lúc đó cũng dâng lên.

Cậu sợ hãi, thực sợ hãi. Cậu cũng không muốn cứ như vậy chết đi, cậu muốn cùng Samuel một chỗ, muốn cùng Samuel vĩnh viễn bên nhau.

Bởi vì thân thể suy yếu, sự khống chế đối với Samuel cũng hoàn toàn tiêu thất. Tác Phi cảm giác được thân thể mình ngã xuống, rơi vào một cái ôm ấm áp. Cậu tham lam cọ cọ, bên tai nghe được thanh âm xa lạ rồi lại vô cùng quen thuộc.

Là thanh âm của Samuel, nhưng mà cậu chưa bao giờ ngờ rằng Samuel cũng sẽ có âm điệu như vậy. Hắn luôn trầm thấp, vững vàng, tự tin; giọng nói có phần không khống chế được này cậu chưa từng nghe thấy qua.

Nhưng mà nó lại làm trái tim cậu bị một trận chua xót bao trùm.

Cậu miễn cưỡng cảm giác được, dùng trên mặt cậu là một giọt lệ, rất lạnh lẽo, khiến trái tim đã bị xuyên thủng của cậu đột nhiên run rẩy một đợt.

Cuối cùng, cậu thông thả mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là dung nhan đã vĩnh viễn khắc ghi vào trong linh hồn cậu.

Thực xin lỗi, Samuel. Đây là biện pháp tốt nhất em có thể nghĩ tới.

Samuel dùng thần cách của chính mình hạ nguyên rửa là nhắm vào toàn bộ Jalands. Tất cả sinh mệnh của Jalands cuối cùng đều sẽ chết đi, từng bước một hướng đến tử vong.

Mà cách duy nhất để giải trừ nguyên rửa này chính là khiến Long tộc sống lại, khiến những sinh mệnh bám trên Tu La nhận cải tử hoàn sinh.

Nhưng mặc dù có thần khí hồi sinh thì cũng không có cách nào khác để Long tộc trở lại, bởi vì Long tộc quá cường đại, thần khí hồi sinh không thể chịu tải nổi sinh mệnh lực của họ, lại đừng nói đến có nhiều Long tộc như vậy.

Nhưng mà Tác Phi lại làm được.

Trong đoạn trí nhớ kia, cậu thấy được ký ức của Salva, Hull, và vô số Long tộc đã chết đi. Cuối cùng, còn có ký ức của Veeshan.

Cậu không biết vì sao mình lại nhìn thấy ký ức của Veeshan, có lẽ là Veeshan cố ý thả lỏng tinh thần lực của mình nên cậu mới xem được.

Trong trí nhớ của Veeshan, cậu thấy được chính mình, cũng biết được tại sao thái độ của Grambli đối với cậu vẫn luôn lãnh đạm và dường như không quan hệ như vậy.

Bởi vì từ đầu tới đuôi, cậu cũng không phải là nhi tử của Veeshan cùng Grambli. Không, phải nói không phải là con ruột.

Veeshan là hậu duệ của thần, nàng sớm đã không có khả năng sinh dục. Nàng cùng Grambli không thể có hài tử, mà cậu là do Veeshan ôm về nhà. Vì sự tồn tại của Tác Phi mà Veeshan cùng Grambli khắc khổ mấy lần. Cuối cùng, Grambli thỏa hiệp, thu dưỡng đứa con trai này.

Mà từ khi Tác Phi xuất hiện, tất cả lực chú ý của Veeshan đều đặt trên người Tác Phi. Nàng cho Tác Phi tình thương của mẹ, đem cậu trở thành sinh mệnh của mình, đưa cho Tác Phi hết thảy những thứ tốt đẹp.

Tuy rằng không phải thân sinh, nhưng tình cảm của nàng đối với Tác Phi cũng là tình cảm chân thành nhất mà một người mẹ có thể cho đứa con của mình.

Nhưng mà, ý định ban đầu của tất cả chuyện này lại khiến cho người ta lạnh lòng.

Tác Phi không phải là Tinh Linh. Cậu thăng đến hiện tại kỳ thật cũng không rõ bản thân xem như là chủng loài gì.

Veeshan là vị thần cuối cùng, nàng biết nguyên rửa bao trùm trên toàn Jalands hung tàn như thế nào, hơn nữa nàng cũng biết chính xác cách hóa giải của lời nguyên là gì.

Nàng tận sức tìm kiếm phương pháp cởi bỏ nguyên rửa, mà sự tồn tại của Tác Phi cho nàng vô số hy vọng.

Nàng tìm đến Tác Phi, nuôi nấng Tác Phi, chính là bởi vì nàng so với ai khác đều hiểu rõ năng lực của Tác Phi.

Thần lực của Jalands đúng là thứ đã hấp dẫn bọn chúng từ cổ hương mình tới nơi đây. Cổ lực lượng cường đại không lúc nào không tỏa ra khí tức mê người này. Bọn chúng nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ đến được Jalands, nhưng mà lại tìm được lực lượng đó.

Nhưng sau ấy, Long tộc ban tặng chúng năng lực cũng làm cho chúng mừng rỡ như điên. Nơi này quả là một địa phương thần kỳ. Jalands cấp cho chúng sức mạnh không gì sánh kịp.

Bọn Grambli chỉ nghĩ rằng Jalands đang cần nuốt lực lượng của bọn chúng, nhưng trên thực tế là hoàn toàn ngược lại. Đúng ra là Jalands đã ban cho chúng năng lực thành thần.

Nhưng mà từ sau khi trở nên cường đại, bọn chúng càng cảm giác rõ ràng lời kêu gọi từ Jalands. Cái thứ được xưng là thần lực kia luôn luôn dụ dỗ bọn chúng. Có nó, năng lực của chúng sẽ tiếp tục đề cao, sẽ đạt tới tầm vóc cùng thiên địa tồn tại.

Dưới sự thúc giục của dục vọng điên cuồng ấy, bọn chúng làm ra rất nhiều sự tình điên cuồng, cũng hoàn toàn chọc giận chủng tộc Long tộc cường đại này. Tất cả mọi thứ đều thất bại trong gang tấc, thần vĩnh viễn biến mất khỏi Jalands.

Mà truyền thuyết về thần lực, chỉ có một mình Veeshan biết.

Nhưng nàng chưa bao giờ muốn có phần lực lượng đó, nàng chỉ muốn tháo gỡ sự bế tắc kia, tiêu trừ lời nguyền rửa ấy. Cho dù phải kính dâng sinh mệnh của mình, cho dù vô pháp rửa sạch mọi tội ác, nàng chỉ muốn làm hết sức.

Rồi sau đó, nàng thật sự tìm được, là Tác Phi.

Tác Phi là người duy nhất có năng lực khiến Long tộc sống lại.

Nhưng mà sau khi đem toàn bộ lực lượng này phóng thích, bản thân Tác Phi có khả năng gặp phải tử vong.

Tác Phi không phải là người rộng lượng, hoặc là nên nói cậu là một kẻ phi thường ích kỷ. Cậu hết sức đồng tình với chuyện của Long tộc, nhưng nếu phải dùng tính mạng của mình để cứu sống Long tộc, Tác Phi sẽ do dự.

Nhưng mà điều cuối cùng, lại làm cho cậu nghĩa vô phần cổ*.

**làm việc nghĩa không chùn bước*

Một khi nguyên rửa này đến bước cuối, toàn bộ sinh mệnh trên Jalands đều sẽ biến mất. Toàn bộ.

Cho dù là Yêu Tinh tộc, những Long tộc còn sống, cùng với Samuel...

Đây mới là điều Tác Phi sợ nhất.

Cậu không có cái tâm của một đấng cứu thế, cậu chính là một người phổ thông. Cậu ích kỷ, cậu bình thường, nhưng cậu cũng có yếu điểm.

Chỉ một điều này, liền đủ để cậu không hề sợ hãi mà trả giá tính mạng.

Ký ức trong đầu cậu, máu của cậu, cùng với sinh mệnh lực bám trên Tu La nhận, sẽ đạt thành điều kiện hồi sinh.

Cậu kỳ thật cũng không muốn khiến Samuel giết cậu. Đây đối với Samuel mà nói là quá tàn khốc.

Nhưng mà quả thật không còn biện pháp. Trên đời này, trừ bỏ Samuel, không còn ai khác có thể kích hoạt Tu La nhận.

Mà Tu La nhận nếu chưa kích hoạt căn bản sẽ không đạt được hiệu quả mong muốn.

Cho nên, cậu chỉ có thể khống chế Samuel, buộc Samuel giết cậu...

Kỳ thật tại thời điểm cậu sắp sửa điều khiển Samuel, trong đầu Tác Phi còn có một tia vọng tưởng. Chỉ là yêu cầu máu của cậu, có lẽ cậu sẽ không chết... Có lẽ cuối cùng cậu có thể còn lại một hơi, chậm rãi dưỡng thương, còn có thể sống tiếp.

Nhưng mà, đến hiện tại, Tác Phi đã không còn nửa điểm vọng tưởng. Việc hồi sinh Long tộc yêu cầu lực lượng quá cường đại, cậu có thể rõ ràng cảm nhận được máu của mình nhanh chóng bị cắn nuốt, sự sống không ngừng trôi đi. Tốc độ nhanh như vậy, cậu căn bản không còn một tia hy vọng.

Tác Phi chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, thở dài, chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn.

“Fell.” Một thanh âm ôn nhu vang lên trong đầu cậu.

Tác Phi sửng sốt. Là Veeshan. Veeshan... như thế nào sẽ ở trong đầu cậu?

Cậu còn đang nghi hoặc thì cảm giác được một trận lo lắng, là khí tức của Veeshan. Cậu không nhìn thấy Veeshan, bất quá lại nghe thanh âm của nàng: “Fell, mẫu thân yêu con.”

Sau phút chốc tạm dừng ngắn ngủi, Tác Phi nhìn thấy một nụ cười xinh đẹp. Nụ cười này đã từng một lần

khắc sâu trong trí óc cậu, là nụ cười lúc ban đầu khi Veeshan hướng cậu nói lời từ biệt.

“Fell, con hãy sống sót thật tốt.”

Lời nói y hệt lần thứ hai vang lên, trong lòng Tác Phi cả kinh, cậu hé miệng muốn nói gì đó, nhưng tất cả ngôn từ đều bị cái gì đó vây chặn.

Hoàn toàn không biểu đạt được.

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng cường đại đánh úp lại, bao trùm toàn bộ thân thể lạnh băng. Có cái gì đó đang dung hợp trong thân thể cậu, thông qua trái tim cậu biến thành máu để rồi chảy vào Tu La nhận.

Tác Phi cảm giác được mình tựa như biết thành một cái hộp chứa, một cái thông đạo. Đợi đến khi cậu rút cuộc ý thức được gì, hết thấy đều đã chậm, cậu đã không còn cách nào ngăn cản.

Veeshan thể nhưng lại đem sức sống của mình dung nhập thân thể cậu, thay thế cậu cung cấp lượng máu cùng sinh mệnh lực mà Tu La nhận yêu cầu.

Veeshan... chết. Cậu cảm giác được hết sức rõ ràng. Sức sống của Veeshan hoàn toàn bị cắn nuốt, dù chút ít cũng không còn.

Veeshan, nàng lần thứ hai vì cứu cậu mà trả giá sinh mệnh.

Trong lòng Tác Phi một trận đau đớn mãnh liệt, tư duy cậu hỗn loạn thành một mảng, thẳng đến khi cậu bị sự xói mòn điên cuồng của sức sống chính mình làm cho bình tĩnh.

Hết thấy còn chưa chấm dứt, cậu thật sự đã đánh giá thấp lượng máu cùng sinh mệnh lực nó yêu cầu.

Mà lúc này, bỗng nhiên có một cỗ lực lượng cường đại ập tới, bao bọc lấy tất cả mọi thứ của cậu. Lực lượng này hùng hậu lại bá đạo, không để cho cậu chút cơ hội cự tuyệt.

Tiếp đó, một thanh âm quen thuộc đến mức khiến nước mắt cậu tuôn rơi vang lên trong đầu cậu: “Nếu em chết, ta sẽ hủy diệt toàn bộ Jalands này.”

Là Samuel!

Tác Phi căn bản không quan tâm Samuel nói gì, cậu chỉ biết rằng đây là Samuel, thanh âm Samuel, khí tức Samuel. Cậu còn có thể cảm nhận được Samuel!

Nhưng mà, phần kích động này vừa mới đi qua, lại một trận lạnh lẽo ập tới. Vì sao... vì sao Samuel lại ở chỗ này?

Hơn nữa, Samuel không có khả năng có lực lượng hùng hậu như vậy, cường ngạnh như vậy. Sinh mệnh lực này đã thấm nhuộm đầy khí tức của huyết tinh, mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng.

Đây... đây là chủ thần hủy diệt Lionel.

Samuel... thức tỉnh?!

Tại sao... Chìa khóa thức tỉnh không phải là bị người hấn yêu phản bội sao? Cậu không phản bội Samuel, cậu làm sao có thể phản bội Samuel!

Mà kể tiếp, giọng nói lạnh lùng của Samuel vang lên trong đầu cậu: “Em đã đáp ứng ta, sẽ không chết dưới tay ta.”

Tác Phi trong lòng lộp bộp một tiếng, nhất thời hiểu được, rồi sau đó hàng nghìn hàng vạn cảm xúc phức tạp từ đáy lòng dâng lên. Đúng vậy, cậu đã quên lời hứa hẹn của mình, cậu buộc Samuel giết cậu, trên thực tế chính là đang đâm một dao vào trái tim Samuel.

Cậu thật sự phản bội hấn...

Nguyên lai, đó cũng là phản bội.

Tác Phi rất muốn cười khở, nhưng mà cảm giác ngay sau đó lại làm cho cậu từng đợt kinh hãi.

Samuel thế nhưng lại làm giống Veeshan, đem sinh mệnh lực của mình dung hợp với cậu, rồi sau đó không ngừng thông qua trái tim cậu vận chuyển vào Tu La nhận.

Nghĩ đến Veeshan đã mất, Tác Phi nhất thời sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Cậu như trước nói không nên lời, nhưng tại chỗ sâu thẳm trong nội tâm lại không ngừng khàn khàn hô: Dừng tay, xin anh dừng tay. Không được chết, anh không được chết...

Nhưng mà cậu không ngăn cản được. Sự sợ hãi dưới đáy lòng khiến Tác Phi không thể khống chế. Cậu sợ hãi kết quả cuối cùng là Samuel chết đi, mà cậu lại còn sống.

Nó rất khủng bố. Một thế giới không có Samuel, là xa lạ đến thế nào!

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Cảm giác được nỗi sợ của cậu, khí tức trước giờ vẫn lãnh ngạnh của Samuel rất cuộc mềm đi, hẳn nhẹ giọng trấn an cậu, “Ta sẽ không để em lại một mình.”

Những lời này như một viên được trấn định, khiến Tác Phi lập tức tỉnh táo lại. Cậu tin tưởng Samuel, vô cùng tin tưởng.

Hắn sẽ không bỏ cậu lại, không giống như cậu đã từng bỏ lại hắn. Khoảnh khắc này, Tác Phi mới chân thành cảm nhận được trước đây mình đã tàn nhẫn cỡ nào.

Bất quá cậu sẽ không như vậy nữa. Cậu sẽ không bao giờ bỏ Samuel lại thêm lần nào, cậu sẽ cùng với hắn đồng sinh đồng tử.

Tín niệm đó khiến Tác Phi tỉnh dậy, cậu không hề cự tuyệt Samuel mà tiếp thu lực lượng của hắn, đồng thời còn chặt chẽ chú ý lấy sinh mệnh lực đang trôi qua.

Có Samuel gia nhập, yêu cầu không đáy của Tu La nhận cuối cùng cũng đạt tới giới hạn, sau khi tiêu hao ước chừng hai phần ba sinh mệnh lực rồi cuộc đình chỉ.

Tác Phi tình trạng kiệt sức, lúc này đã mê man.

Lần thứ hai tỉnh lại, cậu vừa mở mắt ra, ngay lập tức đã bắt đầu tìm kiếm chung quanh, rồi sau đó cảm giác được sau lưng mình truyền đến độ ấm.

Cậu mới quay đầu, quả nhiên thấy Samuel.

Samuel đã hoàn toàn thành niên, hơi có chút xa lạ.

Samuel nghiêm mặt, chỉ bình tĩnh nhìn cậu.

Tác Phi đầu tiên là đánh giá trước sau một phen, nhìn tới không có bất luận điểm nào không thích hợp mới lớn tiếng nói: “Em sai em sai em sai, em thật sự sai, em biết mình sai, lần sau kiên quyết không tái phạm, a không, kiên quyết không có lần sau...”

Cậu blabla không ngừng nói, không ngừng giải thích, hạ cam đoan cộng thêm có ý muốn lấy lòng.

Samuel như trước trầm giọng không lên tiếng.

Tác Phi đã hạ quyết tâm, việc này đích thật là cậu không đúng, Samuel muốn trừng phạt cậu thế nào cậu cũng nhận.

Nói như vậy hết nửa ngày, Samuel kéo tay cậu qua, nhẹ nhàng cắn một cái trên ngón tay cậu.

Tác Phi cảm nhận được cơn đau, tiếp đó thấy đầu ngón tay có máu chảy ra. Cậu không rõ lắm mà nhìn Samuel.

Samuel xuất ra một thanh đoản đao, trên lồng ngực của mình quệt một nhát, da thịt trắng nõn lập tức chảy ra dòng máu đỏ. Rồi hắn nắm lấy tay Tác Phi, ấn ngón tay dính máu của cậu lên lồng ngực hắn.

Máu tươi của hai người giao hòa, một cảm giác phi thường kỳ diệu nảy sinh trong lòng Tác Phi.

Cậu nghe được Samuel thấp giọng niệm một chú ngữ cổ xưa mà xa lạ. Sau đó, Tác Phi kinh ngạc nhìn thấy máu của chính mình thế mà lại chảy vào trong cơ thể của Samuel, mà máu của Samuel cũng theo ngón tay mà chảy vào trong thân thể cậu.

Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như là... giống như là... bọn họ nhất thể hòa hợp.

Cậu tròn to mắt nhìn Samuel hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Samuel ôm cậu vào lòng, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Sinh mệnh cộng hưởng. Ta đã đáp ứng em, sẽ không để em lại một mình.”

Trong lòng Tác Phi đột ngột chấn động mãnh liệt, cảm xúc này vô pháp dùng ngôn ngữ để diễn tả. Có cảm động, có hối hận, còn có sợ hãi sâu sắc. Cậu chôn mình trong ngực Samuel, không kiêng dè gì lớn tiếng khóc lên.

Cậu chưa bao giờ khóc tới như vậy, giống như là muốn đem tất cả cảm xúc tồn đọng trong lòng mình đều phát tiết ra ngoài.

Mà Samuel chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, thấp giọng trấn an cậu.

Ba ngày sau, một đoàn người bao gồm Samuel, Tác Phi, còn có Hull đã tỉnh táo lại, cùng với tiểu Nair, thú con và lửa béo lần thứ hai đến vực sâu vô tận.

Tu La nhận đã bão hòa, toàn thân nó tản ra quang mang chói mắt, cơ hồ che lại màu sắc thuần đen của nó.

Vực sâu vô tận là chiến trường cuối cùng. Ở nơi này chấm dứt, ở nơi này bắt đầu.

Samuel đem Tu La nhận găm vào chính giữa vực sâu.

Quang mang mãnh liệt như mặt trời ban trưa tụ tập lại một điểm, sau đó đột nhiên bạo liệt mở rộng.

Tu La nhận bể thành vô số mảnh nhỏ, mang theo vô số ánh sáng mềm mại thông thả chìm vào mặt đất, nhuộm lên màu sắc ấm áp cho vực sâu vạn dặm này.

Tác Phi lấy túi không gian màu hồng nhạt của chính mình ra. Đây là đồ vật cuối cùng Veeshan lưu lại cho cậu. Cậu yêu quý vuốt ve túi không gian, cuối cùng đem nó chôn ở nơi này. Mặc dù ở Jalands không có phong tục như vậy, nhưng Tác Phi muốn làm theo ý nguyện của mình, vì Veeshan lựa chọn một chỗ dừng chân, cũng để lại cho bản thân một kỷ niệm.

Bọn họ ở lại bên trong vực sâu mấy ngày, tiểu Nair vẫn luôn tận sức đào bới đồng kho báu chồng chất, kim quang lờ lờ trong đó. Mà tại thời điểm nó nhìn thấy một quả cầu tròn tròn, liền nhất thời thích đến không buông tay.

Nó gọi Samuel cùng Tác Phi đến, bày ra báu vật chính mình mới phát hiện.

Rồi sau đó, Tác Phi thấy được một màn phi thường khiến người vui sướng.

‘Quả cầu’ trong miệng tiểu Nair phát ra tiếng ‘lách tách’, tiếp đến trên đỉnh nứt ra một cái khe, cái khe biến thành một lỗ nhỏ, rồi một cái đầu be bé chui ra.

Đây là... một tiểu long. Một ấu long vừa chào đời.

Bọn họ... sống lại. Lấy sinh mệnh mới tinh một lần nữa đi đến thế giới này.

— Chính văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-dao-giao-co-du-hi>